

Kết Hôn Anh Có Dám Không

Contents

Kết Hôn Anh Có Dám Không	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	32
3. Chương 3	45
4. Chương 4	67
5. Chương 5	83
6. Chương 6	98
7. Chương 7	122
8. Chương 8	130
9. Chương 9	144
10. Chương 10	164
11. Chương 11	182
12. Chương 12	211
13. Chương 13	232
14. Chương 14	248
15. Chương 15: End	276

Kết Hôn Anh Có Dám Không

Giới thiệu

Trong hôn lễ của người yêu cũ, Thảm Ngư làm quen với một anh chàng, sau đó hai người lập tức kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-anh-co-dam-khong>

1. Chương 1

Trong cuộc đời, mỗi người đều phạm phải rất nhiều sai lầm, mà thường sau khi mắc sai lầm đầu tiên, người ta luôn phải dùng vô số những sai lầm khác để “chữa cháy”. Giống như việc tôi kết hôn với Cố Đại Hải vậy,

một lời nói dối để dối lấy một ông chồng, cũng có thể xem đây là một món hời. Vào tháng sáu năm đó, trước sinh nhật tôi đúng ba ngày, tôi mặc bộ váy màu đỏ rực, đầu ngón tay dán urgo, tham dự một hôn lễ như trong mơ. Tôi vẫn bảo việc quen biết Cố Đại Hải đúng là một kì tích: một đám cưới đau lòng lại tạo nên câu chuyện của chúng tôi.

2.

“Em ơi, tóc em phải cắt ngắn hết sao?”. Anh chủ tiệm cắt tóc sai cậu thợ phụ đến hỏi tôi.

“Ừ, cắt ngắn hết đi!”. Đang cúi đầu đọc quyển tạp chí Rayli dày cộp, tôi ngẩng lên. “Nhưng mà... cắt xong thì nhớ bó lại phần tóc thừa nhé, để em mang đi!”

“Em không thấy tiếc sao? Đã dài thế này rồi mà”. Anh chủ tiệm vừa giúp tôi buộc tóc vừa xuyt xoa.

“Thứ mà mình không cần nữa thì giữ lại làm gì chứ?”. Tôi đáp luôn.

“Ồ, thế anh bắt đầu cắt nhé!”. Gương mặt đẹp trai của anh ta có chút ngần ngại.

“À, anh cắt đều phần đuôi tóc cho em rồi hãy bó phần tóc thừa đó lại nhé! Em định mang đi tặng đấy”. Tôi nghĩ, có lẽ tôi là khách hàng kỳ quái nhất của tiệm trong ngày hôm nay.

Từ tiệm cắt tóc bước ra, tôi lắc lắc đầu, từ giờ trở đi, sẽ không còn cảm giác mái tóc dài đung đưa sau lưng nữa rồi, thay vào đó là kiểu đầu Bob hoàn toàn mới, đúng là cắt khá đẹp. Tôi khẽ vận mình rồi đi tới điểm tiếp theo.

“Chị muốn lấy cái màu đỏ rực đó... Không, không... Cái dây buộc không phải màu vàng, toàn bộ là đỏ hết!”. Tôi mua được một cái hộp và một chiếc túi gấm màu đỏ rất vừa ý, trên túi có thêu hình đôi uyên ương. Uyên ương thực ra chỉ là một đôi vịt mà thôi, nhưng khi “hai con vịt” lên chức thì cũng nên chúc mừng một chút. Tôi liền để bó tóc vào trong.

“Chị đi cẩn thận ạ!”. Cô bé bán hàng cung kính tiễn tôi ra cửa, đúng lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

“Tiểu Ngư, em đang ở đâu thế? Em không sao chứ hả?”. Ông anh trai Thẩm Lăng của tôi lo lắng hỏi.

“Sao thế? Anh tưởng em chết rồi chắc?”. Tôi vừa nhìn thấy một bộ váy đỏ rực, đỏ đến tức cả mắt, đúng là hợp với sở thích của tôi.

3.

“Tiểu Ngư à, có gì không vui thì cứ nói ra đi, bọn mình sẽ lập tức giúp cậu đánh chết tên đó!”. Trong nhà toàn là bạn bè của tôi, vừa nhìn đã biết chắc chắn là do ông anh trai yêu quý gọi tới.

“Thẩm Lăng, anh điên rồi hả?”. Tôi ném cái gối tựa vào mặt anh ấy.

“Anh không có... Thôi, mọi người nói chuyện đi nhé!”. Thẩm Lăng vội vàng đi ra ngoài, từ nhỏ, anh ấy đã rất sợ tôi.

Anh trai tôi đúng là kiểu người cần tài có tài, cần sắc có sắc, tính tình rất tốt, nhưng đối với tôi, anh ấy chỉ là một tên ngốc nhất gan. Lúc nhỏ, Thẩm Lăng luôn bị người khác bắt nạt, lần nào cũng là tôi ra tay báo thù hộ, thế nên câu cửa miệng của anh ấy mới là: “Mày mà dám đánh tao, tao sẽ về mách em gái tao!”, giống như một thứ bùa chú vậy. Hiện giờ, Thẩm Lăng đang kinh doanh một trang web, không lớn lắm, song cũng đủ để anh ấy vẫy vùng nửa cuộc đời. Nếu không gặp Cố Đại Hải, tôi phải thừa nhận anh trai mình cũng có thể được xem là một viên đá quý. Tất nhiên là... dù viên đá đó chẳng đáng mấy đồng nhưng như thế cũng là có giá trị rồi.

Còn tôi, tốt nghiệp đại học xong, nhờ gia đình có mối quen biết nên được nhét vào làm trong một tòa soạn báo, thỉnh thoảng lại trốn ra ngoài làm phiên dịch tiếng Nhật hoặc hướng dẫn viên. Vì công việc làm thêm bên ngoài của tôi hết sức phong phú nên loại người nào tôi cũng quen, từ các tiểu thư, đại gia, địa chủ đến công an, luật sư, lãnh đạo thành phố...

“Những ai trượng nghĩa thì hãy cùng mình đến dự đám cưới đó, ai không dám thì biến ngay đi ỉnh!”. Tôi lên giọng như một đại ca xã hội đen, đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

“Tiểu Ngư...” Tôi vừa định ra đóng cửa thì ông anh lại lò dò bước vào.

“Anh thấy cái váy này đẹp không?”. Tôi giơ cái váy màu đỏ ra cho anh ấy xem.

“Đẹp...Tiểu Ngư nhà ta mặc gì mà chẳng đẹp”. Cái váy đó quả thật rất đẹp, đường kim mũi chỉ đều được làm thủ công, từng mũi từng mũi đều hoàn mỹ như tình yêu đã mất của tôi vậy.

“Anh biến đi, em còn có việc!”. Tôi đập Thẩm Lăng ra ngoài, sau đó mở máy tính lên. Hình nền vẫn chưa thay, người trong đó đang tươi cười hơn hở.

Máy in kêu ro ro, trong chốc lát đã in bức ảnh nền ấy ra.

Tôi vừa hát ngâm nga vừa đi kiểm cái bật lửa, lấy ngón tay kẹp bức ảnh lại rồi từ từ đốt, ngọn lửa trông thật vui mắt, chẳng mấy chốc đã cháy tới mặt anh ta.

“Tiểu Ngư!”. Như một gáo nước lạnh dội lên đầu tôi, ông anh Thẩm Lăng lại vào rồi!

4.

Chú rể là Ngụy Tử Lộ, bạn trai cũ của tôi, còn cô dâu tên Triệu Bồi, lớn hơn anh ta năm tuổi, là con gái của ông chủ anh ta.

Trong đám cưới hôm đó, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ âu phục đen - màu của tang lễ, nét mặt ủ rũ. Có lẽ hôm nay chẳng phải chỉ mình tôi không vui.

“Chà, bộ đồ của cô hợp với đám cưới quá nhỉ!”. Đó là câu đầu tiên mà anh ta nói với tôi.

“Anh cũng không tôi đâu, nếu cầm thêm bó hoa cúc[1] nữa là đủ bộ. Tôi liếc nhìn anh ta.

[1] Người đi đám tang thường mặc âu phục đen và cầm theo một bó hoa cúc.

“Ồ, vậy sao, thật thất lễ, thất lễ quá!”. Anh ta đưa cho tôi một chiếc danh thiếp, tôi tiện tay bỏ luôn vào túi.

“Sao hả? Cô dâu kết hôn mà chú rể không phải là anh chẳng?”. Tôi hỏi.

“Thông minh đấy!”. Nói rồi anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, cùng uống một chai rượu hỉ. Đây là chuyện vui của người ta mà.

“Đồng bệnh tương liên[2] à?”. Tôi thấy trên chai rượu ghi năm 1999.

[2] Cùng cảnh ngộ thì thông cảm cho nhau.

“Cô đã nghe nói chưa? Có một nhà tiên tri đã dự đoán rằng...”.

Lúc uống đến chai rượu thứ hai, anh ta bắt đầu nói nhiều hơn.

“Năm 1999 cả thế giới sẽ diệt vong”. Tôi tiếp lời.

“Cạn ly!”. Chúng tôi cười lớn, âm thanh ấy át cả tiếng cảm ơn, chúc mừng gì đó của đôi uyên ương kia.

5.

Chúng tôi từ biệt mọi người, dìu nhau ra cửa khách sạn, định kiếm chỗ nào đó để uống rượu tiếp, uống ở đây thật chẳng vui về gì.

“Nhà tôi có một bình rượu ngon đấy!”. Anh chàng kia ngồi xuống ghế bên cạnh tài xế taxi.

“Dẫn đường đi!”. Tôi thì như sắp ngã xuống ghế phía sau. Tôi liếc thấy tên tài xế đang nhếch mép cười. Đồ khốn! Lát nữa tôi phải nôn một bãi ra xe của hắn mới được.

Tuy ước mong nôn ra xe taxi không thành hiện thực nhưng khi vừa bước xuống xe để lên gác, hai chúng tôi đã “công đức” cho cái thang máy một đồng rõ to. “Tôi nói cho anh biết, có người bảo, thứ nôn ra chính là tâm tư của mình đó...”. Tôi vịn vào cửa thang máy để kéo anh ta ra ngoài.

“Vậy sao? Bye bye nhé, “tâm tư”!”. Anh ta quay lại, cúi đầu hành lễ với cái thang máy.

“Ha ha ha, bệnh hoạn! Nào, mau mở cửa cho tôi...!” Tôi đá anh ta một cái.

Chúng tôi ngồi bệt xuống sàn phòng ngủ, uống rượu.

“Ôi, khó chịu quá!”

“Cô có thấy chúng ta bị thiệt lắm không?”. Anh ta hỏi.

“Ai thấy không thiệt thì phải làm con!”. Tôi vẫn tiếp tục uống.

“Thôi, ra ngoài mau, lão nương phải đi ngủ!”. Tôi lảo đảo đứng dậy, kéo cổ áo anh ta. Chẳng hiểu là do chân đã mềm nhũn hay vì hai người đều cần một cái gì đó mà hai chúng tôi liền ngã cả lên giường.

Dường như tôi đã quên đi tất cả, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác người trước mặt mình là Ngụy Tử Lộ, anh ấy thích nhất là nhìn tôi như thế này, thích hôn lên má tóc tôi, vậy nên, mỗi khi gọi đầu, tôi phải gọi đi gọi lại ba lần. Ngày nào tôi cũng xúc tình dầu hoa ngọc lan, mùi hương này kích thích mạnh, anh ấy thường bảo tôi “dụ dỗ” anh ấy...

Thế nhưng tại sao Tử Lộ lại bảo lần này chúng tôi sẽ chia tay? Sao anh ấy chưa tới xin lỗi tôi? Biết rõ là tôi không thể rời xa anh được mà sao anh ấy vẫn đi cưới người khác? Đúng là khổ kiếp!

Nghĩ tới đó, tôi không thể tiếp tục âu yếm người đàn ông bên cạnh được nữa. Tức giận đập cho anh ta một cái, tôi lăn qua một bên, lấy chăn quấn chặt vào người rồi ngủ thiếp đi.

6.

Trong giấc mơ, tôi và Ngụy Tử Lộ vẫn tiếp tục cãi nhau.

Tôi chửi anh ta không có liêm sỉ, bực tức tới mức đập cho anh ta một cái, nhưng hình như động tác mạnh quá nên tôi bất giác tỉnh giấc. Trời đã sáng rồi, mà tại sao mặt trời lại chiếu thẳng vào mặt thế nhỉ? Hóa ra đầu tôi đang ở dưới sàn nhà, còn chân thì gác lên giường.

“Ui da...”. Khó khăn lắm tôi mới đứng dậy được để trèo lên giường. Phát hiện ra mình bị chảy máu cam, từng giọt rơi xuống tấm ga trải giường, bộ váy trên người cũng dính đầy máu, tôi vội chạy vào nhà vệ sinh. Vốn là người ưa sạch sẽ, không chịu được mấy thứ bẩn kiểu này nên tôi vội ngay váy ra, thả vào bồn nước để giặt.

Cửa phòng tắm đột nhiên bật mở khiến tôi giật bắn mình. Trước cửa là một người đàn ông.

“Á!”. Anh ta ngó người ra, thành thật mà nói, tôi cũng đang đứng ngẩn người, lúc ấy, tôi chẳng có mảnh vải nào che thân cả.

“Anh trai, nhìn đủ rồi thì làm ơn đóng cửa lại được không?”. Nhớ lại những gì tôi nói lúc đó, đúng là xấu hổ quá đi mất!

“Ồ, được”. Anh ta vội vàng đóng cửa lại.

“Xin lỗi, ừm... có phải tôi đã làm gì đó rồi không?”. Một lúc lâu sau, chúng tôi mới ngồi lại nói chuyện với nhau, chắc anh ta tưởng bọn tôi đã làm chuyện ấy rồi.

“Theo anh thì sao?”. Nhìn vẻ mặt thật thà của anh ta, tôi liền dừng câu tiếp theo lại. Tôi đang định nói là: “Đang mặc quần áo thì còn làm cái quái gì được chứ?”

“Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”. Anh ta nói một cách nghiêm túc.

“Trời, anh trai, tôi có biết anh là ai đâu?”. Đúng là buồn cười chết mất.

“Tôi là Cố Đại Hải, giới tính: nam, hai mươi tám tuổi, gia đình gồm có...”. Anh ta cứ thế đọc một mạch bản sơ yếu lý lịch dài dằng dặc của mình.

7.

Từ chỗ Cố Đại Hải đi ra, tôi mới hiểu tại sao anh ta lại nghĩ phải chịu trách nhiệm, chắc anh ta đã hiểu lầm chuyện cái ga trải giường rồi.

Đến bây giờ, tôi cũng không biết tại sao khi đó tôi lại lừa anh ta như vậy. À không, phải nói là tôi chưa kịp giải thích rõ ràng thôi. Mà anh ta có hỏi tôi đâu cơ chứ.

Về đến nhà, tôi bị “các vị lãnh đạo” mắng ột trận, nhưng về việc tối qua đã ngủ ở đâu, tôi tuyệt nhiên không hé răng lấy nửa lời, nói ra chỉ tổ chuốc thêm phiền phức.

Tôi cứ ngỡ rằng cả đời này sẽ chẳng bao giờ gặp lại Cố Đại Hải, nhưng nếu không gặp nhau nữa thì đã chẳng nên chuyện, Cố Đại Hải hóa ra lại là bạn thân hồi đại học của anh trai tôi. Khi bị Thẩm Lãng kéo đi du lịch cho đỡ buồn, tôi đã gặp lại nhân vật “kỳ diệu” này.

“Chúng ta kết hôn đi!”. Anh ta dựa vào lan can bên bờ sông, nói với tôi.

“Anh không bị điên chứ hả?”. Suýt chút nữa tôi đã phun ngụm Coca trong miệng ra.

“Tôi không điên đâu. Chúng ta kết hôn đi!”

“Được, nhưng tôi muốn một đám cưới sang trọng hơn đám cưới của Ngụy Tử Lộ!”. Tôi nhìn vào mắt anh ta, đôi mắt ấy quả thực rất đẹp, trông như đôi mắt của một chú mèo con dễ thương.

“Kì diệu thật! Ngụy Tử Lộ và Triệu Bồi đã trở thành người mai mối cho chúng ta.”

“Tuyệt vời!”. Tôi lao về phía Cố Đại Hải, kết quả là cả hai đều bị ngã xuống sông, ướt như chuột lột.

8.

Chúng tôi đi đăng kí kết hôn một cách thần tốc rồi mới thông báo cho hai bên gia đình. Về cơ bản, gia đình Cố Đại Hải rất hài lòng về tôi, chủ yếu là vì trông tôi rất ngoan ngoãn, hiền lành, chẳng cần biết bên trong ghê gớm thế nào, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì đúng là không ai nhận ra cả. Bên nhà tôi, mọi người cũng chẳng có ý kiến gì, chuyện tôi và Ngụy Tử Lộ từng sống chung, mẹ tôi cũng biết, thế nên trong mắt bà, tôi chẳng qua là tái giá với người khác, mừng còn không kịp thì trách gì tôi nữa?

Người duy nhất bị sốc nặng là gã gốc Thẩm Lãng, anh ấy cho rằng trong lúc đi dã ngoại, tôi đã gặp tình yêu sét đánh với Cố Đại Hải. “Tiểu Ngư, em còn dụ dỗ cả bạn học của anh nữa à?”. Anh ấy dí tay vào mũi tôi.

“Dụ dỗ cái con khỉ ấy, anh dám nói em gái anh như thế sao?”. Tôi nhảy dựng lên. “Hơn nữa, chính Cố Đại Hải nhất quyết đòi cưới em đấy!”

“Em...em...em...em...”. Thẩm Lãng cứ bị kích động là lại nói lắp, hồi bé, anh ấy suốt ngày bị người khác chê cười vì chuyện đó.

“Em, em, em, em! Em lấy chồng đấy, vậy thì sao hả?”. Tôi nhảy lên cái bàn thấp dùng để uống trà, dù không thể đứng cao hơn anh ấy một cái đầu nhưng ở trên cao thì vẫn có thể hơn.

Sáng hôm sau, khi đi làm, tôi được phái đi phỏng vấn. Nghe nói đó là một doanh nhân IT từng du học ở Nhật Bản, vì tôi có bằng phiên dịch nên sếp mới cử tôi đi. Một người đã về nước rồi thì còn nói tiếng Nhật làm gì cơ chứ? Đúng là dở hơi!

“Xin hai vị đợi một lát, chủ tịch của chúng tôi sắp họp xong rồi”. Cô thư kí này trông rất yếu điệu, quả là có đủ tư chất làm một em bồ nhí.

“Cũng không biết là thuộc loại người nào nữa”. Tôi vừa quan sát vừa bĩu môi.

“Tiểu Ngư, lát nữa em hãy tự xoay sở nhé, anh không biết nói tiếng Nhật đâu đấy!”. Anh Trần đi cùng bảo tôi.

“Trời đất! Có ai về nước rồi mà lại còn nói tiếng Nhật không chứ? Người như thế không phải là Hán gian thì cũng bị thần kinh!”

9.

“Chắc tôi chưa tới mức ấy đâu”. Ngoài cửa bỗng có tiếng người nói.

Thôi xong, vụ phỏng vấn này chắc chắn là hỏng rồi, thế nào tôi cũng bị trừ lương. Tôi lo lắng quay đầu lại. “Hả? Cố Đại Hải, là anh sao?”. Đúng là không thể tin được, người đang đứng trước mặt tôi chính là Cố Đại Hải.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi tranh thủ cơ hội trốn khỏi tình huống khó xử này. “A lô!”

“Thẩm Ngư, em điên rồi hả? Sao lại tùy tiện vợ bữa lấy một người để kết hôn chứ?”. Giọng nói trong điện thoại vô cùng đáng ghét, chính là tên khốn Ngụy Tử Lộ.

“Liên quan gì đến anh?”. Tôi tức giận đáp.

“Phải, anh biết, là tại anh nên em mới kiếm bữa một người để cưới như vậy, nhưng em cũng không thể mang cả cuộc đời mình ra để đùa được...”. Tiếng anh ta cứ vo ve bên tai tôi thật chẳng khác gì một con nhặng.

“Ngụy Tử Lộ, anh nghe tôi nói một câu được không?”. Tôi ngắt lời.

“Em nói đi!”. Anh ta nghĩ một lát rồi bảo.

“Anh là đồ khốn nạn!” Tôi hét lên rồi phi vèo cái điện thoại qua lan can tầng hai mươi hai xuống dưới.

Người ta nói nhảy lầu ở tầng hai và tầng hai mươi hai là hoàn toàn khác nhau. Tầng hai sẽ là “bịch, á” còn tầng hai mươi hai sẽ là “á, bịch”. Không hiểu trong điện thoại, Ngụy Tử Lộ sẽ nghe thấy tiếng “á” hay “bịch” trước đây.

“Ném đẹp lắm!”. Phía sau vọng tới một tiếng khen. Là Cố Đại Hải.

“Khiến anh phải chê cười rồi!”. Tôi lập tức đứng thẳng người, thực hiện nghi thức chào kiểu Nhật hết sức chuẩn xác.

Buổi tối, khi tôi về tới nhà, một chiếc điện thoại mới cứng và sim đã nằm yên vị trên mặt bàn của tôi.

“Chu đáo quá nhỉ!”. Sau khi lắp sim vào, tôi gọi ngay cho Cố Đại Hải.

“Nếu đã gọi tôi là Hán gian thì cũng phải nịnh nọt thánh thượng một chút chứ!”. Giọng anh ta khá thú vị, không giống nhiều tên gốc khác.

10.

Hôn lễ của chúng tôi được ấn định vào ngày mừng một tháng sau, mẹ Cố Đại Hải đã đi tới chỗ một ông thầy bói mù để xem ngày lành tháng tốt. Đúng là các bà già, lúc nào cũng mê tín như vậy, nhưng kể ra thì cũng có lúc tôi thấy tin tin, nếu không, tại sao lại có nhiều chuyện không thể giải thích nổi như vậy chứ?

Sáng sớm, nhận được điện thoại của Triệu Tam bảo tới lấy tiền hoa hồng, tôi vội vàng thu xếp công việc rồi gọi taxi tới đó.

“Tới Phan Gia Viên nhé!”. Tôi bảo tài xế, đó là chợ đồ cổ nổi tiếng nhất Bắc Kinh.

Triệu Tam là người bạn tôi quen từ khi còn ở khu tập thể, lớn hơn tôi năm tuổi, bằng tuổi với Thẩm Lăng. Từ bé, anh ta đã có đầu óc kinh doanh, ăn trộm xe mang đi bán, sau khi bị mấy chú cảnh sát bắt được thì đã ngoan ngoãn hơn, nhưng sau đó, không biết anh ta lại kiếm đâu ra một đồng bút mực hồng, dùng vũ lực bắt bạn bè phải mua, năm mươi tệ ba chiếc, không mua sẽ bị đánh một trận, cứ thế mà làm. Anh trai tôi chính là khách hàng đầu tiên của Triệu Tam.

Khi thấy Thẩm Lăng khóc lóc chạy về nhà, tôi điên tiết bảo anh mình dẫn đường, xách thêm một cây gậy to đi tìm hắn. Không may là lúc đó Triệu Tam chuồn mất rồi, chúng tôi chỉ tìm thấy người em song sinh của hắn là Triệu Tứ, liền đánh ột trận. Quan điểm của tôi là: không đánh được đúng người thì đánh một người giống y hệt cũng được. Chuyện đó khiến Triệu Tam cực kì tức giận, hôm sau, tôi và Triệu Tam đánh nhau ở trường rồi bị đưa lên phòng giám hiệu, đợi phụ huynh tới.

“Ê, sợ không?”. Triệu Tam đưa mắt sang nhìn tôi, mắt anh ta bị tôi đánh cho thâm tím.

“Sợ cái con khỉ ấy!”. Tôi lăm bắm, đưa tay lên vuốt lại tóc, quần áo tôi bị hắn làm rách te tua, nhìn như đứa ăn mày.

“Được đấy! Thôi thế này, anh xin lỗi vì đã đánh anh trai em”. Hắn nói với tôi.

“Ừm... Em cũng đánh em trai anh mà, hòa nhé! Anh học lớp nào vậy?”

“Lớp 6/4. Em là học sinh mới à?”

“Phải, em học lớp 1/3.”

Từ đó, chúng tôi kết bạn với nhau cho đến tận bây giờ.

“Chị Ngự!”. Triệu Tam hiện đang mở một cửa hiệu bán đồ cổ, mới tuyển được một tên nhóc bán hàng khá mồm mép. Trông thấy tôi, hắn nhanh miệng chào.

“Triệu Tam đâu?”. Tôi đặt cái kính đen lên trên quầy.

“Anh Tam đang ở phía sau ạ”. Rồi hắn đến gần tôi, nói nhỏ: “Tiểu Lật cũng ở đây đấy ạ”. Đó là bạn gái mới của Triệu Tam, họ Lật.

“OK, để chị đi tìm!”. Tôi cầm túi đi ra phía sau.

Đằng sau có một cái sân nhỏ, trên đó bày đầy những tay nắm cửa, đồ sứ, đồ sắt, còn có cả một đồng ngô phơi khô nữa.

“Triệu Tam! Ra đây cho lão nương!”. Tôi đập cửa, lập tức bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, còn có giọng con gái: “Không biết quần lót của em đâu rồi nhỉ?”

“Tiểu Ngự, sao em cứ phá đám chuyện tốt của anh thế hả?”. Lát sau, Triệu Tam đẩy cửa bước ra.

“Là anh gọi em tới còn gì, đáng đời!”. Phòng anh ta trông chả khác gì cái chuồng lợn.

“Nào, em đi mua đồ về đây để anh uống rượu với em gái anh đi!”. Triệu Tam bảo Tiểu Lật.

“Sao? Nghe nói em sắp cưới hả?”. Lúc chúng tôi ngồi ăn ở cái bàn trong sân, Triệu Tam bỗng hỏi.

“Không được à?”. Tôi liếc anh ta.

“Ồ, được chứ! Ai dám ngăn cản em gái của anh sao?”. Anh ta lộc cộc nhai đậu phộng. “Đây, của em ba vạn”.

“Để vào túi đi!”. Tôi chỉ nhìn qua chứ không cần đếm, chắc chắn anh ta không dám lừa tôi đâu. Hôm đó, tôi làm hướng dẫn viên du lịch ột gã, đưa tới cửa hàng của Triệu Tam, gã ta mua ngay một đôi tay nắm cửa sổ. Nhờ có sự giúp đỡ của tôi, Triệu Tam thu được một đồng tiền. “Thôi, không nói nữa, em phải đi tìm A Mông đây, dạo này nó lại muốn ly hôn rồi!”. Tôi bảo.

11.

Tôi còn chưa kịp gõ thì cửa đã bật mở, một cái túi lớn bị ném thẳng ra ngoài. “Lữ Tiểu Mông! Cô giỏi lắm, cứ đợi đấy!”. Sau đó, một người đàn ông chạy ào ra.

“Sao thế hả?”. Tôi chặn anh ta lại, đó là Lý Triễn Bằng, chồng của A Mông.

“Ồ, Tiểu Ngự hả? Em hỏi cô ta xem! Thật là ghê gớm!”. Anh ấy lập tức kể lể, bắn cả nước bọt vào mặt tôi.

“Ngồi đi, cậu đợi tý, mình bế con xuống liền!”. A Mông đang đứng trên tầng hai, vẫy tay gọi tôi.

“Ồ, bế xuống đây đi!”. Tôi đi vào trong, ngồi trên bộ sa lông bằng da xịn.

Lữ Tiểu Mông là bạn thuở nhỏ của tôi, từ cấp một đến đại học đều học chung một lớp, nổi tiếng là nghịch ngợm. Chẳng hiểu vì sao anh ấy lại yêu một anh chàng có thành tích học tập cao nhất khối như Lý Triễn Bằng. Không chỉ tôi thắc mắc mà đến cả các thầy cô giáo cũng coi đó là chuyện kì lạ. A Mông đã mất hai năm triển khai kế hoạch “vây bắt” Lý Triễn Bằng, còn tôi, trong lúc cô bạn không để ý đến, cũng yêu Ngụy Tử Lộ.

A Mông là một người có cá tính mạnh, có lúc còn hơi kì dị. Hồi học đại học, cô ấy là người can đảm nhất khoa, dám chụp ảnh tốt nghiệp với cái bụng mang thai năm tháng, để rồi trở thành nhân vật truyền kì trong lịch sử của trường. Đến bây giờ, cô ấy vẫn tự hào kể với con: “Con nhìn xem, mẹ con từ lúc học đại học đã mang thai con rồi đấy.”

“Con chào đi Tiểu Ngự đi!”. A Mông bế thằng nhóc mập mạp tới chỗ tôi.

“Ôi, mập quá!”. Cu cậu béo đến nỗi chẳng nhìn thấy mắt đâu nữa.

“Con tởm mà lại, đương nhiên là toàn ăn ngon rồi”. Đúng thế, nhà A Mông vốn rất giàu, nhà Lý Triển Bằng cũng không thua kém, cả hai đều là con của những gia đình có thế lực.

“Oa... oa...” Không hiểu tại sao thằng bé bỗng dưng khóc ầm lên, càng lúc càng to, mãi không ngừng.

“Khóc khóc cái gì? Còn khóc nữa tao đánh chết bây giờ!”. A Mông bắt đầu dọa dẫm đứa con mà vừa nãy, cô ấy đã coi như bảo bối để mang đi triển lãm.

“Thôi, thôi, đừng đánh nó nữa!” Tôi thấy A Mông đánh đến nỗi mông thằng bé đỏ hết lên nên ngăn lại.

“Tiểu Lan! Bế nó lên gác đi!”. A Mông bảo cô bảo mẫu đang đứng bên cạnh.

“Cậu thấy đấy, ngày nào cũng gây chuyện, có lúc mình thực sự muốn bóp chết nó luôn”. A Mông châm một điếu thuốc. “Sao hả? Định kết hôn à?”. Cô nàng nhả khói thuốc ra thành một vòng tròn.

“Ồ”. Tôi vừa uống trà vừa bảo.

“Để mình nói cho cậu biết, cưới thì OK, nhưng đừng có sinh con đấy!”. Dáng vẻ của A Mông bây giờ nhìn như đã từng trải lắm, truyền lại kinh nghiệm cho tôi.

“Cậu chịu đủ rồi hả?”. Tôi cười.

“Đừng có cười, thật đấy! Nếu không có đứa con đen đui này, mình và ông xã vẫn còn tốt đẹp lắm, đâu đến nỗi phải ly hôn”. Cô ấy than thở với tôi chuyện mãi mà chưa ly hôn được.

Thực ra, chuyện của họ chẳng có gì to tát cả, chủ yếu là do hai người không chịu nhường bộ, toàn là các công tử, tiểu thư nhà giàu nên mới vậy. Việc ly hôn chưa thể giải quyết xong chủ yếu là vì vấn đề đứa bé sẽ ở với ai, cả hai bên đều muốn nuôi con nên mới lằng nhằng đến tận bây giờ.

12.

Trên đường về, tôi nghĩ mãi đến chuyện đám cưới. Thực sự tôi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai nữa, thậm chí chẳng hiểu là vì mình muốn thế hay là để trả thù Ngụy Tử Lộ.

Về gần tới nhà, tôi trông thấy một gương mặt rất quen thuộc – Ngụy Tử Lộ. Anh ấy đứng đợi tôi hệt như một tháng trước đây, không ngừng đi đi lại lại, hai tay dút vào túi quần. Trong phút chốc, tôi cảm thấy dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hai người chúng tôi vẫn giống như trước, khi đó, tôi chỉ mong quan hệ giữa chúng tôi cứ như vậy cho đến lúc già.

“Sao em về muộn thế?”. Giọng nói của Tử Lộ vẫn vô cùng ấm áp. Tôi để mặc cho anh ấy lại gần, đưa tay lên vuốt má tôi. Bên tai chợt đau nhói vì bị chiếc nhẫn đính hôn của anh ấy cứa vào, tôi liền tỉnh ngộ.

“Tôi chẳng có gì để nói với anh cả, cút đi!”. Tôi giơ tay tát anh ta rồi cứ thế bước thẳng về phía trước, không quay đầu lại.

Tắm xong, tôi ngồi trên giường đếm tiền. Tôi rất thích những lúc như thế này, việc sờ vào từng đồng tiền khiến tôi thấy rất thú vị. Có lúc, tôi còn nghĩ, tiền chắc chắn là nhân tình trong kiếp trước của tôi, nếu không thì tại sao tôi lại thích thú như vậy chứ?

“Tiểu Ngư, em ngủ chưa?”. Thấm Lãng đột nhiên đẩy cửa bước vào, làm hồng cả giây phút hạnh phúc của tôi với “tình nhân” bé nhỏ, tôi chưa kịp cất chúng đi thì anh ấy đã đứng trước mặt.

“Anh không biết gõ cửa à?”. Tôi chau mặt với tên “tội đồ”.

“Anh không biết em đang bận đếm tiền”. Anh ấy ngồi trên giường tôi. “Em nghĩ kỹ rồi chứ?”. Mắt Thấm Lãng vẫn không rời tôi từ lúc tôi đếm tiền xong đến lúc cất vào ngăn kéo.

“Em nghĩ kỹ rồi. Sao thế?”. Tôi nghĩ chắc chắn là Ngụy Tử Lộ nhờ anh trai tôi đến làm thuyết khách đây. Anh ấy cứ nhìn tôi chằm chằm như thể một tên háo sắc vậy.

“Anh nhìn cái gì? Muốn ăn đánh hả?”. Tôi vung tay lên.

“Chỉ cần em cảm thấy tốt là được”. Anh ấy buông một câu rồi đi ra.

13.

Lý Triễn Bằng đột nhiên tới tìm tôi rồi mời tôi đi ăn cơm.

“Đúng là kỳ lạ thật, tên ki bo kệt xin như anh mà cũng mời em đi ăn cơm đây!”. Tôi bảo.

Lý Triễn Bằng ngồi đối diện với tôi. Anh ta chẳng khác hồi đi học là mấy, nếu muốn tìm điểm khác biệt thì có lẽ là đồng thịt ở bụng đã xệ ra, chảy cả xuống dưới, lại còn đeo thêm một cái thắt lưng rất chặt, tôi chỉ sợ một lát nữa, nó không chịu nổi rồi bực ra mất.

“May mà anh chưa nghèo tới mức không mời nổi em một bữa cơm”. Nụ cười của Lý Triễn Bằng trông thật giống mấy bà già, lúc còn đi học, bọn tôi toàn gọi anh ấy là “bác gái”.

“Mời em đi ăn là để mừng hai người ly thân hả?”. Tôi đoán chắc chắn là có chuyện gì đó liên quan tới A Mông, vì quan hệ giữa tôi và anh ta chẳng đến mức phải mời tôi đi ăn thế này.

“Đúng là từ bé em đã rất nhanh nhạy rồi.”

Nghe anh ấy nói vậy, tôi chợt nhớ lại, đúng ra chúng tôi đã có thể coi là bạn thanh mai trúc mã vì hồi cấp một, chúng tôi từng học cùng nhau, nhưng lên đến cấp hai thì tôi lại vào học ở trường chuyên theo yêu cầu của bố mẹ.

“Anh nói luôn đi, có chuyện gì?”. Tôi cắt một miếng bít tết cho lên miệng rồi nhấp một hớp rượu vang.

“Cũng không có gì đâu, em có thể phiên dịch tiếng Nhật được chứ?”. Triễn Bằng ngúc ngoắc đầu.

“Thế mà cũng hỏi! Ngoài em ra thì anh còn tìm được ai khác nữa hả?”. Tôi nghiêm mặt bảo.

“Thế thì giúp anh việc này với, tuần sau bọn anh có buổi họp, đang thiếu một phiên dịch”. Anh ấy mừng như bắt được vàng, mặt hớn ha hớn hở.

“Ồ, OK”.

“Đừng có quên đấy, thứ hai tuần sau nhé!”. Trước lúc đi, anh chàng không quên dặn dò tôi.

14.

Cố Đại Hải mang theo một đồng mỹ phẩm, cầm đến nhà tôi hết túi lớn tới túi nhỏ. Tên này xem ra cũng có chút thành ý.

Mẹ tôi thì nhiệt tình không thể tả được, không ngừng pha nước rót trà.

“Không cần đâu cô ơi, cô để cháu tự làm ạ!”

“Đúng đấy mẹ à! Có phải anh ấy không có tay đâu!”. Tôi gác chân lên bàn, liền bị ông anh trai gạt ngay xuống.

“Này, Thẩm Lăng, anh giỏi nhỉ?”. Tôi cầm ngay quả táo, phi thẳng về phía Thẩm Lăng.

“Con không thể giống con gái một chút được à?”. Mẹ trừng mắt nhìn tôi.

“Này, anh không thấy hối hận chứ?”. Buổi tối, nhân lúc bị mẹ bắt dẫn Cố Đại Hải ra ngoài đi dạo, tôi tranh thủ xác định lại một chút.

“Sao phải hối hận? Em hối hận rồi à?”. Anh ấy vừa cười vừa hỏi tôi.

“Nhảm! Không bao giờ có chuyện đấy!”

“Vậy thì được rồi, giờ chỉ cần nghĩ tới chuyện hôn lễ thôi, nước đến chân rồi đấy!”. Đại Hải bảo tôi.

“Triệu Bồi và anh, cả anh trai em nữa, đều học cùng lớp đúng không?”. Trên đường về nhà, tôi không kìm được liền hỏi.

“Ồ, khi đó, cô ấy còn là hot girl của trường bọn anh đấy!”. Ánh mắt Đại Hải đột nhiên trở nên rất tình cảm, chả trách chuyện Triệu Bồi lấy chồng lại làm anh ấy buồn như vậy.

“Nhưng chị ta già rồi mà!”. Thực ra, cái bà Triệu Bồi đó nhìn qua cũng không xấu.

“Ha ha, em ghen hả?”. Lúc Đại Hải cười, lông mày nhíu lên trông rất giống Ngụy Tử Lộ.

“Thèm vào, em chả có cảm giác gì với mấy bà cô đó!”. Tôi trợn mắt.

“Cô ấy là người rất coi trọng sự nghiệp, cũng rất biết tính toán, không có ai hay việc gì có thể cản trở bước tiến của cô ấy”. Chúng tôi ngồi xuống vườn hoa trước nhà nói chuyện.

“Anh chính là trở ngại đó à?”. Tôi duỗi chân, lật qua lật lại dây giày.

“Đúng thế, anh chính là trở ngại của cô ấy, thế nên trong đám cưới đó mới nhạt được một cô vợ như em”. Đại Hải choàng tay qua vai tôi.

“Được, ở trước mặt em, anh có thể nhớ tới chị ta, nhưng nhất định phải nói cho em biết tất cả những suy nghĩ của anh!”. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy như đã quen anh ấy từ lâu lắm rồi, thậm chí có cảm giác rằng cả đời này anh ấy sẽ đối tốt với tôi. Thẩm Lăng cũng vậy, mặc dù tôi luôn bắt nạt anh ấy nhưng tôi biết, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh trai tôi vẫn luôn ở bên cạnh, ủng hộ tôi.

“Cảm ơn em!”. Anh ấy đặt môi lên tóc tôi.

“Nhưng anh cũng phải cho em nghĩ tới Ngụy Tử Lộ đấy!”. Tôi dựa vào anh ấy, nhẹ nhàng nói.

“Ừ, anh đồng ý”. Bờ vai của Cố Đại Hải rất vững chắc, bỗng nhiên tôi muốn yêu thực sự người đàn ông này.

“Vây em cũng cảm ơn anh!”. Tôi đẩy anh ra. “Anh về nhà đi, ngày mai còn phải đi làm nữa!”

“Ngày mai chúng mình đi ăn cùng nhau được không?”. Anh ấy gọi với theo.

“Để xem tâm trạng em thế nào đã, mai nhớ hỏi em sớm một chút!”. Tôi không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy.

15.

Tôi gọi A Mông và Trần Lộ cùng tôi đi thử váy cưới, tiện thể gọi luôn cho em chồng tương lai – Cố Tiểu Khê, tính tình rất dễ chịu, khá hợp với tôi. Chúng tôi thân thiết đến vậy là nhờ một người phụ nữ, đúng, cả hai đều ghét ả đàn bà tên Triệu Bồi đó.

Thử váy mấy cả một buổi sáng, sau đó chúng tôi tới Pizza Hut ăn trưa. Bốn người ăn hết hai cái pizza lớn, thêm cả một “núi” salad đi kèm. Phải gọi là một “núi” salad vì Trần Lộ ăn nhiều khủng khiếp, giống hệt một con dế cỡ bự.

Tôi vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc ấy. “Bà chị hai” Trần Lộ, bước đi với điệu bộ như thể một lão phật gia, trên tay bưng một khay salad lớn, trước khi bước đi một bước còn cẩn thận nhìn một cái, thần thái đó đến Từ Hy thái hậu sống lại cũng phải “chào thua”. Vì lo đồ ăn sẽ rơi mất nên bên cạnh cô ấy còn có hai người hộ giá, Tiểu Khê và A Mông. “Núi” salad mà Trần Lộ bưng lên càng nhìn càng thấy khủng khiếp, cao tới hơn mười phân, ai trông thấy cũng tránh xa, chỉ sợ sẽ va phải.

“Trời đất ơi, không phải các cậu định ăn hết chỗ này đấy chứ?”. Sau khoảng mười lăm phút di chuyển nhàn nhã, ung dung, “núi” salad cuối cùng đã được bê tới trước mặt tôi.

Bảo Trần Lộ giỏi thật không ngoa. Khay salad đó chứa bao nhiêu là thứ, vòng dưa chuột bên ngoài to hơn cả miệng khay, bên trong còn có một đồng dưa gang cao như tường thành, phía trong là các loại hoa quả, đậu trộn với nhau, trên cùng còn có một lớp sốt trứng gà nữa.

“Nhìn đi, ăn thế này mới là ăn chứ!”. Trần Lộ đắc ý lau tay.

“Chị thật lợi hại!”. Miệng Tiểu Khê vẫn là ngọt ngào nhất, cô nàng không ngừng nháy mắt với tôi. Nếu không phải cửa sổ tầng hai bị đóng chặt, chắc tôi là người đầu tiên nhảy xuống mất. Xấu hổ quá! Mấy người phục vụ trong quán chỉ nhìn khay salad của chúng tôi thôi cũng thấy phát sợ rồi.

“Cái gì? Lý Triển Bằng! Anh có còn là người nữa không hả? Con tôi không theo tôi thì theo ai? Anh muốn nuôi nó hả? Anh có sữa không?”. Đang ăn uống vui vẻ thì A Mông nhận được điện thoại của Lý Triển Bằng, liền cầm túi, lao ngay đi tìm anh ta nói chuyện.

“Bye bye!”. Chúng tôi để mặc A Mông chạy đi, đợi cô ấy xuống tới tầng một thì tất cả đồng loạt ngó qua cửa sổ, chỉ thấy A Mông vội vàng mở cửa xe rồi đóng sập một cái, xe lao vút đi, người trong xe ngoài cổng vội vàng đuổi theo đòi tiền, cửa xe liền mở, từ một trăm tệ bay vèo ra ngoài.

“Trời, nếu sớm biết thì mình đã đổi tiền cho cậu ấy rồi, mình có tiền lẻ mà”. Lời của Trần Lộ vang lên phía sau làm tôi suýt chút nữa phun cả đồng thức ăn trong miệng ra.

16.

Ăn cơm xong, vốn định ai về nhà nấy nhưng Trần Lộ chẳng mấy chốc đã đuổi kịp tôi, rủ rê: “Đi Hại Hại chơi không?”

“Sao? Cậu đang buồn chuyện gì hả?”. Tôi khoác tay Trần Lộ.

“Cậu đoán được rồi à?”

“Xi, mình là ai cơ chứ!”. Tôi đưa tay ra vẫy một chiếc taxi.

Chúng tôi tới một quán bar, bên trong toàn là khói thuốc.

“Có chuyện gì thế?”. Tôi gơ ly lên.

“Thì vẫn là chuyện tên Dương Siêu đáng ghét đó thôi”. Cô nàng mệt mỏi chạm ly với tôi.

Dương Siêu là bạn trai của Trần Lộ, hai người đó yêu nhau được ba năm thì cãi nhau hết ba năm, chủ yếu là xích mích vì những chuyện nhỏ như con muỗi và hầu hết đều liên quan đến tiền bạc. Lần nào họ cũng cãi vã thừa sống thiếu chết nhưng chỉ được một lúc lại làm lành ngay. Vậy nên chúng tôi đã quen với chuyện đó rồi.

“Nói xem, lần này lại là chuyện gì nữa?”. Tôi vừa nghe nhạc vừa nhai bắp rang bơ.

“Mình nghi là anh ấy có người khác”. Mặt Trần Lộ đột nhiên xụ xuống.

“Hâm à, cậu đang đùa đấy hả?”. Chuyện này tôi tuyệt đối không tin. Tên Dương Siêu đó vốn thật thà đến mức khó chịu, không bước chân ra khỏi cửa bao giờ, hàng ngày, ngoài đọc sách thì chẳng còn việc gì khác, nói chuyện với con gái thì mặt đỏ tía tai, gặp bọn lưu manh thì co rúm sợ hãi, chẳng được điểm nào cả. Ngày trước, có lần tôi hỏi Trần Lộ thích anh ta vì cái gì, cô ấy chỉ nói một câu: “Thật thà!”

“Thật đấy, dạo này anh ấy lạ lắm, nghe điện thoại toàn lén lén lút lút”. Vẻ cười cợt của tôi khiến Trần Lộ bực tức.

“Dù sao cũng sắp tới sinh nhật cậu rồi, biết đâu anh ấy muốn bí mật mua quà cho cậu thì sao?”. Tôi vội tỏ ra nghiêm túc, bảo với cô ấy.

“Thật không?”. Nét mặt căng thẳng của Trần Lộ dịu đi trông thấy.

“Này, đó có phải là anh trai cậu không thế?”. Trần Lộ ngạc nhiên như thể vừa phát hiện ra châu lục mới.

“Ôi trời, mình không nhìn nhầm đấy chứ?”. Tôi thấy Thẩm Lăng ngồi cách chỗ chúng tôi không xa, lại còn đang ôm ấp một cô em nữa chứ!

“Chúng ta có nên qua đó không?”. Trần Lộ hỏi trong khi tôi đang tìm cái máy ảnh kỹ thuật số. “Cậu định làm gì thế?”. Cô ấy lay lay tay tôi.

“Sẽ có lúc cần dùng tới!”. Tôi gạt tay Trần Lộ ra, chỉnh đúng cự ly, ánh sáng rồi hướng về đôi tình nhân đó, chụp ngay một tấm.

17.

“Tiểu Ngư về rồi đó hả?”. Khi tôi về đến nhà, bố mẹ vẫn chưa đi ngủ, nói vọng ra.

“A, chị Tiểu Nguyệt tới chơi ă?”. Tôi đứng cởi giày ngoài cửa, thấy có người trong nhà liền chào.

Đó là An Nguyệt, chị dâu tương lai của tôi, cũng là bạn thanh mai trúc mã của Thẩm Lăng. Chị ấy yêu thầm anh tôi nhiều năm rồi, may mắn nhờ sự trợ giúp của hai bên gia đình, cuối cùng đã đạt được ước nguyện. Thế nhưng, tôi luôn có cảm giác chị ấy giống như một cô con dâu được gả khoán từ nhỏ. Chị ấy

và anh trai tôi cũng xấp xỉ tuổi nhau. Lúc này, tôi bỗng dừng lại thấy thương chị ấy, nếu chị ấy nhìn thấy bức ảnh trong máy tôi, chắc An Nguyệt sẽ lập tức quay lưng bỏ về.

Sáng hôm sau, lúc vừa ngủ dậy, tôi cố ý đứng ở cửa một lát. Giày của An Nguyệt vẫn còn ở đây, chứng tỏ tôi qua chị ấy đã ngủ lại nhà tôi, chắc giờ đang nấu bữa sáng trong bếp. Sau khi tốt nghiệp đại học, chị ấy thường xuyên đến ở nhà tôi như một cô dâu mới về nhà chồng. Lúc trước, tôi cảm thấy rất khó chịu, không hiểu tại sao chị ấy cứ tới nhà tôi như vậy, nhưng giờ thì tôi đã hiểu tất cả.

“Tiểu Ngư, em dậy rồi à?”. Anh trai tôi đang đứng thất cầ vạt trước gương.

“Vâng. À, tối qua anh đi chơi đâu thế? Làm chị Tiểu Nguyệt chờ cả tối”. Tôi đứng ở cửa, cười tủm tỉm, khiến cho Thẩm Lăng giật mình, lầm lét quay đầu lại. Dáng điệu đó không làm tôi thấy ngạc nhiên.

“Anh... anh... hôm qua... hôm qua, anh đi gặp khách hàng”. Anh ấy lại bắt đầu lấp bắp.

“Sao? Khách hàng ấy hả? Nhưng em lại không thích không khí mờ ám trong nhà hàng đó lắm, chẳng thoải mái chút nào”. Nói xong, tôi quay người đi đánh răng.

18.

Hết giờ làm việc, tôi tới tìm Lâm Sở, một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, là bạn thân của tôi. Vì cô ấy thay đổi chỗ ở liên tục nên tôi phải đích thân mang thiệp mời tới.

“Tiểu Ngư đây à?”. Lâm Sở đang bận chụp một loạt ảnh thời trang. “Cậu đợi mình một chút nhé!”

Lâm Sở trông giống con trai hơn, ngoài phần ngực ra thì mọi thứ chẳng khác bọn con trai là mấy.

Hồi trước, khi chúng tôi tập quân sự, Lâm Sở cũng từng bị người ta hiểu lầm.

Hôm đó, có một cô gái bước vào nhà vệ sinh thì trông thấy Lâm Sở, lập tức chạy vội ra ngoài. Lâm Sở nhếch mép cười rồi tiếp tục đi vào buồng vệ sinh, cô ấy đã sớm quen với chuyện này rồi. Lát sau, cô gái kia lại đi vào, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Không sai mà, đây đúng là nhà vệ sinh nữ...”. Sau đó, cô ta chọn một buồng xa chỗ Lâm Sở. Những việc kiểu này xảy ra với Lâm Sở đúng là không thể nào kể xiết, nhiều như lá rụng mùa thu vậy. Nhưng chúng tôi cũng không để tâm lắm, vẫn thường thay quần áo, tắm giặt trước mặt cô ấy, thậm chí còn ngủ cùng nhau trên một chiếc giường.

Ngồi đối diện với tôi là bạn gái mới của cô ấy. Đúng, không sai, bạn không nghe nhầm đâu, là bạn gái. Lâm Sở là les. Cô ấy công khai giới tính của mình ngay từ lúc bắt đầu học đại học. Trong giới đồng tính, cô ấy thuộc loại đại gia phong lưu, nguyên số bạn gái đã là ba cô rồi.

“Sao tự dưng lại rảnh rồi đến tìm mình thế?”. Gần ba tiếng sau, Lâm Sở mới kết thúc công việc, cô ấy đưa tay vòng qua eo tôi.

“Ồ, phải tới tìm cậu trước khi cậu chuyển nhà lần nữa, nếu không lại tìm không được”. Tôi lấy thiệp mời ra, tiện thể đẩy tay Lâm Sở qua một bên, bạn gái của cô ấy đang xì mặt ra. Đợi tới lúc cô gái kia đi ra ngoài rồi, tôi mới kéo Lâm Sở đi ăn cơm.

19.

“Thật hả? Sao cái số mình lại khổ thế không biết!”. Lâm Sở uống chút bia rồi nắm chặt lấy tay áo tôi. “Mình cũng muốn kết hôn! Tại sao mình không thể kết hôn chứ? Sao cứ phải lén lút lút lút như vậy hả?”. Cô ấy cứ thế tuôn ra một tràng, khiến tôi chẳng nói nổi câu nào.

“Có bút không?”. Vừa im lặng được một lúc thì cô ấy lại hỏi.

“Có!”. Tôi còn đưa thêm cho cô ấy một quyển sổ. Tôi suýt quên mất, mỗi lần uống nhiều, Lâm Sở lại thích viết, mà nội dung thì lần nào cũng như lần nào: “Nam nữ bình đẳng rồi, tại sao đồng tính nữ lại không được kết hôn chứ?”. Không có chỗ viết thì thể nào cô ấy cũng viết lên bàn, lên tường, thậm chí là cả lên người bên cạnh, tóm lại, kiểu gì cũng phải viết ra. Thế nên, để tránh phiền phức cho xã hội, mỗi lần đi ăn cùng cô ấy, chúng tôi đều phải mang theo bút và sổ, hoặc ít nhất là một tờ giấy.

Lâm Sở uống nhiều đến mức chẳng biết trời đất gì nữa, tôi đành phải bảo anh trai tôi tới đón, tiện thể đưa cô ấy về nhà luôn.

“Tiểu Ngư, em thấy anh và An Nguyệt có hợp nhau không?”. Trên đường về, Thẩm Lăng đột nhiên hỏi tôi.

“Hử? Ý anh là gì?”. Tôi đang lơ mơ ngủ.

“Không sao, anh chỉ hỏi thế thôi, mà... hôm đó em đã thấy anh đúng không?”. Thẩm Lăng không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. “Em có thể giữ bí mật cho anh không?”. Anh ấy dừng hẳn xe lại, hỏi tôi.

“Em đã nói gì đâu”. Tôi nhìn qua cửa kính xe.

Về đến nhà, tôi tắm xong thì A Mông gọi điện tới, cô ấy khóc ầm lên trong điện thoại.

“Sao thế? Cậu nói đi, đừng khóc nữa!”. Tôi chạy ra tận ngoài hiên mà vẫn không nghe rõ gì cả. “Hay là thế này đi, giờ cậu tới nhà mình, biết địa chỉ chưa hả?”

“Biết, biết rồi!”. Tôi chỉ nghe được mỗi câu này.

“Tốt, qua đây đi, mình sẽ đợi!”

Vừa bước vào cửa, A Mông đã ôm chầm lấy tôi mà khóc, cứ thế khóc hơn nửa tiếng đồng hồ không dứt. “Anh ấy... hôm nay... Anh ấy nói là đồng ý tất cả, ngày mai tới tòa án để làm thủ tục ly hôn...”. A Mông nghẹn ngào nói được mấy câu.

“Có phải lần đầu đầu, cậu sợ cái gì chứ?”. Đây không phải là lần đầu hai vợ chồng họ lôi nhau ra tòa.

Lần đầu tiên là lúc hai người vừa cưới nhau không lâu. Họ còn gọi cả tôi, Trần Lộ, Lâm Sở, Ngụy Tử Lộ cùng tới nữa. Khi chúng tôi đến tòa án thì cả hai đã ngồi trên chiếc ghế dài ở đó.

“Chia tay thật hả?”. Tôi ngồi xuống cạnh A Mông.

“Sao thế hả, anh giai?”. Lâm Sở đập đập vào vai Lý Triển Bằng.

“Ai mà biết được!”. Lý Triển Bằng cứ thế ngồi hút thuốc.

“Này, đây là cơ hội cuối cùng đây, chúng ta nói chuyện lại đi!”. A Mông quay ra đá cho Lý Triển Bằng một cái.

“Nói cái gì chứ?”. Lý Triển Bằng quay ra nhìn cô ấy.

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”. A Mông tự nhiên nhắc lại chuyện cũ.

Nói thật là cuộc hôn nhân của họ vô cùng kì quái, bắt đầu từ việc ăn cướp, sau tự dừng lại trở thành yêu nhau tha thiết.

Đó là năm chúng tôi học lớp mười một, mặc kệ gia đình phản đối, tôi nhất quyết chơi với A Mông. Chúng tôi hết đi đánh nhau lại trốn học. Rồi vào một buổi chiều hết sức buồn tẻ, chúng tôi chẳng cần biết làm thế là không đúng, bắt chước bọn trấn lột trên phim: tôi trông chừng còn A Mông sẽ ra tay cướp. Khi đó, trên phố không có một ai chứ đừng nói gì là bọn học sinh. Không ngờ đúng lúc chúng tôi định từ bỏ kế hoạch thì ông trời đã đưa Lý Triển Bằng tới.

“Tiến hành chứ?”. Tôi nhìn điệu bộ ồm ỹ, bước chân xiêu vẹo của Lý Triển Bằng đang đi vào con ngõ nhỏ gần đó, hỏi. Cổng trường ở ngay ngã ba đường, sau khi tan học, mọi người thường tản ra các ngã đường khác nhau, trong đó có một con hẻm rất tối, thường là chỗ hẹn hò của mấy đôi học sinh. Lý Triển Bằng xui xẻo đang đi vào đúng con hẻm đó.

“Tối nay muốn ăn KFC không?”. A Mông vứt điều thuốc xuống đất.

“Hỏi thừa!”

“Thế thì đi!”. A Mông liền đứng dậy, bước về phía con hẻm.

“Có tiền thì đưa đây!”. A Mông xông lên, cho cậu chàng xui xẻo một cái bạt tai.

“Không...”. Lý Triển Bằng mặt trắng bệch, chưa nói hết câu đã ngã lăn ra đất.

“Lại đây mau! Tiểu Ngư, Tiểu Ngư!”. A Mông kéo tôi lại phía Triển Bằng.

“Sao? Kiểm được món lớn rồi à?”. Tôi tưởng cô ấy cướp được nhiều tiền quá nên sợ, ai dè lại thấy Lý Triển Bằng đang nằm bất động trên mặt đất. “Cậu đánh hấn hả?”

“Không, không phải”. A Mông lắc đầu sợ hãi. “Hấn tự ngã.”

“Làm thế nào bây giờ? Hay là chúng ta trốn đi!”. Lúc đấy, trong đầu tôi chỉ nghĩ ra được cách này.

“Không được, nhờ hấn chết thì làm thế nào? Có dùng nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được đâu, chúng ta đưa hấn tới chỗ giáo viên đi!”. A Mông nói ra những câu rợn người.

Thế là tôi và A Mông khiêng hấn quay về trường. Tên đó không hiểu ăn gì mà nặng khủng khiếp, suýt nữa đè chết tôi rồi. Nhưng đúng là trong cái rủi có cái may, chẳng những không bị mắng vì chuyện trốn học mà chúng tôi còn được nhận giấy khen, trên đó viết dòng chữ “Tuyên dương thiếu niên anh hùng”. Sau đó, tôi mới biết, thì ra Lý Triển Bằng thấy khó chịu trong người nên xin cô giáo cho về sớm, không ngờ bị tôi và A Mông phát hiện. Nhưng chuyện chúng tôi vì định trốn lột mới gặp cậu ta thì chẳng ai nói với thầy cô và bố mẹ cả.

Bố mẹ của Lý Triển Bằng còn mời chúng tôi tới nhà ăn cơm nữa. Điều lạ lùng là hai người đó bỗng nhiên quần lấy nhau, thành tích học tập của A Mông cũng bắt đầu khởi sắc. Người duy nhất thấy không vui là tôi, tự nhiên lại mất đi một người bạn “hợp cạ”, đã thế còn bị bắt học hành chăm chỉ nữa.

Đúng vậy, chuyện đó rất kì lạ, tuy nhiên tôi vẫn không hiểu tại sao bỗng dưng A Mông lại nhắc tới chuyện đó vào lúc này.

“Chuyện từ đời thuở nào rồi, cô còn nhắc lại làm gì?”. Mắt Lý Triển Bằng hơi đỏ.

“Không phải!”. A Mông quay ra nhìn chòng, đôi mắt lấp lánh nước. “Em đang nghĩ, nếu khi đó, em cứ để mặc anh thì giờ đã không phải thế này.”

Trái tim yếu đuối của Lý Triển Bằng không thể chịu nổi nữa, anh chàng sụt sùi một hồi, cuối cùng hai người lại ôm nhau mà khóc.

Hai tiếng sau, chúng tôi rời tòa án, tới một nhà hàng gần đó ăn cơm. Trên đường đi, A Mông lại níu chặt lấy cánh tay Lý Triển Bằng, trông chẳng khác gì hai người vừa đi đăng kí kết hôn về vậy.

“Số hai mươi tám, hai mươi tám!... Hả? Người đâu rồi?”. Trong tòa án, chỉ còn lại cô nhân viên mẫn cán vẫn đang gọi ầm lên.

Sau đó, chúng tôi còn được chứng kiến mấy lần như thế nữa, vậy nên chẳng biết lần này là thật hay đùa.

20.

Hôm sau, chỉ có mình tôi đi cùng A Mông tới tòa án, những người khác đã chán vở kịch này rồi, còn mỗi tôi là khán giả trung thành, bị vai nữ chính ép phải tới xem.

“Anh ấy vẫn chưa đến, ngồi xuống đây đợi một lúc đi!”. Tôi và A Mông ngồi xuống băng ghế dài. Đó là loại ghế dành cho năm người, nếu có hai đôi ly hôn ngồi vào thì vẫn còn thừa một chỗ, không lẽ chỗ còn lại là dành cho em bồ nhí sao?

Nhưng hôm đó, mặc cho chúng tôi chờ tới tận trưa, khi tòa án đã đóng cửa, Lý Triển Bằng vẫn không tới. Thực ra chuyện này tôi cũng đoán ra từ trước rồi, Lý Triển Bằng vốn dĩ không muốn ly hôn mà.

“Cạn ly!”. Dường như đã quên hấn về buồn bã lúc trước, A Mông phấn khích quá độ, luôn mồm chửi anh chồng, sau đó bốc thịt dê lên ăn, tay dính đầy mỡ.

“Này, cậu có thể ăn uống tử tế một chút được không hả?”. Tôi nhắc. Nếu không phải là đang ở trong nhà hàng thì chắc cô ấy đã cời luôn cả giày ra rồi.

“Mình đang vui mà! Tên Lý Triển Bằng đáng chết, dám lừa mình!”. Cô nàng ngoạm một miếng thịt to, dùng cả bàn tay còn nguyên dầu mỡ cầm lấy chai bia.

“Cậu ăn đi! Vài hôm nữa là đến đám cưới của mình rồi đó, cầm cậu với Lý Triển Bằng nhắc đến mấy chuyện li hôn kiểu này nữa, kiêng đấy!”

“Ồ ờ, biết rồi!”. A Mông cầm hũn cục xương to lên gặm.

21.

“Nhớ kĩ cho em nhé, người mai mối bên nhà gái là Ngụy Tử Lộ, bên nhà trai là Triệu Bồi!”. Tôi nhắc lại với bên công ty tổ chức lễ cưới, ngày mai đã là đám cưới của tôi.

“Nhất quyết phải mời họ lên sao?”. Người bên công ty tổ chức sợ để Ngụy Tử Lộ và Triệu Bồi lên phát biểu sẽ làm hỏng hôn lễ.

“Anh cứ mời họ lên cho em, nếu họ có thể ở trên đó phát biểu khoảng mười phút, em sẽ cho anh thêm tiền!”. Tôi gọi anh ta vào một góc rồi nói nhỏ.

“Thật sao?”. Anh ta dường như không thể tin là có chuyện kì lạ như vậy.

“Tiểu Ngư, em chuẩn bị xong hết chưa?”. Thẩm Lăng bỗng hỏi, làm cắt ngang dòng suy nghĩ đang đà hưng phấn của tôi.

“Xong hết rồi, anh không thấy em đang rất vui sao hả?”. Tôi trừng mắt nhìn anh ấy.

“Đây là chuyện cả đời, anh mong là...”

“Thôi thôi!”. Tôi khoát tay. “Chẳng qua chỉ là một tờ giấy đăng kí kết hôn thôi mà, anh đang ghen tức vì em kiếm được anh chồng giàu sang phải không?”. Sớm muộn gì tôi cũng sẽ nói ra chuyện ấy của Thẩm Lăng.

“Tiểu Ngư, con ngủ sớm đi, ngày mai còn nhiều việc lắm!”. Mẹ mang vào cho tôi một cốc trà thảo mộc rồi đi ra.

“Trời, ngủ cái gì chứ?”. Trong đầu tôi bây giờ đang quay mòng mòng một đồng việc. Tôi trèo lên sân thượng, nằm ngửa mặt lên, ngắm bầu trời. Trên đó có vô số những ngôi sao lấp lánh, trăng cũng rất sáng, nhưng hình như còn có cả gương mặt của tên khốn Ngụy Tử Lộ nữa. Chết tiệt! Tôi bật dậy, đi kiếm viên đá, thẳng tay ném vào mặt tên khốn đó.

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, mau dậy đi!”. Ông anh trai yêu quý đang lay tôi. Tối qua, sau khi đuổi Thẩm Lăng ra ngoài, tôi liền lên sân thượng ngắm trăng rồi ngủ quên ở trên đó, gần bốn giờ sáng lạnh quá lại chui về phòng.

“Biến đi, em đang ngủ!”. Tôi lấy cái gối đập Thẩm Lăng.

“Đám cưới! Đám cưới của em đấy!”. Trong lúc tránh tôi, anh ấy còn cố hét lên khiến tôi giật mình tỉnh lại.

“Thưa các vị khách quý, tôi xin trân trọng tuyên bố: hôm nay, vào ngày lành tháng tốt, cô Thẩm Ngư và anh Cố Đại Hải chính thức nên duyên vợ chồng!”. Người dẫn chương trình không biết hết kiểu gì, âm lượng to quá làm tai tôi cứ ong ong.

Tôi nhìn thấy A Mông đang ngồi cạnh Lý Triển Bằng, hai người họ không nói gì nhưng bốn chân dưới gầm bàn thì không ngừng đá nhau, làm cái khăn trải bàn hết phồng lên lại xẹp xuống. Tiếp đó là Lâm Sở, cô nàng tỏ ra ghen tỵ với tôi, môi mím chặt lại. Trần Lộ và Dương Siêu đang thì thầm gì đó, chắc là bàn chuyện hôn lễ của họ.

Cuối cùng cũng đến lúc Ngụy Tử Lộ và Triệu Bồi bước lên phát biểu. Bọn họ nói gì tôi nghe không rõ, nhưng chỉ cần nhìn thấy vẻ xấu hổ, ngượng ngùng trên hai gương mặt đó, tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

“Lát nữa nhớ đưa thêm tiền cho người dẫn chương trình hộ em nhé!”. Tôi kéo tay Cố Đại Hải.

“Ừ, nhưng em sao vậy? Sao tay lại nóng thế này?”. Anh ấy quay sang nhìn tôi. Tự nhiên tôi thấy khuôn mặt anh méo xẹo, giống như lúc nhìn trong nhà gương ở công viên vậy. Tôi định cười nhưng cảnh vật trước mắt bỗng tối sầm lại, chỉ loáng thoáng nghe thấy ai đó bảo: “Mau gọi xe cấp cứu đi!”. Ai dám giở trò trong hôn lễ của lão nương thế hả? Lão nương đang làm đám cưới mà, gọi xe cứu thương làm gì chứ?

22.

“Cậu đúng là buồn cười thật, cười kiểu gì mà đến nỗi phải vào bệnh viện?”. Trần Lộ nhìn tôi, A Mông thì đang gọt hoa quả bên cạnh.

Giờ tôi mới cảm thấy đầu rất đau, họ bảo tôi bị sốt vi rút. “Còn tên khốn Ngụy Tử Lộ đâu?”. Tôi hỏi. Thù lớn chưa trả thì sao mà vui vẻ được.

“Thôi đi, em còn định làm gì nữa? Đúng là thất đức, còn bắt người ta làm mai mối nữa!”. Lý Triển Bằng cười.

“Anh không biết thì đừng có phun ra những lời như thế, nếu muốn phun thì chạy vào nhà vệ sinh ấy!”. Trước giờ A Mông nói gì cũng rất ghê gớm, thật khiến người khác phải bực mình.

“Này, cô đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nhé!”. Lý Triển Bằng lúc này cũng giống A Mông, trở nên ghê gớm hơn rồi.

“Được đằng chân lân đằng đầu thì sao? Muốn ăn đánh hả?”. A Mông vứt ngay quả táo đang gọt dở ra trước mặt tôi, chuẩn bị tiếp chiến.

“Đi ra, ra ngoài hết cho lão nương...!!!”. Cố đốc chút sức lực còn lại trong người, tôi hét lên.

“Em không sao chứ?”. Cố Đại Hải nói khi đưa tôi về nhà.

“Không sao”. Tôi còn đang bận đếm tiền mừng, đó là “bồ nhí” của tôi mà.

“Không khát sao?”. Anh ấy nhìn tôi cười.

“Thôi, làm việc của anh đi, hình như có nhiều người không tới đó, em phải đếm kĩ mới được!”. Trên đầu còn đeo túi chườm, tay tôi vẫn tiếp tục đếm tiền.

“Hôm nay đúng là còn nhẹ tay với tên Ngụy Tử Lộ”. Tôi uống một ngụm nước. “À không, thực ra là chơi vẫn chưa vui lắm!”

“Em hiền hơn một chút đi!”. Anh ấy véo mũi tôi. Cố Đại Hải như phiên bản thứ hai của anh trai tôi vậy, lúc nào cũng muốn tôi kiềm chế lại.

Sau đám cưới, tôi phải nghỉ ngơi ba ngày mới khỏe lại. Cố Đại Hải hôm nào cũng nấu cơm cho tôi ăn rồi vội vàng vàng đi làm. Tôi thấy hơi có lỗi với anh nên quyết định sẽ tự tay nấu một bữa.

“Cho một chút muối!”. Tôi vừa nhìn sách dạy nấu ăn vừa mở tủ bếp.

“Muối là cái nào đây nhỉ?”. Tìm một hồi, tôi cũng thấy ba cái lọ. “Thôi, đành nếm thử vậy”. Tôi liền lấy một ít trong cái lọ đầu tiên cho vào mồm.

“Á á á... Đây là cái quái gì thế?”. Trong mồm tôi toàn là bột, hình như đó là lọ bột chua.

“Thôi được, thử lại, lần này chỉ lấy một ít thôi”. Tôi chép miệng, chuẩn bị lần thử nghiệm thứ hai. “Trời ạ, ghê quá, muối sao lại kinh khủng thế này chứ?”. Tôi vội vàng vặn vòi nước, ghé miệng vào rửa.

“Mang cho tôi một đĩa tôm bóc nõn, cải chíp xào nấm, à, thêm món thịt bò hầm và canh chua cay nữa!”. Tôi gọi điện thoại cho tiệm cơm gần đó. Bếp nhà tôi lúc này đã tanh bành cả rồi. Nếu cứ cố làm tiếp, chắc tôi khỏi ăn cơm tối luôn.

“Anh về rồi!”. Cố Đại Hải về nhà đúng lúc người đưa hàng vừa đi khỏi.

“Anh yêu, anh về rồi à?”. Tôi kéo ngay Cố Đại Hải sang phòng ăn, chứ nếu nhìn thấy nhà bếp, chắc anh ấy sẽ phát hoảng lên mất.

“Em nấu đấy à?”. Cố Đại Hải nhìn chăm chăm vào mấy đĩa thức ăn trên bàn.

“Hi, anh hỏi chuyện đó làm gì, mau ăn đi!”. Tôi vội vàng xới cho anh một bát cơm đầy.

“Em không cho anh đĩa thì anh ăn bốc à?”. Cố Đại Hải bèn quay người, đi vào bếp.

“Trời ơi, bếp của tôi!”. Một tiếng kêu rất thảm thiết từ trong đó vọng ra.

Sáng thứ Hai, cuộc sống tẻ nhạt bắt đầu trở lại, tôi phải đến cơ quan làm việc.

“Chà chà, Tiểu Ngư, sao lại tới đây?”. Bạch Phong là phóng viên nhóm bên cạnh, khuôn mặt trông rất khắc khổ, chúng tôi luôn gọi anh ấy là “xã hội cũ”, anh ta luôn tìm cách gây sự với tôi, nếu không phải vì tôi có “hậu phương” vững chắc thì có lẽ đã bị anh ta hại từ lâu rồi. “Trường em được gả vào nhà giàu rồi, cần gì phải đi làm nữa!”. Anh ta cười cợt.

“Biết làm sao được, ai bảo có nhiều người muốn được em phỏng vấn như vậy chứ! À, đúng rồi, cảm ơn anh lần trước đã giúp em sắp xếp tư liệu kĩ càng nhé!”

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, mau nói xem, tuần trăng mật thế nào hả?”. Trương Vi Vi là cô gái nhiều chuyện nhất nhóm tôi.

“Có đi đâu đâu, em bị ốm, sốt vi rút”. Tôi quăng túi xách vào ngăn kéo.

“Tiểu Ngư, em lại bức anh chàng “xã hội cũ” đấy à?”. Anh Trần giờ mới đi trả máy móc về.

“Là do anh ta không biết tự lượng sức mình thôi”. Tôi pha cho anh Trần một tách trà ngon. “Anh thử xem, là trà em mới mua đấy!”

“Vẫn là em gái thương anh nhất!”. Tính cách anh Trần rất tốt, chúng tôi ai cũng quý anh ấy.

“Nhưng mà cái tên “xã hội cũ” đó thật đáng ghét, lần trước còn bảo sau khi em thành thiếu phu nhân rồi, sẽ không đi làm nữa, anh ta sẽ thay vị trí của em đấy!”

Vi Vi bắt chước điệu bộ của anh ta: “Tôi nói ọi người biết, sau này Thẩm Ngư không đến nữa rồi, các người phải nghe lời tôi!”

Buổi trưa, tôi vừa ăn trưa xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì A Mông gọi điện thoại hỏi tôi đang ở đâu.

“Thế mà cũng hỏi, mình đang ở cơ quan chứ còn ở đâu nữa!”

“Cậu còn đi làm làm gì? Điên à?”. Chắc cô ấy cũng tưởng tôi đã ở nhà làm mợ chủ rồi.

“Cậu muốn gì thì nói mau lên!”

“Để mình tới đó gặp cậu, có chuyện lớn đấy, đợi tý nhé!”. Cô ấy nói một lèo rồi cúp máy.

Xem ra chiều nay, tôi lại “được” nghe chuyện ly hôn của họ rồi. Trưa phải ngủ thêm một tý mới được. Vừa mới đặt lưng xuống, Vi Vi đã bảo tôi ngoài cửa có người tìm, chẳng cần đoán cũng biết là A Mông, cô ấy có thói quen đến tận cửa mới gọi điện thoại mà.

“Bà chị ơi, lần sau đến rồi thì bảo luôn đi, có phải hơn không?”. Tôi thấy A Mông xách túi to túi nhỏ đi vào.

“Rót nước ình đi, mình sắp chết khát rồi đây!”. Cô ấy để hết đồng hồ đó lên bàn làm việc của tôi. “Mình đã nhìn thấy anh trai cậu! Thẩm Lăng, anh ấy có bồ nhí đấy!”. A Mông nói liên thanh, bắn cả nước bọt vào mặt tôi.

“Bồ nhí?”. Tôi lôi máy ảnh ra, tìm bức ảnh ngày hôm đó. “Là cô này hả?”

“Đúng là cô ta!”. A Mông tu ừng ực cả cốc nước.

“Cậu vội vàng chạy đến đây để báo ình cái tin cũ xì này à?”. Chắc đầu óc A Mông có vấn đề rồi, mà cũng đúng thôi, việc ly hôn đã làm cô ấy tổn biết bao thời gian và sức lực.

“Không phải!”. A Mông ném giày sang một bên.

“Đi giày vào đi, để người khác nhìn thấy xấu hổ lắm! Thế cậu đến đây làm gì?”

“Mình muốn nhờ cậu đưa cái này cho Lý Triển Bằng, dù gì thì cậu cũng phải làm phiên dịch cho anh ấy mà”. Cô ấy lôi ra một cái áo nam kiểu mới giá 1380 tệ, tôi với Cố Đại Hải cũng mới đi xem cái áo này nhưng anh ấy mặc không đẹp.

“Sao việc gì cậu cũng biết thế hả?”. Tôi nghi ngờ cô ấy đã lắp máy nghe trộm trên người tôi.

Đối tác của Lý Triển Bằng đúng là khó khăn, phiền phức hơn hẳn mấy ông du khách mà tôi hay gặp, cái gì cũng muốn biết thật cụ thể, làm cho tên ngốc Lý Triển Bằng bị quay như chong chóng. Nếu vụ này không thành công, chắc anh ta sẽ bị hành đến chết.

“Cạn ly, cạn ly! Cảm ơn nhé, Tiểu Ngư!”. Xưa nay, Lý Triển Bằng có biệt danh “một ly đã đổ” nên thường chỉ dám uống bia, không hiểu sao giờ còn học đòi người ta cạn ly nữa.

“Thôi đi, dù sao cũng xong rồi, em tiện thể cầm luôn đồ tới cho anh đây này”. Tôi kéo cái túi từ gầm bàn lên.

“Oa, còn có quà cho anh nữa sao?”. Anh ấy vui mừng ra mặt.

“Anh mơ à? Là vợ anh mua cho anh đấy!”

“Là cô ấy hả?”. Lý Triển Bằng lập tức xịu mặt xuống giống như quả bóng bị xì hơi.

“Không có chuyện gì thì đừng gây chuyện nữa! Đang tốt đẹp như vậy, hai người cứ gây gổ với nhau làm gì?”. Tôi gấp một miếng thịt bò.

“Ai mà không muốn sống yên ổn cơ chứ? Nhưng bà xã nhà anh... mà thôi, ăn cơm đi, lát nữa anh đưa em về”. Triển Bằng bảo tôi.

Sau khi bọn họ kết hôn, tôi rất ít khi gặp Lý Triển Bằng nên lần này chúng tôi ăn rất lâu, vừa ăn vừa nói bao nhiêu chuyện, về A Mông, về Ngụy Tử Lộ, về tất cả những gì liên quan và cả không liên quan đến chúng tôi... Hình như tôi lại uống hơi nhiều rồi.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, tôi đã nhìn thấy mình nằm trong nhà của tôi và Cố Đại Hải, tôi chẳng biết gọi như thế có đúng không nữa, nhưng thực sự trong lòng tôi, chỉ nơi có bố mẹ tôi và Thẩm Lăng mới được gọi là nhà.

“Tiểu Ngư, em tỉnh chưa? Hôm qua em uống nhiều quá, về nhà còn khóc lóc nữa, lần sau đừng như thế nữa nhé!”. Cố Đại Hải từ trong bếp ngó đầu ra, anh ấy đang nấu mì thì phải.

“Có vẻ anh không đến nổi vô dụng như anh Thẩm Lăng nhỉ?”. Tôi nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, thật lòng khen.

“Em nhớ nhà hả?”. Anh ấy vừa lau bát vừa hỏi.

“Thế mà cũng hỏi!”. Lúc này, tôi cũng định lau bát, nhưng vừa động vào đã làm vỡ mất hai cái.

“Vậy thì lát nữa về nhà em, đến tối qua nhà anh!”

Trên đường đi, tôi cứ nhìn Cố Đại Hải mãi, anh ấy giống như anh trai thứ hai của tôi vậy, lúc nào cũng đối xử tốt với tôi, bao dung với tôi. Thậm chí khi tôi ra ngoài ăn cơm, uống rượu say sưa với người đàn ông khác, anh cũng không tức giận. Đúng là tôi đã kiếm được của quý rồi, sau này tôi phải đối tốt với anh ấy, nếu không sẽ bị trời phạt mất.

Lúc về tới nhà, nhìn thấy tôi, mẹ tỏ ra rất vui, Thẩm Lăng cũng thế. Nhưng tôi vẫn cảm thấy không khí có vẻ kì lạ, hình như mọi người vừa cãi vã chuyện gì đó.

Tôi thấy An Nguyệt đang ngồi lau nước mắt trong phòng Thẩm Lăng.

“Chị không sao chứ?”. Tôi bước vào, đoán chắc Thẩm Lăng đã bị phát hiện chuyện có người khác, đúng là ngu ngốc mà!

“À, không sao. Tiểu Ngư về nhà rồi đó hả? Em muốn ăn gì không để chị mua?”. An Nguyệt lau nước mắt, làm như không có chuyện gì. Chị ấy giờ đã trở thành bảo mẫu của nhà tôi rồi.

24.

Lâm Sở là người có tính cách khá đặc biệt. Cô ấy gọi điện cho tôi, vừa mở mồm đã bảo mượn Cố Đại Hải một tuần.

“Này, anh ấy có phải đồ chơi đầu mà muốn mượn mà mượn hả? Cậu không đùa đấy chứ?”. Tôi bảo.

“Không phải, mẹ mình... mẹ mình sắp đến thăm mình, làm thế nào bây giờ?”. Tôi thấy đầu dây bên kia vọng lại tiếng nhạc âm ỉ, chắc cô ấy đang ở trong phòng làm việc.

“Hả? Cái gì?”. Tôi chạy ra hành lang nhưng vẫn không nghe rõ Lâm Sở nói gì, đành phải tắt điện thoại đi, sau đó nhắn tin cho cô ấy: “Lát nữa mình sẽ tới chỗ làm của cậu.”

Đúng một rưỡi chiều, tôi tới chỗ Lâm Sở. Cô ấy đã thuê một ngôi nhà mới, phía trên để ở, phía dưới là nơi làm việc.

“Lâm Sở!”. Tôi cẩn thận trèo lên cái cầu thang lộ thiên đáng sợ, đứng bên trên có thể nhìn thấy rõ những thứ dưới chân mình. Thường thì chẳng ai dám vừa đi lên vừa nhìn xuống dưới cả, càng không dám đi nhanh như bay, trừ Lâm Sở. “Lâm Sở, mở cửa ra!”. Tôi nói. Bên trong vang lên tiếng nhạc rất to.

“Tôi nói rồi, cút đi, đừng đến tìm tôi nữa!”. Lâm Sở vừa hét vừa kéo cửa. “Hả? Là cậu à, vào đi!”

Nếu tôi không nhìn nhầm thì Lâm Sở đang mặc một cái áo sơ mi nhưng không cài cúc. Cô ấy rất ghét bị bó buộc nên chẳng thêm mặc đồ lót, thế nhưng vẫn chẳng có gì lộ ra cả. Cô ấy luôn tự hào về bộ ngực phẳng lì của mình, đó là chỗ phân biệt cô ấy với những người con gái khác.

“Trời đất, sao lại bí thế này hả?”. Tôi thấy trong nhà đầy khói thuốc.

“Mẹ mình ngày kia sẽ lên đây”. Lâm Sở vẫn tiếp tục hút thuốc.

“Nhưng ngày mai Cố Đại Hải phải ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn rồi, hai ngày nữa mới về, chắc không kịp đâu”. Tôi dựa vào ghế sofa, đây là ghế Lâm Sở tự thiết kế, ngồi rất thoải mái.

Quê của Lâm Sở là một thị trấn nhỏ còn rất lạc hậu. Đừng nói đến chuyện đồng tính, chỉ riêng việc ngoại tình cũng chưa xảy ra bao giờ. Cứ cách vài năm, mẹ Lâm Sở lại lên thăm con gái một lần. Đây là việc mà cô ấy luôn thấy rất khổ sở, vì vừa phải tìm cách che giấu bạn gái lại vừa phải kiếm một anh chàng tới giả làm bạn trai. Trước đây, vai nam chính này luôn do Ngụy Tử Lộ đảm nhận, năm nay thì không được nữa rồi, chuyện tan vỡ giữa tôi và Ngụy Tử Lộ rõ ràng đã gây ra cho cô ấy một tổn thất đáng kể.

Suy đi tính lại, cuối cùng chúng tôi cũng nghĩ ra được một cách, đó là giả vờ tuyển người mẫu để tìm một người có tố chất tốt một chút.

“Nếu không thì cậu đưa Ngụy Tử Lộ đến inh chắc?”. Lâm Sở đang bố trí lại phòng nệm. “Mình còn phải tìm lý do hợp lý để giải thích với mẹ chuyện chia tay với anh chàng cũ đây này!”

“Đừng có nhắc tới chuyện đó nữa!”. Tôi ngồi trên một đồng rèm cửa, ăn sữa chua.

“Xin chào, cho hỏi đây có phải là công ty người mẫu không ạ?”. Bên ngoài cửa có tới mấy người.

“Ồ, vào đi!”. Lâm Sở đứng ở giữa phòng, trông như một ông chủ lớn vậy.

Nghề người mẫu cũng không dễ “xơi” chút nào. Theo như tôi biết, còn phải tùy vào ý tưởng mà chọn lựa cẩn thận, có lúc cần béo, có lúc cần gầy, còn phải chọn chiều cao, màu da, có khi đến cả màu móng tay cũng phải chọn thật kĩ.

“Người tiếp theo!”. Lâm Sở không ngừng ấy ứng viên đó “trượt vô chuối”, làm tôi chỉ nhìn thôi cũng thấy đau lòng. Như người lúc nãy đó, xinh đẹp quá đi chứ, chẳng khác gì con gái cả!

“Không được, mẹ mình chỉ thích người thật thà thôi, trông cậu ta như ăn trộm ấy”. Hình như mấy mĩ nam kia đều không lọt được vào mắt xanh của Lâm Sở.

“Thôi, chọn người này đi, người cuối cùng rồi đây!”. Lâm Sở chọn lâu tới mức “ông bầu” cũng thấy chán rồi, tôi đành quyết định thay cô ấy. Người này có vẻ ngoài rất tuyệt, cơ thể cường tráng, nước da ngăm đen.

“OK, cậu ở lại đi!”. Lâm Sở nhìn chàng trai. “Giờ nhiệm vụ đầu tiên của cậu là giả làm bạn trai lừa mẹ tôi!”. Cô ấy tiến lên, kê vai bá cổ cậu chàng rồi nói.

Lúc được Lâm Sở đưa về nhà, tôi trông thấy Thẩm Lăng bước ra từ một chiếc ô tô, hình như là do một cô gái lái.

“Anh trai cậu cũng khá đấy nhỉ?”. Lâm Sở tỏ ra kích động hơn ai hết.

“Anh ấy như vậy không chỉ một hai ngày thôi đâu”. Tôi nhanh chóng xuống xe, bước vội tới chỗ Thẩm Lăng.

“Á!”. Nhìn thấy tôi, anh ấy giật mình, chân khụy cả xuống.

“Đừng lo, em chỉ muốn xem ai đưa anh về thôi!”. Tôi bóp vai anh ấy.

“Đợi một chút, đợi một chút, chân anh không đi nổi nữa rồi!”. Về mặt đầu khổ của anh ấy lúc này chắc không phải giả vờ.

25.

Cuối tuần, Trần Lộ rủ tôi đi dạo phố nhưng tôi cảm thấy cô ấy còn có mục đích khác. Cô ấy đang tìm cách điều tra các số điện thoại gọi đến cho Dương Siêu. Có lẽ Trần Lộ muốn tới phòng giao dịch điện thoại lớn nhất Tây Đơn.

“Chính là số điện thoại này!”. Trần Lộ nhìn danh sách các số điện thoại gọi đến, khóc không ngừng.

“Sao hả? Số này á?”. Tôi cuống cả lên, cô ấy khóc tới nỗi mắt sưng vù rồi.

“Cậu nhìn đi, đây này!”. Cô ấy dùng bút chỉ cho tôi. “Chính là số điện thoại này, có ngày gọi đến bốn lần liền.”

“Cậu chắc chắn không nhầm chứ?”. Tôi kéo gần lại để xem.

“Đợi tí!”. Cô ấy lôi một quyển sổ từ trong túi ra, trên đó toàn là các số điện thoại. Nhắc đến chuyện này, Trần Lộ lại đắc ý, quyển sổ đó là do cô copy từ danh bạ điện thoại của Dương Siêu ra, hơn nữa, cô ấy còn điều tra cả số QQ[3] của Dương Siêu nữa. Tự mình không thể làm được nên cô ấy thuê hẳn hacker. Trong QQ của cô ấy, toàn là mấy chương trình truy tìm số tìm mật mã, chuyên rình trộm, tìm tư liệu cá nhân gì đó... đúng là rất đầy đủ.

[3] Tương đương với Yahoo

“Sao cậu không gọi tới số này hỏi xem sao?”

“Mình không dám nên mới gọi cậu tới, cậu gọi giúp mình đi!”. Vậy mà lúc tôi định gọi thì cô ấy lại tắt máy đi, lấy lý do là sợ hãi. “Thực ra các cậu không biết đâu, thật đấy, các cậu không hiểu được đâu”. Cô ấy thở dài, uống một hơi cạn cả cốc cà phê.

Trần Lộ và Dương Siêu đều đến từ nông thôn, có thể coi là bạn thanh mai trúc mã, thậm chí họ đã đính hôn ở quê rồi, chỉ chờ tốt nghiệp đại học là cưới.

Lúc mới lên đại học, tôi và A Mông mang theo hết túi lớn đến túi nhỏ, Ngụy Tử Lộ và Lý Triển Bằng trở thành hai nhân viên khuôn vác bắt đắc dĩ, chỉ nguyên quần bò của A Mông đã hơn năm mươi cái, lại còn chăn, tủ quần áo gì đó nữa. Trong khi đó, Trần Lộ chỉ mang theo vài bộ quần áo và mấy thứ đồ dùng cá nhân. Lúc ấy, phòng tôi có bốn người, rồi một người bỏ học đi nước ngoài, thế nên ba chúng tôi trở thành bạn thân của nhau.

Mỗi lần đi ăn cơm, tôi và A Mông toàn chọn bữa các món nhưng Trần Lộ thì phải nhìn tờ thực đơn rất lâu mới quyết định, chúng tôi biết cô ấy muốn chọn mấy món rẻ hơn.

Thành tích học tập của Trần Lộ luôn rất tốt. Mỗi lần đến kì thi, tôi và A Mông đều phải nhờ cô ấy kèm cặp mới qua được. Nhưng xã hội luôn không công bằng, tốt nghiệp xong, tôi tới làm ở tòa soạn, A Mông thì mở công ty riêng, còn Trần Lộ thì phải tự mình kiếm việc, cuối cùng cô ấy tới làm hướng dẫn viên ột công ty du lịch địa phương, năm nào cũng thế, cứ đến mùa hè là cô ấy gầy và đen đi nhiều.

“Thực ra về quê cũng tốt, nhưng mình lại không muốn thế, lên thành phố để học là vì muốn thoát khỏi cảnh bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Dương Siêu cũng vậy, cả hai chúng mình đều cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp và tình yêu. Nhưng khi đã thành đạt trong sự nghiệp rồi, chúng mình lại trở nên lạnh nhạt với nhau, có lúc nằm trên giường mà anh ấy chẳng động tới mình. Lúc bận rộn thì có khi cả tuần chẳng gặp nhau tới một lần. Nếu sớm biết càng có tiền càng cô đơn, thà mình về quê làm ruộng còn hơn...”. Cô ấy vừa khóc lóc vừa nói, sau đó đi vào nhà vệ sinh để trang điểm lại.

26.

Những câu nói của Trần Lộ khiến tôi trần trọc mãi trong khi Cố Đại Hải đang ngủ rất ngon bên cạnh. Nhìn anh ấy, tôi chẳng biết là họa hay phúc nữa, quan hệ giữa chúng tôi giống anh em hơn là vợ chồng. Anh ấy là một người tốt, tôi thì không hẳn. Sau khi trấn tĩnh lại để suy nghĩ, tôi thấy mình thật buồn cười, đã đường đường chính chính gả cho người ta rồi mà chẳng biết người mình lấy như thế nào nữa.

“Mau lên, Tiểu Ngư! Bấy giờ bốn mươi rồi!”. Cố Đại Hải gọi tôi. Đêm qua, tôi nằm nghĩ lung tung, đến gần sáng mới ngủ được.

“Gi thế? Em không đi đâu”. Tôi quay người, ngủ tiếp.

“Mau lên, dậy đi!”. Anh ấy nhất quyết bắt tôi dậy đi làm.

Tôi tới tòa soạn hơi muộn nhưng vẫn không sao. Có điều, tôi nhận được một nhiệm vụ rất bất ngờ, đó là đi phỏng vấn một nữ doanh nhân, người ấy lại chính là Triệu Bồi.

“Chị Triệu, chị có thể cho chúng tôi biết ý kiến của chị về việc tổ chức lại công ty không?”. Tôi hỏi.

Triệu Bồi có vẻ chăm sóc bản thân rất tốt nên nhìn không già chút nào, tuy nhiên, mấy vết nhăn ở đuôi mắt đã báo đúng chị ta. Tôi thừa nhận, có thể vì đổ kị nên tôi chẳng có cách nào đánh giá một cách khách quan được.

“Thực ra, việc cơ cấu lại lần này đối với công ty tôi mà nói...”. Chị ta vừa cười vừa trả lời, tỏ rõ phong độ của một giám đốc.

“Bồi Bồi, mấy tài liệu này...”. Ngụy Tử Lộ đột nhiên đẩy cửa bước vào.

“Cô Thẩm, xin đợi một lát!”. Triệu Bồi cũng đã nhìn thấy Ngụy Tử Lộ, bảo tôi. Cả ba đều ngại ngại, mỗi người mang một tâm sự riêng.

“Tôi phỏng vấn xong rồi. Chị Triệu, tôi xin phép về trước đây”. Tôi thu dọn máy ghi âm, chuẩn bị rời khỏi đó.

“Tiểu Ngư!”

“Chị cứ nói đi!”. Tôi vẫn không quay đầu lại.

“Tôi biết mình không nên nói điều này, nhưng mà... xin lỗi cô!”. Giọng chị ta có vẻ rất thành thực.

“Nếu chỉ cần xin lỗi là xong thì đâu có ngày hôm nay!”. Tôi kéo cửa, đi ra ngoài.

“Tiểu Ngư, anh muốn nói chuyện với em!”. Ngụy Tử Lộ chạy theo, kéo tay tôi.

“Tôi chẳng còn gì để nói với anh cả!”. Tôi gạt tay anh ta ra, chặn một chiếc taxi lại. “Còn nữa, lần sau, xin anh hãy gọi tôi là chị Cố!”

Nhìn vẻ mặt ngẩn ra như nuốt phải côn trùng của Ngụy Tử Lộ, tôi thấy thật đáng ghét, định đi tìm Thẩm Lăng để giải sầu. Ảnh đã chụp rồi thì không thể để phí được, tôi đang cần một chút vui vẻ.

“Đủ rồi! Tôi không muốn nói thêm nữa, từ trước đến giờ, tôi chỉ như quân cờ trong tay các người, chẳng lẽ không thể cho tôi một cơ hội tự quyết định hay sao?”. Vừa đi tới hành lang, tôi đã nghe thấy giọng phẫn nộ của Thẩm Lăng. Anh trai tôi dạo này có vẻ không bình thường, trước đây chỉ có người khác quát anh ấy, giờ anh ấy đã dám quát người khác cơ đấy.

“Anh làm sao vậy?”. Không thềm để ý đến cô thư kí đang nhăn nhó vì khó chịu, tôi đi thẳng vào phòng.

“Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau!”. Anh ấy cúp máy, nhìn tôi. “Tìm anh có chuyện gì không?”

“Chẳng có gì, chỉ là em vừa trông thấy thứ buồn nôn quá”. Tôi liền kể cho anh ấy chuyện gặp Ngụy Tử Lộ. “Còn anh thì sao?”

Im lặng một lúc lâu, anh ấy mới chậm rãi bảo: “Anh không muốn cưới An Nguyệt.”

“Anh có bồ nhí từ lúc nào thế?”. Tôi nhìn anh ấy, lâu lắm rồi hai anh em không nói chuyện với nhau như thế này.

“Năm ngoái”. Anh ấy cúi đầu.

“Cái gì? Anh giỏi thật đấy!”. Tôi còn tưởng chuyện đó mới diễn ra được mấy tháng nay thôi chứ.

Đúng là chuyện long trời lở đất! Buổi tối, tôi đi ăn với Thẩm Lăng, nói ra chắc chẳng ai tin, tối hôm đó, chúng tôi đã uống rất nhiều.

Gần đây, tôi hay uống rượu. Lúc học cấp hai, đầu tiên tôi chỉ uống mấy chai bia, khi vui vẻ mới uống, nhưng sau đó, những chuyện đau lòng ngày càng nhiều, uống cũng nhiều lên, lắm lúc thực lòng tôi muốn say một trận nhưng uống thế nào cũng không say nổi. Hình như luôn luôn tỉnh táo mới là điều đáng sợ nhất, vì như thế, ngay cả một chỗ để trốn tránh cũng chẳng có.

Mẹ của Lâm Sở cuối cùng cũng đã đến, mang theo một túi to các loại đặc sản quê nhà như mấy lần trước. Tôi đi cùng Lâm Sở ra đón bác ấy.

“Tiểu Ngư à, con bảo Tiểu Sở nhà bác...”. Mẹ Lâm Sở có vẻ không thích anh chàng người mẫu kia lắm nên tìm tôi nói chuyện.

“Sao vậy bác? Bác à, công việc của Lâm Sở bao nhiêu người mơ ước còn chẳng được đấy ạ, lương à nhàn, lại còn đúng việc mà cậu ấy thích nữa”. Tôi đỡ bác gái ngồi xuống.

“Không phải! Ý bác là cái cậu lần trước tốt thế, sao lại chia tay chứ?”

“Đó là việc của hai người bọn họ, bác lo cũng không được đâu ạ”. Tôi bóc quýt ẹ Lâm Sở ăn. Ngụy Tử Lộ đúng là rất được lòng người khác, thành tích tốt, thông minh, ai cũng coi như bảo bối, dù có làm sai chuyện gì cũng chẳng ai trách mắng, kể cả việc đá tôi...

27.

Đại chiến ly hôn của A Mông vẫn tiếp tục tái diễn, hai người bọn họ còn ăn bữa cơm cuối cùng với nhau rồi.

“Ăn đi, đừng khách khí, đằng nào cũng là bữa cuối cùng!”. A Mông khẳng khái nói.

“Các cậu còn định ăn thêm mấy bữa cơm như thế này nữa hả?”. Tôi dựa lưng vào ghế, nói.

“Này, ý cậu là gì hả?”. A Mông trừng mắt nhìn tôi.

“Có muốn mình nói thẳng ra không, hai người chẳng ly hôn được đâu, đùa giỡn thế là đủ rồi, muốn bọn mình chết mệt theo hay sao?”. Tính Lâm Sở rất nóng, nghĩ gì nói vậy.

“Ý mấy người là gì thế? Bữa cơm cuối cùng cũng ăn rồi, không có lý gì mà không chia tay được, thế chẳng phải là mất mặt quá sao?”. Lý Triển Bằng không ngồi yên được nữa.

“Đúng đấy, ly hôn, có chết cũng phải ly hôn!”. A Mông gạt phăng cốc nước, vỗ choang ra sàn.

“Này, cô ném cái gì chứ? Muốn chết hả?”. Lý Triển Bằng đứng bật dậy.

“Mau tránh ra, bắt đầu rồi đấy!”. Tôi thì thâm cảnh cáo Cố Đại Hải.

“Hả?”. Từ lúc bước vào đến giờ, Cố Đại Hải vẫn đang bận nghe điện thoại.

“Tôi ném đấy! Ném đấy!”. A Mông ném hết cốc trên bàn xuống đất.

“Đừng tưởng chỉ mình cô làm được! Tôi cũng làm được đấy!”. Lý Triển Bằng hất luôn cả bàn làm đồ ăn bắn cả vào váy tôi.

“Anh giỏi lắm, có giỏi thì mang con đi mà nuôi, đừng có chọc tức tôi!”. A Mông cũng không vừa, xông ngay vào đánh nhau với Lý Triển Bằng.

“Làm sao bây giờ?”. Cố Đại Hải chưa từng được chứng kiến việc này.

“Không sao, không sao, đánh đủ là sẽ tự đi ấy mà, chúng ta đợi ở ngoài là được”. Lâm Sở đứng ngoài, nói với Cố Đại Hải.

“Nhưng họ hất đổ cả bàn rồi”. Đi ra tới cửa rồi nhưng Cố Đại Hải vẫn còn lo lắng.

“Lữ Tiểu Mông! Hãy đợi đấy!”. Lát sau, Lý Triển Bằng trên người đầy thức ăn chạy ra ngoài, còn A Mông thì ở trong phòng ngồi khóc.

Lúc chúng tôi về tới nhà thì đã gần nửa đêm.

“Em có hối hận vì đã kết hôn với anh không?”. Cố Đại Hải đột nhiên hỏi.

“Trên đời này, làm gì có thuốc chữa hối hận chứ!”. Tôi đang bận viết bản thảo để ngày mai nộp, không để ý tới anh.

28.

Hôm nay, Lâm Sở đưa mẹ ra bến xe để về quê, anh chàng người mẫu kiêm “người yêu” kia không tới, chuyện này bác gái lại không vui rồi.

“Tiểu Ngư, cháu khuyên nó hộ bác, nó chẳng chịu nói gì với bác cả, chỉ tâm sự với cháu thôi”. Lúc lên xe, mẹ Lâm Sở cứ nắm lấy tay tôi.

“Cháu biết rồi, bác yên tâm!”. Nếu biết con gái yêu của mình thích phụ nữ, chắc bác ấy quay đầu đi luôn mất.

“Cuối cùng cũng đã xong!”. Lâm Sở sung sướng hét to, mấy ngày hôm nay đúng là mệt mỏi.

Cố Đại Hải mượn máy ảnh của tôi, vô tình thấy bức ảnh chụp Thẩm Lăng và cô gái lạ mặt. “Sao lại thế này?”. Anh ấy vội vàng tới hỏi tôi.

“À, có gì đâu, cô gái đó là bồ của anh Thẩm Lăng.”

“Cái gì?”. Anh ấy tí nữa thì nhảy dựng lên. “Thế An Nguyệt thì sao?”

“Ái chà, anh quan tâm gớm nhỉ?”. Tôi véo tai anh ấy. “Em nói cho anh biết, chuyện này không ai lo được, kể cả bố mẹ em!”. Tôi tuyên bố với Cố Đại Hải thông điệp cuối cùng.

Mấy tuần nay, mỗi khi về nhà, tôi cảm thấy không khí rất khác thường, không phải chỉ khác thường một cách giản đơn, nó giống như sự tĩnh lặng đáng sợ trước khi cơn phong ba sắp sửa ập đến.

“Đại Hải à, ăn đi con, đậu tươi lắm đấy!”. Mẹ tôi gấp thức ăn cho con rể.

“Dạ, để con tự gấp, anh Thẩm Lăng đâu rồi ạ?”. Thức ăn dường như không bites được miệng anh ấy.

“Anh lo mà ăn đi!”. Tôi đá Cố Đại Hải một cái.

“Thưa dì, con ăn xong rồi ạ”. An Nguyệt mắt đỏ hoe đi lên phòng của Thẩm Lăng, mẹ tôi cũng lên theo.

“Ăn đi con! Đại Hải, ăn gì thì tự gấp con nhé!”. Bố tôi sợ không khí trở nên ngưng đọng, liên tục thúc giục.

“Con về rồi ạ”. Thẩm Lăng từ ngoài cửa lão đảo bước vào, không biết là lại đi uống ở đâu về.

“Diu anh ấy lên đi!”. Tôi giúp Cố Đại Hải đưa Thẩm Lăng về phòng.

“Ồ, sao cô vẫn còn ở đây hả?”. Thẩm Lăng chỉ vào mặt An Nguyệt.

“Con điên rồi hả?”. Mẹ tôi quát.

“Đúng là con sắp điên rồi đây. Cô cút đi, ra khỏi nhà tôi ngay!”. Thẩm Lăng bước lên, kéo tay An Nguyệt.

“Mày không phải là người nữa rồi!”. Không chịu nổi nữa, bố tôi hét lên, lấy chân đạp cho Thẩm Lăng một cái.

Mọi chuyện cứ thế ào ào tuôn ra, ai cũng nói hết những điều giấu kín trong lòng. Thẩm Lăng muốn chia tay với An Nguyệt, chuyện đó giống như sấm chớp đang nổ âm ầm trong nhà tôi.

Thẩm Lăng từ bé đã ngoan ngoãn thật thà, chỉ biết dốc lòng hoàn thành tất cả nhiệm vụ mà mọi người đặt ra, cuộc sống của anh ấy như đã được gia đình tôi sắp đặt sẵn. Bố mẹ tôi không ngờ rằng con thỏ non hiền lành cũng có lúc hung dữ, muốn cắn người. Kết cục không ai chịu nhường ai. Cưới An Nguyệt thì Thẩm Lăng chẳng khác gì chết đi, còn không cưới An Nguyệt thì bố mẹ tôi cũng nhất quyết không chịu.

29.

Cuối cùng Trần Lộ cũng quyết tâm ra tay.

Bắt gặp Dương Siêu và một bà giàu có đi vào trong khách sạn, cô ấy liền khóc lóc gọi điện thoại cho tôi. “307”, cô ấy chỉ nói mỗi số phòng, ngoài ra chẳng nói thêm gì nữa.

Tôi vội vàng chạy tới. Dương Siêu đang ngồi trên giường, cúi đầu hút thuốc, Trần Lộ thì đứng ngoài cửa. Chẳng ai nhìn ai, cứ yên lặng như vậy.

“Đừng nghĩ nhiều nữa!”. Thực ra gặp chuyện này, tôi cũng chẳng biết phải nói gì cả, trong khi đó, mặt Trần Lộ chỉ toàn nước mắt. Toàn thân cô ấy mềm nhũn, đưa được cô ấy về nhà, tôi cũng mệt đứt hơi.

“Tối nay cậu ở lại với mình được không?”. Nhìn cô ấy thật đáng thương.

“Được, mình sẽ không đi đâu cả!”. Vừa nói xong thì Lâm Sở gọi điện tới, hỏi tối nay có muốn ra ngoài đi chơi không, tôi bèn từ chối ngay.

Cả tối, Trần Lộ không nói gì, làm tôi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sau đó mơ màng ngủ thiếp đi. Buổi sáng, tôi bị tiếng động bên ngoài làm cho thức giấc, nhìn xung quanh thì không thấy Trần Lộ đâu cả.

“Mọi người đi bên đó, em và Tiểu Ngư đi bên này!”. Lâm Sở phân công mọi người thành các nhóm nhỏ, lần lượt tới bờ sông, bến xe và sân bay tìm Trần Lộ.

“Trần Lộ!”. Nước mắt tôi không ngừng rơi, gió thổi vào mặt đau rát, giống như cảm xúc hiện giờ trong tim tôi vậy.

“Trần Lộ! Là mình, Lâm Sở đây! Trần Lộ!”. Giọng của Lâm Sở như muốn vỡ ra, cô ấy đứng trong gió, quần áo bay phấp phật.

Cuối cùng A Mông và Lý Triển Bằng cũng tìm thấy Trần Lộ ở bến tàu. Cô ấy ngồi yên trong một góc, không mang theo bất cứ hành lý nào.

“Trần Lộ, chúng ta về nhé!”. A Mông kéo Trần Lộ đứng dậy rồi cùng Lý Triển Bằng đưa cô ấy về nhà, sau đó gọi điện thoại cho chúng tôi.

“Cậu ấy ngủ rồi”. A Mông vừa bế con vừa nói.

“Đưa con cho anh!”. Lý Triển Bằng bế con lên gác cho nó ngủ.

“Tôi có thể gặp cô ấy không?”. Dương Siêu đứng ở ngoài cửa, không biết có nên đi vào hay không.

“Sao lại như vậy?”. A Mông châm một điếu thuốc. “Tôi còn tưởng hai người sẽ yêu nhau đến sông cạn đá mòn cơ mà?”

“Sông cạn đá mòn gì chứ? Cái thứ cổ tích đó đã biến mất từ lâu rồi! Lúc yêu, ai mà chẳng thề hẹn sẽ yêu nhau đến khi sông cạn đá mòn? Nhưng sông vẫn có thể cạn, đá vẫn có thể mòn đấy thôi. Chia tay cũng chẳng phải là do ý muốn của ai cả”. Tôi cười nhạt.

“Đó là cuộc sống mà, ha ha ha, hay thật đấy!”. A Mông phá lên cười, tôi cũng cười theo cô ấy, nhưng cười mà nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

30.

Những ngày sau đó vô cùng tẻ nhạt, hơn nữa, tôi còn phát hiện ra giữa tôi và Cố Đại Hải có hiểu lầm rất không hợp nhau.

Anh ấy bị dị ứng với tinh dầu hoa ngọc lan, mà mùi hương này đối với tôi lại giống như một thứ thuốc phiện, không dùng không được. Đại Hải rất khó chịu, nó khiến anh ấy ho, hắt hơi, chảy nước mắt, còn nôn ra bọt trắng nữa. Thế nên, tôi chỉ dám xúc một chút tinh dầu ngọc lan lúc anh ấy không có nhà để tinh thần hưng phấn, trước lúc anh ấy về lại bật quạt và mở cửa sổ cho bay hết mùi.

Tôi cảm thấy mình rất giống một bà quả phụ, Cố Đại Hải vô cùng bận rộn, ngày nào cũng như ngày nào, còn bận hơn cả tổng thống, không đi họp thì cũng đi công tác. Có lúc, tôi tức đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường. Nhưng sau đó, một ý nghĩ đột nhiên lóe lên: tôi nên nuôi chó. Một chú chó to lớn, hung dữ!

“Anh yêu, em muốn nuôi chó!”. Tôi gọi điện cho Cố Đại Hải trong trạng thái cực kì hưng phấn.

“Hợp đồng này đọc xong tôi sẽ kí... Cái gì cơ? Em muốn nuôi chó hả?... Đúng, đặt ở bên đó đi... Buổi tối về anh sẽ mua cho em, chỉ là một con chó thôi mà, chỉ cần vợ anh thích là được... Số liệu trong hợp đồng đó có vấn đề. Không thể làm thế được!”. Anh ấy vừa nói với tôi vừa kêu gào về cái hợp đồng khốn kiếp nào đó.

“Em muốn một con chó thật to! Thật lợi hại! Uy phong!”. Tôi mau chóng đưa ra yêu cầu của mình.

“OK! Đưa hợp đồng xuất khẩu cho tôi xem!”

Suốt cả buổi chiều tôi cứ mơ mộng về chú chó cao to đó, tốt nhất là loại chó Becgiê, không thì chó Husky cũng được, trông nó giống như một con sói vậy. Tôi gọi điện thoại cho A Mông để khoe về chú chó uy phong của mình, hẹn cô ấy ngày mai tới xem.

“Đây là cái gì?!!!”. Tôi ngớ người với con chó mà Cố Đại Hải mua về. “Em muốn một con chó to! Đây là cái gì thế? Anh nhìn xem, nhìn cái ngực bé tí của nó, chân cũng bé tẹo!”. Tôi giơ ra cho anh ấy xem, đây chỉ là một con Chihuahua bé tí tẹo, gió thổi là bay mất.

“Chẳng phải em muốn con lợi hại nhất còn gì? Lúc ở tiệm thú nuôi, anh thấy nó đang đuổi theo cắn một con chó lông vàng đấy”. Cố Đại Hải còn cố lí sự với tôi.

“Em bảo là muốn một con chó uy phong cơ mà! Anh cố ý gây sự với em đúng không?”. Tôi gấp ngay cái laptop mà anh ấy đang làm việc lại.

“Trời, cái hợp đồng này anh còn chưa lưu! Chỉ là uy phong thôi đúng không, nó có thể đấy!”. Nói xong, Đại Hải liền đặt con chó xuống đất. “Cục cưng, mau lên, thể hiện sự lợi hại của mày xem nào!”. Con cún xui xẻo đó ngay lập tức sủa gâu gâu mấy tiếng. Rõ ràng nó chỉ là một con thú cưng thôi, tức chết đi được!

“Ha ha, đây chính là con chó uy phong, lăm lệt của cậu đấy hả? Ha ha ha!”. A Mông vừa vuốt ve con Chihuahua vừa cười ngặt nghẽo.

“Câm miệng ngay ỳnh!”. Tôi chỉ thiếu điều nhảy tới và bóp chết cô ấy thôi.

“Ha ha, buồn cười quá, đây là một con chó to lớn, dũng mãnh sao? À, đúng rồi, loại mini, mini, ha ha ha...”. A Mông lại còn mang tới một cái nhà cho chó rất hoành tráng nữa, chắc giờ có thể chuyển thành biệt thự của con Chihuahua rồi!

“Nhưng cậu cũng làm khó cho Cố Đại Hải quá, tìm đâu ra con chó uy dũng như thế chứ?”. Cô ấy cười đủ rồi thì quay lại chần chỉnh tôi.

“Thế nào cũng có lúc mình cho anh ta một trận, tức chết đi được!”. Tôi kéo con chó lại gần, vốn định sáng nay sẽ đi tới tiệm thú nuôi để đổi nó nhưng con vật này đúng là rất hiểu chuyện, tôi vừa quay qua nhìn, nó đã đứng ở trên giường, giường đôi mắt long lanh nhìn tôi, nhìn rất chi đáng thương.

“Thôi cũng được, người ta bận như vậy, thế cũng là tốt rồi!”. A Mông lắc đầu. “Cậu nhìn lão Lý nhà mình mà xem, đến tận nửa đêm mới xuất hiện, chả khi nào thấy hắn, nếu không phải hàng ngày nhìn thấy đứa con thì chắc mình sẽ điên lên mà đi tìm tên đàn ông khác để ở cùng rồi.”

31.

Bỏ qua cả danh tiếng giáo sư đại học, cha mẹ An Nguyệt đến nhà chúng tôi, làm ầm lên chẳng khác nào mấy bà hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

“Con mau về ngay đi! Làm sao bây giờ? Tất cả đều do cái thằng anh Tiểu Lăng thất đức của con đó!”. Mẹ lén lút gọi điện thoại cho tôi, ở nhà, mỗi lần xảy ra chuyện gì cần tổ ra cứng rắn, mạnh mẽ một chút thì mọi người đều tìm đến tôi.

“Tiểu Ngư về rồi hả?”. Vừa vào nhà, tôi đã thấy ngay hai cái va ly to đùng, chẳng lẽ An Nguyệt định đến ở nhà tôi luôn sao?

“Ồ, sao nhiều người thế này?”. Tôi hỏi.

Bố mẹ An Nguyệt đang ngồi trên ghế sofa, bố chị ấy im lặng không nói gì.

“Tiểu Ngư về rồi đấy à?”. Nụ cười của mẹ An Nguyệt làm tôi lạnh cả người.

“Chỉ cần Thẩm Lăng thành thật thừa nhận lỗi lầm của mình, sau đó tiếp tục ngoan ngoãn như trước đây thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra”. Họ nói. Đã khuyên giải mấy lần mà họ vẫn nhất định không chịu nhượng bộ, thậm chí còn cố ý làm tôi mất mặt trước Cố Đại Hải nữa.

“Sao hai bác lại nói thế ạ? Hai bác đã thấy bọn cháu lớn lên như thế nào, hai bác cũng biết rõ tính cách của anh cháu rồi mà!”. Tôi vừa bóc cam vừa nhìn họ.

“Chính vì đã nhìn thấy hai đứa lớn lên nên chúng tôi mới thấy lạ đấy! Tôi thật không ngờ là trong nhà này chẳng có ai tốt đẹp cả!”. Mẹ An Nguyệt bắt đầu ăn nói bừa bãi.

“Bác đã nói thế thì cháu cũng chẳng có gì mà không dám nói cả!”. Tôi vứt quả cam lên bàn, Cố Đại Hải ngăn tôi lại. “Anh bỏ ra! Bác đã nhìn thấy bọn cháu lớn lên như thế nào, không sai, từ bé cháu đã là đứa không ra gì, chắc bác cũng biết rõ, vậy thì mời bác ra khỏi nhà cháu! Sau đó, nhà cháu sẽ trả lời cho bác hài lòng, nếu không, cháu gọi người mời bác ra khỏi đây đấy! Khi ấy, cháu không dám đảm bảo là bác có thể đường đường chính chính mà ra khỏi chỗ này đâu!”

“Tiểu Ngư!”. Cố Đại Hải suýt chút nữa thì kéo gậy cổ tôi.

“Trời ơi, đúng là không còn chút đạo lý gì nữa rồi!”. Mẹ An Nguyệt bắt đầu kêu trời kêu đất.

“Đúng thế đấy! Để tôi ọi người xem mấy vị giáo sư đại học đạo mạo lên cơn chanh chua thì thế nào!”. Bây giờ trong phòng đã loạn hết lên rồi, Cố Đại Hải giữ tôi, bố mẹ tôi giữ lấy bố mẹ An Nguyệt.

“Tất cả im lặng hết đi!”. Thẩm Lăng bỗng từ đâu xông ra, không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng của một cái kim rơi xuống.

Buổi tối, sau khi về nhà, Cố Đại Hải cứ như một người khác, đến cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Anh làm sao thế hả?”

“Em hết giận rồi à?”. Mặt anh ấy giống hệt con Chihuahua.

“Hả? Giận gì cơ?”. Tự nhiên anh ấy hỏi làm tôi ngẩn mặt ra.

“Hôm nay không phải là...”

“Ôi, anh đúng là đồ ngốc, đó là vì em muốn trấn an mọi người thôi”. Suýt chút nữa tôi chết vì cười mất, hóa ra cả tối nay, anh ấy chỉ dám len lén nhìn tôi là vì chuyện này.

“Bội Bội, lại đây!”. Tôi đặt tên cho con Chihuahua là Bội Bội, tên đầy đủ là... Bội Lộ Hạ, đó là tên một con hổ trong game đang thịnh hành, nhưng Cố Đại Hải lại cho rằng đó là do tôi muốn ám chỉ Triệu Bội. Sau khi tôi bảo là vì sợ anh ấy cô đơn, anh ấy không nói gì nữa. Vốn dĩ là như vậy mà, “Bội Bội”, tôi đã để cho tất cả mọi người trong nhà gọi tên người yêu cũ của anh rồi, còn muốn gì nữa chứ?

Bội Bội rất ngoan ngoãn, luôn biết nịnh nọt người khác, lại còn thông minh nữa, chẳng mấy chốc đã học được cách bắt tay. “Nhìn đi, con chó anh chọn đấy, đúng là thông minh!”. Đại Hải ôm lấy Bội Bội.

“Thôi đi, đừng có tự khen mình, em muốn một con chó to cơ mà! Đây là cái gì chứ? Chả khác gì một nhúm lông cả!”. Tôi dí tay vào đầu anh ấy.

32.

Vì bài phỏng vấn chết tiệt mà tôi phải tới công ty Triệu Bội mấy lần liền, lần nào cũng không hẹn mà gặp Ngụy Tử Lộ ở đó. Bây giờ, anh ta đã là giám đốc công ty rồi, có thể coi là có chút công danh. Tôi cũng thừa nhận anh ta là người có tài, lần này xem như gặp thời đi.

Còn nhớ mùa hè năm đó, anh ấy vui mừng báo với tôi là đã tìm được việc làm, từ đó về sau, không hiểu vì sao trong lòng tôi luôn có cảm giác bất an.

“Tổng giám đốc của bọn anh” dần dần đã trở thành câu cửa miệng của anh ấy. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra vị trí của “tổng giám đốc” trong lòng Tử Lộ, tôi đột nhiên thấy sợ hãi, tình địch xuất hiện rồi! Thực ra trước đây, tôi đã biết qua về Triệu Bội, anh trai tôi vẫn nói đó là người dám nghĩ dám làm, chỉ trong vòng vài năm đã đưa một công ty nhỏ phát triển thành doanh nghiệp lớn, hiện tại còn chuẩn bị niêm yết trên sàn chứng khoán nữa.

Tiếp đó, mọi chuyện xảy ra nhanh hơn cả tưởng tượng của tôi, Triệu Bồi nhanh chóng dụ dỗ được Ngụy Tử Lộ...

“Xin lỗi em, Tiểu Ngư. Anh biết anh có lỗi với em, nhưng em mạnh mẽ quá, lúc nào cũng phải sống trong sự bao bọc của em, anh không thích nghi được, thậm chí còn chẳng biết mình làm thế nào mới đúng nữa. Triệu Bồi rất ngưỡng mộ anh, hơn nữa không vì sợ anh làm sai mà ngăn cản anh mọi việc.”

“Chị ơi, tôi rồi!”. Giọng nói của người lái xe đột nhiên vang lên làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của tôi. Lâm Sở đã đứng đợi tôi ngoài cổng từ lúc nào.

“Sao? Tìm mình có việc gì mà gấp thế?”. Không hiểu Lâm Sở có chuyện gì, bảo việc này chỉ có tôi mới giúp được.

“Mình sắp chụp một bộ ảnh mới, cần một ít đồ gốm sứ Thanh Hoa, không cần hàng thật, đồ giả cũng được, sau này mình sẽ trả lại”. Lâm Sở nhìn tôi với ánh mắt hi vọng. Tôi lập tức gọi điện thoại. “Có bao nhiêu đồ mang đến hết cho em, ờ ờ, mang tới...”

“Tiểu Ngư à, sao mình yêu cậu thế không biết!”. Lâm Sở vui mừng khôn xiết. “Đi, mình mời cậu ăn gì đó nhé!”

“Này, đó chẳng phải là Trần Lộ sao?”. Lúc tới cửa quán ăn, chúng tôi nhìn thấy Trần Lộ đang lúi lúi kéo kéo ai đó.

“Dương Siêu?”. Mắt của Lâm Sở tốt hơn tôi, ngay lập tức nhận ra đó là Dương Siêu.

“Có qua đó không?”

“Ừm, để họ nói chuyện đi!”. Lâm Sở liền kéo tôi vào trong quán.

Lúc chúng tôi đang ăn cơm, đột nhiên ngoài cửa sổ có rất nhiều người tụ tập lại, đang chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó phía trên.

“Trên đó có gì vậy?”. Cửa sổ đã bị đóng chặt, nếu không, chắc chắn tôi sẽ ngó đầu ra xem.

“Mình không biết. Này! Cảnh sát tới kìa!”. Lâm Sở bảo.

“Bên ngoài có chuyện gì thế?”. Tôi kéo một nhân viên phục vụ lại hỏi.

“Hình như có người định nhảy lầu...”

“Chết rồi!”. Hai chúng tôi quay ra nhìn nhau, lập tức chạy ngay ra ngoài.

“Chị ơi, còn chưa trả tiền mà!”. Tiếng nhân viên phục vụ gọi. “Thương trường” chính là như vậy đấy, cho dù trời có sập xuống thì cũng phải đợi trả tiền xong đã.

Lâm Sở liền rút ra bốn trăm tệ vứt lên bàn, thực ra đồ ăn chúng tôi gọi còn chưa mang lên hết nhưng lúc này, ai còn tâm trạng để ăn uống gì nữa!

Tôi đã nhìn thấy cảnh tượng mà mình không muốn nhìn thấy nhất: Trần Lộ đang đứng trên thành sân thượng, Dương Siêu thì quỳ ở phía xa, giờ cô ấy như một con phượng hoàng chuẩn bị lột xác, không sống thì chết!

Trần Lộ nhảy xuống nhưng cảnh sát đã cứu được. Bây giờ, trông cô ấy không khác gì một con phượng hoàng cô độc, vẫn tiếp tục sống trong đau khổ.

Vì việc nhảy lầu làm ảnh hưởng tới an toàn nơi công cộng nên Trần Lộ bị cảnh sát phê bình.

Người nhà cô ấy cũng tới, họ không trách Dương Siêu mà quay ra mắng Trần Lộ, bảo rằng một người con gái như cô sao lại dám làm mấy chuyện đó, chẳng phải Dương Siêu đã xin lỗi rồi sao. Lúc đó, tôi thực sự muốn hỏi họ xem, có phải ở làng họ vẫn cho phép cưới vợ lẽ hay không, nhưng đã bị Cố Đại Hải kéo đi chỗ khác. Đây là đạo lý gì chứ?

Cùng thời gian ấy, An Nguyệt ngày nào cũng tới công ty Thẩm Lăng, khóc lóc âm ỉ ở đấy.

Mẹ tôi thì ngày nào cũng tới tìm tôi rồi khóc, nhưng vấn đề là ai dám đùa cợt với mấy chuyện tình cảm cơ chứ? Tuy vậy, việc này cũng phải trách Thẩm Lăng, đã không thích người ta sao lại còn để người ta ở bên cạnh làm gì?

Thẩm Lăng đột nhiên mất tích, chẳng ai biết anh ấy đi đâu, điện thoại cũng tắt, không gọi về cho gia đình. Bị trói buộc bao nhiêu năm nay, cuối cùng anh ấy đã dám bước ra ngoài, tôi nghĩ chắc lần này, anh ấy đã dùng dũng khí của cả nửa cuộc đời còn lại để ra đi, không thành công thì cũng thành “nhân”.

“Em nghĩ xem, anh Thẩm Lăng có thể ở đâu được nhỉ?”. Buổi tối, Đại Hải không đi ngủ ngay mà ôm lấy Bội Bội, hỏi tôi.

“Sao? Chị An Nguyệt đã tìm tới anh hả?”. An Nguyệt dạo này cứ lảng nhảng theo chúng tôi như đĩa muối vậy.

“An Nguyệt tìm anh làm gì chứ, anh chỉ thấy hiếu kì thôi, không ngờ anh Thẩm Lăng cũng dám làm như vậy.”

“Ha ha, đến người thân như em mà còn chẳng biết, anh thì hiểu được gì chứ? Em nghĩ thế nào chị An Nguyệt cũng tới tìm em à xem”.

Giờ thì tôi thực sự phục cái miệng của mình rồi, quả nhiên An Nguyệt tới tìm tôi, vẻ mặt hết sức bi thương, chắc chị ấy đang định quyết chiến với gia đình tôi đây mà. “Anh trai em đâu rồi?”

“Em không biết! Giờ em kết hôn rồi, rất ít khi về nhà”. Tôi thấy chị ấy lúc này rất giống nhân vật Tường Lâm^[4] trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn, chỉ có điều, anh trai tôi vẫn còn sống.

[4] nhân vật trong cuốn “Cầu phúc” của Lỗ Tấn.

An Nguyệt bắt đầu khóc lóc. “Tại sao đến em cũng lừa chị?”

“Thôi đi, chị thừa biết tính em rồi mà, bây giờ nước mắt của chị chẳng đáng một xu, hơn nữa, làm vậy thì có tác dụng gì chứ?”. Tôi dẫn chị ấy ra một quán cà phê gần đó.

“Có thể em thấy vô nghĩa. Nhưng chị không thể rời xa Thẩm Lăng được!”. Chị ấy gọi một ly sinh tố.

“Anh ấy có gì tốt đâu? Nhút nhát, ngờ nghệch...”

“Em biết không, từ nhỏ chị đã thích anh ấy rồi. Lúc học lớp 1, chị đã thề là sau này nhất định sẽ phải lấy anh ấy”. Thực lòng mà nói, An Nguyệt khá xinh đẹp, đôi mắt hai mí rất có hồn, mặt trái xoan, nhưng không giống trái xoan tây như tôi, chị ấy là xoan ta.

“Chị lớn rồi thì cũng nên tỉnh mộng đi, nếu không tỉnh sẽ thành mộng du cả đời đấy!”. Chẳng biết tại sao tôi cứ muốn cười.

“Không được!”. Khuôn mặt chị ấy đột nhiên trở nên rất dữ tợn.

33.

“Đúng là buồn cười thật đấy!”. Tôi kể với A Mông những biểu hiện của An Nguyệt.

“Haizz, cứ chờ xem, thế nào chị ta cũng bảo là có thai đấy!”. A Mông vừa ôm con vừa nói.

“Cục cưng ơi, ăn cơm chưa?”. Tôi nắm bàn tay mập mập của đứa trẻ, đúng là béo thật, toàn là thịt, lại còn thích cười nữa, trêu một tí là cười, dễ thương quá!

“Nó ăn rồi, lát nữa Lý Triển Bằng tới đón đi”. A Mông bóp bóp vai.

Tôi nheo mắt nhìn cô ấy. “Hả? Hòa bình rồi à?”

“Quên đi! Mình nhường đấy, mấy hôm nay việc ở công ty nhiều quá, không có thời gian chăm sóc nó”. Xem ra kế hoạch của cô ấy bây giờ là biến đứa con thành “thú cưng” để nuôi chơi.

“Trần Lộ sao rồi?”. Tôi hỏi. Dạo này nhà tôi có nhiều việc đầu đầu quá, không có thời gian để tới bệnh viện thăm Trần Lộ.

“Tinh thần khá hơn rồi, nhưng vẫn chưa cho Dương Siêu đến thăm, vừa bước vào là cậu ấy la hét inh ỏi cả lên”. A Mông châm thêm liều thuốc nữa.

“Này này, con cậu đang ở đây đấy!”. Tôi vội vàng xua khói thuốc.

“Tiểu Lan, bé em lên gác đi!”. A Mông không bỏ liều thuốc xuống mà gọi bảo mẫu bế con ra chỗ khác.. “Mình đang nghi ngờ thần kinh của Trần Lộ có vấn đề, lúc không gặp Dương Siêu thì vẫn bình thường, vừa nhìn thấy anh ta thì lập tức như người điên vậy. Cậu xem, mình thật sự không hiểu, vì một người đàn ông như thế có đáng không?”

“Đánh phải chịu thôi, cậu ấy vốn khác chúng ta mà. Bọn mình không có đàn ông thì chỉ thấy cô đơn một chút thôi, còn cô ấy không có Dương Siêu thì như trời sắp sập xuống đến nơi vậy. Mấy hôm trước, mình có đi phỏng vấn một chuyên gia tâm lý, để lúc nào mình đưa cô ấy tới đó xem sao”. Tôi vội tay lấy liều thuốc A Mông đưa cho.

“Ồ, đây gọi là nghĩ không thông, An Nguyệt cũng thế, cậu cứ chờ xem, thế nào cũng có chuyện!”

“Thế không phải là chết mình sao? Không được, mình phải đi tìm anh Thẩm Lăng!”. Tôi đoán Thẩm Lăng chỉ trốn về quê thôi, tôi có cảm giác là anh ấy đang ở đó.

34.

Lâm Sở mua hết đồng đồ gốm của Triệu Tam, chẳng nói qua với tôi một tiếng.

“Cậu tốn bao nhiêu tiền?”. Lúc tôi biết chuyện, điều đầu tiên tôi hỏi là giá tiền.

“Chưa đến mười vạn”. Cô ấy nói rất thản nhiên.

“Trời, cái tên khốn đó! Chẳng qua chỉ là mấy thứ đồ bỏ đi thôi mà!”. Tôi tức mình liền đi tới chỗ anh ta.

“Triệu Tam, anh muốn chết hả?”

“Ôi, em gái Tiểu Ngư của anh đến rồi đó hả, tiền của em anh đã chuẩn bị đủ rồi, đang định gọi cho em đây”. Anh ta đang được bạn gái mát xa cho, nghe nói cô gái này trước đây chuyên làm mát xa ở bể bơi.

“Sao? Đến bạn bè em mà cũng dám lừa hả? Mấy cái thứ vỡ nát đó của anh thì đáng mấy đồng chứ? Quá năm vạn em đi đầu xuống đất, mau, đưa hết tiền đây, có muốn mai đóng cửa luôn không hả?”. Tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế dài trong vườn, vì vừa chạy một mạch tới đây nên mệt đứt cả hơi.

“Ấy, đừng nóng! Sau này anh sẽ trả mà!”. Triệu Tam vội vàng ngồi dậy.

“Đưa tiền đây rồi nói chuyện!”. Tôi tiện tay cầm cái quạt nan lên, mùa này dùng quạt nan là tốt nhất, nhưng mấy thứ kiểu này ở Bắc Kinh không bán, chỉ mấy chợ bán buôn ở ngoại ô mới có.

“Tiền của cậu đây!”. Nửa tiếng sau, tôi lại hộc tốc chạy tới chỗ Lâm Sở, thấy tôi vứt nắm tiền lên bàn, cô ấy há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Giật cả mình! Mình còn tưởng cậu tới đòi người chứ!”

“Người nào mà đòi?”. Tôi ngồi trên ghế sofa, uống bia.

“Lâm Sở, vòi hoa sen nhà em không có nước!”. Thẩm Lăng bước xuống cầu thang, vừa đi vừa lau đầu.

“Trời đất! Gã ngốc này từ đâu chui ra vậy?”. Tôi chớp chớp mắt. “Lâm Sở, cậu thích đàn ông mình không có ý kiến, nhưng mà Thẩm Lăng thì không hợp đâu!”

“Còn lâu, mình thêm vào!”. Cô ấy giơ tay chỉ Thẩm Lăng. “Mau mặc quần áo vào đi, để bạn gái em thấy là chết đây!”

“Anh giỏi nhỉ? Trốn ở đây cơ đấy!”. Tối hôm ấy, tôi gọi cả Cố Đại Hải tới, bốn người cùng ngồi ăn thịt dê ở chỗ Lâm Sở, anh ấy còn đem cả Bội Bội theo nữa.

“Con chó này hay nhỉ, đây chính là con chó to lớn uy phong mà cậu kể với A Mông đấy à?”. Lâm Sở dung một tay nhắc Bội Bội lên.

“Cậu hỏi anh ấy đi, hỏi kĩ càng hộ mình xem có biết thế nào là chó ta không!”. Tôi chỉ sang Cố Đại Hải.

“Anh cũng định về quê, nhưng lúc đó tự nhiên lại gặp Lâm Sở”.

Ông anh trai quay sang liếc tôi một cái rồi lại ăn tiếp.

“Hôm đó, mình đi chụp ảnh ở gần công ty Thẩm Lăng...”. Thì ra dạo này, Lâm Sở đang chụp cái gì đó về thời trang cao cấp, lúc Thẩm Lăng đang chuẩn bị chạy trốn thì gặp cô ấy, liền bị đem về đây luôn.

Thẩm Lăng ăn xong mới hỏi tôi. “Ở nhà thế nào rồi?”

“Nhộn nhịp lắm, hôm nào cũng có gà bay chó nhảy”. Tôi ôm lấy Bội Bội, hôm nay nó rất ngoan, chơi đùa với Lâm Sở cả tối.

“Bố mẹ cô ấy lại tới gây chuyện hả?”

“Đúng thế, em ột trận, sau đó đuổi đi rồi”. Tôi uống Coca, thứ đồ uống này phản ánh rất chính xác cuộc sống lúc này của Thẩm Lăng – thật tức cười!

“Cảm ơn nhé!”. Anh ấy gật đầu.

“Nghe buồn nôn quá! Chẳng qua là em thấy đáng ghét quá thôi, nghề của em mà!”. Tôi cho anh ấy một cái tát nhẹ, đáng đời!

35.

Tối đến, mí mắt tôi cứ nháy mãi không thôi.

“Mất trái hay mất phải?”. Cổ Đại Hải hỏi.

“Mất phải”. Tôi giơ tay xoa xoa, từ lúc tắm xong đến giờ mí mắt cứ giật giật liên tục.

“Thế là xong rồi, trái phá sản, phải bị thiêu. À, không phải, phải phá sản, trái bị thiêu.”

Bị tôi véo vào đùi, Đại Hải đau đến mức không chịu nổi, phải hét lên. Tôi nói: “Ai bảo anh mồm miệng thối tha, đáng đời!”. Đúng là ăn nói lung tung!

“Cái gì? Anh không đùa chứ?”. Tôi giật mình. Nửa đêm, Thẩm Lăng gọi điện cho tôi, bảo là An Nguyệt gửi tin nhắn tới, nói rằng cô ấy có thai rồi.

“Có chuyện gì thế?”. Đại Hải nheo mắt hỏi.

“Cái miệng độc địa của A Mông đoán trúng rồi!”. Tôi liền kể hết cho Đại Hải nghe.

“Không đen đủi đến thế chứ?”

“Mau theo em, đến tìm bọn họ xem thế nào!”. Tôi vội vàng trở dậy mặc quần áo, chuyện này đúng là rắc rối thật.

Canh ba, chúng tôi lại tới chỗ của Lâm Sở, bên trong vẫn còn sáng đèn.

“Làm thế nào bây giờ?”. Tay chân Thẩm Lăng run lẩy bẩy.

“Còn làm gì được nữa?”. Tôi tức giận, việc đến mức này thì phải chịu thua rồi.

Cổ Đại Hải nêu ý kiến: “Giờ thì nói gì cũng vô ích thôi, tốt nhất anh hãy suy nghĩ cho thật kĩ rồi nói chuyện rõ ràng với cô ấy!”

“Tôi nói rồi, nhưng cô ấy không chịu!”. Có khi Thẩm Lăng đã nghĩ đến việc chết đi cho xong rồi ấy chứ!

“Thôi, trước hết hãy thu dọn đồ đạc, anh hãy chạy đi đã!”

Chúng tôi đang bàn chuyện thì cửa đột nhiên bật ra, An Nguyệt và bố mẹ tôi, cả người nhà An Nguyệt nữa, tất cả cùng xông vào.

“Tiểu Ngư!”. Thẩm Lăng đưa mắt nhìn tôi.

“Trời đất chứng giám, không phải do em!”. Tôi lại đưa mắt nhìn Cổ Đại Hải.

“Cũng không phải anh, anh thề đấy!”. Cố Đại Hải cũng thề thốt, thế là tất cả chúng tôi quay ra nhìn Lâm Sở.

“Mình có điên đâu! Người nào mà làm sau này để con đui què mẽ sút!”. Lâm Sở bảo.

“Đừng có đoán nữa, là tôi đi theo xe hai người tới đây!”. An Nguyệt đang giận dữ đứng ngoài cửa, ánh mắt như tóe lửa.

Xem ra An Nguyệt quyết tâm “bắt chồng”, chưa đạt được thì chưa chịu thôi, phen này Thẩm Lăng chết chắc rồi. Lúc đầu tôi định bảo đưa An Nguyệt đi bệnh viện khám lại, nhớ lần trước khám nhầm thì sao, nhưng cuối cùng lại không dám mở miệng, bây giờ ai mà nói trước sẽ trở thành kẻ thù của tất cả mọi người ngay, thế nên tôi chỉ dám giương mắt nhìn.

“Liệu bệnh viện có khám nhầm không? Lần nào chúng con cũng cẩn thận lắm mà!”. Giờ thì Thẩm Lăng chẳng còn sợ trời sợ đất gì nữa, trong đầu nghĩ gì thì nói thẳng ra hết.

“Mày nói cái gì? Đúng là đồ khốn nạn, đã chiếm đoạt con gái nhà người ta rồi mà còn dám nói thế hả?”. Bố An Nguyệt xông lên cho Thẩm Lăng một cái tát.

“Sự thật như thế nào thì anh ấy nói như thế! Làm sao nào? Bác muốn đánh nhau hả? Cháu sẽ chơi với bác!”. Trong phút chốc, tôi không kiềm chế được, liền quát ầm lên, tuy lúc bình thường tôi hay bắt nạt Thẩm Lăng nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng không thể cứ đứng đấy, giương mắt lên nhìn người ta bắt nạt anh trai tôi được.

“Vậy cô muốn thế nào?”. Thẩm Lăng rút bao thuốc ra, anh không thể chịu nổi nữa rồi.

“Chẳng thế nào cả, kết hôn đi, chúng ta bắt đầu lại, cùng sống hạnh phúc!”. An Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Lăng.

“Ha ha, đã như thế này rồi thì cưới nhau liệu còn tốt đẹp gì nữa chứ?”. Câu nói của tôi kéo theo một loạt ánh mắt hằm hè, đến Cố Đại Hải cũng quay ra cầu tôi một cái.

Sau đó, mọi người im lặng một lúc lâu, cuối cùng, Thẩm Lăng cũng nói ra quyết định của mình, anh ấy sẽ kết hôn. Tôi biết ngay mà, sự việc đến nước này rồi thì đành phải giải quyết như vậy thôi, là phúc hay là họa đều do ông trời quyết định.

“Này này, sao lại thế? Sao họ lại cưới nhau thế?”. A Mông hỏi khi bé cậu con trai tới tham sự buổi hôn lễ đau thương của Thẩm Lăng. Lý Triển Bằng vừa mới trả con cho cô ấy hôm qua.

“Cậu lo được chắc? Cứ ly hôn cho xong đi rồi hãy nói!”. Lâm Sở ở bên cạnh trêu. “À, đúng rồi, A Mông, cậu ình mượn con cậu chút được không? Chiều mình muốn chụp vài kiểu ảnh”.

“Bé đi đi, bé luôn đi!”. A Mông liền đưa đứa bé cho Lâm Sở. “Để lát nữa mình với Lý Triển Bằng đánh nhau cũng thấy đỡ vướng”.

An Nguyệt vừa bước ra, hôm nay, chị ấy trang điểm cực kì lộng lẫy, còn Thẩm Lăng đáng thương thì điệu bộ như một ông nông dân mất mùa vậy. Mọi người thay nhau chúc mừng nhưng trong lòng toàn những ý nghĩ không mấy tốt đẹp, người thì thương Thẩm Lăng đen đui, kẻ thì nghĩ An Nguyệt đúng là ghê gớm. Lúc hai bên gia đình cùng nhau chụp ảnh thì rất vui vẻ, nhưng vừa buông cái máy ảnh xuống là chiến tranh ngay lập tức nổ ra, chẳng khác gì như nước với lửa, suýt chút nữa là lao vào đánh nhau đến nơi.

“Oa... oa...”. Con trai A Mông không hiểu tại sao đột nhiên khóc ầm ĩ làm Lâm Sở luống ca luống cuống.

“Đại ca của tôi, đừng khóc nữa được không? Xem này, xem này!”. Cô ấy tờ giấy ăn chơi đùa với thằng bé. “Người huynh đệ à, cho cô chút thể diện đi, đừng khóc nữa nhé!”

“Không được dỗ nó như thế!”. Mẹ tôi từ đâu đi tới ôm lấy thằng bé dỗ dành.

“Đứa bé này đáng yêu quá!”. Mẹ An Nguyệt cũng xúm vào, nhờ đứa con của A Mông mà không khí giữa hai gia đình đỡ căng thẳng hơn nhiều.

“Mời ra giá!”. Tôi kéo tấm thẻ bài lại phía mình, bảo Lý Triển Bằng và A Mông ra giá.

“Cần nhà trị giá hai trăm vạn!”. A Mông ngay lập tức rút ra tờ bìa đất, đúng là rất đáng giá.

“Bốn mươi phần trăm cổ phần của công ty!”. Lý Triển Bằng cũng không hề do dự, hai người bọn họ đứng là ngang tài ngang sức.

Hai bọn họ nghĩ ra cách mới để quyết định quyền nuôi con, kiểu như là đánh bạc, ai thắng người ấy được nuôi, tất cả đều dựa vào ý trời. Vừa khéo lúc ấy, Lâm Sở có một cái bàn mặt chược, hoàn toàn tự động mà rất sang trọng nữa.

“Lý Triển Bằng! Công ty đó là của hồi môn của tôi đấy!”. A Mông cướp lấy tờ chứng nhận tài sản: “Đó là tài sản của tôi!”, sau đó tiện tay dúm đầu Lý Triển Bằng một cái.

“Cô bị điên à? Công ty đó nhờ tôi nên mới có ngày hôm nay. Cô đã làm được gì hả?”

“Cái gì cơ? Anh muốn chết à?”

Tôi chạy một mạch lên trên tầng, đặt phịch người lên cái ghế sofa của Lâm Sở. “Trong phòng cậu không có thứ gì quý giá chứ hả?”

“Đừng lo! Mình đã dọn hết đồ lên đây rồi.”. Lâm Sở gơ tay chỉ đồng hồ đặc trên bàn.

“Thế thì yên tâm rồi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm!”. Tôi thở phào rồi gơ tay véo má Lâm Sở.

“Cô là đồ đàn bà thối tha!”. Tiếng Lý Triển Bằng gào lên.

“Cảm ơn nhé! Không ngờ anh lại còn khen tôi, nếu không tôi lại tưởng mồm anh chỉ nhét toàn côn trùng thối đấy!”

“Còn mồm cô thì dùng để ăn cơm chắc?”

“Đừng nghĩ ai cũng thích làm mấy việc giống như anh, ngoài việc nuốt côn trùng ra, anh còn biết làm gì nữa hả?”

Chúng tôi đi ăn về rồi mà hai bọn họ vẫn còn chửi nhau ở trên tầng mãi không dứt. “Thôi thôi, ăn cơm đã, ăn xong lại đánh nhau tiếp, trong bụng không có gì thì chẳng còn sức mà đánh nhau đâu!”. Tôi kéo bọn họ ra trong khi Lâm Sở trút thức ăn trong hộp ra đĩa.

“À, Lâm Sở này, nhà cậu có tỏi không?”. A Mông vừa nhai vừa bảo.

“Để làm gì?”

“Mình muốn ăn, lát nữa còn hà hơi cho tên khốn kiếp này chết sặc”. A Mông trợn mắt lên nhìn Lý Triển Bằng.

“Tiểu Ngư, mua hộ anh ít đậu phụ thối về đây, để anh xem ai sẽ phải khốn khổ hơn đây!”. Lý Triển Bằng móc mấy tờ tiền ra, đặt lên bàn.

“Con người anh sắp biến thành đậu phụ thối đến nơi rồi, còn bắt Tiểu Ngư đi mua làm gì nữa?”. A Mông cầm một cục xương ném vào đầu anh chàng.

“Cô làm cái gì thế hả?”. Lý Triển Bằng gấp ngay một cái đầu cá phi trả lại.

2. Chương 2

Ổng nước nhà chúng tôi bị hỏng cần phải sửa. Đại Hải chưa nói gì với tôi đã đón mẹ anh ấy về ở cùng, làm tôi vừa về đến nhà đã giật cả mình. A Mông lúc nào cũng “tụng kinh” cho tôi nghe bài ca mẹ chồng độc ác khiến tôi sợ muốn chết, may mà mẹ Cố Đại Hải cũng tốt.

“Vợ ơi, chỉ ba bốn ngày thôi, mấy hôm nữa mẹ anh đi ngay ấy mà”. Cố Đại Hải quỳ trên giường, thề thốt với tôi.

“Này, chẳng lẽ anh coi em là đứa con dâu xấu xa đến thế hả?”. Tôi vẫn ngồi trên giường, bảo.

“Có chủ tịch Mao Trạch Đông đảm bảo, vợ anh tốt nhất trên đời!”. Anh ấy bóp vai cho tôi.

“Bớt nịnh bợ đi! Nhưng em phải nói trước, đợi khi mẹ anh đi rồi, anh đừng có tưởng em sẽ làm giống như lúc mẹ anh ở đây, lúc nào cũng cung kính với anh, chỉ là em biểu diễn ẹ anh xem thôi.”

“Được, được! Đợi mẹ anh đi rồi chúng ta lại sống giống như trước đây!”

Tôi đã làm đứa con dâu tốt thế nào ấy hả? Tôi làm tất cả việc nhà, sáu giờ sáng đã dậy, đi mua đồ ăn cho cả nhà (dù rằng tôi chưa bao giờ mua cho bố mẹ tôi), sau đó dọn dẹp nhà cửa, mỗi lúc mẹ chồng định làm gì, tôi liền ngăn lại, giờ mà để bà làm, khi Cố Đại Hải về lại kêu là tôi lười mất.

“Tiểu Ngư à, nhà chúng ta có cô con dâu như con đúng là có phúc lớn!”. Mẹ chồng có vẻ rất hài lòng về tôi.

“Hi hi, không đâu ạ, dù sao con vẫn không biết nấu ăn, để anh ấy thiệt thòi quá!”. Trong lòng tôi nghĩ, bà ấy cho tôi là đứa con dâu gả khoán từ bé đấy à? Cái gì cũng làm thì trên thế giới này đâu cần người giúp việc nữa chứ? Mấy người đó mà thất nghiệp thì lấy gì ra mà ăn?

“Con đừng nói thế! Nó thật có phúc mới lấy được con”. Nói xong, mẹ chồng tôi liền đưa con Bội Bội xuống đường đi dạo.

2.

Lâu lắm tôi không về nhà, nghe bố tôi kể, Thẩm Lăng đã gây mất mấy cân, có thể thấy anh ấy đang sống khổ sở lắm. “Anh con làm sao thế ạ?”. Tôi vừa ăn dưa vừa hỏi bố.

“Đừng hỏi nữa, ngày nào cũng gây chuyện, bố sắp chết vì tức đến nơi rồi.”

“Em chào chị!”. Tôi thấy An Nguyệt về nhà, nhìn chị ấy rất bình thường.

“Ồ, Tiểu Ngư về rồi à? Lát em muốn ăn gì?”. Chị ấy mỉm cười.

“Tùy chị, gì cũng được.”

“Tiểu Ngư, gọi điện cho anh con đi, bảo nó về nhà!”. Vào bữa ăn, An Nguyệt cứ buồn rười rượi, làm cả nhà chúng tôi cũng không dám động đũa.

“Vâng”. Tôi ra ban công gọi điện thoại, nếu không phải là Thẩm Lăng mắc nợ chị ta, chắc tôi đã cho chị ta một trận rồi. “Anh làm gì thế? Muốn em chết đói hả?”. Tôi lập tức trút giận lên gã ngốc Thẩm Lăng.

“Anh đang tắc đường. Từ đây anh cũng nhìn thấy nhà mình rồi, sao hôm nay em lại về?”. Giọng anh ấy có vẻ hơi khàn.

“Em về kiểm cơm ăn, hôm nay anh Đại Hải đi ăn với khách.”

“Em cũng nên học nấu ăn đi! Nhà chúng ta, haizz, có gì vui vẻ mà về cơ chứ? Thôi, không nói nữa, anh có thể đi tiếp được rồi”. Anh ấy cúp điện thoại.

Khoảng 15 phút sau, Thẩm Lăng về tới nhà: “Sao mọi người còn chưa ăn? Đã bảo không phải đợi con rồi mà, dạo này hay tắc đường quá!”

“Nào, ăn cơm thôi!”. Tôi vỗ tay hoan hô rồi chạy ngay tới bàn.

“Tiểu Ngư!”. Bố tôi quay qua quát.

“Sao thế ạ? Đến cơm mọi người cũng không cho con ăn ư? Lần sau con không thèm về nhà nữa, chịu chết đói luôn”. Tôi cố ý cao giọng. Tôi phải lên giọng một chút, An Nguyệt quá đáng quá rồi.

Lúc tôi về tới nhà, Cố Đại Hải vẫn chưa về, chẳng biết là lượn lờ đi đâu rồi, Bội Bội đang đứng trong ổ, đôi mắt lấp lánh nước.

“Sao thế? Đói quá rồi hả?”. Tôi bế nó lên.

“Anh...”. Cố Đại Hải đột nhiên đẩy cửa vào rồi ngã lăn ra sàn. “... về nhà rồi.”

“Anh đi đâu về thế hả?”. Đúng là giờ nhìn anh ấy chẳng khác gì con lợn, lăn cũng không nổi nữa.

“Vợ yêu, sao em cứ hằm hằm nhìn anh thế?”. Anh ấy hé mắt nhìn tôi.

“Hằm hằm cái đầu anh ấy!”

Hôm nay, tôi thật là đen đủi, đợi đến lúc được ăn cơm thì thức ăn đã nguội hết cả, Cố Đại Hải lại còn uống say nữa, sống chết gì cũng không chịu dậy, tức điên lên được, tôi liền ôm Bội Bội vào phòng.

Nằm mãi trên giường mà vẫn không ngủ được, nhìn đồng hồ thì đã ba giờ rồi, đột nhiên nghĩ tới Cố Đại Hải vẫn đang nằm trên sàn phòng khách, tôi nhớ đến lần trước, khi tôi uống say, chắc anh ấy cũng phải vất vả lắm mới kéo tôi vào được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đã gần ba rưỡi rồi, tôi liền cầm một cái chăn ra ngoài.

“Này, vợ yêu! Vợ yêu của anh! Mau tới ăn đi, không lát nữa bọn họ cướp hết đấy!”. Anh ấy vẫn nằm trên sàn, gọi tôi tới gấp thức ăn trong giấc mơ.

“Trời, sao anh lại ngủ ở đây?”. Mười giờ sáng hôm sau, Cố Đại Hải mới bò dậy.

“Anh giỏi nhỉ? Anh coi em là ô sin đấy à?”. Tôi ngồi bên cạnh, nhìn anh ấy. “Còn định mơ tưởng một cô gái liễu yếu đào tơ như em bế anh lên giường sao?”

Anh ấy nhăn mặt, cố nhớ lại mọi chuyện.

“Xin lỗi, bất đắc dĩ em mới phải để anh ngủ ở đây thôi. Anh nhìn xem, cái chăn đẹp dễ như thế, vậy mà giờ em phải mang đi giặt lại đấy!”

3.

Trần Lộ chuẩn bị đi du lịch Hồng Kông, có lẽ cô ấy nên đi đâu đó một thời gian cho thoải mái. Chúng tôi ra sân bay tiễn Trần Lộ.

“Đi cẩn thận nhé, có vấn đề gì thì hãy gọi tới số này, đây là số điện thoại của một người anh em của mình!”. Lâm Sở đưa cho Trần Lộ một số điện thoại.

“Được rồi, có phải mình đi chết đâu, chỉ là đi du lịch một mình thôi mà”. Trần Lộ đang rất vui vẻ. “Giờ mình đã hiểu, trước đây thiệt quá, chẳng dám đi đâu, chỉ lo tiết kiệm tiền để cưới, bây giờ, mình nhận ra rằng đàn ông mà có thể dựa dẫm được thì lũ lợn cũng biết trèo cây”.

“Này này, ở đây còn có hai anh em chúng tôi đấy, sao lại là lợn được chứ?”. Nghe thế, Lý Triển Bằng đang bế con đứng phía sau liền nói.

“Đúng vậy, ông xã của mình làm sao lại là lợn được?”. Tôi cười.

“Ông xã người ta thì cần tài có tài, cần sắc có sắc. Lý Triển Bằng, anh có tự thấy mình chẳng khác gì một con lợn hoang không?”. Tiếng A Mông cất lên.

“Lữ Tiểu Mông, sao lúc đầu, ngay cả một con lợn cô cũng muốn cưới thế? Chắc sợ bị ế đến già phải không?”. Lý Triển Bằng nói chọc lại ngay.

“Cha nhà anh! Sao tôi lại muốn bóp chết anh thế không biết?”. A Mông trợn mắt lên nhìn Lý Triển Bằng rồi lập tức động thủ.

“Làm cái gì vậy? Hai người đừng như thế chứ! Bao nhiêu người đang ở đây, còn có cả con trai hai người nữa đấy!”. Cố Đại Hải vội kéo Lý Triển Bằng ra.

“Nó là con của tôi!”. Lập tức hai cái miệng cùng đồng thanh hét lên, bắn hết nước bọt vào Cố Đại Hải.

“Ha ha! Cảm ơn nhé, vở kịch ly biệt này diễn xuất sắc quá, đợi đến hôm về, mình sẽ xem tiếp màn sau”. Trần Lộ cười phá lên rồi đi vào phòng chờ.

“Mọi người muốn đi đâu?”. Xe của A Mông đã đem đi bảo dưỡng, Lý Triển Bằng thì không đi xe tới nên tôi và Cố Đại Hải đành phải đưa hai người đó về.

“Chỗ nào có thể ly hôn được thì đi!”. Lý Triển Bằng vẫn đang bực tức vì chuyện lúc này.

“Đúng thế! Mấy người nói xem, có phải nếu chồng chết thì sẽ chẳng cần phải làm thủ tục gì nữa đúng không?”. A Mông nhồm người dậy, bám vào lưng ghế của tôi.

“Không sai! Mau đạp cô ta xuống đi, sau đó tự tôi đi chết, đỡ mất công!”. Lý Triển Bằng trợn mắt nhìn A Mông.

“Tôi có chết thì cũng chết sau anh! Sớm muộn gì anh chắc chắn cũng bị ung thư, mà bị cái loại nào đau đớn nhất ấy!”. A Mông quay lại, đánh vào đầu Lý Triển Bằng.

“Đánh cái gì hả? Cô còn tưởng mình đang là thiếu nữ xuân sắc chắc? Mấy cái nếp nhăn trên mặt cô sắp kẹp chết được cả lũ ruồi đến nơi rồi!”. Lý Triển Bằng cũng tóm chặt lấy tay A Mông.

“Thôi thôi, con hai người đang nhìn kia kìa!”. Tôi bảo. Thực ra, đứa nhỏ mập mạp đã ngủ thiếp đi trong lòng tôi, có lẽ nó đã quá quen với việc ngủ ngon lành trong khi bố mẹ cãi cọ rồi.

“Chết tiệt! Lão nương không thừa hơi nói chuyện với người nữa!”. A Mông nói nốt câu cuối rồi mới ngồi lại tử tế.

“Trời đất! Hai người sống vui vẻ thế, ly hôn làm gì chứ? Đang tốt lắm mà!”. Cố Đại Hải nhìn hai bọn họ qua gương, chọc.

“Điên à?”. Cả hai quay sang nhìn nhau rồi cùng phun ra một câu. A Mông bảo Đại Hải cho xe quẹo sang ngã tư tiếp theo. “Mình muốn về nhà!”

“Cô định làm gì chứ? Đi thẳng lên chút nữa là tới chỗ tôi rồi. Cô có ý gì hả? Không muốn để cho tôi về nhà sao?”

“Người đang nói chuyện, sao chớ cứ sửa theo thế nhỉ?”

“Được rồi, được rồi! Hai người nói xem, ai bé con đây? Ai bé nó thì đưa người ấy về trước!”. Đầu tôi sắp nổ tung vì nghe bọn họ cãi nhau.

“Được rồi, tới chỗ cô ta trước đi! Tôi đúng là bị hâm mới đi cãi nhau với bà cô già này”. Lý Triển Bằng nhường A Mông xuống trước.

“Bye bye!”. Trước lúc xuống xe, A Mông còn cố ý giẫm cho Lý Triển Bằng một phát.

“Hôm nay cô ta đi móng sắt sao? Chả khác gì một con lừa cả!”. Lý Triển Bằng xuyết xoa vì đau.

“Ha ha, hôm nay cô ấy mà mang đôi giày mới thì anh ăn đủ rồi, chắc sẽ giẫm cho anh trở thành tàn phế luôn, sắc thể này này!”. Tôi giơ ngón tay út lên, chỉ vào móng tay của mình.

“Sao cô ta không mua một đôi giày để chống luôn cho rồi?”. Lý Triển Bằng tức giận nói.

Sau khi A Mông về nhà, Lý Triển Bằng nhất quyết muốn ăn cơm cùng chúng tôi.

“Tôi đúng là bị mù mới lấy phải một bà la sát như thế!”

“Thôi đi, lúc hai người còn đang tình cảm mặn nồng, sao anh không bảo cô ấy là la sát hả?”. Tôi nhìn thực đơn.

“Thế mới bảo anh bị mù mà! Có ai ăn chân giò sốt chua ngọt không?”. Lý Triển Bằng hỏi.

“Ăn nhiều dầu mỡ dễ bị tăng lượng cholesterol trong máu đấy!”. Cố Đại Hải bảo. Anh ấy mới phát hiện mình có lượng cholesterol quá cao nên phải thay đổi cách ăn uống.

“Tôi mặc kệ! Hai người đừng có ai ngăn tôi đấy, ăn ở nhà đã chẳng vui vẻ gì rồi, giờ tôi cứ ăn, xem ai quản được nào? Anh biết không, Lữ Tiểu Mông, cô ta rõ ràng biết tôi thích ăn chân giò mà cứ cấm không cho ăn”. Lý Triển Bằng uống hết chai bia lại đòi thêm chai nữa, xem ra trong thời gian tính chuyện ly hôn đã qua, anh ấy đã uống không ít, xem ra phải từ bỏ biệt danh “một chai đã đổ” thôi.

“Tại sao thế?”. Cố Đại Hải nhàn ra một cái xương cá rồi hỏi.

“Tại sao hả? Cô ấy bảo chân giò bẩn thỉu, chỉ nhìn thôi đã thấy sợ. Chân lợn cả ngày sục trong phân, không cùng còn bị lở loét nữa. Anh bảo đó là kiểu suy luận gì chứ?”. Anh ấy nói to quá làm mọi người trong cửa hàng đều quay ra nhìn chúng tôi.

“Ồ, đúng rồi, còn cả cái kia nữa!” Lý Triễn Bằng nói. Bàn bên cạnh vừa bê ra một đĩa dạ dày lợn xào, chúng tôi cùng quay sang hướng tay Lý Triễn Bằng chỉ.

“Tiểu Ngư, em cũng biết là anh rất thích ăn cái đó đó, đúng không? Thế mà cô ta nhất quyết không cho ăn, em biết cô ta bảo gì không?”. Anh ấy nhìn tôi. “Cô ta bảo đó là chỗ chứa phân!”

Câu nói này làm người đàn ông ngồi bàn bên cạnh nổi nóng: “Mày nói cái gì thế hả?”

“Tao nói mày sao?”. Lý Triễn Bằng vừa uống chút rượu nên bắt đầu trở nên hung hãn.

“Chú Triệu ạ, là cháu, Tiểu Ngư đây ạ...”. Tên khốn Lý Triễn Bằng làm chúng tôi bị giải tới đồn cảnh sát, tôi đành phải gọi điện nhờ người quen tới giúp.

“Lý Triễn Bằng ra đây đi!”. Lúc anh cảnh sát gọi tới, Lý Triễn Bằng vẫn còn đang nói gì đó với người với người vừa đánh nhau với anh ta.

“Về đi, lần sau sau không được tái phạm nữa, cậu mà đánh chết người ta là phải chịu trách nhiệm đấy!”. Anh cảnh sát còn nói thêm mấy câu nữa rồi mới thả Triễn Bằng đi.

“À, Tiểu Ngư, có thể phiền em một chút được không?”. Lý Triễn Bằng chẳng hề tỏ ra bận tâm một chút nào, cứ thế bước đi.

“Có chuyện gì vậy? Em lại còn phải đi mua quần áo mới cho anh nữa hả?”. Tôi khó chịu lắm. Hồi đó, chúng tôi có một quy tắc, sau khi ra khỏi nhà lao, nhất định phải thay quần áo mới để tránh ám khí.

“Không phải, anh muốn nhờ em tìm cách thả cả người anh em kia ra.”

“Người anh em? Anh em nào?”. Tôi nghĩ chắc anh ta điên mất rồi.

“Chính là cái người bị nhốt cùng anh đấy!”

4.

Lúc tôi đi phỏng vấn một bác sĩ khoa sản thì gặp hai mẹ con An Nguyệt ở đó, mẹ An Nguyệt đang dìu chị ấy đi. “Chị dâu, chị không khỏe sao?”. Tôi hỏi. Sự xuất hiện của tôi làm hai mẹ con họ tái mặt.

“Không sao, không sao, chỉ là kiểm tra định kì thôi”. An Nguyệt cố ý trốn tránh.

“Ồ, em có quen một bác sĩ rất nổi tiếng ở đây, để em bảo chị ấy khám cho chị nhé!”

“Không cần, không cần đâu! Kiểm tra xong cả rồi!”. An Nguyệt vội vội vàng vàng kéo tay mẹ mình đi khỏi đó.

Buổi chiều, tranh thủ lúc chẳng có việc gì làm, A Mông rủ tôi đi spa cùng cô ấy.

“Lẽ nào đúng là chị ấy giả vờ có thai?”. Tôi hơi nghi ngờ.

“Ồ, có thể đấy!”. Nhân viên đang đắp mặt nạ cho A Mông chỉ trừ lại mỗi cái miệng.

“Hồi đó, Biểu hiện của cậu thế nào?”

“Đừng có nhắc đến nữa, suốt ngày nôn ọe. Thế chị ấy có bị nôn không?”. A Mông quay sang phía tôi.

“Chưa thấy bao giờ. Vậy có nghĩa là giả hả?”

“Cũng chưa chắc, có người cũng không nôn mà!”

Nghe xong câu trả lời đó, tôi chỉ muốn cho A Mông một trận, nhưng lại sợ đồng kem kia dính vào tay. Phải nói chuyện này với mẹ tôi mới được. Tôi liền gọi điện thoại.

“Mẹ ơi chị dâu có ở đó không ạ?”

“Không, sao thế con?”

“À, không sao, con chỉ hỏi thế thôi, lúc mang thai bọn con, mẹ có bị nôn không ạ?”. Nếu bây giờ bảo mẹ rằng tôi nghi ngờ việc chị An Nguyệt có thai, thế nào tôi cũng bị mẹ mắng ột trận.

“Anh trai con thì còn đỡ, chứ lúc mang thai con thì khủng khiếp. Nhưng sao thế?”. Giọng mẹ tôi tự nhiên có ý vui mừng.

“Không sao ạ, con chỉ hỏi thế thôi”.

Mấy ngày sau đó, do bận quá nên tôi cũng quên mất chuyện này. Tôi đang viết bản thảo thì chợt Cố Đại Hải mặt mày hớn hở tới tìm tôi. “Vợ ơi!”. Anh ấy gọi to ngoài cổng tòa soạn, còn ôm theo một bó hoa hồng rõ lớn nữa.

“Đi đi, chuối quá!”. Tôi bảo. Nhưng bó hoa đó đúng là rất đẹp, lại rất thơm nữa.

“Vợ ơi, hôm nay, hai vợ chồng mình đến bệnh viện nhé!”. Mặt anh ấy vui mừng như sắp phát quang vậy.

“Để làm gì? Anh bị ốm hả?”. Tôi nhận ra ngay hôm nay anh ấy hết sức bất thường.

“Em nói gì vậy? Đã có cảm giác rồi thì em cũng nên kiểm tra xem sao chứ!”. Anh ấy nheo mắt nhìn tôi y như một tên lưu manh.

“Hả? Cảm giác gì cơ?”

“Lại còn trêu anh nữa!”. Anh ấy cốc nhẹ lên trán tôi.

“Em trêu gì chứ? Anh ăn nhầm phải cái gì sao?”

“Mẹ gọi điện cho anh, bảo là em nói với mẹ rằng em đã có thai.”

“Gì cơ? Có cái con khi gió ấy!”. Tôi bảo. Thảo nào mà anh ấy như phát điên lên thế.

“Việc nhỏ như vậy mà anh cũng làm ầm lên!”. Tôi nói khi chúng tôi đi ăn bít tết với nhau.

“Chán quá, anh cứ tưởng là em có rồi. Sao em không nói thẳng ra với mẹ chứ?”. Anh ấy liên tục gầy gầy chỗ đồ ăn trước mặt.

“Thế mà cũng nói! Em phải nói làm sao đây? Bảo là: “Mẹ! Chắc là chị An Nguyệt lừa chuyện có thai đấy!” ư? Nói thế để xem mẹ em có giết em không à?”

“Vậy khi nào thì chúng ta có con nhỉ?”. Khuôn mặt anh ấy đầy hi vọng.

“Anh đừng hòng nghĩ tới chuyện đó, em nói cho anh biết, anh nhìn hai vợ chồng A Mông đi, vẫn còn chưa tỉnh ngộ sao hả?” tôi bảo. Đạo này, anh ấy toàn nghĩ tới mấy chuyện xa vời.

“Chúng ta đâu có giống họ. Chúng ta lúc nào cũng yêu thương nhau mà!”

“Thế bọn họ lúc đầu không bám lấy nhau như keo 502 chắc? Có muốn lòi ra cũng chẳng được, bây giờ thì sao nào?”. Tôi ăn thêm một cốc kem đầy.

Tối đến, về tới nhà, sau khi tắm xong, Cố Đại Hải ôm lấy con Bội Bội.

“Sao, hai anh em đang tâm sự hả?”. Tôi nhảy lên ghế sofa, trêu.

“Sao lại là anh em? Bội Bội nhà chúng ta là một tiểu cô nương đấy!”. Anh ấy ngược mắt lên nhìn tôi.

“Ồ ờ, tiểu cô nương, thế thì em nói kiểu khác, đang ve vãn tiểu cô nương hả?”

“Đáng ghét!”. Cố Đại Hải tôi một cái.

“Đừng có tưởng em không biết anh đang muốn gì, thực ra, em cũng nghĩ tới chuyện có con rồi, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc!”. Tôi dựa vào lưng ghế, nhìn anh ấy.

“Thật chứ?”. Anh ấy sung sướng nhảy cẫng lên, chẳng khác gì một con gà chọi.

5.

Thẩm Lăng bị ngắt ở văn phòng, bác sĩ nói do anh ấy mệt quá.

“Anh muốn chết hả?”. Tôi nói khi đến bệnh viện, thay ca cho An Nguyệt, từ lúc Thẩm Lăng vào viện, chị ấy cứ ở đó suốt. Mẹ tôi lo cho đứa cháu nên bảo tôi tới thay, đúng là mẹ hết quan tâm tới tôi rồi.

“Không phải là tại anh sợ về nhà nên mới phát bệnh sao?”. Tôi bảo. Anh ấy gầy đến mức cảm nhô cả ra.

“Thấy anh đáng thương quá nên em mới nói chuyện này với anh, em nghĩ là... Chỉ là nghĩ ngờ thôi nhé, chưa chắc đã đúng đâu”. Tôi đỡ anh ấy ngồi dậy.

“Thôi đi, giờ anh chẳng muốn gì hết, chỉ muốn ly hôn thôi.”

“Chuyện này có liên quan mật thiết đến việc ly hôn của anh, em nghĩ ngờ An Nguyệt không có thai.”

“Thật không?”. Thẩm Lăng sung sướng hỏi.

“Nghĩ ngờ thôi, nhưng cũng phải đúng tới chín mươi phần trăm, anh không thấy chị ấy chẳng hề bị ghen gì cả sao?”

“Tiểu Ngư, ở nhà mình, em là người thông minh nhất, giúp anh nghĩ cách rời khỏi cô ta đi!”. Thẩm Lăng nắm chặt lấy tay tôi.

“Không phải là chuyện dễ đâu! Nếu đúng thế thì anh được giải thoát, còn không phải thì cả hai chúng ta cứ đợi chết đi!”

“Ồ, sao chị không vào?”. Bỗng nhiên giọng Cố Đại Hải vọng vào.

“À, chị đang định đẩy cửa vào”. An Nguyệt vẫn đứng ở bên ngoài.

Không hay rồi, chắc chắn hôm ấy, An Nguyệt đã nghe thấy chúng tôi nói chuyện, chị ta sẽ tìm cơ hội hại chết tôi mất, thế nên tốt nhất là tôi cứ ở yên trong nhà mình, không về nhà bố mẹ nữa.

“Hay là cậu nhảy cảm quá?”. Lâm Sở đến, đưa thiệp mời dự tiệc cho tôi. Hôm đó, ngoài các nghệ sĩ ra còn có cả giới thương gia tới nữa, tôi và Cố Đại Hải, anh trai tôi và An Nguyệt, A Mông và Lý Triển Bằng, Triệu Bồi và Ngụy Tử Lộ, tất cả các cặp “oan gia” đều sẽ tụ tập ở đó.

Trần Lộ đã trở về rồi, chuyến này cô ấy mua rất nhiều đồ, nào là mỹ phẩm, tổ yến, quần áo... chất đầy thành một đống. “Đây, của cậu, nước hoa loại mới đây!”. Cô ấy đưa cho Lâm Sở một lọ nước hoa.

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn!”. Lâm Sở cung kính nhận cứ như thái giám được ban thưởng.

“Tiểu Ngư, A Mông, của hai cậu đây, ba chúng ta giống nhau, cùng một bộ đây!”. Cô ấy đưa cho chúng tôi mỗi người một cái túi lớn, chật ních.

“Cảm ơn nhé, cưng! Nhưng cậu không sao chứ hả?”. A Mông dường như thần cả người ra. Những việc tiêu tiền như thế này, tôi và A Mông chắc chắn sẽ làm, còn với Trần Lộ thì có đánh chết, tôi cũng không tin.

“Không sao, mình ổn mà! À, đúng rồi, lát nữa các cậu không phải đưa mình về đâu, anh ấy sẽ tới đón mình!”. Trần Lộ giờ đã “lột xác” trở thành một người khác, trên người toàn là hàng hiệu, đến cả sơn móng tay cũng thế, nếu là trước kia, cô ấy chỉ ra chợ, mua mấy lọ về, gọi là làm đẹp cho có thôi.

“Đây là...”. Chúng tôi mất chữ A mồm chữ O nhìn cô ấy được một người đàn ông tới đón, bước lên một chiếc xe hơi cực kì sang trọng.

6.

Hôm đó, tất cả các khách mời đều đến bữa tiệc, khiến cho đám nhà báo hết chạy ngược lại chạy xuôi để chụp hình. Cho dù trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng nhưng trước mặt vẫn giả vờ nói cười, đúng là ghét không chịu nổi.

“Nghe em bảo này, anh không được đi lung tung, phải luôn ở cạnh em!”. Tôi đứng bên cạnh Cố Đại Hải, đi đâu cũng phải có anh đi cùng, chủ yếu là để đề phòng An Nguyệt.

“Không nghiêm trọng đến thế chứ? Ở đây có rất đông người mà!”. Cố Đại Hải thấy tôi cứ thập thò thập thò ngó nghiêng, không chịu được liền nói.

An Nguyệt này giờ vẫn luôn nhìn về phía tôi, nhưng tôi đã phòng bị chu đáo, trước mặt chắc chắn không thể có chuyện gì cả, nghĩ thế, tôi quay lại cười với chị ta.

“Cậu sao thế?”. Lâm Sở từ phía sau đập tôi một cái.

“Quan sát kẻ địch”. Tôi bảo.

Trong lúc tôi không chú ý, An Nguyệt đã đi đâu mất rồi.

“Nghiêm trọng nhỉ, cậu cũng chuẩn bị... rồi đấy!”. Cô ấy vừa chào hỏi mọi người vừa nói.

“Không phải mình bị điên mà chị ta đang bị điên! Cũng tại mình không cẩn thận, tự nhiên lại nói chuyện đó ở bệnh viện”. Tôi giải thích. Cố Đại Hải bảo có việc cần bàn với đối tác nên đi ra chỗ khác, tôi vội vàng bám chặt lấy Lâm Sở.

“Á!”. Một tiếng kêu thất thanh vang lên, An Nguyệt liền ngã ngay xuống đất.

“Xin lỗi! Tôi xin lỗi. Tôi, tôi không...”. Triệu Bồi lấp ba lấp bắp, vội vàng đỡ An Nguyệt lên.

“An toàn là trên hết!”. Tôi kéo Lâm Sở lại đó xem. “Hình như có người gặp đen đui rồi.”

“Xảo quyết thật, xảo quyết thật đấy!”. Lâm Sở cũng tái mặt lại.

Triệu Bồi sợ chết khiếp, còn An Nguyệt được đưa tới bệnh viện, mẹ chị ta đã chờ sẵn ở đó từ lúc nào rồi, nhìn mấy hành động thuần thục ấy là biết ngay, nhất định mẹ con chị ta đã câu kết trước với bác sĩ.

“Tiếp theo sẽ là tiếng khóc ai oán!”. A Mông bảo tôi.

“Trời ơi, con tôi!”. Trong phòng bệnh vang ra tiếng khóc theo đúng kịch bản.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thật sự không cố ý!”. Gương mặt thất thần của Triệu Bồi làm ai nhìn cũng thấy đau lòng.

“Chị đi đi, ở đây không có việc của chị!”. Tôi đẩy chị ta một cái, Ngụy Tử Lộ lập tức đỡ lấy.

“Cút đi! Tôi bảo cút!”. Tôi chỉ tay vào mặt Ngụy Tử Lộ, ép anh ta đi ra cửa. “Mau đi ngay cho tôi, không phải việc của các người!”

“Tiểu Ngư, mày độc ác quá đấy!”. Mẹ An Nguyệt kéo tay tôi.

“Cháu xin lỗi nhé, bác gái, lần này, người mà bác dự tính lại không phải là cháu. Tất cả mọi người đều nhìn thấy không phải cháu va vào chị ấy”. Dáng vẻ điềm tĩnh của tôi khiến người đàn bà đó bỗng chốc run tay. “Hơn nữa, bác chẳng biết diễn kịch đúng chỗ chút nào, ở đây chẳng có ai, tất cả mọi người đều ở cửa phòng cấp cứu hết rồi.”

“Tao... mày...”. Người đàn bà ấy lấp ba lấp bắp.

“Nhưng mà lúc này bác hét lên như vậy, cháu sợ bác sẽ bị phát hiện ra đấy!”. Thực sự tôi đã khiến bà già này tức đến chết, nhưng mà bố của An Nguyệt kịp lao vào, Cố Đại Hải cũng vội vàng kéo tôi ra. May cho người đàn bà chết tiệt đó, tôi chẳng muốn bẩn tay vì những việc này.

7.

Giờ đến lượt Dương Siêu phát điên lên, anh ta và Trần Lộ đã đổi vị trí cho nhau, ngày nào anh chàng cũng sống chết bám theo cô ấy.

“Anh nói cho em biết, em mà không gọi cô ấy tới, anh chết cho em xem!”. Dương Siêu đang đứng trên lan can gần chỗ làm của Lâm Sở. Đó là một nhà xưởng cao tới mười sáu mét, riêng cái lan can đó cũng cao tới gần mười mét.

“Có chuyện gì thế hả?”. Tôi hỏi. Lâm Sở run rẩy gọi điện thoại cho tôi, bảo có việc gấp, cần tôi tới ngay.

“Cậu tới rồi à? Anh ta định tự sát ở chỗ mình”. Lâm Sở sợ đến phát khóc.

“Gọi Trần Lộ tới đây, nếu không, tôi sẽ chết ọi người xem!”. Dương Siêu dọa. Chiếc giày của anh ta đột nhiên rơi xuống đất làm tôi giật thót.

“Được được, em sẽ lập tức gọi cho cô ấy!”. Tôi vội lao đi gọi điện thoại.

“Lộ hả, là mình, là mình đây, cậu mau tới đây đi, chỗ Lâm Sở, có việc gấp!”. Tôi định lừa cô ấy tới trước rồi mới nói rõ chuyện sau.

“Không cần đâu, là tên Dương Siêu muốn chết, đúng không? Để cho hắn nhảy đi, chỗ Lâm Sở cao nhất cũng chỉ có mười sáu mét, không chết được đâu mà lo!”. Trần Lộ nói rất bình tĩnh, giống như chẳng thèm để tâm vậy.

“Hà? Không phải thế đâu, cậu mau tới đây mà xem!”. Tôi ngồi bệt xuống đất.

“Không được, mình đang bận đi spa, đừng có làm phiền mình!”. Nói xong, cô ấy liền cúp điện thoại.

“Lúc này, mình cũng gọi nhưng cậu ấy không chịu đến, giờ phải làm sao? Đây là chỗ làm việc của mình, nhờ có người chết thật thì còn làm ăn gì được nữa?”. Lâm Sở ngồi xuống cạnh tôi.

“Sao? Có chuyện gì mà bắt mình đến thế?. A Mông đã tới rồi.

“Bên đó... cậu tự xem đi!”. Lâm Sở chỉ lên trên.

“Dương Siêu! Anh làm cái quái gì ở trên đấy thế hả??”. A Mông lập tức nhìn theo tay Lâm Sở, ngẩn đầu lên quát.

“Gọi Trần Lộ tới đây! Nếu không, tôi chết à xem!”. Dương Siêu lại tiếp tục kêu gào.

“A lô, Trần Lộ... A lô! A lô!”. A Mông cũng bực mình gấp điện thoại rồi ngồi xuống cùng bọn tôi.

“Nên gọi cho ai bây giờ?”. Tôi hỏi.

“Đợi đã!”. A Mông bấm điện thoại. “A lô, Lý Triển Bằng hả? Mau tới đây cho tôi!”

“Trời ơi, làm ơn đừng có chết ở đây!”. Lâm Sở bắt đầu quỳ xuống đất cầu khẩn.

“Yên tâm, không chết được đâu, có lẽ mất ít máu sẽ làm đầu óc anh ta tỉnh táo hơn”. Tôi vẫn kiên quyết ngồi dưới đất.

“Anh có uống nước không?”. A Mông dựa lưng vào tường, ngẩng đầu lên nhìn Dương Siêu, bảo. Anh ta cứ ngồi mãi trên đó, hướng mắt nhìn ra bên ngoài.

“Lý Triển Bằng bị tắc đường hả?”. Lâm Sở quỳ chân rồi lục tục đứng dậy.

“Lát nữa Cố Đại Hải cũng tới, mình vừa nhận tin xong”. Tôi hươ hươ chiếc điện thoại.

Hai tiếng sau đó, trời đã tối mịt, năm người chúng tôi ngồi dưới đất cũng đã mệt muốn chết. “Cô ấy mà không tới thì tôi sẽ không xuống đâu!”. Dương Siêu dựa trên lan can, xem ra đã kiệt sức rồi, hình như còn mệt hơn cả chúng tôi nữa.

“Sao? Vẫn chưa chơi đủ à?”. Trần Lộ đi một đôi giày cao gót tới mười phân lớp cộp bước tới, âm thanh đó chẳng khác gì tiếng xe cứu hộ, chúng tôi đứng lên ngay lập tức.

“Cụ cố ơi, cậu muốn hại chết bọn tôi đấy à?”. Lâm Sở bật dậy.

“Được rồi, anh làm trò gì thế? Mau xuống đi, ăn cơm đã rồi hãy nói!”. Trần Lộ giải thật, vừa mới khoát tay thôi, Dương Siêu đã lập cập trèo xuống, vừa xuống đất là nằm lăn ra luôn, chắc tại tê chân quá.

“Đứng dậy!”. Cả bọn chúng tôi không hện mà cùng quay ra quát anh ta.

Trong quán cơm, tất cả đều bận rộn gấp thức ăn, chỉ có Trần Lộ ngồi yên hút thuốc, là loại thuốc nhập khẩu đắt tiền, nghe nói lúc hút sẽ cảm thấy ngọt. “Mọi người ăn xong thì đi đi, còn Dương Siêu thì ở lại đây, tôi có chuyện muốn nói với anh!”. Cô ấy bảo.

“Cậu nghĩ sẽ không sao chứ hả?”. Lâm Sở đứng bên ngoài tiệm ăn, ngập ngừng không đi, nói với tôi.

“Tốt nhất là cậu khóa chặt chỗ nhà xưởng đó đi, nếu không sau này anh ta lại muốn chết, đừng có gọi bọn mình tới nữa đấy!”. Tôi bước vào trong xe.

“Tới bệnh viện thăm chị dâu em chứ?”. Cố Đại Hải hỏi tôi.

“Không đi nữa! Về thôi, Bội Bội đang đói, đợi chúng ta về đó!”

“Hôm trước mẹ An Nguyệt nói gì với em vậy?”

“Chẳng có gì cả, bà ấy tưởng em đẩy An Nguyệt”. Tôi sửa lại ghế ngồi.

“Bà ta làm sao vậy? Sao lại hỏi em thế chứ?”. Cố Đại Hải đột nhiên dừng xe.

“Sao thế? Anh đang thương xót ối tình đầu hả?”. Tôi liếc anh ấy.

“Sao em lại nói vậy? Dù sao Triệu Bồi cũng bị người ta oán trách rồi mà”. Đại Hải châm một điếu thuốc.

Phù!... Tôi thổi tắt bật lửa. “Anh muốn làm em chết ngạt hả?”

“Giờ nói gì thì cũng vô ích, An Nguyệt có chết cũng không thừa nhận chị ta giả vờ đâu, trừ khi là có chứng cứ buộc tội”. Trong lòng tôi cũng thấy hơi ngại.

“Chứng cứ? Hôm đó chẳng ai tận mắt chứng kiến cả!”. Anh ấy đưa tay lên bóp trán.

“Đồ ngốc! Không phải trong khách sạn có máy quay sao?”. Tôi đến phục trí thông minh của Cố Đại Hải.

“Đúng rồi! Vợ ơi, em thông minh quá!”. Cố Đại Hải vui mừng đến nỗi ôm ghì lấy tôi, hôn lấy hôn để.

Nhưng sự thật là “người xấu trường thọ, người tốt đoản thọ”. Máy quay không ghi lại được những hình ảnh ngày hôm đó. Chúng tôi không nhìn thấy lúc An Nguyệt ngã xuống mà chỉ thấy lưng Triệu Bồi chấn ngay trước ống kính, Cố Đại Hải cũng đành chịu, không biết phải làm sao.

8.

“A lô, chuyện của cậu thế nào rồi?”. Tôi gọi điện cho Trần Lộ.

“Ra ngoài nói chuyện đi!”. Trần Lộ nói cho tôi tên một nhà hàng năm sao.

“Bên này! Bên này!”. Trần Lộ đang ngồi cùng bàn với một người nữa, đưa tay lên vẫy tôi lại phía mình.

“Đây là...”. Tôi đang do dự không biết gọi là anh hay là chú.

“Đây là chồng tớ, A Hoàng!”. Trần Lộ nói không chút suy nghĩ.

“Ồ, A... Hoàng...”. Tên kiểu gì thế này? Ngày trước, nhà tôi cũng nuôi một con mèo mướp tên là A Hoàng, toàn thân lốm đốm, nhìn rất giống một con hổ.

“Xin chào! Ngộ là A Hoàng a!”. Người đàn ông này hại tôi suýt chút nữa thì không nói lên lời.

“Chồng à, anh đi lấy xe trước đi, em nói chuyện với bạn chút đã!”. Trần Lộ kéo cổ ông chồng kia xuống, nũng nịu bảo.

“Ồ, được, vậy thì hai người cứ nói chuyện đi, ngộ đợi hai người ngoài cổng a!”

“Cậu gặp tên này ở đâu thế hả?”. Tôi hỏi Trần Lộ.

“Cái gì mà tên này, là chồng mình đấy!”. Trần Lộ rút ra một hộp phấn trang điểm, là sản phẩm của Áo.

“Chuyện cậu với Dương Siêu sao rồi?”

“Còn sao nữa? Tan rồi, hoặc là anh ta có một trăm vạn, hoặc là mình có một trăm vạn, nếu không, vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau!”. Cô ấy vuốt mấy lọn tóc trước mặt, thản nhiên bảo.

“Một trăm vạn? Anh ta có thể kiếm đâu ra được chứ?”. Tôi bảo. Trần Lộ đúng là một con sư tử ngoác to mồm.

“Thế nên tan rồi đấy thôi”. Trần Lộ nhìn ra ngoài. “Thôi, không nói nữa, hần ta muốn đưa mình đi dạo”. Nói xong, cô ấy liền xách túi lên và ung dung bước ra ngoài, chỉ còn mình tôi ở lại.

Chiều hôm đó, tôi cứ thế ngồi ngây ra trong quán cà phê, không phải là tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà là thế giới này thay đổi nhanh quá!

9.

Lâm Sở đi chụp ảnh ở khu tắm nước nóng, kiếm về một đồng phiếu tắm miễn phí ở đó, thế là bốn người chúng tôi liền rủ nhau đi, không kèm theo người thân, những hoạt động thế này khiến tôi nhớ tới trước kia.

“Đúng là tuyệt thật! Lâm Sở, sau này, cậu nhớ kiếm nhiều lần miễn phí thể này nhé!. Trần Lộ tuy giờ đã giàu có nhưng không bỏ được cái tính ham đồ rẻ, tôi nghĩ chắc cả đời này cô ấy cũng không thay đổi được.

“Này, Tiểu Ngư!”. Tôi đang ngồi uống nước ở bên ngoài thì Lâm Sở đi ra, bảo. “Cậu quen một bà bác sĩ khoa sản nổi tiếng lắm đúng không?”. Cô ấy vừa hỏi vừa lau tóc.

“Ồ. Sao thế? Không khỏe hả?”. Ngâm nước lâu nên tôi thấy khát, cứ tu nước ừng ực.

“Mình muốn thụ tinh nhân tạo!”. Cô ấy nói một câu khiến tôi giật nảy mình.

“Hự hự...!”

“Tiểu Ngư, xem cậu kia, phì cả nước ra mũi rồi!”. Lâm Sở liên tục đập vào lưng tôi.

“Cậu điên rồi hả?”. Tôi bảo.

Lâm Sở nói cô ấy muốn có một đứa con, một đứa con chỉ thuộc về riêng cô ấy. “Mình rất bình thường”. Cô ấy nhìn tôi. “Đó là ước mơ của mình, trong xã hội thời trước thì sợ rằng cả đời cũng chẳng thực hiện được. Mình muốn có một đứa con, nó sẽ ở bên mình, gọi mình là mẹ, không cười nhạo người đồng tính...”

“Mình chỉ có thể hỏi cậu được thôi, chắc chắn cậu sẽ phải chịu nhiều dị nghị lắm đấy!”

“Những gì mình phải chịu bây giờ chưa đủ sao?”. Lâm Sở cười đau khổ.

“Mình sẽ giúp cậu, nếu bệnh viện đó không được thì tìm chỗ khác!”. Tôi thấy mình không thể từ chối cô ấy được, như vậy thì quá đáng quá.

10.

“Tiểu Ngư đã nhìn thấy đoạn phim anh Trần quay chưa? Anh ấy quay em xinh lắm đó!”. Vừa mới tới toàn soạn, tôi đã bị Vi Vi kéo đi xem đoạn video quay bữa tiệc hôm trước.

“Đợi chút! Tua lại đi!”. Lúc xem trong phòng máy, tôi phát hiện ra một điều hết sức khác thường, theo như đoạn phim anh Trần quay được thì rõ ràng là An Nguyệt tự ngã sau lưng Triệu Bồi, còn Triệu Bồi chưa hề chạm vào chị ta.

“Sao vậy, Tiểu Ngư?”. Anh Trần tưởng băng có vấn đề gì.

“Anh Trần, sao cho em một băng nữa nhé!”

Cầm được cuốn băng đó rồi, tôi lại do dự, không biết có nên đưa cho Thẩm Lăng không nữa. Tới khi hết giờ làm, đột nhiên tôi gặp An Nguyệt trước cổng tòa soạn. “Chị muốn nói chuyện với em!”. Nhìn dáng vẻ chị ấy, chắc không phải có ý tốt mà tới tìm tôi.

“Đi đâu cơ?”

An Nguyệt lái xe vào một con hẻm vắng người. “Ở đây có một quán cà phê rất ngon, trước đây, chị và anh trai em thường hay tới”. Điều bộ chị ấy rất thần nhiên.

“Chị muốn nói gì vậy?”. Tôi gọi một ly cà phê. An Nguyệt chẳng nói gì hết, chỉ xoay xoay chiếc cốc trước mặt.

“Tiểu Ngư, em là cô gái thông minh nhất mà chị từng gặp.”

“Đó là do anh Thẩm Lăng quá ngốc, chứ không phải vì em thông minh.”

“Nói thật nhé, chị nghĩ, em cũng biết hôm đó không phải là Triệu Bồi đẩy chị”. Chị ta dựa lưng vào ghế.

“Còn gì nữa không?”. Tôi đặt chiếc thìa pha cà phê trong tay xuống.

“Chị không có thai, đó chỉ là lừa Thẩm Lăng thôi.”

“Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra mà”. Tôi uống một ngụm cà phê.

“Nhưng chị đã giúp em báo thù rồi, Triệu Bồi vốn xấu xa nên cũng đáng đời lắm!”. Ánh mắt An Nguyệt đột ngột sang lóe lên.

“Việc của em chẳng liên quan gì tới chị cả.”

“Đúng là không liên quan. Nhưng tốt nhất là em nên giấu kín chuyện này cho chị. Em nói đi, muốn Triệu Bồi bị làm sao? Chị có thể khiến cô ta đau khổ tới mức không muốn sống nữa.”

“Em chẳng muốn thế nào cả. Chị có biết là chị đã làm những gì rồi không? Lừa mọi người trong nhà em, chị sẽ không có kết cục tốt đâu, hơn nữa, người mà chị muốn hạ thủ chẳng phải là em sao?”. Tôi bảo. Thì ra chị ta muốn trao đổi điều kiện với tôi.

“Trong cuộc đời chị, người khác chỉ có thể hoặc là kẻ thù hoặc là bạn bè.”

“Vậy thì tiếc quá! Chúng ta là kẻ thù. Ngày mai băng ghi hình chị đóng kịch sẽ được đặt trên bàn làm việc của Thẩm Lăng.”

“Mày nói cái gì?”. An Nguyệt đột nhiên đứng dậy, xông vào cướp túi xách của tôi, đổ hết đồ đạc trong đó ra bàn.

“Tôi sao có thể để một thứ quan trọng như vậy ở đây chứ?”. Tôi cười nhạt rồi lấy lại cái túi, ung dung bước ra cửa.

“A lô, Cố Đại Hải, ông xã à, em tìm được băng ghi hình chứng minh Triệu Bồi không đẩy An Nguyệt rồi”. Tôi gọi điện thoại, bảo Đại Hải tới đón.

“Thật sao? Vợ à, em giỏi quá!”. Anh ấy rất kích động.

“Thôi đi, không phải nịnh hót em, cái băng đó em để ở...”. Bỗng một tiếng “két” chói tai từ đâu vang tới, tôi nghe thấy tiếng ô tô vang lên bên cạnh, rất khó chịu.

Tôi có cảm giác mình bay lên trời, toàn thân nhẹ bẫng. Tôi thấy An Nguyệt ở bên cạnh tôi, vừa gần lại vừa xa. Là sao chứ? Gương mặt của Cố Đại Hải cũng xuất hiện trước mắt tôi, bên tai tôi nghe thấy anh ấy liên tục gọi: “Vợ, vợ ơi...!”, còn có cả anh trai tôi, cả Bội Bội, A Mông, Lâm Sở, Trần Lộ...

11.

Tôi nghe thấy tiếng người nói ồn ào xung quanh mình. “Bác sĩ, có sao không ạ?”. Đó là một giọng nam nghe rất quen nhưng tôi không thể nhớ được là ai.

“Không sao, phẫu thuật rất thành công.”

“Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!”

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, mọi người đều đang ở xung quanh, mẹ tôi khóc nhiều quá, trông cứ như cả người toàn là nước mắt ấy.

“Chẳng phải là... con chưa chết sao?”. Tôi muốn giơ tay ra lau nước mắt của mẹ nhưng lại không làm nổi.

“Nói linh tinh!”. Lâm Sở, A Mông và Trần Lộ cùng ủa tới ôm lấy tôi.

“Gì thế?... Các cậu muốn mình chết ngay đấy à...?”

“Vợ ơi, vợ ơi... Em tỉnh lại rồi!”. Một người đàn ông đột nhiên ôm chặt lấy tôi.

“Bỏ ra! Bỏ ngay ra! Anh là ai?”. Tôi cố gắng đẩy anh ta ra.

“Hả?”. Anh ấy dụi mắt. “Vợ à, là anh, Cố Đại Hải đây!”

Bác sĩ bảo tôi có thể ra viện được rồi, nhưng vì bị chấn thương ở đầu nên tôi bị mất một phần kí ức.

“Thật sự em không nhớ anh là ai sao?”. Cái người tên Cố Đại Hải đó suốt ngày cứ bám riết lấy tôi.

“Tôi không quen anh!”. Tôi rút tay ra khỏi tay anh ta.

“Đây là chồng cậu. Tiểu Ngư, cậu quên hết rồi sao?”. Lâm Sở nói thêm vào.

“Chồng cái đầu cậu ấy! Cho dù mình và Ngụy Tử Lộ bye bye rồi nhưng cũng chẳng đến mức tìm bừa một người khác để cưới chứ!”. Tôi đập cho Lâm Sở một cái.

“Chính xác là cậu đã vớ bữa một anh chàng để kết hôn đấy!”. A Mông quay đầu tôi lại, bảo.

Tôi ngồi xem album ảnh ở nhà, tất cả đều là ảnh của tôi và Cố Đại Hải, đó là ảnh cưới.

Mọi người đều bảo Cố Đại Hải là chồng tôi, nhưng thật kì lạ, tôi nhớ được gần hết, chỉ có Cố Đại Hải và quá trình xảy ra tai nạn kia là chẳng nhớ được chút nào. Thẩm Lăng bảo lúc đó tôi nhất quyết đòi cưới, thậm chí còn “tiền trăm hậu tấu”, lén lút đi làm thủ tục đăng kí kết hôn rồi mới về báo cáo.

“Mẹ, con muốn đưa Tiểu Ngư về nhà, có thể về nhà rồi cô ấy sẽ nhớ lại”. Cái người tên Cố Đại Hải đó cứ khóc mãi không thôi.

“Mẹ biết, nhưng mà cái đó phải hỏi Tiểu Ngư, bố mẹ không dám tự quyết đâu”. Mẹ tôi cũng khó nghĩ. Điều này hoàn toàn đúng, chẳng ai dám ép tôi làm những việc mà tôi không thích cả, từ lúc tôi còn nhỏ đã như vậy rồi.

“Em nghĩ thoáng một chút đi, bây giờ Tiểu Ngư đã không sao nữa rồi. Bác sĩ cũng đã bảo đợi máu bầm trong não tan hết thì có thể nhớ lại tất cả mà”. Thẩm Lăng vỗ vai Cố Đại Hải, mọi người đều tỏ ra rất thân thiết với anh chàng này, chỉ có tôi là không quen anh ta.

“Tiểu Ngư, ăn táo không?”. Là lời của An Nguyệt, à không, chị dâu chứ, nghe nói anh trai tôi và chị ấy đã cưới nhau rồi, đúng à phải chúc mừng chị ấy đã đạt được tâm nguyện. “Em thực sự không nhớ gì hết hả?”. chị ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

“Nhớ thì nhớ, chỉ là không nhớ ai đâm vào em thôi. Nhưng sớm muộn gì cũng tìm ra được, lúc đó, em sẽ giết chết hắn!”. Người đâm vào tôi đã bỏ chạy ngay, khi đó cũng không có ai chứng kiến, còn tôi thì lại không thể nhớ được.

Bịch! Quả táo trên tay An Nguyệt đột nhiên rơi xuống đất.

“Tiểu Ngư!”. Cố Đại Hải lại vào thăm tôi.

“VẬY CHỊ RA NGOÀI TRƯỚC NHÉ!”. An Nguyệt nhặt quả táo lên rồi đi ra.

“Ừm, anh biết là giờ em không còn nhớ anh là ai, nhưng chúng ta đã cưới nhau rồi, anh thề đấy! Tiểu Ngư, chúng ta về nhà nhé!”. Lúc anh ấy nói những lời này, tôi thấy rất thân thiết, thực sự rất thân thiết.

“Ồ, OK”

Cố Đại Hải đưa tôi về nhà của chúng tôi, đồ đạc của tôi đều để hết ở đấy, có cả nước hoa, sách và mỹ phẩm nữa.

“Đây là nhà của em, tất cả đồ đạc đều là của em!”. Cố Đại Hải kích động đến nỗi nước mắt trào ra.

“Anh đừng khóc! Em có thể đi xem chỗ khác được không?”. Tôi lau nước mắt cho Cố Đại Hải nhưng anh ấy vẫn khóc, không lên tiếng.

Gâu...! Một con Chihuahua nhỏ xíu tự nhiên chạy tới trước mặt tôi.

“Em còn nhớ nó tên là gì không?”. Cố Đại Hải hỏi.

“Bội Bội!”. Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện cái tên này.

“Đúng, là Bội Bội, Bội Bội của chúng ta!”. Anh ấy bế con chó lên, đặt vào lòng tôi.

“Em đợi chút nhé, anh đi nấu cơm!”. Cố Đại Hải đi vào bếp nấu cơm còn mình tôi đi đi lại lại trong phòng, nơi đây đúng là nhà của tôi rồi, quả thật rất thân thiết, thậm chí có nhắm mắt cũng đi lại được.

“Bội Bội, em bảo chị có nên ở đây không?”. Con chó rất ngoan, thông minh, lại hiểu chuyện nữa.

Gâu! Nó cứ ngậm ngón tay tôi.

“Em đồng ý nhanh thật đấy!”. Tôi bảo.

“VỢ ƠI, À QUÊN, TIỂU NGƯ À, ĂN CƠM THÔI!”. Cố Đại Hải gọi.

“Anh làm hết đấy hả?”. Tôi bảo. Trên bàn toàn là mấy món ăn tôi thích.

“Ồ, ăn cái này đi, em thích lắm mà!”

Buổi tối, tôi ngủ ở trong phòng, Cố Đại Hải nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách.

“Vợ! Vợ ơi! Chạy mau đi! Xe kia!”. Tiếng Cố Đại Hải nói mơ vang rõ rệt trong đêm tối yên tĩnh. Người này đối xử với tôi tốt quá, tôi còn cần tên khốn Ngụy Tử Lộ làm gì nữa chứ? Nghĩ tới đó, tôi chạy ra ngoài phòng khách, lay Cố Đại Hải dậy.

“Sao, sao thế?”. Anh ấy xoa miệng rồi ngồi dậy.

“Chúng ta có giấy đăng kí kết hôn, đúng không?”. Tôi hỏi.

Giấy đăng kí kết hôn chắc chắn không thể là giả được, trong bức ảnh trong tờ giấy đó, tôi còn cười rất tươi nữa.

“Được rồi, Cố Đại Hải, tuy em không nhớ gì cả nhưng em thấy anh rất tốt với em, tốt hơn tên khốn Ngụy Tử Lộ cả trăm lần!”. Anh ấy định nói gì đó nhưng tôi liền ngăn lại. “Thế nên em nghĩ trước khi em bị mất ký ức, nhất định là em rất thích anh, xong em không dám khẳng định đó có phải là yêu hay không, vậy nên anh phải cho em thời gian để suy nghĩ, có thể em sẽ nhớ lại được, cũng có thể không. Em mặc kệ, tóm lại là anh tốt với em thì em sẽ tốt với anh, sống tới đâu bạc rằng long với anh!”

Những ngày tiếp theo, tôi sống rất vui vẻ, Cố Đại Hải lúc nào cũng ở bên cạnh tôi. Đôi giày mới mua làm tôi bị đau, anh ấy liền xoa chân cho tôi ngay trong công viên. Tuy tôi vẫn chưa nhớ lại được những chuyện về anh ấy nhưng từ tận đáy lòng, tôi thấy rất vui. Thậm chí có lúc, tôi còn quên cả Ngụy Tử Lộ là ai rồi.

3. Chương 3

Nghe nói Lý Triển Bằng mới tuyển được một cô thư ký tên là Hứa Lâm Lâm, vô cùng xinh đẹp. đến mức “hoa nhường nguyệt thẹn”, đã thế còn làm việc hết sức ân ý với anh chàng.

Vỡ hài kịch ly hôn của bọn họ lại bắt đầu nổi lên, lần này là A Mông nhất quyết không chịu ly hôn. “Tôi nói cho anh biết, ly hôn á? Anh đừng có mà mơ!”. Cô ấy hét lên với cái điện thoại rồi vứt ngay nó vào một xó.

“Cái gì cơ? Lại còn có bồ nhí sao? Cho cô ta một trận đi!” Tôi vô cùng hiếu kỳ xem rốt cuộc cô nàng Hứa Lâm Lâm này là người thế nào mà có thể khiến Lý Triển Bằng chủ động chọc tức A Mông.

“Cứ đợi đấy! Đừng để mình bắt gặp con hồ ly tinh đó, nếu không, mình sẽ cho hắn ta một trận như xương!” A Mông nghiêng răng.

“Ha ha, lần này lại vui rồi đây. Cậu thấy chưa? Cuộc sống này đúng là nhiều màu sắc thú vị!”. Lâm Sở vừa lái xe vừa cười, bảo với tôi. Cô ấy muốn đi xét nghiệm để làm thụ tinh nhân tạo. Nghe nói trước khi bị tai nạn, tôi đã hứa sẽ đưa cô ấy đi. Tôi còn giúp cô ấy liên hệ với một nữ bác sĩ sản khoa rất nổi tiếng nữa, người đó vẫn được mệnh danh là “Bồ tát tặng con”.

“Thưa bác sĩ, mọi chuyện thế nào ạ?”. Lâm Sở vừa mới kiểm tra xong, hỏi bác sĩ.

“Không có vấn đề gì. Nhưng tôi khuyên cô nên suy nghĩ thật kỹ, làm mẹ một mình không phải là chuyện dễ đâu!”. Bà bác sĩ cầm một tờ ghi đơn thuốc dài ngoằng như vải bó chân ngày xưa.

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi muốn có một đứa con!”. Lâm Sở tỏ ra rất quyết tâm.

“Vậy thì được, giờ tôi sẽ kê đơn thuốc cho cô, phải điều dưỡng một chút, sau đó sẽ kiểm tra lại cụ thể một lần nữa.”

Lý Triển Bằng gọi điện thoại, mời tôi đi ăn cơm.

“Đừng, em không dám ăn cơm với anh đâu, bây giờ anh đang là kẻ thù, A Mông mà biết được, nó không giết em mới là lạ đấy!”. Tôi trêu.

“Nói linh tinh, quán hải sản Goder Jaguar nhé, anh đợi đấy!”. Nói địa chỉ xong anh ta cúp máy luôn.

“Sao? Có chuyện gì thế?”. Tôi vừa ăn kem Haagen-Dazs vừa hỏi.

“A Mông phản ứng thế nào?”. Anh ấy gõ tay lên bàn, hỏi tôi. A Mông từng bảo rằng khi nào hưng phấn, Lý Triễn Bằng sẽ lại gõ tay như vậy.

“Lại còn phải hỏi hử? Anh chết chắc rồi!”. Tôi mỉm cười nhìn anh ta.

“Cái mà anh cần chính là như thế đấy!”. Không những anh ấy không buồn bực mà còn có vẻ rất sung sướng nữa.

“Anh nói cái gì? Điên rồi hử?”. Tôi ngạc nhiên.

Lý Triễn Bằng nói cho tôi nghe một sự thực kinh thiên động địa: cô bồ nhí đó là một diễn viên do anh ấy thuê để chọc tức A Mông.

2.

Bé mập nhà A Mông gần đây rất lạ. Thằng bé được thừa hưởng vẻ đẹp của A Mông và trí thông minh của Lý Triễn Bằng nên học cái gì cũng rất nhanh.

“Nghe đi! Cậu tự nghe đi!”. Vừa sáng sớm, A Mông đã gọi điện, bắt tôi tới nhà cô ấy.

“Nghe cái gì?”. Tôi bảo. Bé mập nhà cô ấy đang ngồi chơi vui vẻ trên ghế sofa.

“Con trai, con nói đi, nhanh lên!”. Cô ấy liền nhắc bốn thằng bé lên.

“Đồ ngu!”. Một câu chửi cực kỳ chuẩn phát ra từ cái miệng xinh xắn của thằng bé.

“Trời đất ơi! Ai dạy nó vậy hử?”. Đến lượt tôi mất chữ A mồm chữ O.

“Mình không biết. Từ lúc đón nó ở chỗ Lý Triễn Bằng về, mình đã thấy thế rồi. Hắn không dám mắng mình nên dạy con mắng chửi?”. A Mông kể chuyện huyền thuyên rồi lòi điện thoại ra.

“Ai bảo không dám mắng cậu, mình còn thấy lão Lý mắng cậu quá kinh khủng đấy!”.

“Đợi đó, mình cho hắn một trận!”. A Mông đi đi lại lại. “A lô, Lý Triễn Bằng! Anh là đồ ngu!”.

Tôi bế thằng bé lên, nhìn A Mông nói chuyện điện thoại. Cái này chắc là do di truyền, không biết thằng bé học được từ ai nữa. Nó thật đáng thương, ngày nào cũng nghe bố mẹ cãi lộn, có lẽ cái mà nó hiểu nhất chẳng phải là hoa thơm thế nào, chim bay ra sao mà là phải làm gì để ly hôn nhanh nhất!

Buổi chiều, Lý Triễn Bằng tới, hai người lại tiếp tục đánh chửi nhau.

“Cô dựa vào cái gì mà bảo tôi dạy con như thế hử?”. Lúc đầu, Lý Triễn Bằng còn không tin, sau đó, được nghe con nói trực tiếp thì làm ấm ỉ cả lên.

“Thừa lời, không phải đồ ngu nhà anh thì là ai?”. A Mông trợn mắt, bặm môi.

“Cô tự đi mà nghe xem, cái câu “đồ ngu” đó không phải là câu cửa miệng của cô chửi?”

“Ngoan nào, cục cưng, con thông minh thật đấy, lần này thì cái gì con cũng biết rồi đúng không?”. Tôi bẹo vào cái má phúng phính của thằng bé.

“Đồ ngu!”. Nó trả lời tôi rõ ràng.

3.

Gần đây, tôi thường mơ thấy An Nguyệt, chị ấy muốn giết tôi, khi tỉnh lại, tôi kể hết cho Cố Đại Hải, đồng thời anh ấy cũng nói với tôi một việc rất khó tin.

“Ý anh là anh nghi ngờ An Nguyệt đâm vào em hử?” Tôi nằm dài ra trên ghế sofa, còn anh ấy ngồi lên bàn.

“Đến chín mươi phần trăm là vậy!” Anh ấy gật đầu.

“Chị ấy còn giả vờ ngã để hại “bà thím” của Ngụy Tử Lộ nữa hử?”.

“Nói linh tinh! Thế không phải em gọi anh là “ông chú” sao?” Anh ấy có vẻ không đồng ý với cách tôi gọi Triệu Bồi.

“Đừng có bực tức như thế, theo như anh nói thì em có cuốn băng quay lại cảnh đó sao?”

“Không nhớ được thì thôi, anh sợ em cố nhớ lại sẽ bị đau đầu”. Anh ấy không ngừng bóp đầu cho tôi, bác sĩ nói tôi bị di chứng đau đầu. “Em ở một mình cùng An Nguyệt ít thôi, đi đâu thì bảo anh đi cùng!”

Thực ra ngay từ đầu, tôi đã không thích An Nguyệt, chị ta giả dối quá, ngày nào cũng như đang diễn cho người ta quay phim ấy, sống không thật, thế nhưng chị ta xấu xa đến mức đó thì thật khó tin. Có điều Cố Đại Hải nói cũng đúng, tôi nên ít gặp chị ấy thôi. Tôi phải mau chóng nhớ lại mọi chuyện mới được, nếu không, chẳng mấy chốc sẽ bị hại chết. Thế nên tôi quyết tâm tới gặp bác sĩ tâm lý.

“Cô Thẩm, mời đi bên này!”. Cô y tá dẫn tôi tới gặp chuyên gia tư vấn.

“Bây giờ phải làm sao?” Giọng nói của ai đó nghe rất quen vang lên, từ ngoài khe cửa, tôi nhìn thấy Ngụy Tử Lộ.

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh chút đã!”. Tôi bảo cô y tá đang đi phía trước.

“Tiểu Ngư!”. Lúc đẩy cửa ra, Tử Lộ nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên.

“Sao? Trong lòng thấy có lỗi với tôi nên phát bệnh hả?”. Vốn dĩ tôi định nghe trộm xem thế nào, không ngờ lại bị anh ta trông thấy.

“Không phải anh, Bồi Bồi dạo này bị mắc chứng hay lo lắng, bồn chồn”. Mãi sau anh ta mới nói ra được.

“Anh muốn nghe tôi bảo là báo ứng hay là đáng đời?” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta.

“Anh biết anh có lỗi với em, cả chị dâu em nữa, nhưng mà thực sự Bồi Bồi, cô ấy không cố ý.”

“Được rồi, không phải phí lời nữa, việc đó có thể do An Nguyệt tự gây ra, Tôi đã từng có bằng chứng nhưng sau bị tai nạn thì mất đi một phần ký ức, hiện tại tôi vẫn chưa nhớ ra chứng cứ ở đâu.”

“Tai nạn ư? Em không sao chứ?” Anh ấy đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi.

“Cắt ngay cái điệu bộ giả nhân giả nghĩa đó của anh đi!” Nói xong, tôi quay người đi thẳng.

4.

Thẩm Lăng lại bị bệnh, cả nhà chúng tôi đi thăm anh ấy. Theo tôi, cơ thể anh ấy chẳng sao cả, chỉ có tâm bệnh thôi.

Nhìn Thẩm Lăng bây giờ chẳng khác gì bị nhốt vào thiên lao địa ngục.

Ngày nào cũng vậy, cứ về đến nhà là An Nguyệt sẽ lại ôm lấy anh ấy, chẳng phải là biểu hiện yêu thương gì cả, chỉ là để ngửi xem trên người có mùi nước hoa lạ nào không, sau đó dẫn anh ấy đi tắm, kiểm tra xem quần áo có bị mặc ngược không, nhất là quần đùi và quần sịp, nếu tất cả vẫn bình thường thì mới được phép đi ăn cơm. Đương nhiên, nếu không gấp thức ăn cho chị ta thì buổi tối đừng hòng được ngủ yên... Đó đâu phải là cuộc sống của một con người! Ôm ấy hả? Tôi thấy không chết đã là may lắm rồi.

“Sao anh lại thành ra thế này chứ?” Tôi bảo. Khuôn mặt Thẩm Lăng đáng thương trắng bệch ra, miệng thì sưng vều.

“Hự, hự! Tiểu Ngư, em không sao rồi hả? Còn đau đầu nữa không?” Anh ấy đưa tay sờ lên trán tôi.

“Đồ ngốc, chữa khỏi bệnh cho anh đi đã! Xem anh kìa!” Tôi đặt tay anh ấy xuống. Thẩm Lăng tốt với tôi đến mức chính tôi cũng không dám tin nữa.

“Anh cứ chờ đi, sống chết gì em cũng sẽ phải nhớ cho ra để giúp anh ly hôn, lúc đó, số phận anh lại nằm trong tay em rồi.” Tôi vỗ vỗ trên trán Thẩm Lăng.

“Hắt xì!”. Cố Đại Hải bị cảm, lại còn sốt cao nữa.

“Đại Hải, anh không sao chứ?” Trán anh ấy nóng như lò lửa.

“Không sao, vợ à. Em có thể tự nấu cơm không? Hay để anh đi nấu...?” Đại Hải nói mệt nhọc. Trên trán anh ấy còn đang đặt túi chườm.

“Thôi, làm thế em ngại lắm, tại em mà anh bị cảm. Cứ yên tâm đi, đã có sách dạy nấu ăn rồi!”

“Cứu tôi với!”. Tôi vớ lấy cái chảo, chạy tới chỗ Cổ Đại Hải. “Lửa, bốc lửa rồi!”

“Mau đây lại, đây vung lại!”

“Được rồi, anh nằm đó đi, để em đi lấy vung!” Tôi lại bịt mũi chạy vào bếp.

“Xin lỗi, em dốt quá! Chẳng biết làm gì cả”. Tôi thở dài. Tối đó, chúng tôi ăn cơm do nhà hàng mang tới, còn có một nồi canh gà nữa.

“Không sao đâu vợ à, em không bị hỏng là tốt rồi”. Động viên tôi nhưng anh ấy lại chẳng chịu ăn gì cả.

Cả đêm, tôi không ngủ được, cứ nhìn Cổ Đại Hải rồi lại suy nghĩ. Tôi ngốc nghếch, không biết nấu ăn, không biết dọn dẹp, cái gì cũng bắt Cổ Đại Hải làm, nếu không có anh ấy, chắc tôi chết đói lâu rồi. Tôi nợ anh ấy nhiều quá, ngay cả khi anh ấy bị bệnh cũng không biết phải chăm sóc thế nào nữa. Tôi sờ trán Đại Hải rồi lẩm bẩm: “Anh là người tốt với em nhất, em nghĩ, có lẽ em đã yêu anh rồi.”

Sáng hôm sau, tôi về nhà, nói với mẹ là tôi muốn học nấu nướng. Nghe xong, mẹ tôi rơm rớm nước mắt.

“Mẹ sao thế? Sao lại khóc? Đừng để người khác nhìn thấy chứ!” Tôi vội vàng lấy giấy ăn đưa ẹ.

“Tiểu Ngư nhà chúng ta đã trưởng thành rồi, mẹ vui lắm”. Mẹ tôi sụt sịt mãi trong phòng khách.

“Chỉ là nấu cơm thôi mà, tại con sợ khi Cổ Đại Hải không ở nhà thì con sẽ bị chết đói mất”. Nói như vậy hơi có lỗi lương tâm, tôi thực lòng muốn nấu cơm cho Cổ Đại Hải ăn, nếu không thì thiếu sót với anh ấy quá.

“Đi, trước tiên mẹ dẫn con đi chợ!” Mẹ tôi sung sướng thay quần áo, xách theo cái làn rồi kéo tôi ra cửa.

Trên đường đi, mẹ dạy tôi khi mua đồ tươi sống phải chọn như thế nào, còn dạy cả cách mặc cả với người bán hàng nữa. Mẹ tôi bảo mua bí thì phải chọn quả nào còn cả phần ở trên, đậu thì không được chọn quả thẳng quá, hơi cong một chút mới ngon, cà rốt cũng không được lấy mấy củ nhìn đẹp đẹp mà phải hơi có nốt sần một tí mới được, dưa chuột nên chọn quả còn có hoa...

Mẹ tôi đã già rồi, bước đi rất chậm, tóc trên đầu cũng đã bạc nhiều. Ngày trước, người ngoài còn gọi là “cô ời”, giờ đã gọi là “bà ời” rồi.

Nhớ khi chúng tôi còn nhỏ, mẹ thường đặt tôi và anh Thẩm Lăng ngồi vào hai cái làn sau xe để đi chợ, mỗi đứa ngồi một bên. Trong làn đầy những rau xanh, tôi vốn nghịch ngợm, vò nát cả đồng rau, trước lúc về tới nhà lại đổi chỗ cho Thẩm Lăng. Nhưng chẳng hiểu tại sao lần nào mẹ cũng biết là do tôi làm, mẹ bảo mẹ có “mắt thiên lý”, có thể trông thấy tất cả. Sau khi bị đánh, món gì tôi cũng không thấy thèm nữa.

5.

A Mông muốn mời tôi ăn cơm, mặc dù thấy ngạc nhiên nhưng tôi vẫn đi, khi đến đó mới biết bữa cơm này chẳng phải ngon lành gì. Lý Triển Bằng đang ngồi ăn cơm cùng em bồ nhí mới tuyển được ở cách đó không xa.

Chẳng hiểu A Mông ngốc thật hay giả vờ ngốc nữa, vào nhà hàng còn đội theo một cái mũ cói to đùng, mốt thì mốt thật, nhưng ai đi ngang qua cũng ngoảnh về phía chúng tôi.

“Cậu thật không thấy cái mũ đó chuối lắm hả?”. Tôi nhún mắt.

“Câm miệng, hoặc là cậu ăn đi, hoặc là theo dõi ỉnh! Đừng có nói gì hết!”. Trong tay cô ấy còn có cả một cái ống nhôm, thực ra chỉ cách nhau có ba bốn bàn thôi, chỉ có bị mù mới không nhìn thấy.

“Mình đi vệ sinh đã, cậu theo dõi nhé!” A Mông quay lưng đi vào nhà vệ sinh, đến cửa còn ngoái lại xem.

“Được rồi, đi đi!” Tôi vẫy tay ra hiệu cho cô ấy, đúng lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

“Ăn phở “ngó” đủ chưa em?” Là điện thoại của Lý Triển Bằng, anh ta vừa nói vừa vẫy vẫy tay với tôi.

“Anh tưởng anh là con chim quý đấy hả?” Tôi uống một ngụm cà phê. “Nói cho anh biết, hoặc là anh bỏ hẳn cô nàng diễn viên đó đi, hoặc là anh thử làm thật cho em xem nào! Đừng ra vẻ như là một đạo diễn lớn nữa! Hơn nữa, không thêm chút gia vị thì khán giả sẽ mất hứng đấy!”

“Đừng, kịch tính còn ở phía sau mà!”.

“Ha ha, kịch tính quá em sợ anh sẽ bị cho vào quan tài luôn đấy!”

Đạo này, Lâm Sở rất tích cực bồi bổ cơ thể. Cố Đại Hải đi công tác ở Hồng Kông, mua về một ít tổ yến, cái lành tôi chia đôi với Lâm Sở, còn cái bị vỡ tôi cho An Nguyệt, chủ yếu là vì tôi không chịu nổi thái độ của chị ấy, coi Thẩm Lăng như con cún nuôi trong nhà vậy.

Lâm Sở nhìn thấy tổ yến thì còn thích thú hơn cả gặp tôi nữa, sung sướng mang đi xào ngay. Tôi phát hiện gần đây cô ấy hình như béo lên, nữ tính hơn, không còn vẻ nam tính khí phách như xưa nữa. Bây giờ, trông Lâm Sở giống hệt một bà cô trung niên.

Trời thì nóng mà Lâm Sở còn uống một cốc trà nóng, lại là trà thảo mộc gì đó nữa.

“Cậu không thấy nóng hả?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không, mình phải uống vì con mình.”

“Nếu cậu muốn có con đến thế thì mình cũng mách cậu cách này, tới bé luôn đứa con của A Mông về ấy, dù sao họ cũng đang bận rộn chuyện ly hôn, không có con, bỏ nhau càng nhanh”. Tôi vừa xem ti vi vừa cười.

“Đừng có đùa, A Mông ngoài miệng thì kêu là muốn ly hôn, nhưng làm gì có chuyện họ bỏ được nhau!”

“Đó gọi là buông ra một tí để buộc cho chặt thôi, cậu không thấy bọn họ đang chơi rất vui đấy sao?”.

6.

Thẩm Lăng vẫn nằm viện, sống chết cũng không chịu ra, chắc chắn là giả bệnh để trốn trong ấy. Chiều này trước kia tôi cũng từng xài rồi nên chỉ nhìn qua là biết ngay.

“Anh khỏi rồi thì về nhà đi, giả vờ thế không thấy mệt hả?” Tôi đập Thẩm Lăng xuống đất rồi trèo lên giường.

“Sao em biết?” Anh ấy rất ngạc nhiên.

“Phí lời, trò này em chơi chán rồi!” Tôi bảo. Thẩm Lăng bây giờ đã sợ đến nỗi chẳng còn biết phải làm gì nữa.

“Anh phải làm sao bây giờ?” Thẩm Lăng dựa vào ghế than thở.

“Thực ra em có một cách, nhưng anh phải biết diễn trò một tí!” Tôi quay người lại, nhìn anh ấy.

“Không được đâu!” Mười lăm giây sau, mặt Thẩm Lăng chợt trắng bệch ra.

“Anh đúng là... Chịu khổ một chút thôi mà! Chẳng qua là anh chỉ giả vờ bị điên thôi, An Nguyệt chẳng làm thế mấy lần rồi còn gì!” Tôi biết trước anh ấy không dám nên tiếp tục trêu. “Thôi được rồi, em biết là anh không dám, nhưng đến lúc nguy cấp thì vẫn phải dùng thôi, bây giờ, em không để gì mà nhớ lại được mấy chuyện cũ đâu, bác sĩ tâm lý bảo là phải từ từ mới khôi phục lại được trí nhớ”. Tôi nhìn lên trần nhà, đạo này, tôi hay gặp Triệu Bồi, lại còn điều trị cùng một bác sĩ tâm lý nữa. Nghe nói bệnh của chị ta đã đỡ nhiều rồi.

“À, đúng rồi, anh vừa gặp Ngụy Tử Lộ đấy, mẹ cậu ta cũng nằm ở tầng này.”

“Vậy sao? Bệnh tình bác ấy chuyển biến xấu đi à?” Tôi hỏi. Mẹ Ngụy Tử Lộ mắc bệnh ung thư vú, lúc tôi và Tử Lộ còn ở bên nhau, mẹ anh ta đã bị thế rồi, nhưng bác gái kiên cường lắm.

“Bác ấy cắt bỏ được khối u rồi. Em không đi thăm à?”

Phòng 306, Triệu Thục Thanh

Tôi nhìn tấm biển treo trên tường rồi ngó qua cửa kính, thấy Ngụy Tử Lộ đang bận làm gì đó trên giường. Lần đầu tiên mẹ anh ấy phẫu thuật, tôi cũng tới, tình cảnh lúc đó với bây giờ giống hệt nhau, chỉ là vai nữ chính bên cạnh anh ấy giờ đã thay đổi.

Mẹ Tử Lộ được phát hiện ung thư vú khi anh ấy bắt đầu vào đại học. Khi ấy, anh ấy đã uống rất nhiều, cứ thế khóc mãi, cuối cùng ôm lấy tôi mà khóc, luôn mồm gọi: “Mẹ, mẹ ơi...”. Thấy vậy, tôi rất đau lòng.

Từ trước đến giờ, chưa có người quen nào của tôi bị ung thư nên tôi chẳng biết phải khuyên Tử Lộ thế nào. Nếu chuyện đó xảy ra với gia đình tôi, chắc tôi sẽ khóc chết mất.

Việc phẫu thuật năm đó rất thuận lợi, nhờ vào mối quen biết của gia đình mình, tôi đã tìm được bác sĩ tốt nhất ẹ Tử Lộ, lúc ra viện, bác ấy đã khỏe hơn rất nhiều. Từ đó trở đi, Ngụy Tử Lộ càng đối với tôi tốt hơn, tôi biết anh ấy muốn cảm ơn tôi. Nhưng không lâu sau đó, tôi lại cảm thấy đau lòng, vì dường như anh ấy đang dần rời xa tôi, mỗi lúc một xa.

7.

Nhìn dáng vẻ “phát tướng” của Lâm Sở, tôi bỗng dưng nhớ tới A Mông ngày trước, A Mông rất nghịch ngợm, ngay cả lúc có em bé cũng vậy, suýt chút nữa thì sảy thai.

Học kỳ đầu của năm cuối đại học, trong khi mọi người đều bận rộn đi kiếm việc làm, tôi và A Mông vẫn lo chơi bởi vì đã được người nhà lo liệu công việc hết rồi, chỉ đợi nhận bằng tốt nghiệp nữa thôi. Khi đó, Ngụy Tử Lộ mãi tìm việc làm, không còn quan tâm tới tôi nữa, Lý Triển Bằng thì bận rộn với công ty mới mà bố mẹ A Mông đã cho họ làm của hồi môn.

Một lần, mới năm giờ sáng, A Mông đã gọi tôi dậy, bắt tới khu Tây Đơn, đi ăn với cô ấy. Tôi bảo: “Cậu điên à? Ở đó mười giờ mới mở cửa mà!” Nói xong, tôi ngủ tiếp. Cô ấy không chịu, bực tức đập vào tường.

Chờ chán chê mới tới mười giờ, tôi và A Mông lập tức tới Tây Đơn, Lúc ngồi lên xe buýt, cô ấy cứ nhấp nha nhấp nhồm, chỉ muốn được bay ngay đến đó.

Ăn cánh gà xong, cô ấy mới mãn nguyện, nhưng chỉ một lát sau lại nôn ra hết, thật kinh khủng!

“Ai bảo cậu ăn nhiều thế làm gì?” Một tay bịt mũi, một tay tôi đập vào lưng cô ấy.

“Chắc chắn là cánh gà đó bị hỏng rồi! Khỉ thật!” A Mông vừa nôn vừa chửi bới người ta. Lúc ấy, chúng tôi không biết đó là triệu chứng nghén khi mang thai, chỉ thương cho cửa hàng bán cánh gà bị hai đứa chửi mắng một trận toí bời.

Hôm sau là ngày cô ấy sẽ bị hành kinh, nhưng đợi suốt một ngày vẫn không thấy đâu, A Mông khó chịu, định uống thuốc bắc để điều kinh, làm cả phòng nồng nặc mùi thuốc. Nhưng nhìn bát thuốc một lúc, cô ấy liền đổ hết đi: “Không được, mình không uống đâu, ngửi mùi này thấy buồn nôn quá!”

“Cậu cố chịu đựng một chút đi! Cứ ngủ đi, muộn mấy ngày không chết được đâu!”

Đến tối, A Mông bắt đầu thấy khó chịu, cô ấy lay tôi dậy, bảo rằng đau bụng. Tôi đang mơ mình sắp sửa được ăn một bữa thịnh soạn, vừa mới bê thức ăn lên thì bị cô ấy gọi dậy.

“Mình có Domperidone[1], cậu có uống không?” Tôi bảo.

[1] Thuốc chống nôn.

“OK, mình sẽ thử xem thế nào!” Cô ấy bắt tôi đi tìm thuốc còn mình thì nằm lên giường của tôi.

Nhưng khi tôi tìm được hộp thuốc thì chẳng còn viên nào cả, trong ấy toàn là băng dính. Có lẽ ông trời sợ chúng tôi phạm sai lầm, nếu đứa trẻ bị chết bởi tay tôi, chắc Lý Triển Bằng giết tôi mất.

Sau đó, A Mông và Lý Triển Bằng phải đi làm thủ tục đăng ký kết hôn. Lúc ấy, tôi cũng đi cùng, ra khỏi cửa, A Mông còn giờ tờ đăng ký lên xem.

“Đây không phải là tiền, không sợ đồ giả đâu!” Tôi cười to.

“Không phải, chỉ là mình không hiểu, ký vào tờ giấy này là chúng mình đã thành vợ chồng hợp pháp sao? Gương mặt cô ấy hiện rõ vẻ u ám, tôi nghĩ nếu không có đứa con này, chắc cô ấy không bao giờ chịu cưới sớm như vậy.

Năm tháng sau, chúng tôi tốt nghiệp, còn nhớ ngày đó, A Mông mặc một chiếc áo rất rộng, vốn không thể nhìn thấy rõ bụng, nhưng thật không may khiến bụng A Mông bị lộ ra ngoài, thế là mọi người trong lớp như gặp chuyện lớn vậy, liên tục liếc trộm cái bụng của cô ấy.

“Nhìn gì mà nhìn? Người ta béo chút không được sao?” Trán lấm tẩm mồ hôi, Lý Triễn Bằng kéo áo của A Mông xuống.

Đến lúc nghỉ hè, cô ấy không liên lạc với chúng tôi nữa, ngày nào cũng ở nhà dưỡng thai, lần tiếp theo tôi gặp A Mông là khi cô ấy sắp sinh, Lý Triễn Bằng khóc lóc, gọi điện cho tôi.

Lúc sắp vào phòng sinh, cô ấy vẫn nắm chặt lấy tay tôi, nói thế nào cũng không chịu buông, mãi mới thốt ra được một câu: “Mình sẽ không chết ở đây chứ?”, khiến tôi lộn cả ruột.

Hôm đó, tất cả chúng tôi đều tới. Lâm Sở, Trần Lộ, Dương Siêu, Ngụy Tử Lộ và Lý Triễn Bằng, mọi người thay nhau đứng chờ ngoài cửa, không ai dám bước vào.

“Á!” Trong phòng hộ sinh có khoảng ba sản phụ nhưng nghe giọng A Mông là rõ nhất, hại Trần Lộ đứng tái mặt ở bên ngoài, nói rằng sau này sẽ không bao giờ sinh em bé.

“Hay là chúng ta cử ai đó vào trong xem sao?” Ngụy Tử Lộ đưa ra ý kiến.

“Cậu đi đi!” Lý Triễn Bằng bảo. Anh ấy không dám vào, từ lúc đến đây, anh chàng cứ lấp ba lấp bấp.

“Đó có phải vợ tớ đâu!” Dương Siêu cũng không chịu.

“Lâm Sở, cậu vào nhé!” Tôi bảo Lâm Sở.

“Có gì đâu chứ, vào thì vào!” Lâm Sở tỏ vẻ không sợ gì cả, hùng dũng tiến vào, nhưng khi đi đến cửa thì đột ngột dừng lại hỏi: “Không phải mình sẽ bị dính máu khắp người đấy chứ?”

“Không nghiêm trọng đến thế đâu” Lý Triễn Bằng sắp khóc đến nơi, một mực kéo tay tôi. “Thấm Ngư, anh xin em, em cũng vào đó đi!”

Phòng sinh không khác gì nhà tắm, chắc là để giữ vệ sinh nên tất cả đều được làm bằng sứ, A Mông đang nằm trên một chiếc giường, bám chặt lấy tay vịn, lúc đó, chúng tôi nghĩ là sẽ đau lắm nên bảo cô ấy mở đi cho xong, nhưng cô ấy tự để, đúng là tự mình hại mình.

“Á!!!” Tóc cô ấy đã tung ra hết, trán ướt đẫm mồ hôi.

“Lâm... Lâm Sở! Cậu lên trước đi, an ủi cô ấy đi!” Tôi cứ thế đẩy Lâm Sở lên, trong khi vẫn nghe thấy tiếng giày cô ấy miết xuống đất.

“Không phải khách khí, cậu lên trước đi!” Lâm Sở tránh sang một bên khiến tôi mất đà, lao về phía trước.

“Á!!!” A Mông hét toáng lên, mặt mũi trắng bệch, làm tôi với Lâm Sở sợ quá, chạy vọt ra ngoài.

Mấy tiếng sau, A Mông mới sinh, đứa bé được đặt bên cạnh, mặt cô ấy tuy vẫn xanh xao nhưng có vẻ rất hạnh phúc.

“Là con trai đúng không? Mình biết ngay mà” Mắt cô ấy sáng lên, tràn ngập tình mẫu tử ấm áp, đúng là rất cảm động.

Lúc còn ở cũ, A Mông có hẳn hai bảo mẫu phục vụ, ngoài mẹ chồng thường trực, Lý Triễn Bằng cũng ở nhà hầu hạ, những ngày tháng đó, cô ấy chẳng khác gì lão phật gia. Hết ở cũ, không những chế độ đãi ngộ bị giảm đi đáng kể mà còn phải tự mình dọn dẹp phòng, vệ sinh nhà cửa, vậy nên, A Mông rất khó chịu, tìm tôi kể khổ không dưới một lần.

8.

“Em quen Triệu Bồi phải không?” Bác sĩ tâm lý của tôi đột nhiên hỏi.

“Vâng ạ, em có quen.”

“Vậy thì chị nghĩ chị nên nói cho em biết, bệnh của Triệu Bồi là từ em mà ra đấy.”

Bác sĩ nói rằng bệnh của Triệu Bồi không có nguyên nhân nào khác mà chỉ vì xấu hổ với tôi. Kỳ thực, Triệu Bồi là một người phụ nữ vượt trội, chị ta có một thứ ma lực mà người khác không có, đó là tấm lòng đại lượng, khoan dung với những khuyết điểm của người khác, tôi thậm chí còn không thể hận chị ta.

Gần đây, tôi nhận thấy Cố Đại Hải hơi khác thường, anh ấy thường gọi điện thoại sau lưng tôi, lén lén lút lút, di động cũng cài password, lúc tôi hỏi thì ậm ừ không nói.

“Anh ấy có bồ nhí đúng không?” A Mông chỉ ra đúng vấn đề mà tôi không muốn nói.

“Có mà dám! Minh giết ấy chứ!” Tôi nhìn cô ấy, bảo.

“Đây, đến rồi, đến rồi!” Không hiểu Trần Lộ kiếm đâu ra một người chuyên phá mật khẩu điện thoại rồi đưa đến cho tôi. Hồi sáng, tôi đã giấu di động của Cố Đại Hải vào ngăn kéo, anh ấy tìm mãi không được, đành phải đi làm mà không có điện thoại.

“Được không đây?” Tôi hỏi. Có vẻ như Trần Lộ tới để xem trò vui thì phải, cô ấy cứ cười một mình, tình cảm bị tổn thương khiến cô ấy trở nên thật đáng sợ.

“Hai trăm tệ, mười lăm phút là xong” Người vừa tới đội một chiếc mũ cối, lại còn kéo thấp xuống trông chẳng khác gì xã hội đen.

“Một trăm rưỡi!” Trần Lộ cầm lấy chiếc di động.

“Không được, một trăm bảy mươi!” Người kia nói.

“Chỉ một trăm rưỡi thôi!” Trần Lộ kiên quyết.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định phá mật khẩu với giá một trăm năm mươi tệ. Có vẻ kỹ thuật rất đơn giản, chỉ cần vài thao tác, người đó đã làm xong, Trần Lộ vội vàng cầm lấy đưa cho tôi xem. Tôi lập cập mở tin nhắn, chẳng có gì cả, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm. Trong nhật ký điện thoại cũng chỉ có vài cuộc gọi của Triệu Bồi, Trần Lộ bảo như vậy là đủ để chứng minh cô ta có quan hệ mật thiết với Cố Đại Hải rồi, sau đó liền cười mỉa mai như một con ruồi vo ve, làm tôi nổi cả gai ốc.

“Đừng nghe lời Trần Lộ, dạo này cậu ấy điên rồi!” A Mông vừa lái xe vừa nói. Tôi đang bế bé mập nhà cô ấy, hôm nay phải đưa nó đi tiêm, Lý Triển Bằng đã đến bệnh viện lấy số trước rồi.

Đột nhiên A Mông dừng xe lại, thần bí hỏi tôi: “Cậu có biết thế nào là hồn không?”

“Cái gì?” Câu hỏi ấy khiến tôi không kịp phản ứng.

Con trai A Mông dạo này buổi tối rất hay bị giật mình. Mấy người già bảo nó bị lạc hồn, phải gọi hồn về, như vậy thì nó mới không khóc nữa. A Mông lo đến tái cả mặt, hỏi bao nhiêu người nhưng chẳng ai biết “gọi hồn” thế nào. A Mông và Triển Bằng tuy bình thường suốt ngày cãi cọ nhưng trong những chuyện liên quan đến con cái thì lại rất đồng tâm nhất trí.

“Cậu đợi mình hỏi đã, xem bà có biết không!”

9.

An Nguyệt chạy ra mở cửa cho tôi, khiến tôi giật cả mình, cứ tưởng nhà tôi mới kiếm được một người giúp việc. Chị ấy tự làm mình trở nên khốn khổ, mặt mũi thì đen đui, trừ hai con mắt vẫn long lanh có hồn, cứ nhìn chăm chăm vào Thẩm Lăng. Ngày trước, Tôn Ngộ Không luyện được phép khiến cho đôi mắt tóe lửa, tôi thấy hình như An Nguyệt cũng sắp luyện thành công rồi.

“À, mọi người ra ngoài đi dạo rồi, vẫn chưa về” Chị ta xắn ống quần lên rồi ngồi xuống lau sàn, nhìn xa đúng là chẳng khác gì một người giúp việc.

“Chị có cần em giúp không?”

“Không cần đâu, xong ngay thôi, em cứ ngồi đó đi!” An Nguyệt mỉm cười với tôi rồi làm tiếp.

Tôi tiện tay cầm quyển album của cả nhà lên xem. Từ bé đến giờ, chúng tôi đã chụp rất nhiều ảnh, mẹ tôi bảo để làm kỷ niệm, không được vứt đi. Bên cạnh mỗi tấm đều ghi chú rất rõ ràng, cụ thể, cái gì cũng có, đến cả việc chúng tôi làm vỡ đồ cũng ghi lại, còn có cả ảnh chụp hiện trường nữa. Thẩm Lăng vẫn thường bảo: “Đây mà gọi là album ảnh sao, gọi là quyển sổ ghi tội trạng mới đúng, cái gì làm sai cũng lưu đủ cả, giữ lại để tự nhắc nhở bản thân.”

Lật qua lật lại, tôi thấy một bức ảnh chụp tập thể, bên cạnh có ghi “Câu lạc bộ của Thẩm Lăng”, đó là một câu lạc bộ nhỏ mà anh tôi và mấy người bạn thành lập nên, hình như là câu lạc bộ chụp ảnh thì phải, Thẩm Lăng thừa hưởng tính thích chụp ảnh từ mẹ. Trong bức ảnh đó, có ba người tôi quen: Thẩm Lăng, Cố Đại Hải và Triệu Bồi.

“Vợ ơi, anh về rồi!” Cố Đại Hải vui mừng, hớn hở bước vào nhà, tay cầm một cái túi to dùm.

“Em xem, anh mua nhiều đồ lắm, toàn là thứ em thích ăn đấy!” Nói rồi anh lấy từng cái một ra cho tôi xem. Phải thừa nhận là anh ấy rất tốt với tôi, tốt đến không tả nổi, có thể anh ấy sợ tôi không vui nên mới không nói cho tôi biết chuyện trước đây có quen Triệu Bồi, hoặc là do tôi bị mất ký ức nên đã quên mất này.

“Em nghĩ gì vậy?” Nhìn thấy vẻ thất thần của tôi, Cố Đại Hải liền hỏi.

“Hà? Không có gì. Anh mua nhiều thế này, ăn đến bao giờ cho hết?” Tôi định thần lại. Bội Bội đang cắn một túi thịt bò khô.

“Em thích ăn thì mua thôi, nếu để lâu, hỏng là phải vứt đi đấy” Anh ấy nhìn tôi, cười.

“Đồ ngốc!” Tôi bảo, quyết định giữ chuyện bức ảnh đó ở trong lòng, không nói cho ai cả.

10.

“Này, thế này có phải là mệt lắm không?” A Mông giương mắt tròn xoe, hỏi.

“Đi đi, hãy nghĩ cho con của cậu!” Tôi và Lâm Sở tựa lưng lên ghế sofa, cười lớn. Mẹ tôi bảo, muốn “chiều hôn” thì chỉ có một cách thôi, đó là lấy quần áo của đứa trẻ, đi theo con đường vắng hay đi dạo vào đúng giữa trưa, vừa vậy vừa gọi to tên đứa bé.

“Nhưng mình hỏi thật, cậu đã đặt tên cho nó chưa đấy?” Lâm Sở hỏi.

Ngày trước, vì chuyện đặt tên cho con mà bọn họ cãi nhau không biết bao nhiêu lần, đó cũng là lần đầu tiên diễn ra cuộc chiến mẹ chồng – nàng dâu. Lúc đầu, bên nhà Lý Triển Bằng định đặt tên cho đứa bé là Lý Á Trí, A Mông nghe xong liền cau mày lên, gặp ai cũng kêu đó là cái tên đen đủi. Sao lại là “Đứa trẻ câm nhà họ Lý”[2] chứ, đúng là hết thuốc chữa rồi. biết chuyện, mẹ chồng cô ấy tức điên lên, hai mẹ con mắng chửi nhau ầm ĩ, đá thúng đụng nia, khủng khiếp đến nỗi sau này trở thành chuyện cười ọi người.

[1] Chữ “á” ngoài nghĩa là thứ nhì thì còn có nghĩa là câm (“á khẩu” có nghĩa là bị câm).

“Đặt rồi, là Lý Mông!” A Mông cắn một miếng dưa hấu.

“Đó là tên con gái mà!” Tôi thấy buồn cười quá.

“Này, cậu biết gì chứ, tên thế mới dễ nuôi!” Cô ấy lắc đầu nhìn tôi.

“Sao không gọi nó là “chó ngoan” luôn đi?” Lâm Sở ôm lấy bé mập trêu.

Buổi trưa, Lý Triển Bằng cũng tới. Anh ấy vừa họp xong, nghe bảo phải “chiều hôn” thì tỏ vẻ bực bội, lắc đầu như muốn nó rơi xuống: “Phải làm như vậy thật hả? Nhưng ai đi thế? Anh không đi đâu, xấu hổ lắm!”

“Không phải con anh sao?” A Mông đáp cho chồng một cái. “Còn không mau bắt đầu đi!” A Mông gắt. Tay cô ấy cầm một cái quần.

“Vội cái gì chứ?” Lý Triển Bằng đành phải cầm một cái áo.

“Được rồi, mau lên, quá giờ là mất linh đấy!” Tôi bảo, cố gắng lắm để không bò ra cười. May mà gần đây trong thành phố không có hội nghị gì quan trọng, không thì vợ chồng nhà này sẽ bị bắt đầu tiên mất. “Bao giờ mình hô “Sẵn sàng” thì chuẩn bị xuất phát nhé!” Tôi nhìn đồng hồ.

“Lý Mông” Tiếng A Mông gọi trên đường.

“Về nhà đi!” Lý Triển Bằng ngại ngần thỏ thẻ.

“Anh sao thế? Chưa ăn cơm hả?” A Mông xông lên, tát cho chồng một cái, Lý Triển Bằng đau đến nỗi cứ ôm lấy miệng.

“Lý Mông! Về nhà đi!” Tiếng “gọi hồn” của hai người bọn họ liên tục vang lên rồi càng lúc càng xa, tôi và Lâm Sở không nhận được, ôm bụng cười sằng sặc.

Nghe nói đêm hôm đó, đứa bé tên Lý Mông đã ngủ rất ngon lành.

11.

Đợt này tòa soạn đang bận rộn phối hợp với công an thực hiện kế hoạch “Bài trừ tệ nạn”, vì vậy buổi tối, tôi không được về nhà mà phải cùng bên tổng hội đi truy quét, nghe nói trong đó có cả một ổ cave đồng tính.

Lần truy quét ấy đúng là đã giúp tôi mở rộng tầm mắt. Mấy anh cave đó rất xinh đẹp, loại nào cũng có, to cao khỏe mạnh, ẻo lả dong đưa, thậm chí còn có cả mấy anh chàng ông ẹo, mặt mũi trắng bệch như quét vôi. Trong số đó, có một người trông rất quen...

“Này, anh làm sao thế?” Tôi chạy vội tới chỗ người đang quỳ trên đất. Đây chẳng phải là Dương Siêu sao?

“Đừng! Đừng nhìn anh!” Anh ấy cố che mặt lại nhưng tôi vẫn nhận ra. Dương Siêu khoác một cái khăn nhỏ, nghe nói lúc này vừa mới nhảy thoát y ở trong đó ra. Đúng là không thể tin nổi! Tuy gương mặt Dương Siêu không có gì nổi bật, xuất chúng cho lắm nhưng thân hình khá cường tráng, hồi trước, tôi cứ tưởng Trần Lộ nói đùa, giờ mới biết là thật, thậm chí anh ấy còn có đủ sáu múi.

Tôi giáo huấn cho Dương Siêu một trận toí bời rồi đưa anh ấy về nhà. Ngôi nhà đó hai người họ đã thuê cả năm, là Trần Lộ trả tiền. Thực ra, Trần Lộ vẫn còn suy nghĩ cho Dương Siêu, sợ anh ấy không có chỗ nào để ở.

Suốt đường về, Dương Siêu không nói câu nào, chỉ không ngừng hút thuốc rồi khóc.

“Em có thể giữ bí mật không?” Lúc xuống xe, anh ấy hỏi tôi.

“Em có thể nói với ai chứ? Đúng có làm như vậy nữa, đợi khi nào anh ổn rồi thì liên lạc với em! Yên tâm, em sẽ xóa mấy bức ảnh đi!” Tôi vỗ vai Dương Siêu rồi nhìn anh ấy lầm lũi cúi đầu, bước vào nhà.

12.

An Nguyệt điên thật rồi, suýt nữa chị ta đã giết chết anh trai tôi, mà nguyên nhân chỉ vì một tin nhắn.

Hôm đó, Thẩm Lăng đi về muộn, cô thư ký sợ anh ấy đi đường gặp nguy hiểm nên nhắn tin báo lúc nào về đến nhà thì nhắn tin lại để cô ấy yên tâm. Đọc được tin nhắn đó, An Nguyệt nổi điên lên, cứ bám lấy Thẩm Lăng, hỏi xem có chuyện gì, lằng nhằng đến hơn ba giờ sáng, Thẩm Lăng mới lơ mơ ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, mở mắt ra, Thẩm Lăng thấy mình đã bị buộc chặt trên giường. Anh kinh ngạc: “Thế này là thế nào?”

“Em cho anh cơ hội cuối cùng. Đó là ai? Các người quan hệ với nhau từ khi nào hả?” An Nguyệt đứng bên cạnh, tay cầm một cái chai, hình như trong đó là thuốc trừ sâu.

“Cô... cô điên rồi! Mẹ! Mẹ ơi! Bố, bố ơi!” Thẩm Lăng cố gắng giãy giụa.

“Đừng mất công gọi nữa, bố mẹ anh không ở nhà đâu. Em bảo hôm nay anh không đi làm, bố mẹ sợ làm ồn khiến anh không ngủ được nên đã ra ngoài đi dạo rồi” An Nguyệt quỳ lên giường, mở nắp chai ra, chuẩn bị đổ vào miệng Thẩm Lăng.

“Chị làm cái gì vậy?” Tôi về nhà định lấy chút đồ, khi đi ngang qua cửa thì trông thấy nên vội vàng xông vào, đập An Nguyệt xuống đất rồi lập tức gọi điện thoại cho Cố Đại Hải.

An Nguyệt ngồi trên giường, khóc ầm lên, chúng tôi chẳng ai thèm ra khuyên nhủ. Nhìn tay Thẩm Lăng bây giờ toàn vết dây thừng, mẹ tôi đau lòng đến chảy nước mắt.

“Sau này còn sống làm sao được nữa? Phải ly hôn thôi!” Tôi lau nước mắt ẹ.

“Nhưng mà...” Bố tôi không muốn làm ầm ĩ mọi việc lên.

“Bố à, suýt nữa thì chị ta đã giết anh con rồi, sau này chẳng lẽ chị ta không dám châm lửa đốt nhà mình chắc?”

“Đừng, chị sai rồi, sai rồi, chị hứa sau này sẽ không thế nữa!” An Nguyệt chạy vội từ trong phòng ra rồi quỳ xuống đất, khóc lóc van xin.

“Mọi chuyện đã như vậy rồi, con nghĩ mọi người nên bình tĩnh lại trước đã!” Cố Đại Hải bảo, định đỡ An Nguyệt ngồi dậy nhưng chị ta không chịu.

“Chẳng có gì phải bình tĩnh cả! Ly hôn đi! Giờ chia tay còn có thể làm bạn, chứ không sau này chắc thành kẻ thù mất” Thẩm Lãng nhìn An Nguyệt.

“Không!” An Nguyệt đứng bật dậy, chạy vụt vào bếp, cầm con dao thái rau kê lên cổ.

“Cô làm cái gì thế hả? Bỏ xuống ngay!” Thẩm Lãng vội vàng giữ chặt tay chị ta.

“Bỏ em ra! Em không muốn ly hôn, trừ khi em chết đi!” An Nguyệt nghiêng răng, giằng co với anh trai tôi. Phòng bếp vốn rất bé, chẳng mấy chốc, họ đã làm mọi thứ trong đó rơi hết xuống đất, muối, đường, gia vị đổ tung tóe trên sàn, cái nào có thể vỡ thì đã vỡ hết. mọi thứ loạn cả lên, Cố Đại Hải phải xông vào can.

“Á!” An Nguyệt bị anh tôi đẩy ngã, con dao đã bị Cố Đại Hải cướp được nhưng lại cứa ngay vào tay anh ấy, máu chảy ra khá nhiều. Tôi hét hoảng, vội vàng chạy đi tìm bông băng.

“Trời ơi là trời! Sao lại ra nông nổi này cơ chứ?” Mẹ tôi chạy tới ôm lấy An Nguyệt, máu không ngừng chảy ra từ hai chân chị ấy, tuôn thành vũng trên sàn.

“Mau gọi xe cấp cứu!” Bố tôi ôm ngực, ngã ra ghế sofa.

“Bố! Thẩm Lãng, anh gọi xe ngay đi!” Tôi vứt đồng băng gạc xuống, ôm lấy bố tôi, mặt ông đã tái xanh lại.

Ở bệnh viện, Thẩm Lãng và Cố Đại Hải lo cho An Nguyệt còn tôi và mẹ bận chăm sóc bố. Khi trong thấy vị bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, Thẩm Lãng vội chạy lại hỏi: “Bác sĩ, không sao chứ ạ?”

“Không sao cái gì? Biết là có thai mà lại để bị ngã, đứa bé không còn nữa, phải ở lại viện để theo dõi tiếp” Ông bác sĩ mắng cho Thẩm Lãng một trận tới tấp mặt mũi.

“Cô ấy không sao chứ ạ? Lần trước cũng bị sảy thai như thế rồi.”

“Hả? Cậu nói linh tinh gì thế? Cô ấy có dấu hiệu nào chứng tỏ từng bị sảy thai trước đây đâu, đây là cái thai đầu tiên đấy!” Ông bác sĩ trợn mắt nhìn Thẩm Lãng rồi bước đi.

“Sao rồi?” Nhập viện cho bố xong, tôi chạy vội tới chỗ Thẩm Lãng. Anh ấy đang bần thần ngồi trên ghế, chẳng nói một câu nào.

“Cô ta lừa anh! Khốn kiếp thật, dám lừa anh!” Thẩm Lãng khụy xuống khóc, tiếng khóc đau thương vang khắp hành lang bệnh viện.

13.

“Tiểu Ngư, đây là nhân sâm loại tốt đấy!” A Mông mang đến cho tôi một hộp nhân sâm, nhìn qua chẳng khác gì hình người.

“Ồ, loại này tốt lắm đó!” Cố Đại Hải bảo. Trông mấy cây nhân sâm này giống như sắp thành tinh tới nơi rồi.

“Đương nhiên là em phải cho chị em của mình thứ tốt nhất rồi!” A Mông vô cùng đắc ý.

“Cảm ơn cậu nhé! Cố Đại Hải, hôm nay anh đi đi, em không đi đâu, mệt lắm!” Tôi phẩy Cố Đại Hải tới bệnh viện.

“Bọn mình tới chỗ Lâm Sở đi! Cậu ấy mới kiếm được chai rượu ngon đấy, đến đó uống nhé!” Tôi đề nghị đi uống rượu. Mấy chuyện xảy ra gần đây khiến tôi sắp phát điên rồi.

Chúng tôi đập cửa nhà Lâm Sở, cô ấy đang sắp xếp lại đồng quần áo của trẻ con.

“Nhiều thế này mặc làm sao hết?” A Mông lật ra, hỏi.

“Hết chứ, con mình ngày nào cũng phải mặc thay đổi mà!” Mấy hôm nữa, Lâm Sở sẽ tiến hành thụ tinh nhân tạo, nếu thành công, cô ấy có thể trở thành một người mẹ rồi.

“Cậu vui lắm đúng không? Đã nghĩ ra cái tên nào hay hay chưa?” Tôi lấy một đĩa cánh vịt từ trong tủ lạnh ra, vừa ăn vừa hỏi.

“Nghĩ ra rồi. Lâm Mặc! Mặc Mặc!” Lâm Sở có vẻ rất vui.

“Được đấy, tên hay! Tên mình đặt lấy vẫn là hay nhất. Chẳng hiểu nổi ông bà già nhà chồng mình, đặt tên kiểu gì thế không biết!” A Mông bực dọc.

“Thằng cầm nhà họ Lý thì đúng là hết thuốc chữa rồi!” Tôi và Lâm Sở không hẹn mà đồng thanh thốt ra.

14.

Gần đây, Trần Lộ xảy ra chút chuyện. Hoàng lão mao nói là đón vợ cả tới rồi nên không thể thường xuyên đến gặp cô ấy được, nhưng kỳ thực, cô nàng mà lão ta đưa về là một em bồ nhí mới vô cùng xinh đẹp. Mấy chuyện này là A Mông kể cho chúng tôi, cô ấy bắt gặp bọn họ khi đi dự một bữa tiệc, tên Hoàng lão mao đó chắc định thay đổi khẩu vị.

“Cậu nói thật chứ?” Đạo này, Lâm Sở trở nên hiền từ một cách đáng kỳ lạ, đối với ai cũng tốt, đến xem mấy bộ phim truyền hình cũng khóc theo.

“Thừa lời, cậu nghĩ mình mù chắc?” A Mông vừa nói vừa nhai khoai tây chiên làm vụn rơi đầy ra sàn nhà, nếu như trước đây, trông thấy như vậy, chắc chắn Lâm Sở đã lập tức đạp A Mông ra ngoài rồi.

“Trần Lộ thật là xui xẻo. Còn Dương Siêu thì... “Tôi chống cằm xem ti vi.

“Hử? Dương Siêu lại làm gì à?” A Mông vốn thích suy đoán lung tung.

“À... mình cũng không biết. Nhưng đạo này chẳng thấy có tin tức gì thì làm sao mà tốt được chứ?” May quá, suýt chút nữa tôi đã để lộ ra mọi chuyện rồi. Nói cho người khác thì không sao, chứ tin này mà vào miệng của A Mông thì chẳng khác gì quảng cáo trên truyền hình cho cả thế giới biết.

Dương Siêu đã từ bỏ việc đó rồi, còn gầy đi nữa, có đêm tự nhiên còn gọi điện đến cho tôi, nói chuyện rất lâu khiến Cố Đại Hải chịu không nổi, dù nhắm mắt nhưng vẫn nghe lén. Tôi vừa ngừng lại là lập tức anh ấy giả vờ ngáy rõ to, ha ha, ngáy cũng biết chọn lúc cơ đấy!

Dương Siêu khoe đã tự mình mở một công ty kinh doanh trên mạng, chuyên bán ý tưởng, kiểu như lên kế hoạch tổ chức hôn lễ cho khách hàng hoặc tổ chức sự kiện gì đó, xem ra cũng không tồi, trước đây, anh ấy đã làm bên quảng cáo, về mấy chuyện này thì chẳng ai so bì được. Dương Siêu cũng là một người có năng lực.

Nói chuyện một hồi lâu, Dương Siêu mới cúp máy, trước đó còn không quên nói: “Chúc ngon miệng nhé!” Anh ấy tỏ ra rất vui mừng, có điều câu nói này chẳng khác nào ông chủ cửa hàng cơm cá.

15.

Cuối tuần, tôi tới gặp bác sĩ tâm lý, không ngờ lại gặp Bồi Bồi ở đó.

“Em chỉ muốn nói cho chị biết một tin thôi, chuyện An Nguyệt giả vờ mang thai đã bị lộ rồi, chẳng liên quan gì đến chị cả” Tôi rủ Triệu Bồi tới quán cà phê gần đó nói chuyện. Chị ấy uống cà phê Blue Mountain giống Ngụy Tử Lộ, còn tôi lúc nào cũng chỉ cà phê đen, ngày trước, khi đến quán cà phê, chúng tôi đã thể hiện những sở thích khác nhau rồi.

“Chị biết rồi. Cảm ơn em!” Dáng vẻ Triệu Bồi khi cầm ly cà phê vừa nho nhã vừa đẹp mắt, có lẽ chị ấy thực sự hấp dẫn hơn tôi rất nhiều.

“Cố Đại Hải nói với chị à?” Tôi chợt nhớ ra việc xem trộm điện thoại của Cố Đại Hải hôm trước.

“Em đừng hiểu lầm nhé, chị...” Chị ấy bỗng dưng đỏ mặt, ngại ngần trà lời tôi.

“Chị nhầm rồi, đó là tự do của hai người. Em biết chị là mối tình đầu của anh ấy, người ta thường bảo mối tình đầu vốn rất đẹp mà, thế nên em nói thẳng với chị nhé, em cũng chẳng bao giờ quên được Ngụy Tử Lộ

đâu!” Tôi cười. “Thực ra em gặp chị, một là để nói cho chị biết chuyện của chị dâu em – An Nguyệt, hai là muốn hỏi thăm bệnh tình của chị, em biết chuyện đó là do em...” Tôi nghịch cái cốc rỗng. “Thực ra, em đã không còn trách chị nữa. Còn về Ngự Tử Lộ, em nợ anh ấy rất nhiều, hơn nữa... hình như Cố Đại Hải mới chính là người đàn ông dành cho em. Em đã bỏ qua tất cả rồi, chỉ là có một số chuyện không thể quên ngay được thôi.”

“Cảm ơn em, chị thật lòng cảm ơn em!” Triệu Bồi nói, nước mắt không ngừng rơi.

“Chúng ta hãy làm quen lại với nhau nhé!” Tôi giơ tay ra: “Chào chị! Em là Thẩm Ngư, vợ của Cố Đại Hải...”

Ngày hôm đó, thời tiết rất đẹp, tôi thấy trong lòng hết sức thoải mái, bác sĩ nói rất đúng, chỉ có bỏ qua mọi chuyện thì mới vui vẻ được.

16.

Hôm nay, Lâm Sở sẽ tiến hành thụ tinh nhân tạo, qua ngày hôm nay thôi, cô ấy đã là một người mẹ rồi. Lâm Sở tỏ ra rất lo lắng, cứ liên tục uống nước.

“Uống đi, cứ uống đi, để sau này tẻ một cái là con ran gay!” Tôi bảo rồi giạt lấy cốc nước trên tay cô ấy. Lâm Sở có một tật là khi lo lắng lại uống nước, lúc đi thi đại học suýt chút nữa thì tẻ cả ra quần, may mà cô giáo thương tình dẫn cậu ấy đi vệ sinh.

Vừa thấy Lâm Sở bước ra, tôi vội hỏi: “Thế nào rồi?” Tôi đỡ lấy cô ấy, mặt Lâm Sở đã trắng bệch.

“Không sao, chỉ cần về nhà nằm nghỉ một chút là được thôi!” Lâm Sở đưa tay sờ lên bụng, giờ đây trong đó đã có một sinh linh bé nhỏ.

Khoảng một tuần sau đó, tôi nhận được một cú điện thoại.

“A lô, cô Ngư hả? Ngộ là lão Hoàng a!” Một giọng nói lè nhè cất lên.

“Có chuyện gì vậy?” A Mông hỏi tôi khi cả hai vội vàng tới chỗ Trần Lộ.

“Chẳng biết nữa, nhưng mà chắc là nghiêm trọng lắm, nếu không Hoàng lão mao đó gọi ình làm gì chứ?” Tôi không ngừng giục A Mông đi thật nhanh.

Khi chúng tôi tới căn biệt thự thì thực sự hốt hoảng: Trần Lộ đang ngồi trên một cái vali, tay cầm con dao thái rau, trông chẳng khác gì cảnh trong phim, đồ đạc tung tóe trên sàn.

“Ngộ cầu xin em đó, em bỏ dao xuống đi đã!” Hoàng lão mao đang quỳ dưới đất, mạch máu nổi hết trên mặt, cả vạt lệch sang một bên, đầu bốn chẳng có mấy cọng tóc giờ đã rụng mất gần hết. Thật may vì Trần Lộ chưa làm gì quá đáng, chứ không, chắc lão ta đã xong đời rồi.

“Thế này là thế nào?” A Mông ngẩn người ra.

“Cậu hỏi tên khốn này đi!” Trần Lộ vẫn không bỏ dao xuống.

“Chết tiệt! Đúng là đồ khốn...” Giờ thì Trần Lộ đang ngồi khoanh chân đếm tiền.

“Thôi đi, cậu còn muốn làm gì nữa? Đã kiếm được năm mươi vạn rồi đó!” Tôi bảo. Cuối cùng tôi cũng được gặp người yêu tiền hơn cả tôi.

“Năm mươi vạn gì mà năm mươi vạn? Nếu các cậu không đến ngăn cản thì mình đã đòi được một trăm vạn rồi, chỗ này chưa đủ công mình diễn xuất như thế đâu!”

“Tiền công diễn xuất gì chứ?”

Bây giờ, Trần Lộ đã tinh khôn hơn rất nhiều, lại còn rất giỏi bày trò, diễn cả với chúng tôi nữa. Hoàng lão mao có nằm mơ cũng không ngờ được rằng em bồ nhí mới của ông ta chính là do Trần Lộ bỏ tiền ra thuê, để cô ấy tranh thủ kiếm một món hời lớn.

“Trần Lộ giờ ghê gớm thật!”

“Trời, mình biết cậu ấy như vậy từ lâu rồi, cậu ấy không hiền lành gì đâu!” A Mông kể. “Có nhiều chuyện cậu không biết đấy, một lần cậu ấy rủ mình đi chơi, sau đó, mình bị mất một hợp đồng, thì ra là có người cầm bằng báo giá thấp hơn tới công ty đối tác của mình, cướp luôn vụ làm ăn đó.”

17.

Gia đình Cố Đại Hải dạo này cũng xảy ra chuyện. Nghe nói Cố Trần Khuê yêu một ca sĩ, đầu tóc để kiểu rất nghệ sĩ, quần thì như sắp tụt xuống đất đến nơi, lại còn hay làm mấy cái động tác kỳ quái nữa.

“Mẹ, bọn con nhớ mẹ quá!” Tôi cầm túi lớn túi nhỏ, bước vào nhà họ Cố. Phòng khách chật kín người, hình như là một cuộc tổng động viên trong họ đây.

“Ồ, hai đứa về rồi đấy à? Ở nhà thêm vài hôm rồi mới được đi đấy nhé!” Mọi người đều rất nhiệt tình, người thì xách đồ, người thì nhường chỗ cho tôi.

Đến tối, trong nhà mới yên tĩnh lại, hình như tất cả đều đến vì cô em chồng tôi.

“Anh đừng nói nữa! Càng nghe càng chán!” Giọng Cố Tiểu Khê vang ra từ trong phòng, hình như bắt đầu cãi nhau rồi.

“Anh chỉ muốn tốt cho em thôi!” Cố Đại Hải cũng gân cổ lên.

“Sao thế hả con?” Mẹ chồng tôi vô cùng nuông chiều con gái nên giọng nói cũng nhẹ nhàng.

Rửa mặt xong, tôi ra bàn trang điểm mát xa mặt. Cố Đại Hải vẫn chưa hết bực, lúc này, Cố Tiểu Khê lôi chuyện ngày trước của anh ấy ra để nói, bảo rằng chính anh cũng “tiền trăm hậu tấu” khi cưới tôi.

“Anh thật không thể hiểu nổi, một thằng nhãi ranh chuyên hát ở mấy quán bar thì có gì hay ho cơ chứ?” Cuối cùng Cố Đại Hải cũng chịu ngồi yên trên giường.

“Biết sao được, em gái anh còn đang ở tuổi teen mà!” Tôi rút tờ giấy mềm ra lau mặt. “Này, thực ra em thấy nếu cậu ta ăn vận chỉnh tề một chút thì...”

“Thì sao? Đúng là một thằng lưu manh! Anh sẽ không bao giờ để người nhà anh liên quan đến loại người như hắn...” Anh ấy hung hừng hổ hổ nói một thôi một hồi rồi mới giật mình quay lại. “Không! Không phải! Anh không nói em, em là... là... tốt mà” Tiếng anh ấy càng lúc càng nhỏ.

Gâu, gâu, gâu! Bội Bội cứ cào cào cánh cửa.

“Bội Bội, sao thế?” Tôi qua đó ôm lấy chú cún, để mặc Cố Đại Hải ngồi im như phỗng trên giường.

“Em lo chó nó làm gì, đến giờ rồi, đi ngủ đi!” Anh ấy vội vàng nhảy xuống đất.

“Ồ?” Hình như có ai đó ở bên ngoài, cái bóng in trên cửa đứng im bất động. Mở cửa ra, tôi thấy mẹ Cố Đại Hải đang ngại ngùng đứng ở đấy.

“À, mẹ vào xem hai đứa thế nào thôi, có cần thêm chăn nữa không? Phòng này hơi lạnh đấy” Mẹ anh ấy còn không dám nhìn thẳng vào mắt tôi nữa.

18.

Mẹ tôi rất yêu quý Bội Bội, nếu không phải vì cũng thích có nó ở bên cạnh thì tôi đã ẹ tôi luôn rồi, sau đó sẽ mua một chú chó to cao hung dữ. “Hai người họ sao rồi mẹ?” Tôi thì thầm hỏi, An Nguyệt đang nấu cơm trong bếp.

“Còn sao nữa? Cứ thế mà sống thôi, không gây sự là tốt rồi” Sắc mặt mẹ tôi lập tức tỏ ra khó chịu.

“Sao phải thế chứ?” Tôi nói. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy Thẩm Lăng thật thất đức, lần này chẳng phải đã làm cho An Nguyệt có thai thật rồi sao? Đàn ông đúng là... ngay cả với người con gái mà mình không yêu thương gì cũng có thể lên giường được, loài sinh vật này đúng là kỳ quái.

“Bội Bội, ngoan nào!” Mẹ tôi đang cho con Bội Bội ăn mì. Chú cún rất ngoan, cho gì nó cũng ăn, mà còn ăn rất ngon lành nữa.

“Mẹ à, nếu mà thích thì con để nó ở đây ẹ nuôi đấy!”

“Đừng, chó nhà con cơ mà!” Mẹ tôi cười, lâu lắm rồi tôi mới thấy bà cười như thế này, dạo này, mẹ tôi toàn thờ dài.

Mẹ tôi bảo lúc bón cho Bội Bội ăn, bà lại nhớ khi chúng tôi còn nhỏ, Thẩm Lăng ngoan ngoãn nên cho gì ăn nấy, không bao giờ đòi hỏi kêu ca; còn tôi thì đáng ghét hơn, chẳng chịu ăn gì cả, đồ ăn gì cũng phải chọn đi chọn lại, không ăn đồ thừa, không ăn những thứ người khác đã nếm, nhìn không thích ăn là không ăn, người không thích cũng không ăn... Nghe mẹ nói xong, tôi chỉ muốn kiếm ngay cái lỗ để chui xuống. Không ngờ tôi lại phiền phức đến thế.

Bố mẹ tôi giờ cũng có tuổi rồi, họ bảo rằng những ngày tháng đó thật đáng nhớ biết bao. Hai người thường nói tại già rồi nên hay nhớ lại những chuyện cũ. Tôi nghĩ mình nên đối xử với bố mẹ tốt hơn, chẳng phải vì điều gì to tát cả mà vì những phiền phức mà tôi đã gây ra cho họ.

Lý Triển Bằng gọi điện thoại, mời tôi đi ăn rồi nhờ tôi tìm cho cô bé diễn viên mà anh thuê một đạo diễn tốt, bảo tôi cố gắng giúp vì cô ấy thực sự muốn được đóng phim, mà người ta diễn kịch giúp anh ấy lâu như vậy rồi.

“Em đang tự hỏi tại sao bỗng dưng anh lại trượng nghĩa như vậy? Chẳng giống với đồ lưu manh giả nhân giả nghĩa ngày trước gì cả!”

“Ôi, câu này thì anh không muốn nghe đâu, ai bảo là anh không trượng nghĩa chứ?” Lý Triển Bằng cười híp mắt, trông chẳng khác gì một tên thái giám.

“Chết tiệt! Anh có bao giờ là người tử tế đâu!” Tôi dựa lưng vào thành ghế. “Nói đi, có phải anh với con bé diễn viên kia phim giả tình thật rồi đúng không?”

“Vớ vẩn! Anh là người đã có gia đình rồi!” Lý Triển Bằng gân cổ lên cãi.

“Chẳng phải anh định ly hôn đấy sao?” Tôi được đả trêu đùa tiếp.

“Cái đó thì... Ôi giờ, thôi, mau ăn đi! Suốt ngày trêu chọc người khác, em chưa thấy chán hả?” Anh ấy bắt đầu cuống lên.

Bữa cơm hôm ấy khá náo nhiệt, khoảng nửa tiếng sau đó, Cố Đại Hải tới ăn cùng chúng tôi, lúc sau, Hứa Lâm Lâm cũng tới, đưa tài liệu gì đó cho Lý Triển Bằng, chúng tôi bảo cô ấy ngồi ăn luôn. Lúc ăn, Hứa Lâm Lâm không ngừng cảm ơn tôi, đúng là một cô bé khiến người khác phải quý mến, hết sức dịu dàng, dễ thương. A Mông thì việc gì cũng mang bạo lực ra giải quyết. Ở nhà họ, so về thực lực hay võ lực, Lý Triển Bằng đều chịu thua A Mông một bậc.

“A lô, tổng giám đốc Triệu phải không ạ? Ôi, ông đã quên tôi rồi sao?” Cố Đại Hải cười tươi như hoa khi gọi điện thoại.

“Cố Đại Hải nhà em bận rộn quá nhỉ? Cậu ấy đúng là giỏi thật, lao vào kiếm tiền để em tiêu!” Lý Triển Bằng nháy mắt nhìn tôi.

“Xi! Suốt ngày chỉ lo làm ăn. Thế nào cũng có ngày em vứt ngay cái điện thoại ra ngoài bãi rác!” Tôi đang bóc tôm, ngón tay dính đầy mỡ.

“Cái này thì không nên đâu! Đừng có vì một phút nông nổi mà hủy hoại tiền tài cả đời chứ!”

“Nông nổi cái đầu anh ấy!” Tôi vớ ngay một con tôm to tướng phi qua chỗ Lý Triển Bằng, bộ vest mới tinh của anh ấy bị tôi làm cho dính đầy dầu mỡ.

Cộc cộc cộc... Từ ngoài cửa vang lên tiếng giày cao gót gõ xuống sàn.

“Chết rồi!” Cố Đại Hải bám chặt lấy cạnh bàn. “Lữ... Tiểu Mông! Anh vừa gặp cô ấy ngoài sảnh, cô ấy bảo đang tìm em đây.”

Cố Đại Hải chưa nói dứt câu thì chúng tôi nghe thấy giọng A Mông nói chuyện điện thoại ở bên ngoài nhà hàng vọng vào. Nếu không có cú điện thoại đó cản trở, chắc cô ấy đã kịp xông vào đây rồi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Lý Triển Bằng lo sợ, cứ giật giật cái cà vạt trên cổ.

“Sao mà phải lo lắng thế?” Tôi bảo rồi mở hé cửa sổ phòng ăn. Phía sau nhà hàng này có một con hẻm nhỏ. “Nhảy qua cửa sổ đi! Mau lên!” Tôi nhắc vội cái cặp của Lý Triển Bằng, vút ra ngoài.

“Được! Được!” Lý Triển Bằng cũng vội vàng kéo Hứa Lâm Lâm đứng dậy.

“Tổng giám đốc Lý, tôi...” Hôm nay, Hứa Lâm Lâm mặc một bộ váy bó, không thể nhấc chân lên cao được.

“Phải lo cứu mạng mình trước đã! Lát nữa tôi sẽ mua cho cô bộ đồ mới!” Lý Triển Bằng chẳng sợ trời sợ đất gì, tóm ngay lấy váy Hứa Lâm Lâm, kéo một phát rách toạc luôn.

“Này, hai vợ chồng sung sướng thật đấy nhỉ” A Mông hung hổ đẩy cửa vào chẳng thèm khách sáo gõ cửa gì nữa.

19.

Mới đó mà đã một tháng kể từ lúc Lâm Sở làm thụ tinh nhân tạo, mọi chuyện vẫn ổn nên mọi người rủ nhau tới chúc mừng cô ấy.

Thời gian trôi qua nhanh thật! Chẳng bao lâu nữa, sẽ có một đứa trẻ ra đời. A Mông vui mừng hơn hở, cô ấy chỉ mong Lâm Sở sẽ sinh một bé gái rồi coi nó như một đứa con dâu gả khoán, nuôi từ bé luôn. Thế nhưng, sau khi tôi kể cho cô ấy nghe chuyện của ông anh Thẩm Lăng với An Nguyệt thì cô ấy đã bỏ ngay ý định xấu xa đó.

Tôi thấy Lâm Sở không được vui lắm, liền hỏi: “Cậu sao thế?”

“Không sao, chỉ là mình rất muốn về quê”. Cô ấy ngắm những vì sao ngoài cửa sổ rồi đưa tay lên xoa bụng. “Sau này, chắc mình chẳng thể về được nữa rồi...”

Nghe cô ấy nói vậy tôi cũng thấy buồn. “Không sao đâu, khi cậu sinh em bé xong, lúc nào muốn về quê thì gửi bọn mình trông giúp được mà”.

“Về quê với mình nhé!” Mắt Lâm Sở đã long lanh nước.

“Vợ yêu, đi đường em phải cẩn thận, không được gặp gì ăn nấy đâu đấy!” Cố Đại Hải luôn miệng nhắc nhở tôi, xem ra còn phiền hà hơn cả mẹ tôi nữa.

“Em biết rồi mà!” Tôi không chịu nổi, phải quát tướng lên. “Sao anh chưa gì đã như ông già thế hả?”

“Không phải, tại anh lo cho em thôi”. Thấy Cố Đại Hải hạ giọng, tôi mới nhận ra mình ghê gớm quá. “Thôi, mọi người về đi!” Tôi ngó đầu ra khỏi cửa xe, bảo.

Cả Cố Đại Hải, Trần Lộ, A Mông, Lý Triển Bằng, Dương Siêu và Thẩm Lăng đều đang đứng bên ngoài, vẫy tay chào chúng tôi. Tuy nhiên tôi lại thấy lo lắng, linh cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra, thực sự không yên tâm chút nào.

Nếu biết trước lần này, chúng tôi sẽ gặp những thay đổi lớn như vậy thì có lẽ tôi và Lâm Sở sẽ không đi nữa...

Nhà Lâm Sở ở ngôi làng xa nhất phía Đông Bắc, nơi đây vẫn còn giữ nguyên nếp sống thuần nông. Người Đông Bắc nhiệt tình, hay nói thẳng nói thật. Tôi thực sự mong mình có thể sống cả đời ở đây vì như thế sẽ chẳng phải bon chen, lo lắng gì, cuộc sống rất thuần khiết, nhẹ nhàng, giống như là nước vậy.

“Tiểu Sở, sao con về nhà mà không báo trước ẹ một tiếng?” Mẹ cô ấy vừa trách vừa cầm túi giúp chúng tôi. Trông bác ấy còn rất khỏe mạnh, ngày trước, có lần tôi đã nghe Lâm Sở kể là ở làng cô ấy, bất kể già trẻ gái trai, ai cũng phải xuống đồng làm ruộng, trừ khi già quá không bước nổi hoặc là người chết thì mới không làm thôi.

“Bác ơi, bác không phải làm đâu, bác cứ để kể bọn con!” Tôi vội vàng giành lấy ấm trà.

“Ôi, Tiểu Ngư đúng là ngoan ngoãn nhất! Tiếc là con đã cưới rồi, chứ không, thế nào bác cũng giới thiệu cho con một người chồng tốt!” Mẹ Lâm Sở rất quý tôi, mấy lần muốn nhận tôi làm con nuôi rồi.

“Mẹ, mẹ nói gì thế, chồng của Tiểu Ngư tuyệt vời lắm đấy!” Lâm Sở vừa cười vừa nhắc ấm trà lên rót nước.

20.

Đạo này, trào lưu các ông chồng có bồ nhí ở bên ngoài càng lúc càng thịnh nên để đề phòng Cố Đại Hải, thỉnh thoảng tôi phải gọi điện thoại về nhà kiểm tra. Một lúc lâu sau, anh ấy mới nhắc máy, làm tôi suýt nữa thì tắt điện thoại trước.

“Anh đang ở cùng bồ đấy hả? Đã mặc quần chưa thế?” Nghe thấy cả tiếng anh ấy thở gấp gấp, tôi gắt.

“Vừa mặc rồi” Anh ấy bực mình bảo. Tự nhiên tôi thấy tóc mình dựng ngược cả lên, cái này gọi là tức quá đây mà.

“Ồ, giỏi nhỉ? Thế bồ của anh thì sao?” Tôi nén giận lại, hỏi.

“Đang ở ngoài ban công, anh vừa nhốt vào trong lồng rồi...” Anh ấy đắc ý cười phá lên, chẳng khác gì con gà mái mẹ, người nào không biết lại còn tưởng anh ấy không biết bị trúng độc rồi cũng nên.

“Hả?”

“Bồ của anh tên là Bội Bội, anh mới tắm cho nó xong, bị ướt hết cả người, còn bị nó cắn ột phát nữa.”

“Đáng đời! Giá nó cắn chết anh luôn đi có phải tốt hơn không! Đồ lưu manh, lại còn tắm chung nữa!” Tôi cười đau cả bụng.

Mấy ngày liền, tôi với Lâm Sở cứ phải “diễn kịch” ọi người xem, tôi còn giả vờ khuyên cô ấy kết hôn đi, làm cô ấy tức đến tím tái cả mặt.

Nửa đêm hôm đó, tôi bị cuộc điện thoại của A Mông làm cho tỉnh giấc. “Mình sẽ giết con hồ ly tinh đó!” A Mông khóc âm ỉ trong điện thoại.

“Bình tĩnh đã nào! Cậu nói từ từ thôi!” Tôi bảo.

Nghe A Mông nức nở một hồi, tôi mới hiểu đầu đuôi câu chuyện. Lý Triển Bằng và cô diễn viên kia đã lên giường với nhau. Lý Triển Bằng muốn giúp cô ta trở thành diễn viên nổi tiếng để đền bù thiệt hại nên mới tới tìm tôi, nhưng cô diễn viên này cũng chẳng vừa, mấy hôm trước tới tận cửa nhà để tìm A Mông. Chẳng biết cô ta có nhắc đến chuyện lần trước ăn cơm cùng vợ chồng tôi với A Mông không nữa, cô ta mà nói, chắc tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội mất.

“Đi cẩn thận nhé!” Lâm Sở bảo. Cố Đại Hải lái xe tới đón tôi về, Lâm Sở đứng ở cổng làng tiễn chúng tôi.

21.

Đường đi rất vắng vẻ, tôi và Cố Đại Hải vừa lái xe vừa đùa với nhau, đúng lúc ra đến đường cao tốc Kinh Thạch thì bất ngờ tông vào một chiếc xe con khác.

Tôi ngồi trong xe, day day thái dương, cú va đập đó khiến cho trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một hình ảnh mơ hồ, đó là một gương mặt phụ nữ rất quen nhưng tôi lại không thể nhớ rõ.

“Em không sao chứ?”

“Sao cơ ạ? À, không sao đâu” Tôi bảo. Nhưng Cố Đại Hải vẫn hết sức lo lắng.

Hôm sau, tôi đến tìm Lý Triển Bằng. Anh ấy gầy đi nhiều, chẳng biết là vì lo sợ phải ly hôn hay là do mong ly hôn mà không được. Anh ấy đau khổ kể cho tôi nghe mọi chuyện.

Hôm đó là buổi kỷ niệm thường niên của công ty Lý Triển Bằng, vốn dĩ là một ngày tốt lành. Trùng hợp thế nào mà ai cũng có đôi có cặp cả, chỉ còn thừa ra Lý Triển Bằng và Hứa Lâm Lâm. Không thể phủ nhận rằng Lý Triển Bằng là người rất cảm tính, hôm ấy, anh chàng uống khá nhiều rượu, tới khi buổi tiệc kết thúc thì cũng chân đấm đá chân chiêu rồi. Mọi người đều sợ phiền phức nên đi hết cả, chỉ còn mỗi Hứa Lâm Lâm ở lại hầu hạ tên say rượu này. Người ta vốn liễu yếu đào tơ như thế nên đành phải đưa giám đốc họ Lý vào khách sạn gần đó.

Những việc sau đó anh ấy không kể lại rõ ràng nên cũng chẳng biết là Lý Triển Bằng ăn hiếp Hứa Lâm Lâm hay Hứa Lâm Lâm ăn hiếp anh ấy nữa.

22.

Mấy ngày sau, A Mông quyết định tới nhà chúng tôi ở vì Lý Triển Bằng ngày nào cũng đến nhà tìm cô ấy.

Nhưng việc cô ấy đến đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống bình thường của tôi và Cố Đại Hải. “Chồng yêu, ngoan nào! Anh ra ngủ ngoài ghế sofa đi, mấy hôm nữa, em sẽ bảo cô ấy đi mà!” Tôi xoa xoa cái bụng bị vì bia của Cố Đại Hải.

“Còn lâu! Anh không ngủ bên ngoài đâu! Đã mấy hôm anh không gặp em rồi đấy!” Anh ấy ôm chặt lấy eo tôi.

“Ng Sloan nào! A Mông đang ở đây đấy! Nhờ để cô ấy thấy thì ngại lắm” Tôi gỡ tay Cố Đại Hải ra rồi đưa chân gối cho anh ấy.

Tôi đã cố gắng hết sức để giữ bầu không khí thuận hòa trong nhà nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện. Giờ thì tôi đã thấu hiểu nỗi khổ của Lý Triển Bằng khi phải đứng giữa mẹ anh ấy và A Mông, anh ấy không thể nào đắc tội với cả hai mà đương nhiên cũng chẳng muốn đắc tội với ai cả. Nhưng hai người kia thì không nghĩ như vậy, ai cũng cố gắng lôi kéo bằng được Triển Bằng về phía mình, coi anh ấy chẳng khác gì đứa trẻ con.

“Tiểu Ngư, mình làm phiền cậu nhiều lắm phải không?” A Mông nhìn tôi, dạo này, mắt cô ấy lúc nào cũng sưng húp.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy bật ra làm cả hai chúng tôi giật mình. Cố Đại Hải cầm chai bia lao đảo bước vào.

“Cố Đại Hải, anh giỏi nhỉ? Đưa bia đây cho em!” Tôi bực mình, quát. Anh ấy làm tôi mất mặt quá!

“Không đưa! Tại sao anh lại phải nghe lời em chứ?” Cố Đại Hải mặt mũi đỏ gay, cãi lại tôi. Từ trước đến nay, anh ấy chưa dám cãi tôi như vậy bao giờ.

“Anh muốn chết hả? Tôi giờ tay, tát anh ấy một cái.

“Tiểu Ngư!” A Mông ngăn tôi lại.

“Tại cô! Tất cả là tại cô hết! Đây là nhà tôi! Cô ở đây làm gì hả? Mau biến ngay đi!” Cố Đại Hải kéo tay A Mông rồi đẩy cô ấy ra ngoài.

“Đồ khốn! Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh mà dám đuổi cô ấy đi thì anh chết với tôi” Tôi xông lên, giật lấy chai bia trên tay Cố Đại Hải. Hai chúng tôi giằng co nhau.

“Đừng! Đừng là lỗi của mình! Mình đi, mình đi... Đừng đánh nữa!” A Mông cũng lao vào, kéo tôi ra. Cả ba người cứ kéo kéo đẩy đẩy lẫn nhau, sau đó chỉ nghe “bụp” một tiếng, tôi cảm thấy đau nhói, miệng bỗng có vị lạ...

Một mình tôi bước đi trên đường, đau rát cả mặt, có lẽ vừa rồi, tôi đã bị ai đó đánh trúng.

Nghĩ lại, tôi vẫn không thể tưởng tượng được rằng Cố Đại Hải lại dám ra tay đánh tôi nên lúc đó, tôi mới ngậy người ra... “Cố Đại Hải, anh là đồ khốn nạn!” Tôi liền chạy ra khỏi nhà, lao ra ngoài đường cái. Tôi chẳng mang theo gì cả. Xem ra bây giờ, tôi sẽ phải tự mình đi bộ về nhà bố mẹ rồi. Tôi ngẩng mặt nhìn lên trời, những vì sao đang thi nhau lấp lánh, còn sáng hơn tất cả những ngôi sao lúc tôi ôm Bội Bội ra ban công ngắm nhìn.

“Sao em lại ở đây?” Một chiếc xe dừng lại.

“Sao lại là anh?” Tôi hết sức ngạc nhiên.

Ngụy Tử Lộ xuất hiện ngay trước mắt tôi. Tôi đột nhiên không biết phải làm gì nữa, chỉ nhớ lại như in mùa đông năm đó, trời cũng lạnh thế này, cũng vào khoảng thời gian cuối ngày như bây giờ, Ngụy Tử Lộ đã tìm thấy tôi. Cũng không hiểu sao mà chỉ có anh ấy mới tìm được tôi.

Đấy là năm mà tôi nghịch ngợm nhất. Tôi với mẹ hồi ấy giống như nước với lửa vậy. Chẳng còn nhớ rõ lần ấy là vì lý do gì mà tôi và mẹ đã cãi nhau một trận rất lớn rồi tôi bỏ nhà đi, vừa đi vừa khóc, cuối cùng chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Trên người tôi không có một đồng, lại còn gặp phải mấy tên lưu manh. Khi đó, Ngụy Tử Lộ đã xuất hiện trước mặt tôi như một vị cứu tinh. Anh ấy bị đám lưu manh đánh ột trận như tử, đầu chảy đầy máu những vẫn cố sống cố chết bảo vệ tôi...

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư! Em sao thế?” Ngụy Tử Lộ lo lắng gọi tên tôi. Mắt tôi đột nhiên hoa lên rồi tôi chẳng còn biết gì nữa.

Khi mở mắt ra, tôi thấy mình đã ở trong một khách sạn. Ngụy Tử Lộ đang ngủ gục ở cạnh giường, tay anh ấy vẫn nắm lấy bàn tay tôi.

“Em tỉnh rồi à?” Tôi mới hơi động dậy, anh ấy đã tỉnh, có vẻ vui mừng hỏi tôi.

“Đây là đâu?”

“À, anh xin lỗi! Anh thấy em bị ngất khi đi trên đường nên chỉ đưa được em vào khách sạn này thôi” Ngụy Tử Lộ ngại ngùng cúi đầu.

“Em phải về nhà đây” Tôi nghĩ một chút rồi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đó.

“Để anh đưa em đi! Hình như em chẳng mang theo gì cả” Ngụy Tử Lộ bảo. Anh ấy vốn nổi tiếng cẩn thận, trước đây, đi học cần mang sách gì hay lúc thi phải có tài liệu gì, anh ấy đều âm thầm đưa cho chúng tôi.

Về tới nhà bố mẹ mình, tôi cảm ơn Ngụy Tử Lộ rồi quay người bước vào thang máy, đến trước cửa nhà thì gặp Cố Đại Hải.

“Anh đến đây làm gì?” Tôi lạnh lùng nhìn Cố Đại Hải.

“Anh... Vợ của anh à, là do anh đã uống nhiều quá, xin lỗi em!” Cố Đại Hải nhìn tôi, ánh mắt anh ấy có vẻ hối lỗi.

“Có lẽ tôi đã sai lầm ngay từ đầu, tôi không nên kết hôn với anh mới đúng” Tôi cảm thấy mắt mình ráo hoảnh, xem ra tôi không thể khóc nổi nữa rồi.

“Không! Không! Em à, là anh đã sai! Anh xin lỗi em mà!” Cố Đại Hải đột nhiên ôm chặt lấy tôi mà khóc âm ỉ như một đứa trẻ.

23.

“Tiểu Ngư à, hay con về nhà đi!” Mẹ tôi bảo. Từ lúc đuổi Cố Đại Hải về, tôi cứ ở mãi nhà bố mẹ, đến hôm nay đã được một tuần rồi.

“Con nghe mẹ đi!” Mẹ đỡ tôi dậy. “Mẹ biết con đã chịu nhiều áp lực, ở nhà, bố mẹ còn chưa nỡ đánh con lấy một cái, nhưng có phải là con không sai đâu!”

“Con không nói là con không sai, nhưng anh ta cũng không nên đánh con như thế!” Tôi ôm lấy mẹ, gần đây mẹ tôi hơi phát tướng, bụng đã thêm mấy ngăn rồi, mấy hôm trước tôi còn cười, bảo mẹ nhìn giống quả táo tàu, bây giờ mới thấy ôm mẹ thế này rất dễ chịu.

“Con không còn là trẻ con nữa! Trong nhà không phải chỉ có mình con mà còn có cả Cố Đại Hải, con mời bạn bè đến nhà thì không sao nhưng phải có chừng mực một chút! Cố Đại Hải cũng phải sống cuộc sống của nó nữa, đúng không nào?” Mẹ vỗ nhẹ vào lưng tôi như những lúc dỗ tôi ngủ hồi nhỏ.

“Nhưng giờ con đã về đây rồi, mẹ bảo con làm sao quay lại được chứ?” Tôi nằm trong lòng mẹ y như Bội Bội hay nằm trong lòng tôi vậy.

“Ngốc nào, chỉ cần tìm lý do là được chứ gì?”

“A lo, Đại Hải hả? Là mẹ đây!” Tôi cùng mẹ ra ngoài phòng khách. Tôi ngồi bên cạnh, nghe mẹ nói chuyện điện thoại.

“Thực ra việc này bố mẹ cũng không muốn can dự vào, nhưng mà con làm vậy là không đúng, Tiểu Ngư vốn được nuông chiều từ bé, chưa ai dám động vào nó, vậy mà con lại...”

“Vâng, vâng! Tất cả là do con sai ạ! Mẹ, mẹ khuyên Tiểu Ngư giúp con với, con đã sai rồi”. Tôi nghe anh ấy cố gắng giải thích mà không nhịn nổi cười. Đáng đời! Lẽ ra mẹ tôi phải dọa anh sợ chết luôn mới đúng!

“Con biết thế là được rồi!” Mẹ ra hiệu cho tôi không được làm ồn. “Thế này đi, hôm nay con hãy tới đón Tiểu Ngư về nhà, hai vợ chồng trẻ cãi nhau thì có gì đâu mà phải làm to chuyện chứ?”

Tôi vừa về đến nhà, Bội Bội đã nhảy ngay lên lòng tôi nằm. Nó giương đôi mắt tròn xoe nhìn tôi.

“Em xem, Bội Bội nhớ em nên đã gây đi rồi đấy!” Cố Đại Hải vuốt ve Bội Bội.

“A Mông đâu?” Tôi giả bộ không quan tâm, hỏi anh ấy.

“Cô ấy được Lý Triển Bằng tới đón đi rồi. Thật mà, anh rất cung kính tiễn cô ấy chứ không dám làm gì thất lễ đâu, trước lúc đi, cô ấy còn cảm động đến nỗi suýt rơi nước mắt đấy!” Cố Đại Hải bắt chước lại điệu bộ của A Mông cho tôi xem.

24.

“Tiểu Ngư! Em có hàng chuyển phát nhanh đấy!” Anh Trần hốt hải chạy vào báo tôi.

Vừa ra tới cửa, tôi đã hiểu tại sao mọi người lại xô xao đến thế. Trước cửa có một chú hề, trên tay còn cầm một bó hoa tươi và cái túi gì đó nữa.

“Chị Tiểu Ngư phải không ạ?” Chú hề đó cất giọng hỏi tôi.

“Ồ... vâng” Tôi ngạc nhiên trả lời.

“Tốt quá!” Chú hề đưa cho tôi bó hoa và cái túi, sau đó rút từ trong cặp ra một mảnh card nhỏ, đọc to: “Sau đây mà món quà mà quý ngài Cố Đại Hải tặng chị... Vợ yêu, vợ yêu, anh yêu em, a di đà Phật, cầu chúc cho em...”

“Tiểu Ngư à, chồng cậu vui thật đấy nhỉ!”

“Tiểu Ngư, hay đấy, có khi sau này anh cũng sẽ làm như thế với vợ anh.”

“Chúc mừng chị Tiểu Ngư nhé, ấn tượng thật đấy!”

Trên đường về, có rất nhiều người chào hỏi tôi, hại tôi suýt chút nữa phải che mặt lại mà đi.

“Này, Cố Đại Hải, anh làm em xấu hổ lắm đó, biết không hả?” Tôi bào khi nghe điện thoại của Cố Đại Hải rồi mở chiếc túi anh ấy nhờ chú hề đem đến tặng, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương 1,5 cara kiểu mới nhất, mà số lượng bán ra có hạn, đúng 999 chiếc.

“He he, thấy anh giỏi không? Nếu không bạn hợp thì anh đã tự mình tới đó để tặng em rồi.” Anh ấy còn sung sướng cười “he he” trong điện thoại nữa chứ.

“Sao tự nhiên anh lại nghĩ tới việc mua nhẫn thế?”

“Coi như anh cười em thêm một lần nữa, đương nhiên là phải chuẩn bị thật chu đáo rồi” Giọng anh ấy có vẻ rất vui mừng.

“Gi cơ, cười lần nữa sao? Hay là chúng ta yêu nhau lại nhỉ? Em sẽ kiếm thêm một tình địch để tranh giành anh, em cũng muốn thưởng thức mùi vị bị người khác tranh cướp một chút” Tôi đã tưởng tượng ra khuôn mặt đắc ý của Cố Đại Hải rồi.

“Cái gì? Ôi chà...” Cố Đại Hải vẫn chưa nói hết câu thì tôi đã nghe “bốp” một cái, rồi tiếng cô thư ký kêu ầm lên trong điện thoại.

“A lô? A lô? Sao thế?” Tôi lo lắng, hét lên.

“A lô, chị dâu à, Tổng giám đốc Cố bị ngã khỏi ghế rồi...” Cô em thư ký chắc phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng lắm mới dám nghe điện thoại của tôi.

Đúng thật là...! Những người đen đủi thì mới chạm vào nước đá là đã bị buốt rãng ngay rồi, Cố Đại Hải ngã chút xíu thôi đã phải đưa vào bệnh viện vì bị rạn xương, lại rạn đúng đốt xương cột nữa chứ. Giờ anh ấy chỉ có thể từ từ ngồi xuống, sau đó quay người sang một bên thôi.

Mẹ của Cố Đại Hải vội vàng đến bệnh viện, liên tục kêu ca khiến tôi thấy hơi khó chịu, người không biết lại tưởng chồng tôi bị tàn phế thật.

“Tiểu Ngư à, lần sau con phải cẩn thận hơn nhé, con xem, lần này chồng con bị ngã suýt chút nữa thành tàn phế rồi đấy!” Mẹ Cố Đại Hải đang lo lắng xoa lưng cho cậu con trai yêu quý, không quên nhắc nhở tôi.

“Vâng ạ, con biết rồi” Tôi vừa nói vừa sửa lại ga trải giường, thật sự muốn đấm cho cái bụng bia của Cố Đại Hải một phát. Cái gì mà suýt nữa thì tàn phế? Chẳng qua chỉ bị thương tí tẹo thôi chứ có gì to tát đâu, có khi là vị con trai của mẹ bị thiếu can xi đấy chứ!

Phải mất một lúc lâu, tôi mới thuyết phục được mẹ chồng về nhà. Bà ấy có vẻ hài lòng, còn tôi thì đau khổ khôn nguôi. Đường như câu nào của mẹ chồng cũng đang ám chỉ tôi vậy, rõ ràng là có ý đồ lỗi cho tôi không lo cho Đại Hải tử tế, lại còn dặn dò tôi phải nghỉ làm mấy ngày để ở nhà chăm sóc anh ấy nữa.

“Em xem này, thâm tím hết rồi!” Nhìn thấy tôi bước vào, Cố Đại Hải lại bắt đầu giả vờ đau.

“Đáng đời anh!” Tôi còn bồi thêm một cái tát nhẹ vào đầu anh ấy nữa.

“Em làm gì vậy? Mẹ anh cũng chỉ nói có mấy câu thôi mà!” Cố Đại Hải tỏ ra ảm ức.

“Đồ khốn! Mẹ anh bắt em xin nghỉ ở nhà chăm sóc anh đấy, suýt nữa còn bảo em thôi việc luôn cho xong!” Tôi giữ mạnh cái khăn lông đang đặt trên gối. “Em nói cho anh biết nhé, muốn em xin nghỉ chỉ có một trường hợp thôi, nghỉ để lo tang lễ cho anh!”

25.

Tự nhiên nhớ ra là lâu lắm rồi mình không tới thăm A Mông, thế nên ngay sau khi ở bệnh viện ra, tôi liền đi tới nhà cô ấy.

A Mông cứ lăm la lăm lét nhìn tôi.

“Cậu sao thế? Điên à?” Tôi chỉ muốn cởi giày ra, phi cho cô ấy một phát.

“Mình sợ cậu trách mình. Nếu không phải tại mình thì cậu và Cố Đại Hải đã không cãi nhau rồi”. A Mông giải thích. Tôi đến chết mất. Hóa ra cô ấy tỏ vẻ kỳ lạ như thế là vì chuyện này.

Sau hôm đó, hễ có thời gian rảnh là tôi lại rủ A Mông đi chơi. Cô ấy bảo phải đi tiêu tiền, mua sắm để lấy lại cân bằng. A Mông là người như vậy đấy, cứ không vui là lại muốn tiêu tiền để tìm chút an ủi, đã thế còn rất thích mời người khác tham gia các buổi tiệc đứng nữa.

A Mông đang chăm chú ăn kem, này giờ cô ấy đã ăn hết hai hộp rồi. “Dạo này Lý Triển Bằng có tới tìm cậu không?”

“Tìm mình để mình cho chết hả?” Đang ở cùng A Mông như thế này thì có điên mới dám gặp anh ta. Tôi đâu có ngốc chứ!

“À, không có gì, mình chỉ hỏi thế thôi mà” A Mông có vẻ không để tâm

Sau này, tôi mới biết, thì ra Lý Triển Bằng đã mất tích được hơn một tuần rồi. Trong lòng A Mông đương nhiên cảm thấy rất khó chịu. Cũng phải thôi, cô ấy đã quen được Lý Triển Bằng cung phụng như bà chủ rồi, tự nhiên mấy hôm nay lại chẳng thấy anh ta đâu cả. Thực ra, cả hai người họ đều rất ấu trĩ, ngay cả việc kết hôn cũng giống như mấy đứa trẻ con chơi đồ hàng với nhau, nếu không phải vì đứa con thì họ đã ly hôn cả chục lần rồi tái hôn cả chục lần, sổ giấy đăng ký kết hôn chắc sẽ xếp được cả một tập dày.

“Tôi lấy cái này, còn cái này không cần trả tiền lại đâu” Giọng nói vang lên từ phía chiếc bàn đằng sau, chúng tôi nghe giống hệt giọng Trần Lộ. Ban đầu, tôi còn nghĩ là không phải cô ấy, nhưng sau đó ngẫm lại, giờ Trần Lộ đã khác xưa lắm rồi, cũng đã học được cách đại gia tiêu tiền như nước. Nghĩ vậy, tôi quay đầu lại thì nhận ra người đi cùng Trần Lộ là Hứa Lâm Lâm. Bọn họ vừa nhìn thấy chúng tôi đã vội vàng quay người đi mất.

26.

Lâm Sở mang bầu tới tháng thứ năm thì quay lại thành phố, nếu cứ ở quê thì chẳng mấy chốc, cái bụng cô ấy sẽ lộ ra mất.

“Cố Đại Hải đâu rồi?” Lâm Sở ngó nghiêng một hồi, chắc tưởng vợ chồng tôi cùng tới đón cô ấy.

“Anh ấy đang nằm viện, bị rạn xương cột” tôi bảo. Nhắc tới chuyện này, tôi lại thấy buồn cười.

Tối đó, mấy người chúng tôi tụ tập ăn cơm ở nhà Lâm Sở. A Mông vẫn chưa đến, bọn tôi cũng không định đợi cậu ấy, đoán chắc lại tắc đường thôi. Dạo này, tình hình giao thông ở Bắc Kinh khiến cho ai cũng chán ngán, không tắc chết con nhà người ta thì không chịu thôi.

“Để mình nói cho các cậu biết, đây là các cậu không nhìn thấy gương mặt mẹ của Cố Đại Hải lúc đó, mặt bà ấy kéo dài tới tận đất ấy!”. Tôi kể lại chuyện Cố Đại Hải phải vào viện ọi người nghe.

“Thế ở đó thì Cố Đại Hải ăn gì? Nghe bảo cơm trong bệnh viện khó ăn lắm” Lâm Sở hỏi. Từ ngày mang bầu, cô ấy trở nên rất biết quan tâm tới người khác.

“Ăn gì mà ăn! Mình còn chưa được ăn uống tử đây này! Nói thế thôi chứ mẹ chồng mình đã nấu mấy bát canh sườn đưa đến cho anh ấy rồi, mình còn gọi nhà hàng mang thêm vài món nữa. Mình thật sự không thể chịu nổi món canh sườn mà mẹ anh ấy nấu, canh sườn kiểu gì mà chả có tí cái nào, ít nhất cũng phải ột ít thịt vào chứ! Chẳng biết có phải vì mẹ Cố Đại Hải sợ mình ăn vụng của anh ấy không nữa.”

“Chứ không phải là cậu muốn ăn...” Lâm Sở chưa nói hết câu thì chúng tôi đã nghe thấy tiếng cửa đóng sầm một cái.

“Cậu cút ngay ỳnh! Đừng để mình nhìn thấy mặt cậu nữa!” A Mông giận dữ xông đến, chỉ tay vào mặt Trần Lộ.

“Hừ!” Trần Lộ nhếch mép rồi xách túi đứng dậy. “Đi thì đi, có sao đâu chứ, dục vọng thì khó mà tránh được.”

“Ồn!” A Mông không kiềm chế nổi, tát Trần Lộ một cái.

“Cậu làm gì thế hả?” Tôi và Lâm Sở vội vàng lao tới.

“Ồi!” Trong cơn hỗn loạn, không hiểu ai đã đạp phải chân Lâm Sở làm cô ấy đau đớn hét lên, ôm lấy bụng, ngã ra đất.

“Cậu ấy đang có bầu đấy!” Tôi tức giận tát cho A Mông và Trần Lộ mỗi người một phát.

27.

“Không sao chứ? Không sao chứ hả?” Dương Siêu nghe điện thoại xong liền vội vàng chạy tới bệnh viện, tỏ ra hết sức lo lắng. Tất cả chúng tôi đang đứng đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, đèn trên cửa vẫn sáng. Tôi đã từng gặp cảnh tượng này trong một giấc mộng, cái đèn đó sáng càng lâu thì tôi càng cảm thấy bất an. Sao lần này nó cứ sáng trưng mãi như thế chứ?

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” Một vị bác sĩ từ trong phòng vội vàng bước ra.

“Tôi ạ! Tôi đã được cô ấy ủy quyền!” Tôi đẩy mọi người ra rồi bước lên phía trước. Từ lúc mới mang bầu, Lâm Sở đã lập một tờ cam kết, sau này lỡ xảy ra chuyện gì thì mọi việc liên quan tới cô ấy sẽ giao cho tôi quyết định.

“Bây giờ giữ mẹ hay giữ con đây?” Bác sĩ lạnh lùng hỏi.

“Không thể cứu cả hai sao ạ?” Tôi bám lấy áo bác sĩ.

“Không được! Mau quyết định nhanh lên, trong đó vẫn còn đang phẫu thuật đấy!” Nhìn vẻ mặt bác sĩ, tôi biết chị ấy không nói đùa chút nào.

“Giữ mẹ, giữ mẹ ạ! Sau này có thể nhận con nuôi mà!” Cố Đại Hải đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Câu nói của anh ấy giống như một luồng ánh sáng dẫn lối cho tôi ở cuối con đường mịt mù, tối tăm.

“Cứu mẹ ạ!” Tôi gật đầu lia lịa rồi ký vào đơn. Có thể sau này, Lâm Sở sẽ trách tôi, song chúng tôi không thể để mất cô ấy được.

Cuối cùng thì ca phẫu thuật cũng thành công, nhưng Lâm Sở không bao giờ có thể mang thai lại được nữa. Nhìn gương mặt Lâm Sở, bao nhiêu câu “nếu như...” vang lên trong đầu tôi. Nếu sớm biết thế này, chúng tôi sẽ không bao giờ tụ tập ăn uống vào ngày hôm đó, cũng không gọi A Mông và Trần Lộ tới, chỉ có hai đứa tâm sự với nhau thôi...

“Mình không trách cậu đâu, thật đấy!” Sau khi tỉnh lại Lâm Sở chỉ nói với tôi mỗi thế. Cô ấy không khóc, cũng không gào thét oán hận gì cả, chỉ âm thầm chôn chặt nỗi đau trong lòng.

“Mình xin lỗi, Lâm Sở...”

Ba người chúng tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài việc lặp đi lặp lại câu này. Tôi cũng không rõ giữa A Mông và Trần Lộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà gây sự với nhau như vậy. Đột nhiên, tôi có cảm giác tình bạn của chúng tôi đã tới hồi kết, một nỗi chua xót cứ thế trào lên trong lòng tôi.

4. Chương 4

Không lâu sau đó, chúng tôi biết được mọi chuyện.

Lý Triển Bằng lại tới tìm A Mông. Anh ấy cứ quỳ xuống đất mà khóc lóc khiến A Mông cũng mềm lòng, cô ấy vốn chưa bao giờ muốn ly hôn cả. “Em chỉ muốn biết ai đã giới thiệu Hứa Lâm Lâm cho anh thôi”. A Mông vỡ bình tĩnh.

“Là... Trần Lộ. Cô ấy nói chọc tức em như vậy có khi lại làm mọi chuyện tốt hơn”. Lý Triển Bằng lắp ba lắp bắp kể lại mọi chuyện.

A Mông bảo khi đó, cô ấy thấy trời đất như quay cuồng, không ngờ rằng người phá hoại hạnh phúc gia đình lại chính là chị em tốt của mình, lại càng không ngờ một người như Lý Triển Bằng lại dễ dàng bị mắc lừa như vậy.

“Cậu xem đấy, đúng là hay thật! Ha ha... chính bạn thân của mình lại đi kiếm bồ nhí cho chồng mình cơ đấy!” A Mông dựa người vào thành ghế, vừa cười vừa lau nước mắt khiến tôi không khỏi đau lòng.

“Cậu ấy đã không còn là Trần Lộ của ngày xưa nữa rồi. Mình nghe nói giờ cậu ấy cặp cả với ông chủ của một hãng phim đó” Lâm Sở quay đầu lại, bảo.

“Sao lại như vậy chứ?” Tôi châm thuốc hút. Trong khói thuốc mơ hồ, hư ảo, dường như tôi lại thấy vẻ trong sáng, thuần khiết của Trần Lộ xưa kia.

Lúc mới vào đại học, Trần Lộ rất nhát gan, ở cùng ký túc xá với chúng tôi nhưng cô ấy luôn là người ngoan ngoãn, thật thà nhất. Có một lần, Trần Lộ không cẩn thận đã làm đổ canh lên người một cô bạn nên bị người ta bắt đền. Cô bạn kia bảo cái áo đó là hàng hiệu, giá hơn sáu trăm tệ, làm Trần Lộ lo lắng, khóc lóc mãi. Cuối cùng, tôi và A Mông phải ra tay tương trợ. Chúng tôi đã trả giúp cậu ấy một trăm tệ, bằng đi một thời gian cũng quên mất. Đối với chúng tôi mà nói, một trăm tệ khi đó cũng chẳng khác mười tệ là mấy, có khác chăng chỉ là màu sắc của tờ tiền mà thôi.

Khoảng một tháng sau, tôi và A Mông ngăn người khi thấy Trần Lộ rút từ trong túi ra mấy đồng tiền đã nhàu nhĩ. Từ trước tới giờ, chúng tôi chưa từng nhìn thấy tiền nát đến vậy. Nghe bảo đây là số tiền Trần Lộ phải đi khâu để giày mới kiếm được. Thảo nào mà đột đấy, tôi cứ thấy cậu ấy thức đêm cặm cụi làm gì đó suốt.

Sau này, chúng tôi không bao giờ dám nhắc đến chuyện tiền nong trước mặt Trần Lộ nữa. Lần nào đi ăn cơm, chúng tôi cũng tranh nhau trả tiền, đồ nào mặc rộng đều cho cô ấy, mua mỹ phẩm thì đòi bằng được quà tặng để mang về cho Trần Lộ, thậm chí có lần còn lấy được hũ ba lọ mascara tặng kèm, tổng cộng lại cũng được 15ml, trong khi hàng đem bán cũng chỉ có 30ml thôi.

2.

Anh trai tôi gọi điện bảo An Nguyệt lại lên cơn, kêu hai chúng tôi phải về nhà ngay.

“Có chuyện gì thế?” Vừa bước vào nhà, tôi hỏi luôn. Thẩm Lăng từ đâu xông ra bịt miệng tôi lại.

“Anh làm gì thế hả? Đáng ghét!” Tôi đẩy anh ấy ra.

“Suyt! Em nghe đi...!” Anh ấy đưa tay chỉ về phía phòng ngủ.

“Con yêu, ngoan nào, nghe lời mẹ nhé! Đừng làm phiền bố con, bố con đang bận đấy!” Đầu tóc xõa xượi, An Nguyệt đang ôm con búp bê của tôi để lại, lăm bắm một mình.

“Trời đất, có chuyện gì thế?” Cảnh tượng đó chẳng khác gì một bộ phim tôi từng xem.

“Không biết nữa. Lần trước bị mất đứa con, mẹ cứ tưởng cô ta sẽ tiếp tục gây sự, ai ngờ lại thành ra thế này...” Mẹ tôi kéo Cổ Đại Hải ngồi xuống ghế.

“Có phải chị ta bị thần kinh không nhỉ?” Cổ Đại Hải bóp trán.

“Hay là giả vờ? Em nghĩ chỉ giả vờ thôi!” Tôi rót nước cho anh ấy. “Anh không nhớ vụ chị ta giả vờ có thai lần trước hả? Khả năng diễn xuất của chị ta xứng đáng được nhận giải Oscar đấy!”

Vừa mới nói xong, tôi đã nghe “bịch” một tiếng. An Nguyệt ngã lăn ra đất, miệng nôn ra toàn bọt trắng.

“Tiểu Nguyệt nhà tao có thù oán gì với mày hả?” Tôi và bố tôi đang ngồi thảo luận với bác sĩ ở trong phòng thì mẹ An Nguyệt hùng hổ xông vào.

“Có gì mà bác phải làm loạn lên thế? Có bệnh thì phải đi khám! Thần kinh thì có làm sao? Có phải ung thư sắp chết đâu!” Tôi thật sự chỉ muốn tát cho bà ta một cái.

“Mày...! Không chừng Tiểu Nguyệt nhà tao như thế này là do mày hại đấy!” Bố An Nguyệt cũng đã tới rồi.

“Ôi, không chắc đâu bác ạ! Không chừng là do chị ta giả vờ mang thai nên mới bị thế đấy!” Tôi khoanh tay lại bảo.

“Tiểu Ngư! Con ra ngoài mau!” Bố trừng mắt với tôi.

Thẩm Lăng vừa về tới nhà. Bác sĩ bảo An Nguyệt mắc chứng trầm cảm sau khi sinh.

“Gì cơ? Trầm cảm sau khi sinh là sao? Nhưng chị ta đã đẻ bao giờ đâu chứ?” Tôi phun cả hạt dưa đang trong miệng ra.

“Con không hiểu đâu! Là do nó nghĩ rằng mình đã sinh con rồi nên mới trở nên như vậy đấy” Mẹ tôi vỗ vỗ vào lưng tôi.

“Nhưng nếu chị ấy mà điên thật thì sau này, anh muốn ly hôn cũng khó đấy” Cổ Đại Hải thở dài, vỗ vai Thẩm Lăng. Gần đây, Thẩm Lăng gầy rộc đi, sắp trở thành que củi khờ rồi.

“Đúng thế! Vậy nên anh hãy tranh thủ lúc sự việc chưa nghiêm trọng mà ly hôn đi, để lâu là không làm ăn được gì nữa đâu!” Tôi đứng dậy.

“Thôi! Tiểu Nguyệt nó cũng đáng thương mà!” Mẹ tôi lúc nào cũng thế, hơi một chút đã mềm lòng.

“Còn phải xem thế nào đã! Nếu đúng là cô ấy mắc chứng trầm cảm sau khi sinh thì tại anh đã hại cô ấy”. Thẩm Lăng cúi đầu, không ngừng hút thuốc.

3

Nghe mẹ nói An Nguyệt cho rằng mình đã sinh con nên mới mắc phải chứng trầm cảm sau khi sinh, tôi bỗng nghĩ đến Lâm Sở, biết đâu cô ấy cũng bị như thế thì sao? Thế nên vừa về đến nhà, tôi liền lục ngay tủ để kiểm tra thuốc bổ.

“Chồng ơi, nhân sâm lần trước anh mua đâu rồi nhỉ?” Tôi ngó vào bếp, hỏi Cổ Đại Hải.

“Anh để trong tủ ấy!”

“OK! Để em tìm xem!” Tôi vội vàng kê ghế, trèo lên tủ để lấy nhân sâm xuống.

“Trời, lấm bụi quá!” Tôi mò được một cái hộp, vừa mới thổi một cái, bụi đã bay đầy vào mắt.

Trong hộp để lung tung toàn thư là thư, trong đó có cả thư của Triệu Bồi, vừa nhìn là biết chúng đã được chủ nhân chiếc hộp bảo quản kỹ lắm, còn buộc lại cẩn thận nữa. Cũng phải tới bảy, tám bức...

“Vợ ơi, em tìm thấy chưa?” Cổ Đại Hải bước vào phòng, vừa nhìn thấy cái hộp trong tay tôi thì liền biến sắc rồi giật ngay lấy.

“Là thư tình hả? Làm gì mà anh phải vội vàng thế?” Tôi liếc mắt.

“Không, làm gì có! Anh sợ em mệt thôi. Để đấy, lát nữa anh tìm cho!” Anh ấy hé nắp hộp ra nhìn trong thoảng chớp rồi đóng ngay lại.

“Trời đất! Anh tưởng em thích xem mấy cái thứ ấy chắc? Giờ người đã là của em rồi, cả đời này anh cũng không thoát được đâu! Mau tìm nhân sâm cho lão nương!” Tôi bảo Đại Hải rồi bế Bội Bội ra ngoài phòng khách xem phim.

“Lâm Sở, mình tìm được một ít nhân sâm, để mai mình mang cho cậu nhé!” Tôi ngồi trong phòng khách, vừa gọi điện thoại cho Lâm Sở vừa nhìn qua cửa kính, vẫn thấy Cố Đại Hải đang thập thò làm gì đó, tôi đoán đến chín mươi phần trăm là tìm chỗ giấu cái hộp kia. Lúc này tôi bảo là không thèm xem nhưng có nói là sau này sẽ không xem đâu.

“Ồ, cậu tới đi, mình đang không có việc gì làm, tới rồi cùng đi chơi...” Giọng Lâm Sở có vẻ hơi uể oải nhưng tôi không để ý tới vì tâm trí tôi đã dồn hết vào kẻ đang thập thò bên kia cửa kính rồi. Lúc mới tới đây, tôi còn bực với mấy người thợ vì đã không làm cửa hàng hoàng, chỉ ngăn cách bằng một lớp kính thì được tích sự gì chứ, bây giờ mới thấy nó thật hữu ích.

“Này!” Lâm Sở đợi mãi không thấy tôi trả lời nên hét lên.

“Ôi mẹ ơi!” Tiếng hét của cô ấy làm tôi giật mình, ngã từ trên ghế xuống đất.

“Sao thế? Sao thế hả?” Lúc Cố Đại Hải chạy ra đến nơi, chân tôi vẫn còn bị kẹt ở khe ghế.

“Đau quá! Gãy chân mất rồi!” Tôi cúp điện thoại rồi khóc âm lên.

Nửa đêm hôm đó, Cố Đại Hải phải công tôi vào bệnh viện.

“Anh có mệt không?” Tôi hỏi.

“Anh không sao” Trên đường đi, Đại Hải chẳng kêu mệt lần nào nhưng tôi có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi trên gáy anh ấy.

“Không sao, xương vẫn bình thường, chỉ bị tổn thương phần cơ thôi. Về nhà nhớ ngâm vào nước nóng là được!” Ông bác sĩ cầm tấm phim chụp lên, bảo với chúng tôi.

“Lần sau, em đừng có đứng trên thành ghế nữa, nguy hiểm lắm!” Cố Đại Hải quỳ xuống sàn, bóp chân cho tôi. “Chẳng qua chỉ là một cái hộp thôi mà, sau này anh sẽ cho em xem, không có gì đâu! Thật đấy!”

4.

Trong hộp đó, ngoài thư của Triệu Bồi ra, hầu hết đều là thư Cố Đại Hải viết cho Triệu Bồi, cũng có thể coi là thư tình, nhưng ở thời của bọn họ, không ai dám nói thẳng tình cảm của mình trong thư như bây giờ, chỉ mơ mơ hồ hồ thôi. Thư của Triệu Bồi gửi thì luôn động viên Cố Đại Hải học hành, bảo anh ấy phải lo cho việc học của mình, chẳng có gì khác cả, không hiểu chúng có gì hay ho mà anh ấy phải giấu kỹ đến thế.

Triệu Bồi có thể xem là một “hot girl” trong lớp anh trai tôi, thành tích học tập lúc nào cũng xuất sắc, đã vậy còn xinh đẹp và là một cây văn nghệ của trường. Vào thời đó, chị ấy mới được coi là ngôi sao thật sự, chứ ở cái thời hàng loạt sao và siêu sao như bây giờ, chắc chẳng thu hút được đứa trẻ con nào.

“Ha ha, dễ thương thật đấy!” Lâm Sở ôm lấy con Bội Bội, cười đến chảy cả nước mắt.

“Cậu bảo, chỉ có thể thôi mà cũng phải giấu giấu điểm điểm...” Tôi uống một cốc trà, vốn dĩ tôi định tới thăm Lâm Sở nhưng giờ chân cẳng thế này, cuối cùng cô ấy lại phải tới thăm tôi.

“Nhưng mà anh chàng Cố Đại Hải này cũng si tình thật đấy, chia tay lâu vậy rồi mà cũng không đi tìm em khác nhỉ?” Mãi lâu sau, Lâm Sở mới nhịn được cười.

“Ồ, chắc là thế. Nếu không đã không gặp mình trong buổi hôn lễ đó rồi.”

“Gần đây lắm việc xảy ra quá! Mà sao cậu chưa sinh em bé đi? Lâm Sở mỉm cười, bảo tôi.

“Thôi thôi! Chỉ cần ngắm thằng cu nhà A Mông là đủ rồi! Thằng bé dạo này dễ thương lắm, cứ nói không ngớt miệng”. Có tiếng chuông cửa, tôi vừa nói vừa nhẹ nhàng đứng dậy, nhón chân ra mở.

“Lại nói xấu mình đây hả?” A Mông ném xái túi to vào trong nhà làm Bội Bội sợ, sửa âm lên rồi trốn vào gầm ghế.

“Đang khen cậu đây chứ!” Lâm Sở hét với ra.

“Thôi đi! Đừng có lừa mình!” A Mông tỏ ra không khách khí, đi ngay tới tủ lạnh, lấy nước ngọt ra uống, cái này người ta gọi là “ngựa quen đường cũ” rồi.

“Con trai cậu có còn chào cậu bằng mấy câu chữ kiểu như “đồ ngu” nữa không thế?” Tôi vừa bảo vừa giở cái túi ra, trong đó là một lô một lốc toàn tổ yến, nhân sâm, rượu vang... lại còn cả một túi sườn.

“Ồ, cha nào con nấy mà! Vẫn chẳng khá được tí nào!” A Mông ngồi phịch lên ghế.

“Hai người làm hòa rồi hả?” Lâm Sở bỗng hỏi.

“Mình tha cho hắn đấy! Để phúc cho con cháu mà!”. A Mông bắt đầu lên giọng chỉ huy chúng tôi. “Sườn thì vứt vào tủ lạnh đi! Tối nay Lý Triển Bằng tới, chúng tôi đi ăn thịt dê nướng, không ai được mang tiền đấy! Để hắn ta trả!”

5.

“Chị đừng để bị lộ đấy nhé!” Đây đã là lần thứ n Cố Tiểu Khê nhắc tôi.

“Chị biết rồi, biết rồi! Em yên tâm đi!” Tôi ngậm chặt ống hút trong cốc nước chanh.

Cố Đại Hải thật lắm chuyện, cứ nhất quyết đòi tìm bạn trai cho Cố Tiểu Khê, bắt cô ấy đi hẹn hò. Thế nên hôm trước, Cố Tiểu Khê khóc lóc thảm thiết đến tòa soạn tìm tôi, làm tôi cứ tưởng là có chuyện động trời gì xảy ra.

Hiện tại, tôi đang giả vờ làm Cố Tiểu Khê để đi hẹn hò. Cậu chàng mà Cố Đại Hải muốn giới thiệu hình như là con trai của em gái người bạn của người đồng đội cũ của mẹ Đại Hải, chỉ nghe cái quan hệ lỏng lẻo này thôi đã muốn cười vỡ bụng rồi.

“Vây em nhờ chị nhé! Cảm ơn chị dâu!” Cố Tiểu Khê cười ngọt ngào như một cô búp bê.

“OK, đi đi, hắn ta sắp đến rồi đấy!” Tôi khoát tay, bảo Tiểu Khê.

“Cái tên khốn này lại đến muộn rồi...” Tôi ngủ gục xuống bàn đến nơi rồi mà vẫn chưa thấy ai tới.

“Chào em, em là Tiểu Khê đúng không?”. Một người đàn ông xuất hiện trước mặt tôi. Trời, không ngờ mẹ chồng tôi chọn người ỡn ra phết. Cao ráo, đẹp trai, lại có khí chất nữa. Nếu không phải đã kết hôn rồi thì chắc chắn tôi sẽ không thể để một anh chàng như thế này thoát được.

“Dạ vâng ạ, mời anh ngồi!” Tôi đứng dậy, bảo.

“Xin lỗi, anh có chút việc nên đến muộn” Không ngờ anh ta còn rất tử tế, lịch sự nữa, ấn tượng của anh chàng này đối với tôi không tồi chút nào.

“Không sao, không sao ạ! Anh là nghề gì vậy ạ?” Tôi bắt đầu vấn đề theo đúng kịch bản.

Anh chàng này đúng là hàng cao cấp, hoàn mỹ không còn gì để chê nữa rồi. Hôm nay về, tôi phải kể lại cho Tiểu Khê nghe mới được, bảo nó “đá” ngay cái thằng nhóc ca sĩ hâm hấp kia đi, sao mà sánh được với anh chàng hào hoa, tuyệt vời này chứ, đúng là quý công tử, quý công tử...

Đang cao hứng, tự nhiên anh chàng kia lại nhìn về phía sau tôi. Tôi cũng giật mình, quay đầu lại. Chết tôi rồi! Cố Đại Hải đang ngó nghiêng ở cửa.

“Đại Hải!”. “Quý công tử” còn vui mừng gọi rất to nữa, tôi thấy có lẽ anh ta đang muốn gọi Đại Hải thành “anh rể” luôn.

“Ồ, anh cũng đang tìm hai đứa đây!” Cái tật ăn nói âm ỉ ở chỗ đông người của Cố Đại Hải vẫn không sao sửa được.

Giờ thì tôi chỉ mong có một kẻ hờ nào đó mà chui xuống thôi.

“Hả? Vợ à? Em đến đây làm gì thế?” Cố Đại Hải quay qua, trợn mắt nhìn tôi.

“Cái gì? Sao lại... sao lại thế?” Mặt “quý công tử” trắng bệch ra.

“Cố Tiểu Khê! Em giỏi quá nhỉ?” Cố Đại Hải ngồi cạnh tôi, bắt đầu giáo huấn em gái mình.

“Ngay từ đầu em đã không muốn đi rồi. Anh muốn gì nào? Muốn đánh em hả? Anh thích thì cứ đánh đi!” Cố Tiểu Khê nói, con bé đã sớm nhận được tin tình báo từ tôi rồi. Tôi bảo nó cứ nói cứng rắn lên. Cố Đại Hải không dám mang chuyện này ra kể với bố mẹ đâu, anh ấy thế nào cũng sợ bố lên cơn giận.

“Thôi thôi, có chuyện gì thì hai anh em cứ từ từ mà nói...!” Tôi cố bênh Tiểu Khê.

“Em cũng lắm chuyện quá đấy! Kiếm chỗ nào đó ngồi yên đi!” Cố Đại Hải tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng như Quan Công. Nếu cứ thế này thêm mấy phút nữa, chắc anh ấy sẽ biến thành Bao Công luôn ấy chứ.

“Được được, hai người cứ từ từ nói chuyện! Em kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi đây!” Tôi nháy mắt với Tiểu Khê rồi bế Bội Bội vào phòng xem tivi.

Thực ra, tôi vẫn cố căng tai ra để nghe xem họ đang nói gì. Cố Đại Hải chỉ nói đi nói lại có một chuyện, đó là kịch liệt lên án cậu ca sĩ kia. Tôi thấy anh ấy đúng là đồ ngốc. Khuyên người ta thì cũng phải có chiến lược một chút chứ! Giọng hai người càng lúc càng to, tôi nghe được một đoạn thì buồn ngủ qua rồi ngủ thiếp đi.

Lúc mở mắt ra, tôi thấy Cố Đại Hải đang nhìn chăm chăm vào tôi. “Á! Ma!!!” Tôi bật dậy, đập đầu ngay vào trán Cố Đại Hải.

“Có là quỷ chắc cũng bị em đập chết rồi!” Anh ấy không ngừng xuýt xoa.

“Anh có làm sao không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Hí hí...” Anh ấy không nói gì mà chỉ ôm lấy chân tôi đùa nghịch.

“Điên à?” Tôi tiện chân đạp cho anh ấy một cái.

“Không! Chẳng phải anh đã nhận lỗi rồi sao?”

“Anh đừng có mong chờ em đi khuyên em gái anh! Chuyện của nhà anh, em không can dự đâu!”

“Ui ui, vợ anh đúng là thông minh! Cái gì em cũng biết! Nhưng em cũng không thể cứ ở đó mà nhìn em chồng mình đi vào chỗ nguy hiểm phải không?” Cố Đại Hải khấn khoản nhìn tôi. “Hơn nữa, em cũng thấy rồi đấy, cậu ấy rất đẹp trai mà...”

“Cái đó thì đúng! Anh xem, người ta đẹp trai như thế chứ, còn anh chẳng khác gì mấy ông lực điền!” Tôi ngồi dậy, bảo.

“Anh là lực điền thì em là gì hả?”

“Là gì cái đầu anh ấy!” Tôi giơ chân lên, định đá anh ấy, Cố Đại Hải vội vàng lẩn qua một bên.

“Để xem anh thu phục em thế nào nhé!” Cố Đại Hải lao tới, bế tôi đặt lên giường.

“Ha ha! Đáng ghét! Bội Bội đang ở đây này, anh đứng có mà giở trò lưu manh, em có “nhân chứng” đấy!”

“Nó dám sao? Anh cho nó vào nồi, nấu “rửa mặn” luôn!” Cố Đại Hải chưa nói xong thì đã bị Bội Bội xông ra cắn ột phát.

7.

Đây là lần thứ hai trong tháng này, Cố Đại Hải phải vào bệnh viện.

“Anh đừng nói với mẹ đấy, không thì anh chết với em!” Tôi đưa Cố Đại Hải đi tiêm phòng chó dại, nếu để mẹ anh ấy biết được, chắc tôi xong đời mất.

“Được rồi! Anh không nói! Anh sẽ bảo anh tự cắn mình”. Anh ấy nói lúc chờ ở bên ngoài. Ngón tay của anh ấy đã được bác sĩ băng lại.

“Cố Đại Hải!” Cô y tá bước ra, gọi to.

“Này. Anh có phúc đấy, cô y tá này xinh phết!” Tôi đẩy anh ấy lên trước.

Cố Đại Hải phía vào tiêm phòng còn mình tôi ngồi lại, nhìn quanh quần bên ngoài. Một bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt tôi, là Trần Lộ. Cô ấy đang được một cô y tá dìu từ phòng sản khoa ra.

“Có chuyện gì thế?” Tôi tới bên cô ấy.

“Chẳng sao cả! Cậu vẫn còn quan tâm tới mình cơ à?” Sắc mặt Trần Lộ có vẻ không tốt.

“Chúng mình có làm gì cậu đâu mà cậu lại nói thế hả?” Tôi bực mình bảo.

“Đúng, các cậu chẳng làm gì cả. Trong lòng mình các cậu vốn đã khinh thường mình rồi.” Cô ấy cũng bực lên. “Đúng là mình rất nghèo, nhà mình cũng chẳng có quyền lực hay quan hệ gì hết. Nhưng mình thực sự không cần sự bố thí của các cậu. Chẳng qua là gia đình các cậu có điều kiện thôi, chứ tốt đẹp cái quái gì.”

“Cậu im ngay đi! Bọn mình đã làm gì có lỗi với cậu nào? Cậu nói đi, mình và A Mông có lỗi gì với cậu hả? Thực ra mình cũng không định nói, nhưng cậu đâu có tốt đẹp với bọn mình!” Tôi giơ tay định đánh Trần Lộ nhưng liền bị cô ấy giữ tay lại. Chưa bao giờ tôi nghĩ cô ấy khỏe đến vậy.

“Mình chẳng làm gì sai hết! Đúng là các cậu đã từng ỉn chút đồ, nhưng đó là cái gì chứ? Hả? Toàn những thứ các cậu không cần nữa, không thích nữa! Mình không phải là ăn mày! Các cậu có biết mỗi khi ra ngoài, mình lại bị người ta chỉ trỏ rằng, xem kìa, đó có phải quần áo của Tiểu Ngư và A Mông không? Ha ha! Mình chịu quá đủ rồi!” Mắt Trần Lộ lóe lên những tia nhìn hết sức đáng sợ. “Mình không phục, không phục! Tại sao tất cả những gì tốt đẹp đều dành cho các cậu chứ?”

Những lời của Trần Lộ khiến tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Cô ấy bỗng đẩy tôi sang một bên, ung dung bước đi, để lại mình tôi đứng đơ người.

8.

Lần này, An Nguyệt diễn trò lâu thật, cứ giả điên giả khùng mãi ở nhà tôi. Thực ra cũng có lúc chị ấy hết sức tỉnh táo, chỉ khi nào nghi ngờ Thẩm Lăng có vấn đề thì mới phát bệnh ra. Cái bệnh trầm cảm này biết chọn đúng lúc thật đấy.

“Mẹ à, mấy quyển tạp chí của con đâu rồi? Tôi hỏi mẹ khi về nhà lấy đồ. Lần này, tôi phải đi phỏng vấn một nhân vật làm bên thẩm mỹ, nếu tôi nhớ không nhầm thì trước đây, tôi đã từng đọc một bài báo về người này trên tạp chí rồi.”

“Mẹ không biết, lần trước An Nguyệt dọn dẹp mà.” Mẹ tôi lau tay vào tạp dề, bảo.

“Thế thì thôi, không cần nữa đâu ạ.” Tôi ngồi lên giường.

“Ừ, để cho anh con yên ổn mấy hôm cái đã!” Mẹ tôi quay lại vào bếp. “Con uống canh không?”

Tôi vừa mới bưng bát canh lên chưa kịp uống thì An Nguyệt đã xuất hiện trước mặt tôi như một con ma, trên tay chị ấy chính là quyển tạp chí mà tôi cần.

“Chị đâu, chị có xem quyển đó không? Nếu không để em mang đi nhé, em đang cần!” Tôi đưa tay ra, định cầm lấy.

An Nguyệt tự nhiên khóc ầm lên làm tôi đổ cả canh ra tay.

“Sao thế? Đang không có chuyện gì, bỗng dưng em lại chọc tức cô ta làm gì hả Tiểu Ngư?” Thẩm Lăng vội vàng chạy ra.

“Chọc tức cái đầu anh ấy!” Tôi đập cái thìa lên trán Thẩm Lăng. “Đồ của em, em không thể lấy được à? Thế này thì còn sống làm sao được chứ?”

“Thôi, đừng nói nữa! Tiểu Ngư, con về nhà con đi!” Bố quay ra bảo tôi.

“Ông nói gì thế? Con nó còn chưa ăn cơm mà!” Mẹ tôi đi từ bếp ra.

“Đúng vậy! Con còn chưa kịp ăn mà. Bố mà nói thế, lần sau con không thèm về nữa đâu!” Nói xong, tôi liền núp ngay vào sau lưng mẹ.

“Đúng là chẳng ra làm sao cả!” Trên đường về nhà, tôi kể lại mọi chuyện cho Cố Đại Hải nghe.

“Sau này, chúng ta cứ mặc kệ chị ta đi!” Cố Đại Hải vỗ nhẹ vào lưng tôi.

“Mặc kệ chị ta ấy hả? Còn lâu nhé! Anh cứ đợi đấy mà xem em xử lý chị ta thế nào!” Tôi tức không chịu nổi.

“Ừ, thì xử lý vậy!”

“Hả? Anh lạ thật đấy!” Tôi véo tai Cố Đại Hải. “Sao hôm nay anh lại ngoan ngoãn nghe lời em thế? Lại làm chuyện gì xấu xa sau lưng em rồi phải không?”

“Vớ vẩn! Á... Nhưng thực ra thì anh cũng có chuyện này...” Cố Đại Hải bắt đầu ấp úng.

“Nói đi! Ngay thẳng chính nghĩa thì cứ nói!”

“Thực ra là.. công ty của Triệu Bồi mở tiệc... anh... à...” Cố Đại Hải lắp ba lắp bắp.

“Anh muốn đi chứ gì?” Tôi nheo mắt nhìn anh ấy.

“Ừ, ừ!” Cố Đại Hải gật đầu lia lịa.

“Em lại tưởng chuyện gì to tát lắm. Cứ đi thôi, em sẽ đi cùng anh!” Tuy là Triệu Bồi không mời tôi nhưng lão nường sợ gì chứ? Tôi vừa nghĩ vừa nhìn Cố Đại Hải, ông chồng tôi đang tỏ ra cảm kích, sung sướng vô cùng.

9.

Dạo này, tôi đang giúp Lâm Sở chuẩn bị ột kế hoạch lớn. Lâm Sở sắp tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh quan trọng nhưng bên tổ chức lại có chút vấn đề, vì đó là chỗ quen thân của Trần Lộ. Làm việc này hơi mệt vì chúng tôi phải giấu A Mông, mà để giấu được cô ấy thì đâu có dễ dàng gì khi mà Lâm Sở muốn mượn con cô ấy để chụp ảnh.

“Cậu đã nghĩ kỹ xem nên nói gì với A Mông chưa?” Tôi hỏi.

“Mình nghĩ rồi, mình sẽ bảo là sắp tham gia thi nhiếp ảnh nên mượn con cậu ấy làm mẫu thôi.”

“Ôi, sao rỗng lại đến nhà tôm thế này.” A Mông ngạc nhiên bảo. Chúng tôi đến đúng lúc A Mông đang ở nhà.

Lý Triển Bằng cũng đang ở đó, mỉm cười nhìn chúng tôi. “Đúng thế, hai “quý nhân” đến thế này chúng tôi biết phải tiếp đãi sao đây nhỉ?”

Tôi chỉ cười rồi ôm lấy bé mập nhà họ. Thăng nhóc lại béo lên nữa, cổ toàn ngấn là ngấn.

“Được rồi, đợi anh đi rót trà đã nhé!” Lý Triển Bằng quay người, đi vào bếp.

“Xem ra bọn mình đến không đúng lúc rồi, làm phiền các cậu đang sum họp.” Lâm Sở lấy cái kính đen ra, trêu đùa thăng bé.

“Sum họp cái con khỉ ấy! Anh ta đến thăm con thôi!” A Mông vẫn cứng đầu cứng cổ nói.

“Đúng, đúng, lỡ mà ly hôn thật thì không thể tới thường xuyên được nữa. Thế nên giờ phải đến nhiều một chút!” Tôi trêu. Thấy Lý Triển Bằng đang tìm cốc chén, tôi hỏi: “Bảo mẫu nhà cậu đâu?”

“Đi chợ rồi! Nếu không, mình gọi Lý Triển Bằng đến đây trông con làm gì?” Nghe A Mông nói thì có vẻ hợp lý lắm, nhưng tôi đoán chắc là cô ấy đã bắt bảo mẫu ra ngoài, còn hai vợ chồng họ ở nhà làm gì thì ai mà biết được.

“Thế thì để mình giúp cậu cho! Mình tới mượn thăng cu nhà cậu đi làm mẫu chụp ảnh đây, tối mình đưa nó về!” Lâm Sở tranh thủ đề nghị luôn.

“OK, bé đi đi!” Lý Triển Bằng cười vui vẻ.

“Đúng là hai người đang bận gì đó mà!” Tôi nói xong, mặt vợ chồng họ đã đỏ bừng lên.

“Biến đi! Đi mau, tối nhớ bé nó về ình đấy!” A Mông đẩy tôi và Lâm Sở ra ngoài cửa.

10.

“Bội Bội, ngồi yên ở đó nhé!” Tôi bế thằng cu nhà A Mông, nói với con Bội Bội đang ngồi trên cái vali.

“Xong! Giờ chỉ cần đợi Thomas đến là OK, anh ấy đang đưa người mẫu tới đây mà” Lâm Sở sắp xếp lại Studio một hồi rồi bảo tôi cứ ngồi chơi đi đã, không phải vội.

“Thomas nào cơ?” Tôi vừa uống trà vừa hỏi cô ấy.

“À, đó là người mẫu trước đây của mình, giờ chuyển sang làm bầu sô rồi, lần này bọn mình hợp tác chung với nhau” Lâm Sở vừa ném cho Bội Bội mấy cái bánh dành cho chó vừa nói.

“À, là chàng người lai đấy à?” Tôi bảo. Hồi trước, Lâm Sở có thuê một anh chàng người mẫu lai rất đẹp trai, thân hình hoàn mỹ lại tinh thông tiếng Nhật, Nga, Pháp. Tôi từng giúp anh ấy mua mấy viên ngọc tốt ở chỗ Triệu Tam.

“Đúng thế, chính là anh ấy. Lâu lắm rồi mình cũng không gặp anh ấy rồi, mình nghĩ tham gia cuộc thi thì tìm người mình quen biết vẫn tốt hơn.” Lâm Sở nhìn đồng hồ.

“Nhưng mà cậu cũng nên cẩn thận một chút! Bây giờ, những người như Trần Lộ vẫn còn nhiều lắm đấy!” Tôi đặt cốc xuống.

“Xin chào các người đẹp!” Một giọng nam rất vang từ ngoài cửa vọng vào.

“Thomas! Anh đến rồi à?” Lâm Sở vui mừng, dang tay ôm lấy anh chàng kia.

“Ôi, mỹ nhân Ngư của tôi cũng tới à?” Tên Thomas này đúng là rất biết ăn nói, toàn thốt ra mấy câu dễ nghe. Anh chàng ấy bước về phía tôi.

“Lâu lắm rồi không gặp!” Tôi thì không thoải mái được như Lâm Sở nên chỉ giơ tay ra bắt.

“Ồ, Tiểu Ngư đã lạnh nhạt với tôi rồi sao? Tất cả là lỗi của tôi!” Thomas tỏ ra đau khổ.

“Hôm nay chúng ta chụp gì vậy?” Thomas đùa chán rồi quay lại với công việc. Khi làm việc, anh ta trở nên nghiêm túc hẳn.

“Đức Mẹ!” Lâm Sở bảo tôi bế bé mập nhà A Mông ra cho anh ta xem.

“Ái chà, đúng là tiểu thiên sứ!” Thomas thích thú, định giơ tay ra bế thằng bé nhưng nó không chịu, cứ thế bám chặt lấy tôi.

“Trời ơi, mỹ nhân Ngư của tôi đã sinh con rồi sao?” Anh ấy tỏ ra rất kinh ngạc.

“Dở hơi à? Con người khác đấy!” Tôi bảo.

“May quá! May quá! Làm tôi sợ hết hồn!”

11.

Lúc gần sáu giờ tối, Dương Siêu gọi điện cho tôi, bảo tôi ngày mai qua chỗ anh ấy, hình như là nói chuyện gì đó liên quan đến Trần Lộ. Cuối cùng thì Dương Siêu cũng không thể buông Trần Lộ ra được. Tôi thực sự không hiểu nổi cái gì đã khiến cho hai người họ thành ra thế này nữa.

Gần 11 giờ đêm, Lâm Sở vẫn chưa chụp ảnh xong, thằng nhóc nhà A Mông đã chán nên nhất quyết không cho ai chụp nữa, cứ thế gào khóc ầm ĩ. Bội Bội cũng “đình công”, nằm bẹp một chỗ, lòi thế nào cũng không thèm dậy, cho ăn cũng không chịu ăn.

“Hôm nay dừng ở đây thôi, mọi người thu dọn lại đi, ngày mai chúng ta tiếp tục!” Lâm Sở tắt đèn chụp.

“Vâng...” Các nhân viên trong studio uể oải đứng lên, chẳng mấy chốc đã đi hết cả.

“Con mình đâu?” Vừa lúc đó, A Mông cũng tới.

“Xin chào! Bạn bè của Lâm Sở đúng là toàn mỹ nữ nhỉ!” Tôi cứ nghĩ Thomas đi rồi, không ngờ lại thấy anh ta từ phía sau bước ra, hình như là mới đi vệ sinh.

“Ai đây?” A Mông chỉ vào Thomas.

“À, đó là Thomas, bầu sô của mình. Còn đây là Lữ Tiểu Mông, bạn thân của em.” Lâm Sở giới thiệu, sau đó sắp xếp lại đồ đạc rồi đưa chúng tôi đi ăn.

“Sao lại là người nước ngoài thế?” A Mông thì thầm với tôi khi ở trong xe.

“Không phải là người nước ngoài mà là bạn bè.” Thomas trèo lên, ngồi bên cạnh A Mông.

“Thomas, em thấy lần này anh lại đen đũi rồi, A Mông là gái đã có chồng, chồng cô ấy to cao lắm đấy!” Lâm Sở nhìn lên chiếc gương trước mặt, cười với chúng tôi.

“To cao cái con khỉ ấy! Đừng có để ý đến bọn họ, mình cứ nói chuyện thoải mái đi anh!” Mới đó mà A Mông và Thomas đã về cùng một phe rồi.

Lúc ở nhà hàng, A Mông và Thomas cứ thao thao bất tuyệt với nhau, còn trao đổi cả số điện thoại nữa.

“Thấy chưa? Tình địch của Lý Triển Bằng xuất hiện rồi đấy!” Lâm Sở mỉm cười, nói với tôi.

“Ha ha ha...” Tôi ngậm đầu đũa. “Lần này lại có kịch hay để xem rồi, dù sao thì A Mông cũng đang tìm cơ hội để lật lại tình thế mà.”

“Lâm Sở à, cảm ơn em về bữa cơm nhé! Mai gặp lại!” Sau khi đã cơm no rượu say, Thomas liền tự động gọi taxi về.

“Các cậu định thế nào?” A Mông vẫn chưa hết hớn hởi.

“Hay là về nhà mình đi, các cậu đừng về nhà nữa, tối nay bọn mình tha hồ trò chuyện!” Lâm Sở luôn đưa ra những ý kiến không tồi.

“Hay quá! Đợi chút, mình đưa thằng bé về nhà đã!” A Mông vội vàng bế con lên xe.

12.

“Anh nói đi! Có chuyện gì thế?” Tôi đi tới quán cà phê gặp Dương Siêu. Tối qua, chúng tôi uống nhiều qua, sáng nay, Thomas dẫn đám người mẩu tới bấm chuông cả tiếng đồng hồ mà chúng tôi vẫn không tỉnh, suýt nữa thì Thomas đã chạy đi báo cảnh sát.

“Sắc mặt em trông không tốt lắm?” Dương Siêu chăm chú nhìn tôi.

“Tối qua bọn em uống cả đêm ở nhà Lâm Sở. Giờ em vẫn còn hơi đau đầu.” Tôi uống một ngụm cà phê lớn.

“Anh... cái này...” Bình thường Dương Siêu ăn nói tự nhiên lắm, chẳng hiểu tại sao hôm nay đột nhiên lại lúng túng như thế.

“Thôi đi, nói nhanh lên xem nào!”

“Em cho anh vay ít tiền nhé!” Dương Siêu nhìn tôi rất thành khẩn.

“Trời đất, thế sao anh không nói sớm, làm em cứ tưởng xảy ra chuyện gì! Bao nhiêu?”

“Ồ, sáu vạn” Anh ấy gơ ngón tay lên.

“Thế này vậy, lát anh đi cùng em tới chỗ Triệu Tam, em còn tám vạn ở đó, anh cứ cầm luôn đi!”

“Em có biết bây giờ Trần Lộ đang làm gì không?” Trên đường đi, Dương Siêu bỗng nhiên hỏi tôi.

“Chị Ngư!” Tên nhóc bán hàng chỗ Triệu Tam sợ hãi nhìn tôi.

“Thế này là thế nào?” Trông thấy mấy cái bình trà của Triệu Tam bị vỡ hết, tôi hết sức ngạc nhiên.

“Là ai thế?” Triệu Tam đẩy cửa bước ra ngoài.

“Bà ngoại Ngư nhà anh đây!” Tôi chống tay lên quầy. “Anh cứ đợi em ở ngoài xe nhé!” Tôi quay đầu lại, bảo với Dương Siêu.

“Sao thế?” Tôi nằm trên cái ghế dài của Triệu Tam, ngó nghiêng ra xung quanh, mấy thứ đồ giả cổ trong sân đã vỡ đi rất nhiều.

“Em không biết thật hay giả vờ đó hả? Chính là do chị em tốt của em làm đấy, đúng là bó tay!” Triệu Tam bực bội kêu ca rồi kể khổ với tôi.

Thì ra ngoài cái vị làm điện ảnh gì gì đấy, Trần Lộ còn cặp kè với một tay anh chị nữa. Mấy hôm nay, cô ấy toàn tới phá chuyện làm ăn của Triệu Tam. Giờ thì Trần Lộ đã thay đổi hẳn rồi, dã tâm của cô ấy thật không thể tưởng tượng nổi, Triệu Tam bảo định tìm người xử lý Trần Lộ nhưng nể mặt tôi nên lại thôi.

“Tiểu Ngư, chỉ vì em thôi đấy, chứ không thì có gì mà Triệu Tam anh không dám làm chứ?” Triệu Tam tức giận bảo. “Em gái, nếu không phải vì tình cảm anh em mình, chắc chắn anh đã ném con nha đầu ấy ra khỏi thành Bắc Kinh rồi, thật khôn kiếp.

“Anh Tam, em xin lỗi nhé!” Tôi thực sự chẳng biết phải nói gì nữa.

“Thế này đi, em gái, anh sẽ không làm khó em, nhưng cô ta mà cứ thế này thì sớm muộn gì cũng bị người ta xử lý! Anh giữ danh dự cho em nên ở chỗ anh, cô ả đó mới được yên, chứ ở nơi khác thì anh Tam chỉ có thể giúp được tí nào hay tí ấy thôi, anh đã cố gắng hết sức rồi!”

“Cảm ơn anh Tam!” Tôi thực sự cảm kích khi nghe Triệu Tam nói những câu này.

“Có gì đâu, em gái. Thực ra anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, nhưng em đối xử với anh tốt như vậy cơ mà! Trước đây, nếu không có em, chắc thằng Tam này xong đời rồi! Triệu Tam vỗ vai tôi đi vào phòng.

“Anh Tam, anh yên tâm! Em coi anh như ruột của em, sẽ không làm khó anh đâu!” Tôi rút hai vạn trong số tám vạn anh ấy đưa, đặt xuống ghế rồi mới đi.

Triệu Tam là đứa trẻ rất đáng thương, bố mẹ mất sớm, để lại anh ấy và một người em sinh đôi nữa. Cả hai đã phải sống rất khổ cực. Mẹ tôi nói anh em họ rất tội nghiệp nên ngày nào cũng bảo tôi mang cơm tới cho họ ăn, không thì lại gọi họ tới nhà chúng tôi ăn.

Triệu Tam là người rất biết điều, chỉ cần ai tốt với anh ấy, anh ấy sẽ nhớ cả đời. Sau cái lần duy nhất đánh Thẩm Lăng đó, ngày nào anh ấy cũng bảo vệ Thẩm Lăng khi đi học. Một lần, Thẩm Lăng bị bắt nạt, Triệu Tam biết chuyện, một mình anh ấy chạy đi tìm cả đám người kia để trả thù, bị bọn chúng đánh ột trận vỡ đầu chảy máu, vậy mà Triệu Tam vẫn cố gắng đưa Thẩm Lăng về đến tận cửa nhà tôi rồi mới ngắt đi. Bố tôi luôn bảo Triệu Tam là một đứa trẻ trọng tình nghĩa, rất đáng để kết bạn.

Từ ấy, tôi và Triệu Tam ngày càng thân thiết hơn.

Có người bảo Triệu Tam yêu thầm tôi, lúc đầu tôi cũng không tin, sau đó mới biết là thật. Bởi vì lúc tôi đưa Ngụy Tử Lộ đến trình diện với Triệu Tam, ánh mắt anh ấy vô cùng đau khổ, đến giờ tôi vẫn chưa thể quên được ánh mắt đó.

13.

“Trần Lộ à, mình nghĩ chúng ta nên nói chuyện” Tôi vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Trần Lộ.

“Chẳng có gì để nói cả. Mình không muốn gặp cậu” Giọng Trần Lộ có đôi chút hoảng loạn.

“Được thôi. Giờ mình nói cho cậu biết, chuyện của cậu và Triệu Tam mình đã biết rồi, nếu cậu mà làm như thế nữa thì đừng trách mình độc ác! Mình không tin là có người lại dám gây sự trước mặt mình!” Tôi nói một tràng rồi cúp điện thoại.

“Sao vậy? Em không sao chứ hả? Sao tự nhiên mặt lại biến sắc thế kia?” Tôi chỉ nghe thấy giọng Dương Siêu thoảng bên tai nhưng lại không thể trả lời anh ấy được, sau đó thì thiếp đi, chẳng còn biết gì nữa.

Tôi bị trúng độc vì rượu. Thật không thể hiểu nổi tại sao tôi lại có thể giữ được lâu đến thế rồi mới ngắt đi nữa.

“Tiểu Ngư, em làm anh sợ muốn chết. Lần sau không được uống rượu nữa đâu đấy!” Cố Đại Hải nắm lấy tay tôi giống như mẹ tôi vẫn thường làm.

“Mẹ...” Vừa mở miệng, tôi biết ngay mình đã gọi nhầm.

“Ai là mẹ em chứ?” Cố Đại Hải tát nhẹ cho tôi một cái.

Mấy hôm nay, lúc nào cũng có người đến thăm tôi. A Mông xách một đồng sấu riêng tới làm bệnh nhân ở giường bên cạnh cứ nhất quyết đòi chuyển phòng. Lý Triển Bằng cũng học theo cô vợ quý hóa của mình, cầm đến một túi măng cụt khô, cứng như hạt điều, hại tôi phải kẹp nó vào cánh cửa ầm ra mới ăn nổi, cuối cùng đành phải bảo Cố Đại Hải mang về nhà cho Bội Bội nghịch. Chỉ có Lâm Sở là hiểu tôi, mang đến một quả đu đủ, có điều, cô ấy vừa nói chuyện với tôi vừa ăn luôn miếng, kết quả là tôi chỉ ăn được có một miếng.

“Chào em gái!” Triệu Tam ngó cổ vào.

“Mau vào đây đi!” Tôi đang xem tạp chí bói toán, nói với ra.

“Anh biết ngay là em đang nhớ anh mà”. Anh ấy cầm theo một cái cặp lồng. “Xem này, anh vừa mới nấu cháo hải sản cho em đây!” Triệu Tam vừa nói vừa đổ cháo ra bát.

“Ôi, trên đời này đúng là chỉ có anh là thương em nhất!” Tôi sung sướng đến nỗi muốn nhảy lên. Triệu Tam làm mấy thứ khác kém chứ nấu ăn là số một, có lẽ ngay cả đầu bếp nhà hàng cũng nấu không ngon bằng anh ấy.

“Nghe nói em gái vì lo nghĩ cho anh nên mới bị bệnh, thế nên anh trai đây đương nhiên phải hầu hạ thật chu đáo rồi!” Triệu Tam khoan chân ngồi lên chiếc ghế bên cạnh.

“Anh nghe ai nói thế?” Tôi vội vàng húp một miếng cháo, bỏng rất cả miệng.

“Em ăn từ từ thôi...! Chính là cái cậu đi cùng em mấy hôm trước ấy, em ngắt đi làm cho hấn lao tới cửa nhà anh gọi ầm lên”. Triệu Tam đưa khăn giấy cho tôi. “Em cứ yên tâm đi, anh là ai chứ? Chẳng có việc gì mà anh Tam của em không làm được cả!” Triệu Tam giơ tay vỗ ngực hệt như mấy con tinh tinh rồi cong đuôi biến mất.

14.

“Cưng à, sau này chúng ta không uống rượu nữa nhé!” Cố Đại Hải cẩn thận dìu tôi vào nhà.

“Còn tùy xem là trường hợp nào đã!” Tôi nhận thấy gần đây mình được chăm sóc hết sức chu đáo nên trong lòng cảm thấy rất đối sung sướng.

“Nhưng bao giờ thì chúng ta về nhà bố mẹ anh?” Cố Đại Hải hỏi. Mỗi lần anh ấy ăn nói ngọt ngào như thế, tôi biết ngay là có chuyện gì đó mà.

“Sao? Em gái anh lại đi theo cậu chàng nghệ sĩ kia rồi hả?” Tôi liếc mắt nhìn anh ấy.

“Nó mà dám? Anh giết nó luôn!” Cố Đại Hải suýt nữa thì làm gãy cổ tôi.

Cố Tiểu Khê đã bắt đầu phản kháng theo chiều hướng tiêu cực, nó tuyệt thực, nhất quyết không chịu ăn uống gì. Nhưng xem ra cái kiểu tuyệt thực như thế này không có ý nghĩa gì cả, chẳng khác nào thấp nền trước mặt người mù.

“Tiểu Khê à, ngoan nào, ăn một miếng đi con!” Mẹ chồng tôi vừa bê bát cơm lên vừa rưng rưng nước mắt.

“Còn không chịu ăn thì cả đời này đừng có ăn nữa! Hự hự...” Bố chồng tôi tỏ ra rất giận dữ.

“Bố à, bố cứ ngồi xuống ghế đi! Để bọn con vào khuyên giải em xem thế nào!” Cố Đại Hải nhanh miệng rồi lôi luôn tôi vào trong với anh ấy.

“Làm sao bây giờ?” Anh ấy thì thầm hỏi tôi, mắt liếc về phía phòng khách. Bố mẹ chồng tôi cứ như đang ngồi thiền trên ghế sofa vậy.

“Thế này đi, chúng ta chia ra hành động! Mỗi người khuyên giải một bên, đến bao giờ con bé chịu ăn cơm hẵng hay!” Tôi bảo. Cố Đại Hải nghe tôi nói thì gật đầu lia lịa.

“Không thành công thì cũng thành nhân mà!” Anh ấy đứng ngoài cửa, giúi cho tôi bát cơm, trong đó toàn thịt với cá.

“Chào em gái!” Lúc tôi đẩy cửa bước vào, Tiểu Khê đang nằm trên giường. Mấy ngày không ăn làm nó thở không ra hơi nữa.

“Đừng có khuyên em, em không ăn đâu!” Nó đưa mắt nhìn tôi, nói một nhọc.

“Chị không tới để khuyên em mà tới để dạy em!” Tôi đặt bát cơm xuống, lôi từ trong túi ra mấy cái bánh ngọt.

15.

Bố mẹ chồng tôi muốn chúng tôi ở nhà chơi mấy ngày rồi mới đi. Còn tôi thì đang tìm cơ hội đón Tiểu Khê qua chỗ tôi ở để làm công tác “tuyên truyền”.

Cố Đại Hải thật đáng ghét! Mới sáng sớm đã để tôi ở lại nhà anh ấy một mình rồi chạy đâu mất, cũng không thèm gọi tôi dậy nữa, hại tôi ngủ một mạch đến gần mười giờ mới tỉnh. Điều đau khổ nhất chính là mẹ chồng tôi chẳng những không ca thán gì mà còn tươi cười bảo con dâu cứ ngủ thoải mái đi, cuối tuần không cần dậy sớm làm gì. Tôi dám thề rằng tối qua mẹ chồng tôi đã đứng ngoài nghe hết chuyện chúng tôi nói với nhau rồi. Cố Đại Hải đáng chết, về nhà sẽ biết tay tôi!

“Tiểu Khê à, lại đây ăn canh đi con! Mẹ vừa hầm cho con một con bò câu đấy, bố con không có ở nhà đâu”. Mẹ chồng tôi cẩn thận múc từng thìa canh vào bát cho cô con gái cưng.

“Con không uống! Mẹ, cho con ra ngoài đi mà, con hứa sẽ không đến gặp anh ấy đâu!” Sắc mặt Cố Tiểu Khê hớn hở lên trông thấy. Lúc này, mặt con bé trắng bệch ra. Con người chứ có phải sắt đá đâu, chỉ nhìn ăn một bữa là đã khác ngay rồi!

“Tiểu Khê, em uống canh đi, bố em đúng là không có nhà đâu, uống một chút đi đã!” Tôi liếc mắt nhìn cô em chồng, bảo. Nếu tôi không nhầm, mẹ chồng tôi chính là người ra điều kiện cho cô em này lộng hành đây.

“Bố không ở nhà thật à?” Cố Tiểu Khê lẽ ra phải đi làm diễn viên mới đúng, cái điệu bộ giả yếu đuối đáng thương của nó đúng là quá xuất sắc.

“Không, không, bố con không ở nhà đâu. Nào, ăn đi con!” Mẹ chồng tôi vẫn cẩn thận đút canh cho con gái.

Cố Tiểu Khê tỏ ra miễn cưỡng, uống từ từ từng thìa một, người ta nói “mẹ hiền con thảo” chính là hình ảnh này đây. Bỗng nhiên tôi phát hiện dưới đồng chân có một tờ giấy thò ra.

“Mẹ, cứ để con đút cho em, mẹ cứ đi nghỉ đi!” Tôi bảo. Nhớ ra đó chính là tờ giấy gói bánh ngọt hôm qua, tôi vội vàng ngồi đề lên.

“Ừ, được rồi, nhớ múc thêm canh cho em ăn con nhé!” Mẹ tôi đi được ba bước bèn quay lại dặn. Tôi vội vàng gạt đầu rồi đóng ngay cửa lại.

“Sao thế chị?” Cái dáng vẻ yếu đuối như Lâm Đại Ngọc của Tiểu Khê ngay lập tức biến mất, nó cầm vội lấy bát canh tu một hơi hết sạch.

“Còn sao nữa? Cái này là cái gì chứ? Em có muốn được ra ngoài không hả?” Tôi giờ tờ giấy gói bánh ra.

“Ôi, em không để ý” Cố Tiểu Khê vội vàng chop lấy rồi nhét vào dưới đệm.

16.

“Con về rồi à”. Gần tối, Cố Đại Hải mới về, còn đưa cả chàng “quý công tử” theo nữa.

“Em chào chị dâu!” Cậu ta bảo với tôi. Cậu chàng này đúng là ngoan ngoãn, lễ phép thật.

“Ồ, xin chào...” Tôi cười gượng. Chuyện lần trước đúng là xấu hổ quá đi mất.

“Cháu là Cung Chấn đúng không? Bác nghe dì cháu kể về cháu suốt đấy” Mẹ chồng tôi có vẻ rất thích cái cậu “quý công tử” này, tiếp đãi chẳng khác gì con rể.

“Cung Chấn à, mau ngồi đi cháu!” Bố tôi cũng tỏ ra vô cùng hài lòng.

“Dạ vâng. Cháu cảm ơn bác ạ.”

“Cố Đại Hải, anh định đổ thêm dầu vào lửa đấy hả?” Tôi kéo Cố Đại Hải vào bếp.

“Anh đâu dám, là ý của mẹ đấy, ai mà dám kháng chỉ chứ?” Anh ấy giơ tay lên làm động tác nếu không làm thì sẽ bị chém đầu.

“Thế thì anh tự đi mà nói với em gái anh nhé!”

“Đừng mà, không có em, anh biết phải làm sao đây?” Cố Đại Hải liếc mắt nhìn ra phía phòng khách.

“Tại sao cứ chuyện gì khó khăn là anh lại đổ hết lên đầu em thế hả?”. Thực sự tôi chẳng muốn đến nói chuyện với Cố Tiểu Khê chút nào.

“Đi! Có gì mà em không dám ra? Giờ mà không ra thì biết bao giờ mới ra ngoài được chứ?” Vừa nghe tôi bảo “quý công tử” tới, Cố Tiểu Khê đã làm ầm lên.

“Chị không nghe nhầm đấy chứ?” Tôi hết sức ngạc nhiên. Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị một tá những câu hay ho để khuyên giải nó, giờ thì không phải dùng tới nữa rồi.

“Chị không nghe nhầm đâu. Em đã hiểu ra rồi, em đúng là ngốc nghếch quá! Chị nói đúng. Em càng tỏ ra cứng đầu thì càng khó giải quyết vấn đề, đúng không ạ?” Cố Tiểu Khê nói.

“Đúng thế, em thông minh thật đấy!” Thật không ngờ Cố Đại Hải lại có cô em gái thông minh thế này. Xem ra cái câu người ta vẫn bảo “Con đầu thường thông minh hơn là sai rồi, anh em nhà họ Cố chính là một ví dụ điển hình.

Sau đó, nhờ sự thông minh của Tiểu Khê, nhà họ Cố đã đồng ý cho nó ra ngoài hẹn hò với “quý công tử” ngay ngày hôm sau, dưới sự giám sát của tôi.

“Vây em đi nhé!” Cố Tiểu Khê chào tạm biệt tôi. Chúng tôi đã dùng kế “ve sầu thoát xác” với bố mẹ của Đại Hải, chàng nghệ sĩ của Cố Tiểu Khê đã đợi nó ở Tây Đơn rồi.

“Đi đi, nhưng nhớ về sớm đấy, chị đi cùng người lạ nên chẳng biết phải nói gì đâu!” Tôi bảo. Có lẽ lúc về, tôi phải bắt Cố Đại Hải đền bù mới được.

“Ồ! Tiểu Khê đâu rồi?” Hôm nay, “quý công tử” lại đến muộn.

“Đi hẹn hò! Nó có bạn trai rồi mà!” Tôi cố tình nói lạnh lùng như không để tâm.

“Thật sao?” Xem ra cậu “quý công tử” này chẳng may may kích động. “Thế thì em yên tâm rồi”.

“Hử” Cậu cũng có bạn gái rồi à?”

“Không ạ, nhưng giờ em không có thời gian để nghĩ tới chuyện kết hôn”. “Quý công tử” nở một nụ cười thật quyến rũ.

17.

Tây Đơn tuy có thay đổi ít nhiều nhưng nhìn chung không khác xưa là mấy, tôi vẫn có thể tìm thấy chỗ tôi thường tới chơi trò chơi trước đây, có điều bây giờ, người chơi không phải đối xeng nữa mà dùng phiếu bằng giấy.

“Cố lên! Cố lên!” Tôi cổ vũ. Hóa ra “quý công tử” Cung Chấn giỏi hơn những gì tôi tưởng tượng nhiều, cái gì cũng giỏi, cả chơi trò chơi cũng thế. Tôi càng thấy đây đúng là “hàng cao cấp”. Cố Tiểu Khê chẳng biết “nhìn hàng” gì cả, tôi tiếc thay cho nó.

“Oa, cậu giỏi thật đấy!” Bước ra khỏi cửa, tôi ôm được một chú gấu bông rất to, đó là giải thưởng lớn nhất ở đây.

“Không có gì đâu! Tặng chị đấy ạ, em có mang về cũng chẳng biết để đâu cả”. Cung Chấn đỏ mặt.

“Cậu em đúng là “hàng tốt”! Không được, Cố Tiểu Khê không biết “nhìn hàng” gì cả, em đợi đấy, sau này, chị sẽ tìm cho em một người biết nhìn người hơn nha!” Tôi vỗ vai Cung Chấn, lục lại trong đầu xem có quen ai hợp với cậu “quý công tử” này không.

“Thôi, em không có hứng đâu!” Cậu ấy vội vàng xua tay.

“Cậu là gay hả?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Chị nghĩ sao?” Cậu ấy không trả lời mà hỏi lại tôi.

“Chẳng nghĩ sao cả! Nếu đúng là thế thì coi như mấy đứa con gái kia đen đủi, còn nếu không thì có nghĩa là chúng nó còn may mắn.” Tôi mời Cung Chấn đi uống nước. Tôi không thể lấy không đồ của người ta được, từ bé tôi đã được mẹ dạy thế rồi.

“Hai người đã đi đâu chơi thế ạ?” Cố Tiểu Khê chống tay vào hông, đứng đợi tôi ở cửa, nhìn hết như một cái ằm chề.

“Sorry, sorry! Chơi vui quá nên chị quên mất thời gian.” Tôi ôm con gấu tới chỗ cô em chồng. Cung Chấn bảo vì Tiểu Khê không muốn gặp cậu ấy nên sau khi đưa tôi đến cổng siêu thị, cậu ấy đã về trước rồi.

“Em nhìn thấy hết rồi nhé!” Tiểu Khê xịu mặt xuống.

“Nhìn thấy cái gì?” Tôi bảo khi chúng tôi cùng xuống gara lấy xe.

“Chị kể vai bá cổ với tên gốc đó...” Mồm miệng Tiểu Khê đúng là không vừa chút nào.

“Trời đất! Làm chị cứ tưởng có chuyện gì!” Tôi nhét con gấu vào trong xe. “Yên tâm đi! Tình địch của anh trai em vẫn chưa xuất hiện đâu.”

“Chị thực sự thích Cung Chấn hả?” Câu nói của Tiểu Khê làm tôi suýt nữa đâm xe vào gốc cây.

“Em đùa gì thế? Tuy anh trai em nhìn giống mấy ông lực điền nhưng chị không phải người tham bát bỏ mâm đâu”. Tôi nhìn sang Tiểu Khê, bảo.

“Thế thì được ạ. Chị dâu, lần sau để em tự đi, chị cứ ở nhà nghỉ ngơi là được rồi. Chứ nếu không, chắc anh trai em không yên tâm lắm đâu.” Cố Tiểu Khê đúng là biết nghĩ cho anh mình, điều này thì nó hơn tôi, trước giờ, đối với Thẩm Lăng, lúc nào tôi cũng phải đàn áp đến cùng mới thôi.

“Được rồi, lần sau em tự mình đi mà giải quyết!”. Tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng tôi thấy hơi khó chịu. Về nhà, tôi nhất định phải cho Cố Đại Hải một trận để lấy lại chút công bằng.

18.

Tòa soạn rồi việc lại mở một buổi triển lãm tranh nho nhỏ. Tôi phải giúp Lâm Sở đăng ký mới được.

“Này, mình báo cho cậu tin vui đây, vụ này là làm ăn không mất vốn mà được thưởng tới tám vạn đấy, nếu đạt giải thì cứ chia ba – bảy là được”. Đứng dựa vào lan can, tôi gọi điện cho cô ấy.

“Mình ba cậu bảy hả?” Lâm Sở bảo. Hình như cô ấy đang lái xe.

“Cậu tưởng mình không có nhân tính như thế sao? Mình ba!” Tôi tỏ ra tức giận.

“Mình đùa cậu đấy. Mà đề tài là gì thế?” Lâm Sở cười ầm lên.

“Tây Bắc Kinh, mình nghĩ kỹ rồi, cậu cứ kiếm chỗ nào nhìn hiện đại một chút rồi chụp mấy bức là xong, có người nhà trong ban tổ chức mà, thế nào chẳng được giải!”

“OK, thế này đi, mình sắp tới nhà cậu rồi, tối nay bọn mình đi chụp luôn nhé!”

Tôi chui vào trong xe của Lâm Sở. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Vương Phủ Tỉnh hoặc Trung tâm Thương mại Quốc tế, tùy cậu chọn!” Lâm Sở khởi động xe.

“Mình chọn cả hai được không?”

“Tùy ý nàng!”

“Đang nghĩ gì thế hả?” Lâm Sở vừa ăn bít tết vừa hỏi tôi.

“Mình đang nhớ tới chuyện ngày xưa Ngụy Tử Lộ thường lấy cái xe đạp cà tàng chở mình đi xem phim”. Tôi đưa tay lên chống cằm, bảo.

Vào mùa đông năm đó, chúng tôi đội tuyết đi xem phim. Tôi lạnh mà tôi lại không mang găng tay, Ngụy Tử Lộ đã nhường đôi găng tay của anh ấy cho tôi, còn anh ấy thì tay trần lái xe.

“Anh có lạnh không?” Tôi dựa sát vào lưng anh ấy, hỏi.

“Anh không lạnh, em ngồi cẩn thận nhé!” Anh ấy vẫn không quay đầu lại, bảo tôi.

“Hay là chúng ta đừng đi xem phim nữa, đi ăn KFC đi!” Nhìn thấy cửa hàng KFC, tôi thay đổi ý định, không muốn đi nữa.

“Không xem phim không sao chứ?” Anh ấy dừng lại hỏi tôi.

“Không sao đâu, em thấy KFC còn tuyệt hơn phim đấy”. Tôi thấy đói rồi, trời lại lạnh nữa, trông chúng tôi thực sự khổ sở quá. Hai đứa ngồi ở cửa hàng KFC đến hơn mười giờ tối, chẳng biết đã nói những gì, chỉ là không ai muốn về thôi.

“Chúng ta về đi!” Ngụy Tử Lộ nhìn xung quanh, bảo. “Mấy cô phục vụ mặt dài hơn cái bơm rồi kìa!”

“Họ đang đổ kị đấy!” Tôi dựa vào vai anh ấy, nói.

“Ừ.”

Nghĩ lại mới thấy chúng tôi thật là “thất đức”, nói vậy rồi mà còn ngồi hơn nửa tiếng nữa mới chịu đi. Lúc về, chúng tôi không thể đi xe được nữa vì bánh sau đã bị tuyết phủ đông cứng lại, đành phải vác xe lên vai. Chúng tôi còn mang về một con mèo nữa. Đó là con mèo tam thể, thực ra nhìn xấu xí lắm, nhưng trong nó thật bé nhỏ, tội nghiệp, cứ nằm trong tuyết, tôi thấy thế thì không chịu đi nữa, nhất quyết đòi đưa nó về nhà.

“Chúng ta gọi nó là gì bây giờ?” Tôi hỏi Ngụy Tử Lộ. Con mèo rất khôn, biết là đã an toàn nên nó cứ nằm im trong túi áo khoác của tôi.

“Gọi là Du Du[1] đi, dù sao nó cũng bị người ta vứt đi mà” Ngụy Tử Lộ đặt chiếc xe xuống. “Hay là chúng ta vứt cái xe này đi nha!”

[1] Có nghĩa là vứt đi, bỏ đi.

“Vâng, coi như chúng ta dùng cái xe để đổi lấy Du Du đi!” Tôi vốn dĩ đã ghét cái xe cà tàng này từ lâu rồi, ngoài chuông không kêu ra thì cái gì cũng kêu, chỗ ngồi phía sau cũng đã bị hỏng, toàn kẹp vào thịt tôi, nhưng nghĩ rằng Ngụy Tử Lộ rất yêu quý nó nên chẳng dám kêu ca gì cả.

“Em đợi nhé, sau này chắc chắn anh sẽ mua một chiếc ô tô, lúc đó, muốn đi đâu, chúng ta chỉ cần đạp ga một cái là tới ngay”. Ngụy Tử Lộ lấy khăn của anh ấy quàng lên cổ tôi.

“Ô tô thì nhà em cũng có mà. Lần sau, em sẽ bảo bố em đưa chúng ta đi!” Tôi khoác tay anh ấy.

“Không được! Anh phải tự mua cơ!” Anh ấy véo mũi tôi.

“OK! Vậy em sẽ đợi anh mang ô tô đến đón em nhé.”

19.

Không chịu nổi nữa, tôi chạy ngay vào nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho Ngụy Tử Lộ, khóc lóc, nói một thôi một hồi rồi cúp máy, sau đó chui vào một buồng vệ sinh nhỏ, ngồi khóc tu tu.

“Nếu yêu em, xin anh đừng đi! Nếu anh nói anh không còn yêu em...” Đèn báo hiệu có cuộc gọi đến sáng lên trong điện thoại, là Cố Đại Hải, tôi đã cài riêng bài Yêu em xin đừng đi cho anh ấy. Tôi cứ thế nhìn chiếc điện thoại trong tay rung lên, đèn báo hiệu hết tắt rồi lại sáng, nhấp nháy...

“Có ai trong đó không?” Một giọng đàn ông gấp gấp vang lên như sắp sửa xông vào.

“Ra đi! Đây là nhà vệ sinh nữ!” Tôi xì mũi.

“Tiểu Ngư phải không?” Anh ta hỏi làm tôi ngạc nhiên. Sao anh ta lại biết tên tôi nhỉ?

“Ai thế?” Tôi sực sật. Chà, cái tên lưu manh này ghê gớm thật, lại còn biết cả tên tôi nữa!

“Là anh đây, vợ à!” Tôi nghe thấy từ mà Cố Đại Hải thường dùng để gọi mình. Anh ấy vẫn bảo, gọi là “vợ” nghe hay nhất, hay hơn mọi từ khác. Lúc mở cửa ra, tôi thấy Cố Đại Hải đã đứng ở đó, cười hì hì.

“Đáng ghét! Đây là nhà vệ sinh nữ đấy!” Tôi ôm lấy anh ấy làm nước mắt nước mũi dính đầy lên áo vest.

“Anh biết, nhưng anh tới để đón vợ anh mà!” Anh ấy vỗ nhẹ vào lưng tôi.

“Lâm Sở đâu rồi?”

“Anh bảo cô ấy ra xe trước rồi. Cô ấy gọi cho anh, bảo là em đang khóc trong nhà vệ sinh, anh đến đây thì nghe thấy đúng là em đang khóc thật.”

“Á! Có tên lưu manh!” Tiếng hét từ ngoài cửa vọng vào làm tôi giật mình.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé! Vợ tôi đang mang thai, tôi sợ cô ấy gặp nguy hiểm nên...” Cố Đại Hải mặt đỏ tía tai, vội vàng giải thích với bảo vệ.

“Ha ha ha!” Tôi đột nhiên cười phá lên.

“Thôi, lần sau đừng như thế nữa, đi đi!” Hình như anh bảo vệ cũng thấy chuyện này rất khó xử nên chỉ nói qua loa vài câu rồi cho chúng tôi đi.

“Trời! Mình cứ lo. Sao cậu ở trong đó lâu vậy?” Lâm Sở từ trong xe bước ra.

“Cậu còn chưa biến đi hả?” Tôi bảo. Không ngờ Lâm Sở vẫn chưa đi, tôi cứ tưởng cô ấy đã bỏ tôi mà đi rồi.

“Mình đã định về rồi đấy chứ! Nhưng mà các cậu không cần thứ này nữa hả?” Cô ấy đang ôm Bội Bội trong tay.

“Ôi, anh quên mất!” Cố Đại Hải đưa tay lên vỗ trán.

“May mà em để ý nhé, con cún này cứ leo đèo đi theo em, suýt nữa thì bị lôi vào nhà bếp, hầm nhừ rồi.” Lâm Sở đưa Bội Bội cho tôi. “Ngày mai nhớ phải đi kiểm chỗ chụp ảnh với mình đấy! Tại cậu mà hôm nay chẳng làm ăn được gì cả”. Lâm Sở bảo rồi lên xe đi về.

“Anh này, em mua một con mèo được không?” Tôi ôm lấy Bội Bội, tự nhiên lại nhớ đến con Đu Đu.

“Mèo sao? Nuôi chó không được à?” Cố Đại Hải quay sang nhìn tôi.

“Phải có cả mèo nữa!” Tôi véo má anh ấy.

“Đừng, đừng...! Cẩn thận đâm xe bây giờ! Mua, mua... Em muốn mua con mèo như thế nào?” Cố Đại Hải né tôi.

“Con nào cũng được, nhưng phải là mèo tam thể!” Tôi bảo. Đu Đu là một con mèo tam thể chính hiệu, chỉ có điều màu lông của nó không đẹp thôi.

20.

Dương Siêu vay tiền tôi để mở một nhà hàng. Hôm nay tôi tới chúc mừng, quy mô nhà hàng này không lớn lắm, dạng tự phục vụ, đồ ăn cũng bình thường. Dạo này, tôi không có hứng thú với việc ăn uống lắm, chỉ thích có trò gì hay hay để chơi thôi.

Không hiểu do tôi độc mồm độc miệng hay tại ông trời sắp đặt mà hôm đó, Trần Lộ cũng tới.

“Nhìn kìa! Nhìn kìa!” Lâm Sở kéo tay tôi.

“Biết rồi, mình có mù đâu! Cậu phải để ý A Mông đấy, tí nữa có đánh nhau thì còn biết mà can.” Tôi liếc mắt về phía A Mông bảo. Cô ấy vẫn rất bình tĩnh, nhưng theo tôi, đó chỉ là khoảnh khắc im lặng trước trận bão lớn mà thôi.

“Sao cô ấy lại tới đây thế?” Lý Triển Bằng lấp bắp sau lưng tôi.

“Anh khôn hồn thì mau tránh đi! Nếu không, con hổ cái nhà anh dễ cho anh một trận luôn đấy!” Tôi hạ giọng, nói với Lý Triển Bằng.

“Em nói đúng. Anh đưa thằng bé ra ngoài phơi nắng đấy!” Lý Triển Bằng vội vàng lui ra ngoài.

“A Mông, cá hồi bên kia ngon lắm, qua đó ăn thử đi!” Tôi và Lâm Sở mỗi người một bên kéo A Mông đi.

“Cá kiếc gì chứ? Đã lỗi thời rồi!” A Mông phản đối nhưng đã bị bọn tôi kẹp chặt lôi đi.

“Hự hự hự...” Tôi dựa vào bồn rửa nhà vệ sinh, ho sặc sụa. “Dương Siêu đúng là thất đức, tiêu tiền của lão nương mà cũng không làm đồ ăn tử tế cho lão nương nữa.” Tôi vốc nước lên rửa mặt.

“Hay là cậu có thai rồi?” Lâm Sở đột nhiên hỏi.

“Điên à! Chuyện đó là do Cố Đại Hải mang ra để lừa gã bảo vệ thôi, cậu tin thật hả?” Tôi đá cho cô ấy một cái.

“Không phải đâu! Cậu ấy nói đúng đấy! Bọn mình đã trải qua rồi mà.” A Mông và Lâm Sở dồn tôi vào góc tường.

“Vớ vẩn!” Tôi vẫn không tin.

“Hay đi bệnh viện khám xem sao?” Lâm Sở bồi thêm cho tôi một câu nữa.

Lúc chúng tôi ra ngoài thì mọi người đều đã đi cả, trên sàn chỉ còn lại vũng máu.

“Có chuyện gì thế?” Tôi kéo người phục vụ lại hỏi.

“Ôi, chị đừng nhắc đến nữa! Vừa rồi có một cô gái định tự sát ở đây, trên sàn nhà toàn là máu, chúng em còn chẳng dám lau ấy.” Cô bé phục vụ đó sợ đến sắp phát khóc rồi.

“Tôi không muốn sống nữa! Cứ để tôi chết đi!” Chúng tôi vội vàng chạy tới phòng cấp cứu. Đó là giọng của Trần Lộ, chắc chắn không sai.

“Cô yên lặng chút đi!” Đám y tá đang vây quanh cậu ấy.

“Mình còn chưa muốn chết đâu!” Lâm Sở đẩy đám người đó ra xông vào, tát cho Trần Lộ một cái. Phòng bệnh bỗng nhiên im phăng phắc.

“Mình xin lỗi! Mình xin lỗi các cậu!” Trần Lộ cứ thế ôm lấy Lâm Sở khóc tu tu.

Một lát sau, Dương Siêu từ trong phòng bệnh bước ra.

“Sao rồi?” Chúng tôi lo lắng hỏi.

“Không sao cả. Bác sĩ bảo chỉ cần Trần Lộ tỉnh lại là có thể cho về nhà.” Mắt anh ta đỏ hoe.

“Không sao thì tốt rồi!” A Mông vỗ vai Dương Siêu.

“Sao lại thành ra thế này chứ?” Dương Siêu khụy chân, ngồi sụp xuống đất.

“Đừng hỏi cậu ấy vội! Cứ để cậu ấy bình tĩnh lại đã!” Lâm Sở châm thuốc hút nhưng bị cô y tá ngăn lại, đành phải dập đi.

“Hay là chúng ta thay nhau chăm sóc cậu ấy nhé!” A Mông đề nghị.

“Đừng! Cứ để anh! Mọi người đều bận cả mà, hơn nữa, cô ấy...”

“Vậy nếu có chuyện gì, nhớ gọi ngay cho bọn em đấy!” Tôi vỗ vai anh ấy.

5. Chương 5

Gần đây, tôi thấy trong người rất khó chịu, không biết là tại tâm lý hay bị làm sao nữa, lúc nào cũng có cảm giác trong bụng có cái gì đó, đêm nằm ngủ còn mơ thấy mấy đứa trẻ con gọi tôi là mẹ nữa...

“Con có sao không? Sao mẹ thấy con cứ ngủ suốt thế?”. Mẹ Cố Đại Hải theo tôi vào tận giường.

“Dạ, không sao ạ. Chắc tại con hơi mệt thôi”. Vừa nằm xuống, tôi lại bắt đầu thấy khó chịu.

“Hay là con đến bệnh viện khám thử xem sao?”. Mẹ chồng cứ nhìn tôi chằm chằm khiến tôi càng khó chịu.

“Không sao đâu mà mẹ, con vẫn khỏe!”

Tối đến, Cố Đại Hải lại gần, nói với tôi. “Vợ ơi, hay vợ chồng mình đến bệnh viện khám xem sao nhé!”

“Khám gì mà khám? Anh mong em chết hả?”. Tôi bực mình.

“Sao em lại nói thế?”. Anh ấy cứ nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

“Anh muốn gì hả?”. Tôi tiện tay vớ quyển tạp chí, đập anh ấy.

“Người tính không bằng trời tính, biết đâu lần này là thật đấy!”. Cố Đại Hải vẫn hớn ha hớn hở nịnh nọt.

“Chị ơi, của chị này!”. Cô bảo mẫu nhà A Mông đưa cho tôi que thử thai. Lúc này, tôi tới nhà A Mông, nhờ cô trông trẻ đi mua giúp. Mặt cô bé đỏ bừng bừng như vừa bị nhúng vào nước sôi vậy.

“Cảm ơn em nhé! Không sao đâu, người ta bán hàng chứ có nhìn em đâu mà lo!”. Tôi bảo, lòng thầm nghĩ, có phải lần này mình hơi thất đức không nhỉ?

“Cậu xong chưa?”. A Mông sốt ruột đập cửa nhà vệ sinh.

“Từ từ, làm gì mà cậu cuống lên thế, đợi đã!”. Tôi hấp tấp cầm que thử lê, cầu trời cầu Phật đừng có là hai vạch nhé! Tôi thầm khấn trong đầu rồi nhúng que thử vào lọ nước tiểu.

A Mông kêu lên. “Ôi, ông trời đúng là không có mắt...!”. Trên que thử xuất hiện một vạch đỏ, tôi thở phào nhẹ nhõm như vừa thoát ra từ nhà ngục vậy.

“Giờ đã chứng minh là cậu đoán bừa rồi nhé!”. Tôi dương dương tự đắc nhìn cô ấy. “Mình đã bảo là không thể mà, mình mà làm là cẩn thận lắm!”

“Thế nào cũng có ngày cậu dính chướng!”. A Mông vẫn cố sống cố chết cãi lại. Cô ấy vừa thua cuộc, phải mời tôi đi ăn ở một trong những nhà hàng đắt nhất Bắc Kinh.

2.

A Mông lấy một bát sò đầy rồi vắt chanh vào. “Này, theo cậu thì trong trường hợp nào ngoại tình là hợp lý nhất?”. Câu hỏi của cô ấy làm tôi suýt nữa phun hết đồng thức ăn trong miệng ra.

“Cậu nói gì hà?”. Tôi lau miệng. “Ngoại tình thì có cái gì mà hợp với chả lý chứ!”

“Cũng chưa chắc đâu! Tại sao đàn ông con trai cứ uống nhiều rượu vào là dễ ngoại tình còn con gái thì lại không chứ?”. A Mông đá tôi.

Trên đường về nhà, tôi còn cố hỏi lại cô ấy. “Cậu sẽ không ngoại tình đấy chứ hả?”

“Cậu còn ăn nói linh tinh là mình đánh chết luôn đấy!”. A Mông bắt đầu ghê gớm rồi.

“Thôi thôi, mình còn muốn sống thêm mấy năm nữa!”. Tôi vội vàng im miệng. Chắc chắn A Mông đang giấu diếm chuyện gì đó, tôi hiểu tính cô ấy mà.

Đêm đã khuya mà Cố Đại Hải chưa chịu đi ngủ, làm tôi cũng không ngủ được. Anh ấy cứ lải nhải bên cạnh. “Vợ ơi, mình đi viện khám nhé!”

“Đi cái đầu anh ấy!”. Tôi ngồi bật dậy. “Em nói cho anh biết, hôm nay em đã thử rồi, một vạch! Không có gì cả!”

“Thật hả? Một vạch là sao?”. Cố Đại Hải hỏi tôi như một tên ngốc.

“Đi mà hỏi mẹ anh ấy!”. Tôi kéo chăn, cuộn kín người lại.

“Hóa ra là không có gì... thì ra là không có gì... không có gì...”

Một tiếng sau, Cố Đại Hải vẫn lăm lăm bấm ngồi bên cái laptop, làm tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo trên giường.

“Cười cái gì mà cười! Đáng ghét!”. Cố Đại Hải ấn đầu tôi xuống.

“Ngủ đi! Đừng có mà động đến em!”. Tôi nhắm mắt lại.

“Vợ à, hay là mình hành động luôn nhỉ?”

3.

“Theo những gì mình được biết, hiện giờ rất có khả năng A Mông đang ngoại tình”. Tôi ngồi xuống ghế, nói với Lâm Sở, cô ấy đang thay ống kính ở bên cạnh.

“Cậu ấy lại nói lộ ra cái gì phải không? Đã để cậu biết rồi à?”

Lâm Sở tựa người vào lan can để lấy chỗ dựa, chỉnh ống kính.

“Cái gì?”. Tội phun nước vào quần cô ấy.

“Làm gì thế hả? Quần mình mới mua đấy!”. Lâm Sở rút ngay một đồng giấy ăn ra rồi lau lấy lau để.

“Ngoại tình! Ngoại tình!”. Tội quay mặt cô ấy về phía trước.

“Ôi mẹ ơi! Thomas?”

Chúng tôi trông thấy A Mông và Thomas đang khoác tay nhau đi ra từ quán cà phê gần đó, chẳng đứa nào dám tin vào mắt mình nữa. Trước khi quen biết Lý Triển Bằng, A Mông đã từng mơ ước sau này sẽ lấy chồng ngoại quốc, nhưng khi gặp Lý Triển Bằng thì đã từ bỏ ngay ý định đó. Không ngờ ước mơ ngày xưa ấy bây giờ lại trở về, đúng là không thể dễ dàng quên được mà.

“Hôm nay, chúng ta đã nhìn thấy một việc rất khủng khiếp đấy!”. Tội đã bảo khi cùng Lâm Sở nấp vào một khóm cây giả ở gần chỗ họ, A Mông và Thomas vẫn đang tình tứ với nhau, còn dùng chung một cái ống hút nữa.

“Chuyện này mà để Lý Triển Bằng biết được, chắc anh ấy sẽ tức đến chết mất”. Lâm Sở tỏ ra rất kích động.

“Biết cái gì cơ?”. Giọng Lý Triển Bằng từ phía sau lưng vang tới.

“Mình đang mơ phải không?”. Lâm Sở hỏi tội.

“Mình không biết”. Tội cúi đầu nhìn xuống đất, trông thấy ngay một đôi giày da đen bóng lộn ở đằng sau.

“Á!”. Cả ba chúng tôi bỗng nhiên cùng hét lên.

“Này! Hai người đang nhìn gì thế?”. Lý Triển Bằng hỏi.

“À! Không có gì đâu!”. Lâm Sở vội vàng nhảy lên, kéo gì lấy cổ Triển Bằng. Rồi chỉ nghe một tiếng “khục”, tiếp đến là một tiếng hét hết sức thảm thiết của Lý Triển Bằng.

“Mạnh thêm một chút nữa là gãy cổ rồi đấy!”. Ông bác sĩ già năn năn cổ Lý Triển Bằng như thể đó là một quả dưa hấu.

“Ái! Ái! Bác sĩ nhẹ tay thôi ạ! Đau quá!”. Lý Triển Bằng khóc lóc.

“Xin lỗi nhé!”. Đứng ở bên cạnh, Lâm Sở ngoan ngoãn như một cô vợ hiền, lúc này, cô ấy đã “xuất chiêu” hơi quá đà, suýt nữa thì khiến Lý Triển Bằng đi đời rồi. Đến lúc đó, có lẽ A Mông chẳng cần phải ngoại tình gì nữa, cứ đường đường chính chính mà bỏ bịch thoải mái thôi.

“Lâm Sở! Em không có thù oán gì với anh đấy chứ?”. Lý Triển Bằng sờ cái cổ đang được bác sĩ nẹp cứng lại, giờ chỉ còn lộ ra nửa khuôn mặt để nhìn chúng tôi.

“Lâm Sở nhất thời kích động thôi, chứ cậu ấy yêu quý anh lắm đấy!”. Tội nói đỡ cho cô ấy.

“Em đã thấy ai nhất thời kích động mà suýt giết chết con nhà người ta chưa hả?”. Lý Triển Bằng đau đến phát khóc. Vị bác sĩ cũng mạnh tay quá. “Lâm Sở, trong nửa tháng nữa, em có trách nhiệm hầu hạ anh đấy!”

“Được được, em sẽ hầu hạ anh”. Lâm Sở cung cung kính kính đỡ Triển Bằng lên xe. “Tiểu Ngư, cậu đi cùng mình, đưa Lý Triển Bằng về nhà đã nhé!”

“Trời ơi, Lâm Sở, cậu làm cái trò gì thế hả?”. A Mông cứ ôm lấy cái cổ bó bột của Lý Triển Bằng mà khóc.

“Mình sai rồi”. Lâm Sở cúi đầu bảo.

“Chúng mình cũng vì cậu cả đấy”. Suýt nữa tội đã kể hết mọi chuyện ra.

“Vì mình cái đầu cậu ấy! Vì mình nên mới hại chồng mình thế này à?”. A Mông vừa khóc vừa thốt ra câu nói từ tận đáy lòng.

4.

“Mẹ! Con về rồi!”. Tôi đẩy cửa, bước vào nhà, mệt mỏi nằm lăn ra ghế.

“Tiểu Ngư à, con đã đi đâu thế? Đại Hải chờ con cả chiều nay rồi đấy!”. Mẹ tôi ngồi xuống bên cạnh, vuốt tóc tôi.

“Ôi, mẹ đừng nhắc nữa! Suýt nữa thì Lâm Sở đã làm gãy cổ Lý Triển Bằng mẹ ạ”

“Lại đánh nhau hả?”. Cổ Đại Hải từ trong bếp đi ra, trên người toàn mùi sườn xào chua ngọt.

“Tối nay ăn sườn sao?”. Tôi ngẩng đầu lên.

“Tiểu Ngư nhà ta giỏi thật đấy! Mũi thính như Bội Bội ấy!”. Cổ Đại Hải cười phá lên.

“Tiểu Ngư về rồi à?”. An Nguyệt cười tươi như hoa, lao đến trước mặt tôi, đúng lúc tôi đang ăn vụng miếng sườn, làm tôi giật mình, suýt thì mắc nghẹn.

“Lấy nước, lấy nước mau lên...!”. Cổ Đại Hải vội vội vàng vàng chạy đi rót nước còn mẹ thì vỗ vỗ vào lưng tôi.

“Trời ạ, chị định giết em đấy à?”. Tôi uống một ngụm nước lớn. “May mà món này cũng mềm, không thì em đi đời rồi đấy!”

“Sao con không cẩn thận chút nào thế hả?”. Mẹ tát nhẹ tôi.

“Xin lỗi...!”. An Nguyệt cứ ôm lấy anh trai tôi mà khóc. Giờ thì thần kinh chị ấy vô cùng nhạy cảm, động tí là khóc lóc, tôi nghĩ chị ấy là hiện thân của Lâm Đại Ngọc. Con người này bỗng dưng trở nên yếu đuối, thật khiến người ta sợ.

“Anh à, qua đây em bảo!”. Tôi đứng ngoài ban công, gọi Thẩm Lăng.

“Gì vậy?”

“Giờ lại tới trò gì thế?”. Tôi chỉ về phía An Nguyệt, hỏi.

“Đừng có nói lung tung! Nếu không phải tại anh thì cô ấy cũng không bị bệnh như thế đâu”. Ông anh trai yêu quý trừng mắt nhìn tôi.

“Sao chứ? Chó cùng rút giậu đấy thôi!”. Tôi bảo. Đúng là tức chết đi được, Thẩm Lăng chẳng có chính kiến gì cả.

“Anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng mà An Nguyệt cũng đáng thương lắm..”

5.

Trời sắp sập rồi! Giờ Lý Triển Bằng cũng nghĩ ra lắm trò, anh ta kiếm đâu được một cái chuông nhỏ, cứ mỗi lần lắc lắc là Lâm Sở lại vội vàng lao tới hầu hạ như thái giám với vua ngày xưa vậy.

“Anh muốn uống nước!”. Lý Triển Bằng đang cúi đầu vào đồng tài liệu, chỉ ngẩng lên, nhìn lướt qua Lâm Sở một cái.

“Vâng, vâng.” Lâm Sở lập tức chạy đi rót nước.

“Á... Em muốn anh bỗng chết hả?”. Lý Triển Bằng há mồm kêu như éch ộp.

“Sao anh lại nói thế? Để em đi lấy nước lạnh cho anh!”. Lâm Sở bảo. Nhân lúc Lý Triển Bằng không chú ý, Lâm Sở giờ nắm đầm về phía anh ta.

Tôi đập tay lên bàn làm việc của Lý Triển Bằng. “Này Lý Triển Bằng, con người ta mà cười sung sướng quá thì dễ hư hỏng lắm đấy!”

“Mồm miệng em đúng là chẳng ra sao”. Lý Triển Bằng khở sở ngược cổ lên nhìn tôi, giống hệt như con vịt chuẩn bị được đưa vào lò nướng.

“Anh sung sướng qua đấy nhì? Ở nhà thì có A Mông hầu hạ, tới công ty thì có Lâm Sở phục vụ, giờ chỉ cần một em nhân tình nữa là đủ bộ đấy!. Tôi dựa người vào bàn.

“Phân tốt thì không nên để chảy vào ruộng người khác, hay em làm luôn đi!”. Lý Triền Bằng cười híp mắt, nói với tôi.

“Thôi ngay! Anh bỏ vợ đi rồi hãy nói câu ấy! Con hổ cái nhà anh, em không có gan động vào đâu!”

“Này, hai người đang nói chuyện gì thế?”. Lâm Sở vừa đi mua cơm về.

“Đang khen cậu đó!”. Tôi cầm lấy hộp cơm. “Khen là cậu làm việc chu đáo, Lý lão gia đây đang có ý cười về làm thiệp đấy”.

“Quên ngay đi! Lão nương đây chỉ có bán sức không bán thân nhé!”. Lâm Sở cũng nói đùa theo tôi.

“Đừng mà, anh cho em làm vợ chính luôn!”. Lý Triền Bằng đứng dậy để chuẩn bị ăn cơm.

“Thôi, em còn muốn sống thêm mấy năm nữa, cứ làm bồ nhí trước đã!”. Lâm Sở lấy đùa ra.

“Ai muốn làm bồ nhí thế?”. A Mông cầm một túi nilon to, bước vào.

“À, Lâm Sở muốn gả cho Lý lão gia nhà cậu đấy mà”. Tôi bảo rồi mở cái túi ra, chẳng biết trong đó có những gì nữa.

“Ok, bao giờ thì mở tiệc cưới đây?”. A Mông ngồi lên thành ghế, quàng tay qua, khoác vai Lâm Sở.

“Thế này nhé, ba bọn mình trong ngoài phối hợp, hại chết Lý đại lão gia, sau đó thừa hưởng gia tài!”. Lâm Sở đưa ra ý kiến.

“Không được! Thế thì nguy hiểm quá! Anh không cưới thêm thiệp nữa đâu!”. Lý Triền Bằng vừa ăn mì vừa nói.

6.

Lúc đầu, Lý Triền Bằng rất thích A Mông. Anh ấy bảo cô ấy thật thà, chẳng giấu diếm chuyện gì cả, là người trượng nghĩa. Nhưng mẹ Lý Triền Bằng thì ngược lại, bác ấy chẳng thích A Mông chút nào, cứ như là hai người bọn họ có thù oán với nhau từ kiếp trước vậy. Mắt nhìn người của bác Lý cũng ghê gớm thật, vừa gặp đã nhận ra A Mông chẳng hiền lành gì rồi.

Lần đầu tiên ra mắt bố mẹ Lý Triền Bằng, A Mông đã để lộ ngay bản tính tham ăn ra, tự xới hẳn một bát cơm đầy. Bố Lý Triền Bằng cứ luôn miệng khen cô bé này ăn uống được. Chuyện đó là đương nhiên rồi. Còn chút cơm thừa trong xoong, A Mông cũng xới nốt cho Lý Triền Bằng, bắt phải ăn hết. Lúc đó, mặt mẹ chồng tương lai của A Mông dài ra cả thước. Nghĩ cũng thấy đúng, con trai của bác ấy ở nhà lúc nào cũng được coi như bảo bối, đừng nói là cơm thừa, cho dù là cơm chỉ hơi nguội một chút thôi thì đã nói là cơm thừa rồi. Từ bé Lý Triền Bằng đã là công tử được cả nhà nuông chiều.

“Gia đình anh ta định kiếm đứa con dâu gả khoán hay sao chứ?”. A Mông tức khí, ngồi trên giường kêu ca.

“Thôi nào, chẳng qua họ chỉ muốn tìm một người con dâu đối xử tốt với con trai mình thôi mà! Hơn nữa, những việc mà con dâu gả khoán phải làm còn nhiều hơn cậu cả trăm lần đấy!”. Tôi nói câu này là hoàn toàn có cơ sở, trong nhà tôi chẳng phải cũng đang có một cô con dâu gả khoán đúng chuẩn, sắp sửa nên duyên với anh trai tôi đó sao?

Ngày nào, An Nguyệt cũng tới nhà tôi lúc bảy giờ sáng, đi chợ, nấu ăn, giúp anh trai tôi chuẩn bị đồ đi làm, lấy sẵn kem đánh răng, pha nước rửa mặt, khi ông anh yêu quý của tôi đi khỏi thì bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, lau sàn từ trong ra ngoài, sau đó ngồi bệt xuống để lau mấy cái thảm (thảm ngồi nhà tôi làm bằng gỗ, tuần nào cũng phải lau), rồi lại giặt quần áo, đồ lót phải giặt bằng tay, đồ sáng màu và sẫm màu để riêng, giặt xong thì lại chia ra để phơi. Hôm nào trời nắng, chị ấy còn tranh thủ mang chăn ra phơi, rồi khâu khâu vá vá nữa...

“Thế thì có khác gì ôsin đâu?”. A Mông nghi hoặc nhìn tôi.

Bữa cơm lần đó suýt nữa làm cho bọn họ không lấy được nhau, tất cả chỉ vì mẹ Lý Triền Bằng.

“Lý Triền Bằng! Con mang sổ hộ khẩu đi đâu rồi hả?”. Tôi vừa nhắc máy lên đã nhận ngay một tràng như súng liên thanh của mẹ Lý Triền Bằng.

“Bác ơi!”. Tôi lên tiếng.

“Hả? Lý Triễn Bằng đâu rồi? Con với chả cái!”. Giọng của bác ấy rất kích động, chắc chắn còn hơn cả khi đi tham gia cách mạng trước đây.

“Cháu không biết, cô giáo cũng đang tìm anh ấy đấy ạ”. Hôm nay là ngày thi giữa kỳ nhưng Lý Triễn Bằng không đến, trong ký túc xá cũng không có, chỉ để lại cái điện thoại di động đang không ngừng đổ chuông. Ngụy Tử Lộ sợ gia đình Lý Triễn Bằng có chuyện gì đó nên đưa điện thoại cho tôi nghe.

“Thằng con chết dẫm này!”. Bác Lý kéo dài giọng. “Chắc chắn là nó ăn trộm sổ hộ khẩu, đi đăng ký kết hôn rồi!”.

“Hả?”. Đây đúng là tin động trời, hôm qua, A Mông mới biết cô ấy có thai, tôi còn tưởng hôm nay hai người bọn họ đi phá thai ấy chứ.

“Lại còn nói dối bác là có thai gì đấy nữa, cháu bảo có phải là con cái hư đốn quá rồi không?”. Mẹ Lý Triễn Bằng khóc lóc kể lể với Ngụy Tử Lộ nghe máy.

“Nhưng việc có thai là thật đấy ạ”. Tôi kéo điện thoại về phía mình.

“Cái gì? Bọn nó phải bị băm thành trăm mảnh mới được!”. Bác Lý gất lên. Sau đó, tôi chỉ nghe thấy một tiếng “bíp”, điện thoại ngắt luôn.

Lúc đến nhà Lý Triễn Bằng, tôi và Ngụy Tử Lộ thấy hai người họ đang trốn ở bên ngoài.

“Chẳng phải hai cậu đi đăng ký kết hôn sao?”. Tôi đá cho A Mông một cái.

“Suyt! Nói bé thôi! Bọn anh vẫn chưa đi, đã tìm thấy sổ hộ khẩu đâu!”. Lý Triễn Bằng vội vàng kéo bọn tôi đi ra ngoài.

“Bác Lý bảo bọn cậu trộm sổ hộ khẩu đi rồi còn gì?”. Ngụy Tử Lộ ngơ ngác nhìn Lý Triễn Bằng.

“Cái gì? Đến mẹ mình cũng không biết đã cất ở đâu hả?”

Mẹ Lý Triễn Bằng vốn dĩ không thích A Mông nên lúc nghe Lý Triễn Bằng ám chỉ việc muốn kết hôn, bác ấy nghĩ ngay đến việc giấu sổ hộ khẩu ở một chỗ kín, cuối cùng chính mình cũng không tìm ra được nữa, tức điên lên, lại nghĩ là bị Lý Triễn Bằng trộm mất.

“Mẹ!”. Lý Triễn Bằng tựa cửa nhìn vào trong nhà, gọi.

“Thằng khốn nạn, mày chết ở đâu thế hả?”. Mẹ Lý Triễn Bằng lập tức xông ra làm cậu chàng sợ quá, ngã lăn ra đất.

“Mẹ...”

“Vợ mày có thai mấy tháng rồi hả?”. Bác Lý cứ nhìn chăm chăm vào A Mông đang nấp sau lưng chúng tôi.

“Bác...”. A Mông lắp ba lắp bắp, thò mặt ra.

“Sao còn gọi là bác chứ?”. Bác Lý tự nhiên lại gần, ôm lấy A Mông.

“Hả?”. Ba người chúng tôi ngơ người ra nhìn nhau. Bác Lý rất xứng đáng nhận giải Oscar, khả năng diễn xuất cực kỳ chuyên nghiệp.

7.

Thì ra mẹ Lý Triễn Bằng giấu quyển sổ hộ khẩu trong thùng gạo, chúng tôi mất gần một ngày trời mới tìm thấy.

Sau đó, họ tổ chức hôn lễ. Quả không hổ danh người có tiền, tiệc cưới của họ có tất cả hơn tám mươi bàn, khách mời toàn là thương nhân và các vị lãnh đạo có tiếng, đến chật cả hội trường.

“Này, sao giờ vẫn chưa được ăn nhỉ?”. Lâm Sở thắc mắc. Cô ấy đã xơi hết đồng lạc và đĩa hoa quả bày trên bàn từ lúc nào rồi.

“Cậu chưa ăn gì sao?”. Tôi đang ngồi nhẩn nhác, mấy hạt lạc này phải giành nhau mãi với Lâm Sở mới được.

“Phòng hết đồ ăn rồi, mình quên không rút tiền.”. Đạo này, Lâm Sở rất ít khi ra ngoài, kêu là ra ngoài nóng nực, nhưng tiền của cô ấy lại để hết ở ngân hàng. Thực ra, cô ấy cũng có rất nhiều tiền.

“Đáng đời! Ai bảo cậu lảm chuyện!”. Tôi dựa người vào ngực Ngụy Tử Lộ. “Bên nhà bếp đình công à? Sao vẫn chưa đưa thức ăn lên thể nhỉ?”

“Ôi, đói quá đi mất!”. Dương Siêu cầm đũa, vẽ vẽ lên mặt bàn.

“Anh làm gì thế? Trông buồn cười chết đi được!”. Trần Lộ kéo tay anh ta lại.

“Anh em đợi một lát nhé, thức ăn đến ngay đây!”. Lý Triễn Bằng từ đâu chạy tới, cười khi khi.

“Mau lên, mau lên! Đói sắp chết đến nơi rồi!”. Tôi đập chân anh ta.

A Mông cầm một ly rượu tới chúc chúng tôi, Lý Triễn Bằng thì nói xoen xoét. “Ăn no đi nhé, tối nay còn đến phòng cưới của bọn mình chơi nữa!”

“Đúng, bọn em phải tới xin tý hơi may mắn chứ nhỉ?”. Trần Lộ lúc nào cũng thích đến mấy chỗ như thế, cô ấy bảo phòng tân hôn thường rất may mắn.

“Ừ ừ, còn Tiểu Ngư thì bao giờ cưới đây?”. Lý Triễn Bằng nháy mắt với hai chúng tôi.

“Sao? Để anh chuẩn bị tiền mừng hả?”, Tôi cầm vỏ lạc ném anh ấy.

“Tất nhiên, anh sẽ mừng một tờ tiền to, một nghìn nhé!”. Lý Triễn Bằng vội né.

“Biến ngay đi! Cái đấy là tiền âm phủ mà!”

Chẳng biết những lời nói khi đó có đắc tội với thần tiên hay không mà cuối cùng tôi và Ngụy Tử Lộ dừng nói là kết hôn, đến cả bữa cơm chia tay cũng chẳng được ăn...

8.

Chúng tôi phải đi rất nhiều chợ bán thú nuôi mới tìm được một con mèo tam thể giống Đu Đu.

“Em thấy con mèo này hay không?”. Cố Đại Hải rất thích một con mèo xiêm, bế lên, bảo với tôi.

“Không, em cần mèo tam thể cơ!”. Tôi đi sang bên kia đường, đây đã là chợ bán thú nuôi lớn nhất rồi, nếu còn không tìm thấy con nào giống Đu Đu nữa, chắc tôi phải bỏ ý định nuôi mèo thôi.

Đúng là “gái có công, chồng chẳng phụ”, tôi nhìn thấy một con mèo đang bị nhốt trong cái chuồng rách nát để sau cửa hàng. “Có bán con mèo đó không em?”.

“Con nào hả chị? Con mèo tam thể ấy ạ?”. Cô bé bán hàng nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

“Đúng, con đó đấy!”. Tôi bảo. Ngoài màu mắt không giống Đu Đu ra, nhìn nó chẳng khác gì cả.

“Con đó bị thọt chị à. Chị xem, mấy con mèo kia xinh hơn kia!”. Cô bé bán hàng bế con mèo bị thọt chân xuống.

“Meo...”. Con mèo đó chẳng kêu được to, chỉ rên rỉ một cách yếu ớt.

“Nó xấu lắm!”. Cố Đại Hải quay sang bảo tôi.

“Em muốn nó nó đấy!”. Tôi ôm lấy chú mèo tội nghiệp, trông nó giống hệt Đu Đu lúc còn bé, nhỏ tí xíu.

“Được rồi”. Cố Đại Hải bậm môi. “Em thích thì mua. Bao nhiêu tiền vậy?”

“Bán rẻ cho anh chị đấy, hai mươi tệ nhé, dù sao nó cũng bị tật mà”. Cô bé chủ tiệm còn buông thêm một câu. “Ngay cả mẹ nó cũng không chăm đến nó, chê nó xấu xí đấy ạ”.

“Được rồi! Cứ mua đi!”. Tôi chỉ đạo Cố Đại Hải trả tiền.

“Sao em cứ nhất quyết đòi mua con này thế?”. Trên đường về, Cố Đại Hải gặng hỏi tôi, chắc tò mò quá, không chịu nổi nữa đây mà.

“Em thấy thích nên mua thôi”. Tôi bảo. Con mèo này ngoan thật, cứ nằm im thín thút, chẳng ngo ngoáy, nghịch ngợm gì cả. “Nhìn quen rồi cũng thấy nó đẹp đẹp đấy chứ!”. Tôi vuốt ve đầu chú mèo.

“Đặt tên là gì bây giờ? Tam Thể hả?”

“Tam Thể cái gì chứ? Tên là Đu Đu”. Tôi nói. Cố Đại Hải thật đúng là ... đôi khi chẳng thông minh chút nào.

Tôi cầm một cặp lồng cháo còn ấm đến thăm Trần Lộ. Cô ấy gầy hơn trước rất nhiều, giờ cả xương. Sự việc lần này rốt cuộc nguyên nhân là tại sao, cô ấy nhất quyết không chịu nói, Dương Siêu cũng không kể, thế nên chúng tôi chẳng dám hỏi.

“Thể nào rồi?”

Vừa thấy tôi đẩy cửa bước vào, Trần Lộ liền ngồi dậy.

“Không sao. Không ngờ cậu lại tới thăm mình đấy”. Trần Lộ cắn môi, bảo.

“Giờ cậu còn nói mấy cái đó làm gì chứ? Cứ lo nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng đi!”. Tôi đổ cháo ra rồi đưa cho cô ấy.

“Mình... mình nghĩ lại chuyện trước đây...”. Vừa nói, mắt cô ấy đã đỏ hoe.

“Đừng nói nữa! Chẳng phải bây giờ không có chuyện gì rồi sao?”. Tôi vỗ về.

“Mấy hôm trước, A Mông cũng tới thăm mình”. Trần Lộ cười nhẹ.

“Vậy hả? Mình đang định mấy hôm nữa rủ cậu ấy cùng tới đấy.”

“Ừ. Dương Siêu bảo đợi mình khỏe hẳn thì phải trực tiếp tới xin lỗi cậu ấy”. Trần Lộ chậm rãi múc từng thìa cháo lên ăn.

Nhìn cô ấy như thế này, tôi không biết phải nói gì cả, cũng chẳng biết có thể hoàn toàn tha thứ cho Trần Lộ không, nhưng chắc chắn tôi không thể hận cô ấy được. “Người chết vì tiền, chim chết vì thóc”, chuyện đời vốn thế. Chẳng có ai hoàn toàn sai, chỉ là tôi không ngờ Trần Lộ có thể hiểu lầm chúng tôi lâu đến như vậy. Hi vọng tất cả mọi chuyện đã qua sẽ thực sự qua đi hết, không bao giờ quay trở lại nữa.

9.

“Xin chào! Xin chào!”

“Lâu lắm không gặp, dạo này anh thế nào?”

“Nghe nói bên anh vừa có một vụ làm ăn lớn đúng không?”

Trong buổi tiệc của Triệu Bồi, người đến rất đông, hình như ai cũng quen biết Cố Đại Hải, chỉ có mỗi tôi là chẳng quen ai cả, chán chết đi được. Nếu sớm biết thế này, tôi không thèm đến cho xong.

“Chán lắm à?”. Triệu Bồi hỏi tôi.

“Cũng bình thường. Tại em không cùng đẳng cấp với mọi người, em thuộc cấp thấp hơn”. Tôi cầm lấy miếng dưa, bảo. “Cũng giống như miếng dưa này, mua ở chợ thì chẳng thể như mua trong siêu thị được”.

“Em hay đùa thật đấy!”. Triệu Bồi cười. “Thực ra chị rất ngưỡng mộ em, cái gì cũng dám làm, dám tranh đấu cho bản thân mình. Từ bé đến giờ, chị luôn phải sống theo ý muốn của cha mẹ”.

“Hả? Vậy thì chị giống anh Thẩm Lăng nhà em đấy”. Tôi vừa uống nước ngọt vừa bảo.

“Ừ, nói thật thì suýt nữa, chị đã thành chị dâu của em rồi”. Triệu Bồi nhìn tôi.

“Hả?”. Tôi nghĩ rằng mình đang nghe nhầm.

“Ha ha... Thôi, chị đang có khách ở bên kia, em cứ từ từ thưởng thức đi nhé, đồ ăn ở đây được lắm đấy!”. Triệu Bồi vỗ nhẹ vào lưng tôi rồi rời đi.

“Vợ à, em sao thế? Há mồm ra nào! Em ăn gì để anh đút cho?”. Cố Đại Hải từ đâu bước tới, chắn ngay trước mặt tôi.

“Em muốn ăn bít tết!”. Tôi bào, không thể tin vào tai mình, gã Thẩm Lăng ngốc nghếch nhà tôi không ngờ lại được lắm cô gái hâm mộ như vậy.

“Để anh lấy cho!”. Cố Đại Hải nhét vào tay tôi một đĩa đầy những món ăn tôi thích.

“Hồi còn đi học, chị Triệu Bồi có thân thiết một cách đặc biệt với ai không anh?”. Không nhin nổi nữa, trên đường về, tôi hỏi Cố Đại Hải.

“Có chứ”. Xem ra Cố Đại Hải đang đắc ý lắm.

“Đừng có nói với em là anh nhé!”. Tôi lườm anh ấy.

“Chuẩn đấy! Nhưng còn có cả anh trai nhà em nữa”. Cố Đại Hải cười khì.

“Thế tại sao chị ấy lại không thành đôi với anh trai em?”

“Anh trai em ấy hả? Có hôm nào tan học mà An Nguyệt chẳng tới đón anh ấy, ai dám động vào chứ?”. Cố Đại Hải cũng thấy chuyện đó đúng là buồn cười.

“Này, trước đây anh đã từng tới nhà em rồi phải không?”. Tôi đoán hồi còn đi học, Đại Hải và Thẩm Lăng thân với nhau như vậy, chắc chắn tôi đã gặp anh ấy rồi.

“Ồ, hồi trước anh đã tới nhà em rồi, nhưng hình như chưa bao giờ gặp em cả”. Cố Đại Hải neho mắt nhìn tôi. “Em có muốn biết trước kia, anh Thẩm Lăng tả em như thế nào không?”

“Em không thèm! Thế nào ông ấy chẳng bảo em nghịch như quỷ”. Tôi khoanh tay lại, bảo.

“Không đâu! Anh trai em kể, em gái cậu ấy rất dễ thương, luôn được người khác yêu quý đấy!”. Cố Đại Hải cời áo khoác ra, đưa cho tôi.

“Anh bốc phét đúng không?”. Tôi nói. Có đánh chết, tôi cũng chẳng tin Thẩm Lăng lại khen tôi như vậy.

“Em không biết thật à? Thực ra từ nhỏ, anh Thẩm Lăng đã rất yêu quý em rồi. Hồi trước toàn kể với anh là em thông minh thế nào, hay giúp anh ấy đánh nhau thế nào nữa đấy!”

“Anh ấy còn mặt mũi mà kể mấy chuyện đó nữa hả? Đàn ông con trai gì mà đến một đứa con gái cũng không đánh nổi?”

10.

A Mông và Lý Triển Bằng lại tiếp tục “sự nghiệp” đánh chửi nhau, hai người này đúng là không có lúc nào ngừng lại được. Nhưng thực ra, chuyện lần này là do bé mập của họ gây nên.

Hôm đó, Lý Triển Bằng tới thăm con, A Mông rất vui, hai người họ suýt nữa còn định dọn về ở chung với nhau nữa. Thế mà chỉ một câu nói của thằng nhóc đã ngăn trở tất cả.

“Con trai, gọi bố đi nào!”. Lý Triển Bằng ôm lấy thằng bé đùa.

“Mẹ... mẹ...”. Thằng bé nhà A Mông rất dễ thương, ai trêu, nó cũng cười đùa theo.

“Không phải, gọi bố cơ mà!”. Lý Triển Bằng ôm thằng bé đi vòng quanh nhà.

“Chúng tớ nó không thích anh rồi”. A Mông vừa cười vừa đưa bình sữa cho chồng.

“Mẹ quan trọng hơn mà! Nhưng dù sao nó cũng phải gọi một tiếng bố nữa chứ, đúng không?”. Lý Triển Bằng lén vuốt tay vợ.

“Đáng ghét...!”. A Mông không những không đánh anh ấy mà còn mắng yêu, thế nên Lý Triển Bằng được thể lần tới, tay này ôm A Mông, tay kia ôm con, cảnh tượng đúng là khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Bỗng nhiên tình huống đáng sợ nhất đã xảy ra. “Cục cưng Lâm Lâm ơi...!”. Thằng bé con chắc thấy thiên hạ thái bình quá nên phát ngôn một câu vô cùng đúng lúc.

“Hả? Con nói gì đấy?”. A Mông quay vội lại, ôm lấy đứa con.

“Có gì đâu! Anh chẳng nghe thấy gì cả!”. Lý Triển Bằng ngồi bên cạnh, run lên cầm cập.

“Câm miệng ngay!”. A Mông đưa tay chỉ thẳng vào mặt Lý Triển Bằng.

“Hi hi...”. Thằng cu con không biết mình vừa gây ra tội tày trời, vẫn vui vẻ cười đùa.

“Con yêu, nói ẹ nghe, con vừa nói gì hả?”. A Mông ôm lấy thằng bé hỏi.

“Lâm Lâm... cục cưng...”. Bé mập vừa mút ngón tay vừa nói.

“LÝ TRIỂN BẰNG!”. Tiếng hét của A Mông khiến thằng bé sợ quá, khóc ầm lên.

“A Mông à, lời nói của bọn trẻ con, sao em lại tin được cơ chứ? Cái này chắc là con nó học được ở trên ti vi đấy... Đúng rồi, chắc nó xem phim hoạt hình!”. Lý Triển Bằng vội vàng bước lùi về phía sau, hấp tấp đập cả đầu vào tường.

“LÝ TRIỂN BẰNG! TÔI PHẢI GIẾT ANH!”. A Mông phi ngay vào bếp tìm con dao.

Lý Triển Bằng ngẩng khuôn mặt đau khổ lên, lắp bắp kể lại câu chuyện lúc đó cho chúng tôi nghe.

“Sao anh trốn được ra đây thế?”. Tôi không nhịn nổi cười.

“Sao em lại nói thế?”. Cố Đại Hải lườm tôi. “Anh không sao chứ?”.

“Hu hu hu...”. Tự nhiên Lý Triển Bằng ôm mặt khóc.

“Thôi, không khóc nữa... Ngoan nào, không sao đâu...!”. Lâm Sở ôm Triển Bằng vào lòng.

“Anh...Sao anh sao lại đen đui thế cơ chứ?”. Lý Triển Bằng vừa nói vừa nấc làm chúng tôi chẳng nghe rõ anh ấy nói gì cả.

“Haizzz... Lý Triển Bằng thật đáng thương!”. Tôi kéo Cố Đại Hải lên sân thượng, nằm hóng gió.

“Mặt anh ấy bị đánh sưng vù lên rồi!”. Cố Đại Hải để đầu tôi gối lên tay anh.

“Anh này, hay hai chúng mình cũng chơi trò như họ đi, cũng vui đúng không?”

“Vui cái gì mà vui chứ? May mà anh không cưới phải cô vợ như A Mông, nếu không thì sống chẳng bằng chết”. Anh ấy xoa vai cho tôi. Đang nói chuyện thì chuông điện thoại của tôi bỗng reo lên.

“A lô!”.

“Mình sẽ đánh chết tên Lý Triển Bằng à xem!”. Tiếng A Mông hùng hồn vang lên trong điện thoại.

“Lữ Tiểu Mông à?”. Cố Đại Hải dùng khẩu hình hỏi tôi.

“Thôi đi, cậu đã đánh con người ta ra nông nổi này rồi, lại còn định làm gì nữa hả?”. Tôi gật gật đầu với Cố Đại Hải.

“Đúng là tên khốn nạn!”. A Mông vẫn rất tức giận.

“Thôi thôi, anh ấy đã khóc lâu lắm rồi đấy, giờ vẫn đang khóc kìa kìa!”

Trong quán cà phê, A Mông vừa sụt sịt vừa bảo chúng tôi:

“Đúng là khốn kiếp! Đã thế mình phải làm chuyện gì đó với Thomas cho hắn ta xem!”

“Thôi nào, biết đâu đấy đúng là do con cậu học được trên phim hoạt hình thì sao?”. Lâm Sở liếc tôi rồi quay sang an ủi A Mông.

“Đúng. đúng! Giờ mấy cái phim hoạt hình đó chẳng có gì là không dám nói cả, nào là “cục cưng”, rồi thì “tình yêu”, còn có cái gì mà... à.. cái mà...”. Không hiểu sao tự nhiên tôi lại lắp bắp.

“Còn có... bạo lực, à, có cảnh quay bạo lực nữa!”. Lâm Sở nhíu mày nghĩ mãi mới thốt lên được một câu.

“Các cậu theo bên nào hả?”. A Mông rút cái khăn giấy ra, giương đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn chúng tôi.

“Bên cậu! Ngoài cậu ra thì còn bên ai được nữa!”. Tôi và Lâm Sở vội vàng đưa tay lên thề thốt.

11.

“Chị ơi, chị bảo thế này có tức không cơ chứ?”. Cuối tuần, Cố Tiểu Khê tự nhiên chạy tới nhà tôi kể lể.

“Sao?”. Tôi đang đánh răng, quay ra hỏi.

“Anh Phong ấy, anh ấy đã hẹn em hôm nay đi xem phim rồi, thế mà gần đến giờ thì lại kêu bận vẽ tranh, không đi nữa..”. Cổ Tiểu Khê ôm lấy cả Đu Đu và Bội Bội.

“Thế thì em phải cẩn thận đấy! Chị nghe nói bọn nghệ sĩ trắng hoa lắm, nhờ cậu ta đi với người khác thì sao?”. Tôi mở tủ lạnh lấy ra hộp sữa. Bội Bội vội vàng chạy tới cắn chân tôi. “Đây, ăn đi!”. Tôi ném cho nó nửa cái xúc xích.

“Không phải chứ?”. Sắc mặt Cổ Tiểu Khê tự nhiên tái đi.

“Cái này cũng không nói chắc được, hay là chị kiểm giúp em một đứa để thử cậu ta nhé!”. Tôi đưa ra ý kiến.

“Có được không ạ?”

“Yên tâm đi!”

“Cậu giúp mình chút chuyện này nhé, được không?”. Tôi kể cho Lâm Sở chuyện của Tiểu Khê.

“Chuyện này thì giúp làm sao được?”. Lâm Sở có vẻ thất thần, hoảng hốt.

“Cứ nghe mình đi, chỉ có cậu đi mời chài đàn ông thì mình mới yên tâm thôi”. Tôi ôm lấy cô ấy.

“Được thì được, nhưng mà mình không có quần áo con gái đâu.”

“Mình có, mình có mà!”

Thực ra gương mặt của Lâm Sở rất đẹp, da mịn màng, dáng người dong dỏng cao, lúc cười lại có cả má lúm đồng tiền nữa.

“Thế này đã được chưa?”. Dưới sự chỉ huy của tôi, Lâm Sở mặc một bộ váy hoa, trang điểm một chút, đội thêm bộ tóc giả, đúng là trông cực kỳ xinh đẹp.

“Oa, mỹ nhân! Mỹ Nhân!”. Trông thấy Lâm Sở, mắt Dương Siêu sáng rực lên.

“Biến đi! Đồ lằng nhằng!”. Lâm Sở ngồi bên cạnh Dương Siêu, kéo váy trùm lấy chân, quất nạt.

“Thế này trông giống mấy mợ già hơn đấy!”. Dương Siêu nói xong, suýt nữa thì bị Lâm Sở bóp cổ.

“Cậu phải dịu dàng đi một chút, không là hỏng hết đấy!”. Tôi giúp Lâm Sở sửa lại tóc, căn dặn.

“Biết rồi, biết rồi! Thế không được lời điện thoại ra trước à?”. Lâm Sở tỏ ra rất khó chịu.

Theo kịch bản của tôi, Lâm Sở ban đầu phải tỏ ra yếu ớt, cố ý bị ngã để được cậu Phong kia nâng dậy, sau đó sẽ cho số điện thoại để hẹn hò.

“Có được không nhỉ?”. Tôi hỏi lúc tôi và Dương Siêu ngồi ở vườn hoa bên cạnh trông chừng.

“Không sao đâu, lúc này, anh vừa nhìn thấy Lâm Sở là suýt hoa hết cả mắt đấy.”

“Ồi”. Lâm Sở đúng là biết diễn xuất. Cái câu nũng nịu của cô ấy khiến tôi sờn cả da gà.

“Cô không sao chứ?”. Cậu Phong đó vội vàng nâng Lâm Sở dậy.

“Ôi, xin lỗi, xin lỗi! Tôi làm bẩn hết quần áo của anh rồi!”. Lâm Sở khổ sở kêu lên. Tôi đã dặn Lâm Sở phải bôi sô cô la vào tay, sau đó cố ý sờ lên người cậu ta.

“Không sao, không sao”. Gã đó tỏ ra rất rộng lượng.

“Thật xin lỗi anh! Tôi đang định lau tay, chưa thấy giấy lau đâu thì đã bị ngã rồi...”. Tóc cô ấy bay bay trông thật quyến rũ.

“Cô thật sự không sao đấy chứ?. Nếu không phải trong ánh mắt cái gã tên Phong kia hiện lên toàn vẻ đều giả thì tôi đã tưởng cậu ta là Lôi Phong[1] tái thế rồi.

“Tôi không sao. Hay thế này đi, anh cho tôi số điện thoại, sau đó tôi sẽ mua đồ đền anh...”

12.

“Mệt chết đi được!”. Lâm Sở kéo váy lên rồi lau mồ hôi.

“Cậu chú ý tý đi, vẫn còn một tên con trai ở đây đây!”. Tôi chỉ vào Dương Siêu.

“Nhìn cái gì hả?”. Lâm Sở liền xông lên, đá cho anh ấy một phát.

“Thì thấy người đẹp nên mới nhìn...”. Dương Siêu trả lời rất thật thà.

[1] Lôi Phong (1833-1888) là một thầy thuốc nổi tiếng cuối đời Thanh

“Điên à, em là con trai cơ mà!”. Lâm Sở bẻ cổ áo, để lộ ra làn da trắng ngần. “Nào anh em, uống đi!”.

“Cậu mà cứ thế này sẽ khiến mấy gã phục vụ kia sợ chết khiếp đấy!”. Tôi bảo. Lúc này, mấy tên phục vụ nam thấy có người đẹp nên cứ đứng nhìn.

“Xin mời!”. Một cậu phục vụ trông khá đẹp trai mang bia tới, còn cố tình nháy mắt với Lâm Sở nữa.

“Hay là cậu “hoàn tục” đi?”. Tôi khoác vai Lâm Sở.

“Hoàn tục cái đầu cậu ấy. Mình coi thường bọn đàn ông”. Lâm Sở bảo. Dương Siêu suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Này, điện thoại của cậu kìa!”. Tôi thấy điện thoại của Lâm Sở rung lên bần bật liên nhắc.

“Hả? Đây là số lạ mà!”. Lâm Sở chỉ liếc qua rồi bảo.

“Cá căn câu rồi chẳng?”. Dương Siêu mỉm cười.

“Mình ra ngoài nghe điện thoại đã!”. Lâm Sở chạy vội ra ngoài.

“Chú ý thái độ, lời nói đấy nhé!”. Tôi bắc loa tay lên miệng, nói với theo.

“Mình biết rồi!”.

“Trần Lộ ra viện rồi à?”. Tôi hỏi Dương Siêu.

“Hả? Ừ, xuất viện rồi, giờ cô ấy đang ở chỗ anh”. Dương Siêu đang chăm chú nghe nhạc.

“Không sao là tốt rồi”. Tôi nghịch cái cốc trong tay.

“Các em không giận cô ấy đấy chứ?”

“Việc đó có là gì đâu!”. Tôi nhìn Dương Siêu. “Cô ấy đã giải quyết xong đồng lộn xộn đó rồi chứ?”.

“Xong rồi. Cô ấy bảo giờ cô ấy đã hối hận, muốn anh cho cô ấy thêm một cơ hội”.

“Vậy anh nghĩ sao?”. Tôi uống một ngụm bia.

“Chẳng biết, nhưng anh cũng không muốn cô ấy phải chịu tổn thương thêm nữa”. Dương Siêu nhìn tôi.

“Này, tên tiểu tử đó hẹn mình ngày mai đi ăn đấy!”. Lát sau Lâm Sở bước lộp cộp trên đôi giày cao gót, đi vào.

“Trông có được không?”. Cố Đại Hải hớn hờ bóp chân cho tôi.

“Anh cứ xem thì biết!”. Tôi đưa mấy bức ảnh đã chụp được cho anh ấy.

“Trời, đúng là mỹ nhân!”. Cố Đại Hải ôm lấy cái điện thoại, trông như sắp rỏ nước dãi ra rồi.

“Anh thích lắm hả? Thế có muốn cưới làm bà hai không?”. Tôi lim dim mắt nhìn anh ấy.

“Thôi, thôi! Anh không cần!”. Anh ấy buông điện thoại của tôi xuống. “Nhưng mà Lâm Sở ăn mặc thế này xinh thật đấy, xinh hơn lúc cô ấy mặc đồ nam nhiều.”

“Để xem cái gã nghệ sĩ kia có bị mắc câu không?”. Tôi vừa ôm Đu Đu vừa bảo.

“Đúng đấy! Làn này, Tiểu Khê hết đường chối cãi rồi!”.

“Ha ha!”. Tôi và Cố Đại Hải cười ầm lên rồi ôm nhau ngủ, hại Đu Đu và Bội Bội sợ quá chạy mất.

Ngày cuối tuần, Cố Đại Hải sợ tôi buồn nên ở nhà với tôi, còn nấu canh sườn cho tôi ăn nữa.

“Sao anh lại tốt thế nhỉ?”. Tôi hớn hở nhìn Cố Đại Hải đang bận rộn tay dao, tay thớt trong khi Bội Bội cứ quần lấy chân anh ấy.

“Anh không tốt với vợ anh thì tốt với bồ nhí chắc?”. Cố Đại Hải gấp một miếng sườn nhiều thịt ra cho tôi ném làm Bội Bội ganh tỵ, sữa ầm lên.

“Đây, cho cả mày nữa!”. Cố Đại Hải gấp một miếng, vứt ra cho nó.

“Meo...” Đu Đu cũng từ đâu chạy tới tranh phần.

“Rồi rồi, cả mày nữa, ngoan nào, ăn đi!”. Cố Đại Hải như đang nịnh con ăn vậy.

“Hí hí...”. Tôi ôm bụng cười.

“Em cười cái gì thế hả?”. Cố Đại Hải giơ cái thìa lên. “Hay em cũng kêu “meo meo” đi, anh cho thêm miếng nữa!”.

“Thèm vào! Em đang nghĩ có một đứa con cũng hay đấy chứ!”. Tôi bảo. Trong chớp mắt, sắc mặt ông chồng tôi lập tức thay đổi, lộ rõ vẻ vui mừng.

“Vợ ơi, sao anh lại yêu em thế cơ chứ?”. Anh ấy lao ngay tới, ôm chầm lấy tôi.

13.

“Em nói cho anh biết, anh mà không mua thứ gì đó hay hay cho em thì sẽ biết tay đấy!”. Tôi gọi điện thoại cho Cố Đại Hải. Hôm nay, anh ấy lại đi công tác, chỉ có mình tôi ở nhà.

“Anh biết rồi, anh sẽ mua nhiều quà cho em mà. Tối em về nhà ăn cơm chứ?”. Cố Đại Hải vẫn là người quan tâm đến tôi nhất.

“À, em định ăn ở chỗ Lâm Sở rồi, dạo này chưa thấy cô ấy báo cáo vụ hẹn hò kia”. Lúc ấy, tôi đang đi siêu thị với Lâm Sở, Bội Bội và Đu Đu cũng được đưa tới nhà cô ấy rồi, tôi định tối nay sẽ không về nhà.

“Cậu không nhìn thấy thì không biết đấy thôi, hần đúng là đồ lưu manh”. Lâm Sở vừa bóc một con tôm to vừa nói.

“Hần ta đã làm gì rồi hả?”. Tôi thấy rất hứng thú với tin này.

“Mới đầu thì chỉ hỏi chuyện thôi, sau đó, hần bắt đầu sờ chân mình”. Lâm Sở uống một hơi hết cả chỗ rượu còn lại. “Nếu không phải vì thời cơ chưa đến, mình đã bóp chết hần rồi”

“Ôi ôi, cục cưng của mình, cậu vất vả rồi, nào, cạn một ly nhé!”. Tôi vội vàng nâng ly lên.

“Lúc nào cậu mới dẫn em chồng cậu tới xem đấy hả? Mình sắp không diễn nổi nữa đâu đấy, kinh chết đi được!” Lâm Sở cau mặt. “Vội lại, mấy hôm nữa Bobo về, chuyển lưu diễn của cô ấy sắp kết thúc rồi.”

Bobo, người Thượng Hải, làm nghề người mẫu, là tình yêu sét đánh và là bạn gái đích thực của Lâm Sở. Bobo rất dễ thương, ai trông cũng thấy thích, đôi mắt như biết nói, tròn xoe, long lanh, mỗi lần chớp mắt đều khiến người khác phải rung động, đôi môi nhỏ như quả anh đào, răng đều như ngọc. Luôn có một rừng đại gia vây quanh nhưng cô ấy lại chỉ yêu Lâm Sở, luôn vì Lâm Sở mà giữ gìn, không để bất cứ gã đàn ông nào động vào.

14.

Tôi đang bận bịu với đồng việc ở tòa soạn thì biết tin một người bạn học cùng đại học vừa mới mất.

“Người bạn tốt nhất của chúng ta đã yên giấc ngàn thu tại đây...” Đoạn điệu văn tiền đưa khiến tất cả chúng tôi phải rơi lệ. Thực ra, người bạn này tính tình vô cùng đáng ghét, suốt ngày đi khiêu khích người ta, lại toàn nói chuyện linh tinh.

“Này, các cậu biết gì không? Nghe đồn là cậu ta bị đâm chết đấy!”. A Mông đeo một cặp kính đen, thì thầm với chúng tôi.

“Thật à?”. Lâm Sở ngẩng đầu lên.

“Tuy thế nhưng cũng đáng thương nhỉ?”. Trần Lộ thở dài.

Xem ra A Mông và Trần Lộ hòa bình trở lại rồi, chắc tôi đã lo lắng vô ích. Sau buổi tang lễ, chúng tôi rủ nhau đi ăn hải sản.

“Này các chị em, phát tài rồi nên quên huynh đệ này rồi hả?”

Một người bạn vừa mới tới bảo chúng tôi.

“Mình thấy đây giống buổi tụ tập bạn bè hơn, có giống lễ tang gì đâu!”. Tôi thờ dãi.

“Này, nghe nói cậu ta chuẩn bị kết hôn thì lại mất, thủ tục đăng ký cũng đã làm xong hết rồi”. Một cô bạn bên cạnh nói xen vào.

“Còn có chuyện đó nữa hả?”. A Mông vốn thích buôn chuyện, mới đó đã kể vai bá cổ với mấy cô bạn, ngồi tán dóc với nhau.

“Mình vào nhà vệ sinh một lát”. Lâm Sở bỗng đứng lên.

“Tiểu Ngư, mình muốn xin lỗi cậu”. Trần Lộ kéo tay tôi, cười ngại ngùng, chẳng khác gì lúc chúng tôi mới vào đại học.

“Cái gì chứ? Đừng nói linh tinh, mình cũng đã gây chuyện với cậu mà”. Tôi mỉm cười, bảo.

“Mình và Dương Siêu... định cưới nhau”. Cô ấy cúi đầu, nói vẻ thẹn thùng.

“Thế thì tốt quá rồi! Hai cậu cũng nên như vậy còn gì!”. Tôi thực sự rất vui mừng.

Tụ tập xong, tôi và Lâm Sở tới sân bay đón Bobo.

“Chồng ơi, em về rồi đây!”. Nụ cười ngọt ngào của Bobo có thể khiến người khác đông cứng lại.

15

“Chị dâu, em thấy sợ!”. Bàn tay Cố Tiểu Khê đầy mồ hôi. Cô ấy có vẻ lo lắng.

“Không sao đâu. Chỉ cần em biết rõ cậu ta là người thế nào là được rồi”. Tôi an ủi Tiểu Khê.

Một lát sau, tên Phong háo sắc đã xuất hiện, vừa nhìn thấy Lâm Sở thì nhào ngay tới. Tuy không nghe rõ họ nói gì với nhau nhưng thấy hắn đang kể vai bá cổ Lâm Sở, tôi liền bảo Tiểu Khê gọi ngay cho hắn, sợ để lâu Lâm Sở không chịu nổi lại hỏng việc mất.

“A lô...”. Cố Tiểu Khê vừa nắm chặt lấy tay tôi vừa gọi. ‘Anh... Anh Phong, anh đang ở đâu thế?’

“Anh đang làm việc, lát nữa nói chuyện sau nhé!”. Tôi thấy hắn vội vàng tắt điện thoại, sửa lại tư thế, hình như định xông tới hôn Lâm Sở.

“Này cậu, cậu định làm gì thế hả?”. Tôi đứng ngay sau chỗ họ ngồi, lên tiếng.

“Cô là ai vậy?”. Hắn nói cứng.

“Cậu có quen cô gái này không?”. Tôi ngoắc tay ra hiệu. Cố Tiểu Khê bước ra.

“Em... Tiểu Khê?”. Hắn sững người.

“Cậu còn gì để nói nữa không?”. Tôi dựa người vào ghế, nhìn hắn.

“Không phải, Tiểu Khê...” Hắn đứng dậy, kéo tay Cố Tiểu Khê. “Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi... Là do cô ta, cô ta không biết số điện, cứ lao vào anh!”. Hắn ta quay sang “cấn” lại Lâm Sở.

“Này! Thằng khốn kia, có muốn tao làm thế này không hả?” Lâm Sở bẻ quặt hai cánh tay của tên Phong ra sau rồi đẩy hắn ngã xuống đất.

“Chúng ta đi thôi, khóc vì tên này không đáng đâu!”. Lâm Sở kéo tay Cố Tiểu Khê ra ngoài.

“Đồ khốn nạn!”. Tôi bồi thêm cho hắn một cú.

“Hu hu...” Cố Tiểu Khê nằm trong lòng Lâm Sở, cứ thế khóc mãi không thôi.

“Em nghe chị nói này. Tại sao phụ nữ lại không thể sống được nếu thiếu đàn ông chứ?” Lâm Sở nhìn Tiểu Khê. “Không có đàn ông thì chúng ta vẫn sống được mà, thậm chí còn sống tốt hơn ấy chứ!”.

“Em...em... có thể không?”. Cổ Tiểu Khê giương đôi mắt long lanh đầy nước lên nhìn Lâm Sở.

“Sao lại không? Nhìn chị đây này, không phải chỉ đang sống rất tốt sao?”. Lâm Sở vỗ ngực. Tuy động tác của cô ấy rất đĩnh đạc nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy giống mấy con tinh tinh.

“Em đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi nhé!” Cổ Đại Hải vừa đi công tác về, tôi liền vội vàng khoe công trạng.

“Thật hả?”. Cổ Đại Hải sung sướng, ôm tôi quay mấy vòng.

“Tất nhiên rồi, em là ai cơ chứ? Thế anh mua gì cho em đây?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Toàn hàng xịn nhé!”. Cổ Đại Hải bỏ tôi xuống, lôi ra một đồng nào là mỹ phẩm, nước hoa, lại cả tổ yến gì gì đó nữa.

“Đại Hải à, mau lên! Có chuyện rồi!”. Mẹ Cổ Đại Hải gọi điện, bảo chúng tôi tới bệnh viện ngay.

“Mẹ, chuyện gì vậy?”. Lúc tôi đến nơi, mọi người đang ngồi chờ ngoài phòng phẫu thuật.

“Đúng là tạo nghiệt, tạo nghiệt rồi!”. Mẹ chồng tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại câu này.

“Bố à, xảy ra chuyện gì vậy ạ?”. Cổ Đại Hải sợ đến mức mồ hôi chảy đầy ra.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”. Bác sĩ từ trong phòng bước ra ngoài.

“Con bé có sao không, bác sĩ?”. Cổ Đại Hải vội vàng xông tới.

“Đứa bé không giữ được, ký tên đi!”. Bác sĩ nhìn chúng tôi, bảo. Tình cảnh này làm tôi nhớ đến Lâm Sở trước kia.

“Sao cơ?”. Cổ Đại Hải dường như nghe không rõ.

“Mau lên, bên trong đang đợi đấy!”

“Được, được, tôi ký. Con bé không sao là tốt rồi.”

“Ông trời ơi... kiếp trước tôi đã mắc tội gì chứ?”. Bố chồng tôi nói xong ngã quỵ xuống.

“Bố!Bố ơi!”. Tôi vội vàng lao tới đỡ ông.

“Gọi bác sĩ đi, mau gọi bác sĩ!”. Mẹ chồng tôi khóc nhiều đến mức mắt không thể mở nổi nữa.

“Bảo em mày đừng có xuất hiện trước mặt tao nữa!”. Trước khi ngất hẳn, bố chồng tôi chỉ nói được mỗi thế.

Tối muộn, Cổ Đại Hải mới mệt mỏi bước vào nhà.

“Bố không sao chứ ạ?”. Tôi lo lắng hỏi.

“Ừ”. Anh ấy ngả người lên giường.

“Em xin lỗi... Em không biết con bé...”. Tôi ôm lấy anh ấy.

“Không phải lỗi của em, em cũng đã cố gắng hết sức rồi mà. Chỉ tại Tiểu Khê trẻ người non dạ...”. Cổ Đại Hải nằm trên giường mà nước mắt không ngừng chảy ra. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy khóc như vậy.

“Sao lại thế này cơ chứ?”. Anh ấy vùi mặt vào tóc tôi, nghẹn ngào.

“Anh cứ khóc đi, khóc rồi sẽ thấy thoải mái hơn”. Cổ tôi nghẹn nghẹn. Có lẽ chỉ có tôi mới trông thấy một Cổ Đại Hải mềm yếu như thế này. Anh ấy vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc cho tôi, còn tôi ngoài việc ôm lấy Đại Hải khi anh ấy khóc ra thì chẳng biết làm gì cho anh ấy cả. Tôi thấy hận chính mình khi trở nên vô dụng như thế này...

“Chị dâu, bố mẹ đâu rồi ạ?”. Cổ Tiểu Khê nằm trên giường trông rất tội nghiệp.

“Mẹ mệt nên đã về nhà nghỉ ngơi rồi, lát nữa anh trai em sẽ tới đây”...

“Em biết... mọi người xấu hổ vì em...”. Con bé rơm rớm nước mắt.

“Đừng như vậy mà!”. Tôi chẳng biết phải dỗ nó như thế nào nữa.

“Cứ để em chết đi!”. Cổ Tiểu Khê giật cái kim truyền trên tay ra khiến vết thương chảy nhiều máu.

“Tiểu Khê, em mà cứ như thế này, bố mẹ sẽ càng đau lòng hơn đây!”. Trông thấy Cổ Đại Hải bước vào, tôi như gặp được vị cứu tinh.

“Anh... em có lỗi với mọi người. Em khiến mọi người phải xấu hổ...”. Cổ Tiểu Khê vừa khóc vừa nói.

“Dù sao cũng là người một nhà mà, mọi người không trách em đâu, nhưng em ngốc quá đây!”. Cổ Đại Hải an ủi. Anh ấy đúng là một người anh tốt, đỡ Tiểu Khê nằm xuống, còn sửa lại tóc cho cô em gái nữa.

“Đúng đây, Tiểu Khê à, em cứ nghỉ ngơi đi đã, nếu không sẽ khiến bố mẹ lo lắng lắm đây!”. Tôi vỗ nhẹ vào lưng Cổ Đại Hải. “Em đi ra ngoài tìm y tá đã nhé!”

“Ừ, có chuyện gì thì gọi anh!”. Cổ Đại Hải bảo. Tôi thấy mắt anh ấy đầy nỗi đau thương.

6. Chương 6

Trời đã sáng từ lúc nào, tôi vẫn ngồi trên giường, tóc tai rối bù, mắt nhắm mắt mở nhìn cái đồng hồ kêu tích tắc trên tường. Chín rưỡi! Con số trên đồng hồ làm tôi giật cả mình.

“Lại muộn rồi...”. Tôi vừa than thầm, vừa lấy tay cào cào lại tóc. Trước tiên phải tìm điện thoại từ đồng hồ hỗn độn này rồi gọi tới tòa soạn để xin nghỉ, sau đó lục trong đồng quần áo bắn vút bữa bãi trên sàn một cái váy có vẻ sạch sẽ một chút để mặc.

Trong tủ lạnh là một đồng hồ để lung tung, còn nửa hộp sữa, hộp nước hoa quả thì cạn tới đáy rồi, mấy cái bánh mì đã cứng đơ, vì tối qua tôi quên không bọc kín. Đu Đu và Bội Bội đói quá cũng bắt đầu biểu tình, kêu ầm ĩ.

“Á! Tôi không sống nổi nữa rồi!”. Tôi đứng giữa phòng hét lên, đúng là chẳng có ai thêm quan tâm tới tôi cả.

“Alô, Lâm Sở hả? Mau lái xe tới đây đón mình đi, có chuyện lớn đây!”. Tôi gọi điện cho Lâm Sở, chuẩn bị ra ngoài.

“Ôi mẹ ơi, sắp thành chuông lợn rồi đây!”. Lâm Sở đứng lấp ló ngoài cửa, không dám bước vào.

“Mau, tới công ty Cổ Đại Hải!”. Tôi vừa chải đầu vừa lao ra ngoài cửa, đập trúng một cái vỏ dưa, ngã oạch trên sàn.

“Cậu định làm gì hả?”. Lâm Sở vừa lái xe vừa chau mày hỏi.

“Dù hôm nay Cổ Đại Hải có chết, mình cũng phải lôi anh ấy về nhà bằng được!”. Tôi thắt dây an toàn vào. Việc quan trọng nhất cần làm bây giờ chính là bắt ông chồng tôi về nhà, không thì tôi chẳng sống nổi mất.

“Nhìn cậu bây giờ như kẻ điên ấy!”. Lâm Sở vỗ vai tôi. “Trước kia là Ngụy Tử Lộ, giờ là Cổ Đại Hải, cậu lại phát điên vì đàn ông rồi!”

Nghe thế, tôi mới nhận ra, không biết từ bao giờ, tôi đã trở thành người phụ nữ không thể sống thiếu Cổ Đại Hải được nữa. Tôi bị rơi vào bẫy của anh ta rồi, vừa mới thoát khỏi cái bẫy của Ngụy Tử Lộ, giờ lại chui vào một cái bẫy lớn hơn.

“Có cần mình lên đó với cậu không?”. Lâm Sở dựa lưng vào cửa, châm thuốc hút.

“Không cần! Cậu có thể biến được rồi đây!”. Nhưng tôi vẫn cứ đứng như thế ở cửa gần nửa tiếng. Có lẽ tôi phải trấn tĩnh lại mới được.

“Mình đã đi ra ngoài nửa tiếng rồi mà cậu vẫn chưa thêm động thủ hả? Cậu không vào thì mình đi làm sao nổi?”. Lâm Sở quay trở lại, bảo tôi.

“Trời, sao cậu còn chưa biến đi hả?”. Nhưng thực ra tôi cũng chưa biết phải đối mặt với Cố Đại Hải thế nào nữa. Cố Tiểu Khê vẫn đang nằm viện, chẳng có lý do gì để bắt Cố Đại Hải ngày nào cũng phải về chăm sóc tôi cả.

2.

“Cố Đại Hải có ở đây không?”. Tôi hỏi cô gái đứng ở bàn lễ tân. Cô này hơi xấu, răng vẩu, lại còn trang điểm rất đậm nữa.

“Chị có hẹn trước không ạ?”. Cô ta liếc mắt nhìn tôi một lát, mấy ngón tay vẫn liên hồi đánh bàn phím chat chit với bạn.

“Không.”

“Xin lỗi chị, tổng giám đốc Cố hôm nay không tiếp người ngoài ạ”

“Ồ, vậy hả? Thế cô gọi điện thoại hỏi thử xem có tiếp vợ anh ta không?”. Tôi cố nặn ra một nụ cười, nhưng chắc là khủng khiếp lắm.

“Chị là...?”. Cô gái đó bắt đầu run run, vội vàng ngừng tay, mặt đỏ bừng lên, mồ hôi toát ra làm lớp phấn trôi đi quá nửa.

“Tổng giám đốc Cố đang ngủ trong phòng đấy ạ”. Cô gái quỳ lễ tân vừa gọi điện thoại xong, cô thư ký của Cố Đại Hải đã vội vàng chạy xuống đưa tôi lên.

Căn phòng khá sang trọng, đồ đạc toàn bằng gỗ. Cố Đại Hải đang dựa lưng vào ghế, ngáy đều đều, có lẽ đang ngủ say lắm, lông mày chau lại. Tim tôi chợt thấy yếu mềm, nhìn anh ấy lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ đang ngủ ngon lành.

Tôi cứ ngồi ngắm Cố Đại Hải ngủ. Anh ấy càng lúc càng giống con của tôi, cứ nhìn thấy anh là lòng mẫu tử của tôi lại trĩu nặng, tim đập loạn xạ, mặt đỏ bừng, tay chân thì lập cập. A Mông vẫn bảo, nếu thấy đàn ông mà chỉ muốn lau miệng, bón cơm cho họ thì có nghĩa là cậu xong đời rồi, người đó không còn là người đàn ông của cậu nữa mà đã trở thành tất cả của cậu.

“Ồ, vợ à!” Cố Đại Hải Đột nhiên thức giấc làm tôi giật mình.

“Em tưởng anh quên mất em là ai rồi chứ!”. Tự nhiên tôi thấy mình đáng thương vô cùng, chỉ muốn khóc thôi.

“Anh sai rồi. Tại gần đây anh bận quá. Tiểu Khê cũng sắp ra viện, anh vẫn chưa biết nên cho nó ở đâu”. Cố Đại Hải nắm lấy tay tôi.

“Em sắp trở thành quả phụ rồi đấy! Em không biết anh để giấy vệ sinh ở đâu cả, đành ôm mông chạy vào nhà bếp lấy giấy ăn; chẳng nhớ hẹn đồng hồ nên ngày nào cũng đến muộn, tổng biên tập cứ nhìn thấy mặt em là lại tức giận; đồ ăn trong tủ lạnh hỏng hết rồi, nhưng em cũng chẳng rõ gần nhà có cái siêu thị nào mà đi, mấy cái siêu thị hay đi thì ở xa quá..”. Được dịp, tôi cứ thế xả hết ra.

“Xin lỗi vợ của anh, anh sai rồi!”. Lúc Cố Đại Hải lấy giấy ăn lau mặt cho tôi, tôi mới biết mình đang khóc, thảo nào cứ thấy giọng nói của mình là lạ.

“Hay đưa Tiểu Khê về nhà bố mẹ em ở đi, dù sao cũng còn trống một phòng mà!”. Tôi đề nghị. Ngồi trong xe ô tô của Cố Đại Hải vẫn là thoải mái nhất, ghế xe của Lâm Sở cứ làm sao ấy.

“Thế có được không?”. Cố Đại Hải cảm động cầm tay tôi.

“Được chứ, xem ai dám phản đối nào?”. Thực ra tôi đang nghĩ, nếu Cố Tiểu Khê không ở nhà bố mẹ tôi thì thế nào cũng sẽ ở nhà chúng tôi, đến lúc đó lại sinh chuyện này chuyện khác, Cố Đại Hải càng không có thời gian chăm sóc tôi, thế thì sẽ lỗ to.

“Cảm ơn vợ của anh!”. Mắt Cố Đại Hải long lanh nước. Nếu để anh ấy biết tôi tính toán như thế thì không khéo những giọt lệ này sẽ là nước mắt hận thù mất.

3

“Chị dâu, em làm phiền chị quá!”. Cố Tiểu Khê đã khỏe hơn nhiều, hai má đã hồng hào trở lại.

“Không sao đâu!”. Tôi đang cần rằng bê đồ cho con bé, cái gì mà nặng thế không biết? Ngoài mặt thì tôi vẫn tươi cười bình thường nhưng trong bụng thì lại thầm nghĩ, nếu cô em mà ở nhà anh chị thì còn phiền hơn tỷ lần đấy!

“Anh Thẩm Lãng! Mau ra đây! Xách cho em!”. Vừa ra khỏi thang máy, tôi liền gọi ngay cho Thẩm Lãng.

“Anh ra ngay đây, ra ngay đây!”. Thẩm Lãng vội vàng chạy ra ngoài.

“Anh chết ở đâu thế hả? Mau lên đi!”. Tôi xông lên, tát cho ông anh một phát, dạo này anh ấy lại gầy đi rồi, đánh không sướng tay gì cả.

“Mẹ à, Cố Tiểu Khê sẽ đến ở nhà mình một thời gian!”. Tôi kéo Tiểu Khê lên trước, mặt con bé có chút hơi ngại ngùng.

“Ôi, con bé dễ thương quá, cháu mau vào đi!”. Mẹ tôi vui vẻ nắm tay Cố Tiểu Khê, bảo. Mẹ tôi lúc nào cũng mơ ước có được một đứa con gái hiền lành, dễ bảo, nhưng tính nết tôi không được như thế, đến chết cũng chẳng thay đổi được, thế nên gặp Cố Tiểu Khê, bà ấy thích lắm.

“Cháu chào bác ạ”. Cố Tiểu Khê cứ cúi mặt xuống đất, hai má đỏ ửng lên.

“Nào nào, ăn cơm đi, cứ coi đây như nhà em nhé!”. Thẩm Lãng gấp thức ăn cho Cố Tiểu Khê.

An Nguyệt từ đầu đến cuối chẳng mở miệng nói câu nào, cứ thế nhìn chăm chăm vào Tiểu Khê.. Tôi thật lòng chỉ muốn móc hai con mắt đó của chị ta mà ném ra ngoài, thật là mất lịch sự.

“Cám ơn anh ạ!”. Cố Tiểu Khê tỏ ra ngoan ngoãn.

“Này này, Thẩm Lãng, anh gấp hết thịt rồi, không định để thừa chút nào ọi người à?”. Tôi liếc anh ấy, người đâu mà cứ nhìn thấy gái đẹp là mắt lại sáng lên.

“Con chỉ toàn nói linh tinh thôi! Sao không học con gái nhà người ta mà hiền lành, ngoan ngoãn chút đi hả?”. Mẹ lấy đũa gõ vào đầu tôi một cái.

“Con gái đã gả đi rồi khác nào bát nước đổ đi...”. Tôi đưa bát canh lên uống, thấy Thẩm Lãng gấp thức ăn hai lần cho An Nguyệt. Mặc dù chị ta vẫn chẳng nói gì, cũng không gây chuyện, nhưng cái cách chị ta nhìn khiến tôi không tài nào hiểu nổi.

“Tiểu Khê, em cứ ngoan ngoãn ở bên này nhé, đừng gây chuyện nữa, mấy hôm nữa chúng ta lại về nhà”. Cố Đại Hải mang rất nhiều đồ tới.

“Để xem ở đây ai dám bắt nạt Tiểu Khê nào!”. Tôi vừa gặm vừa liếc An Nguyệt. Chị ta làm như không nghe thấy gì, vẫn chăm chú xem tivi.

“Yên tâm đi, mọi người sẽ chăm sóc Tiểu Khê chu đáo mà! Vả lại, còn có ai khó chiều hơn em gái tôi đâu chứ?”. Ông anh trai tôi bê thêm một đĩa qua quả ra.

“Vớ vẩn! Em hơi bị ngoan đấy!”. Tôi định phi cho anh ấy một cái vỏ dưa nhưng lại sợ lát nữa bị bố mẹ bắt đi lau sàn. “Này, ông anh trai ăn hoa quả mà không lấy đĩa ra à?”.

“Đấy, thấy chưa? Đã rửa sạch, cắt ra, đưa đến tận miệng rồi mà còn chưa vừa lòng đấy!”. Thẩm Lãng vừa nói, vừa vào bếp lấy đĩa.

Trên đường về, Cố Đại Hải cẩn thận hỏi lại tôi: “Để Tiểu Khê ở nhà em không sao chứ?”.

“Không sao đâu, nhiều người như thế thì An Nguyệt làm gì được chứ?”. Tôi bắt đầu thấy buồn ngủ, nhưng vẫn chống mắt lên nhìn cảnh vật qua cửa xe. Tốt quá, giờ chỉ còn tôi và Cố Đại Hải thôi. Thế này mới đúng là vợ chồng chứ!

“Tiểu Bội Bội à!”. Cố Đại Hải vừa về đến nhà, Bội Bội đã quần ngay lấy chân anh ấy không chịu rời, Cố Đại Hải vội cúi xuống, ôm nó quay mấy vòng.

“Sáng nay, nó còn bực bội vì không thấy anh đấy”. Tôi treo khăn lên giá, Đu Đu cũng quần lấy chân tôi đòi ôm, con mèo này đúng là đua đòi thật.

Tối đó, tôi ngủ rất ngon. Cố Đại Hải trở về khiến tôi thấy thật thoải mái, đây mới thật sự là cuộc sống bình thường của chúng tôi. Nhìn gương mặt anh ấy khi ngủ say, tôi biết mình đã “đi đời”, lòng từ mẫu lại được dịp lên tiếng, đúng như A Mông nói, bây giờ tôi đã xem Cố Đại Hải giống như con mình mất rồi.

4

“A Mông thế nào rồi?”. Tôi hỏi Lâm Sở. Mấy ngày gần đây, tôi chỉ lo gặm nhấm nỗi buồn vì không có Cố Đại Hải ở bên mà chẳng quan tâm đến ai cả.

Lâm Sở tỏ ra hơi bất thường, đưa tay lên nghịch tóc, tôi đoán vụ đại chiến ly hôn của A Mông và Lý Triển Bằng lại đang đến hồi gay cấn.

“Bọn họ ấy hả? Cũng không có gì, chỉ là A Mông thỉnh thoảng lại hay nói linh tinh, dạo này còn không cho Lý Triển Bằng đến thăm con nữa.”. Do dự một lát, Lâm Sở mới chịu nói.

“Mình biết mà, thế nào cậu ấy cũng lôi con ra để gây chuyện”.

Tôi vừa uống rượu vang vừa cười.

“Xem ra cậu đã biết trò mới của hai người đó từ lâu rồi à?”. Lâm Sở đang chăm chú cắt bớt tết, gương mặt rất bình thản. Chẳng hiểu miếng bớt tết này là thịt bò hay là gì nữa, cứng kinh khủng, Lâm Sở kêu cứng hơn cả đế giày.

“Theo hiểu biết của mình thì đôi oan gia đó, chỉ cần nghe tin mình bình thường lại, thế nào cậu ấy chẳng gọi ỉnh”. Tôi vừa nói xong, điện thoại đã rung ầm lên, Lâm Sở liền thò tay vào túi lấy giúp.

“Này, Thẩm bà bà, sau này cậu đi làm thầy bói được đấy!”. Màn hình di động của tôi hiện lên tên A Mông, kèm theo cả đoạn nhạc chuông đầy ai oán nữa.

“A lô”. Tôi bấm nút nhận cuộc gọi rồi nháy mắt với Lâm Sở.

“Cậu chết rồi đấy à? Làm gì mà mãi mới nghe máy hả?”. A Mông hét lên trong điện thoại.

“Bọn mình đang ăn cơm!”. Lâm Sở giật lấy máy.

“Sao không gọi mình hả? Đang ở đâu thế?”. Giọng A Mông đã dịu hẳn.

“Quán Mạc Tư Khoa!”. Tôi cướp lại điện thoại .

Nửa tiếng sau, A Mông tới, trang điểm lòe loẹt như đi diễn tuồng, mặc áo bó sát và quần bò, phía sau áo chỉ được cố định bởi một cái khóa kéo nhỏ, lỡ chẳng may nó đứt, chắc cô ấy chỉ còn nước bò xuống đất mới che được cái thứ đã gìn giữ mấy chục năm nay, trông y như gái đứng đường vậy.

“Này, mình bảo không quen cậu ấy có được không?”. Lâm Sở khổ sở nhìn tôi. Nếu biết A Mông sẽ ăn mặc như thế này thì tôi thà không nghe điện thoại còn hơn, cứ để cô ấy nghĩ tôi vẫn đang rúc ở nhà cũng được. Tốt nhất là đừng để cô ấy đến đây.

“Mặt mũi các cậu như thế là ý gì hả?”. Cái nhìn của chúng tôi chắc đã chọc giận A Mông, mặt cô ấy đỏ bừng lên. Thôi thế cũng được, ít nhất là cô ấy cũng biết được mình ăn mặc quái dị thế nào.

“Các cậu đang đổ kị với cuộc sống bình yên của mình đúng không?”. A Mông nhìn chúng tôi đầy thách thức, nhưng trong cái nhìn ấy vẫn mang vẻ đáng thương.

“Mình chỉ sợ cậu sẽ ngạt thở mà chết thôi”. Tôi tiếp tục uống cà phê , mắt không nhìn cô ấy. Lâm Sở vẫn tỏ ra khổ sở.

“Mình thấy chuyện này có gì to tát đâu. Trẻ con ấy mà, cậu làm sao biết được nó nghe thấy câu ấy từ chỗ nào chứ? Trẻ con bây giờ học nhanh lắm”. Lâm Sở nhún vai. Mỗi khi gặp chuyện khó giải thích, cô ấy lại làm thế, như thể chuyện đó dễ hiểu lắm, nhưng thật ra lần nào cần nêu chi tiết ý kiến, tôi cũng phải ra mặt giúp.

“Mình đồng ý”. Tôi giơ tay lên tán thành.

“Hừ!”. A Mông nhìn tôi và Lâm Sở bằng ánh mắt “không thêm chấp”, lại còn cố ý thở dài nữa, sau đó ném một cái danh thiếp ra trước mặt chúng tôi, trên đó ghi “Văn phòng luật sư”.

“Em chào chị dâu!”. Cổ Tiểu Khê tươi cười chào tôi. Xem ra con bé rất được chào đón ở nhà này, mẹ tôi yêu quý nó cứ như tôi không phải con gái ruột ấy.

“Em ở đây ổn chứ?”. Tôi vừa cởi giày vừa nhìn vào bên trong, hôm nay nhà cửa có vẻ yên tĩnh đến lạ.

“Vâng ạ, hai bác rất tốt với em”. Tiểu Khê đỡ đồ giúp tôi.

“Anh Thẩm Lăng đâu rồi em?”.

“Anh ấy ra ngoài xem phim với chị An Nguyệt rồi chị ạ”.

“Sao dạo này lắm chuyện lạ lùng thế nhỉ?”. Tôi thắc mắc. Gần đây Thẩm Lăng và An Nguyệt đột nhiên đối xử tốt với nhau, xem ra cái kế giả khùng đó của chị ta cũng không tồi, chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Sau này, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với hai vợ chồng tôi, chắc tôi cũng phải lờ ra dửng dưng thử xem.

Tôi định ở nhà, ăn trưa xong mới đi nhưng A Mông sòng chết gọi điện cho tôi bảo tới gặp cô ấy ngay.

“Cậu điên rồi hả?”. Tôi bực mình đứng ở cạnh xe A Mông.

“Đây là việc gấp. Đợi làm xong việc, mình mời cậu đi ăn!”. Cô ấy kéo tôi lên xe.

“Đi đâu?”.

“Ngân hàng!”. A Mông vẫn vội vàng giống như trước đây.

“Không phải đi cướp chứ? Muốn cướp thì phải gọi Lâm Sở, mình không định nửa đời còn lại ở trong tù với cậu đâu!”. Tôi thắt dây an toàn lại.

“Cướp cái đầu cậu ấy! Mình đi khóa tài khoản”. A Mông đẩy tôi một cái, khiến tôi suýt lao ra ngoài.

Tôi và A Mông vội vã đến ngân hàng, cô ấy có thẻ vàng nên được vào phòng VIP, không phải xếp hàng. Mỗi lần đi đến ngân hàng thế này, tôi lại rất thoải mái, ngay cả ánh mắt của gã bảo vệ cũng thay đổi, cung kính đưa chúng tôi vào phòng ngồi, bên trong còn có người pha trà rót nước nữa.

“Cậu khóa thẻ làm gì thế? Mất thẻ thì gọi điện báo là được mà!”. Tôi nhìn A Mông đang hí hửng điền vào mấy tờ giấy.

“Cậu thì hiểu cái gì, mất thì có thể làm lại được, giải quyết chuyện khóa tài khoản mới phức tạp”. A Mông nói cẩn thận từng từ một.

“Thế chẳng phải là tự chuốc thêm phiền phức à? Cậu điên hả?”

“Cậu mới điên ấy! Nhìn đi!”. A Mông vẫy vẫy tờ giấy trước mặt tôi.

“Tên tài khoản: Lý Triển Bằng... Hả? Đây, chiều này hơi ác đấy!”. Tôi kéo tay A Mông.

“Ai bảo hần để chứng minh thư rơi vào tay mình!”. A Mông hất tay tôi rồi bước vào trong.

Ngày trước, mỗi khi A Mông và Lý Triển Bằng đánh nhau, mọi người đều phải cất đồ đạc lại. Nhưng chiều này của cô ấy “độc” quá, để xem lúc làm lành, cô ấy sẽ giải quyết thế nào.

“Mình nói cho cậu biết, cậu mà nói với Lý Triển Bằng thì mình giết cậu đấy!”.

“Lại còn cần mình nói sao? Thế nào anh ấy chẳng biết!”. Thực ra vừa nãy tôi đã lén gọi điện cho Lý Triển Bằng rồi, người nghe điện thoại là Hứa Lâm Lâm, cô ấy bảo tổng giám đốc Lý đang mời khách ăn cơm. Phen này Lý Triển Bằng tiêu đời rồi!

“Em ác độc quá... em ác độc quá...!”. Chuông điện thoại của A Mông reo lên, trên màn hình hiện tên Lý Triển Bằng.

“Ha ha, tiếng chuông điện thoại hợp cảnh thật đấy!”. Tôi trêu.

“A lô”. A Mông chậm rãi nhấn vào nút nhận cuộc gọi, vừa ăn vừa nhìn điện thoại đặt trên bàn, làm như có thể nhìn thấy ông chồng mình từ đó không bằng.

“LỮ TIỂU MÔNG! CÔ GIỎI THẬT ĐẤY!”. Lý Triển Bằng chắc đang nghiêng rằng nhiên lợi ở đầu dây bên kia, còn A Mông thì đang ung dung sung sướng đầu dây bên này, đúng là một cặp trời sinh mà.

“Đừng có phí nước bọt! Có chuyện gì thì mau nói đi!”.

“Mông Mông, anh sai rồi, em mang cho anh ít tiền đi...!”. Tôi cứ tưởng Lý Triển Bằng sẽ điên lên mà chửi bới ầm ĩ một trận, không ngờ tên này biết thân biết phận xuống nước như thế.

6

“A Mông dạo này lăm trò thật đấy!”. Lâm Sở đạp cả chân vào bàn mà cười, điều thuốc trên tay rơi luôn xuống đất.

“Mình thấy cậu có thể ra cuốn Bức Cung Toàn Tập[1] rồi”. Tôi đang bận ăn anh đào, chẳng biết Lâm Sở kiếm đâu ra, quả nào quả nấy đều đỏ tía, chín lừ.

[1] Một cuốn sách dạy người ta làm mọi cách để khiến người khác nhận tội.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hả? Lý Triển Bằng mếu máo, suýt nữa phải quỳ xuống trước mặt A Mông mà cầu xin chứ sao!”. Tôi nhỏ đồng hạt anh đào ra, kể tiếp.

“Ha ha.. Lần này A Mông đại thắng rồi. Ghê gớm thật!”. Lâm Sở thả một quả anh đào vào miệng.

“Còn phải nói! Cái đó gọi là “Thần cơ diệu toán”, sau này, Cố Đại Hải mà dám gây sự với mình, mình cũng phải thử chiêu này mới được.”

“Cậu định làm thế thật sao? Mình thấy Cố Đại Hải mà dám động vào cậu thì chỉ có một trường hợp thôi”. Lâm Sở nhìn tôi, cười tủm tỉm.

“Trường hợp gì?”. Tôi bỏ đĩa anh đào xuống, bên trong toàn hột là hột.

“Anh ấy ăn được gan hùm mật gấu”.

Đột nhiên chuông điện thoại của tôi vang lên. “A lô!”. Tôi vừa vỗ ngực vừa nghe điện thoại, ăn nhiều quá nên hơi nghẹn.

“Anh nói chuyện với em được chứ?”. Lý Triển Bằng gọi.

“Hả? Em đang ở chỗ Lâm Sở đây, anh cứ đến đi, lỡ mà gặp A Mông là tại số anh thôi, không liên quan đến em đâu đấy!”. Tôi vừa nghe điện thoại vừa dùng khẩu hình nói cho Lâm Sở biết người gọi là ai.

“Không sao.”

“Ôi trời ơi!”. Lý Triển Bằng vò đầu bứt tai, nhìn chẳng khác gì một con gà trống bại trận.

“Chẳng qua chỉ là bị khóa thẻ ngân hàng thôi mà, em cho anh vay nhé!”. Tôi rót nước cho anh ấy.

“Tốt quá! Em Ngư vẫn là người tốt với anh nhất!”. Lý Triển Bằng đã vui lên.

“Có gì đâu, anh cứ nói đi! Dưới năm mươi tệ em cho anh vay vô điều kiện, không phải trả!”. Tôi vỗ vai anh ta, mặt tỏ ra rất chân thành.

“Ha ha, Lý Triển Bằng, em mà là anh, em đi tự tử luôn cho rồi, toàn quen biết với mấy người chẳng ra gì!”. Lâm Sở ôm bụng cười nghiêng ngả.

“Đúng, chẳng trượng nghĩa gì cả!”. Lý Triển Bằng ủ rũ uống bia.

“Em mà còn không trượng nghĩa hả ? Không có em A Mông sẽ mang tiền đến cho anh chắc. Biết thế, em để anh xấu hổ trước mặt mọi người cho chết luôn!”.

Tối hôm đó, tôi cùng Cố Đại Hải, Lâm Sở và Lý Triển Bằng ăn cơm với nhau. Lý Triển Bằng cứ nghĩ đến A Mông là tức giận, ai cũng có nỗi niềm riêng, chúng tôi cùng nhau uống thật say, suýt nữa làm loạn cả nhà hàng.

Theo lời kể của Cố Đại Hải, hôm đó, tôi bắt anh ấy phải kể rõ anh ấy gọi điện thoại cho ai rồi ngã lăn ra, làm hỏng luôn cái điện thoại; Lâm Sở và Lý Triển Bằng thì ôm nhau ngủ dưới đất, một người gọi tên “Mông Mông”, một người hét “đồ ngốc”, đáng lẽ nghe sẽ thảm thiết lắm, nhưng cuối cùng lại thành ra: Mông Mông, đồ ngốc, Mông Mông, đồ ngốc... Nghe nói lúc đến nhà hàng, A Mông giận tái mặt, sau đó kéo Lý Triển Bằng về nhà. Lâm Sở được Cố Đại Hải đặt phòng ngủ tại khách sạn, anh ấy còn gọi Tiểu Khê tới chăm sóc Lâm Sở rồi mới đưa tôi về nhà.

“Hôm qua, em trông kinh khủng lắm đúng không?”. Tôi quần chần, chui vào bếp xem Cố Đại Hải nấu cơm. Mười một giờ tôi mới dậy nên bữa cơm này vừa có thể coi là ăn sáng, vừa có thể coi là ăn trưa luôn.

“Không sao, buổi tối nên không có nhiều người để ý lắm đâu”. Bắt chúc nhạc phụ, Cố Đại Hải xoa đầu tôi, gương mặt rất hiền từ. “Ngoan nào, ra phòng ăn đợi đi, lát nữa anh bê ra cho!”.

“Vâng...”. Tôi quần lại chần. “Đúng rồi, không biết Lý Triển Bằng có thể sống nổi không nhỉ?”. Với tôi, đáng quan tâm nhất bây giờ là chuyện này.

“Em gọi điện thoại hỏi thử xem!”. Cố Đại Hải nhú mày.

“A lô, anh vẫn an toàn đấy chứ?”. Tôi bấm số gọi Lý Triển Bằng.

“An toàn cái gì? Cô là đứa nào hả?”. Không ngờ người nghe điện thoại lại là A Mông.

“Ồ, mình đây, Tiểu Ngư đây.”

“Có chuyện gì sao?”. Giọng A Mông đã nhẹ nhàng đi một chút. Chắc vừa nãy, cô ấy tưởng em bồ nhí nào của Lý Triển Bằng gọi điện tới.

“Không có gì, nghe nói tối qua Lý Triển Bằng say bí tỉ nên mình hỏi xem anh ấy có ổn không ấy mà”. Tôi ôm đầu ngồi xuống ghế sofa, cứ uống nhiều là tôi lại bị đau đầu.

“Chẳng lẽ cậu tưởng mình giết chết hắn thật à?”. A Mông thản nhiên nói. Hình như là giữa bọn họ chưa có chuyện gì xảy ra cả.

“Ồ, anh ấy không sao thật chứ?”.

“Sao, sao cái gì? Mình đang bận, mình cúp máy đây!”. Cô ấy nói một tràng rồi cúp ngay điện thoại.

7

“Không được mua cái đấy! To quá, nhìn quê lắm!”. Tôi bảo. Hôm trước tôi làm hỏng điện thoại của Cố Đại Hải, cho nên, hai chúng tôi phải đi mua cho anh ấy cái khác. Chẳng hiểu do vẫn còn tư tưởng nông dân hay vì cái gì mà anh ấy toàn chọn mấy cái điện thoại to như cục gạch.

“Cái này tốt mà...”. Cố Đại Hải không muốn buông cái điện thoại to ụch đó xuống.

“Bảo bồ anh đi mà mua cho! Em trả tiền nên phải mua cái em thích!”. Tôi cầm chiếc điện thoại khác lên.

“Chị ơi, cái này bao nhiêu tiền vậy?”

“Ồ, cái đó có camera chụp nét lắm, lại còn có đèn flash nữa...” Cô bán hàng thuyết minh đến gần hai phút về chức năng của điện thoại cho tôi nghe.

“Em nói cho anh biết, không cào được cái gì là chúng ta ly hôn luôn!”. Ăn xong, tôi lấy đầu kia của chiếc đĩa cào phiếu bốc thăm trúng thưởng tặng kèm theo hóa đơn.

“Hic, sao em lại phó mặc hạnh phúc nửa đời còn lại của anh vào tờ giấy bé tí thế này chứ?”. Cố Đại Hải than vãn. Ngay từ đầu, anh ấy đã một mực phản đối, còn bảo chắc chắn tôi sẽ chẳng trúng cái gì đâu. Đã thế, tôi mà không cào được thì anh ấy chết với tôi!

“Thấy chưa? Năm mươi tệ đấy!”. Không ngờ tôi lại cào trúng thưởng năm mươi tệ, sướng quá!

“Ôi, cảm ơn trời đất! Về nhà, anh phải thắp hương lạy tạ tổ tiên mới được.” Cố Đại Hải cố ý thổi phào một cái.

Ăn cơm xong, tôi vẫn chưa hết hứng, lôi Cố Đại Hải đi lượn một vòng siêu thị.

“Ờ?”

“Sao thế?”. Tôi thấy Cố Đại Hải đang chăm chú nhìn về phía sau lưng tôi, lại còn nheo mắt nữa, kiểu như chăm chú nhìn ai đó.

“Cái gì? Ai thế?”. Tôi hỏi. Vừa quay người, tôi đã thấy ngay Trần Lộ, cô ấy đang tay trong tay với một người đàn ông khác, bọn họ còn cười rất thân mật nữa.

8

“Mẹ à, mẹ lấy thêm cho con ít bát tết, con mang về nhà ăn!”. Tôi dựa người vào cửa phòng bếp, bảo mẹ.

“Ừ, để mẹ gói cho”. Mẹ tôi vừa rửa bát vừa đưa mắt ra hiệu bảo tôi đến cạnh mình.

“Gì thế ạ?”. Tôi thì thầm hỏi.

“Bao giờ thì Cố Tiểu Khê sẽ đi?”. Mẹ vừa hỏi vừa liếc ra ngoài, vẻ mặt thần bí.

“Làm sao mà con biết được, sao thế ạ?”. Tôi ngắt một quả nho, cho vào miệng.

“Chưa rửa đâu đấy!”. Mẹ đánh vào tay tôi. “Để tý nữa hẵng ăn! Tại An Nguyệt suốt ngày cứ nhìn Tiểu Khê chăm chăm nên mẹ thấy hơi lo”.

“Lại còn thế nữa! Chị ta sợ con giới thiệu nhân tình cho anh trai à? Điên rồi chắc?”. Tôi liếc An Nguyệt đang ngồi xem phim trên ghế sofa ngoài phòng khách. Chẳng lẽ đưa con dâu gả khoán giờ lại định gây chuyện với em chồng sao?

“Suyt, nói khê thôi!”. Mẹ tôi lo lắng nhìn ra ngoài.

“Thì sao chứ? Chị ta càng làm thế, còn càng chọc cho chị ta tức chết mới thôi!”. Cơn giận của tôi đang bốc lên.

“Con xem, chẳng phải con đang vẽ đường cho thằng anh con đấy à? Thôi, nếu không có chuyện gì nữa thì đưa con gái nhà người ra về đi, nhớ xảy ra chuyện gì thì chết! Mẹ thấy không khéo An Nguyệt điên thật rồi đấy!”. Mẹ tôi vừa nói vừa quay người đi úp bát.

“Để con làm cho! Con phải xem ý kiến bố mẹ chồng của con thế nào đã, không thể tự ý đưa em ấy về được”. Tôi xếp từng chiếc bát lên chạn.

“Tiểu Khê!”. Tôi vừa đẩy cửa phòng, bước vào.

“Chị dâu, chị ngồi đi ạ!”. Cố Tiểu Khê đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

“Chơi gì mà mãi mê thế?”. Tôi cũng tò mò lại gần xem. “Ồ đây em có nhớ nhà không?”. Tôi vừa nói dứt lời, mặt con bé đã xị ra như bánh đa bị nhúng nước.

“Mọi người... không muốn em về nữa rồi!”. Tiểu Khê vừa nói vừa nghịch con chuột trong tay.

“Sao lại thế được chứ? Có bà mẹ nào lại muốn rời xa con gái mình đâu chứ. Trước đây, chị cũng bỏ nhà đi, sau đó về nhà lại chẳng có gì nữa cả”. Tôi an ủi.

“Thật sao ạ? Chị giỏi thật đấy!”. Cố Tiểu Khê tỏ ra rất ngưỡng mộ.

“Ha ha... Quá khen rồi! Thực ra chị cũng không đi xa lắm đâu...”

Tôi xoa tóc, cười trừ.

Nói thật tình thì lần đó không thể coi là tôi bỏ nhà đi được. Khi ấy, mẹ tôi phát hiện ra tôi và Ngụy Tử Lộ đã “vượt rào”, sống với nhau như vợ chồng nên hai mẹ con cãi nhau một trận. Bố tôi nổi điên lên, dọa đuổi tôi ra khỏi nhà, bảo tôi muốn sống muốn chết thế nào thì tùy.

“Em đi thật à?”. Thẩm Lăng ảm ức khi thấy tôi thu dọn hành lý, cứ như người phải đi là anh ấy vậy.

“Em ở lại chờ chết chắc?”. Tôi lườm. Bố tôi đang đi lấy roi để trừng trị tôi, mẹ liền chạy theo can.

“Tiểu Ngư, em hãy nghĩ lại đi...!”. Thẩm Lăng nắm lấy cái túi của tôi, cố tình đứng chặn ở cửa.

“Anh mà còn lảm lời là em đánh cho anh một trận đấy!”. Tôi đập cho anh ấy một cước thật mạnh.

“Thẩm Ngư! Mày đúng là đồ bất hiếu!”, Tôi đang giằng co với Thẩm Lăng thì tiếng bố tôi giậm dũ vang lên làm tôi giật bắn mình, cần luôn cho Thẩm Lăng một phát.

“Á...!!”. Thẩm Lăng ôm lấy tay, mắt ngân ngấn nước.

“Thẩm Ngư, mày còn dám đi sao hả?”. Thấy bố đang cầm cái roi to tướng, hùng hổ xông tới, tôi vội vàng đẩy Thẩm Lăng chắn trước mặt ra, chiếc roi vụt trúng vào người anh ấy.

“Tại sao ông lại đánh con thế chứ?”. Mẹ tôi cuống lên, vội vàng kéo bố tôi lại, cả nhà bỗng chốc trở nên hỗn loạn, tôi tranh thủ thời cơ, vọt ra cổng.

“A lô, A Mông à?”. Ngụy Tử Lộ đã theo gia đình về quê ăn tết nên tôi đành phải đứng giữa tuyết gọi điện cho A Mông. Trời lạnh đến nỗi nước mũi tôi cứ thế chảy ra.

“Ai thế?”. Chắc cô ấy lại uống rượu rồi, lẽ nhè hỏi lại.

“Mình, Tiểu Ngư đây, mình chỉ đến chỗ cậu ở mấy hôm được không?”. Giọng tôi nghe rất khổ sở.

“Ha ha, Tiểu Ngư hả? Cậu đùa đấy à, mình đang ở Hồng Kông mà”. A Mông nói linh tinh một hồi rồi dập máy luôn.

“A lô, a lô”. Mấy giọt nước mũi của tôi vừa chảy ra đã đông cứng lại, tưởng như chỉ cần lấy dây xuyên qua là sẽ thành chuỗi hạt đeo được.

“A lô, Lâm Sở à? Cậu không thể thấy chết mà không cứu chứ...”. Tôi vừa sụt sịt khóc vừa gọi điện cho Lâm Sở.

“Mình về quê rồi, đang ở quê mà!”. Giọng cô ấy có vẻ uể oải.

“Trời đất ơi!”. Tôi hét to rồi quăng luôn cái điện thoại xuống đường. Vào lúc nguy cấp mà chẳng nhờ vả được ai cả.

“Tại sao mình lại đen đui thế này chứ?”. Tôi ngồi lên ghế ở tiệm Vĩnh Hòa, trong đó chẳng còn ai, mọi người đều đang sung sướng, hạnh phúc ở nhà rồi. Dù gì thì ở nhà vẫn là sướng nhất, tất cả đều do tay Ngụy Tử Lộ, tại sao lại để quên thứ quan trọng như thế ở phòng tôi chứ, bực mình quá đi mất.

Đang nghĩ vẩn vơ, tôi chợt thấy Thẩm Lăng đi ngang qua cửa. Anh ấy đang đi tìm tôi chăng? Lòng thấy hoan hỉ hơn bao giờ hết, tôi cười sung sướng.

“Tiểu Ngư, về nhà đi em, ở ngoài này lạnh lắm...”. Thẩm Lăng đã nhìn thấy tôi, cứ đứng gọi ngoài cửa.

“Em không lạnh...” Tôi giương mắt nhìn anh ấy.

“Tiểu Ngư, mẹ bảo sẽ không đánh em đâu mà”. Trời lạnh nhưng không hiểu sao mồ hôi anh ấy cứ túa ra.

“Còn lâu, em về nhà thế nào cũng sẽ bị đánh chết”. Tôi bĩu môi.

“Tiểu... Ngư...”. Đột nhiên Thẩm Lăng ngã xuống, thở khò khè, mặt trắng bệch.

“Anh, anh ơi!”. Tôi sợ hãi, chạy vội ra ngoài.

“Tiểu Ngư... về nhà đi...!”. Thẩm Lăng cố gắng níu lấy cổ áo tôi.

“Thuốc của anh để đâu rồi?” Tôi vội lục túi áo Thẩm Lăng lấy thuốc rồi cho vào miệng anh ấy.

“Em về nhà đi mà!”. Một tay anh giữ tôi, một tay kéo cái túi.

“Không ... về để chết sao?”. Tôi cũng cố kéo cái túi lại.

“Đừng nói vớ vẩn, ai lại đánh chết con gái ruột của mình chứ?”. Thẩm Lăng đã thấy khỏe hơn, cố gắng lôi tôi về.

“Sau đó thì sao ạ?” Cổ Tiểu Khê ngồi im, chăm chú nghe tôi kể, vẻ mặt rất háo hức.

“Sau đó ấy hả? Thì chị về nhà, mẹ chỉ nói mấy câu rồi ôm lấy chị mà khóc, còn nấu mấy món ngon cho chị ăn nữa”. Tôi cố kể một cách thản nhiên, thực ra nghĩ lại cũng thấy đau lòng lắm, mẹ tôi thật biết chịu đựng, cả đời làm nghề giáo, cuối cùng lại dạy dỗ không nên một đứa con hư đốn như tôi.

“Chị dâu ơi, thế có nghĩa là bố mẹ em cũng không trách em đâu, đúng không ạ?”. Mắt con bé chợt đỏ hoe.

“Đương nhiên rồi, em cứ nhìn chị là biết, hoàn cảnh của hai chị em mình cũng giống nhau mà”. Tôi ôm vai nó, an ủi.

“Thế nào rồi?”. Tôi hỏi Cố Đại Hải, anh ấy vừa từ nhà bố mẹ về.

“Không lạc quan lắm, bố còn mắng anh một trận nữa?”. Cố Đại Hải dựa người vào ghế, dáng vẻ rất mệt mỏi.

“Anh nghe điện thoại đi!”. Gần mười giờ tối, tôi đang lơ mơ ngủ thì có chuông điện thoại, chẳng biết ai gọi mà đáng ghét thế, tôi quay sang đập Cố Đại Hải.

“Ồ...”. Cố Đại Hải mắt nhắm mắt mở ngồi dậy.

“A lô!”.

“Anh à, chị dâu đâu ạ”. Người gọi tới hình như là Cố Tiểu Khê

“Tìm em đây!”. Cố Đại Hải nhét điện thoại vào tay tôi rồi quay người sang một bên ngủ tiếp, đúng là đồ vô nhân tính!

“Chị dâu, anh Thẩm Lãng sao lại tốt thế cơ chứ...”. Cố Tiểu Khê không ngừng khen Thẩm Lãng.

“Ồ, hay là hai chúng ta đổi nhau, em là em gái Thẩm Lãng đi! Thẩm Lãng thì có quái gì tốt đâu chứ?”. Tôi bóp đầu, chỉ muốn tắt điện thoại đi ngủ.

“Sao thế ạ. Chị dâu à, sao chị không quen anh trai em sớm hơn nhỉ?”. Cố Tiểu Khê vẫn huyền thuyên.

“Ồ, ờ, chị sai rồi. Tha cho chị đi...!”. Tôi chui vào trong chăn rồi từ từ thiếp đi, không, phải nói là hôn mê mới đúng.

9

“Này cậu, có khi Cố Tiểu Khê thích Thẩm Lãng rồi đấy!”. A Mông vừa nhìn tôi vừa cười rất khó hiểu.

“Thôi xin đi. Cậu thấy cuộc sống của mình còn chưa đủ lắm chuyện hay sao hả?”. Tôi bảo rồi nhìn Lâm Sở, cô ấy đang cạy vỏ hộp, chẳng hiểu đó là cái gì nữa, mở mãi mà không được.

“Gì thế? Chỉ cần đập ra là xong mà!”. A Mông chỉ Lâm Sở cách mở chiếc hộp.

“Chẳng biết nữa. Mình thấy gói trong tờ giấy trắng, trên đấy còn có chữ của mình ghi là “Bí mật của tôi”. Lâm Sở lôi hẳn cái búa ra, mang thêm cả cái cờ lê nữa, định đập chiếc hộp.

“Á!!!”. A Mông nhắm chặt mắt, hét ầm lên.

“Cậu hét cái gì?”. Tôi giơ chân đá cho cô ấy một phát. “Lâm Sở đã làm gì cậu đâu!”.

“Hử?...Ồ. Ghê quá!”. A Mông mở mắt ra, chỉ sợ búa đập trúng tay.

“Cậu xem, có phải là cậu bị điên không hả?”. Tôi vừa trêu Lâm Sở vừa cầm cục gạch lên lên. Đây là thứ cô ấy lấy ra được từ cái hộp đó. Tôi không hiểu nổi, cục gạch này thì có gì mà đáng giữ gìn chứ, lại còn viết là “Bí mật của tôi” nữa!

“Xấu hổ quá, không hiểu đây là thứ gì ấy nhỉ?”. Lâm Sở ngượng ngùng.

“Này, mau xem đi, ở đây có chữ đấy!”. Tôi hét lên như vừa phát hiện ra “châu lục mới”.

“Đây là ước hẹn của hai chúng tôi, mười tám năm sau sẽ gặp lại nhau, khi ấy sẽ cùng đi mua rô bốt biến hình...”. A Mông vừa cố tránh vừa đọc trong khi tôi lo chặn Lâm Sở, cô ấy cứ lao đến, muốn cướp lại cục gạch ấy.

“Hay đấy, thế có đi không?”. A Mông cười sáng sủa nhìn Lâm Sở, mặt sung sướng như vừa nhặt được tiền.

“Cái gì?”. Lâm Sở chống nạnh hỏi lại, mặt đỏ ửng lên.

“Nào chúng ta đi mua rô bốt biến hình đi!”. Tòí nhét ví tiền vào túi Lâm Sở, A Mông cũng lúi ngay chìa khóa xe ra.

10

“Liệu có được không?”. Lâm Sở đứng ngoài cửa hàng Starbuck gọi điện thoại cho chúng tôi, tôi và A Mông đang ngồi ở quầy phía sau.

“Được mà, ở yên đó đi, biết đâu lát nữa có người tới thật đấy!”. A Mông nói vội rồi cúp máy.

Mọi việc thật trùng hợp, thời gian khắc trên cục gạch đó cũng là ngày rô bốt biến hình loại mới vừa được bày bán, có điều chỗ hẹn khi xưa nay đã bị dỡ bỏ và thay bằng dây cửa hàng Starbuck. Tôi thấy việc này thật lãng mạn, đối phương có phải một anh chàng đẹp trai không nhỉ?

“Này, hay là thôi đi? Minh lạnh lắm rồi!”. Lâm Sở vừa gọi điện thoại vừa đập tay lên cửa, chắc cô ấy bị công rồi.

“Bình tĩnh nào, kéo người ta tưởng cậu là ăn mày đấy!”. Tôi ung dung ngồi bên trong, làm mặt xấu trên Lâm Sở.

“Này, tới rồi kìa!”. A Mông bỗng quay ra đập vai tôi, chỉ về phía sau lưng Lâm Sở.

“Oa!”. Đúng là có một anh chàng đẹp trai đang đi tới, mắt to tròn, lông mi còn dài hơn lông mi của tôi và A Mông nữa.

“Anh là ai?”. Lâm Sở chẳng giống như đàn bà con gái gì cả, một anh chàng đẹp trai như vậy đứng trước mặt mà vẫn có thể bình tĩnh được.

“He he... Là mình, Hoa Thiên đây!”. Anh ấy cười híp mắt rồi lúi ra một nửa viên gạch.

“Trời ơi! Hoa Thiên! Cậu về rồi hả?”. Lâm Sở sung sướng lao đến.

Hoa Thiên đang ngồi đối diện với tôi, hai hàng lông mi vừa cong vừa dài cứ chớp chớp làm tôi mê mẩn cả người. Ai bảo là ánh mắt không thể giết người chứ? Ánh mắt kia đang mưu sát tôi đấy thôi! A Mông cũng hồn xiêu phách lạc, có vẻ như nước miếng của cô ấy sắp chảy ra cả rồi.

“Đây là Hoa Thiên, chơi với mình từ nhỏ, thân thiết lắm đó”. Lâm Sở kê vai bá cổ anh bạn kia, xem chừng rất thân mật

“Đúng vậy, nhưng từ cấp ba, anh đã sang nước ngoài du học rồi. Thật không ngờ Lâm Sở vẫn còn nhớ đến hẹn ước cũ”. Hoa Thiên cười trông lại càng đẹp trai hơn, đôi mắt đầy mê hoặc khiến người ta không thể cử động nổi.

“Ừ...”. A Mông cứ thế gật đầu lia lịa, ánh mắt đắm đuối, thật sự xấu hổ quá!

“Ha ha, bọn em cứ nghĩ không biết trông anh.. à, không biết anh sẽ thay đổi như thế nào...” Suýt nữa thì tôi làm lộ ra sự thật. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy thật buồn cười, một anh chàng siêu đẹp trai như thế mà lại cười “he he” rồi rút ra một nửa viên gạch đưa ột co gái, đúng là siêu “sến” mà.

“Sao hai người lại lấy gạch để làm tín vật thế?”. Không nhịn được tò mò, tôi liền hỏi.

“Ha ha, tại vì khi đó, trong tay bọn mình chẳng có gì ngoài một viên gạch”. Lâm Sở tỏ ra hết sức vui mừng, cứ nhìn Hoa Thiên, mỉm cười không dứt. Chẳng ai ngờ sau này cũng xảy ra lắm chuyện rắc rối liên quan đến anh chàng này.

11

Hôm đó, tôi đi siêu thị thì gặp Hoa Thiên cũng đang mua đồ ở đây.

“Tiểu Ngư!”. Hoa Thiên tươi cười đi về phía tôi, đúng lúc tôi đang chọn mua đậu phụ thối cho A Mông, chẳng hiểu sao cô ấy cứ thích ăn món này.

“Ồ, cái này không phải mua cho em đâu, em mua hộ thôi”. Tôi vội vàng để hộp đậu phụ lại gian hàng.

“Em thật biết đùa”. Hoa Thiên ga lẳng đẫy xe hàng cho tôi.

“Mà sao anh nhận ra em thế? Chúng ta mới gặp nhau một lần thôi mà”. Tôi và anh ấy vốn không thân thiết gì, anh ấy là bạn cũ của Lâm Sở chứ không phải của tôi.

“Anh biết em không nhớ anh là ai nữa rồi”. Hoa Thiên nở một nụ cười mê hồn.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ chúng ta học cùng nhau sau?”. Tôi cố nghĩ lại nhưng không thể nào nhớ ra được. Kỳ lạ thật.

“Ha ha, em sẽ nhớ ra thôi!”. Anh ấy vỗ vai tôi.

Lâm Sở vừa uống trà vừa nhìn tôi chăm chăm, tỏ vẻ không tin.

“Cậu không đùa đấy chứ? Người anh em của mình thì liên quan gì đến cậu?”

“A ha, chứng tỏ là nhân duyên của mình tốt, chắc anh ta thích mình rồi... Sao? Ghen tức hả?”. Tôi liếc mắt nhìn Lâm Sở.

“Mình mới ghen tức đây này!”. A Mông nãy giờ chẳng nói câu nào, tự nhiên lao đến ôm chân tôi.

“Cậu có gì đâu mà...”. A Mông vừa đi đi lại lại trong phòng vừa nhìn tôi từ trên xuống dưới, cô ấy cứ xoay đi xoay lại để nhìn.

“Cái gì? Cậu mới màn hình phẳng ấy, lại còn xệ xuống nữa chứ!”. Tôi phản pháo, ngay lập tức lĩnh một chưởng của A Mông còn thêm một cú đá nữa.

Cổ nhân có câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, thế nên tôi đã gặp Hoa Thiên một lần nữa, lại còn trong trường hợp rất đặc biệt.

Trần Lộ thực sự muốn kết hôn. Cuối tuần, chỉ có tôi và Lâm Sở đưa cô ấy đi mua đồ vì công ty A Mông có hội nghị quan trọng. Cổ Đại Hải cũng phải đi họp, Lý Triển Bằng bạn ở nhà trông con còn Cổ Tiểu Khê thì vẫn ở nhà mẹ đẻ tôi.

“Cậu định thế nào?”. Lâm Sở vừa xem rèm cửa, vừa hỏi tôi.

“Mình chẳng biết nữa, cứ kệ thôi. Dù sao thì con bé cũng không ở nhà mình và Cổ Đại Hải nên nó có làm gì, thì mình cũng không có ý kiến”.

“Nhìn tấm in hoa này, cậu thấy đẹp không?”. Trần Lộ kéo ra một tấm rèm khác, vẻ mặt cô ấy rất hạnh phúc, cứ cười tươi như hoa vậy.

“Cậu thích là được rồi. Cái này bao nhiêu tiền vậy ạ?”. Tôi khoác vai Trần Lộ rồi gọi người bán hàng.

“Buổi trưa, chúng tôi ăn ở một nhà hàng gần đó. Ngồi dựa lưng vào ghế một cách thoải mái, Lâm Sở bảo: “Sau này, mọi người có thể sống yên ổn rồi.”

“Nhìn kìa, đó chẳng phải bà chị dâu đen đui nhà cậu sao?”. Trần Lộ đột nhiên đập vai tôi.

“Gặp ai không gặp, lại gặp người đó là sao chứ?”. Tôi bất đắc dĩ quay lại nhìn. Đúng là An Nguyệt thật, chị ấy còn đang khoác tay... Trời ơi, Hoa Thiên!!!

“Sao lại thế?”. Lâm Sở bị tôi và Trần Lộ ấn chặt xuống ghế, nếu không, chắc cô ấy sẽ lao ra đó mất.

“Suyt, yên nào!”. Trần Lộ dúm đầu Lâm Sở xuống. Bên kia, An Nguyệt và Hoa Thiên đang thân mật cùng khoác tay nhau lên xe.

“Không được! Mình phải cứu bạn mình! Thẩm Ngư, chị dâu cậu lại giở trò rồi đây, cậu không lo quần đi à?”. Lâm Sở tức nổ đom đóm mắt.

12

Đôi khi, cái được gọi là “duyên phận” chẳng khác gì một món nợ đáng ghét. Tối hôm đó, tôi về nhà, mẹ nói có họ hàng nhà An Nguyệt tới chơi, bảo tôi và Cổ Đại Hải mua một ít tôm to.

“Hoa Thiên, lại đây em! Đây là Tiểu Ngự!”. An Nguyệt vẫy vẫy tay gọi một chàng trai rồi kéo về phía tôi, anh ấy rất đẹp trai, lông mày dài, tôi nhìn mà đờ đẫn cả người.

“Anh và chị An Nguyệt là...?”. Tôi nhìn Hoa Thiên tưởng như sầm chớp đang giật đùng đùng ngay trên đầu.

“Chị An Nguyệt là chị họ của anh”. Hoa Thiên nói rất nhẹ nhàng, tỏ ra vui mừng đến mức cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Chẳng phải anh họ Hoa sao?”. Lúc đó tôi chỉ có một cảm giác duy nhất, mình đã bị An Nguyệt cho vào tròng mắt rồi.

“Không, anh họ An, An Hoa Thiên!”. Anh ấy vẫn nhìn tôi rất thân mật. Một làn hơi lạnh đột nhiên chạy dọc sau gáy, tôi nhớ ra một chuyện rất kinh khủng.

Giống như tất cả những đôi yêu nhau khác, thỉnh thoảng tính trẻ con lại nổi lên, tôi thường giả vờ chia tay với Ngự Tử Lộ, có khi mấy ngày liền không thèm gặp anh ấy, lần lâu nhất kéo dài đến một tháng. Chuyện kinh khủng này đã xảy ra vào thời điểm đó.

“Trời ạ, mẹ định làm gì chứ?”. Tưởng tôi và Ngự Tử Lộ chia tay nhau thật nên người mẹ thân yêu của tôi hào hứng kiếm ngay cho con gái một đối tượng khác để xem mặt. Đáng ghét hơn, người đó còn là họ hàng của An Nguyệt, cô con dâu gả khoán này đúng là luôn khiến người ta thấy khó chịu.

Ngồi trước mặt tôi là thằng em họ chẳng biết từ đâu mọc ra của An Nguyệt, mặt mũi non choẹt, lại còn đầy mụn trứng cá nữa, vừa thấy tôi đã nổi da gà, chỉ nhìn cũng biết anh ta thuộc loại mọt sách, suốt ngày ru rú ở nhà, cặp kính cận chẳng khác nào hai cái “mông chai”.

Mẹ còn bắt tôi phải ngồi lại nói chuyện với hắn, còn mẹ và An Nguyệt thì đi đâu mất. Hôm đó, về đến nhà, tôi nhúng ngay cái váy tơ tằm của An Nguyệt vào chậu nước sôi...

Nhưng thực sự cho đến giờ, tôi vẫn không thể nhận ra nét liên quan nào giữa anh chàng đẹp trai phong độ đang đứng đối diện với cái gã mặt toàn trứng cá ngày xưa cả. Sau lần gặp nhau đó, hắn còn dám tới tìm An Nguyệt để hỏi xem ý tôi thế nào, nếu không bị Ngự Tử Lộ ngăn lại thì tôi đã gọi người tới, tấn cho hắn một trận rồi.

13

Cuối tuần, tôi và Cố Đại Hải về nhà bố mẹ anh ấy chơi, bố chồng tôi vẫn còn giận, mọi người có khuyên thế nào ông cũng không nguôi.

“Hay là... chúng mình cứ đưa Tiểu Khê về đi?”. Tự nhiên tôi nhớ đến vụ Thẩm Lăng cố sống cố chết lôi tôi về nhà năm đó.

“Có được không? Chỉ sợ về rồi lại âm ỉ lên thôi”. Cố Đại Hải thở dài.

“Thôi thì còn nước còn tát vậy”.

Tôi lấy điện thoại ra, nó đang rung bần bật. “A lô!”. Số điện thoại gọi tới không có trong danh bạ của tôi, nhưng có vẻ quen quen.

“Là anh, Hoa Thiên đây! Có rảnh không em?”. Giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia tự nhiên làm tôi tim đập chân run, chẳng hiểu tại sao dạo này, tôi e dè với tất cả mọi người trong nhà An Nguyệt loại huyết thống bên đó thật đáng sợ.

“À, để xem đã, có lẽ có chút việc”. Tôi cười trừ, trả lời vài câu rồi cúp máy.

“Ai thế?”. Khi quay lại, Cố Đại Hải đang nhìn tôi chằm chằm, chẳng khác gì đang chờ đèn đỏ.

“Một người bạn hỏi em ngày mai có rỗi không ấy mà”. Tôi xóa luôn nhật ký điện thoại.

“Ờ”.

“Tại sao anh lại không hỏi em?”. Đến tối, tôi vẫn thấy thắc mắc.

“Hỏi em cái gì cơ?”. Cố Đại Hải dụi mắt hỏi tôi, tôi vừa lay anh ấy dậy.

“Về cuộc điện thoại đó, tại sao anh lại không hỏi kỹ em xem đã nói chuyện với ai?”. Tôi kéo tai anh ấy.

“Ôi trời ơi! Em vẫn còn nhớ chuyện đó đấy hả? Chẳng phải em đã bảo là một người bạn của em rồi sao?”. Cố Đại Hải tỏ ra ngạc nhiên.

“Anh tin ngay hả?”. Tôi ngó người ra.

“Tin chứ, em nói gì anh chẳng tin...”. Cố Đại Hải ném lại một câu rồi quay lưng ngủ tiếp.

“Anh đúng là đồ ngốc!”. Tôi nằm xuống, gối đầu lên tay anh ấy. Cố Đại Hải béo thật, tay toàn thịt là thịt, nhưng mà rất mềm, thật dễ chịu. Tôi từ từ ngủ thiếp đi.

Cuối tuần, tôi đưa Cố Tiểu Khê về nhà.

Trên đường về, chẳng ai nói với ai câu nào, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Cố Đại Hải chau mày lại, có lẽ anh ấy đang tính xem chẳng may lát nữa có đánh nhau thì phải làm thế nào; Cố Tiểu Khê thì cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, chắc đang nghĩ có nên về nhà không đây; còn tôi lại không biết Hoa Thiên sẽ “đổi phỏ” với tôi như thế nào, An Nguyệt chắc chắn sẽ không bỏ qua một cơ hội lớn như thế, không gây chuyện với tôi, chị ta sao có thể yên lòng được.

“Đến rồi...”. Cố Đại Hải nói nhỏ.

“A, xuống xe thôi, đến nhà rồi!”. Tôi mở cửa xe, nhưng Cố Tiểu Khê vẫn ngồi yên.

“Tiểu Khê anh cầm hành lý giúp em nhé!”. Cố Đại Hải ôm túi đồ bước vào nhà.

Giống như đứa nhóc vừa làm sai chuyện gì đó, Tiểu Khê cứ nắm lấy áo tôi: “Em sợ...”.

Mẹ thường bảo tôi là đứa trẻ đáng ghét nhất, chẳng bao giờ chịu nhận là mình sai cả, lần nào cũng bỏ nhà đi rồi quay về cũng im thin thít không nói câu nào, không biết sợ là gì. Thực ra có rất nhiều chuyện mà mẹ không biết. Lần nào về nhà, tôi cũng núp sau lưng Thẩm Lăng hoặc đứng cạnh cửa để còn liệu đường mà chạy. Nhưng lần nào, mẹ cũng chỉ nói vài câu rồi lại ôm lấy tôi rất chặt, hoặc đợi tôi ở phía cửa sau. Có lúc, chẳng có chuyện gì to tát cả nhưng tôi vẫn lén trốn đi, không vì cái gì hết mà chỉ để nhận cái ôm đó, cái ôm vĩnh viễn thuộc về tôi, tha thứ ọi lỗi lầm của tôi... Cái ôm đó của mẹ khiến tôi như bị nghiện.

Mọi việc diễn ra thuận lợi ngoài dự kiến. Nhìn thấy Cố Tiểu Khê, bố mẹ chồng tôi chẳng nói câu nào mà chỉ khóc, cuối cùng khi cả nhà ôm nhau khóc xong thì mặt mày lại hơn hớn trở lại. Võ kịch đoàn tụ đến đó là kết thúc, nếu như ở ngoài rạp, chắc chắn sẽ có người lên tặng hoa, vỗ tay... rồi. Cả nhà chúng tôi cùng nhau ăn cơm, sau đó còn chụp mấy bức ảnh cả gia đình nữa. Đây là lần đầu tiên tôi chụp ảnh cùng bố mẹ chồng, mặc dù ảnh chụp rất đẹp nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn có cảm giác mình không thuộc về nơi đó.

14

Hôm sau, Lâm Sở hoan hỉ gọi điện thoại cho tôi, cô ấy và Thomas đã vượt qua vòng loại, được vào chung kết. Cô nàng vui sướng đến nỗi ba giờ sáng đã rủ tôi đi chúc mừng.

“Cậu giỏi thật đấy nhỉ? Cố Đại Hải đang tức điên lên kia kìa”. Tôi cài lại áo khoác, đứng dưới cổng, xe của Lâm Sở cũng vừa mới tới.

“Đi ăn mừng thì làm sao mà thiếu cậu được? Thomas vẫn đang ở Hồng Kông, ngày mai mới về”. Lâm Sở vừa ra khỏi xe đã khoác vai bá cổ tôi.

“Thôi thôi, ... Mau lên xe đi, mình sắp đông cứng rồi đây này!”. Tôi đã đứng dưới cổng hơn hai mươi phút, lạnh sắp chết đến nơi, còn Cố Đại Hải thì suýt chút nữa không chịu để tôi ra ngoài.

“A Mông cũng bị cậu gọi dậy rồi chứ hả?”.

“Chuẩn luôn! Cả Trần Lộ nữa!”. Lâm Sở mở nhạc rất to.

“Cạn ly!”. Mấy chiếc ly được nâng lên cùng lúc, rượu từ từ làm tăng thêm sự hưng phấn ọi người.

Hoa Thiên đang đứng ngay trước mặt tôi. Tôi biết thế nào Lâm Sở cũng gọi anh ta tới mà. “Hẹn gặp em khó thật đấy!”. Anh ta ngồi cạnh tôi, bảo. A Mông và Trần Lộ ra sân nhảy, Lâm Sở thì đang bận gọi điện thoại, chỉ còn tôi đơn độc chiến đấu.

“Ha ha, tại chồng em quấn chặt quá ấy mà”. Tôi dịch sang bên cạnh, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì.

“Không phải thế chứ? Anh nghĩ chẳng có ai quấn được em đâu”. Anh ấy nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra.

“Chị An Nguyệt kể với anh thế hả?”. Tôi không nhìn anh ấy, trong vũ trường có một người rất giống Ngụy Tử Lộ, vừa bước vào tôi đã chú ý nhưng tại xa quá nên nhìn không được rõ lắm.

“Ha ha, anh tự nghĩ vậy thôi, thực ra ngay từ đầu...” Hoa Thiên xích lại gần tôi thêm chút nữa, tôi bèn giơ tay lên, làm đổ cả cốc bia lên người anh ấy.

“Em xin lỗi!”. Tôi đứng bên ngoài cửa nhà vệ sinh nam nói vọng vào. Hoa Thiên đang dùng máy hong khô tay trong phòng vệ sinh để hơi quần áo.

“Ồ, em cũng giỏi thật đấy! May mà hôm nay anh không mặc đồ đắt tiền đấy”. Giọng của Hoa Thiên thật dễ nghe, vừa hiền từ vừa dịu dàng.

“Biết làm sao được! Con gái không giỏi thì mới có đức, em lại giỏi quá nên thành ra thất đức”. Tôi dựa người vào tường bảo. Một anh chàng vào nhà vệ sinh cứ nhìn tôi chăm chăm.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy người ra đứng ngoài cửa nhà vệ sinh bao giờ sao hả?”. Tôi lườm anh ta rồi đi về phía cửa sổ. Người tôi để ý trong vũ trường vừa nãy đang đứng bên cửa sổ, giờ tôi nhìn thấy rõ rồi, anh ta y như bản sao của Ngụy Tử Lộ vậy, bất giác chân tôi cứ đi về phía đó...

“Ngụy... Ngụy Tử Lộ...”. Tôi vỗ vai anh ta, đúng là Ngụy Tử Lộ thật. Quần áo Tử Lộ nhàu nhĩ toàn nếp gấp, người đầy mùi rượu, chắc đã uống không ít, mà hình như còn bị dị ứng với rượu nữa. Mỗi lần uống rượu thế này, ngày hôm sau, thể nào người anh ấy cũng mọc lên nốt đỏ, phải bôi dầu gió mới khỏi.

“Tiểu Ngư... Tiểu Ngư...!”. Anh ấy đột nhiên ôm chặt lấy tôi.

“Làm cái gì thế hả? Buông tay ra!”. Tôi gắng sức đẩy anh ấy.

“Anh đừng có quá đáng, chúng ta đâu còn có thể thân thiết như vậy được nữa!”. Tôi gắt. Mũi tôi bị ép chặt vào người anh ấy, chỉ thở được có một chút.

“Anh làm gì thế hả?”. Chẳng biết từ lúc nào, Hoa Thiên đã bước ra khỏi phòng vệ sinh, vùng tay đấm một cú, Ngụy Tử Lộ liền ngã lăn ra đất.

“Anh làm gì vậy?”. Tôi quay lại, tát cho Hoa Thiên một cái.

“Không phải... anh...”. Hoa Thiên nhìn tôi, tỏ ra áy náy.

“Xin lỗi, em...”. Tôi cầm lấy bàn tay Tử Lộ đang run rẩy, chẳng biết phải làm thế nào nữa. “Anh giúp em gọi bọn A Mông lại đây được chứ?. Tôi quay lại bảo Hoa Thiên. Mấy giây say, tôi mới đỡ được Ngụy Tử Lộ dậy, nước mắt tự nhiên trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt anh ấy. Anh vẫn như ngày xưa, có chuyện gì cũng chỉ một mình chịu đựng.

15

Ngụy Tử Lộ đúng là bị trúng độc do uống quá nhiều rượu, may mà chúng tôi chưa kịp đưa tới bệnh viện, truyền nước xong là không việc gì nữa. Tôi gọi điện thoại cho Triệu Bồi, bảo chị ấy tới đón, nhưng không ngờ người đi cùng chị ấy tới viện là Cố Đại Hải.

“Cố Đại Hải, không phải anh đang ngủ ở nhà sao?”. Cố Đại Hải trán đầy mồ hôi, cứ nhìn xuống đất, không biết phải trả lời thế nào.

“Xin lỗi Tiểu Ngư...”. Triệu Bồi mặt đầy nước mắt nhìn tôi. “Hôm nay, chị và Ngụy Tử Lộ cãi nhau, anh ấy liền bỏ đi... Chị chẳng biết phải làm thế nào cả...”. Chị ấy cứ ôm mặt mà khóc, làm ai nhìn thấy cũng phải bùi ngùi thương cảm.

“Sao cơ, Ngụy Tử Lộ dám làm thế cơ à? Em ... à, em xin lỗi nhé, em không có ý đó”. Lần này tới lượt tôi đổ mặt. Ngụy Tử Lộ dạo này ghê gớm thật, còn dám cãi nhau cơ à, nếu là trước đây, tôi đã cho anh ấy một trận rồi.

“Bác sĩ, không sao chứ ạ?”. Tôi hỏi. Lúc chúng tôi đẩy cửa vào phòng bệnh, Ngụy Tử Lộ vẫn chưa tỉnh.

“Không sao. Các cô cậu cũng thật là... Người ta đã không uống được thì đừng có ép, nhìn đi... khó chịu lắm đấy!”. Bác sĩ chỉ về phía gương mặt đang trắng bệch của Ngụy Tử Lộ.

“Vâng vâng, bác sĩ vất vả rồi ạ”. Chúng tôi vội vàng cảm ơn.

“Tử Lộ... Tử Lộ...”. Triệu Bồi vừa khóc vừa xoa đầu Ngụy Tử Lộ, chẳng hiểu sao cứ nhìn thấy cảnh cảm động thế này, lòng từ mẫu của tôi lại nổi lên.

“Hự hự... cô?”. Ngụy Tử Lộ từ từ mở mắt ra. “Cút đi... cút đi”. Anh ấy hét to, đuổi Triệu Bồi ra ngoài.

“Chuyện này là sao?”. Lâm Sở kéo tay tôi.

“Làm sao mà mình biết được, cứ chờ xem đã!”. Tôi cũng chẳng hiểu thế nào, chỉ đứng im nhìn Ngụy Tử Lộ nổi giận, nói thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy giận giữ như vậy.

“Xin lỗi, nếu như em ở bên mẹ...”. Triệu Bồi vẫn khóc mãi không thôi.

“Hự hự.. Công ty của cô quan trọng hơn, quan trọng hơn tất cả mọi thứ! Ly hôn đi, tôi muốn chúng ta ly hôn!”. Ngụy Tử Lộ tàn nhẫn đẩy Triệu Bồi ngã xuống đất, tôi chưa kịp lên tiếng thì đã có người không chịu nổi nữa.

“Ngụy Tử Lộ! Anh đừng có mà quá đáng, chẳng phải Triệu Bồi đã về rồi đó sao?”. Cố Đại Hải bước tới đỡ Triệu Bồi, còn đưa chị ta tới chỗ ngồi nữa.

“Cố Đại Hải...”. Tôi nhếch mép cười, nhìn Cố Đại Hải, thật sự là tôi đang cười, giọng điệu rất bình thường, không có chút gì giận giữ cả, nhưng không hiểu sao bàn tay cứ nắm chặt lại, mấy ngón tay găm vào da thịt rất đau.

“Tiều Ngư ... cái đó... thực ra anh...”. Hình như lúc này, Cố Đại Hải mới biết đến sự tồn tại của tôi.

“Ngụy Tử Lộ, anh nghỉ ngơi đi, bọn em không làm phiền anh nữa”. Tôi nắm cổ áo Lâm Sở, lôi cô ấy đi, Cố Đại Hải vội vàng đuổi theo.

“Lái xe đi!”. Tôi bảo Lâm Sở khi ở trong xe.

“Cậu không định để...?”. Lâm Sở đưa mắt nhìn Cố Đại Hải đang đập cửa kính xe bên ngoài rồi quay lại nhìn tôi.

“Lái xe đi, cậu định để mình chết luôn cho cậu xem hả?”. Tôi đeo kính đen lên, mặt lạnh lùng, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

16

“Cậu không sao chứ?”. Lâm Sở nằm xuống bên cạnh tôi, nhà cô ấy chỉ có một chiếc giường, cái giường gấp đã bị Bobo mang đi rồi.

“Mình vẫn ổn mà”. Tôi kéo chăn lên, vẫn không ngủ được.

“Thực ra mình nghĩ, nếu là mình thì mình cũng sẽ đỡ...”. Lâm Sở thì thầm.

“Ừ, mình biết rồi...”. Tôi quay người nhìn ra ngoài, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt tôi, giống hệt như cái đêm tôi sắp cưới, nó vừa to vừa sáng, nhưng bỗng nhiên vắng trắng bị biến thành gương mặt béo tròn của Cố Đại Hải...

“Á, trời ơi... Mấy giờ rồi?”. Tôi vừa dụi mắt vừa bước xuống tầng một. “Lâm Sở! Lâm Sở?”. Tôi gọi nhưng bên dưới chẳng có ai cả.

“Anh sai rồi...”. Cố Đại Hải gửi tin nhắn đó đến 150 lần. “Đồ ngốc”, tôi nghĩ, “xin lỗi mà chẳng có chút thành ý gì cả”. Tôi đưa tay xóa tất cả hộp thư đến.

“Mẹ ơi, mở cửa cho con!”. Tôi ôm một đồng túi lớn túi nhỏ chạy về nhà. “Con ở nhà mấy hôm nhé, con nhớ nhà quá!”.

“Lại cãi nhau rồi hả?”. Mẹ vừa mở cửa vừa hỏi tôi.

Tôi cố kéo cái chăn lên.

“Nhìn con ầm ỨC chưa kìa”. Mẹ giúp tôi thay cái vỏ chăn khác.

“Anh con cũng thế mà, anh ấy chắc cũng khó chịu lắm”.

“Ôi... hai đứa con tôi, chẳng có đứa nào ngoan ngoãn cả, sớm muộn gì bố mẹ cũng mệt mỏi mà chết mất thôi!”. Mẹ tôi than vãn. Tóc mẹ tôi giờ đã bạc trắng. Đạo này, mẹ tôi không nhuộm tóc nữa, bảo là bạc thì đã sao, dù sao cũng lớn tuổi rồi.

“Con nhuộm tóc ẹ nhé!”. Tôi lấy hộp thuốc nhuộm ra, là hãng Quang Minh, mẹ tôi chỉ thích dùng nhãn hiệu này.

“À, em gái Cố Đại Hải sao rồi con?”.

“Con cũng không biết nữa, nhưng về nhà rồi thì còn sao được chứ? Ngoan ngoãn ở nhà thôi ạ”. Tôi bóp thuốc nhuộm ra một cái bát con, thăm nghĩ, không cần vội vàng, cứ từ từ bôi lên rồi nhuộm ẹ thôi.

“Nhưng đạo này mẹ thấy anh trai con cứ là lạ làm sao ấy!”.

“Sao ạ? Chị dâu lại giả trò gì rồi hả mẹ?”.

“Ai bảo thế? An Nguyệt không phải là người như vậy đâu, giờ cũng đã khá hơn rồi!”. Mẹ nhéo tai tôi. “Mẹ nghĩ anh con có bồ bên ngoài”.

“Ha ha ha...”. Tôi cười đến trào cả nước mắt. “Ha ha ha... Nếu mẹ bảo anh Cố Đại Hải thì con còn tin, chứ anh Thẩm Lăng á. Anh ấy làm gì có gan to đến mức đấy”.

“Đừng nói linh tinh! Cứ lo cho xong chuyện của con đi!”. Mẹ tôi già rồi nhưng vẫn còn khỏe lắm, đập tôi một phát đau thấu xương làm tôi ngồi bệt ngay xuống đất xuyết xoa, chỉ cần cứ vào cú đá này, tôi đoán mẹ tôi chắc phải sống đến trên trăm tuổi.

“Vâng vâng, vậy để con dò la xem sao!”. Tôi đứng dậy để nhuộm tiếp, không ngờ vừa đứng lên, tự nhiên thấy đầu óc quay cuồng rồi ngã lăn xuống đất.

“Ôi ôi, con làm sao thế này?”.

17

Đến nửa đêm, tôi thấy hình như có người đẩy cửa phòng, nhìn vào một lát rồi đóng lại ngay, làm tôi chẳng ngủ nổi nữa, lò mò dậy kiểm đồ ăn.

“Đúng, không sai, về rồi đấy!”. Vừa tới bếp. tôi thoáng nghe có tiếng người ngoài ban công, Thẩm Lăng đang lén lút gọi điện thoại, chẳng lẽ là gọi cho bồ sao?

“Cái cậu này, đừng có quá khích lên thế!... Yên tâm đi, anh theo phe cậu mà... Tiểu Ngư chỉ cứng miệng thế thôi, em cứ tới đón nó đi, anh sẽ nói thêm vài câu, không sao đâu... Ôi dào, em cứ nghe anh đi...”.Thẩm Lăng thở dài rồi cúp điện thoại, vừa quay vào thì thấy tôi đứng đó, liền giật mình suýt đập đầu vào tường.

“Đáng đời! Ai bảo anh lắm chuyện!”. Tôi cười rồi quay vào phòng ngủ tiếp.

“Tiểu Ngư...”. Thẩm Lăng thì thầm gọi tôi.

“Biến đi!”. Tôi đá vào cửa. Một tiếng kêu nho nhỏ vang lên. Chẳng may mẹ tôi mà dậy thì thế nào cũng đứng cùng chiến tuyến với anh ấy.

“Anh...”. Giọng Thẩm Lăng đã to hơn một chút nhưng rồi anh ấy lại hạ thấp giọng xuống ngay. “Anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà...”.

“Có giỏi thì tự lo việc của anh đi, đừng tưởng em không biết anh giả trò gì ở bên ngoài nhé!”. Tôi tự nhiên nhớ ra vụ ngoại tình liên dọ luôn.

“Không phải...”. Thẩm Lăng vội vàng bào chữa. “Thôi thôi, em cứ suy nghĩ lại đi nhé, anh đi ngủ đây.”

Sáng hôm sau, A Mông gọi điện thoại cho tôi, bảo là cô ấy muốn ly hôn.

“Hả? Lại ly hôn à? Bao giờ thì đi đây?”. Tôi vẫn còn chưa tỉnh ngủ, A Mông xem ra thích làm chuyện này mất rồi.

“Ừ, mấy hôm nữa thôi, mình đã chuẩn bị xong xuôi rồi, con để Lý Triển Bằng nuôi, anh ta không thể xa con được”. Giọng A Mông rất bình tĩnh, có vẻ giương cao quyết tâm lắm.

“Cậu nói thật hả?”. Tôi ngồi hần dẩy.

“Thật... Mình... mình chắc chắn phải ly hôn...”. Cô ấy bắt đầu thút thít khóc.

“Cậu cứ đợi ở đó đi, mình đến ngay!”. Tôi vội vàng cúp máy rồi chạy ra ngoài, vừa lúc gặp Cố Đại Hải.

“Anh đấy hả? Đưa em tới chỗ A Mông ngay đi!”. Bây giờ không phải lúc để nhiều lời với anh ấy, kiểm lái xe vẫn tốt hơn tôi đi một mình nhiều nên tôi lao ra cửa, xỏ giày.

“Có chuyện gì thế?”. Vừa tới cổng, tôi thấy Lâm Sở đã ở đó liền hỏi.

“Chẳng biết nữa, lại gây chuyện gì rồi chẳng?”. Lâm Sở chau mày, hết nhìn Cố Đại Hải rồi lại quay sang nhìn tôi.

“Mau lên, cứ vào là biết thôi!”. Tôi xông vào trước.

“Tôi chẳng có gì để nói cả...”. Mắt A Mông đã sưng húp, chẳng khác gì mắt mấy con cá vàng.

“Có chết thì anh cũng phải biết vì sao mình lại chết chứ!”. Lý Triển Bằng bỗng nhiên hét ầm lên.

Tôi nhìn Lý Triển Bằng và A Mông, thấy khó hiểu vô cùng. “Hai người lại làm sao thế hả?”.

“Cứ hỏi cô ấy đi!”. Lý Triển Bằng mệt mỏi châm thuốc.

“Mình chẳng có gì để nói cả. Lý Triển Bằng, đi đi, làm thủ tục thôi!”. A Mông đứng lên định đi.

“Không đi! Anh không đi đấy! Em dựa vào cái gì mà bắt anh phải làm theo em? Không đi!”. Lý Triển Bằng vứt điếu thuốc rồi quay lưng đi mất.

“Cố Đại Hải, anh đi đi, em có chuyện muốn nói với A Mông?”.

Tôi đẩy Cố Đại Hải ra ngoài, nhìn mặt A Mông bây giờ, chắc trong lòng cô ấy đang đau khổ lắm.

“Vậy tối anh qua đón em nhé!”. Cố Đại Hải chần chừ chưa muốn đi.

“Không cần đâu, tối em đưa cô ấy về cho!”. Lâm Sở đứng là giỏi đoán ý người khác, chỉ một câu thôi đã làm Cố Đại Hải chẳng biết nói sao cả.

“Ồ, thế thì thôi”. Cố Đại Hải đành bước ra, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”. Lâm Sở nhìn A Mông, nhưng cô ấy chỉ khóc, không chịu nói gì.

“Khỉ thật! Mau nói gì đi chứ!”. Tôi bực mình, tát cho A Mông một phát, mạnh đến nỗi ngay cả tôi cũng tỉnh ra. Nếu như bình thường, chắc cô ấy đã lao vào trả đũa rồi nhưng hôm nay vẫn lặng yên, không nói gì.

“Ha ha... Cứ đánh mình đi, các cậu đánh hết cả đi!”. Tự nhiên cô ấy cười sằng sặc.

“Cậu ... cậu làm sao thế hả?”. Tôi liếc mắt nhìn Lâm Sở, mặt cô ấy cũng ngẩn ra, chẳng khác gì tôi.

“Đánh mình đi, mau đánh mình đi mà, đánh thật mạnh vào!”. A Mông nắm lấy tay Lâm Sở, tát thật mạnh lên mặt mình.

“Cậu điên đấy à?”. Lâm Sở đẩy A Mông ngã lăn ra đất.

“Huh u... Đánh mình đi mà...!”. A Mông lại khóc ầm lên, xem ra không thể kìm nén nổi nữa.

Thì ra mấy hôm trước, A Mông đi công tác ở Hồng Kông, không ngờ lại gặp Thomas đang tham gia thi ở đó, hai người liền hẹn hò đi chơi cùng nhau rồi cùng ở một khách sạn. Tất nhiên A Mông vẫn còn tỉnh táo, cô ấy một phòng, Thomas một phòng.

Nhưng việc xảy ra sau đó cực kỳ thuận lợi, Thomas được đặc cách vào chung kết, vụ làm ăn của A Mông cũng hết sức suôn sẻ, hai người sung sướng đến nỗi rủ nhau đi chúc mừng, cái kiêu với bạn bè thì gọi là “chúc mừng”, còn với mấy tên háo sắc thì gọi là “hiền thân” ấy. Câu chuyện của A Mông chẳng phải là hiếm gặp nhưng vẫn làm chúng tôi kinh ngạc vô cùng.

“Sau đó thì sao?”. Lâm Sở dập điếu thuốc đang hút dở.

“Sau đó chúng mình trở về, Thomas bắt đầu tới tìm mình vay tiền...” A Mông khóc thút thít. “Mới đầu mình cũng cho vay mấy lần, nhưng sau đó càng lúc hần càng đòi hỏi nhiều...”

“Không phải nói nữa! Hần chụp ảnh lại hả?”. Tôi ngắt lời A Mông, đây chẳng phải là rất giống mấy bộ phim văn hay chiếu đó sao? Tên hạo sắc quay sang giả trò uy hiếp nạn nhân.

A Mông vừa khóc vừa gật đầu.

“Thế nên cậu mới định ly hôn hả?”. Chẳng biết Lâm Sở đang nghĩ gì mà lim dim mắt.

“Sớm muộn gì cũng phải ly hôn, chứ nếu để Lý Triển Bằng biết thì... đảng nào cũng thế... thà bây giờ chia tay luôn...”.

“Mình phải giết thằng cha đó!”. Lâm Sở hét lên một tiếng rồi xông ngay vào bếp, cầm con dao thái rau lăm lăm bước ra cửa.

“Lâm Sở! Cậu điên rồi hả?”. Tôi vội chạy tới, ôm chặt lấy chân cô ấy rồi quay lại, hét gọi A Mông. “Cậu ngớ ngẩn à? Mau ra đây giúp mình đi!”.

19

“Mẹ nhà hần chứ! Tên khốn kiếp ấy dám chọc tức mình!”. Lâm Sở quay người đi vào nhà.

“Cậu làm thế sẽ trị được hần chắc? Nếu mà cậu lỡ tay làm thật thì A Mông còn sống nổi không?”. Tôi ném giấy ăn vào mặt cô ấy.

“Cậu nói đi, phải làm thế nào bây giờ?”. Lâm Sở thở dài rồi ngồi xuống ghế, châm thuốc hút.

“Đi tìm Triệu Tam, chắc lão ấy sẽ có cách”. Tôi chống cằm, bảo. Cô lẽ đây là cách tốt nhất bây giờ.

“Đi, đi ngay thôi!”. Lâm Sở hùng hổ xông ra ngoài.

“A Mông, cậu mà ly hôn trước khi bọn mình quay lại là sẽ biết tay bọn mình đấy!”. Tôi chỉ tay về phía A Mông rồi mới đi.

“Anh xem phải làm thế nào để giết hần luôn đi...!”. Lâm Sở mồm môi mồm lợi ghì đôi đũa xuống.

“Giết hần cũng chẳng có tác dụng gì cả!”. Triệu Tam rít thêm một hơi thuốc nữa rồi rót rượu ra ly.

“Thế phải làm sao?”. Tôi vừa ăn đậu phộng vừa hút thuốc. Căn phòng này của Triệu Tam khá đẹp, chỉ tội không thoáng gió, mới hút mấy điếu mà cả phòng đã đầy khói như ở trong chùa.

“Chẳng phải hần thích phụ nữ sao? Kiểm lấy một em xinh tươi, dụ dỗ cặp kè một thời gian rồi lấy trộm ảnh là được thôi”. Triệu Tam nhắm mắt lại, xoa xoa cái đầu trọc lóc của mình.

“Giá cả thế nào?”. Người trong giới giang hồ không có tiền chắc chắn không làm. Tôi vút mấy cục xương cho con mèo ngoài cửa, nó đã ngồi chầu chực ở đó lâu lắm rồi.

“Em đang chờ anh đấy hả? Yên tâm đi! Vụ này để anh lo!”. Triệu Tam xoa nhẹ lên tay tôi.

“Thế thì em phải thay mặt bạn em cảm ơn anh trước mới được! Làm một ly đi!”. Tôi ra hiệu cho Lâm Sở cùng nâng ly, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Triệu Tam đã uống rượu rồi cho nên mới dám động tay động chân với tôi như thế.

“Tên lưu manh đó chẳng phải thích cậu sao?”. Trên đường về, Lâm Sở quay sang hỏi tôi.

“Nghĩ nhiều thế làm gì? Lo chuyện của A Mông trước đã, sau này mình sẽ kiếm dịp nào đó cho hần một trận”. Tôi nhìn qua cửa kính xe, bảo.

“Thế Cố Đại Hải sẽ đến nhà đón cậu chứ?”.

“Không biết, đón thì đón, không đón thì thôi, chả sao cả.”

“Thế thì mình phải nói chuyện với cậu đã”. Lâm Sở đột nhiên dừng xe lại, quay sang nhìn tôi.

“Thôi khỏi, mình biết rồi, nếu là mình thì mình cũng đỡ chị ta dậy, chỉ là trong lòng thấy không vui thôi.”. Tôi nhìn Lâm Sở, mắt cô ấy đang trợn tròn lên, chứng tỏ sắp nổi giận đến nơi rồi.

“Thế anh ấy có hỏi tại sao cậu lại ở cùng chỗ với Ngụy Tử Lộ không? Cậu lấy cớ gì mà giận chứ?”. Câu nói của Lâm Sở làm tôi đỡ người ra. Không sai, Cố Đại Hải thấy tôi ở cùng với Ngụy Tử Lộ, lại là lúc nửa đêm nữa, chắc trong lòng cũng chẳng vui về gì.

Lúc tôi mò về tới nhà thì Cố Đại Hải đang nằm trên ghế, nhìn đáng vẻ anh ấy chắc mấy ngày nay không được ngủ ngon.

“Này!”. Tôi đá Cố Đại Hải.

“Hả? Sao thế?”. Cố Đại Hải lồm cồm ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở vừa nhìn thấy tôi định lao đến ôm lấy. “Vợ của anh!”.

“Thôi thôi, ngồi xuống đi, em có chuyện muốn nói đây”. Tôi đẩy chồng ra rồi ngồi xuống ghế. “Anh ký cho em cái này trước đã...”. Tôi móc từ trong túi ra tờ giấy vừa viết trên xe Lâm Sở.

“Anh... anh không ký đơn ly hôn đâu!”. Cố Đại Hải nhảy dựng lên.

“Anh hét cái gì mà hét?”. Tôi vấy tờ giấy ra trước mặt. “Tự mình nhìn cho rõ đi!”.

“Thứ nhất, không được liên hệ với những người con gái có hoặc không quen biết sau mười hai giờ đêm! Thứ hai, không được qua đêm với những người con gái có hoặc không quen biết! Thứ ba...”. Cố Đại Hải ngoan ngoãn đọc những điều được viết trên tờ giấy đó như trẻ con lớp một tập đọc vậy.

“Anh xem kỹ chưa? Xong rồi thì ngoan ngoãn ký tên đi, sau này phải biết nghe lời, không là sẽ không có lần thứ hai đâu đấy!”. Tôi bế cả Bội Bội và Du Du lên. “Hai tên này là nhân chứng”.

“OK! Ký chứ, anh ký!”. Cố Đại Hải hí hửng chạy đi kiếm bút.

20

Triệu Tam quả đúng là Triệu Tam, mấy hôm sau đã thấy gọi điện bảo tôi cô em kia giảng dạy thành công rồi, tuần này sẽ ra tay. Tôi vội vàng báo lại với Lâm Sở và A Mông.

“Bảo họ làm mau lên! Nếu không mỗi lần nhìn thấy hần, mình chỉ muốn bóp chết hần thôi!”. Lâm Sở chưa hết tức giận. Bởi vì cuộc thi kia nên cô ấy vẫn phải gặp mặt với Thomas.

“Biết rồi! Cậu đừng để lộ ra đấy!”. Tôi phải dặn đi dặn lại Lâm Sở, tính cô ấy nóng như lửa ấy.

Lát sau, chuông điện thoại vang lên, số máy bàn này tôi không quen, chắc là lại Lâm Sở.

“Sao cậu lảm chuyện thế nhỉ? Mình đã bảo là được rồi mà!”. Tôi đang bận viết bản thảo nên vừa nhấc máy đã không thèm khách khí bảo luôn.

“Tiểu Ngư hả? Là mẹ đây!”. Giọng nói trong điện thoại hình như là của người đứng tuổi, nghe quen quen.

“Sao cơ?”. Suýt nữa tôi đã buột miệng hỏi là nhảy đâu ra một bà mẹ nữa thế, sau đó mới nghĩ ra có thể đó là mẹ của Cố Đại Hải. “À, mẹ à, mẹ khỏe chứ ạ?”.

“Khỏe khỏe! Ha ha, chỉ có con dâu Tiểu Ngư vẫn là ngoan nhất thôi!”. Hóa ra là mẹ Cố Đại Hải thật.

“Mẹ gọi có chuyện gì vậy ạ?”. Tôi phải nói nhanh, còn một đồng việc đang chờ.

“Ồ, cũng chẳng có chuyện gì to tát lắm, chỉ là...”. Giọng mẹ chồng tôi đột nhiên nhỏ đi. “Có phải Tiểu Khê nó có bạn trai mới không con?”.

“Con cũng không biết nữa. Nó có nói với con đâu?”. Tôi cũng học mẹ chồng, hạ giọng thăm thì.

“Vậy sao? Mẹ nghe hàng xóm bảo Tiểu Khê nhà ta đang yêu một cậu đã có vợ đấy”. Chắc là mồm miệng của mấy bà thích buồn dưa lê trong xóm đây mà. Nghỉ hưu rồi nên rồi việc, toàn đi soi mói chuyện gia đình người khác. Đúng là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tương.

“Không thể nào! Chắc họ ăn nói linh tinh đấy ạ”. Tôi bảo, chợt nhớ đến cái lần giữa đêm hôm khuya khoắt, Cố Tiểu Khê gọi điện cho tôi để khen Thẩm Lăng, tự nhiên nổi cả da gà.

Hôm sau, tôi tới phòng làm việc của Lâm Sở, Triệu Tam bảo tôi nay sẽ đi trộm đồ.

“Xin chào mỹ nhân Ngư!”. Thomas vẫn chưa biết sống chết là gì, cười hớn hở như bắt được vàng. Cũng đúng thôi, kiếm được một cái ngân hàng cho vay không lãi, lại còn chop được một em xinh tươi nữa cơ mà. Cô em mà Triệu Tam tìm tôi đã gặp rồi, xinh xắn lắm.

“Anh ở đây à? Lâm Sở đâu rồi?”. Tôi nhìn hắn ta với ánh mắt ác cảm.

“Ồ, tâm trạng cô ấy không được vui, chắc ăn nhầm phải cái gì rồi”. Thomas thì thầm vào tai tôi.. “Em phải cẩn thận, không khéo lại bị cô ấy mắng đấy!”.

“Ồ, em lên gác đây!”. Trong lòng tôi thầm nghĩ, giờ người mà Lâm Sở muốn giết chết nhất chính là đồ khốn nhà anh đấy.

21

“Giao cho em đây!”. Triệu Tam đã tìm người trói Thomas lại, quăng vào trong bao rồi đặt xuống trước mặt chúng tôi.

Tôi gật đầu, cố gắng không gây ra tiếng động.

“Ở đây hết rồi chị ạ”. Cô em xinh tươi đưa cho tôi một phong bì thư. Cô gái này nhìn rất trong trắng ngây thơ, còn hơn cả mấy cô ngọc nữ minh tinh gì đó nữa. Có lẽ tôi phải kiếm cho cô ấy một ông bầu mới được.

“Ở đây yên tĩnh lắm, các em cứ từ từ mà xử lý, chẳng có ai đến đâu”. Triệu Tam quay lại gật đầu với tôi rồi đá cho cái bao tãi một phát, sau đó mới đi.

Tôi vỗ vai Lâm Sở và đưa cho cô ấy một cây gậy.

Lâm Sở liền giơ ngón tay cái lên rồi vụt liên tiếp vào cái bao.

“Oh my God! Tôi có tiền mà, tôi sẽ đưa cho các người hết...”. Thomas nằm trong bao tãi khóc âm ỉ, một dòng nước khai khai từ trong túi chảy ra ngoài. Ôi mẹ ơi! Hắn tè cả ra quần rồi.

“Ha ha, vui thật đấy!”. Lâm Sở bấm còi âm ỉ trong xe.

“Khốn kiếp! Biết mấy giờ rồi không hả? Không để người khác ngủ à?”. Đèn ở căn hộ gần đó bật lên, một anh giai đứng ngoài ban công ra sức chửi mắng.

Từ đằng xa vọng tới tiếng giày cao gót gõ lộp cộp. Người đó đi rất vội vàng, suýt nữa thì ngã ra đường.

“Ha ha...”. Tôi bật đèn lên.

“Thế nào? Thế nào rồi?”. Người kia vội vàng mở cửa xe rồi chui vào trong.

“Cậu vội cái gì chứ? Không giải quyết xong thì bọn mình gọi cho cậu làm gì?”. Tôi nhìn A Mông, chắc chắn cô ấy vừa chạy bộ tới đây, mặt đầy mồ hôi.

“Này, ở trong đó cả đấy!”. Lâm Sở đưa phong bì cho cô ấy.

“Tốt quá! Tốt quá rồi!...” Mà thôi chết, nhờ trong máy tính có lưu thì sao?. A Mông đang toét miệng cười liền im ngay lại, mặt mếu máo như sắp khóc.

“Khỏi lo! Triệu Tam đã lấy ổ cứng ra, ném xuống hồ rồi”. Tôi nhìn A Mông bảo.

“Ha ha, thế thì chắc không sao nữa rồi!”. A Mông thở phào, hớn hở quay sang nhìn chúng tôi. “Hai cậu đã xem rồi đúng không?” Cô ấy nheo mắt hỏi.

“Ha ha, đáng cậu cũng được ra phết...”. Tôi vỗ vai A Mông.

“Mình biết ngay mà! Các cậu ...đúng là đồ lưu manh!”. A Mông tức đỏ cả mặt, xông lên đánh chúng tôi. “Mình đang nghĩ không hiểu sao các cậu lại cười đùa vui vẻ thế, thì ra là lấy chuyện của mình làm trò đùa!”.

“À, Lâm Sở, cậu phải đề phòng Thomas đấy, hắn ta chẳng tốt đẹp gì đâu!”. Tôi vừa nói vừa nhìn A Mông đang đốt mấy bức ảnh.

“Ồ, mình đã đổi người cộng tác rồi. Đợi đến khi hần lết được từ viện về, mình mới nói cho hần biết, cho hần tức chết luôn!”. Lâm Sở vừa cười, vừa hút thuốc.

22

“Thế cậu định khi nào mới đi tìm Lý Triển Bằng đây?”. Tôi hỏi A Mông. Giờ cậu ấy chẳng khác gì trứng số độc đắc, mặt hớn hở như hoa.

“Trời sáng rồi đấy! A Mông sắp được hát bài ca gia đình đoàn tụ rồi!”. Lâm Sở vừa uống bia vừa đùa.

“Các cậu thật đáng ghét!”. A Mông quay sang cầu tôi.

“Đúng rồi, mình phải nói cho các cậu một tin!”, Tôi đột nhiên nhớ ra, liền bỏ miếng dưa trong tay xuống. “Mình ngờ rằng em gái của Cố Đại Hải đang cặp kè với anh trai mình đấy”.

Tôi bình tĩnh kể cho họ nghe mọi chuyện nhưng chẳng thấy A Mông hào hứng xông vào gì cả. “Hả? Sao các cậu không ngạc nhiên gì thế?”.

“Thừa hơi, mình đã đoán ra chuyện đó từ lâu rồi!”. A Mông nhìn tôi một lát rồi cạn ly với Lâm Sở.

“Hả? Thế tại sao mình lại không biết vậy?”. Tôi thấy hơi hụt hẫng.

“Cậu đang chìm trong hạnh phúc thì còn biết cái gì chứ?”. Lâm Sở lấy vỏ lạc ném tôi.

“Nhưng mình đang nghĩ, không biết lúc An Nguyệt biết chuyện này thì sẽ thế nào đây nhỉ?”. A Mông tùm tùm cười.

“Mặt không cảm xúc, sau đó thì sẽ thế này...” Lâm Sở giả bộ mặt mày đau khổ, dăm dăm nhìn tôi. “Lãng ... tại sao anh lại lừa dối em...? Con của chúng ta Nếu như anh không đẩy em thì giờ con chúng ta đã biết đi rồi...”.

“Thôi thôi...! Cậu nói nghe ghê quá đấy!”. Tôi thấy nổi cả gai ốc. Chuyện này kinh khủng quá, nếu quả thực là thế thì tôi phải bàn bạc lại với Cố Đại Hải mới được.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ? Trông mặt em khó coi quá!”. Anh Trần vừa dọn đồ vừa nhìn tôi.

“À, tại mấy ngày nay em không được ngủ, phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi thôi mà”. Tôi thở dài.

“Em bận thật đấy! Nếu là anh chắc đã bỏ việc rồi, anh chàng Cố Đại Hải nhà em không kêu ca gì chứ?”. Anh Trần cúi xuống lấy túi đựng máy quay, tôi bắt đầu thấy trời đất điên đảo, sau đó thì lịm đi, không biết gì nữa.

“Cô có thai rồi, không được thức đêm nữa nhé!”. Bác sĩ báo cho tôi một tin động trời, hại tôi một lúc sau mới bình tĩnh lại được.

“Thật sao ạ? Cảm ơn bác sĩ!”. Cố Đại Hải cúi đầu lia lịa như đang té sao, cứ làm như thể đây là công lao của vị bác sĩ đó vậy.

“Liệu có khi nào bị nhầm không nhỉ?”. Về đến nhà, tôi vẫn không tin. Chuyện này “khủng bố” quá.

“Hí hí hí hí...” Cố Đại Hải vừa nhìn tôi vừa cười như ngớ ngẩn.

“Cười cái đầu anh ấy!”. Tôi nhặt cái giấy lên đập Cố Đại Hải.

“Em làm gì thế? ... Đây là việc tốt mà...!”. Vừa nói, Cố Đại Hải vừa hớn hở chạy đi gọi điện thoại.

“Thế là cậu cũng xong đời rồi đấy!”. A Mông nhìn tôi đầy cảm thông. Hôm nay, cô ấy tới tìm Lý Triển Bằng, định bảo không cần ly hôn nữa, không ngờ Lý Triển Bằng tưởng cô ấy lại giở trò liên mắng ấy câu.

“Ai bảo thế? Tốt quá rồi còn gì!”. Trần Lộ còn vui hơn cả tôi nữa, cứ luôn miệng bảo đó là chuyện tốt. Cô ấy kết hôn còn tôi có em bé, có thể coi đó là “song hỷ lâm môn”.

“Nếu không thì cậu đẻ ra rồi ình nuôi đi!”. Lâm Sở cũng rất hưng phấn.

“Cậu tưởng là nuôi mèo đấy chắc?”. Tôi lườm cô ấy.

“Thì thôi... Đồ ki bo!”. Lâm Sở bĩu môi.

“Tiểu Ngư về rồi đó hả?”. Mẹ Cố Đại Hải gọi với ra. Tôi định vào quán bar với Lâm Sở nhưng cô ấy lại không đi cùng. Chẳng ngờ về đến nhà lại gặp “niềm vui” lớn hơn, Cố Đại Hải vừa đón mẹ anh ấy tới.

“Ôi, mẹ, mẹ tới chơi ạ?”. Mặt tôi vẫn cười hơn hờ với mẹ chồng còn chân thì lén giẫm cho Cố Đại Hải một phát.

“Mẹ sợ con không thể tự chăm sóc bản thân nên tới ở mấy ngày”. Mẹ chồng tôi vui mừng nhìn xuống bụng con dâu.

“Không cần đâu ạ. Ở nhà mẹ còn phải chăm sóc bố nữa mà”. Tôi bắt đầu thấy khó chịu.

“Không sao, ông ấy có Tiểu Khê lo cho rồi.”

“Á ...á... tay anh...” Cố Đại Hải bị tôi cấu, đau đến phát khóc.

“Đáng đời! Anh giỏi thật. Anh điên rồi đấy à?”. Tôi lấy gót giày đập anh ấy.

“Suyt ... nói khẽ thôi, mẹ nghe thấy bây giờ!”. Cố Đại Hải vội vàng chạy ra cửa nghe ngóng.

“Nghe thấy càng tốt! Đừng có nhiều lời, anh mau đưa mẹ về đi! Anh mà không chịu, mai em tới bệnh viện cho nhà anh tuyệt tử tuyệt tôn luôn đấy!”.

23

“Sao cậu lại ngốc thế nhỉ? Ngày xưa, mình muốn mẹ chồng đến phục vụ mà chẳng được đấy!” A Mông nhìn tôi.

“Điên à, mẹ chồng lúc nào cũng kè kè ở bên cạnh, có khác gì cậu là con khỉ không hả?”. Tôi bĩu môi.

“Cậu sợ cái gì chứ? Cứ đối xử như với ô sin ấy!”. Lâm Sở cười.

“Thôi thôi, mình mà dám ra lệnh như thế, đợi sinh con xong, chắc là mẹ chồng bóp chết mình mất”. Tôi bảo. Hai người này đúng là mồm miệng xấu xa, chẳng nói được câu nào tử tế cả.

“Mình mang thiệp mời tới đây”. Đúng lúc đó, Trần Lộ cầm mấy cái phong bao đỏ bước vào.

“Thiệp mời cái gì chứ? Đây gọi là giấy đòi nợ thì đúng hơn!”. Lâm Sở lôi thiệp cưới của Trần Lộ ra làm quạt.

“Ngày mai em sẽ cưới anh... ngày mai em sẽ cưới anh...”. Tiếng chuông điện thoại của Trần Lộ vang lên, giờ đến chuông điện thoại cũng ngọt ngào thế cơ đấy.

“Ha ha...”. Trần Lộ vừa cười vừa ra ngoài nhận điện thoại.

A Mông thâm thì. “Này, thế các cậu định mừng bao nhiêu?”.

“Tùy thôi, xem các cậu thế nào! Dù sao thì mình cũng chẳng có nhiều tiền như cậu ấy”. Tôi nhìn Lâm Sở, cô ấy mới kiếm được một vụ làm ăn lớn.

“Đừng có nhìn mình, mình cũng không có tiền đấy!”. Lâm Sở chống tay lên cằm.

“Anh chết luôn đi!”. “Bụp” một tiếng, điện thoại của Trần Lộ rơi luôn xuống đất.

“Sao thế?”. Tôi vội quay ra nhìn, mặt Trần Lộ trắng bệch như tờ giấy.

“Xe...”. Cô ấy chỉ chờ đẫn thốt ra được một tiếng.

24

“Ha ha, mình biết mà, số mình đâu được tốt như thế...”. Trần Lộ bỗng nhiên cười phá lên, cứ thế cười cho đến tận bệnh viện. Dương Siêu vừa được đưa vào đây sau tai nạn giao thông,

“Đừng nói nữa, chắc không có chuyện gì đâu!”. A Mông ôm lấy Trần Lộ.

“Ha ha... mình biết mà...”. Cậu ấy vẫn cười chờ đẫn.

“Bác sĩ ra rồi kia!”. Lâm Sở vội vàng chạy tới.

Bà bác sĩ tháo khẩu trang ra, nhìn chúng tôi. “Ai là người nhà bệnh nhân?”.

“Sao rồi hả bác sĩ?”. Tôi kéo tay bà bác sĩ.

“Làm phẫu thuật nên cần có người ký tên!”. Bà ấy lạnh lùng đưa cho tôi một tờ giấy.

“Trần Lộ!”. A Mông quay sang gọi Trần Lộ, từ lúc xuống xe đến giờ, cô ấy vẫn ngoác miệng cười, cứ như là con chưa cười đủ vậy.

“Thôi đi, để mình ký cho!”. Lâm Sở nói rồi liền cầm bút ký tên mình lên đó.

“Xong rồi, giờ đi nộp lệ phí đi!”.

“Bác sĩ.. chúng tôi nhờ cả vào bác sĩ...!”. A Mông gần như sắp quỵ xuống đến nơi, chưa bao giờ tôi thấy cô ấy hạ mình trước ai như vậy.

“Không sao chứ?”. Lát sau, Lý Triển Bằng ào ào lao tới, anh ấy vừa đi công tác xa về.

“Đang phẫu thuật”. Tôi trả lời.

“Sao rồi em?”. Cố Đại Hải cũng hỏi hả chạy tới, mặt đầy mồ hôi.

“Em không biết, vẫn đang phẫu thuật... nhưng em lo cho tinh thần của Trần Lộ bây giờ lắm”. Tôi thì thâm.

“Hay là tìm bác sĩ khám cho ấy xem!”. Trần Lộ cứ cười mãi làm Cố Đại Hải sờn da gà.

“Từ từ, đợi phẫu thuật xong xem sao đã!”. Lâm Sở ngăn lại.

“Hay em kiếm chỗ nào đó nằm nghỉ chút đi!”. Cố Đại Hải bảo tôi, làm như tôi là mẹ thứ hai của anh ấy vậy.

“Thôi thôi, anh ở yên đó đi!”. Tôi lườm.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, chúng tôi vội vàng vây ngay lấy, đầu Dương Siêu bị quần băng kín mít, còn phải đeo ống thở nữa, trông rất đáng thương.

“Trời ơi”. Trần Lộ hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

“Bao giờ thì anh ấy có thể tỉnh lại ạ?”. Tôi qua phòng bác sĩ hỏi thăm.

“Cái này không thể nói trước được, còn tùy vào anh ta nữa, có thể là mấy ngày, cũng có thể là mấy tháng đấy”. Bà bác sĩ vừa rửa tay vừa trả lời.

25

“Mẹ ơi!”. Cuối tuần, tôi phi ngay về nhà chơi. Ở bên nhà chúng tôi, mẹ Cố Đại Hải suốt ngày cứ nói hết chuyện nó đến chuyện kia, nhức cả đầu.

“Sao thế? Con đắp chăn vào đi!”. Mẹ đưa cho tôi cái chăn lông dê mà bà vẫn nâng niu.

“Nóng lắm, con sắp chết vì ngạt thở rồi”. Tôi đắp chăn xuống đất.

“Cái con bé này, mẹ vừa thay vỏ đấy!”. Mẹ tôi vội vàng cúi xuống nhặt.

“Dương Siêu sao rồi?”. Mẹ ngồi trên sofa, vừa xem ti vi với tôi vừa hỏi.

“Vẫn chưa tỉnh ạ”.

“Khổ thân, nó đen đui quá...” Mẹ tôi vốn dễ động lòng, nước mắt sắp sửa trào ra.

“Sẽ ổn cả thôi mà! Họ còn phải tổ chức đám cưới nữa chứ!”. Tôi vỗ lưng mẹ.

Chẳng biết An Nguyệt vào từ lúc nào, đi tới hỏi tôi: “Tiểu Ngư, ăn táo không em?”.

“Không, cảm ơn chị”. Tôi bảo. Ăn để chị ta hạ độc chết tôi chắc?

“Sao tự nhiên em lại lạnh nhạt với chị thế?”. An Nguyệt buồn bã đặt đĩa táo xuống.

“Sao cơ? Có gì đâu ạ?”. Tôi cười “hì hì” nhìn chị ta. Tôi đã bao giờ thân thiết với An Nguyệt đâu nhỉ?

“Thật là tốt quá! Tiểu Ngư nhà ta sắp làm mẹ rồi”. An Nguyệt chải đầu cho tôi, có người hầu hạ, ai mà chẳng thích chứ?

“Ha ha!”. Tôi cười trừ, cái bà này định giờ trò gì đây ?

“Tiểu Ngư à, sao dạo này tự nhiên anh trai em lại bận thế nhỉ?”. Buộc tóc cho tôi xong, chị ta đi ngay vào chủ đề chính. Đúng là chả biết diễn gì cả, nếu là tôi, tôi không bao giờ chủ động hỏi mà sẽ khiến đối phương phải nói ra trước.

“Em không rõ lắm, đợt này bên tòa soạn bọn em đang hợp tác gì đó với bên công ty anh Thẩm Lăng hay sao ấy?”. Tôi quay đầu lại, dùng đôi mắt ngây thơ nhất nhìn chị ta.

“À... Mấy hôm trước, hình như chị nhìn thấy anh ấy đi với cô em chồng của em đấy!”. Trong mắt An Nguyệt toàn là một màu đen, không thể đoán được chị ta đang nghĩ gì nữa.

“Không đâu! Tiểu Khê xinh đẹp như thế còn Thẩm Lăng xấu mù, ai thích nổi ông ấy chứ?”. Tôi cúi xuống nghịch đuôi tóc.

“À, ý em không phải bảo chị xấu gì đâu...!”.

“Ha ha, chị biết, chị biết chứ! Vậy em nghỉ đi nhé, chị ra ngoài đã!”. Chẳng hiểu chị ta đang âm mưu gì trong đầu nữa, quay người đi thẳng.

“Biết điều thì biến luôn đi!”. Tôi nhìn theo, rửa thầm.

“Tiểu Ngư à... mình...”. Mấy hôm sau, Trần Lộ mới tới tìm tôi, vẻ mặt cô ấy trông rất mệt mỏi. Tuy Dương Siêu đã tỉnh rồi nhưng vẫn phải dùng thuốc, anh ấy mới hồi phục lại được một chút sức lực.

“Sao thế? Có gì cứ nói đi! Mình sẽ giúp”. Tôi rót nước cho Trần Lộ.

“À... tiền viện phí của Dương Siêu...” Mắt cô ấy đỏ lên.

“Ừ, mình biết, mình biết!”. Tôi vội vàng đi lấy ví, rút 1000 tệ ra. “Cậu cầm trước đi đã, lát mình sẽ bảo Cố Đại Hải đi rút thêm”.

“Cảm ơn cậu!” Trần Lộ bật khóc, nhìn rất tội nghiệp.

“Thôi, thôi, cứu anh ấy quan trọng hơn mà!”. Tôi vỗ nhẹ lên vai, an ủi cô ấy.

Đúng lúc ấy, điện thoại của tôi đổ chuông.

“A lô!”.

“Chị dâu ạ”. Là Cố Tiểu Khê.

“Ồ, sao bỗng dưng lại nhớ tới chị thế?”. Tôi nhìn xuống dưới sân, thấy một chiếc xe trông rất quen, đó là xe Thẩm Lăng mà. Cái màu sắc đó, lại còn sơn hai màu lên nữa, xấu chết đi được, trông chẳng khác gì xe taxi cả.

“Chị dâu, mẹ bảo em mang đồ tới cho chị đấy ạ”. Cố Tiểu Khê nói trong điện thoại.

“Ồ, được rồi, em lên đi!”. Tôi vất vả lắm mới bảo được mẹ Cố Đại Hải về nhà nhưng không thể làm sụt giảm được sự nhiệt tình của mẹ chồng, gần như ngày nào bà cũng bắt Cố Tiểu Khê mang đồ ăn tới.

Vừa cúp máy, tôi liền trông thấy một cảnh hết như trong phim, Cố Tiểu Khê đang bước ra từ xe của Thẩm Lăng. Tôi vội vàng đưa tay lên dụi mắt.

7. Chương 7

Thomas bị Lâm Sở thẳng thừng đoạn tuyệt, khóc lóc ầm ĩ, mắng Lâm Sở không phải là người, không trọng nghĩa, Lâm Sở không nén nổi tức giận, chửi ngay: “Tao không muốn nói chuyện trọng nghĩa với mấy thằng lưu manh!”, hần liền cầm họng, không nói được gì nữa.

“Sướng thật! Cậu không thấy đấy thôi... Hần thế này này...”. Lâm Sở cười hả hê, đạp chân xuống đất.

“Thôi thôi, không được mất cảnh giác đâu đấy, cậu phải cẩn thận mới được! Nhất là A Mông ấy, cứ thấy giai là mắt sáng lên... Chẳng có tí tự trọng gì cả!”. Tôi bảo. Tôi bị cả nhà hạ lệnh cấm uống rượu, chỉ được

uống nước hoa quả. Lâm Sở cũng vì tôi mà thay đổi thực đơn, dường như tất cả tình cảm vốn dành cho đứa con chưa được sinh ra của cô ấy giờ chuyển hết sang cho con tôi.

“Ôi, may mà có các cậu, không thì mình chết chắc rồi!”. Lần này, A Mông đã biết ghi nhớ công lao to lớn của chúng tôi.

“Tất nhiên rồi, chúng ta đi chúc mừng tí đi!”. Mắt Lâm Sở sáng rực lên, cứ nhắc đến cái tên Thomas là cô ấy lại muốn đi ăn mừng.

“Thôi, không đi đâu, để dành tiền chữa bệnh cho Dương Siêu trước đã!”. A Mông vừa nói xong, không khí liền chùng ngay xuống.

“Ông trời thật không có mắt! Người tốt lại chẳng được đền đáp. Nhưng thật ra hai người bọn họ cũng không hẳn là người tốt”. Lâm Sở phán xong liền nằm dài lên sofa.

“Trên đời có những kẻ chỉ suốt ngày ăn không ngồi rồi, đen đủi nhất chính là những người cao không tới, thấp không thông ấy”. Tôi kéo chăn lên đắp, chẳng hiểu sao lúc nào cũng thấy rất khó chịu trong người.

“Mình phải cố giành giải thưởng thôi, tiền thưởng cũng khá, bọn mình có thể đưa hết cho anh ấy chữa bệnh”. Lâm Sở ngồi dậy, điệu bộ như định gơ tay lên thề thốt.

“Ồ, nhưng bây giờ cậu thiếu trợ thủ rồi còn gì?”. A Mông gục đầu lên thành ghế. “Mình thì không ổn lắm, tuần sau phải đi kiểm vụ làm ăn nào đó làm mới được, cố kiếm lấy mấy vạn để đưa cho Trần Lộ vậy”.

“Thế cậu thì sao?”. Lâm Sở quay sang tôi hỏi.

“Nếu cậu đánh thắng được Cố Đại Hải thì mình sẽ giúp. Bây giờ anh ấy còn quá cả mẹ mình nữa, không ỉn động tay động chân bất cứ việc gì, nếu không phải là vẫn phải đánh răng, rửa mặt thì ngày tay mình chẳng được động đến nước”. Tôi cuộn chăn vào góc người, cười bảo.

“Các cậu đúng là chẳng có người nào trọng nghĩa hết!”. Lâm Sở bực bội, tu một hơi hết sạch lon bia.

“Chẳng phải còn có anh nữa sao?”. Hoa Thiên đã đứng ngoài cửa từ lúc nào.

“Tốt quá! Em đang bực vì chả có ai đây!”. Lâm Sở chạy ngay ra, khoác vai Hoa Thiên. “Nói thật là giao cho bọn nó, em cũng không yên tâm, một lũ ăn hại chỉ biết gây chuyện thôi”.

Lâm Sở và A Mông uống say quá, không ai lo cho tôi cả, tôi đành phải tự gọi taxi về nhà.

“Em đi đâu?”. Hoa Thiên lái xe lên trước mặt tôi.

“Về nhà thôi, anh cứ đi trước đi!”. Tôi liếc anh ta, tất cả chỉ tại An Nguyệt, hủy hoại cả vị trí của một anh chàng đẹp trai trong lòng tôi.

“Em lên xe đi, ở đây khó gọi xe lắm!”. Hoa Thiên gơ tay ra, kéo túi xách của tôi.

“Được thôi!”. Tôi đành phải lên xe.

“Sao em có vẻ coi anh như kẻ địch thế nhỉ?”. Khi xe dừng ở chỗ tắc đường, Hoa Thiên mới lên tiếng hỏi tôi.

“Đâu có...”. Tôi chối cãi.

“Tại chị họ anh sao?”. Anh ấy quay sang, nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

“Ồ... Chắc thế! Chị anh ghê gớm lắm!” Tôi thật thà trả lời.

“Thực ra chị ấy rất yếu đuối, chỉ là tỏ ra như vậy thôi”. Hoa Thiên mở nhạc lên.

“Chịu thôi, em chẳng biết Thẩm Lăng có gì hay ho chứ? Anh ấy chỉ là một tên gốc thôi mà!”. Tôi nhìn ra ngoài đường, bài hát này nghe rất quen.

“Đây là bài hát ở cửa hàng ngày hôm đó, hôm chúng ta gặp nhau trước khi anh ra nước ngoài...”. Hoa Thiên bảo. Tôi cảm thấy hình như anh ấy vẫn đang nhìn tôi.

“Ha ha, hay lắm, rất hay, mấy bài hát cũ nghe cũng được mà!”. Tôi nhắm mắt lại.

“Nghe nói em và Cố Đại Hải vốn không có tình cảm gì với nhau đúng không?”. Hoa Thiên bỗng hỏi. Xe từ từ nhích lên phía trước.

“Anh nói gì cơ?”. Tôi mở mắt ra.

“Chẳng qua là Cố Đại Hải xuất hiện đúng lúc thôi, nếu hôm đó em gặp anh, chắc chúng ta đã cưới nhau rồi...”. Hoa Thiên buông ra một câu.

“Anh... Em nói cho anh biết, con em đang ở đây đây, đừng có mà nói linh tinh!”. Tôi bắt đầu tức giận thực sự. Anh ta tuy đẹp trai thật đấy nhưng có hiền lành, lương thiện bằng Cố Đại Hải không? Anh ta có thể để mặc người ta mắng chửi thế nào cũng không đánh lại như anh ấy không?

“Đừng tức giận, ha ha, anh chỉ nói vậy thôi, đùa thôi mà!”. Gương mặt Hoa Thiên đã dần ảm áp trở lại.

2.

Tôi về tới nhà, vừa ăn cơm xong, đang ngồi xem ti vi thì thấy Cố Đại Hải vội vàng bước vào, xông tới mở cửa phòng.

“Anh làm cái gì thế hả?”.

“Anh đến chỗ Lâm Sở đón em nhưng cô ấy bảo chẳng biết em về từ lúc nào rồi, anh lại vội vàng qua nhà bố mẹ em để xem thế nào, mệt quá!”. Cố Đại Hải ngồi luôn lên mặt bàn, rót nước.

“Anh ngốc thật hả? Sao không gọi điện thoại?”. Tôi gặm dưa hấu.

“Không phải máy em hết pin sao?... Đúng rồi, em có biết anh gặp ai ở dưới sảnh không?”. Cố Đại Hải hỏi tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Anh Thẩm Lăng hả?”

“Sao em biết?”. Cố Đại Hải tròn mắt.

“Còn có một người nữa, hình như là bồ của anh ấy”. Tôi đẩy Đại Hải ra chỗ khác, đầu anh ấy chắn hết cả màn hình ti vi.

“Em biết rồi hả?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Không, em nghĩ là thế, nhưng bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn Thẩm Lăng có bồ bên ngoài rồi”. Tôi tắt ti vi đi, quay sang nói chuyện tử tế với Cố Đại Hải.

“Trời ạ... Có chuyện đó từ bao giờ thế?”. Cố Đại Hải dường như không thể tin nổi.

“Đừng có kích động, có An Nguyệt rồi thì xảy ra chuyện gì được chứ?”.

Cuối tuần, tôi tiếp tục tới chỗ bác sĩ tâm lý để điều trị, có nhiều việc đã khá rõ ràng, tôi nhớ được cảnh hôm cưới rồi. Bác sĩ bảo cứ từ từ, tình trạng của tôi bây giờ đang rất tốt.

Vừa bước vào cửa, tôi thấy Triệu Bồi đang ở phòng bên cạnh.

“Chị không sao chứ?”. Lúc xong việc, tôi cố ý ngồi lại để đợi chị ấy. Hình như gần đây, Triệu Bồi không được ổn lắm, nghe Cố Đại Hải kể, chị ấy mới có một quyết định hết sức sai lầm, suýt nữa làm công ty phá sản, may mà cuối cùng cũng cứu lại được.

“A, Tiểu Ngư...”. Triệu Bồi cười nhưng khuôn mặt có vẻ rất đau khổ.

“Chị sao thế?”. Tôi hỏi.

“Có lẽ bọn chị sắp ly dị rồi”. Triệu Bồi vừa uống trà sữa vừa trả lời.

“Tại sao chứ?”. Tôi không ngờ Ngụy Tử Lộ dám đề nghị ly hôn, ban đầu chính vì Triệu Bồi mà anh ấy “đá” tôi, anh ấy đã quyết tâm yêu Triệu Bồi đến mức không thềm quan tâm tới tôi nữa cơ mà.

“Việc này chị chẳng biết phải nói thế nào nữa... Mẹ của Ngụy Tử Lộ rất quý em...”. Triệu Bồi nhìn tôi. “Thế nên chuyện gì cũng lôi chị ra để so sánh với em, chị thực sự không bằng em được, thật đấy...”

“Em... xin lỗi nhé, em không biết lại có chuyện như vậy”.

“Thực ra hôm đó, mẹ anh ấy bị bệnh, chị đang tiếp khách ở Quảng Đông, anh ấy gọi hơn hai mươi cuộc điện thoại nhưng thực sự chị không thể đi được...”. Triệu Bồi run run châm thuốc.

“Chị hút thuốc sao?”. Tôi ngạc nhiên. Cố Đại Hải nói Triệu Bồi không bao giờ hút thuốc.

“Hụ hụ... Hút nhiều sẽ quen thôi”. Triệu Bồi đau khổ nhìn tôi, lệ trong khóe mắt như muốn chảy ra.

“Không đâu, Ngụy Tử Lộ sẽ không làm như thế đâu, mấy hôm nữa là ổn cả thôi, nếu không thì để em cho anh ấy một trận!”. Tôi thực sự là chẳng biết phải nói gì nữa, chỉ biết người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình có sức cuốn hút rất lớn, mãi mãi tôi không thể sánh kịp.

“Ha ha, không sao... Ly hôn thì ly hôn, dù sao thì chị vẫn chỉ là người thứ ba mà thôi...”. Chị ấy bảo. “Thôi, không nói chuyện nữa, chị còn có việc, phải đi trước đây!”. Triệu Bồi rút ra 100 tệ, để lên bàn. “À, phải chúc mừng em nữa chứ! Em sắp làm mẹ rồi mà”.

“Xin lỗi...”. Tôi chỉ biết nói mỗi câu đó, những lời khác như bị chặn lại ở họng, không sao thốt ra được.

“Vợ ơi! Xem mấy bộ đồ này đi!” Hôm nay, Cố Đại Hải mua về một đồng quần áo trẻ con, sung sướng giơ lên cho tôi xem.

“Đẹp, cứ để đó đi!”. Tôi chẳng muốn nhìn liên đặt xuống.

“Sao thế?”. Cố Đại Hải xoa đầu tôi. “Em khó chịu à?”.

“Em vừa gặp Triệu Bồi...”. Tôi nằm trên giường, Cố Đại Hải ngồi bên cạnh nhìn tôi.

“Cô ấy không sao chứ?”. Anh ấy gấp đồng quần áo trẻ con lại.

“Ngụy Tử Lộ đòi ly hôn...”. Hình như tư thế nằm của tôi có vấn đề, chẳng hiểu sao nước mắt cứ trào ra.

Tay Cố Đại Hải hơi run lên. “Cô ấy lúc nào cũng chỉ biết giữ mấy chuyện đó trong lòng thôi, ngày xưa chuyện với anh trai em cũng thế”.

“Họ đã từng yêu nhau sao?”. Tôi ngồi yên nghe Cố Đại Hải kể.

“Chuyện từ lâu lắm rồi, lúc ấy, bọn anh sắp vào đại học...”

Khi đó, bọn họ ngây thơ hơn chúng tôi rất nhiều nam nữ thích nhau chỉ dám dừng lại ở việc lén lút trao đổi thư tay gì gì đó.

Thực ra ông anh tôi được rất nhiều cô gái thích, anh ấy thật thà lại có tài, là học sinh được bồi dưỡng đặc biệt trong lớp năng khiếu của trường, bất luận là cô gái nào cũng mong được Thẩm Lăng để ý tới một lần. Song lúc đó, gia đình tôi quản rất nghiêm, Thẩm Lăng đã được hẹn ước với An Nguyệt rồi, anh ấy rất hiểu chuyện đó. Nhưng những rung động tuổi trẻ thì chẳng ai khống chế được, anh tôi thường đi đọc sách cùng Cố Đại Hải và Triệu Bồi. Gọi là đọc sách chứ tôi nghĩ anh ấy đi ngắm người ta thì đúng hơn, cái tính trăng hoa của ông ấy thì tôi rõ hơn ai hết.

“Bài này tính thế nào nhỉ?”. Triệu Bồi cắn bút nhìn Thẩm Lăng.

“Ồ, thế này này...”. Thẩm Lăng kéo quyển vở lại. “Đừng có cắn bút như thế, không tốt đâu!”.

“Tôi cũng cắn bút đây này, sao không thấy ông nhắc tôi nhỉ?”. Cố Đại Hải tùm tùm cười, chống tay vào cằm. Anh ấy đã biết chuyện này từ lâu rồi, Thẩm Lăng chỉ coi anh ấy như chân gỗ để tiếp cận người đẹp thôi.

“Thôi đi, ông không học hành cẩn thận là không đỗ đại học đâu đấy!”. Mặt Thẩm Lăng đỏ ửng lên, Triệu Bồi cũng ngại ngùng cúi đầu.

“Tối nay đi xem phim với mình được không?”

Một mảnh giấy rơi ra từ ngăn kéo bàn của Triệu Bồi, thanh niên thời đó toàn dùng cách này để hẹn hò nhau. Triệu Bồi đưa mắt nhìn Thẩm Lăng đang ngồi học ở phía xa, Cố Đại Hải vừa nhìn đã biết ngay.

“Anh còn tưởng chắc chắn Triệu Bồi và anh trai em sẽ thành đôi ấy chứ”. Cố Đại Hải bảo. Tôi dựa đầu lên ngực anh nghe kể chuyện nên nghe rất rõ tiếng tim đập trong lồng ngực anh ấy.

“Nhưng mảnh giấy đó chưa chắc đã là của anh trai em mà”. Tôi thắc mắc. Tôi còn nhớ hồi ấy, Thẩm Lăng làm gì có tiền tiêu vặt, mà nếu có thì cũng bị tôi “vặt” mất, có khi đến cái kem anh ấy còn chẳng mời nổi nữa là...

“Em thông minh thật đấy! Hơn anh trai em nhiều”. Cố Đại Hải nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Hôm đó Triệu Bồi sung sướng đi tới rạp chiếu phim, còn đặc biệt mặc cả bộ váy hoa mà chị ấy thích nhất nữa, nhưng không ngờ người đợi chị ấy lại là An Nguyệt.

“Mày là Triệu Bồi hả?”. Một đứa con gái chạy ra từ hẻm nhỏ gần đó, đứng trước mặt Triệu Bồi, gắt gỏng.

“Bạn là...?”. Triệu Bồi ngạc nhiên nhìn người đối diện.

“Chết tiệt! Đồ yêu tinh! Lại còn ăn mặc như cave thế này nữa chứ! Mày có biết anh Thẩm Lăng là gì của tao không hả?”. An Nguyệt giật ngay cái vé trên tay Triệu Bồi, xé nát tươm rồi ném xuống đất, lấy chân giẫm lên.

“Các cậu đang làm gì thế hả?”. Cố Đại Hải đang đứng ở góc đường, thấy An Nguyệt và Triệu Bồi thì biết ngay là có chuyện không hay, liền vội vàng xông ra.

“Không phải việc của cậu, cậu cũng chả tốt đẹp gì đâu!”. An Nguyệt trợn mắt nhìn Cố Đại Hải.

“Thế cậu nghĩ cậu tốt đẹp hả?”. Cố Đại Hải bực mình, định mắng An Nguyệt một trận.

“Đừng nói nữa!”. Triệu Bồi hét lên rồi bịt chặt tai, chạy đi.

“Sau đó thì sao?”. Tôi hỏi.

“Triệu Bồi đi khỏi đó, chẳng biết là đi đâu nữa, nhà cũng chuyển đến nơi khác. Nếu không phải vì cô ấy gửi thiệp mời cho anh thì chắc anh chỉ thấy cô ấy trong mơ thôi”. Cố Đại Hải thở dài. “Nhưng không có cô ấy thì anh đã chẳng gặp được em”.

“Biến đi! Chỉ thế là giỏi thôi...!”. Tôi thấy hơi buồn ngủ.

“Ngủ đi em, con trai anh cũng phải ngủ nữa chứ!”. Cố Đại Hải kéo chăn đắp lại cho tôi.

“Đồ ngốc! Anh cũng thích Triệu Bồi mà, sao lại không chịu nói ra?”. Trước khi nhắm mắt lại, tôi hỏi anh ấy.

“Anh không bằng anh trai em được, hơn nữa, chẳng phải anh còn đợi em sao?”. Cố Đại Hải thì thầm bên tai tôi, hơi thở ấm áp của anh ấy bỗng dưng khiến tôi cảm thấy thật ngọt ngào.

3.

“Anh ấy sao rồi?”. Tôi hỏi. Cuối tuần đó, tôi tới tìm Dương Siêu. Anh ấy đã hoàn toàn tỉnh táo nhưng vẫn chưa cử động được. Bác sĩ bảo đó là hiện tượng bình thường, có thể tỉnh táo lại đã là kỳ tích rồi, không nên nóng vội.

“Ừ, cũng tạm thôi”. Khuôn mặt đau khổ của Trần Lộ giờ đây đã xuất hiện nụ cười.

“Tiểu Ngư...”. Dương Siêu cũng nhìn tôi, mỉm cười.

“Được lắm, anh mau ngồi dậy cho em, bọn em vẫn đợi cho anh một trận ở lễ cưới đấy!”. Tôi vỗ vai anh ấy.

“Tiền vẫn còn đủ chứ?”. Đứng ngoài phòng bệnh, tôi hỏi Trần Lộ, dạo này không thấy cô ấy tới chỗ tôi vay tiền nữa mà việc điều trị của Dương Siêu thì vẫn tiếp tục.

“Ừ, mình có cách rồi, đừng lo, không sao đâu!”. Trần Lộ mỉm cười, khuôn mặt cô ấy gầy đi và hốc hác nhiều quá, tôi nhìn mà thấy đau lòng.

“Có chuyện gì thì nhớ nói với mình nhé!”. Gần đây, tính từ mẫu của tôi liên tục phát huy, xem mấy bộ phim tình cảm suốt mướt cũng khóc, giờ tôi đã hoàn toàn hiểu được cảm giác của Lâm Sở khi có mang trước đây. Tuy chưa thấy gì bên ngoài nhưng tôi đã có cảm giác thứ bé nhỏ ở trong bụng chính là một phần cuộc sống của mình, ngày nào tôi cũng nói chuyện với con, đi đường cũng cẩn thận, chỉ lo làm nó sợ.

Tôi cầm tài liệu của tòa soạn tới tìm Thẩm Lăng, anh ấy định hợp tác với bên tòa soạn của chúng tôi thật, cùng bàn về vàng bạc gì đó.

“Anh trai chị dâu rồi?”. Tôi vừa nhìn vào trong phòng vừa hỏi cô bé thư ký. Cô gái này hơn đứt thư ký của Cố Đại Hải, vừa làm mấy hôm đã quen hết người trong nhà tôi rồi, còn biết cả Cố Đại Hải nữa, đúng là phải có mắt chọn người như thế chứ!

“Dạ...Tổng giám đốc Thẩm đang có khách...”. Hình như cô ấy không muốn cho tôi vào trong.

“Ai thế?”. Tôi dừng lại.

“À... một khách hàng lớn ạ”. Cô thư ký vẫn ấp úng.

“Ồ, để chị đi gặp xem sao!”. Tôi bảo, đang nghĩ là vị khách hàng này chắc chắn không phải loại thường, nếu không thì cô thư ký đã không ngăn tôi như vậy.

“Không được đâu ạ, chị Thẩm...!”. Cô ấy định kéo tôi lại nhưng không được.

“Tôi mặc kệ! Làm cái gì thế?”. Tôi xông tới đẩy cửa, thấy ngay Cố Tiểu Khê đang ngồi trong lòng Thẩm Lăng.

“Tiểu... Tiểu Ngư...”. Thẩm Lăng giật mình, đẩy luôn Cố Tiểu Khê xuống đất, sau đó lại vội vàng kéo lên.

“Chị dâu... Hi hi... Em tới chơi thôi ạ... hi hi... em... em đi đây!”. Tiểu Khê tắt tuổi lấy túi xách rồi chạy ra ngoài, tốc độ như tên bắn, suýt nữa đâm cả vào tôi.

“Ôi... Từ từ thôi nào...!”. Thẩm Lăng nhẹ nhàng đỡ tôi ngồi xuống ghế.

“Ái chà, anh giỏi nhỉ? Bố mẹ đặt tên hay thật đấy! Thẩm Lăng cái gì chứ? Anh là “bất lương” thì có!”. Tôi đập bàn mắng.

“Anh biết, anh biết là anh sai rồi, nhưng mà...”. Thẩm Lăng cứ nhìn chằm chằm xuống đất như đang kiểm cái lỗ hở nào đó để chui xuống.

“Anh bảo em phải giải thích thế nào với chồng em đây?”. Tôi liếc anh ấy rồi cười giả lả. “Hay lúc đấy, em sẽ bảo với anh ấy là chồng ơi, xin lỗi anh, người dụ dỗ em gái anh là anh trai em đấy, anh hãy nể tình anh em tốt với nhau mà cho qua đi nhé!...”. Tôi nắm lấy cà vạt của Thẩm Lăng. “Anh nói xem, em biết phải giấu mặt vào đâu hả?”.

“Anh... anh sai rồi!”. Thẩm Lăng ôm đầu, trông rất đáng thương.

“Các người... không ai để em yên được cả!”. Tôi ngồi trên ghế thở dài, vừa rồi kích động quá, chắc làm con trai tôi sợ mất rồi.

4.

“Đừng hòng!”. An Nguyệt gào lên trong phòng.

“Thẩm Lăng à, con lại làm sao thế hả? Ở yên đó đi, trong đó ghê lắm!”. Mẹ tôi nói rồi vội vàng chạy vào khuyên con dâu.

“Muốn ly dị hả? Còn lâu!”. An Nguyệt lại hét lên.

“Sao thế em?”. Cố Đại Hải tới nhà đón tôi.

“Lại chuyện ly hôn ấy mà”. Tôi nhìn Cố Đại Hải, nếu anh ấy biết nguyên nhân là do em gái anh ấy thì anh sẽ đứng về bên nào đây?

“Tiểu Ngư, con về nhà đi!”. Bố tôi kéo cửa lại.

“Bố, hay để con vào trong xem sao!”. Tôi đứng dậy.

“Thôi, nhờ lại động phải con con thì sao? Con đi đi, mấy hôm nữa nếu không có việc gì thì đừng về nhà!”. Bố khoát tay rồi mặc áo khoác cho tôi. Lâu lắm tôi không có cảm giác gần gũi với bố thế này rồi. Thực ra tôi hơi sợ bố, ông luôn rất nghiêm khắc với hai anh em tôi, không hay cười nói. Nếu được mẹ khoác áo cho thì tôi đã thấy chuyện đó là bình thường.

“Lại sao thế hả em?”. Trên đường về nhà, Cố Đại Hải quay sang hỏi tôi.

“Anh em đòi ly dị thôi, ngoài chuyện đó ra thì nhà em làm gì có chuyện gì âm ỉ thế được chứ?”. Tôi ngáp dài.

“Vì có người thứ ba hả?”. Cố Đại Hải hỏi.

“Em cũng không rõ”. Tôi giả vờ chỉnh lại áo.

“Ôi, anh cứ tưởng mỗi nhà anh là âm ỉ thôi chứ”. Cố Đại Hải thở dài.

“Có chuyện gì thế ạ?”. Tôi hỏi.

“Tiểu Khê ấy, hình như nó yêu một người đã có vợ”. Mặt Cố Đại Hải ỉu xiu như bánh đa gặp nước.

“Anh có biết là ai không?”. Tôi nắm lấy áo Cố Đại Hải.

“Nếu mà biết, anh đánh chết hần luôn!”. Cố Đại Hải bặm môi lại, trả lời.

5.

“Đúng rồi, dạo này Trần Lộ có tới vay tiền các cậu không?”. Lâm Sở đột nhiên hỏi tôi.

“Không, nhưng mà sao lại không vay nữa nhỉ?”. Tôi cắn tóc.

“Tiền viện phí của Dương Siêu không vị nợ lại đấy chứ?”. A Mông nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn Lâm Sở.

“Một người quen của mình bảo nhìn thấy Trần Lộ ở vũ trường “Thiên đường hạ giới” đấy”. Lâm Sở chậm rãi nói.

“Ý cậu là cậu ấy...”. Con người trong mắt A Mông suýt rơi xuống đất.

“Không biết, nhưng tại sao cậu ấy lại không tới vay tiền chúng ta nữa chứ?”. Lâm Sở suy tư.

“Việc này đừng có đoán bừa, biết đâu là nhìn nhầm thì sao?”. Tôi bắt mọi người im miệng lại.

“Hay chúng ta tới hỏi xem sao?”. A Mông rụt rè nêu ý kiến.

“Thế cậu định hỏi thế nào? “Trần Lộ, dạo này cậu đang làm gái ở quán bar phải không?” à?”. Lâm Sở phản đối ngay.

“À, cuộc thi của cậu thế nào rồi?”. Tôi vừa húp canh vừa hỏi.

“Cũng tốt, Hoa Thiên là một trợ thủ đắc lực đấy”. Lâm Sở lấy răng cạy nắp chai bia.

“Cậu quan tâm tới người ta nhiều thế làm gì hả?”. A Mông nheo mắt nhìn tôi.

“Cậu tưởng mình giống cậu à?”. Tôi liền kể lại hết chuyện Hoa Thiên đưa tôi về nhà hôm đó.

“Anh ấy thích cậu thật á?”. Lâm Sở nhất quyết không tin.

“Đừng nói bậy, mình chỉ kể sự thật thôi, còn cậu nghĩ thế nào thì tùy!”. Tôi bị cô ấy làm cho phát bực lên.

6.

Tang lễ mẹ Ngụy Tử Lộ được tổ chức ba ngày sau đó.

Mặc dù Cố Đại Hải bảo không nên đi nhưng tôi vẫn nhất quyết tới dự. Mẹ Ngụy Tử Lộ là người rất tốt, mỗi lần nhìn thấy tôi và Ngụy Tử Lộ, bác ấy đều cười vui vẻ, Thực ra mấy tháng trước, tôi đã gặp bác ấy, bác ấy cứ kéo tay, bảo tôi về nhà chơi, nhưng lúc đó tôi không đi, chỉ sợ gặp lại Ngụy Tử Lộ, sợ sự ngượng ngùng khi giáp mặt nhau. Nếu như tôi tới, không chừng bác ấy sẽ thấy vui, sẽ không đi nhanh thế này.

Trong lễ tang, Ngụy Tử Lộ rất bình tĩnh, không kêu gào khóc lóc, chỉ lặng lẽ cúi đầu chào những người đến viếng, cúi đầu rồi lại cúi đầu.

Tôi biết trong tim anh ấy đang rất đau, nước mắt đã cạn cả rồi.

Gia đình anh ấy rất không may, mấy năm trước, bố mắc bệnh ung thư nên đã qua đời, sau đó, mẹ anh ấy cũng ngã bệnh, vậy nên tất cả gánh nặng đè cả lên vai Ngụy Tử Lộ. Gần đây, anh ấy cứ nhất quyết đòi ly hôn với Triệu Bồi, không ai hiểu anh ấy đang nghĩ gì nữa.

Lặng yên nhìn ngụy Tử Lộ, tôi thừa nhận, đối với con người này, tôi từng hận, cũng từng yêu, khi đó đúng là tôi còn trẻ con, giờ nghĩ lại mới thấy buồn cười. Nhưng điều may mắn lớn nhất vẫn là tôi đã gặp được Cố Đại Hải, giống như Hoa Thiên nói, nếu tôi mà gặp người khác, có lẽ chỉ nguyên giấy đăng ký kết hôn đã có cả một xấp rồi.

“Tại sao Triệu Bồi không đến nhỉ?”. Cố Đại Hải cúi đầu hỏi nhỏ.

“Đúng đấy, cậu có thấy chị ấy không?”. Tôi nhìn Lâm Sở, cô ấy là người cuối cùng tới đây.

“Không. Bên ngoài cũng không có xe của chị ấy, sao thế?”. Lâm Sở đưa tay lên lau nước mắt, khi này cô ấy cũng khóc.

“Cố Đại Hải, đưa điện thoại cho em!”. Tôi giơ tay ra để lấy điện thoại.

“Để anh gọi cho!”. Cố Đại Hải bấm số rồi bước ra ngoài.

“A lô, Triệu Bồi! Em sao thế? Đừng có nghĩ linh tinh...!”. Giọng Cố Đại Hải càng lúc càng to.

“A lô, chị sao thế?”. Tôi chạy ra, giật lấy điện thoại, Triệu Bồi nói rất nhỏ, hình như còn chưa tỉnh táo. “Chị nói đi chứ!”.

“Xin lỗi... Xin lỗi Tiểu Ngư...”. Giọng của chị ấy rất yếu, dường như chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Xảy ra chuyện gì à?”. Bọn A Mông cũng chạy ra.

“Để mình đi tìm chị ấy...!”. Tôi xách túi lên định đi thì bị Cố Đại Hải ngăn lại.

“Để anh đi, em cứ đợi ở đây, không sao đâu!”. Anh ấy nói xong liền chạy đi ngay, Lâm Sở cũng đuổi theo sau.

“Bọn mình sẽ về ngay!”. Lâm Sở vẫy tay với tôi.

“Ngụy Tử Lộ! Anh có còn là người không thế?”. Tôi tức đến mức không còn suy nghĩ được gì nữa, kéo áo Ngụy Tử Lộ, đi vào góc tường.

“Tiểu Ngư, từ từ thôi, cẩn thận đấy!”. A Mông kéo tôi ra.

“Cậu đừng có xen vào!”. Tôi đẩy A Mông ra rồi quay lại tát cho Ngụy Tử Lộ một cái thật mạnh. “Ngụy Tử Lộ! Anh là đồ khốn nạn! Anh nhìn tôi đây này!”

“Em đi đi...”. Khuôn mặt anh ấy trông rất khó coi.

“Anh đi với tôi! Đi gặp Triệu Bồi!”.

Vừa tới cửa, Ngụy Tử Lộ đột nhiên đẩy mạnh tôi ra rồi chạy vụt đi. Tôi giật mình, ngã lăn xuống đất. Bỗng nhiên tôi thấy mọi thứ hết thật rồi, trong chốc lát, tôi có cảm giác đứa bé đang bỏ tôi mà đi, nó vừa khóc vừa nói: “Mẹ không cần con nữa...!”.

“Không đâu, con quay lại đi, mẹ sai rồi...!”. Tôi ngồi phịch xuống đất, tưởng như toàn bộ máu trên người mình đã bị rút sạch. A Mông vội lao tới ôm lấy tôi, vừa khóc vừa kêu Lý Triển Bằng gọi xe cấp cứu.

7.

“Tiểu Ngư, cậu muốn uống nước không?”. A Mông đặt tay lên trán tôi. Bố mẹ tôi vừa mới đi, mẹ Cố Đại Hải cũng tới, nói cái gì mà “Đừng để trong lòng!”, thở dài rồi ra về.

“Cố Đại Hải đâu rồi?”. Tôi nhìn lên trần, ánh đèn thật nhức mắt.

“Anh ấy tìm được Triệu Bồi rồi. Chị ta uống thuốc sâu, đang ở trong phòng cấp cứu, Lý Triển Bằng vừa tới đó thay cho anh ấy”. A Mông lau mặt giúp tôi.

“Tiểu Ngư!”. Vừa thấy Cố Đại Hải bước vào, tôi vội lấy chăn trùm kín đầu.

“Anh đừng tới đây! Em chẳng biết phải đối diện với anh thế nào nữa”. Tim tôi rất đau, như có cái gì đang chen vào.

“Hai người nói chuyện đi, em ra ngoài một lát”. Giọng A Mộng nhỏ dần rồi biến mất.

“Đừng như vậy mà! Anh không trách em đâu, đều tại anh không tốt, nếu anh không đưa em đi... nếu anh không để em nghe điện thoại...”. Cố Đại Hải cố kéo chân ra, tay run run, giọng nói cũng đứt quãng.

“Em sai rồi... em xin lỗi, em sai rồi..”. Tôi ôm lấy Cố Đại Hải, nước mắt anh ấy thấm ướt đầm cả tay áo tôi. Anh ấy còn khóc nhiều hơn cả tôi nữa, giờ phút này tôi xin thề, sau này sẽ không bao giờ gây chuyện với anh ấy, vì tình yêu của chúng tôi...

Triệu Bồi suýt chết. Ngụy Tử Lộ thì không biết chạy đi đâu, dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này vậy. Cuộc sống của tôi và Cố Đại Hải vẫn tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có một vết thương vẫn ở trong lòng chúng tôi, không ai dám động vào vì sợ làm đau chính mình và làm đau cả người kia.

“Dạo này hai người không sao chứ?”. Lâm Sở đang đứng đợi ở ga tàu, hỏi.

“Ừ, giờ vẫn yêu thương nhau thôi, nhưng mà.. chuyện đó.. giống một bóng đen...”. Tôi cúi xuống nhặt hòn đá dưới chân rồi ném đi.

“Đừng nghĩ nữa! Giúp mình đối phó với mẹ mình trước đã!”. Lâm Sở choàng vai tôi.

Mẹ Lâm Sở lại tới thăm cô ấy. Thời gian trôi qua thật nhanh. Bọn tôi gây ra bao chuyện, thế mà đã hơn một năm rồi. A Mộng vẫn chưa ly hôn được, Dương Siêu đang trong quá trình hồi phục, chuẩn bị làm đám cưới, Triệu Bồi vẫn đi khắp nơi tìm Ngụy Tử Lộ, Cố Tiểu Khê và Thẩm Lăng vẫn lén lút qua lại với nhau.

“Tiểu Ngư à!”. Mẹ Lâm Sở cứ nắm chặt lấy tay tôi, tôi đã bảo là bác ấy quý tôi lắm mà.

“Mẹ à, con ghen rồi đấy. Mẹ đến thăm con hay thăm cậu ấy thế?”. Lâm Sở vừa lái xe vừa bảo.

“Con bé này, mẹ không tới thăm con thì thăm ai hả?”. Bác gái đánh yêu Lâm Sở mấy cái.

“Bác ơi, con về trước đây ạ, ngày mai con sẽ tới đưa bác đi chơi”. Tôi vội vàng từ biệt bác gái, Cố Đại Hải đang giục tôi về nhà, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi.

“Em về rồi hả?”. Cố Đại Hải đứng ngay ngoài cửa, tay ôm Bội Bội. Dạo này cả chó và mèo nhà tôi đều béo múp múp.

“Vội gì chứ? Đồ ngốc!”. Tôi nhìn vào bàn ăn, đồ ăn thức uống đã bày biện thịnh soạn trên đó.

“Tiểu tử nhà ngươi cũng khá phết đấy nhỉ?”. Tôi lấy ngón tay kẹp hai môi của anh ấy vào nhau.

“Thôi thôi, em đi rửa tay đi!”. Cố Đại Hải búng mũi tôi. Chiều này ông chồng tôi học được từ vợ mình, mỗi lần Đu Đu nghịch ngợm, tôi lại búng mũi nó một cái, chồng tôi thấy thế liền học ngay.

“Mai anh đi công tác ở Nhật, em đi cùng anh không?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Không được, mẹ Lâm Sở vừa tới, em phải giúp cậu ấy lừa mẹ”. Tôi đang cắt bít tết, Cố Đại Hải còn thấp cả nền nữa. Thích thật!

Nửa đêm, tôi không ngủ được, liền trèo lên sân thượng ngắm trăng. Cố Đại Hải ngủ rất ngon lành. Từ trước đến giờ, anh ấy đều không trách tôi điều gì, cho dù là không còn đứa con nữa, nhưng tôi biết anh ấy còn đau lòng hơn tôi, cứ luôn miệng nói lỗi tại mình, sự việc ấy đã trở thành một vết sẹo trong trái tim cả hai vợ chồng. Cuộc sống như thế này sẽ mãi tiếp diễn cho tới khi ông trời lại ban cho chúng tôi một đứa con. Tôi quỳ bên cửa sổ, ánh trăng rọi lên mặt. “Con cầu xin ngài, xin hãy cho con một đứa con để cuộc sống của chúng con lại bình yên như trước đây, con nguyện trả bất cứ giá nào...”

8. Chương 8

Ngày cuối tuần, tôi hẹn Cung Chấn đi uống trà, thực ra là định đẩy Tiểu Khê cho cậu ấy, nếu không, Thẩm Lăng nhà tôi sẽ chết chắc.

“Sao hôm nay lại rảnh rỗi hẹn em thế?”. Khí chất của Cung Chấn đúng là không tồi, phong thái nho nhã của cậu ấy khi thưởng thức trà trông còn đẹp hơn cả nghệ nhân trà đạo.

“À, có gì đâu định giúp cậu kiếm một cô bạn gái thôi”. Tôi mỉm cười.

“Cố Tiểu Khê à? Cố Đại Hải cũng tới tìm em rồi, hai người đúng là một cặp”. Cung Chấn vừa cười vừa lắc đầu.

“Sao? Tên béo ngực này!”. Tôi than thầm, kiểu này thì tám chín phần là hỏng việc rồi.

“Thực ra Cố Tiểu Khê cũng không tồi, chỉ có điều em đã thích người khác mất rồi”.

“Ai vậy?”. Tôi thực sự muốn biết cô gái mà cậu quý công tử này thích là người như thế nào.

“Lát cô ấy sẽ tới. Em biết ngay là chị sẽ hiểu kì mà”. Ánh mắt Cung Chấn lấp lánh.

“Ồ, vẫn là cậu hiểu chị nhất, xứng đáng là tri kỉ lọt vào mắt xanh của chị. Cố Đại Hải chẳng hiểu chị được đến thế đâu, suốt ngày anh ấy chỉ biết hỏi: “Vợ muốn ăn gì? Muốn uống gì?”...”. Tôi giả giọng Cố Đại Hải.

“Ha ha ha, anh ấy thương chị thế còn gì?”

“Nhiều khi chị nghĩ anh ấy chính là bà mẹ thứ hai của chị, có lúc còn quá cả mẹ chị nữa”.

“Bên này!”. Cung Chấn đột nhiên nhìn về phía sau lưng tôi rồi vẫy tay.

“A, mỹ nữ tới rồi, để tôi xem nào...”. Quay người lại, tôi thấy ngay bạn gái của Lâm Sở, Bobo.

“Đây là...”. Cô ấy ngó người ra, cả tôi cũng vậy.

“Ồ, anh đã kể với em rồi đấy, người chị em của anh”. Cung Chấn giới thiệu tôi với Bobo, còn thân mật đưa tay giúp cô ấy vuốt tóc cho đỡ rối nữa.

“Ồ.. Hi!”. Tôi lấp bắp chào, khi ấy trong đầu tôi hiện lên một câu nói trong một cuốn sách mà trước đây tôi đã đọc: “Điều khiến tôi đau lòng nhất không phải là sự phản bội, mà là... anh ấy nói với tôi rằng anh ấy không phải là GAY”. Câu nói này vốn là của một chàng trai, nhưng giờ đặt vào vị trí của Lâm Sở thì cũng rất hợp lý.

Trên đường trở về nhà, có một số máy lạ gọi cho tôi: “Chúng ta nói chuyện một lát đi, gặp nhau ở bar nhé!”.

“Chú ơi, chuyển hướng đi ạ, cháu muốn tới chỗ này!”. Tôi bảo người tài xế đứng lúc chú ấy chuẩn bị rẽ.

“Em ở đây!”. Thân hình siêu mẫu của Bobo dường như thu hút sự chú ý của tất cả các anh giai ngồi trong quán.

“Tới rồi đây, sao thế?”. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô ấy. “Cho một cốc Coca đi!”. Tôi quay sang bảo cậu phục vụ. Tôi muốn đền đũa con khác cho Cố Đại Hải nên đang cai rượu.

“Em không ngờ là hôm nay sẽ gặp chị ở đó”. Ngón tay Bobo không ngừng di di lên miệng cốc.

“Thế giới này vốn bé mà, Bắc Kinh còn bé hơn”. Trong đầu, tôi đang nghĩ xem mình nên nói gì với Lâm Sở.

“Em đúng là khốn nạn, phải không ạ?”. Mắt Bobo ngân ngấn nước.

“Đừng nói thế!”. Tôi vỗ nhẹ lên tay cô ấy. “Chị không tin chuyện của em và Lâm Sở là giả, bao nhiêu người giàu có như vậy mà em cũng không thèm, lại còn phải chịu nhiều thứ khác nữa. Nếu đó là giả vờ thì em bị lỗ to rồi”.

“Cám ơn chị, Tiểu Ngư”. Cô ấy lau nước mắt. “Muốn nghe chuyện của em không?”.

“Được”.

2.

“Đó là năm em vất vả nhất, mới chia tay với bạn gái, trên người lại chẳng có xu nào, đành phải đi hát ở quán bar”. Bobo vuốt tóc.

Hồi ấy, Lâm Sở cũng vừa chia tay với bạn gái, thế nên chúng tôi cùng tới quán bar giải sầu. “Cậu nhìn cô gái kia kìa!”. Lâm Sở chỉ Bobo. Lúc đó, nhìn Bobo rất lạ, cô ấy vừa thuần khiết lại vừa đau thương.

“Sao? Vừa mới thất tình, cậu đã định kiếm em khác ngay hả?”. Tôi vừa uống bia vừa liếc Lâm Sở.

“Không liên quan tới cậu”. Lâm Sở lim dim mắt nhìn tôi, chuẩn bị đi lên.

“Kệ cô ấy đi! Cậu có phải mẹ cô ấy đâu!”. A Mông đã hơi say. “Á, mẹ nhà nó! Sao mình lại ngu thế này chứ!”. Cô ấy bắt đầu kêu gào.

“Không ngu, không ngu! Mình ngu hơn cậu!”. Tôi vỗ vỗ lưng A Mông, mắt vẫn hướng về phía Lâm Sở. Lâm Sở đúng là không vừa, mới đó đã bắt chuyện được với con gái nhà người ta rồi.

“Biết Hòa Nhi chứ?”. Lâm Sở dựa lên quầy bar, hỏi.

“Chia tay rồi”. Bobo châm thuốc. Thực ra giới bọn họ khá nhỏ nên hầu như mọi người đều quen biết nhau, nếu không quen thì cũng biết mặt.

“Ồ, đã kiếm được người khác chưa?”. Lâm Sở uống một hơi hết cốc bia.

“Vẫn chưa”. Nói xong, Bobo ngược mắt lên nhìn Lâm Sở.

“Tôi được không?”. Lâm Sở cười.

“Ha ha, anh dám thì tôi dám!”

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, lúc gặp nhau, tôi và Cố Đại Hải cũng chẳng khác bọn họ là mấy.

“Sau đó, hai người ở bên nhau luôn hả?”. Tôi nhìn Bobo, khuôn mặt cô ấy rất đẹp, cái đẹp khiến người ta phải nao lòng.

“Vâng, em đã định cứ sống thế này mãi...”, cô ấy cười, “Nhưng ông trời lại không cho em cơ hội”.

Bobo thở dài, tiếp tục kể: “Đợt trước, em hay phải quay quảng cáo ở bên ngoài, chẳng may gặp phải một thằng đạo diễn háo sắc... Hấn...”. Cô ấy châm thuốc. “Nói thế nào nhỉ? Khi đó, em đã gọi điện cho Lâm Sở nhưng không liên lạc được với anh ấy, chỉ còn biết ngồi khóc một mình”.

“Là ngày mười lăm hả?”. Tự nhiên tôi nhớ ra, hôm ấy, tôi và Lâm Sở ra tay trừng trị Thomas, Lâm Sở tắt di động vì sợ nhớ có ai gọi đến thì sẽ bị lộ mặt.

“Đó là hiểu lầm thôi!”. Tôi kêu lên.

“Đã chẳng còn quan trọng nữa rồi”. Bobo ngược mắt đẹp mê hồn lên nhìn tôi, đôi mắt khiến người ta có cảm giác bị nhìn thấu cả tâm can.

“Nhưng mà...”

“Giờ em đã hiểu, khi đó, Hòa Nhi vừa khóc vừa nói với em, chúng ta không phải là đàn ông nên vĩnh viễn chẳng thể nào khiến đối phương có cảm giác an toàn...”. Bobo dập điếu thuốc trên tay, tình yêu của cô ấy cũng giống như điếu thuốc kia, bây giờ chỉ còn là một đốm lửa rồi dần dần lụi tắt.

3.

“Ngư Ngư!”. Thằng nhóc nhà A Mông đã đi mẫu giáo, thỉnh thoảng tôi giúp A Mông tới đón nó.

“Không được gọi là “Ngư Ngư”, phải gọi là “dì Ngư Ngư” mới đúng!”. Tôi cốc yêu nó. Chẳng biết thằng nhóc được ai dạy mà suốt ngày gọi tôi là “Ngư Ngư”.

“Ngư Ngư... Mèo...”. Thằng bé vui vẻ chơi đùa với Đu Đu.

“Ôi, con cái nhà ai thế này?”. Cố Đại Hải vừa đi làm về.

“Con A Mông đấy, hôm nay bọn họ bận”. Tôi hét vọng ra từ bếp, tự nhiên hôm nay tôi lại có hứng làm bánh ga tô.

“Để anh nấu, em ra ngoài đi!”.

“OK!”. Mọi việc thế này tôi luôn đồng ý cực nhanh.

“Ngư Ngư, con về nhà!”. Đứa nhỏ chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi.

“Đợi đi gọi điện hỏi đã nhá!”. Tôi gọi cho A Mông. “Cậu chết đâu rồi hả?”.

“Im, vợ vẫn, đang tiếp khách!”. Giọng cô ấy có vẻ rất tức giận, chắc tại phi vụ làm ăn nào đấy có vấn đề.

“Thế con cậu thì mình để ở đâu?”

“Để mình gọi Lý Triển Bằng”. Cô ấy thở dài.

Một lát sau, Lý Triển Bằng mặc một bộ đồ hoa hoét chim cò chạy đến nhà tôi. “Cực cực, ba đến rồi đây!”.

“Ôi mẹ ơi! Cố Đại Hải, mau ra mà xem con công này!”. Tôi gọi Cố Đại Hải.

“Ai là công? Ai là công chứ?”. Lý Triển Bằng nhảy dựng lên.

“Ha ha ha...”. Thấy thế, Lý Mông hòa theo, cười khanh khách.

“Lý Triển Bằng, cậu hết việc hay sao mà đùa chuyện ly dị mãi thế hả?”. Cố Đại Hải vừa ăn vừa hỏi.

“Thì vẫn chưa hết hứng mà!”. Lý Triển Bằng cắn miếng lòng lợn. Thảo nào anh ấy thích ăn cơm ở nhà tôi đến thế, ở nhà, A Mông chẳng cho anh ấy ăn mấy món này. Đã vậy, cô ấy lại cứ thích ăn đậu phụ thối, mà còn ăn rõ nhiều nữa chứ.

“Lý Triển Bằng! Anh là đồ khốn nạn!”. A Mông cầm xấp hợp đồng xông vào, Lý Triển Bằng giật mình, cắn luôn vào lưỡi.

“Lại làm sao?”. Tôi vội vàng ôm lấy A Mông.

“Cậu hỏi hấn đi!”. A Mông giơ móng vuốt ra, suýt thì cào cả tôi.

“Anh có làm gì đâu!”. Lý Triển Bằng nhăn mặt.

“Chết tiệt! Đồ khốn nhà anh, tôi đang nghĩ sao mãi mà tên kia không chịu ký vào hợp đồng, hóa ra là hấn đã ký với anh rồi. Anh đúng là tên khốn nạn!”. A Mông vừa nói vừa giơ thẳng chân đạp cho Lý Triển Bằng một phát, Cố Đại Hải lao vào can cũng bị ăn lấy mấy cú.

4.

“Cậu nghe A Mông kể rồi hả?”. Lâm Sở rót trà cho tôi.

“Ừ”. Thật ra, mình đã nghe chính bạn gái của cậu nói đấy chứ, tôi vừa nghĩ vừa liếc trộm cô ấy.

“Trước đây, Bobo thường trách mình không quan tâm tới cô ấy, hơn nữa, hình như cô ấy đã có người khác”. Về mặt Lâm Sở vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Cậu không buồn à?”. Tôi nhìn cô ấy, nghi ngờ.

“Cũng bình thường... Chỉ cần người đó không phải đàn ông là được”. Lâm Sở chậm rãi uống trà.

“Đúng là đàn ông mà”. Mồ hôi đã túa cả ra, tôi buột miệng nói.

“Sao cơ?”. Cô ấy nghe không rõ.

“À, không có gì, mình sợ cậu buồn thôi”. Tôi vỗ vai Lâm Sở.

“Lâm Sở, em xem bài báo này đi!”. Hoa Thiên từ đâu vội vàng vàng chạy tới.

“Gì thế?”

“Thomas đang giúp đối thủ của chúng ta đấy!”. Hoa Thiên nhú mày, ngay lúc này, trông anh ấy vẫn rất đẹp trai.

“Cái gì?”. Lâm Sở bật dậy, giăng lấy tờ báo. “Đúng là đồ khốn!”

“Không sao chứ?”. Thấy hai người kia có vẻ tức giận, tôi khẽ hỏi.

“Hắn biết tất cả các phương án thiết kế của mình!”. Lâm Sở hét lên, bắn cả nước bọt vào mặt tôi.

“Đừng kích động! Đừng kích động!”. Tôi vượt ngực Lâm Sở, tim cô ấy đang đập thành thịch.

“Giờ các cậu có thể nghỉ lại được không?”. Tới bữa ăn, tôi mới dám hỏi nhỏ, bây giờ, Lâm Sở chẳng khác gì một quả mìn, chỉ đợi tí lửa châm ngòi là phát nổ.

“Cậu bảo gì cơ?”. Cô ấy đột nhiên quay đầu lại làm tôi giật cả mình.

“À... thì phải thiết kế lại thôi”. Hoa Thiên giải vây cho tôi.

“Á!!! Mình phải giết chết hắn!!!”. Lâm Sở bấu chặt lấy cạnh bàn.

“Tiểu Ngư, mau, qua bên kia đi!”. Bọn Lâm Sở quyết tâm làm lại từ đầu.

“Ồ ờ...”. Tôi chạy về phía phòng cảnh.

“Không phải, ngu thế! Bên phải!”. Lâm Sở tiện tay cầm cái gì đó ném tôi. Quay lại nhìn, tôi mới biết đấy là con dao gọt hoa quả, may mà nó vẫn đang gấp lại.

“Tới đây ăn đi!”. Hoa Thiên bê lên một đĩa đầy đồ ăn.

“Ôi! Em mệt sắp chết rồi đây!”. Tôi hí hửng chạy ra.

“Không sao chứ?”. Hoa Thiên đưa cho tôi tờ giấy ướt để lau tay.

“Vâng, đồ nguội kia hại em mệt gần chết!”. Tôi vẫn chú mục vào đồng hồ ăn.

“Cô ấy lúc nào cũng thế, hề làm việc là không ai nói gì được”. Hoa Thiên cười. “Đừng có lúc nào cũng thù hận anh thế, được không?”. Anh ấy thì thâm.

“Trừ khi bà chị anh không bám lấy ông anh em nữa”. Đạo này, ngày nào An Nguyệt cũng dò la Thẩm Lăng, xét nét đến mức Thẩm Lăng chẳng dám mời khách đi ăn nữa.

“Làm sao anh bảo chị ấy được cơ chứ?”. Hoa Thiên cười đau khổ.

“Ồ... Cũng đúng. Thực ra anh không phải là người xấu”. Tôi nhìn anh ấy. Nếu có bà chị như thế, tôi thà chết quách cho xong.

“Em thấy thế là tốt rồi”. Hoa Thiên sung sướng như định nhào đến ôm tôi.

“Hai người đang ve vãn nhau đấy hả?” Lâm Sở tức khí chỉ vào mặt tôi. “Lại đây! Mình đang đợi cậu lấy đồ cho đấy! Hoa Thiên! Mau, đi thay ống kính đi!”

“Mặc xác cậu! Hoàng Thê Nhân[1] cũng không bóc lột người qua đường như cậu!”. Tôi nhặt bịch giấy ăn ném cô ấy.

“Nói ít thôi! Làm đi!”. Lâm Sở tháo ngay giày ra ném trả lại tôi, đúng là đồ vô nhân tính mà!

[1] Hoàng Thê Nhân: nhân vật trong vở Bạch Mao Nữ, điển hình cho tầng lớp địa chủ Trung Quốc thời kì phong kiến.

5.

“Mình muốn ly hôn!” Nửa đêm, A Mông lại gọi điện thoại tới.

“Tòa án phải tám giờ mới mở cửa...”. Tôi vẫn nhắm mắt, dúm điện thoại cho Cố Đại Hải.

“A lô! A lô!”. Cố Đại Hải cũng vừa nhắm mắt vừa nghe.

“Bà mà muốn ly dị!”. A Mông giận dữ.

“Ồ, bên tòa án tám giờ mới mở cửa...”. Nói xong, Cố Đại Hải cúp máy luôn.

“Thẩm Ngư! Mở cửa ra!”. Chẳng biết mấy giờ, A Mông đã tới bấm chuông âm ỉ.

“Cậu không đợi được đến sáng à?”. Tôi kéo cô ấy vào.

“Tên chó chết! Hắn dám đánh mình!”. A Mông vừa bước vào nhà đã khóc nức lên.

“Cái gì? Mẹ nhà hần chứ, dám đánh bạn bà à?!”. Tôi tỉnh cả người.

“Đây này...”. A Mông giờ cầm lên cho tôi xem.

“Có gì đâu!”. Cầm cô ấy vẫn nhẵn nhụi, chẳng bị sao cả, nếu đánh đấm gì đấy thì ít ra cũng phải sưng lên chứ!

“Cậu mù à?”. Cô ấy bực mình. “Không thấy có vết móng tay sao?”

“Chỉ có vết móng tay thôi hả? Cậu có điên không đấy?”. Tôi cáu.

“Thừa lời! Thế cũng là đánh mình rồi!”. A Mông kêu gào.

Đến sáng, tôi gặp Lý Triển Bằng ở một cửa hàng gần tòa án, anh ấy đang uống nước đậu.

“Đến rồi à? Sớm thế?” Tôi hỏi. Lý Triển Bằng im lặng.

“Em giúp A Mông đến xem anh có tới không thôi”. Tôi ngồi xuống.

“Cô ấy đâu?”. Lý Triển Bằng lau mép.

“Đang ở nhà em”.

“Em gái, anh trai cầu xin em một chuyện. Đừng bảo A Mông là anh đã tới đây nhé!”. Lý Triển Bằng nắm chặt tay tôi. “Cô ấy mà biết anh tới đây là cháu em mồ côi cha đấy!”

“Chẳng phải anh đang uống nước đậu đấy sao? Uống tiếp đi!”. Tôi trêu.

“Đừng mà! Em nói đi, muốn ăn gì? Anh mời!”. Giọng Lý Triển Bằng rất thành khẩn. “Mì miễn gì tùy em chọn đấy!”

6.

Tự nhiên Thẩm Lãng gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi tới tìm anh ấy.

“Ngày trước, em bảo anh giả điên, giờ làm có được không?”. Ông anh nhìn tôi với ánh mắt sùng bái.

“Hử?”

“Cái đợt anh ở viện, em bảo anh giả điên ấy!”

“À, cái đó hả? Em thấy anh không đủ trình để lừa An Nguyệt đâu”. Tôi nhắc cốc trà lên.

“Thế phải làm sao? Phải làm thế nào mới ly hôn được?”. Thẩm Lãng như quỳ xuống đến nơi.

“Sao anh phải vội thế hả?”. Tôi thấy hơi khó chịu.

“Em không biết đâu, An Nguyệt sắp giết anh rồi”. Mặt Thẩm Lãng trắng bệch ra.

“Lại làm sao?”. Thấy ông anh lo lắng đến vậy nên tôi vội tỏ ra nghiêm túc.

“Anh nghe thấy... An Nguyệt... đêm nào cũng nói mơ, sợ chết đi được...”. Thẩm Lãng nói rộng cả vạt.

“Mẹ, chị dâu con dạo này vẫn bình thường chứ ạ?”. Tôi vừa lau bát vừa thăm thì hỏi mẹ.

“Ừ, không có gì lạ cả. Thằng anh con lại bị sao à?”. Mẹ liếc vội ra phía phòng khách.

“Không ạ, anh ấy bảo An Nguyệt muốn giết anh ấy”.

“Mẹ thấy thằng Lãng mới là đứa bất thường đấy”. Mẹ vỗ lưng tôi.

“Anh ấy làm sao ạ?”

“Dạo này cứ lén lút lút lút, còn bị mộng du nữa”.

“Chị bảo liệu anh ấy có làm sao không ạ?”. Lúc tới bệnh viện trị liệu tâm lý, tôi tiện thể kể về tình trạng của Thẩm Lãng cho bác sĩ.

“Anh mau lên!”. Cuối tuần đó, tôi kéo Thẩm Lãng tới khám bệnh.

“Chỉ cần nghe anh kể là biết An Nguyệt bị bệnh gì không ấy hả?”. Thẩm Lăng do dự.

“Mau lên! Hoặc là anh tới đó, hoặc nằm nhà mà chờ chết. Chọn cái nào?”

“Anh... Anh đi”.

“Sao ạ?”. Tôi gặp riêng chị bác sĩ.

“Bệnh của anh ấy phải uống ít thuốc”. Chị bác sĩ kê đơn.

“Hả? Không phải bị điên chứ ạ?”. Tôi trợn tròn mắt.

“Không nghiêm trọng vậy đâu! Em cũng đang điều trị đấy thôi, thế mà vẫn nói linh tinh được. Bệnh tâm lý không có nghĩa là bị điên!”. Bác sĩ nhìn tôi, cười.

“À, vâng. Chị kê đơn đi, về nhà thế nào em cũng bắt anh ấy uống hết”. Tôi gơ nắm tay ra, tỏ rõ quyết tâm.

“Cái này uống buổi tối, còn đây để uống ban ngày!”. Tôi đưa túi thuốc cho Thẩm Lăng, bảo rằng đó là thuốc bổ.

“Uống cái này làm gì?”

“Thế mà cũng hỏi! Anh không lo bồi bổ sức khỏe thì sức đâu mà đấu lại với An Nguyệt”. Tôi dỗ dành.

“Ồ, thế thì anh uống”. Thẩm Lăng đúng là thật thà, nghe thế liền cắt ngay gói thuốc đi.

“Lát em đi đâu?”. Thẩm Lăng hỏi tôi.

“Tối chỗ Trần Lộ đã. Bọn họ sắp cưới, em đến xem có giúp được gì không”.

7.

“Sắp xếp xong hết rồi hả?”. Vừa bước vào cửa, tôi thấy màu đỏ ngập tràn căn phòng.

“Được không? Minh trang trí đấy!”. Trần Lộ hớn hờ khoe.

“Ồ, được lắm. Dương Siêu đâu?”. Tôi nhìn vào trong.

“Đang trong bếp”.

“Ngư...”. Nhìn thấy tôi, khó khăn lắm Dương Siêu mới phát ra một tiếng.

“Thế này có khác gì người bình thường đâu chứ?”. Tôi vỗ vai anh ấy. Trong lòng tôi thấy đau xót. Một chân Dương Siêu bị tàn phế, đầu óc cũng không được nhanh nhẹn ngư trước. Nhưng chỉ riêng việc anh ấy tỉnh lại đã là một kỳ tích rồi.

Trần Lộ và Dương Siêu chẳng mời ai ngoài mấy người chúng tôi tới dự đám cưới.

“Dương Siêu, lần này cậu hạnh phúc rồi nhé!”. Lý Triển Bằng nhìn Dương Siêu.

“Hi hi...”. Dương Siêu nheo mắt cười.

“Ha ha ha, lại còn xấu hổ nữa cơ đấy!”. Lâm Sở trêu.

“Cạn ly! Cạn ly!”. Trần Lộ cao hứng.

Đúng lúc ấy, người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh này giờ vẫn liếc trộm chúng tôi đứng dậy, bước tới. “Ôi, đây chẳng phải là Lộ Lộ sao?”

“Ông là ai?”. Tôi hỏi, trông mặt mũi hần dâm đang không chịu nổi.

“Chà, không ít các em xinh tươi đấy nhỉ? Bao nhiêu tiền thế cưng?”. Hắn nhìn tôi, cười.

“Tiền con mẹ mày ấy!”. Tôi hất thẳng cốc bia đang uống dở vào mặt hắn.

“Mày muốn chết phải không?”. Chưa kịp đánh tôi, hắn đã bị Cố Đại Hải đâm ột phát.

“Được, bọn mày có giỏi thì đợi đấy!”. Hắn nói xong, một lũ lâu la ở đâu tự nhiên mò tới.

“Định giở trò gì thế hả?”. Lý Triển Bằng quát. Nãy giờ Trần Lộ chỉ ú ớ, Dương Siêu cũng ngồi nhìn, chẳng biết phải nói gì.

“Chỉ có mày biết gọi người thôi hả?”. Tôi gọi ngay cho Triệu Tam.

“Thằng nào dám bắt nạt em gái tao thế?”. Một lát sau, Triệu Tam dẫn theo một đám đàn em tới, không thêm nhiều lời, xông vào đánh luôn. Nhà hàng trở nên hỗn loạn, khách chạy hết ra ngoài, cốc chén bát đĩa cái bay lên trời cái rơi xuống đất, chúng tôi vội lấy khăn che cho Dương Siêu và Trần Lộ đang quỳ khóc trên sàn.

“Thành thật khai đi!”. Một anh cảnh sát chỉ về phía chúng tôi.

“Tôi gọi điện được chứ?”. Tôi hỏi.

“Được, để xem cô làm được gì nào!”. Anh cảnh sát liền đưa điện thoại di động cho tôi, chắc anh ta nghĩ một đứa con gái thì làm được gì chứ.

“A lô! Chú Triệu ạ? Cháu là Tiểu Ngư ạ...”

Một tiếng sau, cảnh sát trưởng đích thân tiễn chúng tôi ra ngoài. “Cô xem, chuyện này âm ỉ quá, chắc là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Nhà báo Thẩm Ngư, cô phải chịu thiệt thòi rồi”.

“Không sao, không sao. Là chúng tôi gây phiền phức cho các anh, sau này chắc chắn phải mời anh một bữa”. Tôi nói khách sáo mấy câu rồi chuồn thẳng.

“Có phải Trần Lộ đã làm gì đó không?”. Tối về, nằm trên giường, Cố Đại Hải hỏi,

“Làm sao em biết được”.

“Thực ra, có việc này anh chưa kể cho em”. Cố Đại Hải ngồi dậy, nhìn tôi.

“Chuyện gì thế?”. Tôi chống tay lên cổ.

“Lúc đi tiếp khách, anh đã gặp Trần Lộ”. Cố Đại Hải thành thật. “Ồ “Thiên đường hạ giới”

“Anh nhìn thấy thật hả?”. Tôi vội vàng ngồi dậy.

“Ừ. Em biết rồi à?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Em nghe Lâm Sở nói thế”.

“Vậy có lẽ đúng là cô ấy rồi”. Cố Đại Hải vuốt cằm.

“Mà anh tới “Thiên đường hạ giới” làm gì hả?”. Tôi đột nhiên nhớ ra điểm quan trọng nhất.

8.

An Nguyệt quả là lợi hại, chẳng hiểu bằng cách nào mà chị ta đã nhốt được anh trai tôi và Cố Tiểu Khê vào cùng một chỗ, may mà Thẩm Lăng nhanh trí đẩy Tiểu Khê ra ngoài, chứ không thì to chuyện rồi. Cố Tiểu Khê cuống cuống chạy tới tìm tôi.

“Làm thế nào hả chị?”. Trông nó như sắp khóc.

“Em khai thật đi, lúc đó bọn em đang làm gì hả?”. Tôi nhìn nó.

“Bọn em... chỉ... đang ôm nhau...”. Cố Tiểu Khê cúi đầu.

“Thật không?”

“Em thề!”. Nó đứng bật dậy.

“Thôi, em về nhà đi, nhớ là ai nói gì cũng không được nhận đấy! Cứ bảo là chiều nay tới văn phòng chị chơi nhé!”. Tôi tiễn Tiểu Khê ra ngoài.

“Vâng ạ, chị đừng nói với anh trai em nhé!”. Cố Tiểu Khê mặt mũi nhòe nước bước đi.

Ngay sau đó, tôi nhận được điện thoại của mẹ Cố Đại Hải.

“Tiểu Ngư à, con có gặp Tiểu Khê không?”. Giọng mẹ chồng tôi vẫn bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Ồ, Tiểu Khê à? Nó tới chỗ con chơi, vừa mới về xong”. Tôi lau mồ hôi.

“Nó tới chỗ con lúc mấy giờ?”

“Dạ, con không để ý, chắc tầm trưa, lúc ấy, con vừa ăn cơm xong mà. Có chuyện gì hả mẹ?”.

“Không có, không có. Mẹ chỉ hỏi thế thôi. Cuối tuần có rảnh thì về nhà ăn cơm nhét!”. Mẹ Cố Đại Hải chống chế mấy câu rồi cúp điện thoại. Xem ra mẹ chồng muốn che giấu chuyện này.

“Tiểu Ngư à, con về nhà đi! An Nguyệt lại gây chuyện rồi”. Mẹ gọi cho tôi đúng lúc tôi đang trên đường tới đó.

“Con đang về rồi ạ”.

“Sao thế?”. Tôi gặp Cố Đại Hải ngoài cửa.

“An Nguyệt gọi điện cho anh, bảo rằng em gái anh làm cái nọ cái kia...”. Cố Đại Hải có vẻ giận, anh ấy rất ghét người khác nói xấu người thân của mình.

“Đồ điên ấy mà! Anh đừng để ý!”

“Thẩm Lăng! Anh giỏi thật đấy!”. An Nguyệt đầu tóc xõa xượi đứng giữa phòng, vừa ném đồ vừa gào lên.

“Chị làm cái gì thế hả?”. Tôi xông tới đá chị ta.

“Ha... Anh có gọi viện binh tới cũng vô ích thôi...”. An Nguyệt chống nạnh đứng dậy, tát cho Thẩm Lăng một phát.

“Mẹ nhà chị chứ!”.

Cố Đại Hải vội vàng kéo tôi ra.

“Còn cả anh nữa! Anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu! Lại còn bảo em gái anh dụ dỗ Thẩm Lăng, các người đều là đồ khốn!”. An Nguyệt quay sang chửi rửa Cố Đại Hải.

“Cô đừng có ăn nói vớ vẩn! Chứng cứ đâu? Không có chứng cứ thì đừng có nói xấu người nhà tôi!”. Cố Đại Hải đã thực sự tức giận.

“Ha ha, tôi biết mà! Các người tự xem đi!”. An Nguyệt vút ra một đồng ảnh, tim tôi thót lại, Giờ thì xong rồi, chị ta có chứng cứ rõ ràng thế này cơ mà. Thẩm Lăng len lén nhìn tôi, thấy tôi tròn mắt lên bèn cúi gằm mặt xuống.

“Cái gì thế này”. Cố Đại Hải biến sắc.

“Cố Đại Hải...anh nghe em nói đã!”. Tôi kéo tay anh ấy.

“An Nguyệt! Cô chơi tôi đấy à?”. Cố Đại Hải nhét tập ảnh vào tay tôi. Nhìn mấy tấm ảnh, tôi mừng hóm. Kỹ thuật chụp ảnh của An Nguyệt kém không thể tả, cái nào cái nấy nhòe nhoẹt, đừng nói là mặt người, đến chị ta chụp cái gì cũng chẳng nhìn rõ nữa.

“An Nguyệt! Chị cứ đợi đấy! Để tôi kêu người nhà tới rước chị về!”. Tôi gọi điện ngay tới nhà mẹ để An Nguyệt, bảo họ là chị ta bị điên rồi.

“Sao thế?”. Hoa Thiên vội vàng đến nhà tôi, An Nguyệt đã bị chúng tôi trói lại.

“Anh tự mình xem đi!”. Tôi khoanh tay, ngồi trên ghế.

“Chị, chị lại làm gì vậy?”. Hoa Thiên quỳ xuống trước mặt An Nguyệt.

“Em hỏi bọn họ ấy!”. Cố hòng An Nguyệt đã ghen lại.

“Thôi, anh mau đưa chị ấy về nhà chữa bệnh đi!”. Tôi cười nhạt rồi nhìn sang bố mẹ An Nguyệt, họ tới ngay sau Hoa Thiên.

“Tiểu Nguyệt à, con sao thế?”. Nhìn thấy con gái như vậy, mẹ An Nguyệt sững sờ, giơ tay lên bịt miệng mình lại.

“Thôi... mau mau... tới bệnh viện...”. Bố An Nguyệt không chịu nổi nữa, bảo Hoa Thiên bế An Nguyệt đi.

“Con không đi! Con không đi! Thắm Lãng, tôi còn chưa xong việc với anh đâu! Thắm Ngự, tao phải giết mày!”. An Nguyệt vẫn cố vùng vẫy, gào thét trên vai Hoa Thiên.

“Sao lại thế này cơ chứ?”. Mẹ tôi bật khóc.

“Mẹ... Đừng khóc! Đừng khóc nữa”. Tôi ôm lấy mẹ, bắt giắc bật khóc theo. Thắm Lãng và Cố Đại Hải đang thu dọn đồ đạc, bố tôi giận quá nên đã về phòng nằm.

“Cố Đại Hải, em để quên điện thoại trong phòng rồi, anh vào lấy cho em với!”. Gần tối, khi chuẩn bị về nhà, tôi tìm cách đẩy Cố Đại Hải đi chỗ khác.

Bốp! Đợi Cố Đại Hải đi rồi, tôi mới tát cho Thắm Lãng một cái thật mạnh. Tát xong, tôi đau hết cả tay, còn Thắm Lãng thì quay mấy vòng rồi ngã xuống đất.

“Thắm Lãng! Kiếp này em nợ gì anh hả?”. Tôi quay người, đi ra cửa.

Về đến nhà, tôi lăn ngay ra giường, cả người run lên vì lạnh, đắp mấy lần chăn mà vẫn không đỡ.

“Em lạnh quá...”. Tôi rên rỉ.

“Cực cực, em sốt à?”. Cố Đại Hải ôm lấy tôi. “Để anh đi tìm nhiệt kế đã!”.

“Ôi trời, 38 độ đấy! Phải đi viện thôi!”. Cố Đại Hải vội vàng lấy áo khoác cho tôi.

“Em xin lỗi!”. Tôi ôm lấy Cố Đại Hải mà khóc.

“Sao lại khóc? Đã làm gì có lỗi với anh hả?”. Anh ấy vỗ nhẹ vào lưng tôi. “Chúng ta tới bệnh viện nhé! Để anh công em!”.

“Nếu em làm sai điều gì, anh có hận em không?”. Nằm yên trên lưng Cố Đại Hải, tôi vẫn chảy nước mắt.

“Sao em lại nghĩ thế? Anh không hận, dù em có giết anh, anh cũng không hận em”. Tôi nghe rõ từng nhịp thở của Cố Đại Hải. “Thôi, đừng nói nữa, sắp tới nơi rồi!”. Anh ấy xốc lại người tôi.

Sau đó, tôi sốt ải không đỡ, cứ nằm xuống là gặp ác mộng.

Không biết bao nhiêu lần Cố Đại Hải xuất hiện trong giấc mơ, anh ấy cứ vác cái bụng phệ đi đi lại lại ngay trước mặt tôi. Còn có cả An Nguyệt nữa, một tay chị ta túm cổ áo Thắm Lãng, một tay nắm cổ áo Cố Tiểu Khê, lôi hai người họ xềnh xệch. Bỗng nhiên, tiếng hét của Cố Đại Hải vang lên bên cạnh làm tôi giật mình tỉnh lại. Cũng may là tôi tỉnh giấc đúng lúc, khi ấy, vừa mơ, tôi vừa bóp cổ Cố Đại Hải, mắt anh ấy trắng dã, nhìn như sắp lồi cả ra ngoài.

“Em muốn anh chết hả?”. Cố Đại Hải ho một lúc lâu.

“Em mơ thấy ác mộng...”. Tôi ngược đôi mắt ngấn ngấn nước lên nhìn anh ấy. Nếu không làm thế này, chắc chắn anh ấy sẽ hỏi tôi mơ thấy gì.

“Ừ, ngoan nào, đừng sợ!”. Quả nhiên Cố Đại Hải liền ôm lấy tôi.

“Em muốn uống nước!”. Tuy đang giả bộ sợ hãi, tôi vẫn không quên sai phái anh ấy. Chiều này lúc nào cũng hữu dụng, cả đời này Cố Đại Hải sẽ nằm trong tay tôi. Nghe tôi nói thế, Cố Đại Hải liền chạy ngay đi rót nước. Nghĩ lại cũng thấy ghê ghê, nhờ Thắm Lãng gây ra chuyện gì đó, tôi đến phải ly hôn với ông chồng tuyệt vời này mất.

An Nguyệt bị tôi làm cho phải vào viện An Định.

Hãy nhìn xem, An Định! Ha ha, đưa mấy người bị bệnh thần kinh vào đó gia đình sẽ được yên ổn, cái tên này có ý nghĩa thật! Tôi đang mong chị ta ở đó cả đời thì mấy ngày sau, Hoa Thiên tới nhà chúng tôi, thông báo một tin thật đáng chán, An Nguyệt chỉ bị khủng hoảng tinh thần một chút thôi, điều trị ba tháng là chắc chắn sẽ khôi phục như bình thường.

“Con không đồng ý”. Nghe mẹ tôi nói An Nguyệt thật đáng thương rồi bảo Thẩm Lăng tới xin lỗi và đón chị ta về, tôi lập tức phản đối. “Nhà mình người thì già, người thì không ở nhà, nhờ chị ta giết người thì làm sao?”. Vừa nói, tôi vừa liếc Thẩm Lăng, ông anh cũng đang nhìn tôi chăm chăm.

“Con xem, bác sĩ bảo, chuyện này là vì lần sẩy thai trước...”. Mẹ đưa cho tôi một quả lê.

“Có tin được không chứ? Là mẹ An Nguyệt bảo thế à?”

“Thẩm Lăng, con nghĩ sao?”. Mẹ tôi ngẩn người ra một lúc rồi quay sang hỏi Thẩm Lăng.

“Con nghe theo Tiểu Ngư”. Anh ấy nín lặng đến mức mặt mày xanh lét.

“Anh ít nghe theo em thôi!”. Tôi vội vàng nói. “Thật là... An Nguyệt hận em đến tận xương tủy đấy! Em nói cho anh biết, đừng có mà kéo em vào! Anh không thấy chị ta bảo “Thẩm Ngư, tao phải giết mày!” đấy à?”

9.

“A lô!”. Điện thoại của tôi hiện lên số máy của Lâm Sở.

“Tiểu Ngư à? Dì đây!”. Là mẹ của Lâm Sở. Thảo nào, tôi đang thấy lạ, Lâm Sở bận rộn như vậy, làm gì có thời gian để gọi điện cho tôi chứ.

“Ôi, dì ạ! Con vừa mới bảo mấy hôm nay không tới thăm dì được đây này”. Tôi cố gắng ngọt ngào.

“Ha ha, Tiểu Ngư vẫn là ngoan nhất. Đúng rồi, con có biết cái cậu giúp Tiểu Sở chụp ảnh là người thế nào không?”.

“Dạ? Dì nói về Hoa Thiên á?”. Tôi suýt phì cười, mẹ Lâm Sở chắc vẫn chưa từ bỏ ý định kiếm con rể.

Mẹ Lâm Sở và tôi buồn chuyện rõ lâu. Chúng tôi cùng kể lại tất cả những kỷ tích của Lâm Sở từ lúc cô ấy mới học tiểu học. Hồi nhỏ, Lâm Sở nghịch ngợm vô cùng, cái gì cũng dám làm, chuyên gia trộm gà trêu chó, có lần vì trèo trộm quả nhà hàng xóm mà bị ngã gãy chân, rồi lấy súng cao su bắn con lợn cái, bị nó đuổi cho ngã chảy máu đầu, giờ vẫn còn sẹo.. Tôi có thể tưởng tượng ra một đứa bé bần thủ, mặt đầy mũi dãi, đen sì sì, đứng ở đầu thôn, tay nắm một cành cây không biết vừa bẻ trộm được ở đâu... Cả nhà bị Lâm Sở làm cho náo loạn, cuối cùng đành phải đẩy cô ấy lên Bắc Kinh học.

Tôi tranh thủ giúp Triệu Bồi đăng tin tìm người. Bức ảnh của Ngụy Tử Lộ là to nhất, để ở ngay đầu tiên cùng với ảnh của những người bị thần kinh, người già neo đơn... trông rất buồn cười. Nhưng tôi thật sự không cười nổi. Bức ảnh đó là do tôi đưa anh ấy đi chụp, cũng là bức ảnh duy nhất để trong ví tôi khi ấy, còn bây giờ, vị trí của nó đã bị ảnh của Cố Đại Hải che đi. Chẳng trách mà lúc Triệu Bồi đưa, tôi cảm thấy rất quen.

“Cảm ơn em!”. Triệu Bồi luôn miệng cảm ơn tôi. Dưới lớp phấn son được tô trát một cách cẩn thận, tôi vẫn nhận ra vẻ mặt mệt mỏi của chị ấy.

“Không sao đâu mà! Có chuyện gì chị cứ nói với em, em sẽ giúp!”. Tôi vỗ vai Triệu Bồi. “Nếu vẫn không được... chị có thể đến gặp Cố Đại Hải”. Câu cuối cùng tôi chẳng nghĩ ngợi mà buột miệng nói ra, nói xong rồi mới thấy hối hận, chẳng biết là vì sợ chị ấy sẽ đi tìm thật hay vì lo câu đó làm tổn thương đến chị ấy nữa.

“Chị biết rồi. Chị đi trước nhé!”. Triệu Bồi cười ngọt ngào rồi bước đi.

“Lâm Sở, cậu có bận không?”. Trong lòng thấy hơi khó chịu, tôi liền gọi cho Lâm Sở.

“Không bận thì mình là con của cậu đấy!”. Lâm Sở có vẻ bức bối.

“Ồ thế thì cậu làm việc đi! Mình cũng không có chuyện gì cả, chỉ là...”. Tôi còn chưa nói hết câu, cô ấy đã cúp điện thoại.

“Đồ vô nhân tính!”. Tôi rửa mặt rồi gọi A Mông tới.

“Không phải chứ? Cậu còn tưởng chưa lắm chuyện chắc?”. A Mông kịch liệt phản đối chuyện tôi tiếp xúc với Triệu Bồi. Tính cô ấy là vậy, quý ai rồi thì muốn làm gì cũng được, còn nếu đã ghét thì chẳng có lý do gì cũng thấy hận người ta đến tận xương tủy.

“Đâu có, mình chỉ muốn giúp chị ấy một chút thôi”. Tôi dập điều thuốc.

“Thế ai giúp cậu hả?”. A Mông xông lên, cho tôi một phát tát.

“Mình biết, nhưng chị ấy rất đáng thương”.

“Thế lúc đầu, cậu có đáng thương không? Có ai lo cho cậu không?”. A Mông nhìn tôi chăm chăm.

Những lời của A Mông như lưỡi dao cứa vào lòng tôi, khiến tôi không khỏi cảm thấy chua xót, nước mắt cứ thế trào ra.

“Đừng, đừng khóc!”. A Mông hoảng hốt.

Nhìn cô ấy như vậy, lòng tôi bỗng nhiên thấy dễ chịu. Đáng đời, ai bảo cậu làm mình đau lòng! Thế thì tôi phải khóc to hơn, khóc to cho cô ấy sợ chết thì thôi. Hạ quyết tâm xong, tôi ngoác mồm ra, gào tướng lên.

“Mình sai rồi! Bà tổ của mình ơi, mình sai rồi!”. A Mông lóng ngóng đưa tay lau nước mắt cho tôi, lau lung tung, suýt làm mấy giọt nước mũi rớt luôn vào miệng tôi.

“Biến đi! Chả trách con cậu cũng không muốn gặp mẹ, làm ăn không nên hồn gì cả!”. Tôi chỉ muốn bò lăn ra cười.

“Sau này đừng khóc như thế nữa, mình sợ thật đấy!”. A Mông nhìn tôi không chớp mắt. “Thật mà! Bây giờ mình rất sợ nhìn thấy người khác khóc, bọn mình đã phải khóc nhiều quá rồi...”. Cô ấy dựa đầu vào chân tôi, hình như cũng đang chảy nước mắt, chỗ quần ấy tôi thấy ướt ướt.

“Mình nhớ hồi bọn mình là trẻ con quá, lúc đấy, có ai dám qua mặt bọn mình đâu chứ!”. Tôi đặt tay lên đầu A Mông.

“Khi ấy, bọn mình là nhất mà!”

“Bọn mình dám ăn trộm nữa!”

“Bọn mình dám đánh nhau!”

“Chẳng có gì không dám làm cả...”

10.

Hoa Thiên tự nhiên lại gọi điện cho tôi, chẳng hiểu anh ấy muốn nói gì, chắc lại chuyện An Nguyệt sau khi ra viện.

“Em đang bận à?”. Lúc đầu, anh ấy còn tỏ ra khách khí.

“Không, đang rảnh!”. Sáng ngủ dậy muộn nên tôi quyết định không đi làm nữa, vẫn còn quần chăn quanh người.

“Anh có chuyện muốn nói với em”. Giọng Hoa Thiên vừa có chút uy nghiêm lại vừa ấm áp.

“Sao lại gọi cho em, lẽ ra anh phải gọi cho Thẩm Lăng chứ!”. Tôi phát hiện thấy trên tường có một vết nứt chẳng hiểu xuất hiện từ bao giờ, cũng khá dài.

“Anh biết, nhưng mà...”

“Thẩm Lăng là Thẩm Lăng, em là em, chẳng liên quan gì đến nhau hết. Nếu không phải có quan hệ huyết thống thì em hoàn toàn có thể không quen anh ấy. Thế nên anh phải phân biệt cho rõ, người mà chị anh cưới không phải em, còn chuyện trong nhà thì để phụ huynh giải quyết!”. Tôi vừa nhìn vết nứt vừa nói một tràng. Vết nứt kia như kiểu đang sống ấy, nó đang chuyển động thì phải.

“Chắc anh gọi nhầm người thật rồi, anh cứ nghĩ là...”

“Anh đã bao giờ nghe nói tường có thể cử động chưa?”. Tôi ngắt lời Hoa Thiên, lồm cồm bò dậy.

“Cái gì?”

“Á!”. Chỉ nghe “rầm!” một tiếng, chân tôi bỗng dưng đau nhói, trong phòng bụi bay mù mịt.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ?”. Lúc Hoa Thiên kéo theo mấy người bảo vệ khu nhà tôi, tôi đang chờ dẫn ngồi trên giường, người ngòm trắng phỏ đầy bụi, vẫn đang mặc đồ ngủ. Cũng may là hôm đó, tôi không mặc bộ váy ngủ hai dây màu xanh.

Một miếng vải trên trần rơi xuống, đè trúng chân tôi, nhìn lên chỉ thấy một khoảng cốt sắt to tướng. Giờ mà tự nhiên có một cái chân thò ra ở đó thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Nhà cửa kiểu gì thế này?

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư!”. Khi Cố Đại Hải hoảng hốt chạy đến chỗ tôi thì Hoa Thiên đã làm xong thủ tục nhập viện, vừa đi ra ngoài lấy nước nóng cho tôi.

“Cố Đại Hải! Anh mua nhà đều hả?”. Nếu không bị gãy xương, tôi đã đập cho anh ấy một cái rồi.

“Không sao chứ em?”. Mặt Cố Đại Hải trắng bệch.

“Tiểu Ngư, nước của em này!”. Sự xuất hiện của Hoa Thiên khiến không khí bỗng trở nên gượng gạo.

“Cảm ơn nhé! Để tôi đưa cậu về!”. Cố Đại Hải gượng cười.

“Không cần, em về trước đây!”. Hoa Thiên cười nhạt rồi đi mất.

“Tại sao anh ta lại ở nhà mình?”. Vừa gọt lê, Cố Đại Hải vừa ngửa mồm hỏi.

“Lúc đó, anh ấy gọi điện cho em để bàn chuyện của An Nguyệt”. Tôi thừa hiểu tính nhỏ nhen của Cố Đại Hải, chắc chắn anh ấy đang sợ bị tôi cấm sừng đây mà. Đạo này, ông chồng tôi mắc bệnh già trước tuổi, hay nói linh tinh, tôi không thận trọng thì không chuyện dễ thành có chuyện lắm.

“Ồ, định bảo nhà mình đón chị ta về hả?”. Bây giờ, khuôn mặt mồm mĩm của anh ấy mới lộ ra nụ cười thật sự.

11.

“Vẫn còn sống hả?”. Cuối cùng thì Lâm Sở cũng đưa được tác phẩm mới đi nộp, sau đó đóng cửa, ngủ liền ba ngày mới đến thăm tôi. Đúng là đồ ngốc!

“Thôi, biến đi! Chỉ là gãy chân thôi mà, có phải mình chưa gãy bao giờ đâu chứ!”. Tôi đang ngồi trên giường bệnh, soạn bản thảo trên máy tính cá nhân, không rảnh để trả lời cô ấy.

Vụ tôi bị gãy chân trước đây quả là một chuyện đáng để lưu truyền.

Ngay khi vừa vào đại học, tôi và A Mông đã đi sục sạo khắp trường. Phát hiện ra gần trường có một sân trượt băng giá rất rẻ, ngay tối hôm ấy, chúng tôi đã dẫn mọi người đến đó.

“A Mông, chẳng phải cậu không biết trượt à?”. Tôi đang thay giày thì chợt nhớ ra.

“Không sao, có Lý Triển Bằng cơ mà!”. Đây là câu cửa miệng của A Mông, cái gì cũng Lý Triển Bằng, cái gì cũng dựa vào đồng chí Lý đáng thương đó.

“Á! Cứu tôi với!!!”. Tiếng hét của A Mông vang động khắp sân trượt, Lý Triển Bằng dùng cả hai tay cũng không kéo cô ấy lại được, lát sau còn bị A Mông lôi luôn xuống sàn.

“May mà Lý Triển Bằng thật dày đấy!”. Tôi kéo ngay Ngụy Tử Lộ đi chỗ khác, nếu không, chắc hai đứa tôi bị A Mông đè lên mất.

“Chúng ta có cần tới giúp họ không?”. Thấy thế, Ngụy Tử Lộ mềm lòng.

“Mẹ ời!”. Đúng lúc chúng tôi sắp kéo được áo A Mông thì cô ấy lại quay sang, lao vào người chúng tôi, rồi chỉ nghe thấy một tiếng “bịch”, sau đó, tôi ngã lăn xuống đất.

“Đồ khốn! Cậu muốn chết hả?”. Tôi túm ngay lấy tóc A Mông.

“Em không sao chứ?”. Ngụy Tử Lộ tới đỡ tôi dậy, lúc đó, tôi mới nhận ra A Mông đang ngồi lên chân tôi, mà cái chân cứ cong cong kỳ lạ làm sao ấy.

Kết quả là tôi được A Mông hầu hạ cả nửa học kỳ. Tuy bị gãy chân, đau thì có đau thật nhưng phải công nhận rằng đó thực sự là những tháng ngày sung sướng: Lúc đi học, tôi được Lâm Sở công, đi ăn hay đi vệ sinh lại đến lượt A Mông, Ngụy Tử Lộ thì giúp tôi làm bài. Cứ thế, tôi được cơm no áo ấm mấy tháng liền, đến ngày khỏi chân, tôi đã tăng được năm cân. Đến tận bây giờ, A Mông vẫn bảo năm cân đó là tôi xỏ từ người cô ấy ra trong khi chẳng thêm đả động đến việc tại sao chân tôi lại bị gãy nữa.

“Đang nghĩ gì thế hả?”. Lâm Sở hươ tay trước mặt tôi.

“À, không có gì”. Tôi ngồi dịch lên một chút. “Lần này, mình không được A Mông hầu hạ nữa rồi”.

“Cậu có Cố Đại Hải hầu hạ rồi còn gì?”. Lâm Sở gần đây sáng suốt ra phết, mắt tinh như mấy con gấu trúc.

“Thôi khỏi! Lão ấy chỉ cần kiếm thêm tiền về inh tiêu là được!”. Tôi vươn người rồi nằm xuống.

“Vậy để anh hầu hạ em được không?”. Hoa Thiên xách một túi hoa quả to tướng đi vào.

“Không được! Thế khác gì gian phu dâm phụ chứ?”. Lâm Sở chau mày lại.

“Biến ngay!”. Tôi dùng bên chân còn lành lặn đạp cô ấy.

“Tuần sau chị anh xuất viện rồi”. Hoa Thiên thông báo một tin giật gân.

“Cái gì? Nhanh thế hả?... À, không không, khỏi bệnh rồi à?”. Tôi buột mồm, liền bị Lâm Sở véo ột cái rõ đau.

12.

“Chị dâu, em đến thăm chị đây!”. Cố Tiểu Khê khệ nệ ôm một đồng đồ tới, còn giấu cả Bội Bội vào túi xách để đem đến bệnh viện nữa.

“Ồ, Du Du đâu?”. Tiểu Bội Bội hí hửng trèo tốt lên giường tôi.

“Đừng nhắc đến nó nữa! Con mèo của vợ cào anh đau gần chết, nhất định không chịu chui vào túi”. Cố Đại Hải giơ tay cho tôi xem mấy vết mèo cào.

“Vợ này...”. Cố Đại Hải mặt mày nhăn nhó kéo ghế đến ngồi gần tôi.

“Sao?”. Tôi đang bận ăn, không để ý tới anh ấy.

“Tại sao Hoa Thiên hay tới thăm em thế?”

“Em biết ngay là anh bị hâm mà!”. Nếu không phải chân đang bị bó bột, tôi đã song phi cho ông chồng một phát rồi.

“Không phải là cậu ta có vẻ quá quan tâm đến em à?”. Cố Đại Hải nhở nhen thật đấy!

“Im ngay, nói vớ vẩn! Có giỏi thì anh ở đây với em đi! Từ sáng đến tối, lúc nào cũng chỉ lo mấy cái hợp đồng chết tiệt đó!”. Tôi hơi bực, tuy việc Hoa Thiên tới suốt ngày là không đúng nhưng tại sao Cố Đại Hải dám nghi ngờ nhân phẩm của tôi chứ?

Cố Đại Hải đi rồi, tôi mới ngủ được, nhưng vừa chớp mắt được một lát thì cửa lại mở ra, tôi mở hé mắt, thấy Thẩm Lăng đang thò cổ vào. Anh ấy thấy tôi nhìn liền rút ngay lại.

“Vào đây!”. Tôi quát.

Thẩm Lăng ngoan ngoãn đẩy cửa bước vào. Ông anh tôi chỉ được mỗi điểm này, từ bé đã quen bị tôi bắt nạt, chỉ cần tôi quát một tiếng là im re nghe lời. “Mẹ bảo anh mang canh xương đến cho em”. Thẩm Lăng đặt cặp lồng giữ nhiệt lên bàn. Nghe thấy thế, tôi ngồi dậy ngay lập tức.

“Đổ ra cho em!”

Thế mới đúng là mẹ tôi chứ! Bát canh toàn sườn là sườn. Đâu như mẹ Cố Đại Hải, nấu canh xương là chỉ có xương!

Thẩm Lăng im lặng, ngồi bên cạnh nhìn tôi ăn như một bà vợ hiền.

“Có chuyện gì à?”. Tôi vừa gặm sườn vừa hỏi, mồm vẫn đang nhai nhồm nhoàm.

“À... Anh muốn hỏi ý kiến em”. Ông anh tôi cúi đầu.

“Chả có ý kiến ý cò gì cả! Vợ anh thì anh đi mà lo! Lạ thật đấy nhỉ?”. Tôi húp một hơi hết bát canh. “Việc của mình mà anh cũng không biết giải quyết là sao hả?”

“Anh sợ làm tổn thương cô ấy”. Câu trả lời của Thẩm Lăng khiến tôi thực sự bất ngờ. Phải nói là “anh sợ cô ấy” mới đúng chứ, An Nguyệt đã điên đến mức hết thuốc chữa thể này rồi mà ông anh tôi vẫn nghĩ cho chị ta cơ đấy!

“Là ý gì?”

“Thực ra, anh nợ cô ấy rất nhiều. Nếu ngay từ đầu, anh đã từ chối dứt khoát thì chuyện đâu đến nỗi này”. Thẩm Lăng cúi mặt vào tay.

“Ôi...”. Tôi vỗ nhẹ lên đầu anh ấy. “Bây giờ, mọi chuyện anh phải tự quyết định thôi, em thực sự không giúp được đâu. Từ đầu, hai anh em mình đã không giống nhau rồi”.

“Ừ, anh biết”. Mắt Thẩm Lăng đỏ hoe.

9. Chương 9

Lâm Sở vẫn thường bảo tôi khỏe như trâu, lần này, quả thực tôi đã không khiến cô ấy thất vọng. Chẳng bao lâu sau, tôi đã được ra viện. Tuy vậy, tôi chỉ có thể đi lại nhẹ nhàng chứ chưa được phép chạy nhảy. Hôm xuất viện, tôi gọi A Mông tới đón. Mấy tuần nằm viện, cô ấy chẳng thêm tới thẫm, gì chứ, tôi phải cho cô ấy cơ hội lấy công chuộc tội chứ!

Trời đã ấm dần lên, gió bắt đầu mang theo hơi nóng. Thời tiết thế này chỉ bổ béo ấy gà dê già. Mùa chị em quay lại mặc váy đã tới, không khí tràn đầy vẻ tươi trẻ.

Tôi ngồi một mình bên bồn hoa trong sân bệnh viện, mặt trời tỏa xuống những tia nắng ấm áp, thật dễ chịu. “A Mông khốn kiếp, cậu đúng là đồ khốn, lại đến muộn nữa rồi...”. Tôi vừa lẩm bẩm vừa rút điện thoại ra.

“Gì thế?”. Tôi chưa kịp bấm nút gọi thì xe A Mông đã đỗ ngay bên cạnh tôi.

“Tìm cậu chứ còn gì nữa! Đi đâu thế hả? Sao lâu thế?”. Tôi chống tay vào bồn hoa rồi từ từ đứng dậy. Phải thật từ từ, nhớ mà gây lại thì toi.

“Mình làm chân chạy cho cậu mà!”. Cô ấy xuống xe, xách đồ giúp tôi.

“Xong rồi hả?”

“Trong xe ấy, tự đi mà xem!”. A Mông chỉ về phía ghế sau.

“Ngụy Tử Lộ, nam, 28 tuổi, tốt nghiệp đại học. Khi đi mặc áo màu trắng, quần đen, bởi vì mẹ mới mất nên đeo cà vạt đen...”

Tôi nhìn tờ “Tìm người thân” mà A Mông in ra, càng đọc càng thấy chuối. “Ai viết thế hả?”

“Tất nhiên là mình! Sao, thấy bạn giỏi không?”. Cô ấy có vẻ rất đắc ý.

Tôi nhìn A Mông chăm chăm nhưng hình như chưa đủ nghiêm túc nên cô ấy vẫn cười sung sướng. “Được chứ hả? Bà đây vì viết nó mà đọc mấy tờ báo liền đấy!”

“Ai không biết, chắc lại tưởng mình đăng tin tìm thằng con đi lạc”. Thật là hết chỗ nói! Đúng là A Mông, lúc nào cũng đùa được.

“Cậu có phải là mẹ lão ấy đâu? Triệu Bồi còn không lo, cậu thì liên quan gì chứ? Đi ăn thật à?”. A Mông nhìn tôi.

“Lắm chuyện! Mình trả tiền cơ mà!”. Ở trong viện lâu ngày chán quá, tự nhiên tôi nảy ra ý tưởng viết tờ rơi. Mỗi tờ có mấy hào, tôi in luôn một nghìn tờ. Bà đây phải làm cho cả cái thành phố này ngập trong thông báo, để xem Ngụy Tử Lộ trốn ở đâu được nữa!

“Cố Đại Hải biết chuyện này chứ?”. Lúc đợi đèn đỏ, A Mông quay sang hỏi tôi.

“Mình chưa có thời gian kể với anh ấy. Bọn mình tới chỗ Lâm Sở trước đi!”. Mồ hôi tôi bắt giắc túa ra, lúc đó, tôi chỉ nghĩ đơn giản chứ chưa tính xem nên để đồng tử rơi to tướng này ở đâu nữa.

“Mình biết ngay mà!”. Ánh mắt A Mông nhìn tôi giống như đang nhìn một đứa ngớ ngẩn. “Mình đã liên lạc trước với Lâm Sở rồi, bọn mình tới đó đi!”.

“Ôi, tuyệt quá! Mình yêu cậu nhất đấy!”. Tôi chồm người qua chỗ cô ấy, hôn chụt một cái.

“Biến! Trôi hết cả phần rồi!”. A Mông chẳng dè dặt tí nào, đập ngay một phát vào chân tôi.

“Á! Cậu muốn chết hả?”. Đau chết tôi mất!

2.

“Cạn ly!”. Chúng tôi tụ tập uống rượu với nhau, may mà hôm nay Cố Đại Hải đi công tác, chứ nếu nhìn thấy cảnh này, chắc anh ấy phát rồ lên mất, bác sĩ đã dặn tôi không được uống bia rượu và đồ có chất kích thích.

“Phát đi thật à?”. Lâm Sở lấy một tờ “Tìm người thân” để lau bàn.

“Cậu say rồi hả? Đồ khôn, dám lấy tiền của mình lau bàn này!”. Tôi tát cho cô ấy một cái.

“Bọn mình phải đi rải cái này với cậu à?”. Cuối cùng thì A Mông cũng nói được một câu dễ nghe.

“Khá lắm! Thế mới đúng là bạn mình chứ!”. Tôi khoác vai cô ấy.

“Thế nào cậu chả bắt bọn mình đi, đằng nào cũng chết!”. Lâm Sở ngửa cổ lên, tu hết cốc bia, lại còn lấy tay bốc một miếng thịt bỏ vào mồm rồi tiện thể lau luôn lên tờ “Tìm người thân” nữa.

“Nhưng mà nói thật, mình thấy cậu cũng hơi quá”. A Mông nghiêm túc thế này đúng là việc hiếm có.

“Mình biết!”. Tôi muốn uống bia nhưng bị đổ hết ra ngoài. “Hự hự, mau đưa giấy ăn đây!”. Tôi nhìn Lâm Sở.

“Từ từ thôi!”. Lâm Sở còn xoa lưng cho tôi nữa.

“Đúng là mình hơi quá đáng, nhưng mình nợ Ngụy Tử Lộ...”. Tôi gối đầu vào vai Lâm Sở, vai cô ấy rất rộng, chẳng khác gì một chàng trai, dựa vào đó thấy thật dễ chịu. “Mình không thể không lo được. Chẳng phải mình không dứt ra được mà đã thành thói quen mất rồi, có thể coi nó là tình thân vì dù sao, mình và anh ấy đã ở bên nhau lâu như vậy rồi...”

“Đồ ngốc! Mai bà sẽ đi với cháu, cháu mời bà ăn gì đây hả?”. A Mông tự nhiên cắt ngang, giơ tay ra khoác vai tôi.

“Thịt dê đi! Mình biết các cậu thích ăn món đấy mà!”. Chắc cô ấy sợ tôi nói nữa thì cô ấy sẽ bật khóc mất nên mới nói chen như vậy. Từ sáng tới tối, lúc nào A Mông cũng nhảy chồm chồm lên nhưng kì thực, cô ấy rất yếu đuối.

3.

“Á! Mình còn chưa tỉnh ngủ đâu...”. A Mông ngáp dài trên ghế.

“Im đi! Tám giờ sáng mà còn chưa dậy hả? Giờ mà không đi là bên vệ sinh công cộng họ dọn hết đấy!”. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu, nói với Lâm Sở. “Cậu dậy đi! Mở mắt ra mau!”.

“Ồ... ờ... Mở...”. Lâm Sở hé mắt ra nhìn tôi một cái rồi nhắm luôn.

“Này!”. Tôi chỉ muốn dừng xe lại, đập cho cậu ta một phát.

“Thôi đi, cậu thừa biết là trời có sập xuống thì cũng không gọi Lâm Sở dậy nổi còn gì, đến chỗ lạnh là cô ấy tỉnh ngay ấy mà!”.

Không vào Thiên An Mông được nên tôi lái xe đến bảo tàng nông nghiệp, dù sao ở đó, người qua lại cũng khá đông.

“Ở đây đi, cậu gọi Lâm Sở dậy mau!”. Tôi đỗ xe lại rồi lúi đúi đồng tử rơi ra.

Chẳng biết bảo vệ ở chỗ này có đồng ý cho chúng tôi phát tờ rơi không nữa. Trước kia, tôi đã gặp vài người phát tờ rơi nhưng chưa bao giờ làm việc này cả.

“Bọn mình phát kiểu gì đây?”. Mắt A Mông sáng lên. Người ta gọi đây là “hứng thú” ấy mà.

“Mỗi người một bên, phát xong thì gọi điện thoại!”. Tôi đưa túi cho A Mông, cô ấy như sắp phi ngay đi.

“Cậu cẩn thận đấy!”. Lâm Sở dặn với theo.

“Biết rồi!”. A Mông quay đầu lại nhìn chúng tôi, chân vấp phải bậc thềm suýt ngã.

“Thôi, Lâm Sở, cậu đứng gần cô ấy tí đi! Mình chẳng yên tâm về bà cô này chút nào”. Tôi đi về hướng khác.

Việc này quả thật không dễ thực hiện. Những người phát tờ rơi bên đường mà tôi từng gặp tìm mọi cách để mọi người phải nhận chúng. Trước giờ, tôi cực kỳ ghét mấy tờ rơi kiểu đó, chỉ tổ cản trở giao thông, đến người đi xe đạp cũng không tha, mấy người đó còn gấp thành hình máy bay các kiểu, chẳng biết làm thế nào mà họ nhét được vào giỏ xe, vào ghế ngồi phía sau... tóm lại là không thể nào tránh được. Giờ thì hay rồi, tôi đang làm chính công việc đó.

“Giúp tôi tìm người này với, cảm ơn!”. Hón hờ giờ tờ rơi ra nhưng chẳng ai nhận cả, tôi đành phải chạy theo rõ lâu, người ta mới chịu cầm lấy tờ rơi.

“Xấu hổ quá!!!”. Tôi thực sự thấy mệt, ngồi phịch xuống vệ đường, lẩm bẩm. “Ngụy Tử Lộ, lần này anh nợ tôi nhiều lắm rồi đấy!”. Tôi bực mình lôi thuốc ra hút rồi đứng lên.

“Xin hãy xem, giúp chúng tôi tìm người này!”. Tôi nói đến thuộc lòng câu này rồi. Đồng giấy nặng thật đấy, người tôi đã mỏi nhừ.

“Xin hãy xem...”. Đang phát dở thì tôi liếc thấy có bóng đàn ông đang cúi xuống nhấc cái túi. Tiền bà mày bỏ ra mà dám động đến à? “Sao cái gì anh cũng trộm thế?”. Tôi tức giận nhìn tên kia, đồng tờ rơi này bà mày mất mấy trăm tệ để in đấy! Định kiểm soát gì hả?

“Ở đây không được phát tờ rơi, không biết sao?”. Mặt mũi người đó rất xấu xí, lại nói giọng tỉnh nữa.

“Cái gì?”. Tôi chống nạnh.

“Các cô phát tờ rơi là làm ảnh hưởng đến người khác!”. Hắn ta rõ ràng không biết sợ là gì, thấy tôi như thế mà dám đứng thẳng người lên.

“Thế nên anh mới trộm hả?”. Tôi ưỡn ngực. Đứng thẳng thì sao chứ? Tưởng cao hơn tôi mà tôi sợ à?

“Này, cô đã phát tờ rơi mà còn ngang ngạnh thế hả? Biết tôi là ai không?”. Hắn ta cao giọng.

“Là ai? Thủ tướng chính phủ chắc?”

“Tôi là bảo vệ khu này!”. Ánh mắt anh ta biến thành hình viên đạn.

4.

“Xin lỗi anh, xin lỗi...”. Lâm Sở vội vàng gấp người chạy lại.

“Mất mặt quá đấy!”. Tôi lườm cô ấy. Tên bảo vệ đáng chết không những thu hết đồng tờ rơi mà lại còn giáo huấn chúng tôi một trận nữa. Ban đầu chỉ có mình tôi, lát sau, A Mông cũng bị lôi lại, chỉ có Lâm Sở là tự mình đi tới nộp mạng, lại còn tay dứt túi quần tay cầm điều thuốc nữa chứ!

“Thôi thôi, coi như là mất tiền đi!”. Lâm Sở kéo tôi.

“Hay thật đấy!”. A Mông vẫn chưa hết hưng phấn.

“Nhưng sĩ diện thì mình không lấy tiền ra in được...”. Tôi nói khế. Lâm Sở nắm tay tôi thật chặt, ý bảo tôi bỏ qua.

“Bọn mình đi ăn chứ?”. Vừa ngồi lên xe, A Mông hỏi ngay.

“Được, thịt dê nhé!”. Tôi lấy xe ra.

“Cũng được, bọn mình đi ăn mừng”. Lâm Sở chồm lên ghế trên, bảo.

“Ăn mừng cái gì?”. Tôi nhìn qua kính chiếu hậu.

“Thì chuyện bọn mình được đưa đến đồn cảnh sát ấy! Chẳng mấy nữa, báo chí sẽ đăng tin này lên, tờ nào cũng giật tít trên trang nhất rằng “Phóng viên phát truyền đơn bị bảo vệ bắt”, rồi Cố Đại Hải đọc được, anh ấy sẽ hỏi cậu xem truyền đơn gì vậy... “Vợ... em yêu... nói cho anh biết... đó là cái gì...?”. Ha ha ha...”. Lâm Sở bịt mũi, giả giọng Cố Đại Hải.

“Cười cái con khỉ ấy! Chỉ thái giám mới nói cái giọng đó!”

5.

“Vợ ơi, anh về rồi!”. Cố Đại Hải xách hai túi to, bước vào nhà.

“A, anh về rồi ạ?”. Tôi đang định đi ngủ.

“Nhớ anh không?”. Cố Đại Hải ôm lấy tôi, còn hít lấy hít để nữa. “Em lại hút thuốc à?”.

“Ai bảo thế?”. Tôi nhớ ra là mình đã hứa cai thuốc với Cố Đại Hải.

“Người em toàn mùi thuốc đầy thôi”. Mặt Cố Đại Hải lập tức dài ngoẵng ra như dây giầy.

“À... hi hi hi, chồng yêu, lúc trưa đi ăn, em hút có một điếu thôi..”. Tôi vội vàng quàng tay qua cổ Cố Đại Hải, nịnh nọt.

“Tiểu quỷ này! Lần sau mà còn thế nữa là em chết với anh đấy!”. Cố Đại Hải nuông chiều tôi lắm, chỉ cốc yêu tôi mấy cái. Thực ra tôi vừa tắt thuốc xong, đầu lọc còn đang vút ở ngoài cửa sổ.

“Vợ, anh mua quà cho em đây này!”. Cố Đại Hải vừa kéo tôi vừa hớn hở mở túi.

“Cái gì thế?”. Tôi giả bộ tò mò, trong đầu đang nghĩ mai nên phát đồng hồ rơi còn lại ở đâu đây.

“Em xem này!”. Cố Đại Hải rút ra một quả cầu thủy tinh rất lớn. “Thích không?”

“Đẹp quá! Cảm ơn chồng yêu!”. Tôi sà vào lòng Cố Đại Hải, cầm đặt lên vai anh ấy, thầm nghĩ: tốt nhất là thuê người làm giúp, nhờ bị bắt lần nữa, không những tôi xấu hổ mà lúc Cố Đại Hải biết được, chắc chắn anh ấy sẽ không vui.

“Cố Đại Hải! Chồng ơi!”. Cố Đại Hải đang ngáy khò khò.

“Ừ..”. Anh ấy lật người lại.

“A lô, Triệu Tam à? Em, bà ngoại Ngự nhà anh đây..”. Tôi ra ban công, gọi điện cho Triệu Tam.

“Ồ. Tiểu Ngự à!”. Triệu Tam hét lên.

“Suýt! Nhỏ mồm thôi!”. Tôi vội vàng vén rèm cửa, thấy Cố Đại Hải vẫn đang ngủ say mới yên tâm nói tiếp.

“Sao thế?”. Triệu Tam hạ giọng.

“Kiếm cho em mấy đứa làm thêm, phát tờ rơi, phải phát hết tất cả cho em”.

“Ồ, được, để anh tìm, mai trả lời em nhé!”. Triệu Tam cúp máy.

“Em đang làm gì thế?”. Giọng Cố Đại Hải vang lên sau lưng làm tôi giật mình suýt ngã.

“Em.. à, người ta gọi nhầm số, sợ làm anh tỉnh nên...”. Tôi nắm chặt cái điện thoại, trong lòng hơi run.

“Ừ, vào nhà đi, ngoài đó lạnh lắm đấy...”. Cố Đại Hải ngáp rồi kéo tôi vào trong, lát sau lại ngủ thiếp đi.

“Phù... Anh làm em sợ quá...”. Tôi vừa vuốt ve gương mặt Cố Đại Hải vừa nghĩ, đợi làm xong chuyện này, chúng ta sẽ sinh một đứa con, ba người chúng ta sẽ hạnh phúc, vui vẻ hơn nhà A Mông. Đến lúc đó, anh đưa con đến đón em tan sở, em sẽ về nhà nấu cơm, anh phụ trách dạy con học bài vì em nóng tính quá, sợ không kiềm chế được lại đánh con mất. Ăn cơm xong, cả nhà ta sẽ ngồi trên ghế xem phim, Đu Đu và Bội Bội chơi dưới gầm bàn.

“Tiểu Ngự! Dậy mau, muộn rồi!”. Cố Đại Hải vội vội vàng vàng gọi tôi dậy, tay cầm một cái khăn bông to lau mặt cho tôi.

“Anh đang làm gì đấy hả?”. Tôi giơ tay lên, khua loạn xạ.

“Muộn rồi! Mau lên đi!”. Cố Đại Hải vừa nói vừa kéo tôi dậy, giúp tôi thay quần áo, nhét bàn chải vào mồm tôi rồi chạy đi lấy đồ giúp tôi.

“Thôi đừng ăn sáng nữa, anh bỏ bánh ngọt vào túi xách cho em rồi, đến văn phòng thì ăn bánh uống trà... Du Du! Bội Bội! Không được đánh nhau nữa!”.

Tôi nhìn mình trong gương, đầu tóc bù xù, mặt mũi tèm lem. Bên ngoài, Cố Đại Hải đang hò hét đuổi theo con mèo, thấy tôi vẫn chưa đánh răng bèn giục cuống cả lên.

“Mau lên em!”. Nói xong, anh ấy lại chạy đi đuổi mèo.

“Hay là mình không để nữa... Sáng nào cũng như đánh giấc thế này...”. Tôi đành phải đi đánh răng.

“Vợ à, em lên đi, chiều anh tới đón!”. Vừa đưa được tôi tới cổng tòa soạn, Cố Đại Hải lại vội vã đi mất.

“A, Cố Đại Hải, ví của anh này!”. Tôi gân cổ gọi.

“Náo nhiệt thật đấy nhỉ?”. Hoa Thiên cười hi hi, bước tới từ sau lưng tôi.

“Ồ? Anh?”. Tôi ngớ người.

“Ha ha, chúng ta làm đồng nghiệp được chứ?”. Anh ấy nhìn tôi cười rồi quay người, đi vào cổng tòa soạn.

“Đồng nghiệp? Hoa Thiên? Đây, anh nói gì thế hả? Hoa Thiên!”. Tôi vội vàng chạy theo.

6.

Cái thứ được gọi là duyên phận giống như cái bóng của mình, sống chết thế nào cũng phải kéo hai người lại với nhau. Hoa Thiên đúng là đến tòa soạn chúng tôi làm việc thật, chẳng biết vào từ khi nào, nghe nói cũng có người đỡ đầu giống tôi, thậm chí còn dựa lưng chắc hơn cả tôi nữa. Tự nhiên tôi có cảm giác đây là một âm mưu, con mụ la sát An Nguyệt chắc chắn không cam tâm để tôi yên nên mới bảo em họ ra tay đây mà.

“Tôi giới thiệu nhân viên mới một chút nhé!”. Tổng biên tập tươi cười đứng ngoài cửa.

“Anh chàng này được đấy chứ? Đẹp trai thật!”. Đến bà cô già nhất phòng chúng tôi cũng phải động lòng.

“Không biết, làm việc đi!”. Tôi vội vàng tránh ra xa.

“Hi!”. Trước mặt bao nhiêu người, Hoa Thiên lại chủ động vẫy tay chào tôi, khiến mọi người quay sang nhìn tôi chằm chằm.

“Sao?”. Tôi đang ôm một đồng hồ trên tay, chẳng biết trốn vào đâu.

“Trưa nay đi ăn cơm với anh nhé!”. Anh ấy nở một nụ cười mê hồn, mấy người trong phòng không khác gì bọn gà chọi, ngẩng hết cổ lên nhìn.

“Không đi!”. Tôi giẫm cho anh ấy một phát, ngầm bảo ra ngoài hăng nói.

“May mà em không mang giày cao gót đấy!”. Hoa Thiên hiểu ý, theo tôi ra ngoài,

“Thôi đi, sao tự nhiên anh lại chạy tới đây hả?”. Tôi đặt đồng hồ lên cửa sổ.

“Đi làm chứ còn gì nữa! Anh nghe nói em làm ở đây nên cũng muốn tới”. Anh ấy nghịch tóc tôi.

“Đồ đều!”. Tự nhiên tôi thấy sồn da gà, người lạnh toát. May mà đúng lúc đó, chuông điện thoại vang lên, tôi vội chạy đi nghe.

Cố Đại Hải thật thông minh, kịp thời gọi tới đòi ví của anh ấy, chúng tôi liền hẹn nhau buổi trưa cùng đi ăn cơm.

“Nghe thấy gì chưa?”. Tôi hươ hươ chiếc điện thoại.

“Ồ, nghe thấy rồi”. Hoa Thiên thật thà gật đầu.

“Tốt, nghe thấy rồi thì anh làm việc của mình đi chứ!”. Tôi ôm đồng hồ, bước đi.

“Em không chào tạm biệt anh à?”. Giọng nói anh ấy vang lên sau lưng tôi. Tôi giơ tay lên vẫy vẫy, chẳng thèm quay lại nhìn.

“Ôi... Một chết mất thôi...!”. Cố Đại Hải đỗ xe ở cách xa tòa soạn, tôi lại nghỉ muộn, chắc anh ấy cũng vừa mới tới nơi, thế mà còn chê tôi chậm.

“May mà em tới không muộn lắm, nếu không là hết chỗ rồi, ở trên mạng quán ăn này nổi tiếng ra phết đấy!”. Cố Đại Hải cười.

“Một chết được, anh có nhân tính không hả?”. Tôi tu ừng ực cốc trà miễn phí trên bàn.

“Tại em ra muộn mà...”. Cố Đại Hải chăm chú nhìn Menu.

“Đúng rồi, anh nhìn thấy Hoa Thiên đi ra từ cửa tòa soạn đấy...”. Cố Đại Hải vừa xới cơm vừa nói, làm tôi suýt thì cắn luôn vào miệng bát.

“Anh nói gì cơ?”. Tôi giả vờ không nghe rõ.

“Răng em không sao chứ?”. Cố Đại Hải vạch mồm tôi ra.

“Thôi thôi!”. Tôi lôi gương ra kiểm tra.

“Anh chỉ nói thế thôi, em lo gì chứ?”. Cố Đại Hải cười với tôi, nụ cười đầy ẩn ý.

“Rồi, thế em cũng nói cho anh biết, không may là anh đoán đúng rồi đấy, từ hôm nay, Hoa Thiên chính thức là phóng viên ảnh của tòa soạn bọn em...”. Tôi vừa nói xong, đến lượt Cố Đại Hải sặc nước. Đúng là báo ứng!

7.

“Không phải là anh ấy theo cậu đến tòa soạn chứ?”. Lâm Sở dựa người lên ghế, dạo này, trông cô ấy đã giống người hơn một chút, chứ mấy hôm trước bận bịu, nhìn cô ấy không ra hình người.

“Sao mình biết được? Thích làm gì thì làm, mình đang muốn xem An Nguyệt chỉ huy anh ta giở trò gì đây”. Tôi ném phi tiêu.

“Cậu đừng có thế, mình nghĩ Hoa Thiên không phải người xấu đâu”. Lâm Sở có vẻ không thích thái độ của tôi.

“Mình cũng không tin”. Tôi quay đầu lại nhìn cô ấy. “Nhưng cứ nghĩ đến bà chị họ của anh ấy là mình lại sồn da gà. Nếu không vì sợ phạm pháp thì mình nhất định phải nhốt chị ta vào viện thần kinh cả đời mới được”.

“Anh trai cậu định thế nào?”. Lâm Sở đặt cốc xuống.

“Anh mình thì cậu cũng biết rồi còn gì, lão ấy sao có gan chứ? Đang đợi mình nghĩ cách cho kia kìa!”. Tôi nheo mắt, phóng cái phi tiêu trong tay. “Không trúng”.

“Ồ, mình cũng đoán được anh cậu sẽ tỏ ra thế nào rồi, ông ấy vốn thật thà mà...”. Lâm Sở vươn người, ôm Đu Đu vào lòng.

“Lão anh mình chính vì thật thà quá mà thành ra đáng ghét! Bán đi cũng chả được mấy đồng, toàn bị người khác bắt nạt. Mà ngoài Thẩm Lăng, số người thật thà ở bên cạnh bọn mình có ít đâu chứ?”. Tôi ngồi cạnh Lâm Sở, nhìn cô ấy trên con mèo. “Mình vốn chẳng tin mấy vụ giết người gì đó trên ti vi, đứa nào lúc nhỏ cũng chân chất thật thà, lớn lên lại dám giết người phóng hỏa. Nhưng bây giờ thì mình tin rồi, đó là quy luật. hoàn toàn có thể chứng minh cho cái câu “thỏ điên cắn người” đấy. Đương nhiên đó chỉ là thiểu số, còn đại đa số giống Thẩm Lăng, im lặng mà chết. Thế giới này chỉ có hai loại người: bị người khác hại hay là đi hại người khác thôi”. Tôi bóc quýt.

“Cái đó thì chỉ có tự mình hiểu. Con người vốn rất phức tạp, chỉ nhìn mặt thì chẳng biết người đó tốt xấu thế nào, có khi cậu mở lòng ra xem, không chừng đều đã thối hết rồi. Giống như quả quýt này, giờ nhìn thì không sao, biết đâu lúc cắn vào rồi, cậu mới thấy có sâu trong đó”. Lâm Sở vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào quả quýt của tôi.

“Biến! Tởm quá đấy!”. Tôi nhè ngay miếng quýt vừa cho vào miệng ra

8.

Về nhà, tôi thấy bầu không khí có gì đó khác thường, thực sự ngọt ngào, tù túng. Ăn cơm một lúc lâu mà không ai nói với ai câu nào.

“Ừm...”. Tôi háng giọng. “Ai muốn nói gì thì nói ra đi, trốn được mừng một chứ chẳng trốn được đến rằm.

“Để anh đi lấy cơm!”. Cố Đại Hải ngược ngùng đứng dậy.

“Lấy thêm cho bố một bát!”. Chẳng mấy khi bố tôi ăn đến bát thứ hai.

“Cái đó...”.Thẩm Lăng chau mày. “Tôi cũng...”.

“Anh có tí chính kiến không được hả? Sao cái gì cũng nghe theo người ta thế?”. Tôi trợn mắt nhìn Thẩm Lăng làm anh ấy sợ quá, đánh rơi cả đĩa xuống đất.

“Việc này anh phải tự quyết, đưa về đây hay là đuổi đi?”. Tôi thấy không thể tiếp tục để thế này được nữa, phải dùng cực hình với Thẩm Lăng mới được, chứ đợi anh ấy đưa ra được ý kiến, chắc tôi đã mệt chết mất rồi. Có lúc phải đẩy anh ấy một cái, nếu không, anh ấy sẽ chẳng dám đi.

“Nhưng mà...”. Ông anh tôi vẫn cúi mặt xuống, áp ứng như gái mới về nhà chồng.

“Nói đi!”. Mẹ tôi đẩy thêm cái nữa. “Sao con cứ cầm như hến thế hả?”.

“Con... con đang nghĩ, chưa lâu như vậy, chắc đã đỡ hơn một chút...đợi trị khỏi hẳn...”. Thẩm Lăng lúng túng như gà mắc tóc, liên tục quay sang nhìn tôi.

“Nói tiếp đi! Nhìn em làm gì?”. Tôi trợn mắt lên làm Thẩm Lăng vội nhìn về phía Cố Đại Hải.

“Anh đang nghĩ, đợi An Nguyệt chữa khỏi bệnh mới nói chuyện ly hôn đúng không?”. Cố Đại Hải thấy Thẩm Lăng đáng thương quá liền đỡ lời.

“Ừ ừ ừ...”. Thẩm Lăng gật đầu như bồ củi.

Bảo là cả nhà ngồi bàn bạc với nhau nhưng thực ra, chẳng ai nói gì cả vì chẳng biết phải nói gì.

9.

Từ rơi đúng là một thứ đáng sợ, bất kể là do mình gửi hay người khác gửi. “Đây là ác báo! Ác báo!”. Tôi đau khổ dựa vào người Lâm Sở.

“Không thấy thú vị sao?”. Cô ấy cầm điện thoại của tôi lên, tiếng chuông báo có cuộc gọi đến vẫn chưa dứt. “Ngày trước, cậu cứ kêu Cố Đại Hải bận hơn cả tổng thống. Giờ thì cậu còn bận hơn anh ấy rồi nhá!”

“Chả đâu vào đâu cả! Người ta bận những việc đàng hoàng, còn mình toàn bị A Mông hăm hại thôi”. Đạo này, điện thoại của tôi liên tục có người gọi tới, lúc thì ban quản lý thành phố đòi phạt, lúc lại có thẳng cha lưu manh đòi thu phí bảo hiểm, rồi có người bảo nhìn thấy một người điên trên đường... Làm như tất cả những ai tâm thần ở cái thành phố này đều liên quan đến tôi hết ấy!

“Á! Số này gọi tám lần rồi đấy, cậu có nghe không?”. Lâm Sở đưa điện thoại cho tôi.

“Không nghe, bà thềm vào... Kiểu này không phải bọn quản lý thì lại là lũ thu phí bảo vệ thôi!”. Tôi cầm tờ tạp chí cũ lên, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

“Thế mình nghe nhá?”. Lâm Sở vẫn chưa thấu hiểu nỗi thống khổ của tôi, cô ấy cũng giống A Mông, nghĩ chuyện này thú vị lắm thì phải. Thực ra lúc đầu, tôi cũng thấy hay hay, nhưng giờ việc này đã ảnh hưởng quá nhiều tới cuộc sống của tôi, cứ mỗi phút lại có một cuộc điện thoại gọi tới, phiền toái đến mức không có cả thời gian để tôi vào nhà vệ sinh nữa.

“Ra đây! Ra mau!”. Lâm Sở đập cửa nhà vệ sinh rầm rầm.

“Cút đi! Ăn nhầm cái gì hả? Đáng đời, giờ mình không ra đây...”. Tôi vẫn chúi mũi vào tờ báo.

“Không, có người bảo họ kiếm được Ngụy Tử Lộ rồi”. Giọng Lâm Sở đầy hưng phấn.

“Đáng tin không?”

“Hỏi thừa, không thì mình gọi cậu làm gì?”

10.

Bắc Kinh, gió giật cấp 5 cấp 6, nhiệt độ ngoài trời khoảng 4 độ, có lẽ hôm nay là ngày lạnh nhất trong mùa đông năm nay. Nhiệt độ thấp thì còn cố chịu được chứ gió to thì không thể chống chọi nổi.

“Ta ta ta ta...”. Trên đường đi, miệng A Mông không ngừng nghỉ lúc nào, không phải vì mãi nói chuyện mà là do răng bận va vào nhau.

“Cậu chịu khổ một tí không được hả?”. Chỉ nhìn cô ấy thôi, tôi cũng thấy lạnh.

“Không được, là vì cậu kéo mình từ chăn ấm đệm êm ra đây đấy!”. A Mông nhìn tôi rồi lại nhìn xuống đôi giày mới mua bị tôi đạp lên lúc nãy, ai bảo cô ấy cứ nắm lấy cánh cửa, không chịu đi với tôi.

“Việc này có phải một mình mình làm đâu, cái tờ rơi tìm người đó là do cậu viết đấy! Giờ có người tìm thấy hộ chúng ta rồi, cậu tiền Phật thì phải tiền đến Tây Thiên chứ!”. Hôm đó, số điện thoại kia còn gọi đến mấy lần nữa, nếu không phải tại tôi thấy cũng đáng tin thì hôm nay chúng tôi đã không cất công tới đây.

“Cô Thẩm có phải không?”. Một người phụ nữ tới gõ cửa kính xe tôi.

“A, đúng, anh chị là...”. Tôi vui mừng đẩy cửa ra, một trận gió lùa vào làm răng A Mông va vào nhau lộp cộp.

“Đưa hết tiền đây!”. Ngay lúc ấy, một bàn tay nắm chặt lấy cổ áo tôi, tay kia cầm một thứ giống như con dao thái rau.

“A Mông...”. Tôi vội thò tay vào trong kéo A Mông. Chẳng hiểu do cô ấy sợ quá hay là đang ngủ mà chẳng kêu một tiếng nào.

“Đừng có gọi nữa, tự nhìn đằng sau mày đi!”. Người đàn ông kéo tôi cười.

Lúc quay đầu lại, tôi thấy A Mông vừa khóc vừa đưa ví tiền ột người khác. Mọi thứ trước mắt tôi bỗng nhòa đi. Tôi mua cặp kính này vì nghe người bán hàng nói bị nước vào thì nó vẫn không nhòe, đeo đi bơi cũng được. Đúng là đồ quảng cáo bốc phét, nhìn A Mông bây giờ không khác gì một con quỳ.

“Thôi được, cứ bình tĩnh! Những gì có thể đưa cho các người tôi sẽ đưa hết, nhưng trả sim điện thoại lại cho chúng tôi, các người cầm cũng chẳng ích gì”. Việc đến nước này, tôi đành phải ngoan ngoãn móc hết đồ ra.

“Hu hu hu...”. A Mông sụt sịt khóc bên tai tôi mãi không dứt, thật khiến người ta mệt mỏi.

“Cầm đi! Nếu không, mình bóp chết cậu đấy!”. Tôi phải hét lên, cô ấy mới chịu ngừng lại. Đúng là “chó cắn áo rách”, khó khăn lắm chúng tôi mới về đến thành phố thì xe lại hết xăng, cũng chẳng còn điện thoại mà gọi người đến cứu nữa.

“Đen quá đi mất!”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đồ trang trí trên xe. “Giá mà bây giờ mình có mười tệ, không, hai tệ cũng được, thì có thể gọi điện thoại cầu cứu rồi...”

“Ừ, ừ... chúng ta... đúng... gọi điện thoại... về nhà... nhì?”. A Mông vừa xì mũi vừa hỏi tôi.

“Hỏi ngu thế? Chẳng lẽ lại gọi xe cứu thương à?”. Tôi lườm cô ấy.

“Mình... có.. tiền...”. A Mông nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ quái.

“Cái gì?”

“Xem đi!”. A Mông cúi xuống, móc từ trong tất ra hai trăm tệ. “Mình thấy chỗ đó xa, sợ có chuyện gì... nên đã giấu đi...”

“Mẹ ơi, cậu đúng là thiên tài đấy!”. Tôi lao đến, giật tờ tiền rồi vỗ vai cô ấy.

“Hu hu hu...”. A Mông lại ngoác mồm ra khóc.

“May quá, thế là về được nhà rồi, hai trăm tệ, đi taxi đến chỗ Lâm Sở cũng được!”. Tôi không rảnh để đỡ A Mông nữa, vội vàng chỉnh sửa lại bộ dạng mình qua kính chiếu hậu, may là nhìn vẫn bình thường, sau đó, tôi lấy mấy tờ giấy ăn lau khô mặt mũi cho A Mông rồi kéo cô ấy ra ngoài bắt taxi.

“Ai thế?”. Giọng Lâm Sở nghe có vẻ rất khó chịu. Cô ấy có thói quen trèo lên giường đi ngủ ngay sau khi xong việc.

Lâm Sở vừa mở cửa, A Mông đã lách ngay vào, phi thẳng lên sô pha.

“Hai đứa cậu vừa đi ăn cướp về hả?”. Lâm Sở tròn xoe mắt, hỏi chúng tôi.

“Bọn mình bị ăn cướp thì có”. Tôi cũng ngả lăn lên ghế. Một chết đi được! Mãi mới bắt được taxi, lại còn phải mặc cả rõ lâu mới được đưa về đến đây.

11.

Về tới nhà, thấy Cố Đại Hải đang nằm xem phim trên ghế, Du Du nằm ườn trên cái bụng bia của anh ấy, còn Bội Bội cuộn tròn dưới chân.

“Em về rồi à?”. Anh quay lại nhìn tôi.

“Vâng”. Tôi cúi xuống cởi giày, lẩm bẩm nhắc lại câu lúc nãy đã cố học thuộc, sau đó tự nhủ: Không sao đâu, ngày mai Lâm Sở sẽ đi lấy xe của tôi về, chỉ cần mang xăng theo rồi cho vào là được; tôi cũng đã thỏa thuận với A Mông rồi, tôi bảo nếu cô ấy dám nói ra, lần sau, tôi sẽ bắt cô ấy phải đi cùng tiếp, đương nhiên là cô ấy phải gật đầu lia lịa.

“Ồ, túi em đâu?”. Cố Đại Hải nhìn quanh.

“Haiz, hôm nay em đen quá, bị trộm rạch mất túi ở Tây Đơn, đồ bị lấy hết rồi nên em vút luôn”. Tôi không dám nhìn anh ấy, cố gắng nói thật tự nhiên.

“Em không sao chứ?”. Cố Đại Hải bật dậy, Du Du suýt thì lăn xuống đất.

“Mèo của em! Anh phải cẩn thận chứ!”. Tôi ôm con mèo vào lòng để che giấu sự lúng túng. “Em thì bị sao được!”

“Ừ, thế thì tốt, ngày mai anh đưa em đi mua điện thoại khác”. Cố Đại Hải thở phào nhẹ nhõm. “Đúng rồi, xe anh bị hết xăng, mai cho anh mượn xe em nhé!”. Anh ấy vừa khoanh chân cắn hạt dưa vừa nhìn tôi.

“Á!”. Tôi giật mình.

“Hự hự hự! Em sao thế?”. Cố Đại Hải quay người lại làm đồng hạt dưa rơi hết xuống đất.

“Em... em cho Lâm Sở mượn xe rồi”. Tôi thấy giọng mình không còn như lúc bình thường.

“Anh còn tưởng em bị sao nữa, giật cả mình”.

Tranh thủ lúc Cố Đại Hải đi tắm, tôi gọi điện thoại cho Lâm Sở. “Cậu đừng quên đấy! Càng sớm càng tốt!”.

“Biết rồi, tám giờ sang mai mình đi ngay, được chưa?”. Lâm Sở ngáp. “Mình thấy các cậu giỏi thật đấy, Lý Triển Bằng vừa tới đón A Mông đi rồi, cậu ấy lại còn khóc thút tha thút thút nữa, như giả vờ...”

“Điện thoại của ai thế em?”. Y như bóng ma, Cố Đại Hải tự nhiên xuất hiện sau lưng tôi, tôi chẳng nghe thấy có tiếng động gì cả.

“Lâm Sở”. Giọng tôi lạc đi.

“Ồ, sao em lại giật mình thế?”. Cố Đại Hải cốc đầu tôi rồi đi vào nhà.

“Anh xem đi, cái váy này được không?”. Tan làm, Cố Đại Hải đi taxi tới đón tôi, sau đó đưa tôi đi mua điện thoại, túi xách và ví tiền mới, còn dẫn đến nhà hàng tôi thích ăn nhất nữa chứ. Tôi quên sạch mấy việc đen đủi vừa rồi, liền nổi hứng đi shopping.

“Nhìn kia! Nhìn kia!”. Cố Đại Hải tự nhiên lao đến trước mặt tôi.

“Nhìn cái gì?”. Tôi vừa mua cái váy này, còn chưa kịp lấy tiền thừa.

“Anh trai em kia!”. Cố Đại Hải chỉ tay về phía sau, tìm tôi bỗng giật thót, chẳng lẽ lão ấy dám đưa Cố Tiểu Khê đi mua sắm sao?

“Chỗ nào cơ?”. Tôi nhìn về phía đó, thấy Thẩm Lăng đang đi đi lại lại trước cửa nhà vệ sinh nữ. “Thẩm Lăng!”. Không thèm nghĩ ngợi gì, tôi hét to, bất kể anh ấy đưa ai tới, tôi cũng phải cảnh báo trước.

“Tiểu... Tiểu Ngư...”. Mặt Thẩm Lăng tự nhiên trắng bệch, miệng lắp ba lắp bắp. Quả này xong rồi, 100% người trong kia là Cố Tiểu Khê.

“Trùng hợp quá nhỉ? Anh đi với ai thế? An Nguyệt à?”. Cố Đại Hải đi tới chào Thẩm Lăng, nhưng bộ dạng ông anh tôi chẳng khác gì gặp phải đao phủ.

“Không, không... anh vừa mới đi vệ sinh... vừa ra...”. Thẩm Lăng bẻ đốt ngón tay răng rắc, tưởng như mấy đốt xương ấy sắp gãy cả ra.

“Sắc mặt anh không tốt lắm, đau bụng à?”. Cố Đại Hải tỏ vẻ quan tâm.

“Em đi vệ sinh đã!”. Tôi vội ném bộ váy đang cầm trên tay cho Cố Đại Hải.

“Chậm thôi, em vội vàng gì thế?”. Cố Đại Hải hét to sau lưng tôi.

“Vội mà, em sẽ ra ngay!”. Tôi chạy vọt vào nhà vệ sinh.

“Ồ! Chị...”. Đúng lúc đó, Cố Tiểu Khê từ trong phòng bước ra, tôi giơ tay bịt miệng nó rồi đẩy vào trong.

“Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?”. Cố Tiểu Khê giật tóc, nó giống hệt Cố Đại Hải, cứ cuống lên là vò đầu bứt tóc, tôi lo sau này ông chồng tôi sẽ bị hói mất.

“Đừng lo, giờ bọn chị với Thẩm Lăng đi trước, em tự về nhé!”. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy chỉ còn cách đó.

12.

“Mẹ, con sai rồi ạ...”. An Nguyệt cũng không tồi, vừa về đến nhà, việc đầu tiên chị ta làm là quỳ ngay xuống, xin lỗi bố mẹ tôi.

“Đừng như vậy, con mau đứng lên đi!”. Mẹ tôi vội đỡ chị ta ngồi dậy, nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ bắt quỳ thêm một lúc nữa.

“Mẹ, trước đây con dại dột, tất cả là lỗi của con”. Mắt An Nguyệt ầng ậng nước.

“Oa, sắp được giải Oscar rồi đấy, kỹ thuật diễn xuất quả là đỉnh cao!”. Vừa rửa dao gọt hoa quả trong bếp, tôi vừa nói.

“Suyt! Khê mồm thôi! Kệ chị ấy, lát chúng ta về đi!”. Cố Đại Hải giằng lấy con dao.

“May mà em không ở đây nữa, nếu không, chắc sẽ bị chị ta làm cho tức chết mất”. Tôi liếc sang phòng Thẩm Lăng, định bụng sẽ vào đó xem sao.

“Anh đang đau thương hay đang buồn phiền thế hử?”. Tôi dựa người vào tường, nhìn Thẩm Lăng, anh ấy không nói gì, nhưng lúc bước vào, tôi thấy ông anh giật mình.

“Im lặng chẳng phải là vàng đâu, không đáng xu nào hết, anh phải nghĩ cho kỹ đi, rốt cuộc anh muốn bên nào?”. Tôi trèo lên giường, kê vào tai Thẩm Lăng, nói nhỏ. “Tốt nhất là anh hãy nghĩ cho kỹ, nếu không, người đầu tiên giết anh không phải là An Nguyệt mà là Cố Đại Hải đấy, đến lúc đó, em không biết theo phe nào đâu!”.

“Tiểu Ngư...”. Đến lúc tôi sắp bước ra ngoài, Thẩm Lăng mới mở miệng, ngược đời mắt đau khổ của anh ấy lên nhìn tôi.

“Việc của mình thì tự mình giải quyết!”. Tôi cười rồi đóng cửa lại.

“Tiểu Ngư, ăn cơm đi!”. Giờ thì An Nguyệt nghiêm nhiên quay lại vị trí nữ chủ nhân của cái nhà này, lại còn gấp thức ăn cho tôi nữa. Đây gọi là con gái đi lấy chồng cũng giống như bát nước đã đổ đi, tự nhiên bây giờ, tôi chẳng khác gì người ngoài. Chị ta có ý gì thế? Định bảo tôi đừng có lo chuyện nhà mình nữa sao?

“Cảm ơn chị dâu. Chị về nhà, bố mẹ vui lắm đấy. Chưa cần phải nói đến cái khác, ít nhất thì nhà cũng không loạn thế này”. Tôi lập tức phản bác luôn, để xem chị ta còn nói gì được nữa.

“À đúng. Để sau này có thời gian, chị sẽ dọn dẹp lại”. An Nguyệt nhìn tôi cười, một nụ cười đúng nghĩa, đương nhiên là trừ đôi mắt ra. Giải Oscar không trao cho chị ta thì quả là một tổn thất vô cùng to lớn của nền điện ảnh nhân loại.

13.

“Dạo này, cậu có gặp Trần Lộ không?”. Tôi hỏi.

“Không, nhắn tin không trả lời, gọi điện cũng chẳng được. A Mông vừa uống trà vừa đáp.

“Không có chuyện gì chứ?”

“Cậu đừng có gở mồm! Hay là thế này đi, dù sao cũng chẳng xa lắm, hôm nào bọn mình đến đấy xem thử!”. A Mông móc ví ra trả tiền.

“Chà chà... Con gà sắt cũng chịu nhổ lông rồi đấy[1]!”. Tôi trêu A Mông, liền bị cô ấy lườm ột cái.

[1] Con gà sắt mọc lông: chỉ một người vô cùng keo kiệt giờ cũng chịu bỏ tiền ra.

“Chọn ỉnh mấy quả ngon vào! Không ngon thì cậu chết với mình!”. A Mông sai tôi tới quầy hoa quả.

“Tòa nhà số mấy?”. Tay cầm túi đồ ăn dinh dưỡng vừa mua từ siêu thị về, A Mông hỏi.

“Số 4, ở ngay trước mặt kia kìa!”. Giỏ hoa quả nặng quá làm tôi mệt muốn chết.

“Ôi, làm sao các cậu lại tới thế này?”. Chúng tôi vừa bước lên cửa thì gặp Trần Lộ đang vật lông gà ở ngoài cửa.

“Trùng hợp nhỉ, hôm nay A Mông cũng vừa nhổ lông đấy!”. Tôi cười phá lên.

“Nhổ cái đầu cậu ấy!”. A Mông đang cầm ít đồ hơn nên đập tôi một phát.

“Mau vào nhà đi! Mình dọn tí là xong ngay!”. Trần Lộ đẩy chúng tôi vào phòng.

“Dương Siêu đâu?”. Tôi ngó quanh, căn phòng này vẫn giống trước kia, chỉ khác là bữa bọn hơn một chút. Trên sàn bày mấy cái ấm sành sắc thuốc (đây là quà của Lâm Sở, tôi cũng đi mua cùng), mùi thuốc nồng nặc khiến chúng tôi thấy hơi khó chịu.

“Anh ấy xuống dưới sân đi dạo rồi”. Trần Lộ cầm con gà đã bị vật trụi lông đi vào, bộ dạng này làm tôi nghĩ tới cô ôsin ở nhà A Mông.

“Được đấy nhỉ? Tự đi xuống sân rồi cơ à? Thế thì có khác gì người khỏe mạnh đâu chứ!”. A Mông đặt đồng hồ xuống rồi đi ra chỗ cửa sổ, tôi biết ngay là cô ấy muốn mở cửa sổ ra mà.

“Mùi thuốc khó chịu lắm đúng không? A Mông, cậu cứ mở cửa ra đi! Đợi Dương Siêu về lại đóng cũng được, cũng phải để thoáng một tí”. Trần Lộ cho con gà vào nồi hầm.

“Ồ, không sao mà”. Bị Trần Lộ phát hiện ý đồ của mình, A Mông ngại ngùng đứng yên.

“Ngư... A..Mông...”. Dương Siêu đã về tới nhà, nhìn thấy chúng tôi, anh ấy tỏ ra rất vui, vất vả lắm mới gọi được tên.

“Dạo này anh béo ra đấy! Mau ngồi xuống đi!”. A Mông vội tới dìu anh ấy.

Thực ra Dương Siêu gầy đi rất nhiều, cái bụng bia trước đây cũng không còn nữa, màu da hơi vàng. Sau khi ra viện, anh ấy không uống mấy loại thuốc tây đắt tiền nữa mà chuyển sang uống thuốc bắc. Mấy lần tôi định trả hết tiền viện phí cho Dương Siêu nhưng Trần Lộ không chịu, cô ấy bảo tự mình lo được, còn nói trước đây sống ở quê khổ hơn thế này nhiều, chẳng sao đâu.

Từ nhà Trần Lộ đi ra, cả tôi và A Mông đều thấy xót xa.

“Cậu mang bao nhiêu tiền?”. Tôi hỏi A Mông.

“Làm gì?”

“Bọn mình chuyển thành thẻ điện thoại rồi gửi cho Trần Lộ nhé!”. Tôi thấy phía trước có một hang tạp hóa nhỏ vẫn sang đèn, biển hiệu ngoài cửa ghi “Bán thẻ điện thoại các loại mệnh giá”.

“Mình có 400”. A Mông móc hết tiền trong túi ra.

“Thêm của mình nữa là thành 980 tệ”. Tôi đưa tiền cho A Mông.

“Lẽ ra mình không nên mua lọ kem dưỡng da này, ở nhà vẫn còn một ít”. Tôi và A Mông ngồi lên bồn hoa cạnh đó cào thẻ. Cái lão bán hàng đó thật thất đức, toàn bán thẻ loại 30 tệ, làm chúng tôi mua hẳn một đồng.

“Ồ, mình mà không mua quả cầu thủy tinh này thì có phải tốt hơn không”. Tôi thấy có tin nhắn “Bạn đã nạp tiền thành công” tới. “Điện thoại của mình sắp hết pin rồi”.

“Thế này đi, mấy nữa, trước lúc mua cái gì, bọn mình gọi cho cậu ấy, nếu thấy máy cậu ấy lại hết tiền thì không mua nữa, mang tiền đi nạp thẻ!”. A Mông rút ra một cái điện thoại khác. “Của Lý Triển Bằng đấy!”

“Cậu nạp mấy cái rồi?”. Tôi hỏi.

“Năm cái”.

“Đồ ngốc! Mình được sáu cái rồi đây này!”. Tôi đắc ý.

“Tại cậu làm ảnh hưởng đến mình chứ! Thử xem cuối cùng đứa nào nạp được nhiều hơn nhé!”. A Mông cực ghét người ta hơn mình.

14.

Tôi cũng đến phục, chẳng biết ai nửa đêm canh ba lại gọi điện thoại tới nữa. Hôm nay, Cố Đại Hải chẳng có nhà, tôi phải cuộn chăn vào rồi ra nghe máy.

“A lô, mấy giờ rồi? Không biết xem đồng hồ hả?”

“Em à, chị đây, là chị!”. Âm thanh ở đầu dây bên kia rất lộn xộn, tiếng nhạc vang lên chát chúa, tôi đoán là ở một quán bar nào đó.

“Ai thế?”. Tôi bóp trán nghĩ mãi mà không thể đoán được đó là ai. Thường thì giờ này chỉ có Lâm Sở hoặc A Mông say rượu rồi phá quấy thôi.

“Chị, A Thi! A Thi đây!”

“A Thi là đứa nào?”. Tôi vẫn không nghĩ ra.

“Mẹ ơi, đầu em là đầu lợn hả? Tây Thi!”

“A! A!Ồ, nhớ ra rồi”

Cô A Thi này chính là bạn gái trước trước trước nữa của Triệu Tam, vốn dĩ ban đầu làm kế toán cho anh ấy, sau lại thành tình nhân, hai người bọn họ cặp kè đến hơn một năm. Họ tên đầy đủ là Lưu Thi thì phải, mọi người gọi tắt là A Thi nhưng chị ấy toàn nhấn mạnh, phải gọi là “Mỹ nữ Tây Thi” để phân biệt với mấy con A Thi vợ vẫn khác.

“Nhớ được ra chị mà phải khó khăn đến thế cơ à?”. Giọng A Thi ưỡn ẹo không chịu nổi. Trước kia, có lần chị ta còn định môi chài cả Lâm Sở nữa, hại Lâm Sở một đợt chẳng biết trốn vào đâu.

“Lâu không liên lạc, em tưởng chị lại vào trong đó rồi chứ!”. Tôi ngồi xuống sàn.

“Khốn kiếp! Mồm miệng thối tha!... Ôi, mẹ nó chứ!.. Kiểm tra kia!”. A Thi tự nhiên hét âm lên, điếc hết cả tai tôi, sau đó là một loạt âm thanh lộn xộn, nhốn nháo.

“A lô! A lô!”. Tôi hét vào điện thoại.

“Đợi tí, chị có chuyện phải nói với em đấy, lúc nào gặp nhau nhé!”. A Thi hét trả lại cho tôi một câu rồi cúp máy.

“Thế này là thế nào?”. Tôi ngán ngẩm giơ điện thoại lên.

15.

Mẹ tôi gọi điện, bảo về nhà ăn cơm. Tôi chẳng mấy hứng thú tẹo nào với lời mời mọc này.

“Lại về nhà à?”. Cố Đại Hải còn chán hơn cả tôi.

“Thái độ gì thế hả? Về nhà em mà anh không vui thế à? Được, lần sau đừng có mà bắt em về nhà anh nữa!”. Tôi dựa người vào lan can, gọi điện thoại cho anh ấy.

“Thôi mà, giờ dao ra thì nên chia vào người khác, sao em lại chia vào chồng mình thế hử?”. Cố Đại Hải cười hì hì.

“Thôi đi! Mau tới đây, em đang đợi anh đón đấy!”

“Biết rồi, anh đi ngay đây!”. Cố Đại Hải còn trêu thêm mấy câu rồi mới chịu cúp máy.

“Tiểu Ngư, chúng ta cùng về nhà chứ?”. Hoa Thiên hồn hển chạy tới.

“Em với anh không đi cùng đường đâu”. Tôi đang bận dọn đồ nên không để ý tới anh ấy.

“Anh biết. Nhưng hôm nay thì cùng đường mà, anh cũng tới nhà em ăn cơm, chị anh bảo anh mang tiền tới”. Hoa Thiên đặt tay lên túi xách của tôi.

“Tiền gì?”

“Lần trước, chị ấy làm hỏng nhiều đồ đạc nhà em mà.”

“Ồ. Nhưng mà ngại quá, Cố Đại Hải tới đón em mất rồi, anh về một mình nhé!”. Điện thoại của tôi vang lên một hồi chuông rồi ngừng, báo hiệu rằng Cố Đại Hải đã tới.

“Ừ.”

“Mẹ, con xin lỗi, tại khi trước con bị bệnh...”. Ăn cơm xong, An Nguyệt chạy tới ôm mẹ tôi, thủ thủ. Tức chết đi được, đó là mẹ tôi cơ mà!

“Con nói gì thế? Không sao đâu, không nhắc lại chuyện này nữa nhé!”. Mẹ tôi cầm tay An Nguyệt.

“Không không, hôm nay con bảo Hoa Thiên đi rút tiền rồi, coi như đây là lời xin lỗi của bên nhà con”. An Nguyệt tự nhiên lại bật khóc. “Đều tại con không tốt, những ngày tháng tốt đẹp đã qua mất rồi..”

“Đúng là biết ăn nói thật đấy! “Tại-con-bị-bệnh!”. Trên đường về nhà, tôi hậm hực nói với Cố Đại Hải. “Đó mà gọi là bị bệnh á? Phát điên thì có!”

“Đúng”. Cố Đại Hải vội vàng gật đầu hòa theo.

“Sao tự nhiên dạo này anh ngoan ngoãn thế?”. Tôi nhìn Cố Đại Hải.

“Nói thế không đúng, anh luôn theo em mà!”. Ông chồng tôi cười khi khi.

“Cố Tiểu Khê nhà anh sống chết cũng không muốn ra nước ngoài chứ gì? Lại muốn em tới khuyên nó giúp anh hả?”

“Hi hi hi... Vợ anh thông minh thật đấy!”. Cố Đại Hải híp mắt cười như thái giám.

16.

Công ty Lý Triển Bằng tự nhiên bị thâm hụt một khoản lớn khiến anh ấy suýt phá sản. Để Lý Triển Bằng vui vẻ hơn một tí, tôi và Lâm Sở liền rủ anh ấy tới quán bar.

“Ha ha ha... Uống đi, uống đi!”. Một cô em phấn son lòe loẹt quàng tay qua vai Lý Triển Bằng.

“Được, uống chứ!”. Lý Triển Bằng cao hứng.

“Trang điểm kiểu gì mà như diễn tuồng ấy!”. Tôi thực sự không nhịn được.

“Cậu mặc xác đi!”. Dạo này, tinh thần Lâm Sở có vẻ đang xuống dốc trầm trọng, cứ ngồi một mình là cô ấy lại nghĩ tới Bobo, tôi tới đây cũng một phần vì muốn an ủi cô ấy.

“Không được rồi!”. Tôi đặt cốc xuống. “Này này, các em, đây là tiền thù lao tối nay, nhận rồi đi đi nhé!”. Tôi đặt tiền lên bàn, mấy cô em kia vợ vội lấy rồi chạy đi.

“Ôi... Cô đơn quá..!”. Mấy em chân dài vừa đi khỏi, Lý Triển Bằng đã than vãn.

“Thôi đi! A Mông mà trông thấy, anh còn sống được chắc?”. Tôi chống nạnh, nhìn Lý Triển Bằng.

“Giờ anh đang muốn chết luôn cho xong”. Ông anh đó cũng trợn mắt lên với tôi.

“Là ý gì?”. Tôi lườm.

“Ôi, anh thấy thật mệt mỏi. Em cũng biết đấy, Lữ Tiểu Mông mà lên cơn thì không ai làm gì nổi, từ sáng đến tối, không làm việc thì cô ấy lại lo cho con. Lúc nào anh cũng bị xếp ở vị trí cuối cùng. Những chuyện đó có thể không tính toán nữa, nhưng dạo này anh có chuyện, ít ra cô ấy cũng phải nói được mấy câu an ủi chứ!”. Lý Triển Bằng đứng dậy, bắt chước giọng A Mông. “Anh! Anh là đồ bỏ đi! Làm cái gì cũng không xong! Tôi nói cho anh biết, sau này đừng có để tôi thấy mặt anh nữa!”

“Thôi thôi! Ngồi xuống đi! Em biết anh khó chịu, đúng là A Mông thỉnh thoảng cũng không biết quan tâm đến người khác cho lắm”. Tôi vẫy tay, bảo người phục vụ mang sinh tố tới. Vừa quay đầu lại, tôi thấy Lâm Sở tự nhiên ngã ra, bèn vội vàng đưa cho nó quyển sổ và cái bút.

“Không thể nói như vậy..!”. Tôi chống cằm, nhìn đám người đang quay cuồng trên sàn nhảy.

Lý Triển Bằng quay lại nhìn tôi. “Anh nói thật cho em biết, đừng có kết hôn, cho dù bị đánh chết cũng không được cưới! Lúc chưa cưới, buồn chán gì thì ngoài đường còn có mấy em xinh đẹp chạy theo hầu hạ, cưới rồi, có chán cũng chỉ được chán một mình thôi! Em có biết tại sao anh nhất định phải tìm Hứa Lâm Lâm không?”

“Nói đi!”

“Thực ra không nhất thiết phải là Hứa Lâm Lâm mà anh chỉ cần là con gái thôi, chỉ cần người đó không mắng anh, biết nghe lời anh, ông mày nói gì thì nó phải là cái đấy... Ha ha ha... Anh rất thích mắng Lữ Tiểu Mông trước mặt cô ấy! Sướng thật!”. Lý Triển Bằng cao hứng nói một tràng, bắn cả nước bọt vào mặt tôi. Tôi chẳng biết phải làm sao nữa, nhậu nhẹt xong xuôi rồi, còn phải nghĩ cách đưa ông cố, bà cố này về...

“Anh nói cho em biết, nhìn thấy gái, anh không còn là người nữa mà đã thành cầm thú!”. Trên đường ra, Lý Triển Bằng chân đi loạng choạng, miệng nói huyền thuyên. Tôi vừa lơ đi một tí, gã đó đã chạy ngay theo một em gái gần đấy, còn đập đầu vào người ta nữa.

“Làm cái gì thế hả?”. Cô em kia mãi mới đứng lên nổi. “Điên à?”

“Xin lỗi nhé, xin lỗi! Tôi đưa anh ta ra ngoài luôn đây!”. Tôi chỉ hận một nỗi không thể đá cho Lý Triển Bằng bay ngay ra ngoài.

“Ồ, đừng có đi! Chị đang tìm em mà!”. Cô gái kia tự nhiên kéo tay tôi.

“Ai thế?”. Giờ tôi mới nhìn rõ, hóa ra đó chính là cô em Tây Thi của Triệu Tam. “Ôi, may quá, trong đó còn một người nữa, kéo ra đây hộ em với!”. Tôi chỉ tay về phía sau rồi tiếp tục lời Lý Triển Bằng đi.

17.

“Ôi mẹ ơi..! Nặng chết mất!”. A Thi thả Lâm Sở lên giường, tay cô ấy vẫn còn nắm chặt tờ giấy viết khi này.

“Mau ra đây giúp em! Em không chịu nổi nữa rồi!”. Tôi cố gắng đỡ Lý Triển Bằng, gân căng cả lên.

“Lão này là ai thế? Mới quen hả?”. A Thi đá Lý Triển Bằng.

“Biến! Chị tưởng em giống chị à?”. Tôi kéo áo lên lau mồ hôi, mệt chết mất! “Đây là tài sản cá nhân của một đứa bạn em đấy!”

“Uống nước không? Để chị rót nước cho!”. A Thi lấy một chai nước khoáng ở tủ lạnh, định kiểm trong đồng bát đĩa bắn một cái gì đó để rót nước vào.

“Thôi thôi, bà chị, đưa cả chai đây cho em!”. Tôi sợ chị ấy định lấy một cái cốc trong số đó.

“Hi hi, chỗ chị hơi bẩn một tí”. Chị ấy nhìn tôi cười ngại ngùng.

“Chị có thể vứt cái chữ “hơi” đi được đấy!”. Tôi ngồi phịch lên ghế sofa, lò xo trong đó hình như hỏng rồi, chả khác gì ngồi xuống đất cả.

“Ồ, mà sao bọn em uống nhiều thế hả?”. A Thi lấy khăn lau mặt cho Lâm Sở, đang lau dở thì Lý Triển Bằng bỗng đặt tay lên mặt Lâm Sở, Lâm Sở không nghĩ ngợi gì, đập ngay ông anh xuống đất.

“Thái độ gì thế không biết”. Tôi lăm bắm rồi xốc Lý Triển Bằng lên ghế.

“Đúng rồi, chị tìm em có việc gì không?”. Sau khi hầu hạ hai cụ cố tổ này xong, tôi mới nhớ ra vụ nửa đêm A Thi gọi điện cho tôi hôm trước.

“À, định vay em ít tiền, một người chị em chỗ chị có chút chuyện”. A Thi châm thuốc hút.

“Được, em còn năm vạn chỗ Triệu Tam đấy, chị tới mà lấy!”. Tôi cũng hút theo.

“Cám ơn nhé! Chị viết giấy vay nợ sau”. Trong phòng mờ mịt khói thuốc làm tôi không thể nhìn rõ mặt A Thi nữa. Lặng lẽ hút hết điếu nọ đến điếu kia, một lúc sau, a Thi mới nói với tôi rằng chị ấy thật lòng yêu Triệu Tam.

“Đạo này anh ấy làm gì?”. A Thi đứng dậy, mở cửa sổ.

“Vẫn buồn mấy thứ đồ cổ, song không còn ai làm cùng nữa.”

“Vậy à? Nhưng chắc sẽ có người tới làm thôi.”

“A lô, ông chủ Triệu ạ?”. Chuông điện thoại của A Thi vừa vang lên, chị ấy đã đổi giọng ngay. “Được, được, em sẽ đến ngay!”. Chị ấy quay lại nhìn tôi, khẽ gật đầu.

“Đi đi, để chìa khóa lên bàn, sang mai em khóa cho!”. Tôi biết A Thi sắp phải đi làm, thực ra khi này, chị ấy tới quán bar đó xem có làm ăn được gì không, cuối cùng lại bị chúng tôi làm hỏng việc.

18.

“Á!”. Lý Triển Bằng hét tướng lên rồi bật dậy.

Tối qua, tôi nghĩ mãi, thấy không nên để Lâm Sở nằm cạnh Lý Triển Bằng vì như thế không an toàn, liền dìu cô ấy vào ngủ cùng tôi ở trong buồng. Chẳng hiểu A Thi về từ lúc nào, hình như chị ấy uống hơi nhiều, cởi hết quần áo, mặc mỗi bộ đồ lót rồi trèo lên giường, ôm Lý Triển Bằng ngủ.

“Hết cái gì mà hét! Bà mày còn chưa thu tiền đâu đấy!”. Bị phá giấc ngủ, A Thi tức giận, đập Lý Triển Bằng lăn xuống đất.

“Tiếng gì thế?”. Lâm Sở đàn mặt ra nhìn tôi.

“Không sao, Lý Triển Bằng ấy mà.”

“Em gái, thực sự là anh chưa làm gì cả...”. Lý Triển Bằng vừa đuổi theo A Thi vừa thanh minh. Tôi nghĩ, chắc anh ấy cũng chẳng biết mình có làm gì hay không.

“Cút! Tôi cho anh biết, đưa đây tám trăm tệ, nếu không, tôi sẽ tới tìm vợ anh”. A Thi chui tọt vào nhà vệ sinh rồi đóng sầm cửa lại.

“Đừng mà! Thảm Ngu! Em chỉ biết đứng đấy mà cười thôi à? Mau giúp anh làm cho rõ ràng đi, Lữ Tiểu Mông mà biết là đời anh đi tong...”. Lý Triển Bằng lo lắng, đi đi lại lại.

“Ha ha ha...”. Thấy thế, Lâm Sở cười phá lên.

“Cười cái con khỉ ấy! Cả hai người chả ai tốt đẹp cả!”. Lý Triển Bằng cứ nhấp nha nhấp nhồm, bồn chồn không yên, mặt đỏ tía tai.

“A Thi, chị ra đây đi, đừng trêu nữa! Con hổ cái nhà ông ấy không đùa được đâu!”. Tôi đập cửa gọi A Thi.

“Được! Thấy anh cũng đáng thương nên tôi nói cho anh biết, mọi người ngủ lẫn như lũ chó chết thì làm cái quái gì được chứ?”. Miệng còn đầy bọt kem đánh răng, A Thi bước ra.

“Ôi mẹ ơi, đau tim quá!”. Giờ thì Lý Triển Bằng mới yên tâm ngồi xuống.

“Không biết tối qua ai bảo “Anh thích mắng chửi Lữ Tiểu Mông trước mặt cô ấy! Sướng thật!” nữa”. Tôi lặp lại tuyên ngôn của Lý Triển Bằng.

“Thôi, anh sai rồi! Bà ngoại Ngự, bà tha cho con với! Con nói nhầm ấy mà, con vẫn còn muốn sống đến già để đấu tranh với đồng chí Lữ Tiểu Mông!”. Lý Triển Bằng giơ tay lên đầu hàng.

19.

Lý Triển Bằng đi nhờ xe Lâm Sở về nhà còn tôi dẫn A Thi tới chỗ Triệu Tam.

“Anh ấy sẽ không đến nổi không để ý đến chị chứ?”. A Thi lượn thêm một vòng nữa trước gương như sợ còn chỗ nào trang điểm chưa kỹ ấy.

“Sao lại thế được? Triệu Tam cứ nhìn thấy gái là không đi nổi còn gì!”

“A lô!”. Cố Đại Hải gọi điện cho tôi; bảo cuộc họp ở Thiên Tân kết thúc sớm, anh ấy đang trên đường về nhà.

“Cuộc sống của em cũng được quá nhỉ?”. Nghe tôi nói chuyện với Cố Đại Hải, A Thi cứ cười.

“Được cái gì? Chị không thấy nhà em gặp bao nhiêu chuyện sao? Toàn là từ cái lão Thẩm Lăng khốn kiếp ấy mà ra!”. Mỗi lần nghĩ đến, tôi lại thấy đau đầu. An Nguyệt đã về nhà, bây giờ mọi thứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, nhưng tôi cứ có cảm giác trong nhà mình đang có một quả bom nổ chậm, chẳng biết khi nào, nó sẽ “bùm” một phát, biến tất cả thành tro bụi.

“Anh trai em à? Cái anh chàng trắng trẻo, sạch sẽ đấy hả?”. Cách A Thi nhớ về đàn ông cũng thật đặc biệt.

“Trắng trẻo, sạch sẽ? Chị bảo ai? Thẩm Lăng á? Nhìn không khác gì con lợn cạo!”

“Em chẳng biết gì cả, thế mới thu hút chứ!”. A Thi cười như nông dân được mùa.

“Ôi, đây chẳng phải em gái anh sao?”. Vừa nhìn thấy tôi, Triệu Tam liền hớn hờ chạy ra mở cửa.

“Hi!”. A Thi cười như chưa có chuyện gì nhưng tôi thấy trong mắt chị ấy có chút xấu hổ.

“Ồ, A Thi hả? Vào đây đi!”. Triệu Tam khoát tay, bảo chúng tôi vào nhà.

“OK, để anh đi lấy!”. Sau khi tôi nói rõ mục đích đến đây, Triệu Tam quay người đi lấy tiền. A Thi nhìn quanh căn phòng rồi gỡ cái gương trên tường xuống.

“Cái lão Triệu Tam chuyên buôn bán đồ cổ nên đến gương cũng dùng loại này”. Tôi chăm chú nhìn nó. Cái gương đó kiểu dáng cũ lắm rồi nhưng được lau kỹ đến mức bóng loáng lên. Mặt sau của nó còn có hình một cô gái nữa. Để ý kỹ, tôi thấy bức ảnh đó rất quen.

“Cái này là của chị...”. A Thi vuốt ve cái gương trong tay. “Hồi đó, chị để quên ở đây. Bức hình phía sau chụp khi chị mới đến Bắc Kinh”. Chị ấy nhẹ nhàng kể.

Vốn dĩ con người A Thi không xấu. Chị ấy là một cô thôn nữ chính hiệu khi chân ướt chân ráo tới Bắc Kinh làm việc cho Triệu Tam. Lúc ấy, Triệu Tam thường bảo người giúp việc của anh ấy chẳng khác nào Tây Thi, thế nên chúng tôi mới gọi chị ấy là A Thi. Quả thực chị ấy rất xinh, đôi mắt to tròn, miệng chum chím như quả anh đào, nhất là ánh mắt rất ngây thơ, trong sáng như mặt nước khiến ai nhìn cũng thích.

“Anh ơi, người nhà em ở quê lên, bắt em phải về lấy chồng”. Hôm đó, A Thi mếu máo kể với Triệu Tam.

“Dám hả? Anh sẽ giết bọn nó!”. Triệu Tam uống hơi nhiều, nghe thế thì cau tiết, hùng hổ đi tìm đám người đó. Nào ngờ người làng A Thi chẳng vừa, ai cũng mang gậy gộc theo, trong khi Triệu Tam chỉ có một mình, suýt nữa không về nổi.

A Thi vừa khóc vừa gọi cho chúng tôi, bảo Triệu Tam chảy đầy máu, nếu không được đưa đến bệnh viện kịp thời thì chắc đã xong đời rồi, mấy người đánh anh ấy đã bị bắt giữ. Triệu Tam vẫn chưa kết hôn, có mỗi cậu em trai thì đang học ở nước ngoài nên chỉ còn mỗi A Thi chăm sóc anh ấy, thực sự là rất nhiều việc, tôi và Thẩm Lăng cũng phải chào thua.

Cụ thể giữa Triệu Tam và A Thi đã xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ, chỉ biết sau đó, hai người họ liền cặp kè với nhau, lại còn rất say đắm nữa, suýt thì làm đám cưới. Có điều chuyện không thành, rồi A Thi biến mất.

20.

Sang năm là năm tuổi của A Mông, cô ấy bắt tôi phải đi mua đồ lót màu đỏ với cô ấy.

“Này, mình bảo...”. Tôi nhìn A Mông đang mãi mê chọn lựa giữa một đồng đồ lót đỏ chói.

“Sao?”. Cô ấy không thèm ngẩng lên nhìn tôi.

“Cậu có thể dụ dàng với Lý Triễn Bằng một tí được không?”. Tôi dựa người vào xe đẩy, bảo.

“Là ý gì? Cậu yêu Lý Triễn Bằng đấy à?”. Câu nói của A Mông làm tôi suýt sặc.

“Điên à? Mình nói cho cậu biết, giờ cậu tử tế với anh ấy thì sau này, Lý Triễn Bằng mới cung phụng hầu hạ cậu chứ!”. Tôi mở chai nước khoáng trong tay ra uống tiếp.

“Hôm nọ hần không về nhà, chắc lại đi uống rượu với các cậu hả?”. A Mông chặn họng tôi.

“Trời đất quỷ thần ơi!”. Tôi rửa thềm, lại lờ miệng rồi.

“Mình đùa thôi! Nhưng thật ra lúc này, Lý Triễn Bằng rất muốn cậu quan tâm đến lão ấy đấy!”. Đến lúc đi ăn cơm, tôi nói tiếp.

“Ăn cũng không bites được mồm cậu!”. A Mông gấp miếng thịt to nhất trong đĩa cô ấy sang cho tôi.

“OK, ăn thôi!”. Tôi sợ nói nữa thì sẽ khó bảo toàn tính mạng nên im thin thít.

Khi đi qua khu bán đồ nam, A Mông tự nhiên dừng lại. “Bộ kia đẹp đấy, cậu mua cho Cố Đại Hải đi!”. A Mông chỉ vào bộ vest treo gần đó, vừa nhìn đã thấy bộ này chỉ dành cho người vừa cao vừa gầy mặc.

“Cậu đùa à? Cố Đại Hải xô vào lại chẳng bực ngay ấy...”. Mới nghĩ đến đó, mồ hôi tôi đã túa ra.

“Thì mua cho anh trai cậu, để mình đưa cậu đi xem!”. A Mông kéo tôi đi vào trong.

“Haiz, nhiều tiền quá thì mình mang ra đốt chứ Thẩm Lăng còn cần mình mua cho hả?”. Tôi chạy theo phía sau. “Á! Biết rồi! Cậu muốn mua cho Lý Triễn Bằng chứ gì?”

A Mông ngượng ngịu một hồi rồi mới dám lấy bộ vest xuống, lại còn mua cả quần đùi đỏ, tất đỏ cho Lý Triễn Bằng nữa, họ sinh cùng năm mà.

“Cậu lảm chuyện quá đấy!”. Tôi nhìn A Mông khệ nệ xách một đồng túi.

“Thì... không biết, người ta bảo năm tuổi là đen đủi lắm!”. A Mông nhìn tôi. “Mà cũng là năm tuổi của cậu còn gì?”

“Ồ, không dám phiền đến cậu, hai tháng trước, Cố Đại Hải đã mua đủ ỉnh rồi”. Ông chồng tôi còn muốn đem 30 sơn lại cả nhà màu đỏ nữa.

“Đấy, nhìn Cố Đại Hải nhà cậu đi! Lý Triễn Bằng mà quan tâm tới mình được như thế thì mình đi đầu xuống đất!”. Đang nói bô bô, đột nhiên A Mông nhìn chằm chằm về phía sau lưng tôi rồi im bặt.

“Ha... ha... ha...”. Tôi ngồi ở ghế sau nhìn Lý Triễn Bằng lái xe.

“Cậu muốn chết hả?”. A Mông bực mình quát.

“À không, mình đang sợ đấy mà!”. Tôi chậm rãi nói.

“Cố Đại Hải đi công tác về đến nhà là xông ngay tới, hỏi xem mấy hôm nay, tôi đã làm những gì.

“Anh điên à?”. Tôi trợn mắt, vào phòng tắm rồi mà còn bị Cố Đại Hải chặn cửa tra hỏi.

“Anh tò mò chút thôi, nói cho anh biết đi!”. Cố Đại Hải tay ôm chó, tay ôm mèo năn nỉ.

“Đi chết đấy!”. Tôi sập cửa lại.

“Em vẫn còn thờ cơ mà...”. Cố Đại Hải vẫn lắc nhai.

“Em hiện hồn về đây!”

“Anh chỉ quan tâm thôi mà...”. Cố Đại Hải cười khì, gọt táo cho tôi.

“Thôi ngay đi, nhìn thấy anh là đã ghét rồi!”. Tôi lườm.

“Ồ, đúng rồi, hôm nay có người tìm em đây”. Cố Đại Hải lấy quyển sổ bên cạnh điện thoại lên. “Là người này, cô ấy bảo không có chuyện gì cả, chỉ muốn cảm ơn em thôi, bảo em rảnh thì qua chỗ cô ấy chơi.”

“Ai cơ?”. Tôi ngậm miếng táo, giật lấy quyển sổ. Trong đó viết tên A Thi. “Cấm anh tìm gặp chị ấy đây, không thì chết với em!”

“Là ai vậy?”

21.

“Tin nóng đây!”. Bà chị xấu nhất tòa soạn chúng tôi tất tả chạy tới.

Tôi ngẩng đầu lên liếc chị ta một cái. Tin nóng nhất bây giờ chỉ có thể là chị hết ế rồi, cuối cùng đã có người rước đi rồi, tôi thầm nghĩ.

“Gì thế? Gì thế?”. Mấy người khác nhao nhao lên hỏi.

“Tòa soạn định ra một cuốn sách ảnh do anh chàng đẹp trai mới tới chụp, chọn thêm mấy người trong tòa soạn biên tập nữa”. Chị ấy hỗn hà hỗn hển kể như gái sắp vào cơn khó đẻ, ai không biết chắc sẽ tưởng chị ấy được chọn đi biên tập ấy chứ!

“Thật hả?”

“Tốt quá!”. Đám người kia bỗng ầm ĩ cả lên. Tôi chỉ nghĩ, xem ra chỗ dựa lưng của Hoa Thiên cũng vững ra phết, cơ hội này ngàn năm có một mà lại được giao vào tay người mới như anh ta. Mấy ngày trước, tôi đã nghe nói chuyện này, vốn định báo cho Lâm Sơ nhưng giờ thì hay rồi, có muốn cũng chẳng được nữa.

Hôm nay, chúng tôi lại về nhà ăn cơm, nhưng lần này là nhà bố mẹ chồng.

“Đừng quên đây nhé!”. Trên đường đi, Cố Đại Hải cứ lắc nhai suốt, vẫn muốn tôi giúp anh ấy khuyên Cố Tiểu Khê ra nước ngoài.

“Anh còn nói nữa là em về luôn đây!”. Tôi lườm.

“Hi!”. Tôi gõ cửa phòng Cố Tiểu Khê.

“A, chị dâu!”. Mấy ngày không gặp, Cố Tiểu Khê đã gầy đi nhiều. Tôi thực sự không hiểu nổi, Thẩm Lãng sao lại có ma lực đến thế chứ?

“Dạo này em bận rộn gì thế?”. Tôi ngồi lên giường.

“À, có gì đâu ạ, đi chỗ nọ chỗ kia thôi. Em muốn đi tìm việc nhưng mẹ em lại muốn em ra nước ngoài”. Tiểu Khê ngồi nghịch con búp bê vải, đồ chơi gì mà xấu khủng khiếp, mũi tẹt, mắt bé, tai to, tôi vừa nhìn đã biết chắc chắn là do Thẩm Lãng mua.

“Đi đi. Chị muốn đi lắm mà nhà chị chẳng cho đi đây này! Bố mẹ chị bảo ở Bắc Kinh chị đã gây nhiều chuyện lắm rồi. Các cụ toàn nói vớ vẩn thôi!”. Tôi nhìn nó, cười.

“Hi hi...”. Cố Tiểu Khê cười trừ, đầu óc để cả vào con búp bê vải kia.

“Nếu Thẩm Lãng cũng muốn em ra nước ngoài thì sao?”

Tôi nhìn nó, cố gắng tỏ ra nghiêm túc.

“Sao ạ?”

“Chị nghĩ, nếu em ra nước ngoài, không chừng mấy năm nữa, Thẩm Lãng lại ly hôn được đây”. Tôi đóng cửa sổ lại.

“Nhưng em sợ...”. Gương mặt Cố Tiểu Khê có chút do dự, bàn tay bất giác nắm con búp bê thật chặt.

“Em có biết tại sao từ nhỏ tới giờ, cuộc sống của Thẩm Lăng đều do bố mẹ chị quyết định không?”. Tôi dựa người vào tường. “Bởi vì anh ấy không dám sống ình nên chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo. Nhưng chị tin anh ấy chắc chắn sẽ có lúc dám phản kháng lại. Thở dài lên còn dám cắn người cơ mà. Có lẽ việc em đi lại là chuyện tốt, biết đâu bị dồn đến đường cùng, Thẩm Lăng lại khá lên được. Còn nếu làm thế mà vẫn không được thì... mấy thứ này không có cũng chẳng sao. Em cứ nghỉ kỹ đi!”. Tôi cầm con búp bê quá đản đó lên. “Vật này chẳng chứng minh được gì cả, cái cần nhất chỉ là một tờ giấy thôi, nếu không, chính em sẽ phải chịu thiệt thòi cả đời.”

Ra khỏi phòng Cố Tiểu Khê, việc đầu tiên tôi làm là nhắn tin cho Thẩm Lăng, bảo anh ấy ngày mai tới gặp tôi, sau đó, tôi tắt máy để anh ấy không có cơ hội mà phản đối nữa.

22.

Tôi dặn Thẩm Lăng đợi ở quán cà phê. Khi tôi tới, anh ấy đang rút đầu rút cổ đứng ở ngoài cửa.

“Anh không thấy lạnh hả?”

“Trong đó đông người lắm, anh sợ vào rồi, em lại không tìm được”. Ngồi xuống ghế, Thẩm Lăng ôm ngay lấy cốc nước nóng.

“Biết em tìm anh làm gì không?”. Tôi châm thuốc. Thẩm Lăng biết chuyện tôi hút thuốc từ lâu rồi, anh ấy biết hút như bây giờ cũng là nhờ tôi dạy.

“Đoán được một chút!”. Thẩm Lăng bắt đầu vắn tay.

“Thế thì tốt! Anh hãy bảo với Cố Tiểu Khê là anh muốn nó ra nước ngoài, đợi sau khi nó về nước, hai người sẽ kết hôn!”

“Nhưng mà...”. Đôi mắt nhỏ tí của Thẩm Lăng trợn lên nhìn tôi.

“Nhưng mà cái gì? Anh sợ không ly hôn được hả?”. Tôi uống nước. “Anh đừng lo, biết đâu lúc về nước, Cố Tiểu Khê vác theo một ông chồng nước ngoài thì sao? Khi đó, anh có bằng cớ hành không? Anh thừa biết An Nguyệt bám dai như đũa, đến già cũng chưa chắc đã cắt được đâu, chỉ xem ai chết trước thôi”. Tôi lim dim mắt ngó Thẩm Lăng.

“Vớ vẩn!”. Thẩm Lăng đặt mạnh cốc nước lên bàn.

“Ái chà, giỏi nhỉ?”. Tôi vừa nhìn anh ấy vừa cười.

“Anh không thể để An Nguyệt chi phối mãi được, thế nào cũng phải ly dị với cô ta!”. Thẩm Lăng có vẻ tức giận. Tuy vẫn là lỗi nhải nhưng đã khác với cái kiểu lỗi nhải mà tôi thường thấy trước đây, xem ra anh ấy đã thực sự tức giận rồi.

“Hay đấy, giỏi! Anh đừng chỉ nói với em, nên tìm ai thì tìm người đó đi!”. Tôi cười rồi dập thuốc.

Thẩm Lăng cắn môi, đứng lên định đi.

“Đợi đã!”. Tôi kéo tay anh ấy ngồi xuống rồi châm điếu thuốc khác.

“Bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm anh mới có tí chí khí...”. Có lẽ đây mới là tính cách thật của anh ấy. Tôi phả hơi thuốc vào mặt Thẩm Lăng, anh ấy không thèm tránh. “Nên nói với con gái nhà người ta thế nào, anh phải nghĩ cho thật kỹ! Việc này anh làm được thì tự làm, nếu không làm được, em sẽ giúp!”

“Tiểu Ngư...”. Thẩm Lăng đột nhiên nhìn tôi một cách trịnh trọng, trong ký ức của tôi, chưa bao giờ ông anh tỏ ra như thế cả.

“Nhưng anh phải dám làm thật mới được! Nếu không, cái mà anh hủy hoại chính là gia đình em đấy!”. Tôi bật cười. “Có thể là cả gia đình em nữa!”

“Anh biết. Anh biết trước đây, anh luôn trốn tránh mọi chuyện, nhưng bây giờ thì không thể như thế được nữa. Từ xưa đến nay, anh chưa bao giờ dám sống vì mình, An Nguyệt lúc nào cũng ép anh làm hết cái nọ

đến cái kia. Song không thể nói tất cả đều do cô ấy hại anh được, anh mới chính là hung thủ”. Thẩm Lăng bật khóc, tôi chỉ biết im lặng ngồi nhìn.

Hôm đó, Thẩm Lăng khóc rất nhiều, khóc đến mức trời long đất lở. Có lẽ anh ấy đã xả đến cạn cả nước mắt của nửa đời còn lại rồi, giờ chỉ còn xem anh ấy có chút tiến bộ nào không thôi.

23.

A Mông nhất quyết bắt tôi phải đưa đồ cho Lý Triển Bằng, kêu là cứ nhìn thấy anh ta thì lại tức giận, chẳng biết cô ấy nói thế là thật hay là giả nữa. Lý Triển Bằng còn lằng nhằng hơn, mãi không cho tôi đi.

“Anh muốn gì?”. Tôi đứng chống nạnh trước bàn làm việc của Lý Triển Bằng.

“Vay tiền”. Anh ấy không chớp mắt.

“Thế thì phải tìm Cố Đại Hải chứ, tìm em làm gì? Ai có chuyện cũng lôi em vào...”. Tôi xông lên, cốc cho ông tổng giám đốc Lý một cái. “Mấy hôm trước, em cho A Thi vay năm vạn rồi, chỗ Trần Lộ em cũng đưa nhiều.”

“Ôi... Sao tôi lại đen đủi thế này hả trời?”. Lý Triển Bằng ôm mặt, dạo này trên đó toàn là nếp nhăn, râu thì mọc tua tủa.

“Thôi ngay! Anh có số điện thoại của Cố Đại Hải rồi chứ?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Ờ.”

“Thế thì hỏi vay đi!”. Tôi xách túi lên, đi ra cửa. “Về nhà, em sẽ bảo anh ấy một tiếng.”

Hôm nay chẳng biết là ngày gì nữa, tôi vừa ra đến cổng thì gặp Cung Chấn.

“Không ngờ đây, dạo này cậu thế nào?”. Tôi nhìn cậu ấy.

“Tiếp tục lê bóng thôi”. Hình như Cung Chấn gầy đi một chút.

“Hả?”

“Chia tay rồi.”

“Ờ...”. Tôi ngại quá, chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ mà chui xuống.

“Tối đi ăn với em nhé!”. Cung Chấn thất thần một chút rồi tỏ ra bình thường.

“OK! Ăn gì?”

Cung Chấn kể, một hôm, Bobo vừa khóc vừa gọi cho cậu ấy, nói rằng mình không phải là người con gái tốt, lại còn bị đồng tính nữa. Có nhiều lúc, tôi rất khâm phục người con gái đó, mặc dù bên ngoài trông rất yếu đuối, nhưng thực ra, ý chí của cô ấy còn mạnh mẽ, vững vàng hơn tất cả chúng tôi, gặp chuyện lớn, bọn tôi thường lo cuống cuống lên trong khi cô ấy vẫn tỏ ra chẳng có gì ghê gớm cả.

“Cậu trách Bobo không?”. Tôi nghịch ống hút.

“Chẳng biết nữa. Em nghĩ cô ấy sống rất thật, nhưng mà... bọn em không hợp”. Cung Chấn chống tay vào cằm, nhìn ra ngoài.

“Sau này, tôi sẽ kiếm cho cậu một cô gái thật tốt”. Tôi gượng cười, thậm nhủ, tôi nên bù đắp cho Cung Chấn, vì thực ra tôi đã biết chuyện của Bobo từ trước rồi, chỉ là không thể nói ra được thôi.

“Cố Tiểu Khê à? Thôi bỏ đi, cô ấy không thích em mà!”

“Ai bảo thế? Người chị quen còn nhiều lắm”. Trong lòng tôi nghĩ, cậu có thích thì chưa chắc tôi đã thích, ông anh Thẩm Lăng nhà tôi đã đủ đen đủi rồi.

“Vậy em cảm ơn trước nhé!”

24.

Cuối tuần, tôi và A Mông tới chỗ Lâm Sở, quyết tâm xem bằng được trước, cô ấy viết cái gì lúc say rượu.

“Ồ? Các chị tới rồi à?”. Bobo mở cửa cho chúng tôi. Tôi ngẩn người.

A Mông nhìn tôi rồi quay sang nhìn Bobo, chẳng nói gì cả, đẩy cửa bước vào.

“Mình vừa đoán là các cậu”. Lâm Sở dứt tay vào túi quần.

“Chúng mình tới xem cậu có còn sống hay không”. A Mông cởi giày ra.

“Còn lâu nhá! Cậu chết thì có!”. Lâm Sở nhìn tôi. “Này, cậu điên à? Đứng ở đây làm gì?”

“Mình điên thì cậu thần kinh!”. Tôi ném túi về phía cô ấy.

“Em ra ngoài một lát!”. Lúc chúng tôi đang ăn cơm, Bobo lấy cớ đi ra ngoài, trước lúc đi còn nhìn tôi một cái.

“Ồ, lạnh đấy, mặc thêm áo đi!”. Lâm Sở đưa áo khoác rồi con cài cúc cho cô ấy nữa.

“À, mình cũng đi”. Tôi vội đứng dậy.

“Đi đâu đấy?”. Lâm Sở nghiêng đầu hỏi.

“Đi cầu!”

“Hi! Gọi chị hả?”. Tôi vỗ vai Bobo, cô ấy đang đứng đợi tôi ở cổng.

“Vâng, chị biết chuyện của em chưa?”. Cô ấy kéo áo.

“Gặp Cung Chấn rồi”. Tôi xuyết xoa, không mặc áo khoác nên tôi thấy hơi lạnh.

“Một ngày trước, em vẫn ở show của công ty anh ấy.”

“Lần này nghĩ kỹ rồi chứ?”. Tôi kiếm chỗ khuất gió, nép vào. “Tuy Lâm Sở điên điên thế nhưng cô ấy không chịu nổi những chuyện kiểu này đâu, nếu em không xác định rõ ràng thì thôi đi, dễ hợp dễ tan!”

“Cảm ơn chị, lần này em hiểu rồi, không thể ép buộc mình được”. Cô ấy cười rạng rỡ, làm lộ rõ hai má lúm đồng tiền mà Lâm Sở thích nhất.

“Hạnh phúc nhé! Chị vào đây!”

Kết hôn anh có dám không?

10. Chương 10

“Anh cho em biết một tin nội bộ nhé!”. Anh Trần ghé tai tôi nói nhỏ.

“Gì thế ạ?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Em biết chuyện chúng ta sắp ra sách ảnh chứ?”

“Tất nhiên, anh không thấy bà chị mãi không gả đi được của phòng mình sung sướng thế nào à?”. Tôi rụt cổ lại. Hôm nay lạnh quá, quả là chớp mắt mùa đông đã tới.

“Có muốn biết ai được đi theo biên tập không?”. Anh Trần nhìn tôi một cách bí ẩn. “Thực ra anh không nói thì sớm muộn gì em cũng biết.”

“Anh hay thật đấy, sớm muộn gì cũng biết? Chẳng lẽ tòa soạn phải mở cuộc họp công bố ă? Muốn nói thì nói nhanh đi, không nói thì thôi!”

“Em.”

“Hà?”. Tôi nghe không rõ.

“Anh bảo là tòa soạn sẽ cử em đi theo làm biên tập.”

“Trời sắp sụp xuống rồi sao?”. Tôi vội vàng thò đầu ra ngoài cửa, hít không khí.

“Này này, em sao thế?”. Anh Trần kéo tôi vào.

“Tại sao lại bắt em đi chứ? Em có đăng ký đâu!”. Lần này, rõ ràng ban biên tập bảo lựa chọn công bằng để mọi người tự nguyện đăng ký mà.

“Không được nói thế! Tổng biên tập coi trọng em nên dù em không đăng ký thì vẫn được đi”. Anh Trần vừa nói vừa nhìn tôi đầy hàm ý. Thấy khó chịu, tôi liền ngẩng đầu lên, đúng lúc ấy, Hoa Thiên đi qua cửa. “Này, đợi em tí!”. Tôi tiện tay với lấy tờ tài liệu ở trên bàn rồi xông ra ngoài.

“Có chuyện gì à?”. Hoa Thiên đưa đôi mắt ngây thơ, vô tội ra nhìn tôi.

“Có phải anh đã biết chuyện ai sẽ đi theo anh để biên tập rồi đúng không?”. Tôi vào đề ngay.

“Đương nhiên, chính anh đề nghị để em đi mà”. Hoa Thiên nhìn tôi, cười.

“Tại sao cứ phải là em chứ?”. Tôi cảm thấy giờ mình chẳng khác gì quả bom đã được châm ngòi.

“Chẳng lẽ em muốn để anh đi với chị ấy hả?”. Hoa Thiên hất cằm về phía bà chị già đang nhìn trộm qua cửa.

“Ha ha ha!”. Tôi quay ra cười làm bà chị thụt ngay lại. “Tất nhiên. Anh cứ đi với chị ấy, em không đi đâu!”. Tôi quay đầu lại, nhìn Hoa Thiên.

“Thế thì anh cũng không đi, không an toàn gì hết!”

2.

“Cố Đại Hải, em có chuyện muốn nói!”. Ăn tối xong, tôi dùng điệu bộ nghiêm túc nhất để kể chuyện Hoa Thiên cho Cố Đại Hải nghe.

“Không đi, không đi, không đi!”. Đầu anh ấy lắc lia lịa như sắp rụng.

“Em cũng không muốn đi...”. Tôi nhìn Cố Đại Hải. “Nhưng nghe nói ai đi sẽ được hưởng một tháng phép đấy! Lần trước, anh chẳng bảo muốn đi Nhật chơi còn gì, anh không muốn đi nữa hả?”

“Một tháng cơ à?”. Nếu có khả năng nhìn xuyên thấu cái đầu quả dưa của Cố Đại Hải, chắc tôi sẽ thấy bộ óc đang quay mòng mòng. Một tháng quá đủ để chơi bởi nghỉ ngơi, nếu bỏ qua thì quả là đáng tiếc, hơn nữa lại được những hai tháng lương. Chuyện này thì tôi không nói với anh ấy, quỹ riêng của tôi sau này lại tăng lên đáng kể, tôi mua quả cầu pha lê giá ba vạn tệ kia rồi.

“Không đi chẳng phải đáng tiếc lắm sao?”. Tôi bơm thêm.

“Ồ... cũng đúng... những một tháng... Nhưng mà...”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Em tránh xa anh ta là được, vả lại, ở đó còn có nhiều người tiếp đón mà, không có chuyện gì đâu! Nếu anh ta dám làm gì, em sẽ gọi cảnh sát!”. Tôi vỗ ngực thề thốt.

“Thế thì... đi hả?”. Cố Đại Hải vẫn do dự.

“Cám ơn chồng yêu!”. Tôi vội vàng tặng Cố Đại Hải một cái ôm.

“Cục cưng, dạo này cậu sao rồi?”. Tôi tranh thủ lúc rảnh rồi gọi điện hỏi thăm Trần Lộ.

“Cũng ổn, Dương Siêu đang bị cảm”. Qua điện thoại, tôi còn nghe thấy Dương Siêu ho không dứt.

“Không sao chứ? Có bận lắm không? Hay mình đến giúp cậu nhé!”

“Mình không sao đâu, cậu đừng qua đây, các cậu cũng bận mà”. Hình như Trần Lộ đang đứng ngoài hành lang. “Đúng rồi, nghe nói công ty của Lý Triển Bằng đang gặp khó khăn hả?”

“Không sao, anh ấy sẽ lo được thôi. Bọn mình đang bảo mấy hôm nữa tới thăm vợ chồng cậu đấy!”. Tôi vừa nói vừa nhìn vào máy tính.

“Ừ, thế thì tốt. Mình phải chỉnh A Mông một trận mới được, không có chuyện gì mà suốt ngày gây sự với anh ấy.”

“Ồ ờ, đúng đấy. Thôi, mấy hôm nữa bọn mình qua. Cậu vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm!”

3.

A Thi tới gặp tôi, nói rằng Triệu Tam chuyển vào tài khoản cô ấy những sáu vạn tệ, còn bảo cô ấy tới trả tiền tôi trước.

“Triệu Tam dạo này phát tài à?”. Tôi đếm tiền ngay trước mặt A Thi, kể ra cũng hơi ngại, nhưng mà bà chị A Thi này ngốc quá, mãi chẳng bảo tôi đếm lại tiền gì cả, buộc tôi phải tự động làm.

“Không biết nữa. Chị chẳng muốn vay anh ấy, nhưng anh ấy bảo bạn e đang gặp chuyện đen đui, tiền của e phải để giúp họ, thế nên chị mới nhận.”

“Ồ, tin tức của anh ấy cũng nhạy thật”. Tôi nhìn A Thi, chị ấy diện bộ váy liền nhưng sao tôi cứ có cảm giác phía dưới lẽ ra phải mặc thêm một cái quần nữa.

“Chị có lạnh không?”. Chẳng biết vì đếm tiền giữa mùa hè hay bị dở hơi đột xuất mà tôi buột miệng hỏi.

“Thế mà cũng nói được! Mặc nhiều thì tôi kiếm tiền bằng cái gì hả?”. A Thi cười lớn rồi rút thuốc, phả khói vào mặt tôi.

“OK, thế chị tự lo nhé, em đi đây!”. Lúc tôi tạm biệt A Thi là gần mười hai giờ, đã tới lúc chị ấy bận rộn.

“Này! Giúp chị cảm ơn anh ấy!”. A Thi từ trong cửa chạy ra, mái tóc để xỏa bay bay trong gió, trong phút chốc, tôi tưởng chị ấy vẫn đang mặc bộ đồ dân tộc khi xưa.

A Thi rất khéo tay, trước đây chị ấy thường kể, quần áo từ bé đến lớn chị ấy đều tự may hết, cũng tự mình thêu, còn bảo ở làng họ, trước lúc đi lấy chồng, con gái đều chọn lựa những sợi tơ, tấm vải đẹp nhất để may áo cưới in, và nói sau này, khi tôi và Ngụy Tử Lộ kết hôn, chị ấy sẽ may cho tôi một bộ, cũng đã từng kéo tôi đi xem bộ áo cưới màu đỏ rực, trên đó toàn là những hình ảnh may mắn cát tường...

“A lô, Triệu Tam à? Có người nhờ em cảm ơn anh đấy!”. Lên taxi, tôi gọi luôn cho Triệu Tam.

“Hự hự hự...”. Anh ấy ho một tràng dài. “Ồ, anh biết rồi.”

“Sao thế? Bị cảm thì phải uống thuốc đấy nhé!”. Tôi thấy giọng anh ấy hơi khàn.

“Không sao đâu, tại hút thuốc nhiều quá ấy mà. Anh đi ngủ đây!”. Triệu Tam nói xong liền cúp máy. Tôi nhìn màn hình điện thoại đang tối dần đi, đêm nay không biết có bao nhiêu người bị mất ngủ nữa, chỉ tính riêng trong số những người tôi quen thì đã có hai người rồi, một người ôm chiếc gương nói phòng không, một người nhìn ra ngoài cửa sổ trong tiếng nhạc âm ỉ...

4.

“Chào chị, xin hỏi chị có phải là bạn của Lữ Tiểu Mông không?”. Đang ăn cơm trưa, tôi nhận được một cuộc điện thoại lạ.

“Chị là...”. Tôi giật mình, chẳng lẽ A Mông có chuyện gì sao?

“Tôi là giáo viên ở nhà trẻ. Chuyện là thế này, Lý Mông hơi sốt, nhưng tôi không liên lạc được với phụ huynh em ấy, nó chỉ nhớ mỗi số điện thoại của chị thôi”. Người bên kia nói nhỏ nhẹ.

“Vâng, tôi qua đó ngay!”. Tôi vội vàng gọi điện thoại cho A Mông nhưng cô ấy không nghe, Lý Triển Bằng thì tắt máy. Hai cái người này, sao không dạy con nhớ số của Lâm Sở mà lại nhớ số của tôi chứ? Tôi có phải bảo mẫu đâu!

“Ngư Ngư...”. Khi tôi đến nơi, thằng bé Lý Mông đang ngồi bệt trên sàn.

“Con sốt hả?”. Tôi sờ trán nó.

“Chị tới đón Lý Mông đúng không?”. Như gặp được vị cứu tinh, cô giáo ở nhà trẻ vội vàng giao thằng bé cho tôi.

“Con muốn ăn kem!”. Lý Mông vẫn khá nhanh nhẹn, cô giáo bảo nó vừa mới hạ sốt.

“Ăn xong phải đi bệnh viện đấy nhé!”. Tôi dừng lại trước cửa hàng kem.

Thằng bé ngược mắt lên, nhìn vào trong cửa hàng rồi lại nhìn tôi. “Thế không ăn nữa”. Nói xong, nó quay đầu đi thật.

“Trời à, giống hệt mẹ nó!”. Tôi vội vàng đuổi theo. “Để dì mua cho, về nhà thì nói với mẹ là con sốt nhé!”. Tôi dắt nó vào trong cửa hàng, thằng bé liền dán mắt ngay vào tủ kính.

“Quý thần ơi, chả khác gì con mẹ nó cả, dã man...”. Tôi trợn mắt nhìn thằng cu xử lý cái kem sô cô la, còn bôi nhoe nhoét hết ra mặt nữa, tôi phải lấy giấy ăn lau giúp nó.

“Hi hi hi”. Thằng bé thích thú cười khúc khích.

“Đúng là... Đưa tay cho dì nào! Về nhà, nhớ phải nói với mẹ là con bị sốt đấy, biết chưa?”

“Vâng ạ”. Thằng bé mãi ăn chẳng thêm chú ý đến tôi nữa, đúng lúc đó, A Mông gọi điện lại cho tôi.

“Gi thế?”. Cô ấy còn cao giọng với tôi nữa.

“Đòi tiền chuộc! Mình nói cho cậu biết, con cậu đang ở trong tay mình, mau mang một trăm vạn đến đây!”. Tôi cười với Lý Mông, thằng bé chẳng biết gì cũng hờn hờ cười lại.

“Chuộc cái con khỉ! Đi mà tìm Lý Triển Bằng ấy!”. Giọng A Mông có vẻ hậm hực, chắc lại có vụ làm ăn nào đó bị đổ bể đây mà.

“Nó ở chỗ mình thật đấy!”. Tôi đưa điện thoại cho Lý Mông. “Mẹ ơi!”. Thằng bé bi bô.

“Đưa nó đi nhà trẻ rồi cơ mà?”. Giờ A Mông mới tin là thật.

“Đúng thế. Cô giáo bảo nó bị sốt, không liên lạc được với hai người, nó lại chỉ nhớ mỗi số của mình nên cô bảo mình đến đón”. Tôi giúp thằng bé lau mồm.

“Ồ, mình đã để quyển sổ điện thoại vào cặp nó rồi mà, sao lại chỉ nhớ mỗi số của cậu nhỉ? Cậu nói xem, có phải nó hơi ngốc không?”. A Mông nói liên thoảng.

“Cậu điên à? Hả?”. Tôi đoán ra ngay hàm ý của A Mông, Lý Triển Bằng còn không đáng ghét đến thế. “Lại còn cười hả? Đồ điên!”

Nửa tiếng sau, A Mông lái xe tới đón chúng tôi đi ăn cơm.

“Mình thấy con cậu chả khác gì cậu cả, y như lũ lừa!”. Tôi kể cho A Mông nghe chuyện lúc nãy.

“Điều đó là tất nhiên, không mua thì thôi, sao phải dọa con mình thế chứ?”. A Mông quay lại ngó thằng cu còn đang lục túi mẹ.

“Cậu không bảo nó à?”. Tôi chỉ về phía sau.

“Chỉ xem thôi mà, đến nữa, nó còn phải đi khắp thiên hạ, giờ còn ngồi trong xe, sau này mới gặp nhiều chuyện”. Nghe nói gần đây, A Mông thường xuyên phải làm thêm giờ, nhân viên trong công ty cũng bị hành cho tơi bời.

“Cậu đang bận gì thế?”. Tôi nhìn gương mặt cô ấy, da có vẻ hơi khô, chắc là lâu lắm rồi chưa đi spa.

“Haizz, tất cả là vì mình phải tiếp nhận vụ làm ăn đen đủi của Lý Triển Bằng đấy, giờ lão ấy lo làm việc khác rồi”. Cách A Mông nói khiến người khác thấy thật đáng thương.

“Bây giờ thì cậu biết Lý Triển Bằng không dám lơ mơ rồi nhé!”. Từ trước đến nay, A Mông toàn bảo Lý Triển Bằng chỉ lo tính trăm phương ngàn kế làm công ty thua lỗ để dễ bề ly hôn.

“Hắn thì làm được cái quái gì chứ?”. A Mông quay sang nhìn tôi. “Bao giờ cậu đi?”

“Chưa biết, sắp chưa nói gì, chắc cuối tháng này hoặc đầu tháng sau thôi”. Tôi vươn vai. “Cứ để đến lúc đó mà xem, thế nào Cố Đại Hải cũng gọi cả trăm cuộc một ngày ấy chứ!”

“Ha ha ha, anh ấy sợ cậu chạy mất đó mà!”. A Mông cười ngặt nghẽo.

“Thôi đi! À đúng rồi, nhớ đưa con cậu đi khám đấy, thằng bé hơi sốt”. Cái đầu nhỏ xíu của Lý Mông thò lên ghé trước.

“Ồ, đợi mình xong việc cái đã!”

Cuối tuần, Lâm Sở kéo tôi đi mua đồ, dạo này, cô ấy thường xuyên phải đi chụp ảnh ngoài trời.

“Cậu với Bobo vẫn ổn chứ hả?”. Tôi hỏi.

“Rất ổn! Cuối cùng thì cô ấy cũng trở về”. Lâm Sở cười.

Ngoài tôi ra, Lâm Sở còn gọi cả A Mông và Bobo nữa. Bốn người chúng tôi cùng tới nhà hàng bán món Tây ăn trưa.

“Lâu lắm rồi bọn mình không ngồi ăn với nhau thế này ấy nhỉ?”. A Mông cắt một miếng bít tết to tướng, nhét vào mồm.

“Mình biết ngay mà, mấy thói xấu của thằng nhóc nhà cậu toàn từ cậu mà ra, nếu không phải bằng này tuổi rồi thì chắc cậu lau tay luôn lên người đấy nhỉ?”. Tôi lắc đầu nhìn A Mông, làm mẹ rồi mà con ăn uống như trẻ con. Nói vậy nhưng nhìn cô ấy ăn, người khác cũng cảm thấy ngon miệng.

“Thôi đi! À, mà lần trước cậu đưa con mình đi ăn kem hử? Về nhà nó bị ỉa chảy đấy!”. A Mông liếc tôi.

“Thôi thôi, đang ăn, nói vớ vẩn!”. Lâm Sở gõ dao vào đĩa A Mông.

“Có sao đâu chứ? Ỉa chảy thôi mà!”. A Mông vẫn cố chấp phun ra từ đó một lần nữa.

Đang ăn, tôi bỗng cảm thấy nhồn nhột, liền ngoảnh ra đằng sau. Đúng lúc đó, tôi bắt gặp Cung Chấn đang đứng cách chỗ bọn tôi không xa lắm, con dao ăn trên tay tôi rơi “keng” xuống đất.

“Thế mà cũng nói bạn! Tự nhìn lại mình đi!”. A Mông phá ra cười, nhưng tôi không còn tâm trí đâu mà để ý đến cô ấy nữa.

“Nhìn gì thế?”. Lâm Sở quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt kì lạ của người kia, cô ấy bất giác cúi đầu xuống.

“Sao vậy?”. Bobo cũng ngoái lại, sắc mặt cô ấy bỗng trắng bệch.

“Người quen! Người quen ấy mà!”. Tôi vội đứng dậy, kéo Cung Chấn đi chỗ khác.

“Chị...”. Cung Chấn nhìn tôi chằm chằm.

“Xin lỗi... Chị... chị cũng chẳng biết phải nói thế nào nữa... Xin lỗi em nhé!”. Tôi cúi gập đầu xuống, nước mắt cứ trào ra.

“Đáng lẽ em phải nhận ra từ đầu rồi chứ...”. Cung Chấn tự nhiên ngẩng mặt lên trời, cười đau khổ.

“Xin lỗi...”. Tôi chỉ biết vỗ nhẹ lên vai cậu ấy. Chẳng ngờ cậu ấy ôm chầm lấy tôi rồi òa khóc, hại tôi đứng im bất động. Qua bờ vai Cung Chấn, đột nhiên tôi thấy một dáng vẻ rất quen lướt qua...

“Ngụy Tử Lộ!”. Tôi vội đẩy Cung Chấn ra rồi lao đi, chạy thục mạng, va vào biết bao nhiêu người, còn bị vấp ngã lăn xuống đất. Tôi mặc kệ tất cả, cố hết sức để đuổi kịp người kia, kéo lấy tay anh ta.

“Có chuyện gì không?”. Người đàn ông đó bị tôi giật lại nên tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Không phải rồi! Nhưng quả thật, dáng vẻ đó rất giống Ngụy Tử Lộ, ngay cả cách đi cũng giống.

“Xin lỗi, tôi nhận lầm người”. Tôi từ từ buông tay người đối diện ra, chỉ nghe thấy âm thanh rất nhỏ vang lên “Đồ điên!”, sau đó, anh ta đi mất.

“Hu hu hu...”. Tôi quỳ xuống đất, khóc òa lên. Tôi bị điên thật rồi. Bắc Kinh tuy chẳng rộng lớn gì nhưng để che giấu một người thì dường như lại quá dễ dàng, có thể khiến cả đời tôi chẳng tìm ra được...

“Tiểu Ngư!”. Bọn Lâm Sở tới từ lúc nào, đang thở hắt hà hắt hể, chẳng biết họ đuổi theo tôi bao lâu rồi.

“Cậu chạy tốt thật đấy!”. A Mông chống tay xuống đất.

“Mau đứng lên đi!”. Lâm Sở kéo tôi dậy, lúc đó, tôi mới biết chân mình không đi được nữa.

“Ôi mẹ ơi! Chân của cậu!”. A Mông chỉ tay vào chân tôi rồi hét âm lên.

6.

Chân tôi chảy rất nhiều máu, hôm đó, Lâm Sở phải công tôi về, Cố Đại Hải thấy thế thì sợ đến tái xanh cả mặt mũi. Mấy ngày nay, anh ấy nghỉ làm để ở nhà chăm sóc tôi.

“Á! Nhẹ thôi!”. Tôi đập cho Cố Đại Hải một phát, anh ấy đang giúp tôi bôi thuốc.

“Ừ, để anh thổi cho...”. Cố Đại Hải vội vàng thổi.

“Biến đi, thổi cái đầu anh ấy!”. Vết thương trên chân tôi vẫn còn dính tí vải quần, Cố Đại Hải muốn lấy ra nhưng không dám, anh ấy vừa động vào, tôi đã hét ầm lên.

“Trước sau cũng phải lấy ra mà”. Cố Đại Hải định lấy nhíp để gấp.

“Em không biết!”. Tôi cắn hạt dưa. “Anh mà dám làm em đau là em giết anh đấy!”

“Xùy!!! Đu Đu, mày làm gì thế hả?”. Tự nhiên Cố Đại Hải chỉ tay về phía con mèo, quát to.

“Gì thế?”. Tôi vội ngoảnh đầu lại nhìn, đúng lúc ấy, Cố Đại Hải tranh thủ gấp ngay sợi vải ra, máu liền theo đó chảy xuống. “Á!!!!!!”

“Không sao, không sao, để anh đi lấy bông băng!”. Cố Đại Hải chạy đi.

Sau đó, Cố Đại Hải giúp tôi thay băng rồi đi nấu cơm. Một lát sau, Lý Triển Bằng tới thăm tôi.

“Anh điên à?”. Tôi vừa ăn táo do anh ấy mang đến vừa hỏi.

“Này, tính cách gì thế hử?”. Lý Triển Bằng chỉ tay vào tôi, hỏi Cố Đại Hải.

“Anh thì có nét nào tốt hả?”. Tôi ném lõi táo về phía anh ta.

“Anh biết mà, chúng ta là một lũ đen đủi, chứ không, sao lại thăm hại đến thế này cơ chứ?”. Lý Triển Bằng vừa né vừa cười. Tôi tức chết mất!

“Anh còn có là người nữa không hả? Anh cứ đợi đấy, em sẽ nói với A Mông chuyện anh ôm gái ở bên ngoài. Thế nào em cũng phải kiếm một cô để gọi cho nó mới được”. Chẳng thèm lấy lõi táo ném nữa, tôi ôm chân, cười sung sướng.

“Chị ơi...! Cái mạng nhỏ này của em trong tay chỉ cả đấy...!”. Lý Triển Bằng nhập vai rất nhanh, vờ vịn ôm lấy chân tôi mà khóc thút thít, hại tôi chẳng biết đường nào mà lần. Cái mặt gì mà thay đổi như chong chóng, ghê cả người!

“Đi vào việc chính đây, anh tới để trả tiền”. Lý Triển Bằng đùa một lúc rồi ở lại nhà tôi ăn cơm, no xôi chán chè rồi mới nhắc đến vấn đề quan trọng đó.

“Thế mà không lấy ra sớm!”. Tôi giật lấy tập nhân dân tệ, cặm cùi đếm.

“Đồ mê tiền!”. Lý Triển Bằng quá rõ cái tật thấy tiền là vồ ngay lấy của tôi.

“Thực ra tôi chưa cần lắm, nếu cậu muốn thì cứ giữ lấy mà dùng!”. Rửa bát xong, Cố Đại Hải đi ra, bảo Lý Triển Bằng.

“Không sao, A Mông giúp em gần hết rồi.”

“Lần này, anh phải cảm ơn A Mông đấy!”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Lý Triển Bằng. “A Mông cứ thích nói năng vung trời thế thôi chứ thực ra cô ấy quan tâm tới anh lắm, lần trước còn mua quần áo cho anh còn gì?”

“Anh biết, biết cả chứ! Song có những việc đôi khi không làm lại được”. Lý Triển Bằng châm thuốc, trầm ngâm.

“Mẹ ơi, cái hộp ngày trước con để ở đây đâu rồi?”. Cố Đại Hải vừa mua cho tôi một cái giá sách mới, tôi định bụng sẽ về nhà bố mẹ, lấy ít đồ để lên đó. Về đến nhà, tôi mới biết đồ đạc của tôi đã bị dọn sạch, chẳng còn cái gì ở chỗ cũ cả.

“Không biết, chị dâu con dọn đấy!”. Mẹ tôi đang nói chuyện với Cố Đại Hải.

“Haiz, đúng là dở hơi!”. Tôi chống nạnh, đứng ngoài lan can.

“Nói linh tinh, cẩn thận chị dâu con về lại nghe thấy đấy!”. Mẹ tôi vội vàng đi ra, bịt miệng tôi lại.

“Đúng là... Để sau mẹ tìm cho, lớn bằng này rồi mà toàn nói năng chẳng suy nghĩ gì cả!”. Mẹ vừa gọt táo cho tôi vừa mắng yêu.

“Ha ha ha...”. Nghe thế, Cố Đại Hải ngồi bên cạnh cười sung sướng, nhưng thấy tôi trừng mắt, anh ấy ngậm miệng ngay lại rồi ngoan ngoãn đi vào bếp nấu cơm.

“Con bắt nạt nó quá đấy!”. Mẹ nhìn tôi. “Thấy con người ta hiền lành là bắt nạt.”

“Con đâu có thế! À mẹ này, anh con uống hết thuốc chưa?”

“Hình như là rồi, mẹ thấy nó vứt cái hộp đi rồi mà.”

“Anh ấy không nhận ra điều gì chứ ạ?”

“Không, vẫn uống đều như thuốc bổ ấy”. Mẹ tôi cười. “Nhưng dạo này, mẹ thấy nó đã khá hơn trước nhiều, thử không uống thuốc nữa xem sao, biết đâu nó khỏi rồi.”

“Mẹ nói cũng đúng.”

An Nguyệt quả là giỏi, còn giỏi hơn cả chị ôsin bên nhà hàng xóm nữa. Nhiều đồ như vậy mà một mình chị ta để hết lên nóc tủ. Lúc kéo xuống, Cố Đại Hải phải bậm môi bậm lời, suýt thì treo cả hông. Vậy mà An Nguyệt đứng dưới đỡ như không, nhìn động tác của chị ta nhẹ nhàng như thể đó là một hòm đựng bông chứ không phải là một hòm sách. Thấy thế, Cố Đại Hải phải lè lưỡi, tỏ vẻ thán phục.

7.

Cuối tuần, tôi đến thăm Triệu Bồi để hỏi xem chị ấy có cần giúp gì không. Vừa mới tới cửa, tôi đã nhìn thấy trong nhà Triệu Bồi toàn là cảnh sát.

“Có chuyện gì thế?”. Ngó vào, tôi thấy Triệu Bồi đang ngồi thất thần trên ghế.

“Cô là...?”. Một chú cảnh sát hỏi tôi.

“Là bạn của chị ấy. Có chuyện gì vậy ạ?”. Điều đầu tiên tôi nghĩ tới là có lẽ công ty của Triệu Bồi phá sản nên người ta tới đòi nhà. Nhưng nếu quả thật là thế thì cũng đâu cần những người này đến thu chứ, chẳng lẽ bây giờ, cảnh sát cũng đi đòi nợ thuê sao?

“Chuyện là thế này...”. Chú cảnh sát kéo tôi ra ngoài cửa. Tuy chú ấy bảo là không phải lo nhưng thông tin mà tôi nhận được cũng đủ để tôi suýt ngã lăn xuống đất, may mà có chú ấy giữ lại, đáng sợ quá...

“Chúng tôi tìm thấy một thi thể ở khu phía nam, hình dáng rất giống người mà các cô đăng tin mất tích trên báo, nhưng mà... trên người anh ta không có giấy tờ gì cả, cũng chẳng biết có đúng không nữa, thế nên chúng tôi muốn mọi người đi xác nhận”. Chú cảnh sát thì thầm.

“Có nhầm không à? Các chú đang quay phim à?”. Tôi nhìn chú cảnh sát. “Bộ quần áo này mượn ở đâu thế?”

“Bình tĩnh, cháu phải tin bọn chú, đây không phải là quay phim gì hết!”. Chú ấy hơi cáu, có lẽ chưa từng có ai phản ứng như tôi.

“Chị yên tâm, chắc chắn không phải đâu! Chị cứ ở nhà đi, em tới đó xem sao!”. Tôi đắp chăn cho Triệu Bồi rồi dặn người giúp việc để ý tới chị ấy, sau đó, tôi cùng mấy anh cảnh sát đi nhận người, à không, nhận xác chết...

“Đi bên này!”. Một người mặc bộ đồ trắng toát đưa tôi vào trong. Nếu trong bệnh viện, tôi sẽ thấy chiếc áo trắng này giống của các thiên thần, còn ở đây, tôi có cảm giác như mình đang tới pháp trường...

Tôi không nói câu nào, lẳng lặng bước theo người đó, vừa đi vừa nghĩ, không thể nào, Ngụy Tử Lộ gan bé, sợ chết, ngày trước, mới bị thương một tí ở tay đã hét ầm lên, tự sát làm sao được cơ chứ? Anh ấy chẳng dám làm thế đâu! Nhưng càng tới gần nhà xác, tôi càng do dự, Ngụy Tử Lộ không có gan tự sát nhưng nhờ đen đủi, gặp phải bọn giết người thì sao? Có lẽ nào trong lúc thần kinh không ổn định, anh ấy không chịu đưa tiền cho nó, thế là nó điên lên rồi giết không?

“Này!”. Vị bác sĩ pháp y đưa tôi vào gọi giặt một tiếng làm tôi sợ quá, ôm chặt cái túi.

“Cô phải đối mặt với sự thật thôi!”. Nói rồi bác sĩ kéo nắp quan tài, bên trong có một cái túi màu đen giống túi du lịch, còn có một cái khóa rất dài nữa. “Roẹt” một tiếng, anh ta mở túi ra.

“Hu hu hu...”. Chẳng biết tại sao, nước mắt tôi cứ chảy giàn giụa trên mặt. Tay bịt chặt miệng, tôi bước lên phía trước, rồi không chịu nổi nữa, tôi vịn vào cạnh bàn mà khóc. “Anh có bị điên không vậy? Chúng cần tiền thì cứ đưa đi, đồ ngốc, sao không biết đường mà chạy chứ? Hu hu hu... Sao anh ngốc thế? Đồ ngốc! Người ta bị trấn lột cũng chỉ mất tiền thôi, sao anh lại mất mạng hả?”. Tôi khóc nức nở, từ đầu đến cuối vẫn không dám nhìn vào trong quan tài.

“Cô nhìn đi đã, nhớ không phải thì sao?”. Vị bác sĩ pháp y đó có vẻ hơi khó chịu, hình như anh ta chưa từng thấy ai mắng mỏ người chết như tôi.

“Hu hu hu...”. Tôi nhìn thi thể ở trong túi, khuôn mặt nhỏ, trắng bệch, trên mặt còn có một vết bớt lớn nữa. “Hả? Anh có cái bớt này lúc nào thế?”

“Xin lỗi... xin lỗi...”. Nửa tiếng sau, tôi đứng ngoài đồn cảnh sát, liên tiếp gặp người xin lỗi.

“Không sao, không sao! Chúng tôi cũng hay gặp chuyện thế này”. Hình như viên cảnh sát này đang bực. “Nhưng nếu bị trộm cắp thì nhớ phải báo cảnh sát đấy!”

“Vâng, vâng, vâng...”. Tôi vội vàng ôm mặt chạy.

“Há há há...”. Biết chuyện của tôi, Lâm Sở và A Mông ôm nhau cười rũ rượi.

“Cười cái con khỉ! Nếu là các cậu... thì cũng thế thôi...”. Tức chết mất! Ban đầu, tôi chỉ kể cho Cố Đại Hải nghe thôi, chẳng biết anh ấy tiết lộ cho Lý Triển Bằng từ lúc nào, Lý Triển Bằng lại nói với A Mông, sau đó thì cả cái thành phố này ai cũng biết chuyện nhảm nhọt của tôi.

“Lũ đáng ghét!”. Tôi vác dép lê đánh họ.

“Há há... Ôi mẹ ơi, đau bụng quá!”. Lâm Sở lau nước mắt rồi nhìn tôi. “Cậu nói với Triệu Bồi rồi chứ?”

“Rồi, nhưng chị ấy sợ”. Tôi ngồi xuống. “Mình dặn bên cảnh sát rồi, sau này, nếu có mấy chuyện như thế thì phải tìm mình trước, chị ấy đang mang thai, không chịu được những xúc động mạnh.”

“Đúng đấy! Nhưng mấy hôm nữa, cậu đi công tác thì sao?”. A Mông rót nước.

“Giao cho Cố Đại Hải vậy!”. Tôi thở dài.

“Nghĩ thoáng thật hả?”. Lâm Sở nhìn tôi.

“Ồ, gây chuyện nhiều rồi, bỏ qua thôi!”. Tôi uống một ngụm nước. “Nếu đến giờ mà vẫn chưa bỏ qua được, chắc mình đã phát điên rồi. Với lại, nhiều lúc mình nghĩ, hình như mình đã thực sự yêu Cố Đại Hải.”

“Đó là điều chắc chắn!”. A Mông châm thuốc, cười bảo. “Nhưng phải công nhận rằng Cố Đại Hải nhà cậu là người tốt, cậu mà không tốt với anh ấy là có lỗi lắm đấy!”

“Đúng, A Mông nói rất đúng!”. Lâm Sở để tay lên thành ghế. “Hở? Ha ha ha, đổ mặt rồi kia!”. Cô ấy chỉ vào tôi rồi cười phá lên.

“Thôi thôi, các cậu biến hết đi!”

8.

“Cố Đại Hải! Anh xem cái gì đây!”. Tôi lấy được một miếng ngọc ở chỗ Triệu Tam, đem về tặng riêng cho Cố Đại Hải.

“Oa, đồ xịn đấy!”. Cố Đại Hải lão tới, giặt lấy miếng ngọc.

“Tất nhiên là xịn rồi! Cho anh đấy!”. Tôi chuẩn bị thay váy ngủ.

“Thật hả?”. Cố Đại Hải mừng như trẻ con được quà.

“Thật, cầm lấy mà chơi đi!”. Tôi cười.

Sáng hôm sau, bị một vật gì đó chọc vào người, tôi tỉnh giấc. Tối qua, Cố Đại Hải sung sướng quá, ôm cả miếng ngọc đi ngủ, chẳng biết buông tay ra lúc nào, may mà nó chưa rơi xuống đất. “Đồ ngốc!”. Tôi nhẹ nhàng nhặt nó lên rồi để lại cho anh ấy tờ giấy nhắn.

“Cám ơn nhé!”. Tôi tới một hiệu kim hoàn, kiểm dây treo miếng ngọc vào, sau này, tôi sẽ đeo nó lên cổ Cố Đại Hải kéo anh ấy lại làm rơi mất.

“La la la...”. Tôi ngâm nga hát, đang định đi lấy xe thì gặp Cung Chấn.

“Chị Tiểu Ngư!”. Trông thấy tôi, cậu ấy ngăn người ra.

“Cậu không sao chứ?”. Tôi nhìn Cung Chấn, hôm đó, thấy cậu ấy khóc lóc thương tâm như vậy, quả thật tôi không chịu nổi.

“Chúng ta đi ăn cơm đi!”. Cậu ấy cười cười.

“Lần trước...”. Vừa mới ngồi xuống, chúng tôi liền đồng thanh nói.

“Xin lỗi, cậu nói trước đi!”. Tôi vội im.

“Không sao, thực ra hôm ấy, em đã làm cho chị sợ, ngại quá đi!”. Cung Chấn cười rạng rỡ, nhìn nụ cười đó, tôi biết rằng cậu ấy đã bỏ qua mọi chuyện rồi.

“Xin lỗi, lẽ ra tôi nên nói với cậu chuyện tôi quen Bobo và bạn của cô ấy”. Tôi cầm chiếc thìa đang để trước mặt lên.

“Không, không! Trước đây Bobo cũng đã kể với em rồi, cô ấy muốn thay đổi nên mới tìm đến em, chỉ có điều... bọn em không hợp nhau...”. Cung Chấn xoay xoay chiếc cốc trong tay. “Có lẽ... em mới chính là người thứ ba. Người con gái kia đã thân thiết với cô ấy từ lâu rồi, chắc là có chút hiểu lầm... nên cô ấy mới đến với em, lấy em làm chỗ trốn tạm thời.”

“Cậu nghĩ được thế là tốt! Sau này, tôi sẽ tìm cho cậu một cô tốt hơn”. Tôi nhìn cậu ấy, mỉm cười.

“Được thôi, vậy em sẽ nói cho chị biết em muốn tìm người thế nào”. Cung Chấn nói tiếp. “Tóc phải dài, không được béo...”

“Yêu cầu cao quá đấy!”

Tôi đã giới thiệu bạn gái cho Cung Chấn thật. Đó là một cô bé phóng viên cùng tòa soạn với tôi. Hai người bọn họ gặp tiếng sét ái tình, nghe nói năm sau sẽ kết hôn, còn nhanh hơn cả tôi và Cố Đại Hải nữa. Nhìn họ lại ngẫm tới mình, chúng tôi chẳng còn trẻ trung gì nữa rồi.

9.

“Vợ à, hôm nay mình đi xem phim nhé!”. Ăn cơm trưa xong, Cố Đại Hải quay sang hỏi tôi.

“OK! Đi xem phim cũng được!”. Tôi ngóc đầu dậy.

Sau đó, tôi và Cố Đại Hải đi xem phim, còn ăn bắp rang bơ, lượn lờ phố xá cho đến gần nửa đêm mới về.

“Em có mang chìa khóa không?”. Cố Đại Hải đột nhiên hỏi tôi.

“Hả? Không phải anh cầm à?”

“Anh chỉ mang mỗi chìa khóa xe thôi”. Cố Đại Hải lo lắng nhìn tôi.

“Anh quên thật đấy hả?”. Tôi vội vàng lục khắp người Cố Đại Hải.

“Á!”. Ngồi trong xe, tôi kêu trời.

“Sao thế?”. Cố Đại Hải giật mình.

“Mãi vui là chẳng nhớ gì nữa cả! Anh đúng là ngốc quá, sao lại không mang chìa khóa nhà chứ?”. Tôi lườm ông chồng mình.

“Tại sao không để ý... Với lại, lúc ra khỏi nhà, em cứ hỏi anh đi, nếu không, chắc anh chẳng quên được đâu...”. Cố Đại Hải càng nói càng bé.

Tôi không nói gì nữa, cứ nhìn anh ấy chăm chăm.

“Anh sai rồi”. Cố Đại Hải vội xin lỗi.

“Ha ha... Đồ ngốc ạ!”

“Anh thấy chuyện bọn mình kết hôn với nhau có phải kỳ lạ lắm không?”. Tôi rút vào áo Cố Đại Hải.

“Sao em lại hỏi thế?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Em thấy buồn cười lắm ý, trong đám cưới của người yêu cũ, em lại gặp được người mà mình thực sự thương yêu...”

“Anh thì luôn thấy mình rất may mắn”. Cố Đại Hải mở nhạc. “Nếu hôm đó, anh không tới dự lễ cưới của Triệu Bồi thì đã chẳng gặp được em, thực ra hôm ấy, anh đã định không tới, chỉ sợ khiến mọi người thấy khó chịu.”

“Đúng là khó chịu thật mà, lại còn mặc đồ đen sì nữa...”. Tôi ôm bụng cười.

“Thật đấy! Kì thực hôm ấy, anh tới một đám tang trước, sau mới nghĩ, có sao đâu, chết là hết, sao phải sợ nhìn thấy người ta kết hôn chứ?”. Cố Đại Hải cũng cười.

“Hả? Không phải chứ? Bộ váy đỏ em mặc hôm ấy là do em cố ý chọn đấy, Thẩm Lăng nói là em đã phải mất cả ngày chỉ để chọn đồ để mặc ở lễ cưới đó”. Mồ hôi tôi túa ra.

“Ha ha ha, em cũng hay thật!”. Cố Đại Hải véo mũi tôi.

“Oa, em thấy rất may mắn...”. Hai chúng tôi cùng đứng ngoài xe, tôi dựa vào ngực Cố Đại Hải.

“Anh cũng thế”. Cố Đại Hải châm thuốc.

“A, anh xem, cây hồng kia có nhiều quả chưa kìa!”. Vừa ngẩng đầu lên, tôi phát hiện ra một cây hồng.

“Ừ, nhiều quá!”. Cố Đại Hải nhìn theo hướng tay tôi chỉ.

“Bọn mình ăn trộm đi!”. Tôi kéo Cố Đại Hải đến gốc cây.

“Thế có sao không?”. Cố Đại Hải chần chờ, nín tôi lại.

“Đứng im! Sắp được rồi!”. Tôi cố với lấy một quả to rồi giấu thêm quả nữa.

“Này! Làm cái gì thế hả?”. Một luồng ánh sáng rọi thẳng vào mặt khiến tôi giật mình, chỉ kịp hét lên một tiếng rồi rơi bịch xuống đất, đè ngay lên người Cố Đại Hải.

“Mấy tuổi rồi hả? Nửa đêm còn đi ăn trộm quả nhà người ta!”. Ông bác bảo vệ khu phố giận điên người, tôi đoán, chắc bác ấy tưởng là bắt được trộm sẽ được tăng lương, không ngờ lại vớ phải hai đứa đi trèo trộm hồng.

“Ha ha ha...”. Tôi và Cố Đại Hải không nhịn được nữa, cùng cười phá lên.

“Cười... cười cái gì...?”. Ông bác đó tức quá, lú cả lưỡi lại, càng làm bọn tôi cười to hơn.

“Đi đi, đi đi!”. Chúng tôi cười mãi, cuối cùng bác ấy còn phải giúp bọn tôi tìm người thay khóa nữa.

“Quả hồng đó...”. Tôi chỉ vào quả hồng đang để trên đất.

“Cầm lấy, cầm lấy đi!”. Bác bảo vệ tức đến nổi suýt giẫm lên luôn.

“Quả hồng này ngọt thật đấy!”. Việc đầu tiên tôi và Cố Đại Hải làm khi vào nhà là trèo lên ghế ăn hồng.

“Ha ha, được đấy, mấy bữa vợ chồng mình vác hũn thang ra trèo!”. Cố Đại Hải cười.

“Ha ha ha... Ái...”. Cười được một lúc, tôi bỗng thấy đầu đau nhói, đau đến không chịu nổi, mắt mũi hoa cả lên.

“Sao thế?”. Thấy thế, Cố Đại Hải vội ôm lấy tôi.

“Đau đầu...”

“Em cố chịu nhé, giờ mình tới bệnh viện!”. Cố Đại Hải luống cuống lái xe.

“Không được, anh dừng lại đi! Em buồn nôn...”. Tôi lập tức mở cửa xe.

“Đợi anh dừng hẳn đã!”. Cố Đại Hải phanh gấp, dí ngay một ông anh đang đi bộ vào sát lề đường.

“Mẹ mày chứ! Có biết lái xe không hả?”. Thằng cha ấy quát ầm ĩ.

“Xin lỗi, xin lỗi!”. Cố Đại Hải đang dìu tôi ra, giơ tay lên vẫy.

“Bác sĩ, chuyện này là sao ạ?”. Mồ hôi Cố Đại Hải vã ra.

“Cái này không nói chính xác được. Do trước đây, cô ấy bị tai nạn, có nhiều chuyện không nhớ được, chuyện lần này chắc có liên quan”. Bà bác sĩ nhìn tấm phim, “Thế này đi, giờ tôi sẽ kê đơn, có lẽ cục máu tụ trong đầu đang tan dần, không chừng đây là chuyện tốt, có thể nhớ lại được đấy!”

“Ôi...”. Về đến nhà, tôi nằm lăn ra ghế.

“Đừng nằm ở đó, em lên giường đi, anh làm gì đó ngon ngon cho em!”. Cố Đại Hải kéo tôi vào giường nằm, vừa xoa đầu tôi vừa thủ thỉ. “Khổ thân em, ăn được tí hồng thì nôn hết mất rồi.”

“Ha ha ha...”. Nghe anh ấy nói thế, tôi bật cười.

“Cười cái gì mà cười?”. Cố Đại Hải đắp chăn cho tôi. “Đúng rồi, chuyện này đừng kể với người nhà em nhé! Vì đến giờ vẫn chưa biết ai là kẻ đâm em, nhớ đúng là bà chị thần kinh đó thì sao?”

10.

Kỳ nghỉ tết, bọn tôi rủ nhau tới nhà Trần Lộ ăn thịt dê. Nhà họ chỉ có hai người nên khá lạnh lẽo, hơn nữa, tết xong, tôi và Lâm Sở đều phải đi công tác xa, A Mông và Lý Triển Bằng cũng bận nhiều chuyện, chẳng có thời gian để tụ tập nữa.

“Trần Lộ, dấm nhà cậu để ở đâu thế?”

“Trong tủ bếp ấy!”. Trần Lộ đáp.

“Này! Thẩm Ngư!”. A Mông vừa bước vào cửa đã kêu ầm lên.

“Sao sao? Nhớ mình đến thế cơ à?”. Tôi chạy ra.

“Này, con chó nhà cậu đang làm gì kia?”. A Mông giơ tay ra chỉ, Bội Bội của tôi đang ngoạm miếng thịt dê để trên bàn.

“Đồ chó chết! Thịt sống mà cũng ăn hả?”. Tôi ôm Bội Bội lại, quay ra thì thấy Lý Mông đang quảng Đu Đu lên trên không.

“Lữ Tiểu Mông! Cậu xem, con cậu đang làm trò gì kia?”. Tôi xông đến, đá A Mông một phát.

“Thôi thôi, không chơi với mèo nữa, cẩn thận không nó cắn con đấy!”. Cố Đại Hải vội chạy tới giải cứu con mèo.

“Ha ha ha...”. Chứng kiến cảnh tượng bát nháo ấy, Dương Siêu ngồi cười trên ghế.

“Gâu gâu... gâu...”. Bội Bội nhảy xuống đất đòi ăn, còn đuổi theo Lý Mông nữa.

“Mẹ ơi... Sau này đừng có sinh con nhé!”. Cố Đại Hải ngã người ra ghế, lau mồ hôi, anh ấy vừa bị Lý Mông hành ột trận.

“Đã hiểu tại sao em lại khổ sở đến thế chưa hả?”. Lý Triển Bằng khoác vai Cố Đại Hải.

“Đúng... Đồng bệnh tương liên”. Cố Đại Hải bắt tay Lý Triển Bằng, mặt tỏ vẻ thông cảm.

“Làm sao?”. Lâm Sở đột nhiên cất tiếng làm hai bọn họ giật cả mình. “Ăn thôi, ăn thôi!”. Cô ấy gọi mọi người tới cứ như thể đang ở nhà mình.

“Thôi đi, chủ nhà còn chưa động đũa kia kìa!”. Bobo huých Lâm Sở.

“Ồ, đúng rồi, Trần Lộ, mau tới ăn cơm đi!”. A Mông ngoảnh mặt vào bếp, gọi.

“Đến đây!”. Trần Lộ cầm mấy chai lớn ra. “Mình đi lấy rượu ấy mà!”

“Uống ít thôi đấy!”. Cố Đại Hải đập khế.

“Sang bên kia! Đáng ghét!”. Tôi định cầu anh ấy một phát, chẳng ngờ lại cầu nhầm Lâm Sở.

“Này này, chưa uống mà cậu đã say rồi hả?”. Lâm Sở nghiêng răng.

“Ha ha ha, được đấy!”. Vừa uống được một chút, mặt A Mông đã hơi đỏ lên.

“Em cũng uống ít thôi!”. Lý Triển Bằng đặt chai rượu sang bên cạnh.

“Còn lâu! Bà đang vui! Mau, nhúng rau đi!”. A Mông lấy dưa chọc Lý Triển Bằng.

“Vâng, để em hầu chị!”. Lý Triển Bằng gấp mấy lá rau cho vào nồi lẩu.

Năm nay, chúng tôi có một cái tết thật là vui, lâu lắm rồi bọn tôi mới được ngồi ăn với nhau thế này. Mọi người đều uống rất nhiều rồi lăn ra ôm nhau ngủ.

Lâm Sở ôm chân Lý Triển Bằng, A Mông dựa vào người Cố Đại Hải, Lý Mông nằm trong lòng Bobo, tôi lại ôm eo Lâm Sở, chỉ có mỗi Trần Lộ ngủ đứng chỗ, cô ấy ôm lấy tay Dương Siêu, khung cảnh rất êm đềm. Tôi nghĩ đêm ấy, không có hệ thống lò sưởi cũng chẳng sao, bởi vì trong lòng mỗi người chúng tôi đều tràn đầy hơi ấm.

11.

Tôi và Cố Đại Hải mang một bịch đồ ăn dinh dưỡng và hoa quả tới thăm Triệu Bồi.

Tôi nhận ra Cố Đại Hải chẳng còn yêu thầm Triệu Bồi nữa, anh ấy có một trái tim rất bình thường, tình yêu của anh ấy đã dành trọn cho tôi rồi, lại bị tôi buộc một miếng ngọc vào cổ nữa, còn chạy đi đâu chứ!

“Dạo này chị có khỏe không?”. Tôi kéo tay Triệu Bồi, từ khi có thai, chị ấy đã gầy đi rất nhiều, nếu không phải vì hay xoa bụng thì chẳng ai nhận ra chị ấy đang có em bé cả, chẳng bù cho A Mông, tôi nhớ hồi đó, bụng cô ấy rất to.

“Cảm ơn hai người, lại còn tới thăm tôi nữa!”. Triệu Bồi cười, bảo người giúp việc đi rót nước cho chúng tôi.

“Em không sao là tốt rồi, đợt tới Tiểu Ngư đi công tác, anh sẽ tới thăm em thương xuyên”. Cố Đại Hải vừa gọt táo vừa nói.

“Đúng thế, em sẽ bắt Cố Đại Hải tới!”. Tôi liếc anh ấy.

“Thôi, không làm phiền mọi người đâu!”. Triệu Bồi bật cười, lâu lắm rồi tôi mới thấy chị ấy cười như vậy.

“Chị nên ăn nhiều một chút!”. Lúc ăn cơm, tôi không ngừng gấp thức ăn cho Triệu Bồi.

“Ừ, chị biết”. Hình như hôm nay, tâm trạng chị ấy đã khá hơn. Lúc này, người giúp việc nói với tôi, bình thường chị ấy không ăn được nhiều như vậy.

“Đúng đấy! Em ăn nhiều vào! Lần sau đi công tác, anh sẽ mua tổ yến cho”. Cố Đại Hải vừa và cơm vừa nói.

“Ồ, đúng, tổ yến anh mua lần trước vẫn còn, để mai em mang tới đây!”. Tôi chợt nhớ ra.

“Em thật hạnh phúc!”. Ăn cơm xong, Cố Đại Hải lại bận rộn với cái điện thoại, tôi và Triệu Bồi ngồi trên sofa xem phim cùng nhau.

“Hi hi”. Tôi vỗ nhẹ lên tay chị ấy. “Nhờ phúc của chị cả đấy!”

“Sao e lại nói vậy?”. Triệu Bồi tỏ vẻ không hiểu.

“Nếu không phải chị và Ngụy Tử Lộ lấy nhau thì làm sao em có thể gặp Cố Đại Hải được?”. Tôi nhìn chị ấy bằng ánh mắt chân thành. “Với lại... có phải em đã gây nhiều phiền phức cho hai người phải không?”

“Không phải đâu!”. Triệu Bồi đưa tay giúp tôi vén mấy sợi tóc vừa bị xòa ra. “Lúc trước, chị thường nghĩ, cô em gái này thật dễ thương, nếu cô ấy không thể tìm được hạnh phúc của mình, chị sẽ ly hôn để cô ấy được hạnh phúc...”

12.

Chúng tôi về nhà Cố Đại Hải ở vài hôm

“Mẹ, mẹ khỏe chứ ạ?”

“Cũng ổn, bố mẹ con khỏe cả chứ?”. Mẹ Cố Đại Hải nắm lấy tay tôi.

“Dạ, bố mẹ con vẫn khỏe. Mẹ, con mua tặng mẹ một cái áo lông cừu đây ạ!”. Tôi vội lấy ra một cái hộp.

“Ôi, tiêu nhiều tiền thế làm gì, mẹ tự mua cũng được mà!”. Mẹ Cố Đại Hải ôm lấy tôi.

“Sao mẹ lại nói thế ạ? Con mua đồ ẹ của con cơ mà, mẹ không cho con mua là con buồn đây. Thôi, mẹ thử đi ạ!”. Tôi đẩy mẹ chồng vào phòng, lén nháy mắt với Cố Đại Hải. Nghe nói Cố Tiểu Khê sống chết gì cũng không chịu ra nước ngoài, bố chồng tôi đang giận. Lần này chúng tôi về đây, một là để thăm các cụ, hai là giúp các cụ nguôi giận.

Lúc mới vào nhà, không thấy Cố Tiểu Khê đâu, tôi chẳng dám hỏi, chỉ lén gọi điện thoại cho Thẩm Lăng để dò la xem anh ấy đã nói với người ta những gì rồi, vậy mà anh ấy dám không nghe máy, tôi gọi thêm lần nữa thì tắt máy luôn.

“Anh cứ đợi đấy!”. Tôi bực mình cúp điện thoại, Cố Đại Hải đang gọi tôi vào ăn cơm.

“Em con đâu?”. Mặt bố chồng tôi vô cùng u ám.

“Con không biết”. Cố Đại Hải không dám ngẩng mặt lên nhìn bố, cúi đầu trả lời.

“Cứ ăn đi, em phần cơm cho nó rồi!”. Chắc mẹ chồng sợ tôi đói nên huých nhẹ chồng, ý bảo bố chồng tôi đừng giận.

“Đúng đây ạ, bố ăn trước đi!”. Cố Đại Hải lấy bát đi xới cơm. Bố chồng tôi chẳng nói câu nào.

“Ăn cơm thôi, Tiểu Ngư, ăn cơm đi con!”. Mẹ Cố Đại Hải giục tôi.

“À, vâng, ăn cơm thôi ạ”. Tôi chẳng dám nói câu nào, bố chồng còn nóng tính hơn cả bố tôi, không thể chọc vào được.

Cả nhà lẳng lặng ăn cơm, không ai lên tiếng, cũng chẳng dám thở mạnh, tôi cảm thấy thức ăn như thể thuận tay mà gắp thôi. Đầu óc Cố Đại Hải cũng căng ra. Mẹ anh ấy có vẻ bình tĩnh hơn, cứ thế ngồi ăn.

“Mẹ, con về rồi ạ”. Cố Tiểu Khê lượn một vòng, cuối cùng cũng về tới nhà.

“Con đi đâu thế?”. Mẹ chồng tôi vội chạy ra đỡ nó. Tôi thoáng thấy một bóng dáng rất quen thuộc trốn sau gốc cây, nhìn cái điệu bộ đó, tôi biết ngay là ông anh Thẩm Lăng gốc gác quê nhà, liền vội vàng đóng ngay cửa lại.

“Gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh!”. Bố chồng tôi tức giận mắng. Tôi thấy bố chồng ghê thì ghê thật nhưng thực ra sức chịu đựng rất có hạn. Nếu việc này mà rơi vào tôi, tôi đảm bảo bố tôi còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, từ lâu, bố đã mặc kệ tôi muốn làm gì thì làm. Tuy thế, mấy năm nay, tôi nhận ra bố tôi đã hay nói chuyện với tôi hơn, có lẽ vì tôi cũng già rồi nên không còn sự khác biệt lứa tuổi nữa, suy nghĩ cũng dần giống bố. Khó khăn lắm cái thời kỳ bất trị của tôi mới qua, giờ lại đến lượt Thẩm Lăng.

“Ôi...”. Mặt bố chồng tôi bỗng nhiên trắng bệch, ông ôm lấy ngực thở hổn hển, Cố Đại Hải vội vàng dìu bố vào phòng nằm.

“Mẹ, để con làm cho, mẹ sang xem bố thế nào đi ạ!”. Tôi đỡ Cố Tiểu Khê về phòng, đưa nó lên giường nằm, thay quần áo rồi lấy khăn lau mặt cho nó.

“Phiền con quá!”. Mẹ chồng tôi vội vàng đi ra.

“Ôi... Em cũng thật là... Anh ấy thì có gì tốt cơ chứ, chị thật không hiểu nổi đấy!”. Tôi kéo tay Cố Tiểu Khê.

“Tốt chứ! Chị thì biết gì!”. Cố Tiểu Khê ngồi bật dậy.

“Ồ ờ, tốt tốt!”. Tôi ấn nó nằm xuống, lẩm bẩm. “Tốt cái gì mà tốt! Chỉ biết rúc vào một xó...”

“A lô!”. Thấy bên ngoài không có ai, tôi liền gọi điện thoại cho Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng không nói tiếng nào.

“Anh không nói cũng vô ích, tóm lại là anh đã bảo gì với Cố Tiểu Khê rồi?”

“Anh...”. Bị tôi ép, Thẩm Lăng phải thốt lên.

“Được, anh nghe đây, giờ em không cần biết anh đã nói gì nữa”. Tôi hạ giọng. “Những điều em muốn anh nói, anh đã nói chưa hả?”

“Nói rồi.”

“Tốt, vậy nên nó mới đau khổ uống say đến thế hả?”. Tôi cảm thấy mình như đang xét hỏi tội phạm.

“Ừ”. Thẩm Lăng mãi mới trả lời.

“Thế thì hết việc của anh rồi, cứ về nhà với bà vợ điên của anh mà đợi đi!”. Tôi mở rèm cửa, biết ngay là Thẩm Lăng chưa đi xa được mà, anh ấy vẫn đang đứng thập thò sau cây đèn đường.

“Biết rồi, anh đi đây”. Cuối cùng Thẩm Lăng ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi gấp điện thoại lại, quay người bỏ đi.

“Hu hu hu...”. Cố Tiểu Khê vừa mơ vừa khóc.

“Ngốc quá!”. Tôi nhìn nó, khê thở dài. Tiểu Khê đúng là đen đui, sao lần nào cũng yêu phải những người không nên yêu chứ?

Trong cuộc đời mỗi người, nhưng việc không nên làm nhiều quá, chỉ cần một lần sơ sẩy thì chắc chắn cả tá chuyện khác sẽ lũ lượt kéo đến, cứ thế khiến người ta phải cố gắng đến tận phút cuối.

“Tại sao...”. Một giọt lệ lăn ra từ khóe mắt Tiểu Khê.

“Đừng khóc nữa, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!”. Tôi giúp nó đắp lại chăn, sau đó lui ra ngoài.

“Nó không sao chứ?”. Cố Đại Hải đợi tôi ngoài cửa.

“Không sao, tỉnh dậy sẽ ổn thôi”. Lòng tôi rối bời, vừa không muốn để Thẩm Lăng tiếp tục những nhiều nữa, lại vừa hi vọng có ai đó cứu vớt linh hồn yếu đuối của anh ấy, nhưng đồng thời tôi cũng mong chuyện này không gây nhiều sóng gió đến vậy.

“Sắc mặt em không tốt lắm”. Cố Đại Hải nhẹ nhàng xoa lưng tôi.

“À, chắc tại em ăn nhiều quá”. Tôi nhìn anh ấy. “Bổ sao rồi ạ?”

“Vừa uống thuốc rồi”. Cố Đại Hải nhìn về phía sau.

13.

Lâm Sở là người ra đi đầu tiên, cô ấy lên chuyến bay lúc sáng tinh mơ.

“Ôi, sớm quá đấy...”. A Mông ngáp, cô ấy ghét nhất là phải dậy sớm.

“Tại cái bọn phòng vé khốn kiếp ấy nhất định bắt mình phải bay chuyến này đấy chứ!”. Lâm Sở vác cái ba lô rất to, bên trong chứa đầy đồ linh kinh, còn kéo theo một cái va li nữa.

“Mang nhiều đồ ăn thế hử?”. Tôi cho rằng dụng cụ chụp ảnh đã được cô ấy để vào va li.

“Đồ ăn gì cơ?”. Lâm Sở đưa ba lô cho tôi xem, trong đó toàn là len máy ảnh. “Ăn cái này cho nghen chết à? Cậu ăn thử xem!”

“Thôi đi, mình cũng đang thắc mắc là cậu có hay ăn vặt đâu”. Tôi giúp cô ấy khoác lại ba lô.

“Lại đây!”. Chẳng hiểu sao Lâm Sở muốn nói gì mà cứ nhất quyết kéo tôi tới chỗ nhà vệ sinh.

“Sao? Không có ai đâu, nói đi!”. Chúng tôi đứng trong nhà vệ sinh.

“Mấy hôm nữa cậu cũng đi hả?”. Lâm Sở vừa rửa tay vừa hỏi.

“Ồ”. Tôi nhìn vào gương, chỉnh lại tóc tai.

“Đến đó phải chú ý một chút! Minh có bạn làm cảnh sát ở đấy”. Lâm Sở rút từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi.

“Không phải chứ?”. Cô ấy làm tôi buồn cười chết mất. “Cậu tưởng mình đi vào chỗ chết hả?”

“Nói linh tinh! Tức quá, người ta có lòng tốt mà cậu lại nói thế, cẩn thận không bị bọn xấu bán về quê đấy”. Lâm Sở bực mình vì thấy tôi tưởng cô ấy đùa.

“Thôi, bán mình đi, cậu mua được một cái len nữa đấy!”. Tôi dựa người vào bồn nước, cười cười.

“Thôi đi, bán cậu để khổ cho con nhà người ta à, chỉ có Cố Đại Hải không trốn được nên mới phải chịu...”. Lâm Sở còn chưa nói hết câu, tôi đã thấy Cố Đại Hải bước vào.

“Này, sao anh dám vào đây hả?”. Tôi kinh ngạc, trợn mắt quát Cố Đại Hải.

“Á!”. Cố Đại Hải vội vàng chạy ra ngoài, chưa đến hai giây sau lại chạy vào.

“Anh có thôi đi không? Không khéo người ta bắt anh vì tội dâm dê đấy!”. Lâm Sở té nước vào mặt Cố Đại Hải.

“Không phải!”. Cố Đại Hải đưa tay lên lau mặt. “Đây rõ ràng là nhà vệ sinh nam mà!”

14.

Tiền Lâm Sở đi rồi, chúng tôi liền nhận được một tin vui: Cố Tiểu Khê đồng ý sang Nhật du học. Cả nhà họ Cố sung sướng hoan hỉ, giống như một liều thuốc trợ tim, bố chồng tôi bỗng dưng khỏe mạnh trở lại, mẹ chồng tôi cũng nhẹ lòng.

“Tiểu Ngư à, Tiểu Khê bên nhà Đại Hải đi ra nước ngoài thật hả?”. Mẹ tôi gọi điện hỏi.

“Vâng ạ. Visa làm xong rồi, sắp đi.”

“Ồ, mẹ rất quý con bé, hay để mẹ đi tiễn cùng nhé!”. Nghe mẹ nói thế, tôi thấy hơi khó chịu, trên đời này, ngoài tôi ra, hình như nhìn thấy con gái nhà ai, mẹ tôi cũng yêu quý lắm ấy.

“Tùy mẹ, đi thì đi, không đi cũng được!”

“Ồ, thế để mẹ xem người nào ở nhà mình đi tiễn được nhé!”. Mẹ tôi cúp điện thoại. Tôi không nhớ rõ khi đó, đầu tôi có phải là đầu lợn không nữa mà chẳng nói gì, mấy ngày hôm sau đã quên luôn chuyện này.

“Tiểu Khê, đồ đạc mang hết rồi chứ?”. Cố Đại Hải kiểm đầu được một cái ô to to nhét tất cả chúng tôi lên: bố chồng, mẹ chồng, Cố Tiểu Khê, cả đại biểu của gia đình chúng tôi - Thẩm Lăng - nữa. Tôi chỉ muốn đập đầu chết luôn cho xong. Thẩm Lăng lại còn cố ý ngồi bên cạnh Cố Tiểu Khê chứ!

“Mang đủ rồi ạ”. Giọng của Cố Tiểu Khê rất bình tĩnh, bình tĩnh như trời yên biển lặng trước khi giông tố ập đến.

“Sao em cứ uống nước mãi thế?”. Lúc tới đường cao tốc, gặp phải đoạn tắc đường. Cố Đại Hải mới quay sang hỏi tôi, khi đó, tôi đã uống hết một chai nước khoáng, đang định mở thêm chai nữa.

“Em khát”. Tôi suýt sặc.

“Ồ, tí lại tha hồ mà đi vệ sinh nhá!”. Cố Đại Hải cười hì hì.

“Thôi, lái xe đi!”. Tôi nhìn Thẩm Lăng qua gương chiếu hậu. Tôi điên mất, mẹ tôi cứ ai không cử, nhất quyết bắt Thẩm Lăng đi, biết thế này chẳng cần ai ra tiễn biệt cho xong. Cố Tiểu Khê cúi đầu, nắm chặt quai túi xách, lúc làm cho nó dài ra, lúc lại kéo ngắn lại. Bố mẹ chồng tôi vờ như không nhìn thấy, chẳng nói gì cả.

“Này, anh đi nhanh hơn được không?”. Tôi ôm bụng, khẽ giục Cố Đại Hải.

“Anh đã bảo đừng có uống nhiều nước rồi mà!”. Cố Đại Hải khó chịu.

“Im đi!”. Mồ hôi tôi vã ra. Đến sân bay, chẳng nói chẳng rằng, tôi chạy ngay tới nhà vệ sinh, chỉ sợ mở miệng nói là sẽ tè ra quần mất. Lúc ra khỏi đó, tôi thấy Cố Tiểu Khê đang ôm bố mẹ, sau đó ôm Cố Đại Hải, đợi tôi đi tới thì quay sang ôm tôi một cái, rồi mắt ngân ngẩn lệ nhìn Thẩm Lãng, răng cắn chặt vào môi, miễn cưỡng nói: “Cảm ơn anh đã tới tiễn em.”

Mặt Thẩm Lãng tái xanh.

“Anh sao thế?”. Cố Đại Hải sờ trán Thẩm Lãng.

“Không sao”. Thẩm Lãng cắn răng nói: “Anh hơi say xe, sang bên kia ngồi chút đã...”

“Sao giờ lại bị say xe nhỉ? Hồi trước đi học có bị đâu”. Cố Đại Hải tỏ vẻ hoài nghi

“Không sao, không sao! Để em đi xem anh ấy thế nào, anh tiễn Tiểu Khê đi!”. Tôi kiểm có theo Thẩm Lãng tới ngồi trên ghế đợi.

“Say xe thì bảo nó vào nhà vệ sinh mà nôn con ạ”. Mẹ Cố Đại Hải đưa cho tôi bịch khăn giấy.

“Dạ”. Tôi liếc mắt nhìn Thẩm Lãng đang ngồi chờ ra, cúi đầu nín lặng. Tôi muốn nói gì đó nhưng sợ mình nói linh tinh lại khiến anh ấy buồn hơn. Đột nhiên Thẩm Lãng bật dậy, định lao vào trong, thấy thế, tôi vội vàng kéo anh ấy lại. Mọi người trong sân bay quay lại nhìn chúng tôi.

“Anh làm gì đấy hả?”. Tôi nắm chặt lấy vạt áo Thẩm Lãng.

“Bỏ anh ra! Em tránh ra đi!”. Thẩm Lãng đẩy tôi, anh ấy khỏe thật, làm tôi ngã lún xuống đất. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc anh ấy dám làm thế này với tôi.

“Anh có thể làm gì hả?”. Tôi đứng dậy, tát cho anh ấy một cái.

“Đây là cơ hội cuối cùng của anh, cô ấy sắp đi rồi!”. Mắt vẫn lên những tia máu đỏ, Thẩm Lãng tức giận tát lại tôi. Cái tát khiến tôi sững sờ, anh ấy cũng đỡ người.

“Anh đi đi!”. Tôi chỉ tay. “Đi đi! Có giỏi thì đi đi! Anh làm được gì chứ? Hả? Anh đã làm được cái gì? Lúc nào cũng nói người này hại anh, người kia hại anh, em thật không hiểu nổi, có ai kè dao vào cổ anh, ép anh làm không? Anh nói đi!”. Tôi đẩy anh ấy, Thẩm Lãng loạng choạng lùi ra phía sau mấy bước rồi ngồi phịch xuống đất.

“Này cô, không sao chứ?”. mấy nhân viên trong sân bay chạy lại hỏi, họ không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Không sao”. Tôi rút giấy ăn ra lau miệng, chảy máu rồi.

“Ha ha ha...”. Thẩm Lãng ôm mặt cười, cười đến nỗi nước mắt chảy ra, sau đó, anh ấy lặng lẽ bỏ đi.

“A lô, Cố Đại Hải à?”. Tôi vừa đi ra phía ngoài vừa gọi điện cho Cố Đại Hải.

“Sao thế em?”. Giọng Cố Đại Hải gấp gáp, chắc anh ấy tưởng đã xảy ra chuyện lớn.

“Tòa soạn có chút việc, em phải về xử lý gấp. Em và Thẩm Lãng đi trước đây, anh đưa bố mẹ về sau nhé!”. Tôi vội tay taxi.

“Ồ, OK! Em đi đi! Anh sẽ bảo bố mẹ”. Cố Đại Hải thở phào rồi cúp máy.

“Chị... đi đâu ạ?”. Nhìn bộ dạng của tôi, cậu tài xế hơi hoảng.

“Công ty XX”. Tôi bảo cậu ta đưa tôi tới chỗ A Mông.

15.

“Cậu sao thế?”. A Mông nhìn tôi chăm chăm.

“Đừng hỏi nữa!”. Tôi ôm miệng.

“Miệng cậu sao vậy?”. A Mông đúng là thô lỗ cô ấy kéo giạt tay tôi ra làm miệng tôi đau nhói.

“Thằng nào đánh cậu hả?”. A Mông giận dữ.

“Cậu đừng hét nữa được không?”. Tôi vội ngăn.

“Thẩm Lãng đánh cậu?”. A Mông rót nước cho tôi. “Sặc, anh ấy dám làm thế á?”

“Chỉ dám với mình thôi...”. Tôi nhìn vào gương, lau miệng.

“Xem ra lần này là thật rồi”. A Mông châm thuốc.

“Chắc thế! Thẩm Lãng đúng là đồ khốn kiếp! Thế này thì làm sao mình gặp Cố Đại Hải được chứ?”. Giờ tôi chẳng biết phải về nhà kiểu gì đây.

“Đến chỗ Lâm Sở đi, cô ấy đưa chìa khóa ỉnh rồi”. A Mông móc chìa khóa ra, ném cho tôi.

“Đành vậy”. Tôi nhặt chùm chìa khóa lên. “Bảo với Cố Đại Hải là... cậu muốn mình ở với cậu vài hôm nhé!”

“OK!”

16.

“Mẹ, con về rồi ạ”. Tôi đang đứng cởi giày ở ngoài cửa thì một con chó xông đến, sủa nhặng xị. “Đồ khốn! Chó ở đâu ra thế này?”. Tôi tiện tay lấy giày phang cho nó mấy phát.

“Về nhà rồi à?”. Mẹ tôi chạy từ trong bếp ra. “Trời ơi, mặt con làm sao thế? Cố Đại Hải dám đánh con hả?”

“Mẹ này, mẹ nhìn mọi việc theo chiều hướng tích cực được không ạ? Con bị va vào cửa”. Thật là... mẹ còn chưa nhìn thấy miệng tôi mấy hôm trước đây, sưng to tướng.

“Trời ạ, thế Cố Đại Hải có biết không?”. Mẹ giúp tôi đặt túi xuống.

“Không ạ. Mẹ đừng nói với anh ấy nhé! Mà con chó này là thế nào vậy ạ?”. Tôi chỉ tay về phía con chó.

“À, mẹ bảo An Nguyệt mua đấy”. Mẹ nhìn tôi. “Tên nó là Đang Đang.”

“Xấu khiếp!”. Tôi còn hình dung ra nó đang lang thang ngoài đường tìm xương nữa.

“Anh con đâu ạ?”. Tôi chạy ngay vào trong bếp kiểm đồ ăn.

“Này, còn sống đấy!”. Mẹ vội đập thìa vào tay tôi.

“Con ăn một miếng thôi mà...”. Tôi giơ tay lên xuyết xoa.

“Đúng rồi, dạo này, thằng anh con cứ lẩn thẩn làm sao ấy”. Mẹ tôi hạ giọng.

“Bệnh nặng ạ?”. Nghe vậy, tôi hơi khó chịu, đánh tôi xong, anh ấy lại bị thần kinh thế này nữa! Sao tôi đen đui thế không biết? Ông trời có mắt, tôi còn chưa tính sổ với anh ấy đây.

“Chẳng biết nữa, ghê lắm, cứ dờ dờ dẫn dẫn, gọi thì trả lời, còn nếu không, cả ngày chẳng nói câu nào, nếu không chơi với con chó này thì nó chẳng thèm để ý đến cái gì nữa”. Mẹ tôi thở dài. “Chả hiểu kiếp trước mẹ phạm tội gì mà kiếp này lại sinh được hai đứa con như chúng mày nữa.”

Thẩm Lãng vừa thấy tôi liền giật mình sợ hãi, sau đó cứ nhìn tôi chằm chằm.

“Nhìn cái gì mà nhìn?”. Tôi quát.

“Xin lỗi!”. Anh ấy giờ mới mở miệng.

“Biến! Nói gì cũng vô ích, lo mà giải quyết chuyện của anh đi! Yên tâm, không ai biết chuyện này đâu.”

“Cám ơn em nhé!”. Thẩm Lãng cười cười, thà anh ấy không cười còn hơn, cười gì mà như khóc.

17.

Ăn cơm tối xong, đang định quay về chỗ Lâm Sở thì tôi nhớ ra giờ này, bên đó chẳng có ai, thà ở nhà vài hôm còn hơn. Lâu lắm tôi không được ngủ trên giường của mình rồi. Tôi leo lên giường, ôm laptop, vào mạng chat với Lâm Sở.

“Xoảng...!!!”. Một loạt âm thanh chói vang lên.

“Ai thế?”. Tôi mặc áo khoác, bước ra ngoài. Phòng khách chẳng có ai cả. Quay lại, tôi thấy bố mẹ đang đứng ngay phía sau.

“Trời ạ, làm con sợ chết mất!”. Tôi ôm ngực.

“Bố làm gì thế ạ?”. Bố tôi đặt thứ đang cầm trên tay xuống chân tường, đó là cây gậy tôi vẫn dùng để tập võ hồi nhỏ. “Bố định “đại nghĩa diệt thân” đấy à?”

“Ăn với chả nói!”. Bố đá tôi một cái.

“He he, con đùa thôi mà”. Tôi định về phòng lên mạng tiếp, Lâm Sở vẫn đang đợi, nhưng đúng lúc đó, từ trong bếp lại phát ra tiếng loảng xoảng.

“Ai thế?”. An Nguyệt bước tới chỗ chúng tôi.

“Tôi xem sao!”. Tôi đẩy An Nguyệt vào bếp. Cho dù đó là trộm hay là bọn lưu manh thì cũng chẳng sao, đã có An Nguyệt chắn trước tôi rồi.

“Ở đâu? Chạy đâu mất rồi? Sao lại không thấy nữa?”. Chẳng biết Thẩm Lãng đang tìm cái gì mà lời hết đồng chai lọ ra, hết nhắc lên rồi lại đặt xuống, mồ hôi anh ấy vã ra như tắm.

“Anh làm gì vậy hả?”. Tôi định đập cho anh ấy một phát nhưng bị mẹ ngăn lại.

“Suyt, nó đang mộng du đấy!”. Mẹ tôi hươ tay trước mặt Thẩm Lãng.

“Đâu rồi? Đâu mất rồi? Đang ở đâu thế?”. Thẩm Lãng vẫn mãi mê tìm đồ.

“Anh tìm cái gì thế?”. Tôi quỳ xuống trước mặt Thẩm Lãng, mắt anh ấy không có chút thần sắc nào, hoàn toàn mơ hồ.

“Bác sĩ, anh ấy không sao chứ ạ?”. Tôi đưa Thẩm Lãng tới bệnh viện điều trị tâm lý. Sáng nay, khi tỉnh dậy, Thẩm Lãng chẳng có vẻ gì khác thường cả, lại còn ngạc nhiên nhìn cả nhà khi thấy chúng tôi vây quanh anh ấy.

“Cậu ấy bị ức chế một chút”. Bác sĩ vừa nói vừa nhìn bài test tâm lý của Thẩm Lãng.

“Quả là thế, dạo này anh ấy gặp nhiều chuyện”. Tôi kể lại cho bác sĩ nghe những việc đen đủi mà Thẩm Lãng vừa gặp phải.

“Uống ít thuốc vậy!”. Ông bác sĩ chẳng biết làm thế nào. Chuyện nhà tôi mấy năm nay chẳng khác gì trên phim, tình tiết lâm li, có lẽ tôi phải viết thành kịch bản rồi bảo Lâm Sở đi quay mới được.

“Anh hãy thả lỏng người ra! Nghe tôi nói đây, bây giờ, anh chỉ nghe được giọng của tôi thôi...”. Tôi đứng bên ngoài nhìn bác sĩ thôi miên Thẩm Lãng.

“Chị này, anh ấy chưa đến mức điên phải không ạ?”. Tôi hỏi chị bác sĩ ở bên cạnh.

“Mọi người phát hiện kịp nên không sao đâu.”

“Vâng.”

“Tiểu Ngư, mời anh đi ăn đi!”. Từ phòng điều trị đi ra, tâm trạng Thẩm Lãng khá hơn hẳn.

“Được, ăn uống no say rồi lại đánh em nhé!”. Nói xong, ngay lập tức tôi thấy hối hận, bác sĩ đã dặn tôi không được nhắc tới những chuyện khiến anh ấy bị kích động rồi mà tôi lại quên mất. Tôi vội nói, “Kiếm cái gì đó ngon ngon ăn đi!”

“Chúng ta tới quán “Lão Mạc” đi!”. Thẩm Lãng đề nghị.

“Tùy anh, ăn gì cũng được”. Tôi vòng xe lại.

Đây là lần đầu tiên tôi ngồi ăn với Thẩm Lãng lâu đến vậy, ăn từ lúc một giờ đến tận bốn giờ chiều mới xong, khi ăn còn cười nói vui vẻ. Thực ra, ngoài việc cứ để người ta ức hiếp ra thì Thẩm Lãng cũng không tồi.

“Em về nhà à?”. Ra đến cửa, Thẩm Lãng hỏi tôi.

“Em tới chỗ Lâm Sở ở, đợi vết thương khỏi hẳn mới về”. Tôi nhẹ nhàng nói.

“Không sao chứ?”. Thẩm Lãng đột nhiên dừng lại, đưa tay sờ lên miệng tôi.

“Á! Đồ khốn!”. Không suy nghĩ gì cả, tôi giơ chân lên đá làm Thẩm Lăng lăn từ trên thềm xuống đất.

11. Chương 11

Ngày mừng một tháng đó, tôi và Hoa Thiên chính thức được cử đi thực hiện bộ sách ảnh. Cố Đại Hải vừa giúp tôi xếp đồ vừa nhắc nhở mặt mày.

“Anh sao thế? Có phải em đi vào chỗ chết đâu cơ chứ!”

“Còn khó chịu hơn cả việc đi chết ấy!”. Cố Đại Hải đang gấp quần áo cho vào va li. Trước đây tôi toàn nhét bừa vào nên chỉ được mấy bộ đồ đây, sau đó lại tức giận chửi rửa cái va li bé.

“Anh cứ ở đó đợi em về đi! Em nói cho anh biết, anh phải ngoan ngoãn đấy, nếu em phát hiện ra anh có bồ nhí thì anh chết với em!”. Tôi dí tay vào trán Cố Đại Hải.

“Chả nghiêm túc gì cả! Anh để thuốc bổ ở đây nhé, màu xanh là loại bổ sung chất từ rau quả, mỗi ngày bốn viên, loại trắng bổ sung canxi, mỗi ngày hai viên, còn lại là vitamin, mỗi ngày một viên!”. Cố Đại Hải đổ thuốc ra đêm.

“Biết rồi, biết rồi!”. Cố Đại Hải bảo ăn uống ở ngoài chắc chắn không tốt nên mua cho tôi bao nhiêu thuốc bổ, nhìn qua thấy chẳng khác gì đồng thuốc Thẩm Lăng đang uống.

“Đúng rồi, rảnh rồi nhớ ghé qua nhà em xem nhé, Thẩm Lăng vẫn đang điều trị đấy!”. Trước lúc ngủ, tôi không quên dặn Cố Đại Hải.

“OK! Anh là ôsin của nhà em mà, gọi lúc nào là tới ngay lúc ấy”. Nói xong, anh ấy liền cúi người hành lễ.

“Thôi đi! Mà anh cũng phải đến chỗ Triệu Bồi đấy, bụng chị ấy đã to ra phết rồi, nhờ mà có chuyện gì...”

“Đi cẩn thận nhé!”. Đồng nghiệp trong tòa soạn còn đặc biệt thân tình ra tiễn chúng tôi nữa, thực ra, tôi biết tổng là họ chỉ nhân cơ hội này để lấy tiền công đi ăn uống thôi.

“Biết rồi, biết rồi!”. Tôi bực dọc nói. Chào tất cả mọi người xong, Hoa Thiên và tôi lên xe để ra ga. thật là... lộ phí của chúng tôi bị họ khấu mất một ít rồi.

“Đợi chút đã!”. Xe vừa xuất phát thì Cố Đại Hải phi tới, phanh ngay trước mũi xe bọn tôi làm đầu tôi va vào lưng Hoa Thiên.

“Gì thế?”. Tôi nghĩ Cố Đại Hải có chuyện gì gấp nên chẳng kịp để ý xem Hoa Thiên có bị sao không, vội vàng xuống xe.

“Anh nói lại nhé, màu xanh là thuốc rau quả, bốn viên một ngày, màu trắng là thuốc canxi, hai viên một ngày, còn lại là vitamin, một viên một ngày, không được uống nhầm đấy!”. Hóa ra là thế!

“Em còn tưởng xảy ra chuyện gì nữa, đúng là...”. Tôi bực mình mặt đỏ tía tai.

Cố Đại Hải còn đi theo xe chúng tôi tới tận ga rồi nhìn tôi lên tàu. Anh ấy cứ đứng mãi ở sân ga, may mà không chạy theo tàu, chứ người nào không biết, có lẽ sẽ nghĩ là bọn tôi đang đóng phim, nam diễn viên chính lại có cả cái bụng bia to bự nữa...

2.

“Cũng sạch sẽ đấy!”. Đến nơi, chúng tôi được mấy người tiếp đón, họ dẫn chúng tôi tới một khu nhà nhỏ nhưng rất sạch sẽ.

“Cám ơn! Cám ơn!”. Hoa Thiên nhiệt tình bắt tay họ.

“Đừng khách sáo, nhiệm vụ của chúng tôi đã xong rồi nhé! Có gì cần thì cứ gọi điện thoại! Nghỉ ngơi thoải mái đi, mai tôi đưa anh chị tới chỗ chụp ảnh”. Đón chúng tôi là một đôi nam nữ, người con trai là chủ nhiệm tòa soạn địa phương, họ Diêu, rất béo; người con gái là nhân viên, họ Tạ.

“Ha ha ha...”. Đợi bọn họ đi rồi, tôi mới lần ra cười. Tạo hình của anh chàng tên Diêu kia lồ bịch quá, đúng là chuẩn mực của câu “ở giữa sân băng, hai bên hai sợi thép”, buồn cười hơn nữa là anh ta còn cố tình để tóc ở bên trái rất dài, vắt sang cả bên phải.

“Anh sợ em không nhìn nổi nên phải tìm cách đuổi bọn họ đi sớm đấy!”. Hoa Thiên cũng cười theo tôi.

“Ôi trời ơi, buồn cười chết mất!”. Tôi đang cười dở thì điện thoại bỗng đổ chuông, chẳng nhìn cũng biết đó là Cố Đại Hải. Hoa Thiên biết ý, lui về phòng, sắp xếp đồ đạc.

“Em cười cái gì thế hả?”. Cố Đại Hải hỏi.

“Ha ha ha, anh đã gặp ai mà ở giữa là sân băng, hai bên hai sợi thép bao giờ chưa?”. Tôi đóng cửa phòng lại rồi lúi đờ ra.

“Câu đó anh biết, nhưng sao?”. Cố Đại Hải hào hứng, dạo này, anh ấy bị tiêm nhiễm từ tôi cái tính thích buôn chuyện.

“Trên sân băng đây một cái lưới thép, ha ha...”

“Ha ha ha...”

“Nước nóng”. Hoa Thiên nhẹ nhàng gõ cửa rồi bước vào, đặt phích nước nóng lên sàn.

“Cảm ơn nhé!”. Tôi giơ tay ra hiệu.

“Em đã uống thuốc chưa?”. Cố Đại Hải hỏi.

“Rồi, đúng liều.”

Hoa Thiên đóng cửa đi ra, trước đó còn quay lại nhìn tôi, miệng cười tủm tỉm.

3.

“Ở đây không có chỗ nào shopping được cả, chỉ có siêu thị ở đằng đông bên kia thôi, trước cửa có chỗ đỗ xe nữa...”. Lão Diêu chỉ đường cho chúng tôi, Hoa Thiên đã tới bến xe bus xem trước, tôi và Tiểu Tạ đi đằng sau.

“Chị Thẩm, đó là bạn trai chị à?”. Khuôn mặt của Tiểu Tạ tròn xoe, trông rất đáng yêu, khiến người ta có cảm giác thuần khiết. Nhìn Tiểu Tạ, tôi lại nghĩ đến A Thi, ngày xưa chị ấy cũng vô tư, không vướng sự đời như thế, vậy mà bây giờ đã bị cái xã hội này làm cho thay đổi mất rồi.

“Không, chị có chồng rồi”. Tôi cười.

“Ôi, thật à? Em cứ tưởng chị tới cùng bạn trai, còn ngưỡng mộ hai người”. Cô ấy thủ thỉ.

“Ha ha, chồng chị hết lòng với chị lắm”. Tôi đột nhiên nhớ tới Cố Đại Hải, chẳng biết giờ này anh ấy đang cho Du Du ăn hay là cắt móng cho Bội Bội nữa, móng chân Bội Bội rất dài, toàn làm xước thảm.

“Tiểu Ngư, hôm nay mình tới chụp ở chân núi nhé!”

“À... Tùy anh thôi, em chỉ có nhiệm vụ biên tập từ ngữ, anh muốn đi đâu thì đi!”. Đang ngẩn người ra, nghe Hoa Thiên hỏi, tôi hoàn hồn lại ngay. Thật là... tự nhiên lại nhớ tới Cố Đại Hải, chắc bây giờ, tên béo đó ở Bắc Kinh đang hắt hơi đây.

Nơi đây quả thật rất đẹp, Hoa Thiên đúng là biết chọn cảnh. Tôi ngồi trên một hòn đá to, tay cầm một cái lá cây mới nhặt được lúc này, định đem về nhà ép sách.

“Chỗ này đẹp đấy!”. Hoa Thiên đi một vòng rồi quay lại, ngồi cạnh tôi.

“Đúng là non xanh nước biếc, ở Bắc Kinh đâu có mấy chỗ được như thế”. Tôi mở chai nước khoáng ra. “Ngày trước, em hay thắc mắc là tại sao lần nào chụp ảnh, Lâm Sở cũng muốn đi xa. Giờ mới biết, mấy nơi đẹp đều toàn là những chỗ nhỏ bé thế này.”

“Ha ha, một chưa?”. Hoa Thiên nhìn tôi, mắt anh ấy ánh lên cái nhìn khó hiểu.

“Không mệt”. Tôi định đứng lên, không ngờ loạng choạng suýt ngã xuống sông, may mà có Hoa Thiên kéo lại.

“Chậm thôi, đừng có hấp tấp!”

“Sợ quá!”. Tôi vỗ ngực, suýt nữa thì thành cá rồi.

“Ha ha...”. Tự nhiên Hoa Thiên bật cười.

“Cười cái gì?”

“Anh nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em bị va đầu vào cửa kính”. Hoa Thiên gặp người xuống vì cười.

“Trời ạ, chuyện đen đủi thế mà anh vẫn nhớ hả?”

Sáng hôm đó, tôi còn chưa tỉnh ngủ vì cả đêm hôm trước bạn nói chuyện điện thoại với Ngụy Tử Lộ, mãi hai đứa mới làm lành với nhau, thế mà bị mẹ tôi dựng dậy, bắt đi xem mặt họ hàng của An Nguyệt.

“Ôi mẹ ơi...”. Lẽo đẽo đi theo mẹ, tôi ca cẩm. “Con và Ngụy Tử Lộ hòa bình thật rồi mà, anh ấy còn bảo cuối tuần tới nhà mình ăn cơm nữa.”

“Mẹ không tin! Con với Ngụy Tử Lộ cứ giận dỗi mãi thế mà không mệt à?”. Mẹ vốn không thích tôi và Ngụy Tử Lộ ở bên nhau vì bà nghĩ tôi toàn ăn hiếp Ngụy Tử Lộ, tuân thủ đúng nguyên tắc “Không thể để người tốt bị làm hại” nên mẹ kiên quyết bắt chúng tôi chia tay.

“Sao mẹ lại có ý nghĩ như thế được nhỉ? Mẹ à, ép dầu ép mỡ...”. Tôi không dám nói tiếp đoạn cuối, sợ mẹ nghe thấy thì đánh tôi chết mất. Lời chưa kịp nói ra, tôi đã bị báo ứng, chỉ thấy trán đau nhói rồi một loạt ngôi sao vòng vòng trước mặt.

Không biết các vách kính ở tiệm cà phê vừa được lau chùi sạch sẽ nên mẹ tôi tưởng cửa mở rộng hơn, liền tiện tay đẩy tôi tới, làm tôi đập đầu vào đó. Cậu phục vụ ở gần đấy không dám cười chỉ bịt miệng đứng đó, vai rung rung. Xấu hổ quá đi mất, hôm ấy trong tiệm còn đông nghịt người nữa chứ. Vừa ngồi xuống, tôi đã nghe thấy có đứa ngồi bàn bên cạnh gọi điện buồn chuyện một bà mẹ đẩy con mình vào cửa kính.

4.

Buổi tối, tôi và Hoa Thiên đi ăn đồ nướng. Đồ ăn ở đây khá ngon, có điều cái gì cũng ít. Một xiên ba cái chân gà chỉ có năm hào, cá viên gì đó là một đồng, rẻ hơn cả rau, ăn chẳng được bao nhiêu, nửa đêm tôi đã đói. Tôi kéo Hoa Thiên ra ngoài kiếm đồ ăn tiếp, tìm mãi mới thấy một cửa hàng nhỏ còn mở cửa.

“May mà kiếm được chút đồ ăn, chứ không, chắc em chết vì đói mất”. Tôi lau bàu

“Mau ăn đi, cẩn thận không bỏng đấy!”. Hoa Thiên đưa cho tôi một tờ giấy ăn.

“Vâng vâng, nói thế chứ chỗ này tuy bé nhưng đồ ăn ngon thật”. Cay quá, ăn xong, tôi vã hết mồ hôi.

“Ngày mai lên núi chụp mấy bức, em nhớ kiếm đôi giày bệt mà đi nhé!”. Hoa Thiên dặn tôi.

“Cố Đại Hải đã chuẩn bị cho em rồi.”

“Tình cảm của hai người tốt thật đấy!”. Hoa Thiên châm thuốc. “Phù... Ngưỡng mộ quá!”

“Anh biết hút thuốc từ khi nào thế?”. Trong ký ức của tôi, Hoa Thiên chưa bao giờ hút thuốc. Chỉ có chúng tôi mới hay có điếu thuốc trên tay.

“Cũng được một thời gian rồi, anh học được sau khi về nước”. Hoa Thiên ngược mắt lên nhìn tôi.

“Cai đi, không tốt cho sức khỏe đâu!”. Tôi nhìn xuống đất.

“Á!”. Tự nhiên có một vật gì đó màu trắng lao về phía tôi với tốc độ cực nhanh, chắc chắn là chuột rồi, lại còn rất to nữa. Tôi nhảy ngay lên lưng Hoa Thiên làm anh ấy giật bắn mình.

“Sao thế?”. Hoa Thiên vội vàng giữ tôi.

“Cái đó! Chuột!”. Tôi nhắm mắt, chỉ xuống đất.

“Ha ha, đó là cái túi ni lông thôi mà. Có con chuột nào lại trắng thế chứ?”. Hoa Thiên cười lớn.

“Hử?”. Tôi mở mắt ra nhìn, đúng là một cái túi ni lông thật. Tôi hấp tấp tụt xuống. “Xin lỗi nhé!”

“Ha ha, về thôi, muộn rồi đấy!”. Anh ấy kéo tôi.

Cả đêm, tôi không thể ngủ được. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải ngồi dậy, nhìn ra bên ngoài, lòng bồn chồn rối rối bởi như có nhiều sợi dây đan xen chằng chịt, cuốn thành một búi lớn, tôi có thể nhìn rõ bên trong đó có gì: Ngụy Tử Lộ, Cố Đại Hải, Hoa Thiên, những người đàn ông có quan hệ lằng nhằng với tôi đang đi lại nhảy múa trong đầu...

5.

“Ôi, buồn ngủ quá...”. Tôi ngáp một cái rồ to.

“Đêm qua em không ngủ được à?”. Hoa Thiên hỏi tôi, anh ấy vừa lắp giá máy ảnh xong, đang lấy khung.

“Cũng tạm, chắc tại lạ nhà, tối nay em sẽ ngủ ngon thôi”. Tôi nằm lên trên tầng đá.

“Em ngủ đi, chụp xong anh sẽ gọi!”. Hoa Thiên cởi áo khoác ra, đắp cho tôi.

“Cảm ơn nhé, về em sẽ giặt trả anh”. Tôi lấy mũ trùm lên mặt, người bị phơi nắng đen sì còn dễ giải quyết chứ để mặt đen là mệt lắm.

Cứ như vậy, tôi ngủ rất lâu, trong lúc mơ màng, tôi lại thấy Cố Đại Hải, anh ấy đưa ô cho tôi, còn hôn tôi nữa...

“Tiểu Ngư, chúng ta về thôi!”. Lúc Hoa Thiên gọi tôi dậy, trời đã lờ mờ tối, mặt trời cũng đã lặn.

“Em ngủ bao lâu rồi?”. Tôi dụi mắt, chuẩn bị đứng dậy.

“Không lâu lắm. Về thôi, lão Diêu bảo tối nay sẽ mời chúng ta ăn cơm đấy!”. Hoa Thiên kéo tôi đứng lên.

“Nào nào, ăn đi! Chỗ chúng tôi nhỏ, chẳng biết phải tiếp đãi hai vị thế nào cả”. Lão Diêu mặt như sắt băng kia đưa chúng tôi tới một nhà hàng không lớn lắm nhưng đồ ăn rất ngon, toàn là cá to thịt nhiều, có cả món thịt dê nướng. Tiểu Tạ cũng tới, bố người chúng tôi uống hết mấy bình rượu.

“Uống đi, uống! Để tôi rót!”. Tôi chẳng muốn uống rượu nhưng lão Diêu cứ nài mãi.

“Để tôi uống với anh, Tiểu Ngư bị dị ứng với rượu”. Hoa Thiên giải vây cho tôi. Tôi thở phào, may mà có Hoa Thiên ở đây.

“Anh ấy tốt với chị quá”. Tiểu Tạ khẽ huých tôi.

“Ha ha, anh em bạn bè mà”. Tôi gấp một miếng thịt.

“Em thấy đến tám chín phần là anh ấy thích chị đấy.”

“Khụ khụ, chị mắc ghen rồi đây này...” Tôi ôm cổ, vội kiếm gì đó để uống.

“Chậm thôi, chậm thôi!”. Tiểu Tạ vội vàng dấm nhẹ vào lưng tôi.

“Không sao, chị không sao. À, em kết hôn chưa?”. Tôi nhìn cô ấy.

“Em thì cưới xin gì chứ?”. Tiểu Tạ cúi đầu, nói rồi liếc mắt nhìn lão Diêu. Hóa ra hai người này có tư tình với nhau.

“Về thôi, về thôi...”. Hoa Thiên uống hơi nhiều, chân bước loạng choạng, tôi đành dìu anh ấy. Anh ấy còn vui vẻ bye bye với lão Diêu nữa.

“Ha ha ha...”. Lão Diêu cũng uống say, còn nôn đầy ra đất, tởm thật! Tiểu Tạ phải đỡ anh ta về.

“Chị, bọn em đi trước đây ạ!”. Tiểu Tạ dìu lão Diêu đi, tôi cũng lo kéo Hoa Thiên về khu nhà ở.

“Mệt chết mất!”. Tôi vớt Hoa Thiên lên giường, lại nghĩ làm thế này vẫn chưa ổn, liền giúp anh ấy cởi áo khoác, tháo giày, đắp chăn, sau đó mới đi ra. Vừa bước được vài bước, nhớ ra điện thoại của mình để quên trong đó, tôi bèn quay lại lấy.

“Tại sao? Tại sao chứ?”. Hoa Thiên vừa nằm vừa lăm bắm.

“Em không biết, ngoan nào, có phải anh nằm đè lên điện thoại của em không?”. Tôi thò tay xuống dưới lưng Hoa Thiên mò mẫm một hồi, động tác này hơi nhạy cảm nhưng chẳng còn cách nào khác, tôi phải lấy điện thoại về, nhờ tới Cố Đại Hải gọi tới thì sao?

“Nói cho anh biết, tại sao chứ?”. Hoa Thiên mở tròng mắt làm tôi sợ phát khiếp.

“Anh sao thế hả?”. Tôi vội vàng rút tay ra, không ngờ lại bị anh ấy ôm chặt.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc anh kém hơn Cố Đại Hải ở điểm nào?”. Mặt Hoa Thiên kề sát vào mặt tôi.

“Làm... làm gì thế? Anh định giở trò hạ lưu à?”. Tôi sợ muốn chết, nghiêng đầu tìm điện thoại.

“Anh thực sự, thực sự... muốn...”. Hoa Thiên lao vào định hôn tôi.

“Á!”. Tôi vớ lấy cái ống kính, đập cho Hoa Thiên một phát thật mạnh. Anh ấy hét lên rồi dừng ngay lại, ngồi yên không động đậy. Tôi nhặt điện thoại trong đống hỗn độn dưới đất lên, vội vàng chạy ra ngoài.

“Phù phù... Mẹ ơi, sợ chết mất!”. Dựa người vào lan can, tôi ôm ngực thở hổn hển.

Reng reng... Điện thoại đột ngột đổ chuông làm tôi giật bắn mình.

“A lô!”

“Vợ, sao em thở hổn hển thế?”. Giọng nói ấm áp quen thuộc của Cố Đại Hải vang lên đã giúp tôi bình tĩnh lại.

“Không sao, em vừa thấy chuột thôi, sợ quá!”. Tôi ngồi bệt xuống đất, bây giờ thấy dễ chịu hơn nhiều.

Tôi và Cố Đại Hải buôn chuyện đến tận nửa đêm, cúp máy rồi, tôi vẫn còn ngồi đó, tự nhiên lại nhớ tới Hoa Thiên. Dù sao đi nữa, anh ấy cũng rất tội nghiệp, nghĩ vậy, tôi liền chạy sang phòng anh ấy, trong đầu thầm nghĩ, không được động vào em, anh mà ôm em, em sẽ đánh chết anh đấy.

“Tại sao...”. Trên gương mặt của Hoa Thiên hình như có nước, anh ấy cứ ngồi lẩm bẩm một mình. Có lẽ chỉ mình tôi hiểu anh ấy đang nói gì. “Xin lỗi, anh tới muộn quá”. Tôi giúp anh ấy đắp chăn rồi lui về phòng.

6.

“Tỉnh chưa?”. Mười hai giờ trưa hôm sau, tôi mới tới gõ cửa phòng Hoa Thiên.

“Ồ, em đến rồi à?”. Hoa Thiên vừa mở cửa cho tôi vừa bóp trán, quần áo đầy nếp nhăn.

“Anh không sao chứ?”. Tôi chăm chú nhìn anh ấy.

“Không sao, hình như tối qua đập đầu vào cửa... Ha ha, say quá!”

“Cảm ơn anh vì tối qua giải vây cho em”. Tôi giúp anh ấy thu dọn đồ đạc đang vương vãi trên sàn.

“Lần sau cứ rót sang cốc của anh, con gái ra ngoài không nên uống nhiều rượu”. Hoa Thiên lau tóc, hình như anh ấy vừa tắm xong.

“Đúng, với những đứa con gái ngoan ngoãn thì thực sự không nên”. Tôi vừa dọn rác vừa nói. “Nhưng em lại không như thế, em chưa bao giờ ngoan hết.”

“Em muốn nói gì?”. Anh ấy ngồi xuống ghế, nhìn tôi.

“Thực ra, cuộc sống của em rất đơn giản chứ không phức tạp như những gì anh thấy đâu”. Tôi đặt đồ xuống.

“Anh biết không, em chỉ muốn yên ổn sống qua ngày thôi. Trước đây, cuộc sống của em rất hỗn loạn, ngày nào cũng gây chuyện, bây giờ, em chỉ muốn được bình yên bên người em yêu, có tiền thì tiêu, không có tiền thì không tiêu, thế thôi!”

“Nhưng cuộc sống chẳng có gì là tuyệt đối cả, em có thể sống với Cố Đại Hải đến đâu bạc răng long sao?”. Hoa Thiên run run châm thuốc.

“Em chưa bao giờ nghĩ xa xôi đến vậy”. Tôi giật miếng thuốc trong tay anh ấy. “Dù sao cũng chẳng biết tương lai thế nào, có thể bọn em sẽ được sống bên nhau mãi mãi, cũng có thể không, nhưng bây giờ, em chỉ nghĩ đến cuộc sống hiện tại thôi, hi vọng nó sẽ không thay đổi.”

“Em thật sự nghĩ vậy sao?”. Hoa Thiên nhìn tôi chăm chăm.

“Trong vòng mười năm nữa, em sẽ không thay đổi!”. Tôi đứng lên, bước ra ngoài. “Chiều nay, chúng ta đặt vé về nhé! Cũng chụp gần xong rồi mà.”

“Anh biết rồi”. Anh ấy ngồi bất động.

“Sao mới đến có mấy ngày mà đã lại đi ngay thế?”. Lão Diêu vội vàng chạy tới tiễn chúng tôi, may mà vẫn kịp, suýt nữa là bọn tôi lên tàu mất.

“Mọi việc xong xuôi rồi mà”. Hoa Thiên bắt tay anh ta.

“Vậy hai người đi cẩn thận nhé! Nếu chúng tôi tiếp đón có gì sơ suất thì xin bỏ quá cho!”. Lão Diêu cười hi hi. “Tiếp đón có gì sơ suất” ấy hả? Tại anh ép rượu nọ kia mà suýt nữa tôi mất đường về rồi đấy, tôi bậm môi nghĩ thầm.

Không khí trên đường về khác hẳn lúc đi. Hoa Thiên ngồi im, không nói câu nào, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi cũng chẳng bận tâm tới chuyện anh ấy đang nghĩ gì nữa, động thái thích hợp nhất bây giờ là im lặng, im lặng... cho đến lúc xuống tàu.

Không ngờ vừa tới nơi, tôi đã thấy Cố Đại Hải đang đứng đợi ở sân ga. Lúc trước, tôi chỉ gọi điện báo hôm nay sẽ về thôi chứ có nói thời gian cụ thể đâu nhỉ?

“Vợ!!!”. Cố Đại Hải lao tới ôm chầm lấy tôi, còn đưa cả Bội Bội theo nữa.

“Bội Bội!”. Tôi hét lên.

“Này, em chỉ thấy mỗi nó thôi hả?”. Cố Đại Hải đưa tay chỉ vào ngực mình.

“Thấy rồi, thấy rồi! Ngoan nào!”. Tôi vỗ nhẹ lên má Cố Đại Hải.

“Hoa Thiên, về nhà tôi ăn cơm luôn chứ?”. Cố Đại Hải nhìn thấy Hoa Thiên ở phía sau.

“Cảm ơn, không cần phiền đến hai người đâu, em tự bắt xe về được, cũng còn mấy việc phải lo nữa”. Hoa Thiên cười rồi bước đi, mặt không chút biểu cảm.

“Tên nhóc đó bị sao vậy?”. Cố Đại Hải chỉ về phía Hoa Thiên, hỏi tôi.

“Anh quan tâm đến anh ấy làm gì? Không nhớ em đúng không?”. Tôi ôm con chó, quay lưng bước đi.

“Đừng, anh nhớ mà! Nhớ đến chết đi được ấy!”. Cố Đại Hải đẩy đám người xung quanh rồi chạy theo tôi. “Vợ, anh nhớ vợ lắm lắm!”. Cố Đại Hải còn hét rõ to nữa chứ, làm mọi người đều quay lại nhìn. Tôi vừa cười vừa sải bước đi, Tiểu Bội Bội nằm ngoan trên vai tôi, sủa gâu gâu cổ vũ Cố Đại Hải. Lúc tới bãi đỗ xe, tôi mới biết, thì ra Cố Đại Hải mang cả Đu Đu tới, con mèo đang nằm cuộn tròn trong xe đợi chúng tôi.

Về nhà đúng là tốt thật! Tôi nằm trên giường, nghĩ.

“A lô, Lâm Sở à? Cậu về chưa?”. Tôi gọi điện thoại cho Lâm Sở.

“Cậu là thầy bói à?”. Phía Lâm Sở rất ồn ào. “Mình vừa ra khỏi sân bay.”

“Thế thì đừng về nhà vội, tới chỗ mình ăn cơm đã!”. Tôi kéo tai Đu Đu.

“Thôi khỏi, mình không muốn làm kì đà cản mũi hai người, Cố Đại Hải lại mất vui”. Hình như Lâm Sở đã lên taxi, tôi nghe thấy có tiếng người hỏi đi đâu.

“Được, để sau, gọi cả A Mông nữa!”. Tôi cúp máy.

“Cố Đại Hải!”. Tôi nằm ườn trên giường, gọi to.

“Đến đây, thưa ngài!”. Cố Đại Hải cầm thìa lon ton chạy vào, lại còn quần tạp dề nữa, nhìn anh ấy y như một ông đầu bếp thực thụ.

“Ha ha... Tối ăn gì?”. Thấy bộ dạng đó, tôi bật cười rồi chống cằm hỏi chồng.

“Toàn món ngài thích ăn đấy ạ: đậu xào, xương hầm, canh hải sản, món chính là cơm”. Cố Đại Hải xòe ngón tay ra đếm.

“Được, cho lui!”. Tôi khoát tay.

“Vâng!”. Cố Đại Hải cúi đầu, đi giật lùi ra cửa.

“Chuối quá! Đu Đu, mau nhìn điệu bộ ngốc nghếch của bố con kìa!”. Tôi đặt con mèo lên đùi, Bội Bội nhìn thấy thế liền ngóc đầu dậy. “Không được đánh nhau, con ngoan là không được đánh nhau đâu đấy!”. Tôi vỗ về cả hai rồi lấy báo ra đọc.

7.

“Các cậu chết đâu hết thế hả?”. Lúc nào A Mông cũng tới muộn nên tôi hẹn cô ấy bảy rưỡi tối gặp nhau ở trước cửa nhà hàng, còn tôi và Lâm Sở hẹn nhau lúc tám giờ, thế mà cuối cùng cô ấy cũng chỉ tới sớm hơn chúng tôi có năm phút.

“Im ngay! Có lần nào cậu không đến muộn cơ chứ? Ai không biết, chắc lại tưởng cậu sợ bị siết nợ đấy!”. Lâm Sở chỉ vào A Mông nói.

“Đúng, chả có tí khái niệm thời gian gì hết!”. Tôi gật đầu.

“Bên kia, mau gọi món đi, đói chết mất!”. A Mông đã đặt bàn từ trước rồi.

“Này, nói thật đi, Hoa Thiên không làm gì cậu chứ?”. A Mông cởi chiếc áo vest đẹp tuyệt của cô ấy ra.

“Mua bộ này chắc phải dùng hết cả năm tích góp của Lý Triển Bằng hả?”. Lâm Sở sờ vào chiếc áo. “Đạo này cũng khá nhỉ, không để Lý Triển Bằng nộp tô nữa mà chuyển sang hiện vật cơ đấy!”

“Thôi đi, tay bẩn, dính đầy mỡ vào áo tớ bây giờ!”. A Mông lấy đũa gấp tay Lâm Sở ra.

“Mình thì có chuyện gì được chứ? Hoa Thiên và mình chỉ là quan hệ công việc bình thường thôi”. Tôi vừa uống bia vừa nói, cố gắng che giấu chuyện đêm hôm đó.

“Nhưng mà, mình đang nghĩ, thực ra Hoa Thiên cũng được phết đấy”. Lâm Sở chép miệng.

“Cậu thích người ta rồi hả?”. Tôi nhớ ra chuyện mẹ Lâm Sở rất để ý tới Hoa Thiên, liền toét miệng cười.

“Cười cái gì? Diên à?”. Thấy tôi như thế, Lâm Sở cáu tiết.

“Cậu nghĩ ra cái gì hay ho cả?”. A Mông vỗ vai tôi.

“Ha ha... Không có gì, mình vừa nhớ đến cuộc điện thoại lần trước mẹ Lâm Sở gọi ình ấy mà”. Tôi nháy mắt.

“Ồ, đúng rồi!”. A Mông chỉ tay vào Lâm Sở. “Mẹ cậu thích Hoa Thiên lắm, định gả cậu cho lão ấy nữa đấy!”

“Gả cái con khỉ!”. Lâm Sở giận, mặt đỏ ửng lên.

“Ha ha ha, không phải đỏ mặt đâu, ha ha!”. Lâm Sở dễ thương thật, mặt cô ấy càng lúc càng đỏ.

“Há há há...”. Ba chúng tôi kể vai bá cổ đi khỏi cửa hàng.

“Ôi, sung sướng làm sao!”. Lâm Sở khoác vai hai đứa tôi. “Cuối cùng mình cũng được sống trong cảnh hai tay ôm hai em rồi.”

“Ha ha, đồ diên, ôm người yêu mới coi là ôm chứ!”. A Mông dí tay vào trán Lâm Sở.

“Đúng đúng đúng, các cậu đều không phải là người của mình!”. Cô ấy tự nhiên buông chúng tôi ra. “Mình thì có gì chứ? Chẳng có gì hết cả! Mẹ nhà nó nữa!”. Lâm Sở ngồi phịch xuống cạnh đường.

“Sao thế?” Tôi ngồi cạnh Lâm Sở. “Đồ ngốc này, chẳng phải cậu có bọn mình sao?”

“Ha ha...!”. Lâm Sở ôm mặt cười, cười mãi, cười mãi, cười đến khi chảy cả nước mắt.

“Cậu khóc cái gì chứ?”. A Mông cũng ngồi xuống, không thèm đứng dậy nữa.

“Khóc đâu mà khóc!”. Lâm Sở không thừa nhận.

“Khóc rồi, khóc rồi...”. Tôi kéo tay Lâm Sở ra.

“Ha ha ha, mình chỉ khóc trước mặt các cậu thôi!”. Lâm Sở kéo A Mông ngồi lại cạnh mình. “Bởi vì chẳng ai biết tại sao mình khóc, chỉ có các cậu thôi, các cậu mới hiểu tất cả...”

“Không phải chết rồi chứ?”

“Mau gọi cảnh sát, gọi cảnh sát đi!”

“Này, tỉnh lại đi! Này!”

Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi bị âm thanh hỗn loạn xung quanh đánh thức.

“Có chuyện gì thế?”. Mở mắt ra, tôi thấy quanh mình là một vòng vây của các ông lão, bà lão.

“Uống nhiều quá hả? Này cô gái, về nhà đi, trời lạnh đấy!”. Một cụ già vỗ về tôi.

“Này!”. Tôi vội quay sang lay Lâm Sở.

“Không dậy đâu!”. Mắt Lâm Sở vẫn nhắm tịt lại.

“Dậy mau!”. Tôi đứng lên làm Lâm Sở ngã ra phía sau, lúc đó cô ấy mới tỉnh.

“Chuyện gì thế? Đây là chỗ quái nào hả?”. Lâm Sở nghĩ một hồi mới nhận ra tình hình hiện tại của mình.

“Ôi mẹ ơi! Trần nhà bay mất rồi à?”. Đó là phản ứng đầu tiên của A Mông khi tỉnh dậy.

8.

Sau lần say rượu ngủ quên đó, tôi bị cảm mất mấy hôm, vừa sốt vừa ho. Lâm Sở và A Mông cũng ốm. Ba đứa tôi nằm ngoài trời lạnh cả một đêm như thế cơ mà, không lăn đùng ra mới lạ. Tôi thật sự không hiểu nổi, bình thường không tìm thấy vợ, Cố Đại Hải sẽ lo lắng nọ kia, chẳng hiểu tại sao lần này, anh ấy lại không đi tìm tôi.

“Chị là Thẩm Ngư à?”. Một người gọi điện cho tôi.

“Anh là ai?”. Tôi đang bận xì mũi.

“Chúng tôi ở bên cục phòng chống tệ nạn.”

“Người đâu?”. Tôi mang theo một vạt tề tới.

“Hi!”. A Thi vẫn cười nói vui vẻ được. Tức chết mất, đã bị làm phiền giữa lúc đau ốm, tôi còn phải mang thêm năm nghìn tệ để chuộc cả một người bạn của chị ấy nữa chứ!

“Còn cười hả? Sao lại bị bắt vào đây?”. Tôi vừa ký tên vào giấy bảo lãnh vừa mắng A Thi.

“Thì định kéo một cô em dưới trướng chạy, không ngờ nó vấp ngã, thế nên mới bị tóm”. A Thi bình thản kể, nhìn qua đã biết chị ấy vào đây nhiều nên quen rồi, chả còn tí xấu hổ nào nữa.

“Bạn chị đâu? Gọi ra đây đi!”. Nước mũi lại chảy ra ròng rọc, tôi vội vàng mở túi lấy giấy ra lau.

“Đứa kia kia! Lộ Lộ, lại đây! Bạn chị chuộc cả hai chị em mình ra rồi này!”. Nói xong, A Thi kéo một cô gái nữa tới trước mặt tôi, tôi đang cúi đầu xì mũi, chỉ nhìn thấy một đôi chân dài. Trời lạnh thế này mà mặc váy ngắn, đến mông cũng chẳng che nổi. Tới lúc ngẩng đầu lên nhìn, tôi mới ngã ngửa ra, người này tôi không những quen mà còn vô cùng quen ấy chứ: Trần Lộ!

“Cậu...”. tôi chỉ tay vào cô ấy, không thốt nên lời.

“Bạn chị xinh không? Bao nhiêu người đợi được uống rượu với nó đấy”. A Thi lại tưởng tôi ngạc nhiên vì vẻ miều của Trần Lộ.

“Chị, bọn em quen nhau!”. Trần Lộ rất xấu hổ, lấy tay đẩy nhẹ A Thi, lúc đó, chị ấy mới chịu im miệng.

“Ồ, quen à? Thế hai người nói chuyện đi nhé, chị về đi ngủ đây!”. A Thi ra đường vẫy xe.

“Tiểu Ngư, mình...”. Trần Lộ run run trong gió lạnh, trông đáng thương vô cùng.

“Mau lên xe trước đã, bên trong ấm hơn”. Tôi ôm lấy cô ấy.

“Có chuyện gì thế?”. Tôi mở cửa kính ra, châm thuốc hút.

“Cho mình một điếu được không?”. Trần Lộ nhìn tôi. Tôi liền đưa cho cô ấy một điếu.

“Mình chỉ mời rượu thôi, không nhảy đâu”. Trần Lộ kéo váy.

“Cậu có biết đây là chỗ nào không hả?”. Tôi ngồi thẳng người lên. “Đó là tổ tò vò, vào rồi không ra được nữa. Cậu nhìn A Thi xem, chị ấy có còn đáng vẻ lúc mới tới Bắc Kinh nữa không? Cậu điên rồi!”

“Ừ, ha ha...”. Trần Lộ ngửa mặt, cười sằng sặc. “Mình điên lâu rồi, kết hôn với Dương Siêu cũng là việc mình làm trong lúc bị điên đấy.”

Tôi bỗng tỉnh ra, là vì Dương Siêu... Đúng. Từ trước đến nay, Trần Lộ vốn là người không chịu nổi miệng lưỡi thế gian, thậm chí khi mấy đứa tôi đưa tiền cho cô ấy, cô ấy cũng không cầm.

Cả hai chúng tôi cùng im lặng, chỉ lặng lẽ hút thuốc, dùng điếu, từng điếu, từng điếu một...

“Đưa mình về đi! Dương Siêu còn đang đợi mình tới ăn cơm”. Tới khi cả bao thuốc hết sạch, Trần Lộ mới quay sang bảo tôi.

“Anh ấy đang ở đâu”. Tôi khởi động xe.

“Đưa vào viện rồi. Không thể để anh ấy thấy bộ dạng này của mình được nên mình bảo ở nhà điều kiện chăm sóc không được tốt rồi đưa anh ấy vào viện điều dưỡng”. Trần Lộ rút tờ giấy ướt ra lau mặt.

“Ừ”. Tôi đưa Trần Lộ về nhà tôi.

“Lát mình đưa cậu đến viện luôn, không kịp nấu cơm đâu, mua tạm cái gì cho anh ấy vậy. Cậu thay đồ đi, mình kiếm cái cặp lồng đấy”. Tôi bước vào bếp.

“Cảm ơn cậu”. Trần Lộ ôm lấy tôi.

“Mình chẳng biết phải nói gì nữa, chỉ là mình hiểu, thực sự hiểu cậu. Nhưng cuộc sống đó hoàn toàn không hợp với cậu đâu, nó vốn chẳng hợp với ai cả. Cậu nên rời khỏi đó sớm đi!”. Trong lòng tôi trào lên một nỗi chua xót.

9.

“A Thi à, có thời gian lượn lơ không?”. Tôi đứng bên ngoài bệnh viện, gọi điện thoại cho A Thi.

“OK! Chị cũng vừa đây, đợi ở Vương Phủ nhé, lát sẽ có một lão thương gia người Đài Loan tới.”

“Hi!”. Tới nơi, tôi thấy A Thi đang ngồi trên ghế trong quán rượu, mặc bộ váy dây màu tím, không trang điểm. Thực ra khí chất của chị ấy vẫn rất thuần khiết, trông đáng vẻ bấy giờ chẳng khác gì con nhà lành.

“Sao thế?”. A Thi chú ý tới khuôn mặt đăm chiêu của tôi.

“Trần Lộ... À không, Trần Lộ là người dưới trưởng chị hả?”. Tôi hỏi thẳng, ai chứ A Thi thì chẳng phải vờ vịt làm gì.

“Ừ. Nhưng con bé đó hơi khó bảo, không bán thân, chỉ tiếp rượu”. A Thi nhăn mặt khi nhắc tới chuyện này. “Có còn là gái trinh nữa đâu, giữ gìn cái quái gì chứ?”

“Tại chị không biết hoàn cảnh của cậu ấy đấy”. Tôi nhìn A Thi, từ từ kể lại cho chị ấy nghe những chuyện trước đây.

“Đúng là số khổ...”. A Thi cúi đầu, nghịch chân váy.

“Đừng làm khó cô ấy nhé, em biết nói vậy là không đúng, nhưng mà...”. Tôi nắm tay A Thi.

“Được, không phải nói nữa đâu, chị hiểu mà, Tiểu Ngư quả là...”. Chị ấy giơ ngón tay cái lên. “Chị còn có cái ăn thì không để nó bị thiệt đâu! Chị đây nói lời giữ lời.”

“Cảm ơn chị!”. Tôi mừng quá, suýt ôm chầm lấy chị ấy. “Lần trước, chị vay tiền cho cậu ấy phải không?”

“Đúng thế”. A Thi dập thuốc.

“Không phải trả lại đâu, sau này, nếu cô ấy vay, chị cứ tới chỗ em lấy nhé!”

“Ha ha, chứ chị đấy à?”. Chị ấy lườm tôi. “Em không cần lo, chuyện tiền nong chị sẽ giải quyết. Thực ra mới đầu còn chưa quen, chị sợ có chuyện. A, bên này! Ông thương gia của chị tới rồi”. A Thi đứng ngay dậy.

“Vây em đi nhé, cảm ơn chị nhiều! Chị yên tâm, có chuyện gì, cứ tới tìm em!”. Tôi cũng đứng dậy, chỉnh lại quần áo.

10.

“Tiểu Ngư, mau tới đây cứu bố mẹ đi!”. Mẹ Cố Đại Hải bỗng dưng gọi điện thoại tới, vừa nghe thấy giọng tôi liền khóc sút sùi, làm tôi và Cố Đại Hải sợ quá, chạy vội về nhà.

“Mẹ, bố, sao thế ạ?”. Cố Đại Hải chẳng kịp cởi giày, phi ngay vào nhà.

“Đại Hải à... Em gái con mất tích rồi...”. Mẹ Cố Đại Hải ôm lấy anh ấy mà khóc.

“Bố, chuyện này là sao ạ?”. Tôi vội hỏi bố chồng.

Ông không trả lời mà chỉ đưa cho tôi một bức thư.

Gửi cô Cố Tiểu Khê,

Mời cô tới báo danh, chúng tôi rất hân hạnh được mời cô tới nhập học tại trường Đại học Tokyo vào lúc...

(...)

Tôi đọc đi đọc lại bức thư đó, họ viết rằng Cố Tiểu Khê vẫn chưa tới trường đăng ký nhập học, họ không liên lạc được nên đành gửi thư về nước.

“Chẳng phải nhà mình đã đưa nó ra tận sân bay rồi sao?”. Tôi ngó người ra, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ “bỏ nhà theo giai”.

“Hu hu hu...”. Cứ nhắc tới chuyện đó là mẹ Cố Đại Hải lại khóc, chúng tôi chỉ biết an ủi hai cụ, sau đó gọi điện cho bên Nhật, xác nhận lại chuyện Cố Tiểu Khê không ở đó.

“Bọn chú chỉ biết là Cố Tiểu Khê đã xuất cảnh vào tháng mười một, đến đầu tháng mười hai thì lại quay về nước thôi”. Chú Triệu giúp tôi tìm kiếm một hồi cũng chỉ thu được mấy thông tin này.

“Cháu cảm ơn chú!”. Tôi cảm ơn rồi cúp máy, trong đầu trầm nghĩ, có nên nói chuyện Cố Tiểu Khê và Thẩm Lãng cho Cố Đại Hải nghe không đây?

“Tiểu Khê sao rồi?”. Biết chuyện, Thẩm Lãng chạy ngay tới nhà tôi.

“Sao anh lại tới đây?”. Cố Đại Hải nhìn Thẩm Lãng.

“Nói cho anh biết trước đã, Tiểu Khê đang ở đâu?”. Thẩm Lãng nắm chặt lấy áo Cố Đại Hải, sống chết cũng không chịu buông.

“Chuyện gì thế?”. Cố Đại Hải đỡ Thẩm Lãng ngồi xuống.

“Anh không giấu hai người nữa...”. Thẩm Lãng quỳ xuống đất. Tim tôi thót lại, Thẩm Lãng bảo “hai người” nghĩa là muốn tránh tội cho tôi.

“Thế này là sao?”. Cố Đại Hải sợ hãi.

“Là anh, người đàn ông đã có vợ mà còn yêu Tiểu Khê chính là anh!”. Thẩm Lãng chậm rãi nói. Tôi có thể nhận ra, để làm được thế này, anh ấy đã phải cố gắng nhiều lắm. Chưa bao giờ tôi nghĩ Thẩm Lãng dám thừa nhận chuyện đó.

“Anh nói cái gì?”. Cố Đại Hải ngồi phịch xuống ghế.

“Cố Đại Hải, anh không sao chứ?”. Tôi chạy tới ôm lấy anh ấy.

“Anh ấy đang nói gì vậy?”. Cố Đại Hải chỉ về phái Thẩm Lãng, hỏi tôi.

“Anh ấy...”. Tôi nhìn hai người đó, chẳng biết phải nói gì nữa. Một người là anh ruột tôi, một người là nơi tôi giao phó cả cuộc đời.

“Là anh! Anh chính là người yêu của Tiểu Khê!”. Thẩm Lăng nhìn thẳng vào mắt Cố Đại Hải.

“Đồ khốn nạn!”. Cố Đại Hải tức giận đứng dậy, cho Thẩm Lăng một cái bạt tai rồi túm lấy anh ấy mà đánh, vừa đánh vừa chửi. Bội Bội sợ quá sửa âm ỉ, bàn uống nước cũng bị đổ, đồ trên đó rơi hết xuống đất. Ấm trà vỡ tan, nước trong ấm nhỏ từng giọt xuống thảm. Tôi quỳ xuống đất kéo Cố Đại Hải, không để ý thấy một mảnh vỡ vừa cứa vào chân.

“Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa mà...!”. Tôi muốn ngăn Cố Đại Hải lại nhưng chỉ ôm được chân anh ấy mà khóc. “Đừng đánh nữa...! Tại em, tại em không tốt. Đừng đánh nữa!”.

“Tôi sẽ không đánh lại đâu”. Thẩm Lăng khạc ra một ít máu. “Nhưng cậu có đánh chết tôi cũng vô ích, chúng ta phải tìm thấy cô ấy trước đã...”. Một giọt nước mắt của Thẩm Lăng rơi lên trán tôi, nó rất lạnh, lạnh như băng vậy.

“Đồ khốn! Mày là đồ khốn nạn!”. Hai tay ôm đầu, Cố Đại Hải bật khóc.

11.

Một lúc sau, Cố Đại Hải mới bình tĩnh trở lại, Thẩm Lăng vẫn quỳ khóc dưới sàn.

“Tiểu Khê có thể đi đâu?”. Cố Đại Hải vừa châm thuốc vừa hỏi Thẩm Lăng.

“Tôi không biết, trước lúc đi, cô ấy đã từng bảo muốn tới rất nhiều nơi”. Thẩm Lăng không giấu diếm gì nữa.

Tôi ngồi dưới sàn, nhìn hai người bọn họ, tự nhiên thấy chân mình rất đau, nhìn xuống thì thấy quần đã đỏ au, toàn máu là máu.

“Em cũng biết, đúng không?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Nó không biết, chỉ nghi ngờ thôi...” Tôi che giấu rất tốt. Nói xong, Thẩm Lăng ngất đi.

“Em...em không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này. Nhưng việc quan trọng nhất phải làm bây giờ là tìm ra Tiểu Khê”. Tôi ngồi trên ghế ngoài hành lang bệnh viện, nói với Cố Đại Hải.

“Anh hiểu, giờ không phải là lúc cãi nhau xem ai đúng ai sai, phải tìm Tiểu Khê đã”. Cố Đại Hải bóp nhẹ vai tôi. “Anh xin lỗi vì đã đánh anh trai em, tại anh kích động quá.”

“Xin lỗi... xin lỗi... em xin lỗi...”. Tôi rúc đầu vào lòng Cố Đại Hải.

“Thẩm Lăng sao rồi?”. Lúc mẹ tôi tới bệnh viện, Thẩm Lăng đã được băng bó xong xuôi, chuẩn bị về nhà.

“Không sao đâu mẹ. Con bị mấy tên cướp đánh, may mà Tiểu Ngư và Đại Hải đi qua đó”. Thẩm Lăng miễn cưỡng nói.

“Trời ơi, con trai tôi...! Đau lòng mẹ quá con ơi!”. Mẹ tôi ôm lấy Thẩm Lăng, thút thít khóc.

“Không sao, không sao đâu ạ.”

“Mẹ...”. Cố Đại Hải đứng bên cạnh, chần chừ.

“Sao thế?”. Mẹ tôi quay lại nhìn Cố Đại Hải, Thẩm Lăng khẽ lắc đầu.

“Để anh Thẩm Lăng nghỉ ngơi đi ạ!”. Tôi kéo áo ra hiệu cho Cố Đại Hải, không để anh ấy nói.

Hôm sau, Thẩm Lăng hẹn gặp chúng tôi ở quán cà phê.

“Cô ấy có bạn thân nào không?”. Anh ấy hỏi.

“Có mấy đứa, nhưng tôi hỏi cả rồi, không ai biết hết”. Đạo này, Cố Đại Hải đã gầy đi nhiều, thêm vào đó, bố chồng tôi vì giận quá lại sinh bệnh nên anh ấy phải hao tâm tổn trí không ít.

“Bọn anh có chỗ hẹn bí mật không?”. Tôi hỏi Thẩm Lăng.

“Anh đến rồi nhưng không thấy cô ấy, ngày nào anh cũng đi tìm”. Thẩm Lăng xoay xoay ly cà phê.

“A lô!”. Chuông điện thoại của Thẩm Lăng đột nhiên reo lên, cắt ngang bầu không khí tĩnh lặng này giờ.
“Không, anh có việc, em ăn trước đi!”

“An Nguyệt hả?”

“Ừ, cô ấy hỏi anh có về nhà ăn cơm không thôi”. Thẩm Lăng chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi nhét vào túi áo, tiếp tục bàn với Cố Đại Hải xem nên đi đâu tìm.

“Có cần bọn mình giúp gì không?”. Một lát sau, Lâm Sở, A Mông và Trần Lộ xuất hiện.

“Sao các cậu lại tới đây?”. Tôi ngạc nhiên.

“A Mông gặp mẹ chồng cậu trong viện, bác bảo các cậu hẹn gặp nhau ở đây”. Lâm Sở kéo ghế ngồi cạnh tôi.

“Sao không nói với bọn mình hả? Thêm người thêm cách mà”. A Mông vỗ nhẹ lên tay tôi.

“Cảm ơn các cậu!”. Nước mắt tôi bỗng trào ra.

“Thôi ngay! Khóc cái gì chứ? Tìm được nó rồi khóc một thể!”. Trần Lộ vội vàng đưa khăn giấy cho tôi.

“Chúng ta phân nhóm ra tìm!”. Tôi và Cố Đại Hải, Lâm Sở và A Mông, Trần Lộ và Thẩm Lăng sẽ đi với nhau.

Những ngày sau đó, chúng tôi liên tục tìm kiếm nhưng Cố Tiểu Khê như thể đã bốc hơi khỏi trái đất này vậy, không thấy tung tích gì cả.

12.

Tôi dẫn một đoàn khách du lịch tới cửa hàng đồ cổ của Triệu Tam, vốn chẳng định nhận dẫn tour giữa lúc nước sôi lửa bỏng này nhưng nghĩ phải có tiền để giúp Trần Lộ, cô ấy đã khó khăn lắm rồi nên tôi lại đồng ý.

“Ồ. Mới mấy ngày không gặp mà em gái anh đã gầy đi rồi”. Triệu Tam dựa người lên quầy, bảo tôi.

“Thôi, đừng có trêu em, đang chán đây”. Tôi lườm.

“Sao thế?”

“Em chồng mất tích, giờ vẫn chưa tìm được, lo quá!”. Tôi gỡ mũ ra, quạt lấy quạt để.

“Ồ, thảo nào mà gầy đây, bọn em cứ ủ ê như thế”. Triệu Tam vừa nói vừa lôi chiếc máy ảnh kỹ thuật số ra khoe với tôi. Thì ra mấy hôm trước, anh ấy đi chơi ở Cửu Trại Câu, còn mang theo rõ nhiều tiền và cả bồ nhí nữa, cuộc đời gã này quả là sung sướng!

“Đợi đã!”. Tôi vội lấy máy ảnh của Triệu Tam.

“Sao thế? Không phải chứ, cái này còn kém hơn của em mà”. Triệu Tam tưởng tôi định chiếm đoạt máy ảnh của anh ấy.

“Bức này anh chụp ở chỗ nào?”. Tôi chỉ vào một bức ảnh, người trong đó chắc chắn là Cố Tiểu Khê.

“Cửu Trại Câu, phong cảnh ở đó tuyệt lắm!”. Triệu Tam ngơ ngác.

“Em lấy tạm nhé!”. Tôi rút cái mũ lại rồi cầm cái máy ảnh, chạy biến đi.

“Này, này! Đừng có đi!”. Triệu Tam vội đuổi theo nhưng bị mấy người khác vây lại. “Đợi đã, đợi đã! Em coi chừng xe đấy!”

“Cậu có thể làm rõ người này hơn được không?”. Tôi tới phòng làm việc của Lâm Sở.

“Được, đợi tí!”. Lâm Sở phóng to bức ảnh đó trên máy tính.

“Làm đi, mình ngủ một tí đã!”. Tôi nằm ườn ra ghế, lúc này chạy vội quá, tim tôi suýt rơi ra ngoài.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ?”. Cố Đại Hải lấy khăn lau mặt cho tôi.

“Sao ạ?”. Lúc ngồi dậy, tôi thấy đầu hơi váng.

“Sắc mặt cậu lúc này nhìn ghê quá”. A Mông sờ trán tôi.

“Chắc tại chạy nhanh quá ấy mà!”

“Được rồi!”. Lâm Sở vừa hét lên, tất cả bọn tôi liền chạy đến.

“Đúng nó rồi, đúng là Tiểu Khê rồi!”. Cố Đại Hải vui mừng.

“Có thể biết đây là chỗ nào không?”. Thẩm Lăng nắm vai Lâm Sở.

“Em in cảnh ra rồi, chỗ này là ở Cữu Trại Câu. Bọn họ đang nhìn đi đâu, đợi một lát sẽ biết!”. Lâm Sở làm thêm mấy động tác trên máy.

“Tốt quá! Cuối cùng cũng có phương hướng rồi”. Tôi chỉ muốn cắn Lâm Sở một cái.

“Này, không phải mình trù ẻo đâu, nhưng nhờ lúc bọn mình tới, Cố Tiểu Khê đã đi chỗ khác rồi thì sao?”. A Mông lấp bắp một hồi mới nói xong, bọn tôi quay lại lườm cô ấy.

“Không đâu! Tiểu Khê đã từng nói, nếu chúng tôi không thể ở bên nhau, cô ấy sẽ tìm một nơi thật đẹp để sống một mình suốt đời. Nhất định cô ấy vẫn đang ở Cữu Trại Câu. Còn nếu như cô ấy không còn ở đó nữa, tôi sẽ đi khắp nơi để tìm bằng được cô ấy”. Nói xong, Thẩm Lăng bỏ ra ghế ngồi.

13.

Dạo này, A Mông không hay tụ tập với bọn tôi, thằng bé Lý Mông chẳng hiểu sao suốt ngày bị ốm.

“Cậu đang ở đâu đấy?”. Tôi gọi điện thoại cho A Mông. Hôm nay, cô ấy đưa con đi khám bệnh nhưng lại quên quyển sổ y bạ ở nhà, Lý Triển Bằng đang đi công tác nên nhờ tôi tới lấy.

“Vào cửa rồi rẽ trái!”.

“Nó không sao chứ?”. Tôi đưa sổ cho A Mông rồi sờ trán thằng nhóc.

“Cũng tạm, hết sốt rồi”. Cô ấy xóc Lý Mông lên.

“Nặng không? Nào, để dì Ngư Ngư bế con nhé!”. Tôi giơ tay đón đứa bé. Thằng nhóc đã gầy đi nhiều, sụt mất mấy cân.

“Chuyện tìm Tiểu Khê thế nào rồi?”. A Mông hỏi tôi.

“Phải đợi chỗ Lâm Sở đã, chắc chắn sẽ tìm được.”

Chúng tôi tới viện từ sáng mà đến trưa vẫn chưa khám xong, đành phải tới Mc Donald nghỉ một lát, đợi chiều vào khám tiếp. Đi khám bệnh kiểu này thì không ốm cũng thành ốm mất.

“Ya ya...!!!”. Lý Mông thích thú chơi ở khu cầu trượt của Mc Donald.

“Con trai cậu cũng nghịch ngợm đấy!”. Tôi vừa uống Coca Cola vừa nhìn thằng bé.

“Ồ, giống hệt Lý Triển Bằng, toàn làm khổ người ta”. A Mông chống tay vào cằm, ngắm con trai. “Thực ra, suốt ngày gây chuyện với Lý Triển Bằng cũng thấy thú vị. Mà nhớ lại những chuyện cũ làm gì chứ? Con đã lớn tướng rồi.”

“Cậu nghĩ thế là đúng đấy!”. Tôi dựa vào bàn, nhìn cô ấy. “Mình rất ngưỡng mộ cậu, có con trai, Lý Triển Bằng cũng thật thà, gia đình các cậu sống vui vẻ, hạnh phúc bên nhau. Chẳng như mình, có lúc mình nhớ đứa con kia kinh khủng, nếu nó được sinh ra, chắc giờ này đã biết chạy rồi, mình và Cố Đại Hải sẽ cũng đưa con đi chơi, mỗi người một bên dắt tay nó...”

“Ngưỡng mộ cái gì? Tranh thủ thời gian mà đẻ đi! Nhớ sinh một đứa con gái, sau này cho nó làm con dâu gả khoán cho nhà mình!”. A Mông cười hì hì.

“Giống An Nguyệt nhé!”

“Thôi đi, con trai mình vẫn còn muốn sống lắm!”. Cô ấy thở dài.

“Ha ha...”

“Nhưng mà nghĩ lại, Thẩm Lăng đúng là vượt ra ngoài dự liệu của mình đấy!”. A Mông gọi con trai tới mặc áo khoác cho nó.

“Ừ, mình cũng không ngờ Thẩm Lăng dám thừa nhận việc yêu Tiểu Khê... Cậu biết không, lúc đó, nhìn anh ấy thắm lăm, thế mà vẫn cố bảo chuyện này không liên quan gì đến mình”. Tôi dắt Lý Mông quay lại bệnh viện.

“Xem ra cậu không bằng Thẩm Lăng rồi, anh ấy mới đúng là hào kiệt!”. A Mông ngắt cho thằng bé cành cây rồi hai mẹ con thi nhau vung vẩy.

14.

Ngày hôm sau, tôi tới chỗ Triệu Bồi, chị ấy vẫn ổn, sắp sửa tới viện kiểm tra.

“Để em đưa chị đi, tối qua nhà em ăn cơm luôn!”. Tôi nói lúc giúp Triệu Bồi kéo khóa áo khoác. Giờ bụng chị ấy đã to lắm rồi, làm gì cũng khó khăn.

Nhìn Triệu Bồi, tôi lại nhớ đến A Mông. Đến tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ, để Lý Mông có thể sinh ra một cách bình an như thế, chắc chắn kiếp trước cả nhà Lý Triển Bằng đã phải tu thân tích đức nhiều lắm. Cứ nghĩ tới lúc A Mông mang thai, tôi lại thấy buồn cười, khi đó, cô ấy giống như trẻ con đang chuẩn bị làm người lớn vậy. Vì muốn trốn ra ngoài chơi. A Mông học tôi cách trèo tường, không những thế, cô ấy còn suốt ngày gây chuyện, hết hút thuốc lại uống rượu. Thấy thế, Lý Triển Bằng tức phát điên, anh ấy bắt bọn tôi ở yên trong ký túc, cấm rượu, cấm thuốc, hi vọng A Mông sẽ nghe theo.

“Em cười gì thế?”. Triệu Bồi đột nhiên vỗ vai tôi.

“À không, em nhớ lúc A Mông mang bầu, cô ấy vẫn còn nghịch ngợm đủ trò, thật đấy, em luôn bảo A Mông có thể sinh con ra đúng là một kỳ tích.”

“Ha ha, đúng là nhiều khi như thế thật, em càng lo lắng thì càng chẳng ra gì, nếu không nghĩ đến nó thì lại chẳng làm sao cả”. Triệu Bồi đưa tay lên xoa bụng, nơi đó đang có một sinh mệnh chuẩn bị chào đời. Tôi sẽ chúc phúc cho nó. Khi về nhà, tôi phải bảo với Cố Đại Hải nhận nó làm con nuôi mới được.

“A lô!”. Tôi chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Tối nay ăn gì hả vợ?”. Là Cố Đại Hải, hôm nay anh ấy về nhà sớm.

“Anh nấu món gì ngon ngon nhé, tối em đưa Triệu Bồi tới nhà mình ăn cơm đấy!”. Tôi quay sang nhìn Triệu Bồi, chị ấy đang ngắm đôi vợ chồng cùng dẫn con đi dạo phố ở ngoài đường.

15.

Ngày giỗ mẹ Ngụy Tử Lộ, tôi và Cố Đại Hải cùng tới thăm mộ dì ấy. Việc anh ấy đề nghị được đi cùng khiến tôi rất cảm động, nếu là người khác, tôi nghĩ chắc chắn anh ta sẽ không tới.

“Dì ơi, con đến thăm dì đây”. Tôi đặt bó hoa trà lên mộ. Khi còn sống, mẹ Ngụy Tử Lộ thích nhất là hoa trà, đặc biệt là loại màu trắng, khi xưa, đã có lần tôi cắt trộm hoa trà mà bố tôi trồng để tặng dì ấy.

“Tử Lộ vẫn chưa về nhà, nhưng dì đừng lo, thật đấy ạ, sớm muộn gì con cũng sẽ đem được anh ấy trở về”. Tôi cầm chai nước khoáng và Cố Đại Hải vừa đưa, thấm ướt khăn rồi lau bia mộ.

“Đúng đấy dì ạ, Tiểu Ngư lợi hại lắm, chắc chắn sẽ tìm được cậu ấy cho dì”. Cố Đại Hải lấy hoa quả ra, bày lên mộ.

“Dì ơi, đây là Cố Đại Hải, tên béo con đã cưới đấy ạ.”

Cố Đại Hải đi ra xa hút thuốc, tôi đặt miếng vải trên tay xuống, lặng nhìn bức ảnh mẹ Ngụy Tử Lộ.

“Dì ơi, thực ra con nên nói lời xin lỗi với dì mới phải. Đều tại con hết, nếu con sớm nói với Ngụy Tử Lộ rằng con không trách anh ấy hoặc sớm biến mất trước mắt anh ấy thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Con vẫn chưa nói được điều đó với Tử Lộ”. Tôi ngoảnh đầu ra phía sau, nhìn Cố Đại Hải. “Kia mới là người đàn ông con yêu, trước đây con còn trẻ con, chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy đồ của mình bị người ta

cướp mất nên mới khóc lóc gây chuyện... Giờ con đã hiểu con thực sự cần cái gì. Người đàn ông này khiến con cảm thấy ấm áp, yên tâm.”

“Tiểu Ngư, chúng ta đi chứ?”. Cố Đại Hải vẫy tay gọi tôi.

“Em đi ngay đây! Dì ơi, bọn con đi đây ạ. Chị Triệu Bồi sắp sinh rồi, mấy nữa, con sẽ đưa đứa bé tới thăm dì”. Tôi nhặt túi lên rồi quay người bước đi.

Khi xuống núi, tôi nhìn thấy một người đang bước về phía chúng tôi, chân đi xiêu xiêu vẹo vẹo, làm đổ cả giỏ hoa quả.

“Này, theo em, người kia có phải là dân xã hội đen không?”. Cố Đại Hải kéo áo tôi.

“Quan tâm làm gì, dù sao nhìn cũng không giống người tốt”. Tôi chẳng muốn để ý.

“Anh cũng nghĩ thế đấy, biết đâu lại là phạm nhân”. Cố Đại Hải ngoác miệng cười. Lúc đó, tên kia đã tiến sát đến chỗ chúng tôi.

“Tiểu Ngư hả? Anh đang bảo sao trông quen quen”. Thì ra là Triệu Tam.

“Anh đến thăm ai vậy?”. Tôi nhớ bố mẹ anh ấy không nằm ở nghĩa trang này.

“Mẹ Ngụy Tử Lộ. Trước đây, em và cậu ta đã giúp anh rất nhiều, giờ Ngụy Tử Lộ mất tích, anh sợ bác phải ở chỗ bẩn nên tới dọn dẹp”. Triệu Tam vừa cười vừa kể.

“Được lắm! Người anh em thật có nghĩa khí! Em đợi anh ở dưới chân núi nhé, hôm nay, em nhất định phải mời anh một bữa!”. Tôi vỗ vai Triệu Tam rồi kéo Cố Đại Hải đi.

“Triệu Tam cũng không tồi nhỉ?”. Cố Đại Hải xuyết xoa.

“Miễn bàn!”. Nói rồi tôi gọi cho Triệu Bồi, hỏi xem chị ấy thế nào rồi. Chị ấy bảo hôm nay lại đi kiểm tra, mấy tháng nữa là sinh rồi, y tá trong bệnh viện ai cũng đoán là con trai vì bụng nhọn.

16.

“Ôi...”. A Mông lao xông xộc vào, vứt túi xuống đất rồi nằm thẳng cẳng lên ghế sofa, làm tôi và Lâm Sở sợ chết khiếp.

“Cậu lại sao thế?”. Lâm Sở đặt ống kính trên tay xuống.

“Rót nước ỉnh!”. A Mông không thèm ngóc đầu dậy.

“Mình đang nghĩ, không hiểu gen của Lý Triển Bằng có vấn đề gì không”. Tu ừng ực xong, A Mông mới phun ra một câu.

“Là sao?”. Tôi chống cằm, nhìn cô ấy.

“Con trai mình suốt ngày bị cảm, hôm nay, mình vừa đưa nó đi viện, lại còn phải xếp hàng nữa, chả khác gì đến ngân hàng cả”. A Mông dựa người vào thành ghế, thở dài.

“Thế thì liên quan gì đến Lý Triển Bằng? Nếu cậu bảo cậu bị lưu sản gì đó thì mới liên quan chứ!”. Lâm Sở cười, bị A Mông cho ngay một cái bạt tai.

“Này, tới đi đâu ăn đi!”. Tôi đề nghị, tay giữ quyển tạp chí. A Mông đang bận sơn móng chân, bảo mới mua được màu này, liền lột tất ra sơn ngay, nếu không trốn kịp, chắc giờ này, tôi đã bị cô ấy lột tất ra mà tô tô vẽ vẽ rồi.

“Hay chơi ném còn nhé!”. Lâm Sở nêu ý kiến.

“Được, được đấy!”. A Mông hào hứng.

Chơi chán rồi về nhà, tôi liền nhận được điện thoại của Thẩm Lăng, thông báo rằng anh ấy đã tới Cửu Trại Câu rồi, sẽ đi tìm Cố Tiểu Khê ngay. Cố Đại Hải cầm điện thoại ra ban công nói chuyện. Tôi cảm thấy mình thực sự có lỗi với anh ấy, tự nhiên lại gây cho anh ấy bao nhiêu phiền phức.

“Đúng... em hiểu... anh tìm ở mấy chỗ nhỏ...”. Tôi tìm một tấm chăn mỏng đắp cho Cố Đại Hải rồi dựa vào bờ vai vững chắc nghe bọn họ nói chuyện. Giọng anh ấy trầm trầm, nghe rất dễ chịu, lúc này, tôi thấy còn thư thái hơn cả khi đi mát xa nữa.

“Sao thế?”. Cúp máy xong, Cố Đại Hải quay sang ôm tôi.

“Không sao. Em đang nghĩ, đợi mọi việc xong xuôi, mình sinh em bé nhé!”

“Thật không?”. Cố Đại Hải sung sướng, mặt tươi như hoa nở.

Chẳng biết A Mông nghe đồn ở đâu về một vị thần y, bắt tôi phải tới lấy số khám giúp cô ấy. Nơi này âm u, bí hiểm như trong lòng đất, chắc là để không ai dễ dàng phát hiện ra. Tôi phải hỏi bốn ông cụ, sáu bà cụ mới tìm được đến nơi. Đó là một ngôi làng nhỏ nghèo nàn nhưng người đến khám đông vô cùng, mới bảy giờ sáng đã hết số rồi.

“Bà cố tổ của tôi ơi, tóm lại, cậu có đến không hả?”

“Mình đến ngay đây, đang hỏi đường”. A Mông nói vấp vấp, chắc tại đang đi bộ.

“Vị thần y này tám giờ mở cửa ạ?”. Tôi thò cổ lên, hỏi bà cụ đứng trước.

“Mười giờ thần y mới mở cửa, giờ con chưa dậy”. Bà lão nhìn tôi rồi chép miệng.

“Hả?”. Tôi suýt thì ngã lún xuống đất. Chẳng biết thần y tài giỏi đến mức nào, Thái Bạch Kim Tinh hạ thế chẳng? Ông ta bận như vậy, muốn xuống được đây chắc phải mất không ít thời gian.

“Này, cô không biết chứ, thần y chữa bệnh tiêu hao công lực, tôi đã nhìn thấy ông ấy phát công rồi đấy!”. Nhìn điệu bộ thành kính của bà lão, tôi suýt bật cười.

“Thật đấy, hôm đó, một đứa bé trong thôn tôi đến khám bệnh...”. Bà lão này thật biết cách nói chuyện, kéo tôi ra một góc, kể hết chuyện nó tới chuyện kia, tôi không lo cô đơn vì đợi A Mông nữa rồi.

“Hi! Thần y đâu?”. A Mông vừa đẩy cửa vào đã đá tôi một phát.

“Sang bên kia! Không thấy mình đang bận nghe chuyện à?”. Tôi phát lại.

Xem ra A Mông tới đây là để nộp tiền, cô ấy mặc áo khoác da, chân đi giày cao gót, mỗi bước lại tao ra một cái lỗ trên nền đất. Lý Mông còn sang trọng hơn, cũng diện áo khoác da, tay đeo đồng hồ trẻ con loại đắt tiền, Casio ấy, đôi giày nhỏ bong như gương. Thần y không bóp cậu thì bóp ai chứ? Tôi nghĩ thầm.

“Thần y đại nhân mười giờ mới dậy, cậu cứ đợi đi!”. Tôi kéo hai mẹ con họ ra vườn ngồi.

“Không phải chứ? Biết thế đến muộn cho xong”. A Mông kêu ca.

“Khốn kiếp! Mình là ôsin nhà cậu đấy à?”

“Tìm thấy Cố Tiểu Khê chưa?”. A Mông vừa uống nước vừa hỏi.

“Thảm Lãng đi rồi, chắc sẽ tìm được thôi”. Tôi nhặt một cành cây lên, chọc mấy hòn đá dưới đất.

“An Nguyệt không biết chứ?”

“Cậu dám để bà ấy biết à? Cho môi lửa vào nhà mình luôn đi!”. Tôi lườm.

“Mẹ, chó!”. Lý Mông hớn hở chỉ tay vào con lợn trong vườn.

“Ha ha ha...chó!”. Tôi cười đau cả bụng. Trước kia, A Mông chưa nhìn thấy con lợn bao giờ, hôm về nhà Lâm Sở cũng tưởng là chó, còn hỏi đó là loại gì nữa. Hai mẹ con này đúng là cùng một giuộc.

“Lại đây!”. Mặt A Mông đỏ rực như bếp lò.

17.

Trên đường về, A Mông ôm chặt lấy một cái túi nhỏ, bảo rằng đó là thuốc thần y kê cho.

“Cậu đừng bảo là thần y đại nhân kia cho cậu một lá bùa đấy nhé!”. Tôi nhìn A Mông, cô ấy đang sung sướng đến mức chả còn nhớ gì nữa. Thế mới biết cô ấy yêu con trai vô cùng, dù rằng khi nó không bị ốm

nữa, cô ấy sẽ tiếp tục làm loạn trời đất với bọn tôi, nhưng tôi vẫn tin vào tình mẫu tử, ừm... đó có thể coi là một thứ tình yêu.

“Nói vớ vẩn, có phải mình đi xem bói đâu!”. A Mông kiên quyết phản đối cách nói của tôi.

“Thế thì tốt. Nhà nước không đồng ý mấy trò mê tín thế đâu!”. Tôi thấy con trai A Mông mũi dài thò lò liền lấy giấy ăn cao cấp của cô ấy lau cho nó.

“A lô!”. Đi được nửa đường, tôi thấy số điện thoại bàn ở nhà gọi đến. “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

“Con mau về nhà đi, về nhà, chuyện này... Mau về đi!”. Mẹ tôi hốt hoảng.

“Sao thế ạ?”. Suy đoán đầu tiên của tôi chính là: An Nguyệt lại phát điên rồi.

“Không nói qua điện thoại được, con về nhà đi!”. Nói xong, mẹ tôi cúp máy, nhưng trước đó, tôi bỗng nghe loáng thoáng trong điện thoại có giọng con trai, giọng nói rất quen thuộc. Tôi “ó” lên một tiếng rồi bất giác đạp phanh khiến A Mông bị giật mình, đạp đầu vào cửa kính.

“Cậu muốn giết mình hả?”. Cô ấy giận dữ nhìn tôi.

“Ngụy... Tử Lộ! Là anh ấy! Chắc chắn đấy, Ngụy Tử Lộ, mình không nghe nhầm đâu!”. Tôi nhún ga.

“Nói gì thế?”. A Mông nhìn tôi, tỏ vẻ không hiểu. “Cái gì? Ai?”

“Ngụy Tử Lộ... anh ấy đang ở nhà mình”. Tôi thấy cả người bồn chồn, tay chân không còn nghe lời nữa.

“Dừng xe, cậu để mình lái!”. A Mông đạp phanh rồi xuống xe, kéo tôi ra ngoài, nhét tôi vào ghế sau.

“Cố Đại Hải!”. Tôi vội gọi điện thoại cho Cố Đại Hải. Lúc ấy, đầu óc tôi rất hỗn loạn, đến giờ, tôi cũng chẳng hiểu tại sao khi đó lại gọi cho anh ấy nữa. Nếu tôi không gọi, chắc những việc khác đã không xảy ra...

Lúc chúng tôi về đến nhà thì Cố Đại Hải cũng vừa tới cửa. theo sau anh ấy là Triệu Bồi, hôm nay, chính tôi bảo Cố Đại Hải đưa chị ấy tới viện kiểm tra. Trông thấy tôi, mặt anh ấy liền biến sắc. A Mông bảo lúc đó, mặt tôi trắng bệch như không còn giọt máu nào nữa.

“Tiểu Ngư về rồi à?”. Ngụy Tử Lộ đang đứng đợi tôi ở cửa, nở nụ cười rạng rỡ. Vừa nhìn thấy anh ấy, trong phút chốc, chân tôi bỗng mềm nhũn ra rồi ngã vào lòng Cố Đại Hải.

“A Mông tới chơi à? Mọi người vào nhà đi!”. Ngụy Tử Lộ thản nhiên như không, đưa tay kéo tôi và A Mông vào nhà. Triệu Bồi và Cố Đại Hải cũng vào theo.

“Anh đã về rồi, em xin lỗi, em thực sự xin lỗi...”. Triệu Bồi sững sờ một lúc lâu rồi lao tới, ôm lấy tay Ngụy Tử Lộ, đột nhiên bị mất thăng bằng, suýt thì ngã xuống sàn. Chúng tôi vội đưa chị ấy tới ghế sofa nằm, mẹ tôi pha nước ấm cho chị ấy uống.

“Cậu vờ vịt ngốc nghếch gì chứ hả?”. Cố Đại Hải kéo áo Ngụy Tử Lộ.

“Anh là ai?”. Ngụy Tử Lộ ngạc nhiên.

“Cậu nói cái gì?”. Cố Đại Hải vung tay lên, định đánh anh ấy.

“Đây là nhà của Thẩm Ngư, anh không được giở trò ở đây!”. Ngụy Tử Lộ vẫn nhìn Cố Đại Hải không chớp mắt, trong đáy mắt anh ấy có cái gì đó rất khó hiểu.

“Ngụy Tử Lộ, anh có còn là người không hả?”. Tôi tát cho anh một cái thật mạnh. “Đưa con trong bụng chị ấy là của anh! Đừng có giả vờ như không biết gì nữa! Anh đã đá tôi mà còn giả vờ mất trí sao? Từ bao giờ anh trở nên giả nhân giả nghĩa như vậy cơ chứ?”

“Anh... Tiểu Ngư, anh thực sự không biết mà”. Ngụy Tử Lộ giương mắt nhìn tôi.

A Mông không nhịn được nữa, thẳng tay đập một phát vào đầu Ngụy Tử Lộ.

18.

Nhà tôi bỗng chốc loạn hết cả lên, Triệu Bồi vừa tỉnh lại, Ngụy Tử Lộ vẫn giả ngây giả ngô, mẹ tôi kéo tay tôi, đang ầm ĩ thì có mấy người từ bên ngoài xông vào, hét lớn. “Ổ đây này!”

“Các anh là ai?”. A Mông bước về phía họ. Con trai cô ấy đang nép trong lòng cha tôi, khóc lóc âm ỉ.

“Tìm thấy rồi, chính là nó!”. Gã béo đứng đầu xông lên đẩy A Mông ra.

“Làm cái gì thế hả?”. Tôi đập gã đó.

“Tiểu Ngư!”. Cố Đại Hải vội kéo tôi ra đằng sau rồi chỉ thẳng tay vào mặt tên kia. “Tôi nói cho anh biết, xông vào nhà người khác là phạm pháp đấy!”

“Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm! Chúng tôi là người của bệnh viện”. Một người từ phía sau vội vã bước tới. Phòng khách nhà tôi bỗng dưng chật kín người, Quay đầu lại, tôi bắt gặp ánh mắt An Nguyệt đang lén nhìn qua khe cửa, đôi mắt lạnh như băng khiến tôi thấy đầu đau nhói, cổ họng khó chịu, liền nôn hết ra, màu thức ăn, màu của máu cứ thế tuôn ồ ộc ra ngoài.

Khi tỉnh lại, tôi thấy xung quanh là những bức tường trắng toát, xem ra tôi đang ở trong viện rồi. Vừa nãy, chắc mẹ tôi và Cố Đại Hải sợ lắm, tôi đã nôn ra máu thì phải. Tôi nhớ khi đó còn nghe thấy tiếng khóc của con trai A Mông, tiếng khóc của Ngụy Tử Lộ, của Triệu Bồi... và tiếng cười của An Nguyệt.

“Đây là bệnh viện à?”. Tôi rút ống thở ra, định ngồi dậy, chẳng may lại làm kinh truyền trên tay bị chèn ra, găm sâu vào thịt.

“Ngư à, con làm mẹ sợ quá!”. Mẹ tôi rơm rớm nước mắt.

“Không sao đâu mẹ, chẳng phải con khỏe rồi sao?”. Tôi vỗ nhẹ lên vai mẹ, chẳng biết từ bao giờ, vai mẹ tôi đã gầy thế này, nhô cả xương ra, chẳng có tí thịt nào, tôi nhớ mấy năm trước, mẹ cứ kêu béo suốt nên bị tôi trêu mãi.

“Bác sĩ bảo con chịu nhiều tổn thương tinh thần nên mới thế, còn bảo do cục máu đọng trong đầu đang hoạt động, không chừng sẽ không tỉnh lại nữa”. Mẹ ôm lấy tôi, khóc mãi không thôi.

“Con tỉnh rồi mà. Con còn chưa chán áp bức Cố Đại Hải, chết bây giờ thì sớm quá”. Tôi lấy khăn lau mặt cho bà. “Mẹ à, chuyện này là thế nào? Ngụy Tử Lộ, anh ấy...”

“Ồ, lúc đầu bố mẹ cũng ngạc nhiên lắm”. Mẹ tôi dần dần bình tĩnh lại, kể cho tôi nghe mọi chuyện.

19.

“Ông ơi, bảo con Ngư với Đại Hải tới về nhà mình ăn cơm nhé!”. Mẹ tôi đứng ngoài hành lang cho chó ăn, nói vọng vào.

“Ừ. Chẳng biết thằng Thẩm Lăng đi công tác đến bao giờ nữa”. Bố tôi đang bận đọc báo, không ngẩng đầu lên.

“Suyt... Đừng có nhắc đến chuyện đó!”. Mẹ tôi vội vàng vàng chạy vào bịt miệng bố lại, tay chỉ về phía phòng anh trai tôi. An Nguyệt chưa đi làm, vẫn đang nghỉ trong đó.

Cốc cốc cốc...

“Gõ cửa nhà mình hả?”. Bố kéo tay mẹ ra.

“Hình như là thế. Để em đi xem!”

“Di ơi, là con ạ”. Ngụy Tử Lộ như quỷ xuất hiện trước cửa nhà tôi, làm bố mẹ tôi ngớ người.

“Cậu...”. Bố tôi vội đứng chặn trước mặt mẹ, thế mới nói, nhưng đôi vợ chồng kết hôn vào những năm bảy mươi rất trọng tình cảm, chứ nếu là tôi và Cố Đại Hải, người đầu tiên bị đẩy ra chắc chắn sẽ là Cố Đại Hải.

“Di, con tan sở sớm nên mua ít hoa quả tới. Tiểu Ngư vẫn chưa về ạ?”. Ngụy Tử Lộ như không nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của bố mẹ tôi, quen tay quen chân đi thẳng vào bếp, đặt túi hoa quả xuống.

“Thế này là thế nào?”. Bố tôi ngạc nhiên.

“Sao nó lại... như không có chuyện gì xảy ra thế nhỉ?”. Mẹ tôi lén nhìn vào bếp.

“Chú ơi, chú ăn nho đi ạ! Cứ để cháu nấu bữa tối!”. Ngụy Tử Lộ cười, đưa đĩa nho cho bố tôi.

“Ừ, cháu ăn đi!”

“Tử Lộ, cháu không sao chứ?”. Mẹ tôi sờ trán anh ấy.

“Sao hả dì?”. Ngụy Tử Lộ ngơ ngác hỏi mẹ tôi.

“Không, không sao!”. Mẹ tôi liền quay sang liếc chồng, ý hỏi phải làm thế nào.

“Cháu à, dạo này cháu đi đâu thế?”. Bố tôi dò la.

“Dạ, cháu đi công tác mấy hôm, vừa mới về ạ”. Ngụy Tử Lộ thật thà trả lời.

“VẬY... vợ cháu...”. Mẹ tôi ngập ngừng.

“Ôi, sao dì lại nói thế ạ? Con gái cưng của dì mà”. Ngụy Tử Lộ đỏ mặt, ngượng ngùng đứng lên.

“Không, Triệu Bồi cơ!”. Bố tôi nóng nảy.

“Ai ạ? Cháu không quen”. Ngụy Tử Lộ trả lời rất thản nhiên.

“Lại đây!”. Mẹ kéo bố đứng dậy. “Tử Lộ à, cháu làm gì thì làm đi nhé! Chú dì đi kiểm chút đồ.”

“À, đúng đúng, chú dì đi tìm đồ”. Sống với nhau bao nhiêu năm nên nghe thế, bố tôi hiểu ý ngay, theo mẹ tôi vào phòng.

“Có phải Tiểu Ngư lừa chúng ta không?”. Mẹ luôn không tin tưởng tôi, cũng đúng, trước đây, tôi đáng ghét quá.

“Sao nó phải lừa chúng ta chứ? Hay là bị bệnh?”. Bố tôi trợn mắt nhìn mẹ. “Anh thấy hình như Tử Lộ bị điên rồi.”

“Làm thế nào bây giờ? Không thể để nó ở nhà ta được, sau này mà gặp An Nguyệt nữa thì...”. Mẹ tôi luống cuống.

“Hay là chúng ta gọi Tiểu Ngư về nhà hỏi xem?”. Vào những lúc quan trọng thế này, bố tôi vẫn rất bình tĩnh.

“Sau đó, Ngụy Tử Lộ giúp bố mẹ rửa rau, thái thịt, còn đánh cờ với bố con nữa”. Mẹ tôi thở dài.

Nếu bình thường, tôi đã phá lên cười rồi, điên thì còn đánh cờ cái khỉ gì chứ? Nhưng bây giờ, cổ họng tôi nghẹn lại, không nói được lời nào.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ?”. Cố Đại Hải lao tới, ôm chầm lấy tôi.

“Mẹ còn ở đây đấy!”

“A, mẹ!”. Cố Đại Hải vội vàng đứng nghiêm.

“Không sao, không sao, Ngụy Tử Lộ thế nào rồi?”. Mẹ tôi ngượng ngùng.

“Là thế này ạ...”. Cố Đại Hải kể hết ẹ con tôi nghe.

Sau khi bỏ đi, Ngụy Tử Lộ bị thần kinh. Anh ấy không biết mình là ai, tên là gì, nên đi đâu nữa. Sau đó, anh ấy chui vào một gầm cầu ở mấy ngày, mấy ông bà lão đi bộ thấy đáng thương nên đưa anh ấy tới sở cảnh sát. Bên cảnh sát cũng chẳng điều tra được gì, đành gọi điện cho bệnh viện tâm thần, bảo họ tới đón.

Ở trong viện, tình trạng của Ngụy Tử Lộ là khá nhất. Anh ấy rất bình thường, ngoại trừ việc hoàn toàn không nhớ mình là ai, mình có trách nhiệm gì. Ngụy Tử Lộ giúp y tá bón cơm cho những bệnh nhân không có khả năng tự điều khiển, đưa họ đi tắm, nói chuyện với họ. Y bác sĩ ở đó cũng mừng vì có người giúp.

Đột nhiên có một ngày, Ngụy Tử Lộ vay cô y tá ba trăm tệ. Cô y tá đó hết lời dặn dò Ngụy Tử Lộ không được xé ra chơi, nếu không, cô ấy sẽ tức giận, sau đó đi ra mà quên không đóng cửa. Anh ấy liền trốn khỏi bệnh viện rồi đi thẳng tới nhà tôi, trên đường đi còn mua hoa quả mà tôi thích ăn nữa.

20.

“Rốt cuộc anh ấy mắc bệnh gì?”. Tôi hỏi Cố Đại Hải.

“Bác sĩ bảo là mất trí, có lẽ chỉ cần gặp kích thích một chút thì sẽ nhớ lại thôi”. Cố Đại Hải lấy thuốc cho tôi.

“Chúng ta tới đó đi, em muốn xem thế nào!”. Tôi nhìn Cố Đại Hải.

“Anh không biết có nên để em đi không nữa”. Cố Đại Hải chỉ thốt ra một câu rồi mở cửa. Đạo này, anh ấy rất kiệm lời.

“Em buộc phải đi, vì chúng ta, vì cả Triệu Bồi nữa, không thể để anh ấy sống thế này được!”. Tôi nhìn Cố Đại Hải, cố đoán xem gương mặt anh ấy hiện giờ ra sao.

“Ha ha, chị ơi...”. Một cậu bé nhét tay vào mồm, luôn miệng gọi.

“Anh biết không? Có biết không?”. Một cô gái quỳ xuống đất, lẩm bẩm.

“Các vị lãnh đạo của Đảng phải tuân thủ theo đúng ba quy tắc trong quyền hạn và nghĩa vụ của mình, đồng thời phải chuẩn bị những điều kiện cơ bản...”. Một bà lão mặc bộ đồ bộ đội đang học thuộc lòng từng từ.

Chúng tôi đi trên hành lang. Từ sau các cánh cửa ở hai bên vang tới âm thanh hỗn độn, ngay trên lối đi cũng có rất nhiều người ngồi, kẻ cười người khóc, những ánh mắt vô hồn, lạnh lùng, không có chút tình cảm nào trong đó.

“Đại Hải...”. Tôi bỗng thấy sợ hãi, nơi này khiến người ta có cảm giác không còn chút sinh khí nào, mỗi người đều sống cuộc sống của riêng mình, chỉ tự nói với mình.

“Không sao đâu, em lại đây đi!”. Cố Đại Hải kéo tôi đến bên cạnh anh ấy.

“Không được nghịch nữa! Nào, lại đây uống thuốc đi!”. Một cô y tá đẩy xe tới, trên đó chất đầy các loại thuốc đủ màu, theo sau cô ấy là một đám người đang xông xáo, có cả mấy người vừa mới ngồi ở đây nữa.

“Òa!”. Một cô gái đột nhiên lao tới trước mặt tôi.

“Ôi mẹ ơi!”. Tôi giật mình, nhắm nghiền mắt lại.

“Sao thế?”. Cố Đại Hải vòng tay che cho tôi.

“Hi hi...”. Cô gái đó vẫn nhìn chăm chăm về phía bọn tôi. “Ha ha, định trốn hả? Không uống thuốc là chị mách mẹ đấy!”. Sau đó, cô ta nhảy chân sáo đi mất, bỏ lại tôi và Cố Đại Hải vẫn còn đang tim đập chân run.

“Em muốn biết khi nào Ngụy Tử Lộ có thể ra viện được”. Tôi hỏi chị bác sĩ ngồi trước mặt. Mấy vị y tá, bác sĩ ở đây ai cũng to cao lực lưỡng, càng làm tôi thấy ghê sợ chốn này. Chỉ nhìn họ thôi, ai cũng bắt giác nghĩ rằng chắc chắn bệnh nhân ở đây phải hay đánh đập lắm, chứ không, tại sao bệnh viện lại phải tuyển chọn mấy người trông như võ sĩ thể chứ?

“Cái này chị không nói trước được, bên ngoài trông cậu ấy chẳng có bệnh tật gì cả, chẳng qua là trong thâm tâm luôn muốn lẩn tránh nên mới cố ý lựa chọn cách quên đi hồi ức của mình. Nói cho dễ hiểu hơn là, đầu óc con người ta giống như một cái hộp, cậu ấy đã đặt tất cả những gì không muốn nhớ vào trong đó rồi khóa lại, em hiểu chứ?”. Chị bác sĩ giải thích cho tôi.

“Cũng có nghĩa là chỉ cần kích thích thì cậu ta sẽ nhớ lại được hết?”. Xem ra Cố Đại Hải rất lo lắng cho Ngụy Tử Lộ, tôi biết đó là vì anh ấy thấy cảnh cô đơn khổ sở của Triệu Bồi, dù sao chị ấy cũng sắp sinh rồi.

“Bọn em có thể vào gặp Ngụy Tử Lộ chứ?”. Tôi đề nghị.

“Được, hai người đi cùng y tá nhé!”. Hình như chị bác sĩ này chỉ mong bọn tôi đón Ngụy Tử Lộ về.

21.

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, anh sợ, đưa anh về nhà đi!”. Vừa nhìn thấy tôi, Ngụy Tử Lộ liền lao tới, ôm chân tôi khóc lóc, nói thế nào cũng không chịu buông.

“Mau tránh ra đi!”. Cố Đại Hải muốn kéo Tử Lộ ra mà không được.

“Anh đi đi, tôi không quen anh! Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, em đưa anh về nhà đi!”. Anh ấy đẩy Cố Đại Hải ra, tiếp tục khóc.

“Không được khóc! Anh có còn là đàn ông không hả?”. Tôi đỡ Tử Lộ dậy, lấy khăn giấy lau mặt cho anh ấy. “Anh về ở nhà em được không?”

“Tiểu Ngư!”. Cố Đại Hải kéo tôi ra ngoài. “Em định làm gì thế?”

“Đón anh ấy đi! Ở đây mãi, không sớm thì muộn, anh ấy sẽ giống mấy người kia mất. Em không thể để anh ấy bị như thế được!”. Tôi biết lúc này, Cố Đại Hải đang lo lắng, anh ấy nắm tay tôi rất chặt.

“Triệu Bồi sắp sinh rồi, không có thời gian chăm sóc cậu ta đâu. Hơn nữa, cậu ta cũng có nhận ra cô ấy đâu!”

“Em có!”. Tôi nhìn Cố Đại Hải. “Em có thời gian chăm sóc anh ấy, em sẽ giúp anh ấy nhớ lại tất cả!”

“Em...”. Cố Đại Hải đột nhiên buông tay tôi ra. “Em có bao giờ nghĩ cho anh không? Anh cũng muốn giúp cậu ta, tốt nhất là chúng ta hãy tìm một bác sĩ thật giỏi để chữa cho cậu ta. Còn nếu em đưa cậu ta về, người ngoài nhìn vào, họ sẽ nghĩ thế nào? Bố mẹ anh sẽ nghĩ thế nào?”

“Chẳng có gì để nghĩ cả, em chỉ giúp bạn, nếu chỉ vì chuyện này mà mọi người nghĩ xấu về em thì chẳng biết ai mới là kẻ tiểu nhân”. Tôi không dám đối diện với ánh mắt Cố Đại Hải nữa, đành chăm chăm nhìn xuống đất.

“Em tự mình suy nghĩ đi!”. Đó là lần đầu tiên Cố Đại Hải không đợi tôi mà quay đầu đi thẳng. Tôi cảm thấy trời đất xoay chuyển, nước mắt rơi từng giọt xuống sàn. Đúng lúc đó, có một bàn tay đưa khăn giấy cho tôi.

“Tử Lộ à, cháu ở tạm phòng Tiểu Ngư nhé!”. Mẹ tôi ôm ga trải giường vào.

“Cảm ơn dì”. Ngụy Tử Lộ cười ngọt ngào. “Vậy em ở đâu?”. Anh ấy quay đầu lại, hỏi tôi.

“Em về nhà em!”. Tôi nói mà không thèm nghĩ ngợi gì nhiều.

“Hả? Em không ở đây nữa à?”

“À, em chuyển ra ngoài ở một mình”. Suýt nữa tôi để lộ ra chuyện mình đã kết hôn, bác sĩ dặn tôi không nên nói với anh ấy nhiều quá.

“Con định thế nào?”. Bố ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Chẳng thế nào cả ạ. Dù sao chúng ta cũng không thể để anh ấy ở với những người bị tâm thần được, sớm muộn gì cũng phát điên mất. Nếu thế, con sợ mẹ anh ấy phải chui từ quan tài ra tìm con.”

“Giờ con không phải chỉ có một mình nữa, Cố Đại Hải thì sao?”. Mẹ cũng đến ngồi cạnh tôi.

“Không sao, con lo được”. Tôi lấy điện thoại trong túi ra.

“Con không thấy làm như vậy là có lỗi với nó à?”. Bố tôi thở dài rồi đưa tay tắt ti vi.

“Đúng thế, Cố Đại Hải đã làm tốt lắm rồi, nó chẳng nói gì, lại còn tìm bác sĩ cho Tử Lộ nữa...”

“Thôi thôi, có thời gian thì bố mẹ lo chuyện của anh trai con đi!”. Tôi đứng dậy.

“Thẩm Lăng làm sao?”. An Nguyệt đột nhiên từ trong phòng chạy ra, giờ chị ta đã luyện được một chiêu thần kỳ, chỉ cần nghe thấy hai chữ “Thẩm Lăng” là tai vểnh lên như chó.

“Không sao cả, anh ấy đang đi công tác đấy thôi!”. Tôi nhìn An Nguyệt, nếu không phải sợ chị ta lại làm ồn ã thì tôi đã nói ra việc Thẩm Lăng đi tìm bồ rồi.

“Con này, sao cứ lôi anh con ra mà nói thế hả?”. Mẹ tôi vội vàng nói.

“Đúng đấy, Thẩm Lăng đi công tác mấy hôm nữa là về rồi”. Bố tôi đứng lên, chuẩn bị dắt chó đi dạo, vừa mở cửa ra đã thấy Cố Đại Hải đang đứng ở đó, chuẩn bị đẩy cửa vào. “Trời, làm bố giật cả mình! Mau vào đây đi!”

“Bố, con tới đón Tiểu Ngư về ạ”. Cố Đại Hải vội vàng nhường đường cho bố tôi.

“Ồ, Tiểu Ngư cũng đang định về đây, hai đứa đi đi!”. Mẹ tôi vội nói rồi thu xếp đồ đạc cho tôi.

“Vậy con đi đây ạ...”. Tôi quàng khăn rồi đi ra cửa, lần này phải tự xách túi.

22.

Gần đây thời tiết hơi lạnh, tôi kéo lại cổ áo rồi đi theo sau Cố Đại Hải. Đang đi bỗng anh dừng lại làm tôi mất đà, đập luôn vào lưng anh ấy.

“Đi đường chẳng chịu nhìn ngó gì cả”. Cố Đại Hải cốc đầu tôi.

“Thì anh để mặc kệ em đây còn gì? Đâm chết luôn càng tốt”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy.

“Anh không thể không lo cho em được, sau này em ám anh mất”. Cố Đại Hải bắt chước điệu bộ tức giận của tôi. “Cố Đại Hải! Em sẽ tìm người thiến anh!”

“Cút đi! Đáng ghét thật!”. Tôi cố nín cười.

“Cười rồi, cười rồi kìa!”. Cố Đại Hải nhảy cẫng lên.

“Đồ béo đáng ghét!”. Tôi véo má anh ấy. “Cầm túi mau, nặng chết đi được!”

Tối đó, tôi không ngủ được, Cố Đại Hải cũng trở mình suốt đêm.

“Anh cũng không ngủ được à?”. Tôi hỏi.

“Ừ.”

“Em xin lỗi chuyện hôm nay nhé!”. Tôi nhìn đôi mắt trong veo của Cố Đại Hải, trông nó tròn như mắt Đu Đu ấy.

“Anh cũng sai. Khi đó, anh không xem xét kỹ tình hình nên không hiểu rằng em chỉ vì giúp bạn mà rút dao ra tương trợ thôi chứ không có ý gì khác.”

“Đồ đáng ghét! Nếu anh bị thế thì em để anh tự sinh tự diệt luôn đấy!”. Tôi ôm anh ấy.

“Ừ”. Cố Đại Hải dựa cằm lên đầu tôi.

“Này! Anh ngủ rồi à?”. Tôi ngẩng đầu, suýt nữa đập vào cằm Cố Đại Hải.

“Lần sau, đưa Ngụy Tử Lộ đi đâu thì nhớ dẫn anh đi cùng nhé!”. Trong lúc lơ mơ ngủ, tôi còn nghe thấy giọng Cố Đại Hải.

“Ừ...”. Tôi rúc vào lòng anh ấy.

“Em có nghe thấy không hả?”. Cố Đại Hải lay người tôi, thấy tôi không trả lời bèn không nói gì nữa.

“Vụ này bọn mình mặc kệ đi!”. Lâm Sở nhăn mặt.

“Nhưng mình không thể không lo cho anh ấy được, sớm muộn gì An Nguyệt cũng lại gây chuyện”. Tôi cắn vỏ đậu phộng. “Vả lại, mấy tháng nữa là Triệu Bồi sinh rồi, nếu bị xúc động mạnh, nhỡ chị ấy lại sinh ra quái thai.”

“Nghĩ đi nghĩ lại, mình vẫn thấy phục Cố Đại Hải, nếu là mình, mình không đập chết cậu mới là lạ đấy!”. Lâm Sở đưa tay ra sau đầu.

“Nếu mà thế thì không chừng là mình đánh lão ấy ấy chứ!”. Tôi đùa.

“Chẳng đâu vào đâu cả! Một là cậu, hai là A Mông, không đứa nào làm mình yên tâm cả”. Lâm Sở dí tay vào mũi tôi.

“Thôi đi! A Mông lại làm sao à?”

“Dạo này ngoan hơn rồi, nghe nói đang đi công tác với Lý Triển Bằng, hi vọng trên đường về không lòi nhau ra đánh.”

Đang nói chuyện, chúng tôi chợt nghe thấy có tiếng ai đó đập cửa phòng Lâm Sở.

“Trời ạ! Diên cả ruột!”. Người ấy chưa vào đã than thở.

“Thiên thật đấy, đến rồi kìa!”. Tôi đặt đồng đậu phộng xuống. Chúng tôi vừa nhắc tới A Mông thì cô ấy xuất hiện ngay.

“Hở? Cậu cũng ở đây à? Cũng tốt, đỡ mất công mình phải đi hai nơi. Cầm lấy đi!”. A Mông liếc tôi rồi quẳng ột cái túi.

“Các cậu đi đâu thế?”. Lâm Sở hỏi A Mông.

“Các cái gì mà các! Bỏ ngay cái từ “các” đấy đi ỳnh! Tên khốn đó bị mình vút ở Nội Mông rồi”. A Mông tức khí, vút đôi giày lên sàn. “Cậu bảo hần có đáng chém phanh thây không chứ? Trước mặt mình mà dám liếc mắt đưa tình với con khác, lại còn ra nhảy với nó nữa!”

Về đến nhà, tôi thấy Cố Đại Hải đang khoanh tay ngủ gật trên ghế, anh ấy có tật cứ lạnh là khoanh tay, co rúm người lại, tôi toàn trêu cái đang đó giống hệt mấy bác nông dân ngoài đồng.

“Cố Đại Hải, lên giường ngủ đi, nằm ngoài này lạnh đấy!”. Tôi vỗ nhẹ lên mặt anh ấy.

“Ừ...”. Cố Đại Hải vẫn không chịu nhúc nhích.

“Á!”. Tôi thò ngay bàn tay lạnh buốt vừa đi ngoài trời vào cổ áo chồng, anh ấy hét toáng lên rồi vùng ngay dậy.

“Ha ha...”. Tôi ôm bụng cười.

“Nghịch quá đi mất!”. Cố Đại Hải dụi mắt, làu bàu. “Em đi đâu về đấy?”

“Ăn cơm với bọn Lâm Sở”. Tôi treo túi xách lên rồi đi vào phòng tắm. “Đúng rồi, em có thêm hai đồng minh đấy!”

“Đồng minh gì cơ?”. Cố Đại Hải vừa bế Bội Bội và Du Du đang ngủ ngon lành vào ổ vừa hỏi.

“Lâm Sở và A Mông bảo, nếu sau này, anh không quan tâm đến em nữa thì hai đứa nó sẽ đứng về phe em”. Tôi hét vọng ra.

“Được thế thì tốt!”. Cố Đại Hải bất ngờ thò đầu vào phòng tắm.

“Anh làm gì thế hả? Đáng ghét!”. Tôi quay vò nước nóng xịt vào người anh ấy.

23.

Sáng nay, Cố Đại Hải bảo có lẽ nên đưa Ngụy Tử Lộ tới nhà mẹ anh ấy trước và nói cho anh ấy biết tin mẹ đã qua đời nhưng tôi nhất quyết không chịu. Tôi dẫn Ngụy Tử Lộ tới thăm Triệu Bồi, biết đâu làm vậy lại khiến anh ấy nhớ ra điều gì đó.

“Xin chào!”. Ngụy Tử Lộ cười khách sáo với Triệu Bồi làm chị ấy suýt bật khóc.

“Chị không sao chứ?”. Tôi vội vàng đỡ chị ấy ngồi xuống ghế.

“Cô ấy sao vậy?”. Ngụy Tử Lộ còn ngây thơ quay sang hỏi Cố Đại Hải, nhưng nhìn thấy gương mặt khó đăm đăm của ông chồng tôi, anh ấy liền ngậm ngay miệng lại.

“Tại sao lại ra nông nổi này cơ chứ?”. Triệu Bồi khóc lóc thảm thiết.

“Xin lỗi, em biết làm thế này rất tàn nhẫn, nhưng em chỉ muốn...”. Tôi lau nước mắt cho chị ấy.

“Anh đưa Ngụy Tử Lộ đi mua thức ăn, tối mọi người ăn cơm cùng nhau luôn”. Cố Đại Hải nói. Có lẽ anh ấy muốn để Ngụy Tử Lộ tạm lánh vào lúc này,

“OK! Đi đi!”. Tôi gật đầu.

“Xin lỗi chị”. Tôi nhìn Triệu Bồi, mắt chị ấy đã sưng mọng lên.

“Đều tại chị không tốt, chị kích động quá. Chị biết hai người cũng vì chị”. Một lúc sau, Triệu Bồi mới bình tĩnh lại được.

“Em muốn để anh ấy quen lại với chị trước đã. Chị phải tin vào mình chứ, chắc chắn chị sẽ khiến anh ấy yêu lại lần nữa mà!”. Tôi giúp Triệu Bồi kéo lại áo, mới có một thời gian ngắn mà chị ấy đã gầy đi nhiều, trông vào, thấy bụng càng to.

“Để anh ấy ở lại đây được không?”

“Em sẽ cố gắng hết sức”. Thực lòng, tôi cũng chẳng biết làm sao, bây giờ, Ngụy Tử Lộ chẳng khác nào một đứa trẻ con, suốt ngày quần lầy tôi.

“Hình như tôi đã nghe nói về anh”. Ngụy Tử Lộ vừa nhìn Cố Đại Hải vừa nói ra một câu khiến tất cả bọn tôi giật mình.

“Câu nói thật chứ?”. Cố Đại Hải kích động đến mức suýt đứng bật dậy.

“Tiểu... Tiểu Ngư đã từng kể với tôi”. Ngụy Tử Lộ tỏ ra hơi sợ Cố Đại Hải. Cũng đúng thôi, từ đầu tới giờ, Cố Đại Hải cứ nhìn anh ấy một cách khó chịu. Gan Ngụy Tử Lộ từ xưa đã rất bé rồi.

“Chị yên tâm, em sẽ cố nghĩ cách”. Ăn cơm xong, Ngụy Tử Lộ nhất quyết đòi tôi đưa về nhà, tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải đồng ý. Cố Đại Hải nói đúng, lẽ ra tôi phải nói chuyện mẹ Ngụy Tử Lộ đã qua đời trước, chuyện của Triệu Bồi không thể vội vàng được.

“Tử Lộ...”. Triệu Bồi không nỡ rời Ngụy Tử Lộ. Thấy thế, lòng tôi bỗng có cảm giác hơi khó chịu.

“Thôi, em vào đi, trời lạnh đấy! Bọn anh sẽ chữa khỏi cho cậu ta rồi đưa về cho em”. Trước lúc lái xe đi, Cố Đại Hải nói với Triệu Bồi như vậy.

“Ai bị bệnh thế?”. Ngụy Tử Lộ ngồi ghế sau ngây thơ hỏi. Cố Đại Hải bực mình, phóng vụt đi.

“Ngụy Tử Lộ! Anh không nói thì có ai bảo câm đâu hả?”. Tôi lườm anh ấy.

24.

“Lên nhà đi!”. Tôi bảo Ngụy Tử Lộ. Bố tôi đang đứng ngoài cổng theo lời tôi để trông chừng Tử Lộ, lần này anh ấy mà chạy mất thì chẳng biết bao giờ mới tìm được nữa.

“Sao em không về nhà?”. Ngụy Tử Lộ lại hỏi tôi câu này.

“Đã bảo là em ở bên ngoài rồi còn gì? Lên đi!”. Ngụy Tử Lộ thật đáng ghét, lắm chuyện chẳng khác gì mấy bà già, tôi không hiểu ngày xưa mình thích anh ấy ở điểm nào nữa. Cố Đại Hải cũng lắm lời nhưng chẳng phiền phức như thế này.

“Này, em nhớ tránh xa tên béo kia một tí! Hắn nóng nảy thế, chắc chắn không phải người tốt đâu!”. Ngụy Tử Lộ thì thào vào tai tôi.

“Ha ha...!”

“Cậu ta nói gì với em thế?”. Cố Đại Hải ngồi bên cạnh, không kìm được bèn quay sang hỏi tôi.

“Tử Lộ nói rằng anh là người xấu”. Tôi trêu.

“Đạo lý gì thế này? Anh phải đưa vợ anh đi gặp người yêu cũ mà còn bị gọi là người xấu hả?”. Cố Đại Hải giận dữ.

“Thôi, ngoan nào, em sẽ nói cho anh nghe một chuyện tốt.”

“Gì thế?”. Lòng mày Cố Đại Hải lập tức nướng hết lên.

“Anh biết không, tuy Ngụy Tử Lộ không nói lắm như anh nhưng em cảm thấy anh ấy phiền phức hơn nhiều.”

“Là sao?”. Mặt anh ấy đã bắt đầu giãn ra.

“Tự đoán đi, đoán không ra thì thôi!”

“Có phải là em đã vô cùng yêu anh rồi không?”. Từ lúc về đến nhà, Cố Đại Hải cứ bám lấy tôi, hỏi đi hỏi lại câu này.

“Thôi ngay, yêu cái đầu anh ấy!”. Tôi đang bận đắp mặt nạ, không thềm giải đáp.

“Nói đi mà, không là anh mất ngủ đấy!”. Cố Đại Hải kéo miếng đắp mặt của tôi ra.

Đắp xong, tôi hí hửng chạy đi rửa mặt.

“Mau nói đi, đừng đánh trống lảng nữa!”. Lần này, Cố Đại Hải không chạy theo tôi mà nói bằng giọng rất kì cục.

“Biến!”. Tôi cũng dùng giọng sít môi như thế để trả lời. Gã béo này đáng ghét thật, lại còn nhại giọng người ta nữa.

“Á! Cố Đại Hải! Anh làm cái gì đấy hả?”. Tôi đang nghĩ sao Cố Đại Hải lại nói bằng cái giọng đó, hóa ra anh ấy vừa lấy lọ gel của tôi bôi đầy mặt.

“Ha ha, anh làm đẹp ý mà!”. Cố Đại Hải hớn hở chạy đi, vừa được một lát đã khóc meo quay lại.

“Ôi mẹ ơi! Đau quá! Không gỡ xuống được rồi!”. Ông chồng tôi lo lắng, nhảy như con chơi chơi giữa nhà làm tôi buồn cười gần chết.

“Đồ ngốc! Ai dạy anh bôi hết cả lên mắt thế hả?”

25.

Mấy hôm nay, tôi và Cố Đại Hải dẫn Ngụy Tử Lộ đi tới công viên, nhà hàng, khu vui chơi, sân trượt băng rồi cả trường học cũ nữa, đó là những chỗ bọn tôi thường tới trước đây. Cố Đại Hải đeo quả kính râm đen sì, lừ lừ đi bên cạnh như mấy ông bảo vệ.

Ngày cuối tuần, tôi định sẽ ngủ dậy thật muộn rồi mới tiếp tục đi cùng Cố Đại Hải và Ngụy Tử Lộ nhưng chẳng biết ai mà sáng tinh mơ đã gọi điện thoại tới. Lại là Cố Đại Hải mắt nhắm mắt mở đi nghe.

“A lô!”

“Ai thế?”. Tôi mở mắt ra.

“Chẳng biết, không nói gì cả”. Cố Đại Hải nhún vai.

“Đập đi!”. Tôi quay người lại, ngủ tiếp.

Reng... Năm phút sau, chuông điện thoại lại reo. “Cố Đại Hải, nghe điện thoại kia!”. Tôi đập anh ấy.

“A lô, ai thế? Nói đi chứ!”. Lần này, Cố Đại Hải đã tỉnh hẳn, giọng đầy tức giận.

“Điên à?”. Tôi chống tay ngồi dậy. Đưa đây cho em!”

“Này, mày ăn nhiều rửng mỡ hả? Điên rồi à? Không biết xem đồng hồ sao? Đồ lưu manh! Biến thái!...”. Vừa cầm cái điện thoại, tôi liền chửi ngay một trận. Chỉ nghe đầu dây bên kia vang lên một tràng ho dài.

“Tiếng này sao quen quen...”. Tôi quay sang nhìn Cố Đại Hải.

“Tiếng ho mà em cũng thấy quen hả?”. Cố Đại Hải không tin.

“Ngư... Ngư...”. Một giọng nói đứt quãng truyền tới.

“Dương Siêu!”. Cố Đại Hải và tôi cùng hét lên. “Anh đợi đó, em sẽ tới ngay!”. Tôi vội cúp máy rồi chạy đi thay quần áo.

“Sao thế?”. Tôi lao vào nhà Dương Siêu. Một cảnh tượng hỗn loạn đập vào mắt tôi: Lâm Sở, A Mông và Lý Triển Bằng đã ở đó rồi. Trần Lộ thì ngồi dưới đất, trên tường có dòng chữ “Có nợ thì phải trả, không trả, tao giết cả nhà mày!” gì gì đó...

“Ha ha... Không sao đâu!”. Trần Lộ cười. “Ăn táo không? Mình vừa mua đấy, để mình đi rửa đã!”. Cô ấy nói rồi vừa ngâm nga hát vừa đi vào bếp.

“Không sao chứ?”. Tôi chỉ tay về phía Trần Lộ. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Dương Siêu suýt bị thiêu chết đấy”. Lý Triễn Bằng thì thầm.

“Cái gì?”. Tôi hét lên.

“Suýt! Khẽ thôi!”. Lâm Sở kéo cổ áo tôi, lôi ra ngoài cửa.

“Ai đốt anh ấy? Cái gì mà nợ tiền hả?”. Tôi chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Hình như Trần Lộ đi vay nặng lãi”. A Mông cũng đi ra.

“Sao cậu ấy lại phải đi vay? Thiếu tiền thì lấy của bọn mình không được sao?”. Tôi ngăn người.

“Đồ ngốc! Có phải cậu không biết tính sĩ diện của cậu ấy đâu!”. Lâm Sở tát tôi một cái.

“Lúc này có người tới đổ xăng vào nhà, Dương Siêu sợ quá nên gọi điện thoại cho bọn mình, may mà Trần Lộ về kịp, nếu không, chắc anh ấy biến thành cây đuốc rồi”. A Mông cố hạ giọng.

“Thằng khốn nào dám làm thế? Để mình đi tìm nó!”. Tôi điên tiết, định lao đi.

“Toàn bọn lưu manh đấy! Cậu làm được gì hả?”. Lâm Sở nói rồi thò tay vào túi, định lấy thuốc hút nhưng bị A Mông ngăn lại. “Cậu muốn chết à? Ở đây toàn xăng đấy!”

“Ly hôn đi!”. Trần Lộ vừa cười tươi như hoa vừa bảo Dương Siêu. Anh ấy mở mắt trừng trừng, đổ ngẫu những tia máu nhưng không thốt lên lời nào. Vào thời khắc đó, tôi mới thực sự thấu hiểu nỗi đau khổ mà hai người họ phải chịu đựng nhưng đành bất lực, muốn nói mà không nói được, muốn giúp cũng chẳng biết phải giúp thế nào.

“Trần Lộ, cậu làm gì vậy hả?”. Lâm Sở kéo cô ấy.

“Cậu nợ bao nhiêu tiền? Bọn mình sẽ trả giúp cậu, sau này cần thì cứ tới chỗ bọn mình lấy!”. Bình thường A Mông “ki bo, bủn xỉn” lắm nên khi cô ấy nói thế, tôi thấy cảm động vô cùng.

“Đúng đấy, mình sẽ tìm người nói với bọn họ hoãn cho vài ngày”. Tôi bảo rồi nhìn Dương Siêu, anh ấy đang cố gắng nói điều gì đó.

“Hai người cưới được nhau chẳng phải dễ dàng gì, đừng nói lời chia tay chóng vánh như vậy!”. Cố Đại Hải khuyên.

“Em mà ly hôn thì Dương Siêu sẽ ra sao?”. Câu nói của Lý Triễn Bằng làm cả lũ chúng tôi quay ra nhìn anh ấy chằm chằm. “À... cái đó... anh... nhưng đó là sự thật mà.”

“Dương Siêu, em sẽ không bỏ mặc anh đâu, chỉ cần em còn sống, em sẽ hầu hạ anh cả đời này”. Trần Lộ vừa khóc lóc vừa ôm lấy chân Dương Siêu. “Nhưng chúng ta phải ly hôn thôi, nếu không, bọn chúng sẽ tính sổ với anh mất.”

“Không!”. Dương Siêu bỗng hét lên rồi đẩy Trần Lộ ra, mặt giàn giụa nước mắt. “Đồ vô dụng!... Vô... dụng...!”. Vừa nói, anh ấy vừa giơ tay đánh chính mình.

“Chuyện đó không liên quan gì đến anh!”. Trần Lộ vội kéo tay Dương Siêu lại.

“Để hai người đó yên tĩnh chút đi!”. Tôi vỗ vai Lâm Sở và A Mông, bảo họ ra ngoài. Tôi thấy dạo này quanh mình có nhiều người rơi vào bước đường cùng quá, hết Thẩm Lăng rồi tới Ngụy Tử Lộ, bây giờ đến lượt Trần Lộ. Mỗi người giải quyết rắc rối theo những cách khác nhau: Ngụy Tử Lộ chọn cách chạy trốn, từ bỏ tất cả kỳ vọng của mọi người đối với anh ấy; Thẩm Lăng chọn cách đối mặt, dùng dũng khí của cả một đời để đánh cược; Trần Lộ thì có phần giống với Thẩm Lăng, cô ấy thà một mình âm thầm chịu đựng chứ không làm phiền tới người khác.

26.

“Dương Siêu sao rồi ạ?”. Tôi hỏi Cố Đại Hải khi chúng tôi đứng ngoài hành lang.

“Cậu ấy đang ngủ. Trần Lộ định ly hôn thật à?”. Cố Đại Hải thở dài.

“Em cũng không biết nữa...”. Tôi dựa đầu vào vai Cố Đại Hải. “Em thấy mệt mỏi quá! Thẩm Lăng vẫn chưa về, Ngụy Tử Lộ chẳng nhớ ra điều gì, bọn Dương Siêu thì lại thế này.”

“Em khó chịu à?”. Cố Đại Hải xoa nhẹ lên trán tôi.

“Mệt thật... Đợi mọi chuyện xong xuôi, bọn mình đi du lịch anh nhé!”. Đầu tôi lại bắt đầu đau nhưng tôi không muốn nói với Cố Đại Hải, anh ấy mà biết thì lại cuống cuống lên. Mọi chuyện ở đây đã đủ loạn lắm rồi.

“Ừ. Dạo này nhiều chuyện thật. Thẩm Lăng gọi điện về, bảo đã tìm gần hết mọi chỗ nhưng vẫn chưa thấy Tiểu Khê, mấy hôm nữa sẽ vào sâu hơn xem sao”. Anh ấy thở dài.

“Anh đừng động đây nhé, để em dựa một lát!”. Lưng Cố Đại Hải ấm áp thật.

“Bọn mình đi trước đây, nếu có việc gì thì gọi điện ngay nhé!”. Tôi nói. Bây giờ, Cố Đại Hải và tôi chuẩn bị đến chỗ Ngụy Tử Lộ để xem anh ấy thế nào rồi. Lý Triển Bằng cũng phải về nhà lo cho con. Lâm Sở và A Mông ở lại khuyên Trần Lộ.

“OK!”. Lâm Sở vỗ vai tôi. “Về đi, sắc mặt của cậu không tốt đâu, về sớm mà nghỉ ngơi!”

“Mình biết rồi.”

“Tiểu Ngư, hôm nay em đi đâu thế?”. Vừa mở cửa, tôi thấy ngay vẻ mặt tươi cười của Ngụy Tử Lộ. Anh ấy cứ lăm chuyện thế này cũng được, ít ra là tôi thấy yên tâm hơn, khỏi phải ngày ngày chạy đông chạy tây đi tìm như trước.

“Có việc”. Tôi vào nhà, Ngụy Tử Lộ đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế đợi tôi.

“Anh cũng ngồi xuống đi!”. Ngụy Tử Lộ cười hi hi, nhường chỗ cho Cố Đại Hải làm ông chồng tôi hơi ngượng.

“Ngụy Tử Lộ, còn nhớ người phụ nữ mà chúng ta tới thăm lần trước không?”. Tôi hỏi. Trên đường tới đây, chúng tôi đã bàn kỹ chuyện này rồi, hơn nữa, bác sĩ cũng tán thành việc đưa Ngụy Tử Lộ về chỗ Triệu Bồi vì dù sao ở đây cũng có nhiều kỉ niệm của hai người họ, trí nhớ có thể hồi phục nhanh hơn.

“Người có bầu đó hả?”. Ngụy Tử Lộ nghĩ một lát rồi trả lời.

“Đúng rồi. Chị ấy rất đáng thương, chẳng có ai chăm sóc chị ấy cả. Mà dạo này, bọn Trần Lộ và A Mông có nhiều việc cần em giúp”. Tôi nhìn Cố Đại Hải.

“Đúng đấy, cậu xem, bụng Triệu Bồi to như vậy, sắp sinh em bé rồi, nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?”. Cố Đại Hải hòa vào.

“Cái đó... Tiểu Ngư, em muốn anh tới chỗ cô ấy à?”. Ngụy Tử Lộ bắn khoản nhìn tôi.

“Ừ, coi như anh thay em chăm sóc chị ấy. Anh giúp được chứ?”

“Được thôi. Tiểu Ngư bảo anh đi thì anh sẽ đi”. Ngụy Tử Lộ đặt tay ngay ngắn lên đùi, nói một cách nghiêm túc.

27.

“Cái gì? Tốt quá rồi!”. Đang ngồi ở tòa soạn, tôi nhận được điện thoại của Thẩm Lăng. Anh ấy khá thật, đã tìm được Cố Tiểu Khê rồi, tối nay, họ sẽ về tới Bắc Kinh. Tôi gọi ngay cho Cố Đại Hải.

“Tốt quá! Tốt quá! Anh tới chỗ em ngay đây!”. Cố Đại Hải hét lên rồi cúp máy.

“Tên ngốc này, mới hơn hai giờ, mình còn chưa tan sở mà”. Tôi nhìn đồng hồ, lăm lăm.

“Hi hi...”. Cố Đại Hải ngồi bên cạnh tôi, cười ngốc nghếch.

“Sao? Nhìn thấy vợ, vui đến thế cơ à?”. Anh Trần quay sang trêu.

“Thôi đi anh, em mách sếp là anh lừa làm nhé!”. Tôi đặt bút xuống.

“Ôi... ghê gớm thật!”. Anh Trần lè lưỡi, rụt cổ lại.

“Cố Đại Hải, anh kiểm chỗ nào ngồi đợi đi!”. Tôi đẩy Cố Đại Hải ra ngoài cửa.

“Sao? Anh ngồi với em một tí thôi mà!”. Cố Đại Hải có vẻ không vui.

“Bọn Thẩm Lãng mười một giờ tối nay mới về tới nơi cơ mà, anh sốt ruột thì tới bến tàu, quỳ luôn ở đấy đi!”. Lúc này, mấy người đi qua cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, chủ yếu là vì điệu bộ ngớ ngẩn của Cố Đại Hải, ai biết thì nghĩ anh ấy vui vì tìm được em gái, ai không khéo lại tưởng bọn tôi đang làm gì đó ấy chứ.

“Ồi!” Cố Đại Hải chỉ lo quay đầu lại nói chuyện với tôi mà không để ý đằng trước nên đâm sầm vào một người, đồ đạc rơi đầy xuống đất.

“Xin lỗi nhé! Xin lỗi!”. Cố Đại Hải vội giúp người ấy nhặt đồ lên. “Ồ, Hoa Thiên à?”

“Không sao đâu”. Hoa Thiên cười.

“Xin lỗi anh!”. Tôi nói rồi đá Cố Đại Hải. Từ sau chuyển công tác đó, Hoa Thiên như biến mất khỏi thế gian này, rất hiếm khi xuất hiện trước mặt tôi. Bà chị già trong phòng tôi bảo hình như anh ấy bị ốm, sút mất mấy cân liền.

“Vẫn chưa ra à? Sao lại chưa ra nhỉ?”. Cố Đại Hải nhấp nhồm như ngồi trên bếp lửa, lượn đi lượn lại trước mặt tôi.

“Đại ca, anh làm em chóng mặt rồi đấy!”. Tôi không thèm nhìn anh ấy nữa, đúng là phiền phức.

“A lô!”. Thẩm Lãng gọi điện thoại tới, tôi còn chưa kịp nói câu nào đã bị Cố Đại Hải giật ngay lấy cái di động.

“A lô, A lô, Tiểu Khê đâu?”. Cố Đại Hải hét vào điện thoại như người điên. “Hả? Đi vệ sinh à? Thế khi nào hai người tới? Muộn chút hả? Ờ, được, bọn em đợi”. Mặt anh ấy như diễn tuồng, đang vui thì xẹp ngay xuống, lúc thì ngán ngẩm, có lúc lại thất vọng nữa chứ.

“Ha ha...”. Nhìn Cố Đại Hải như thế, tôi không nhịn nổi cười. “Này, anh kích động thế làm gì? Ngồi xuống uống nước đi!”

“Không uống, uống nhiều lại buồn đi vệ sinh, nhờ họ ra lại không gặp anh”. Cố Đại Hải lắc đầu quầy quậy.

“Sao anh cứ như trẻ con thế hả?”. Tôi cười.

Mãi gần mười hai giờ đêm, Thẩm Lãng và Cố Tiểu Khê mới chịu xuất hiện.

“Hu hu, Tiểu Khê à, sao em lại ngốc nghếch vậy chứ?”. Vừa nhìn thấy em gái, Cố Đại Hải đã xông đến, ôm lấy nó rồi sụt sịt khóc, kéo thế nào cũng không chịu buông. Không những tôi và Thẩm Lãng mà cả Cố Tiểu Khê cũng sợ hãi, chẳng biết làm thế nào.

“Anh, em xin lỗi!”. Ngồi lên xe rồi, Cố Tiểu Khê mới quay sang xin lỗi Đại Hải.

“Không sao, không sao! Về nhà là được rồi, đừng như vậy nữa nhé! Em làm anh và bố mẹ lo lắng đấy!”. Cố Đại Hải lái xe mà mắt vẫn đỏ hoe, nhìn không khác gì mắt thổ.

“Đúng thế, em xem anh trai em sợ kìa, lần đầu tiên chị nhìn thấy Cố Đại Hải khóc lóc thảm thiết như thế đấy!”. Nói đến đó, tôi lại cố nén cười.

“Anh... Đây là vì tình cảm bột phát thôi”. Cố Đại Hải ngượng ngịu.

“Ha ha, không sao, không sao, em biết, em biết mà!”. Tôi nhìn Thẩm Lãng qua kính chiếu hậu. “Lần này anh cũng khá đấy, nhưng về đến nhà, nhớ phải bịa chuyện đi công tác đấy, biết chưa hả?”

“Anh biết rồi. An Nguyệt không gio trò gì chứ?”. Thẩm Lãng nhìn tôi.

“Không”. Thực ra người mà tôi không yên tâm nhất chính là Thẩm Lãng, ông anh tôi thật thà từ bé, chỉ lo sau này lại làm lộ hết chuyện. “À, Ngụy Tử Lộ về rồi đấy, nhưng anh ấy chẳng còn nhớ gì cả.”

“Thật à? Sau này có thể nhớ lại chứ?”. Thẩm Lãng vươn người ra, bám vào thành ghế tôi đang ngồi.

“Không biết nữa, em và Tiểu Ngư đang nghĩ cách phối hợp điều trị với bệnh viện”. Cố Đại Hải tiếp lời.

“Tiểu Ngư à, anh có chuyện muốn nói với em”. Ngay ngày hôm sau, Thẩm Lãng đã chạy tới gặp tôi.

“Em biết anh muốn nói gì, gặp nhau ở quán cà phê dưới sảnh đi!”. Chẳng cần đoán cũng biết mục đích chuyến thăm của anh ấy.

“Cố Đại Hải là người tốt”. Đó là câu đầu tiên Thẩm Lăng nói khi vừa ngồi xuống.

“Em biết, thế nên em chỉ làm khổ anh ấy lần này thôi, em thề!”. Tôi nghịch cốc trà trong tay. Mép trên túi trà có một sợi dây nhỏ, đầu kia gắn một mảnh giấy đề tên cửa hàng. Tôi không thích uống trà túi lọc vì nó khiến tôi cảm thấy bị phụ thuộc, sợi dây cứ kéo lên kéo xuống, dùng xong rồi thì bỏ luôn, giống như mình gặp phải sự cố rồi diệt vong vậy, đã không được thì có muốn nín kéo cũng chẳng được.

“Có cần anh giúp gì không?”. Thẩm Lăng nhìn tôi nghịch sợi dây. “Em toàn thích một mình chịu đựng mọi việc, luôn lo người quanh mình phải chịu phiền phức.”

“Em vĩ đại thế thật hả?”. Tôi nhắc túi trà ra.

“Ha ha... Lần này, anh phải cảm ơn em, nếu không, sợ rằng cả nửa đời còn lại, anh sẽ phải sống trong đau khổ mất”. Thẩm Lăng cười cười.

“Nói thế hơi sớm đấy, chuyện An Nguyệt còn chưa giải quyết xong, chị ta không phải là người dễ đối phó đâu!”

28.

Cố Tiểu Khê ở nhà tôi và Cố Đại Hải mấy hôm, đến cuối tuần, chúng tôi mới đưa nó về nhà.

“Mẹ!”. Vừa nhìn thấy mẹ, Cố Tiểu Khê liền òa khóc, bố chồng tôi cũng khóc theo, làm tôi và Cố Đại Hải không kìm được nước mắt.

“Con ngốc quá, có biết suy nghĩ tí nào không hả?”. Mẹ chồng tôi vỗ nhẹ vào lưng con gái cưng.

“Đồ ngốc! Làm bố lo muốn chết!”. Tuy bên ngoài, bố Cố Đại Hải tỏ ra nghiêm khắc như vậy chứ lúc xúc động, ông cũng sụt sùi sụt sùi như mẹ anh ấy.

“Ăn đi, mau ăn đi con!”. Mẹ Cố Đại Hải làm một bàn đầy thức ăn, liên tục gấp cho chúng tôi.

“Mẹ, con có phải là trẻ con nữa đâu, để kệ con!”. Cố Tiểu Khê đẩy tay mẹ ra.

“Đúng đấy, để nó tự ăn đi bà!”. Bố chồng tôi liếc vợ.

“Đúng rồi, Tiểu Khê à, con và cậu kia...”. Mẹ chồng tôi vừa mở miệng đã bị bố chồng tôi lườm.

“Con biết bố mẹ lo lắng cho con nhưng mọi người yên tâm đi, con biết cách giải quyết, không sao đâu ạ!”. Cố Tiểu Khê mỉm cười. Nhờ vậy, không khí không còn căng thẳng nữa.

“Biết là tốt, biết là tốt! Con à, bố mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi”. Bố chồng tôi nói xong lại rơm rớm nước mắt.

“Cái ông này, khóc gì chứ? Sao phải khóc nào?”. Mẹ chồng tôi cầm giấy ăn lau nước mắt cho chồng.

“Hi!”. Ăn cơm xong, tôi vào phòng Cố Tiểu Khê.

“Chị dâu, chị ngồi đi!”. Cố Tiểu Khê đang bận gấp quần áo.

“Hi hi”. Tôi ngồi xuống.

“Chị, bọn em đã hứa với nhau rồi, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh ấy. Chúng em sẽ cùng cố gắng, đợi đến khi được đường đường chính chính ở bên nhau... Còn nếu anh ấy không ly hôn được thì bọn em đành chịu thôi...”. Lúc nói câu này, Cố Tiểu Khê trông rất bình thản, giống như đó không phải là chuyện của mình vậy.

“Vậy hả? Thế cũng tốt, ọi người thời gian để bình tĩnh lại”. Trong đầu tôi đang nghĩ, Thẩm Lăng coi vậy mà thông minh ra phết, không ăn nói linh tinh với Cố Tiểu Khê.

“Anh Thẩm Lăng tốt nhưng lại thật thà quá, anh ấy bảo từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ anh ấy sống ỉn cả, nếu không nắm lấy cơ hội này thì thà chết còn hơn”. Cố Tiểu Khê cười.

“Chị chẳng biết nói thế nào với em nữa, thực sự là thế, chị hi vọng anh ấy có thể li dị vì làm vậy sẽ giải quyết được mọi đau khổ, nhưng mà... chuyện đó không hề dễ dàng.”

“Em biết mà. Chị dâu, chị là người tốt”. Cố Tiểu Khê tỏ ra cứng cỏi.

“Sao thế được? Từ bé đến giờ, chỉ chả ngoan ngoãn gì đâu, mẹ chị hay bảo chị là đồ ăn hại đấy!”

12. Chương 12

An Nguyệt lại ráo riết đeo bám Thẩm Lăng, tôi đã bảo chó thì không bỏ thói ăn cứt được đâu mà mẹ tôi còn không tin.

“Thẩm Lăng, đây là gì thế hả?”. An Nguyệt ngửi khắp người ông anh tôi một lượt rồi bắt đầu chất vấn.

“Em có thôi đi không?”. Thẩm Lăng buông tờ báo trong tay xuống.

“Giỏi nhỉ? Anh tự ngửi xem, toàn là mùi nước hoa thôi!”. An Nguyệt vút bộ quần áo vào mặt Thẩm Lăng.

“Cô đừng quá đáng quá!”. Thẩm Lăng lạnh lùng nhìn chị ta.

“Em quá đáng thế đấy! Anh muốn làm gì hả?”. An Nguyệt chống nạnh.

“Được lắm, tôi định từ từ sẽ nói cho cô biết, nhưng giờ chính cô ép tôi đấy nhé!”. Thẩm Lăng rút một tờ giấy từ trong ngăn kéo ra, đưa cho An Nguyệt. “Chúng ta ly hôn!”

“Anh nói gì hả? Đừng có mơ!”. An Nguyệt giật ngay lấy rồi xé nát tờ giấy đó ra.

“Vậy thì tôi sẽ đơn phương xin ly hôn. Cô biết luật “Hôn nhân gia đình” chứ? Lần đầu đơn phương ra tòa thì vô hiệu nhưng nửa năm sau, nếu tiếp tục gửi đơn lên thì sẽ được chấp thuận đấy!”. Thẩm Lăng chỉ thẳng tay vào mặt An Nguyệt, nói rõ ràng.

“Tuyệt vời!”. Nghe tôi kể lại chuyện đó, Lâm Sở đập tay vào đùi.

“Đúng! Ông anh cậu khá ra phết đấy!”. A Mông cũng rất hứng thú.

“Tất nhiên! Còn phải xem ai là người dạy dỗ ông ấy nữa chứ!”. Tôi đặc ý, chờ đợi bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng có ngày Thẩm Lăng khiến tôi nở mày nở mặt.

“Nhưng chuyện này cấm kể trước mặt Trần Lộ đấy, nếu không, cậu ấy dám tới tòa án lắm”. Lâm Sở vừa lấy một chai rượu trên giá xuống vừa nói.

“Thế nên mình mới kéo các cậu đi siêu thị chứ! Thấy mình thông minh không?”. Tôi bảo. Vừa nãy, hai người bọn họ còn không vui khi tôi tới bắt đi. Đạo này A Mông ở cùng Lâm Sở, ban ngày đi làm, đến tối hai người họ lại tới khuyên Trần Lộ. Thỉnh thoảng tôi mới đi cùng được vì vẫn đang phải để tâm tới chuyện của Ngụy Tử Lộ.

“Ở đây có tờ giấy này!”. Tôi thấy một tờ giấy được kẹp ngay ngăn trên bàn.

Mình đưa Dương Siêu tới quán “Thiên đường hạ giới” xem công việc mới của mình.

-Trần Lộ-

“Thiên... đường hạ giới?”. Cả ba chúng tôi cùng ngẩn người.

“Mau đi tìm đi! Còn đứng đó làm gì nữa?”. Lâm Sở lao ra cửa, tôi và A Mông tất tưởi chạy theo sau.

“A lô! A Thi à?”. Tôi vội gọi điện thoại cho A Thi.

“Bà cố tổ của tôi ơi, mau tới đây đi!”. Giọng của A Thi có vẻ không bình thường.

“Tôi...tôi ngay đây, A Thi, chị...”. Tôi lắp ba lắp bắp.

“Biết rồi, biết rồi. Chị đợi ở đằng sau.” A Thi đúng là thông minh, đã giúp tôi nói nốt nửa câu còn lại.

“A Thi đâu?”. Tôi kéo tay một cô gái ở gần đó, hỏi.

“Ở đằng sau ạ”. Cô em này trang điểm trông như quỷ hiện hình, xấu phát khiếp lên được.

“A Thi!”. Chúng tôi đẩy cô ta ra rồi chạy đến phía sau quán.

“Bên này!”. A Thi từ một phòng nhỏ chui ra.

Ba người chúng tôi cùng xông vào làm chặt cả phòng nên bị A Thi đập ra ngoài.

“Dương Siêu, Trần Lộ, hai người không sao chứ?”. Tôi chỉ nhìn thấy Dương Siêu đang ngồi chờ dẫn trên ghế, trên người khoác một tấm khăn lông, Trần Lộ thì ngồi trang điểm bên cạnh, mặc váy ngắn, áo hai dây.

“Đến rồi hả? Ngồi xuống đi! Mình sắp xong việc rồi”. Trần Lộ ngoái đầu lại nhìn chúng tôi rồi nói.

“Trần Lộ, cậu làm cái quái gì thế hả?”. A Mông giật cây cọ trong tay Trần Lộ.

“Cậu điên rồi à?”. Tôi chỉ muốn đánh cho cô ấy một trận.

“Các cậu kêu ca gì chứ? Mình đang kiếm tiền mà, không có tiền thì lấy gì mà chữa bệnh cho Dương Siêu?”. Trần Lộ giật lại cây cọ rồi trang điểm tiếp.

“Trần Lộ, bọn mình đi về đi, đừng để Dương Siêu ở đây nữa, chắc anh ấy khó chịu lắm đấy!”. Lâm Sở khẽ nói, tôi có thể nhận ra cô ấy đã phải kiềm chế nhiều lắm.

“Trước sau vẫn phải làm vậy, khi nào đi làm, mình sẽ dẫn anh ấy theo, giờ không đủ tiền để đưa vào viện điều dưỡng nữa”. Trần Lộ vừa dứt lời, Lâm Sở đã tắt cho cô ấy một cái thật mạnh.

“Cậu có còn là người không hả? Bọn mình muốn tốt cho cậu mà cậu lại không biết điều sao?”. Lâm Sở đánh Trần Lộ liên tiếp khiến A Thi sững sờ.

“Này này, các chị em, có gì thì từ từ nói!”. A Thi ôm lấy Lâm Sở, kéo cô ấy ra ngoài, tôi vội vàng ngăn Trần Lộ, A Mông cũng chặn Lâm Sở.

“Chết tiệt!”. Trần Lộ nhổ nước bọt. “Lần sau muốn đánh thì đánh lên người, bị thương ở mặt thì làm sao mình kiếm tiền được nữa hả?”

“Im ngay!”. Tôi hất thẳng cốc nước vào mặt Trần Lộ.

“Các chị em, từ từ nói chuyện nào, làm gì thế hả? Lộ Lộ à, thôi em về đi!”. A Thi đẩy Lâm Sở lên ghế rồi quay ra nói với Trần Lộ.

“Chị A Thi, em làm được mà!”. Trần Lộ lau mặt rồi trang điểm lại.

“Không cần đâu, người của chị còn nhiều, thiếu em cũng chẳng sao cả.”

“Chị, chị không định cho em kiếm miếng cơm à?”. Trần Lộ đứng dậy. “Chồng em còn đang tàn phế kia kìa!”. Cô ấy chỉ tay vào Dương Siêu.

“Đừng... nói... nữa!”. Đang ngơ ngẩn ngồi im này giờ, bỗng dưng Dương Siêu đứng bật dậy.

“Anh, sao lại...”. A Mông ngạc nhiên.

Dương Siêu đã đứng lên được nhưng lập tức khuỵu xuống.

“Dương Siêu, Dương Siêu, anh sao thế?”. Trần Lộ vội gạt chúng tôi ra rồi xông tới, ôm lấy Dương Siêu, khóc nức nở. “Đừng làm em sợ, đừng làm em sợ mà!”

“Còn đứng ngẩn ra đó là gì? Tới viện mau!”. Lâm Sở đẩy A Mông ngã lăn xuống đất.

2.

“Sao rồi?”. A Mông đứng ngoài cửa, hỏi chúng tôi.

“Bác sĩ bảo chỉ cần luyện tập là có thể đứng lên được”. Tôi báo tin mừng.

“Tốt quá!”

“Bọn họ thế nào rồi?”. Lâm Sở nhìn qua cửa kính.

“Cũng ổn, Trần Lộ không chịu rời Dương Siêu lấy một bước”. A Mông lên nói.

“Hi!”. A Thi mặc một bộ váy ngắn cũn cỡn đi đến, vừa nhìn là biết chị ấy vừa hết giờ làm.

“Suyt!”. Ba đứa tôi cùng giơ tay lên miêng.

“Biết rồi, biết rồi mà”. A Thi gật đầu lia lịa rồi nói nhỏ. “Không sao chứ?”

“Không có gì nghiêm trọng cả. Chuyện bọn em nhờ chị điều tra thế nào rồi?”. A Mông kéo A Thi ra ghế ngồi.

“Tìm ra rồi, là một ông chủ nhỏ, Trần Lộ vay của lão ấy tám vạn. Tên này cứ giao cho Triệu Tam xử lý, hẳn sợ anh ấy lắm”. A Thi dương dương tự đắc.

“Vậy để mình đi, các cậu ở lại với bọn họ nhé! A Thi, chị đi với em được không?”. Tôi định đi trả nợ hộ Trần Lộ.

“Cầm lấy này!”. A Mông rút mười vạn ra, đưa cho tôi.

“Trời, lúc nào cậu cũng mang theo nhiều tiền thế hả?”. Lâm Sở kinh ngạc.

“Còn lâu ấy! Mình định đưa cho Trần Lộ đấy”. A Mông lườm Lâm Sở.

“Thôi, bọn này đi đây!”. A Thi kéo tôi đi.

Người cho Trần Lộ vay tiền là một gã trọc đầu, tôi đã bảo bọn đầu trọc toàn là người xấu rồi mà. Tất nhiên trừ Triệu Tam ra, chẳng qua là đầu anh ấy hơi ít tóc thôi.

“Anh Tam, em nể mặt anh lắm đấy!”

“Cảm ơn nhé, anh thay mặt em gái anh cảm ơn chú!”. Triệu Tam đưa tay ra bắt rồi uống cạn cốc rượu trên bàn.

“Có gì đâu ạ, lần này bọn em nể mặt anh, mấy nữa còn phải nhờ anh nhiều mà”. Tên trọc kia cười tít mắt lại.

“Sao lại không có gì được? Lần sau mời anh tới chỗ em, em giảm giá cho!”. A Thi ồ ạt dựa vào bàn làm tên kia càng thích chí hơn.

“A Thi, từ giờ em đừng mặc như thế nữa, không thấy lạnh à?”. Ra tới ngoài đường, Triệu Tam nói rồi cởi áo khoác, choàng lên người A Thi.

“Thì đi làm ăn mà, phải vậy mới được việc chứ!”. A Thi thản nhiên nói.

“Thôi, em mau về đi, anh về cửa hàng đây!”. Giữa đường, Triệu Tam bảo tôi rồi xuống xe.

“Cảm ơn anh nhé, sau này em sẽ mời anh đi ăn!”. Tôi vẫy tay với anh ấy.

“Chị A Thi, hai người lại cặp với nhau hả?”. Tôi nhìn A Thi vừa nâng niu cái áo vừa ngân nga hát.

“Không phải việc của em!”. Chị ấy lườm tôi.

3.

“Dạo này hai người thế nào ạ?”. Tranh thủ lúc bên Trần Lộ không có chuyện gì nữa, tôi chạy qua nhà Triệu Bồi.

“Bọn chị vẫn ổn!”. Sắc mặt chị ấy đã tốt lên nhiều.

“Thế thì được rồi.”

“Tiểu Ngư!”. Ngụy Tử Lộ vừa nhìn thấy tôi liền vui mừng, cười tít mắt, chắc là tưởng tôi sắp đưa anh ấy đi thăm mộ mẹ. Chúng tôi mất khá nhiều công sức mới khiến Tử Lộ nhớ lại chuyện mẹ anh ấy đã qua đời, nhưng tới giờ anh ấy vẫn chưa nhớ ra Triệu Bồi là ai.

“Anh thế nào rồi?”. Tôi hỏi. Ngụy Tử Lộ định ngồi xuống cạnh tôi nhưng tôi liền tránh sang một bên, nhìn mặt Triệu Bồi có vẻ không vui.

“Vẫn tốt. Nhưng anh muốn tới thăm mộ mẹ”. Ánh mắt anh ấy trở nên buồn bã.

“Được, nhưng phải đợi một lát đã, Cố Đại Hải sắp tới rồi”. Tôi nắm tay Triệu Bồi, ý bảo chị ấy hãy yên tâm, tôi sẽ không ra ngoài một mình với Ngụy Tử Lộ đâu. Thấy thế, sắc mặt chị ấy mới ảm áp lại một chút.

“Tại sao người đó cứ theo chúng ta mãi thế?”. Ngụy Tử Lộ đột nhiên hỏi.

“À, anh ấy là bạn thân của em”. Tôi thấy hơi ngại, kể ra cũng thấy buồn cười, chồng của mình cơ mà, ngại cái gì chứ?

“Anh không muốn chia tay với em”. Ngụy Tử Lộ cúi đầu. Tôi cảm thấy bàn tay Triệu Bồi nắm lại thật chặt.

“Ngụy Tử Lộ, anh chưa nhớ ra à? Chúng ta đã chia tay nhau từ lâu rồi”. Tôi thấy đã đến lúc phải nói cho anh ấy biết điều này, bác sĩ cũng bảo anh ấy đang dần nhận thức được hiện trạng của mình.

“Thật sao?”. Ngụy Tử Lộ rơi nước mắt.

“Đúng. Tại anh quên đó thôi, thực ra... chúng ta đã chia tay nhau”. Tôi nhắc lại, không dám nhìn anh ấy, tuy từ lâu, anh ấy đã chẳng còn là gì đối với tôi nữa song tôi cũng không nỡ nhìn thấy anh ấy đau lòng thế này.

“Sao tự dưng hôm nay Ngụy Tử Lộ lại ngoan ngoãn vậy?”. Cố Đại Hải hỏi tôi.

“Em nói cho anh ấy biết chuyện bọn em chia tay rồi”. Tôi thắt lại dây an toàn.

“Thật à? Tốt quá!... À... ý anh là cũng nên cho cậu ta biết”. Cố Đại Hải phấn khích quá nên phun ngay điều đang nghĩ trong đầu ra ngoài.

“Ồngốc! Nói điều đó với anh ấy thì em cũng thấy thoải mái hơn mà. Với lại, có Triệu Bồi tận tình chăm sóc như vậy, sớm muộn gì Ngụy Tử Lộ cũng nhớ ra tất cả thôi”. Tôi cười với Cố Đại Hải, nếu không làm vậy, chắc anh ấy sẽ không vui.

“Ừ! Đúng rồi, Thẩm Lăng bảo chúng ta tới giúp anh ấy chuyển nhà đấy”. Cố Đại Hải vừa nắm tay tôi vừa lái xe.

“Anh ấy chuyển thật hả?”. Sau vụ cãi nhau với An Nguyệt lần trước, Thẩm Lăng liền dọn sang phòng tôi ngủ, hại tôi về nhà là phải nằm ở ghế sofa. Mới được mấy hôm, anh ấy đã quyết định chuyển ra ngoài.

“Chuyển chứ! Nghe nói anh ấy thuê được nhà rồi, ngay gần công ty.”

“Nơi này cũng được đấy!”. Tôi nhìn căn hộ mà Thẩm Lăng mới thuê. Tuy nó nhỏ nhưng được bố trí rất hợp lý, bước vào cửa là tới ngay phòng khách, bên cạnh là phòng ngủ, nhà vệ sinh khá tiện nghi, nhìn chung là ổn, ở đây chắc chắn sẽ rất thoải mái, dễ chịu.

“Bây giờ, đối với anh, chỉ cần không có An Nguyệt, chỗ nào cũng được hết”. Thẩm Lăng lôi một chồng sách ra, cẩn thận xếp lên giá.

“Đúng đấy! Sớm rời khỏi cái ổ của bà ấy có phải tốt hơn bao nhiêu không? Em đã bảo anh làm vậy từ đời nào rồi còn gì!”. Tôi vỗ vai Thẩm Lăng. Tôi nhận thấy anh ấy đã thay đổi hẳn, hấp dẫn hơn ngày trước rất nhiều. Lâu lắm rồi chúng tôi mới thân thiết như thế này.

4.

“Mình thực sự không hiểu tại sao Triệu Bồi lại tỏ ra như vậy”. A Mông ngồi trên ghế, ca cẩm.

“Không hiểu cũng phải hiểu, nếu đặt mình vào vị trí đấy, cậu sẽ làm gì?”. Lâm Sở đẩy một thùng bia tới.

“Mình ấy hả? Nói chung, người đã rơi vào tay mình rồi thì sẽ không thể chạy đi đâu được nữa”. A Mông nói dứt khoát.

“Đến lúc đó, không chừng cậu giết người ta luôn ấy chứ”. Tôi mở nắp lon bia. “Thực ra, nếu là mình, mình cũng thấy sợ, người đàn ông của mình không những không nhận ra mình mà lại thân mật với bạn gái cũ, chắc chắn phải rất khó chịu. Còn đứa con trong bụng nữa...”

“Cái này người ta gọi là “Người nhìn thấy phải nhỏ lệ, người nghe thấy cũng đau lòng” đấy! Chị ấy đáng thương thật, nhưng cái chính là cậu nghĩ thế nào thôi”. Lâm Sở nói. Chẳng biết cô ấy lôi đâu ra được một túi khoai lang sấy, bị A Mông cướp ngay.

“Cậu nghĩ thế nào?”. A Mông vừa cắn miếng khoai rôm rộp vừa hỏi tôi.

“Chẳng biết nữa. Mình chỉ mong anh ấy sớm nhớ lại để mình và Cố Đại Hải được sống yên ổn thôi”. Tôi đặt lon bia xuống rồi giặt lấy túi khoai.

“Thế thì tốt! Trước đây, thế giới của cậu là Ngụy Tử Lộ, giờ thế giới đó chỉ có riêng Cố Đại Hải. Giúp Ngụy Tử Lộ cũng khó cho cậu, không giúp thì lại trở thành kẻ chẳng ra gì. Dù sao Triệu Bồi cũng không muốn cậu tiếp xúc nhiều với Ngụy Tử Lộ nên mình nghĩ, cậu cứ mặc kệ đi!”. Lâm Sở dựa lưng vào thành ghế. Đạo này, có bao nhiêu việc xảy ra, mấy đứa tôi trông chẳng ra hồn người nữa rồi.

“Ừ, mình không quan tâm nữa. Đợi chuyện Trần Lộ ổn thỏa, mình và Cố Đại Hải sẽ đi du lịch”. Tôi gác chân lên bàn.

“Không được! Mình nói cho cậu biết, ngoài đường nhiều đứa con gái lăng lơ lắm đấy!”. A Mông lập tức phản đối.

“Cậu tưởng Cố Đại Hải giống Lý Triễn Bằng nhà cậu chắc?”. Tôi liếc xéo cô ấy. Nghe nói lần trước đi Nội Mông, Lý Triễn Bằng suýt không về nổi vì A Mông dùng dằng nổi giận, bỏ về trước, visa cô ấy cầm. Lý Triễn Bằng ngốc quá, dám giao mấy giấy tờ quan trọng như vậy cho bà vợ có máu ghen, đúng là liều thật.

“Đấy là báo ứng! Ai bảo lão ấy dám theo gái chứ!”. A Mông bĩu môi.

“Thôi đi, suýt nữa thì Lý Triễn Bằng bị đưa về nước theo dạng dân lưu manh rồi đấy!”. Lâm Sở cứ nghĩ tới chuyện đó lại thấy buồn cười.

“Lưu manh? Anh ta đâu có xứng!”

“Ha ha ha... A lô!”. Tôi đang cười thì chuông điện thoại bỗng vang lên, chẳng cần nhìn cũng biết chín mươi phần trăm là An Nguyệt. Giờ này chị ta vừa tan sở, chắc chắn gọi tôi để hỏi Thẩm Lãng đi đâu.

“Thẩm Lãng ở đâu?”. Chị ta không thèm khách khí, đi thẳng vào vấn đề luôn.

“Ai đấy?”. Tôi hỏi. Mũi tôi bị mái tóc mới nhuộm của A Mông chọc vào, vừa ngứa vừa khó chịu, nên ra hiệu cho cô ấy đứng xa ra.

“Là chị, An Nguyệt, chị dâu của em!”. An Nguyệt im lặng một lát rồi cất tiếng. Chắc chắn chị ta hiểu rằng trước giờ tôi rất ghét bị người khác nói trống không với mình.

“À, chuyện gì thế?”. Tôi dài giọng hỏi.

“Thẩm Lãng ở đâu?”

“Cái gì cơ?...”. Tôi kéo điện thoại ra xa. “Chị bảo gì? Hả? Tín hiệu yếu quá... A lô! Nói gì đi chứ!”. Lâm Sở vừa nhìn tôi vừa cười, tôi phải nhét miếng khoai lang vào mồm để cô ấy im đi.

“Chị tìm Thẩm Lãng!”. Chị ta hét lên âm ỉ.

“Lát chị gọi số bàn nhà em đi! Em đang ở ngoài đường, tín hiệu kém lắm, không nghe thấy gì đâu!”. Tôi cũng hét trả lại rồi cúp điện thoại, thản nhiên ăn tiếp.

“Cậu ghê thật đấy!”. A Mông tự nhiên ngồi bật dậy. “Lần trước, Lý Triễn Bằng nghe điện thoại cũng bảo tín hiệu kém, tên khốn đó chắc cũng lừa mình phải không?”

“Trời đất phù hộ, cuối cùng cậu cũng thông minh hơn rồi đấy!”. Lâm Sở làm ra vẻ mình vừa được chứng kiến một kỳ tích.

5.

“Tiểu Ngư, chị có chuyện này muốn nói với em”. Sáng sớm, Triệu Bồi đã gọi điện thoại cho tôi.

“Có chuyện gì vậy ạ? Em tới chỗ chị ngay đây!”. Tôi xách túi, chuẩn bị ra cửa.

“Không cần đâu!”. Chị ấy vội vã nói. “Nói qua điện thoại cũng được.”

“Chị nói đi!”. Tôi đến bên cửa sổ.

“Chị... chị chẳng biết nói thế nào cả, chỉ là... hi vọng sau này, hai người đừng tới thăm bọn chị nữa”. Chị ấy ngập ngừng. “Hiện giờ, tình trạng của Tử Lộ rất tốt, trí nhớ cũng có dấu hiệu phục hồi rồi. Sáng hôm qua, anh ấy còn bảo ngôi nhà này rất quen thuộc, chị vui lắm...”

“Em hiểu rồi, chị giữ gìn sức khỏe nhé, nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho Cố Đại Hải, anh ấy sẽ giúp chị”. Tôi nói một cách bình thản. Dạo này, tôi cảm thấy mình điềm tĩnh hơn trước rất nhiều, không hay lên giọng với người khác nữa, ngay cả việc phá lên cười cũng quên mất phải làm thế nào rồi.

“Xin lỗi em, chị biết làm thế này là không đúng, nhưng mà...”. Hình như Triệu Bồi đang khóc, giọng chị ấy khàn khàn.

“Chị đừng khóc! Em không trách chị, cũng không trách Ngụy Tử Lộ đâu. Hơn nữa, anh Cố Đại Hải cũng không muốn em đến đây. Thế thì việc gì em phải đến chứ!”. Tôi cố nuốt nước mắt vào trong, nếu không, nó sẽ trào ra mắt.

“Xin lỗi, chị không thể đánh mất anh ấy một lần nữa được, càng không thể để con mình không có bố...”. Triệu Bồi sụt sịt rồi tắt máy.

Tôi đứng cạnh cửa sổ, chiếc túi xách trên tay đã rơi xuống đất từ lúc nào.

“A lô! Đồ mềm miệng thôi tha, cậu đoán trúng rồi đấy!”. Tôi gọi điện thoại cho Lâm Sở.

“Sao? Có chuyện gì?”. Hình như Lâm Sở vừa ngủ dậy.

“Tôi mình đến chỗ cậu ăn cơm rồi kể à nghe”. Cúp máy xong, tôi chẳng biết làm thế nào mà mình tới được chỗ làm nữa.

“Sao rồi?”. Lâm Sở đã đứng đợi tôi ở bãi đỗ xe từ bao giờ, tay sắp đông cứng lại.

“Ha ha...”. Tôi nhìn cô ấy rồi cười phá lên.

“Đừng có dọa mình nữa, dạo này nhiều chuyện lắm rồi đấy!”. Chẳng hiểu vì lạnh hay tại thấy thái độ của tôi mà giọng Lâm Sở hơi run run.

“Vào trong rồi nói!”

“Cậu khó chịu à?”. Lâm Sở kéo tay tôi hỏi nhỏ.

“Không biết nữa. Giờ đầu óc mình như khúc gỗ, chẳng có cảm giác gì cả”. Tôi bóp trán.

“Có cần...”

“Đừng nói với Cố Đại Hải! Nhìn thấy mình thế này, chắc chắn anh ấy lại nghĩ rằng mình vẫn còn lưu luyến tình cũ với Ngụy Tử Lộ à xem.”

“Cậu giận Triệu Bồi hả?”. Lâm Sở nhìn tôi.

“Điên à? Mình có tư cách gì mà giận chứ?”. Tôi cảm thấy hơi mệt, liền gối đầu lên đùi Lâm Sở.

“Thế thì đừng nghĩ nữa!”. Lâm Sở vỗ vai tôi. Tôi bỗng có cảm giác cô ấy rất giống mẹ tôi, hồi xưa, mẹ cũng hay ru tôi ngủ như thế này. Thường thì mẹ và Thẩm Lăng sẽ ngủ trước, còn mắt tôi vẫn mở to thao láo.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy Lâm Sở đang vuốt ve mặt tôi, bàn tay cô ấy mềm mại thật, nhìn người gây thế mà... Tôi mở mắt ra, trông thấy người trước mặt thì giật bắn mình.

“Hi hi, vợ dậy rồi à?”. Cố Đại Hải đang quỳ bên cạnh tôi giống mấy con mèo thần tài trước cửa siêu thị.

“Anh? Lâm Sở đâu? Mắt tích rồi à?”. Tôi ngồi dậy.

“Cậu không nghĩ tử tế hơn một chút được hả?”. Lâm Sở cầm thìa, chỉ thẳng vào mặt tôi.

6.

“Hôm nay, em không sao chứ?”. Cố Đại Hải vừa xem ti vi vừa hỏi, tôi đang ngồi cắt móng tay ở bên cạnh.

“Em có chuyện gì được cơ chứ?”. Tôi đang bận nên không để ý tới anh ấy.

“Triệu Bồi gọi điện thoại cho anh đấy”. Cố Đại Hải ngoảnh đầu sang nhìn tôi.

“Ồ... không sao”. Tôi lấy giấy gói chỗ móng tay lại để mang đi vứt. “Chẳng phải anh vẫn muốn em không qua lại với Ngụy Tử Lộ nữa còn gì?”

“Có cần anh đi khuyên Triệu Bồi không?”. Có lẽ Cố Đại Hải sợ tôi buồn nên tỏ ra tỏ vẻ như gái mới về nhà chồng. Tôi thấy bây giờ anh ấy chẳng khác nào cô vợ không sinh được con nên chủ động kiểm vợ lẽ cho chồng, mới nghĩ tới đó, tôi không nín nổi, cười khúc khích.

“Em không sao chứ? Hay chúng ta đi viện nhé!”. Cố Đại Hải lo lắng nhìn tôi, chắc anh ấy đang tưởng tôi đã phát điên giống An Nguyệt.

“Ha ha...”. Tôi ôm bụng cười.

“Để... để anh đi tìm quyển sổ y bạ”. Cố Đại Hải không kịp xỏ dép, phi thẳng vào phòng ngủ.

“Ha ha... Quay lại đây!”. Tôi cười mệt quá, nằm lăn ra ghế.

“Vợ đừng lo, không sao đâu, chúng ta sẽ đi khám mà”. Cố Đại Hải ôm lấy tôi.

“Đồ ngốc, em có bị làm sao đâu!”. Tôi cốc đầu anh ấy. “Thật đấy, giờ em thấy hết buồn rồi”. Tôi dựa người vào khuôn ngực ấm áp của Cố Đại Hải. Mấy hôm trước, tôi còn trêu, nếu Cố Đại Hải béo thêm chút nữa thì chắc chắn phải mặc áo lót loại B làm anh ấy tức gần chết.

“Không sao là tốt rồi. Lúc này, không tìm thấy em, anh sợ quá, may mà A Mông cho anh số của Lâm Sở. Suýt chút nữa, anh ra bờ sông tìm đấy”. Cố Đại Hải hôn lên trán tôi rồi nói tiếp. “Nếu ra sông mà không thấy thì anh sẽ nhìn lên cây xem thế nào.”

“Không, chết kiểu đấy, lưới là ra dài ngoằng, kinh lắm...”. Tôi vội đẩy anh ấy ra. “Này, Cố Đại Hải, anh muốn em chết phải không? Muốn kiếm bồ nhí chứ gì?”

“Ăn nói vớ vẩn!”

“Thế sao anh hết nghĩ em nhảy xuống sông lại nghĩ đến việc em treo cổ hả?”

7.

Cuối tuần, tôi và Cố Đại Hải cùng tới thăm Thẩm Lăng.

“Không có ai theo sau chứ?”. Thẩm Lăng bắt chước mấy ông đặc vụ, không mở cửa ngay cho bọn tôi mà hỏi với ra.

“Anh điên à?”. Tôi bê theo một túi đồ ăn, đang mệt gần chết mà anh ấy còn nhiều chuyện như thế.

Thẩm Lăng thò đầu ra, ngó nghiêng một hồi rồi nói: “Mau vào đi!”

“Anh làm gì mà lén lút như kẻ trộm thế?”. Cố Đại Hải bức dọc nói, anh ấy vừa bị Thẩm Lăng kéo vào, suýt nữa ngã xuống sàn.

“Không phải là anh lại thấy khó chịu đấy chứ?”. Cố Đại Hải và tôi cùng chau mày lại, căn bệnh tâm lý của Thẩm Lăng lẽ nào lại tái phát?

“Anh có thấy khó chịu ở đâu không?”. Tôi vội vàng sờ trán Thẩm Lăng.

“Anh vẫn khỏe. Chỉ sợ An Nguyệt lại đi theo hai người thôi”. Thẩm Lăng vừa nói vừa vỗ ngực chứng minh sức khỏe của mình, cuối cùng thì ho khò khè.

“Thôi được rồi, vỗ ngực cái gì, trông như tỉnh tỉnh ấy!”. Tôi lườm anh ấy. “Mà tỉnh tỉnh cũng chẳng con nào xấu như anh.”

“Sao anh lại tắt điện thoại đi hả?”. Tôi bảo Thẩm Lăng. Điện thoại của tôi hết pin nên định lấy máy anh ấy gọi cho A Mông vì không muốn dùng máy Cố Đại Hải.

“Đừng bật!”. Thẩm Lăng mặt đỏ tía tai xông tới, suýt va trúng đầu tôi.

“Anh làm sao thế?”

Chiếc điện thoại trong tay tôi lập tức nhấp nháy, là An Nguyệt gọi tới. Giờ tôi mới hiểu tại sao Thẩm Lăng lại phải tắt di động.

“Đại thật!”. Cố Đại Hải vừa ăn cơm vừa liếc mắt nhìn màn hình điện thoại vẫn đang chớp tắt liên tục.

“Nhìn làm gì, ăn đi!”. Tôi đáp anh ấy.

“Số khác gọi kìa, anh có nghe máy không?”. Xem ra Cố Đại Hải rất hứng thú với vụ này. Mấy hôm nay, anh ấy đang vui vì Triệu Bồi không cho tôi tới gặp Ngụy Tử Lộ.

“Không! Có bị đánh chết, anh cũng không nghe!”. Thẩm Lăng lắc đầu quây quây.

“Cố Tiểu Khê gọi thì sao?”. Tôi nhìn Thẩm Lăng.

“Nếu là cô ấy thì sẽ gọi vào máy này”. Thẩm Lăng rút từ trong túi ra một cái điện thoại khác.

“Anh không được động tới em gái em đâu đấy!”. Cố Đại Hải nhảy lên, hét ầm ĩ.

8.

Cuộc sống thế này thật tốt, tôi và Cố Đại Hải ban ngày cùng nhau đi làm, tối cùng về, cùng đi thăm Dương Siêu, rồi cùng đi khuyên Trần Lộ, sau đó lại cùng tới ăn cơm với Lâm Sở hoặc A Mông. Hai đứa ấy đồ kị, bảo bọn tôi dính lấy nhau như keo 502 ấy.

“Này, các cậu có thể thôi dính lấy nhau được không hả?”. A Mông nheo mắt. “Cậu phải nghĩ cho bạn bè chứ, không thấy mình đáng thương khi phải cô đơn thế này à?”

“Tự cậu hại cậu mà!”. Tôi gấp thức ăn cho Cố Đại Hải, thản nhiên nói.

“Nhưng chúng mình nuốt không trôi, thật đấy, ăn không nổi nữa rồi, cứ ghen ở đây này!”. Lâm Sở chỉ tay lên cổ.

“Không ăn càng tốt, tí mình gói về cho chó mèo ở nhà”. Tôi ngang nhiên há mồm để Cố Đại Hải gấp thức ăn cho.

“Thấy sắc quên tình!”. Lâm Sở nhìn tôi một cách đau khổ.

“Đồ trọng sắc khinh bạn!”. A Mông hòa theo.

“Sao không đợi mình thế?”. Trần Lộ bước vào. Cô ấy càng ngày càng giống các em gái bán hoa ngoài đường, ăn mặc lòe loẹt, bây giờ, cứ nhìn cô ấy là tôi nghĩ ngay tới mấy vũ nữ châu Phi.

“Bọn mình vừa tới thôi”. A Mông ngửa cổ lên uống bia.

“Chẳng làm ăn được gì cả”. Trần Lộ cầm cúi ăn cơm.

“Không làm ăn được thì thôi, đừng có gây chuyện với Dương Siêu nữa, ly hôn cái gì chứ!”. Tôi gọi thêm mấy món khác.

“Mình không muốn làm liên lụy tới anh ấy, lần trước, anh ấy suýt bị người ta thiêu chết còn gì”. Trần Lộ chỉ ngẩng lên nói một câu rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

“Sao mình cứ cảm thấy cậu nghĩ sai rồi nhỉ?”. Lâm Sở nhìn Trần Lộ. “Cậu làm thế này, Dương Siêu mới nghĩ anh ấy là gánh nặng của cậu đấy.”

“Anh ấy nghĩ sao cũng được, mình chỉ muốn ly hôn thôi, không gặp nhau nữa thì sẽ tốt hơn, mình chỉ cần nộp đủ tiền viện phí là xong.”

“Này... Ăn cơm xong thì đi đâu đấy?”. Tôi chẳng biết nói gì nữa. Trần Lộ nhiều khi rất cứng đầu cứng cổ, ai khuyên gì cũng không nghe, chúng tôi đành đợi cô ấy nghĩ lại thôi.

“Về nhà ngủ chứ đi đâu”. Sắc mặt Lâm Sở có vẻ không được tốt lắm.

“Mình đi thăm Dương Siêu”. Trần Lộ đặt bát xuống. Không ngờ cô ấy lại nói thế, vừa nãy, chính cô ấy bảo không gặp thì hơn mà.

“Mọi người cùng đi chứ?”. A Mông vội vàng hỏi.

“Không cần đâu. Bác sĩ nói anh ấy tuyệt thực, không chịu ăn cơm. Mình tới khuyên anh ấy một lát thôi, tôi còn phải đi làm nữa”. Trần Lộ đứng lên, kéo lại áo. “Mình đi đây! Lần sau mình mời!”

“Anh nghĩ lần này, Dương Siêu tuyệt thực là đúng đấy!”. Cố Đại Hải trầm ngâm.

9.

“Ngụy Tử Lộ có tới tìm em không?”. Triệu Bồi tắt tuổi chạy tới toàn soạn tìm tôi. Chị ấy có thai được tám tháng, sắp tới lúc sinh rồi.

“Có chuyện gì thế? Đừng lo lắng quá!”. Tôi vội đỡ chị ấy ngồi xuống rồi báo tin cho tất cả mọi người.

“Chị... Tử Lộ bảo đi mua đồ nên chị để anh ấy đi. Đi từ sáng đến giờ mà vẫn chưa thấy về”. Mối Triệu Bồi trắng bệch, mồ hôi trên trán còn chưa khô, tóc tai bù xù, mặt tái xanh.

“Không sao đâu, không sao đâu. Mọi người sắp tới rồi, đến lúc đó, bọn em sẽ chia nhau đi tìm”. Tôi trấn an Triệu Bồi. Chị ấy cứ nắm chặt tay tôi không chịu buông. Ngụy Tử Lộ đúng là chẳng khiến người ta yên tâm được.

“Sao vậy?”. Cố Đại Hải là người tới đầu tiên.

“Ngụy Tử Lộ lại chạy mất rồi”. Tôi kéo anh ấy ra ngoài.

“Sao lại thế?”

“Không biết. Anh đi tìm trước đi, lát mấy người kia tới, em sẽ bảo họ chia nhau ra tìm”. Tôi sợ Triệu Bồi ngã nên vừa nói vừa phải liên tục ngoái cổ lại nhìn.

“Ừ. Anh đi đây”. Cố Đại Hải thở không ra hơi, lại quay đầu chạy đi.

“A Mông, cậu sinh con rồi nên hãy ở đây chăm sóc Triệu Bồi, mình với Lâm Sở, Lý Triển Bằng sẽ đi tìm”. Tôi phân công mọi người. “Nếu chẳng may có chuyện gì thì phải đưa chị ấy tới viện ngay!”

“Được rồi! Đi đi, mình rõ hơn cậu mà”. A Mông đỡ Triệu Bồi ra cửa.

“Bọn em chắc chắn sẽ tìm được anh ấy, chị yên tâm đi!”. Tôi nhìn Triệu Bồi lần nữa rồi chạy đi cùng Lâm Sở.

“Chúng ta đi đâu?”. Lý Triển Bằng hỏi.

“Anh tới trường học và nhà Ngụy Tử Lộ, Lâm Sở đi tìm ở bờ sông, công viên!”. Tôi quấn khăn lên cổ rồi vẫy taxi.

“Cậu thì sao?”. Lâm Sở kéo tôi lại, chắc cô ấy thấy tôi kích động quá nên nói dè dặt. “Cậu cứ từ từ, ngộ nhớ...”

“Mình biết rồi. Yên tâm đi! Chưa tìm thấy Ngụy Tử Lộ thì mình không thể có chuyện gì được đâu”. Tôi ôm Lâm Sở. “Giờ mình sẽ tới những nơi hồi còn yêu nhau, bọn mình hay đi. Có phát hiện gì thì nhớ gọi điện thoại ỉnh đây!”

10.

Tôi bảo tài xế taxi đưa tôi tới những chốn cũ: công viên, rạp chiếu phim, cả thư viện nữa... nhưng đều không thấy bóng dáng của Ngụy Tử Lộ.

“Rốt cuộc anh đang đi đâu?”. Tôi dừng lại ở bên hồ trong công viên. Đây là nơi chúng tôi thường tới ngày trước, có thể coi là nơi ghi dấu nhiều kỉ niệm nhất với hai đứa tôi. Có lúc, nằm cạnh Cố Đại Hải, tôi vẫn mơ tới nơi này, mơ thấy từng gốc cây, từng đóa hoa, từng cây cột. Trước đây, mỗi khi rồi rã, tôi và Ngụy Tử Lộ hay đến đây, vừa nói chuyện vừa đi dạo vòng quanh hồ. Ngụy Tử Lộ thường bảo cái hồ này hình trái tim nên chúng tôi đang đi quanh một trái tim, trái tim này chứa tâm hồn của cả hai người. Tôi cười, bảo anh ấy là đồ ngốc, cái hồ này rõ ràng là hình tròn, nhưng anh ấy cứ lắc đầu, khẳng khái bảo nó có hình trái tim.

“Á!”. Đầu tôi bỗng đau nhói khiến tôi gần như không thể kiểm soát nỗi mình nữa. Tôi cố gắng đi tới chiếc ghế gần nhất, lôi miếng dán giảm đau từ trong túi ra. Dạo này, tôi thường xuyên bị đau đầu, nhiều lúc đau

đến nỗi chỉ muốn nôn hết ra. Cố Đại Hải không biết điều đó vì tôi luôn cố tỏ ra bình thường trước mặt anh ấy.

“Khụ...”. Tôi lại bị nôn, lần này nôn ra mấy thứ màu hồng hồng, có lẽ là máu, bởi tôi thấy mẩn mẩn trong miệng giống như hồi bé đánh nhau với con người ta rồi bị thương. Tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, mới đó mà đã sắp tối rồi, vàng mặt trời đỏ ối đang khuất dần ở phía xa. Ngụy Tử Lộ từng bảo đó là mây lửa, ngày mai chắc chắn thời tiết sẽ rất đẹp.

Nhìn ra xa, tôi thấy Ngụy Tử Lộ đang đứng dưới ánh hoàng hôn lộng lẫy, miệng nở nụ cười rạng rỡ, rồi anh ấy bước về phía tôi.

“Anh nói đúng thật, có mây lửa, ngày hôm sau trời sẽ đẹp...”. Sau đó, tôi gặp người quỳ xuống đất, nôn thóc nôn thảo.

“Đây là đâu?”. Mở mắt ra, tôi thấy mình đang ở một nơi rất lạ, không phải nhà tôi mà giống như phòng trong khách sạn.

“Tiểu Ngư, em tỉnh rồi à?”. Âm thanh vang lên bên tai tôi rất giống giọng Ngụy Tử Lộ.

Tôi thấy khuôn mặt anh ấy. “Anh chẳng bao giờ khiến em yên tâm cả!”. Tôi vùng dậy nhưng đầu váng vất, lập tức ngã lộn xuống giường.

“Tiểu Ngư, xin lỗi em. Em không sao chứ?”. Ngụy Tử Lộ ôm lấy tôi mà khóc. “Xin lỗi em, Triệu Bồi bảo em đã kết hôn rồi, anh cũng thế, anh đã cưới cô ấy, đứa con trong bụng cô ấy là con anh...”

“Anh bỏ đi làm bọn em rất lo đấy, chỉ sợ anh không quay về nữa...”. Tôi không kìm được nữa, òa khóc theo anh ấy.

“Xin lỗi...”

“Anh đang rất hạnh phúc, cả em cũng thế. Triệu Bồi không lừa anh đâu, anh đã quên quá nhiều chuyện rồi.”

“Nhưng mà... thực sự... anh không muốn quên em”. Khuôn mặt Ngụy Tử Lộ đầy nước mắt.

“Em biết, em biết mà”. Mắt tôi nhòe đi. “Nhưng chúng ta không thể sống trong quá khứ mãi được! Bây giờ, người em yêu là Cố Đại Hải. Em yêu anh ấy ngay từ lần đầu tiên anh ấy nói chuyện kết hôn, từ lần đầu tiên nấu cơm cho anh ấy, cả lúc bị tai nạn nữa, khi mở mắt ra, người đầu tiên em nhìn thấy cũng chính là anh ấy, em yêu anh ấy...”

“Anh đã quên mất rất nhiều thứ phải không?”. Ngụy Tử Lộ đứng dậy một cách khổ sở.

“Đúng vậy. Anh đã quên rằng anh yêu Triệu Bồi đến thế nào, quên đi sự xấu hổ đối với em, quên là em đã tha thứ cho anh, quên cả việc... anh đã chúc phúc cho em trong đám cưới.”

11.

Chẳng biết trời sáng từ lúc nào nữa. Tôi và Ngụy Tử Lộ đã thức trắng đêm, tôi kể cho anh ấy nghe chuyện tôi và Cố Đại Hải cưới nhau, chuyện tôi hòa giải với Triệu Bồi, Cố Đại Hải chăm lo cho tôi ra sao, khi anh ấy mất tích, Triệu Bồi đã tìm anh ấy thế nào...

“Anh nợ em nhiều quá”. Ngụy Tử Lộ dựa người vào tường, nói.

“Không đâu, anh đã giúp em tìm thấy tình yêu đích thực của mình, em phải cảm ơn anh mới đúng”. Tôi ngẩng mặt lên. Giờ tôi đã có thể bình tĩnh nhìn vào mắt anh ấy rồi.

“Xin lỗi em!”. Ngụy Tử Lộ quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt anh ấy rất bình thản.

“Câu này anh không nên nói với em”. Tôi vừa cười vừa lắc đầu.

“Đúng vậy, lẽ ra anh nên nói với Triệu Bồi, tuy anh chưa thể nhớ ra cô ấy là ai nhưng trong mơ, anh có thể cảm nhận được mình rất yêu cô ấy. Mỗi ngày, được dạo bước cùng cô ấy, anh đều thấy rất vui”. Ngụy Tử Lộ nở nụ cười tuyệt đẹp.

“Chúng ta về chứ?”. Tôi đứng lên, nâng anh ấy dậy.

“Ăn sáng xong đã, coi như là lời xin lỗi cuối cùng của anh với em”. Anh ấy khoác tay tôi.

“Sức khỏe của anh...”. Tôi sờ trán Tử Lộ.

“Anh trụ được mà, Triệu Bồi và con anh phải dựa vào anh đấy. Về đến nhà, anh sẽ đưa cô ấy tới viện”. Mắt anh ấy sáng lấp lánh như quả cầu thủy tinh mà tôi yêu thích. Tôi nhận ra chúng tôi đều đã có một trái tim bằng thủy tinh cho riêng mình mà không ai có thể dùng tiền mua nổi.

Lúc bước ra khỏi thang máy, tôi nghe có tiếng “tách” rất khê vang lên.

“Sao thế?”. Ngụy Tử Lộ ngoái đầu lại hỏi tôi.

“Không sao, đi ăn thôi, em đói rồi!”. Tôi thoáng thấy một dáng người cao cao thụt vào.

12.

Trên đường về nhà, tôi tìm trạm điện thoại để gọi cho Cố Đại Hải vì di động của tôi đã hết pin từ hôm qua. Chắc anh ấy đang lo lắng lắm.

“Vợ! Em đang ở đâu thế? Có biết anh lo thế nào không hả?”. Nghe thấy giọng Cố Đại Hải vang lên trong điện thoại, trái tim tôi khê xao động.

“Em tìm thấy Ngụy Tử Lộ rồi”. Tôi vui vẻ nói. “Bọn em đang trên đường về nhà.”

“Tử Lộ! Tử Lộ!”. Triệu Bồi đứng trước cửa nhà còn A Mông và Lâm Sở đỡ ở hai bên.

“Anh về rồi”. Ngụy Tử Lộ ôm lấy Triệu Bồi. “Xin lỗi vì đã làm em lo lắng, đều tại anh không tốt.”

“Hu hu...”. Triệu Bồi dụi đầu vào ngực Ngụy Tử Lộ, bật khóc nức nở.

“Em không sao chứ?”. Như thể sợ tôi bị cụt tay cụt chân, Cố Đại Hải cứ xoay tôi, nhìn lên nhìn xuống.

“Chẳng phải em vẫn ổn đấy à? Không bị thiếu cái tay cái chân nào đâu!”. Tôi vỗ vỗ hai má phính của chồng.

“Cảm ơn! Cảm ơn em!”. Triệu Bồi ngồi xuống ghế, tay giữ chặt gấu áo Ngụy Tử Lộ, chúng tôi đều nhận ra lần này chị ấy đã lo lắng đến thế nào.

“Anh rót nước cho em nhé!”. Ngụy Tử Lộ muốn Triệu Bồi buông anh ấy ra.

“Không! Không cần, em không khát!”. Chị ấy vẫn không chịu.

“Để em!”. Lâm Sở đứng dậy, đi vào bếp.

“Sao em tìm được cậu ta thế?”. Cố Đại Hải hỏi tôi.

“Em...”. Tôi vừa mở miệng đã bị Ngụy Tử Lộ ngắt lời. “Tại tôi không tìm được đường về, may mà trên đường lại gặp Tiểu Ngư”. Giọng Ngụy Tử Lộ rất thành thật, tôi nghĩ anh ấy cũng không muốn để Cố Đại Hải cảm thấy khó chịu.

“Thật à?”. Cố Đại Hải nhìn tôi.

“Vâng, đang đi thì em thấy một người rất giống anh ấy cứ lượn đi lượn lại như đang lạc đường”. Tôi bảo. Ngụy Tử Lộ lạc đường thật, suýt nữa, anh ấy đã không tìm ra cái gì mới là đúng đắn với mình.

“Mọi người ở lại ăn cơm nhé!”. Triệu Bồi muốn giữ chúng tôi lại dùng bữa cùng vợ chồng họ.

“Thôi, chị nghỉ ngơi đi!”. Tôi ôm lấy chị ấy, thì thầm. “Chị yên tâm, anh ấy hiểu cả rồi. Em đã kể cho anh ấy nghe mọi chuyện. Còn nữa... em phải nói cho chị biết, người em yêu chỉ có Cố Đại Hải thôi, trái tim em đã bị tên béo ấy chiếm hết chỗ rồi, Ngụy Tử Lộ không chen vào được đâu.”

“Tiểu Ngư...”. Triệu Bồi nhìn tôi.

“Chị vào nghỉ đi! Em và Cố Đại Hải đang đợi được bé con nuôi đấy!”. Tôi cười.

“Lúc này, em nói gì với Triệu Bồi thế?”. Cố Đại Hải vừa lái xe vừa hỏi tôi.

“Em bảo chị ấy yên tâm, trong tim em đã có người khác rồi, không nhét nổi Ngụy Tử Lộ vào nữa”. Tôi nhắm mắt lại.

“Ai?”. Cố Đại Hải hét lên rồi phanh két xe lại làm tôi thiếu chút nữa là đập đầu vào cửa kính, xe của Lâm Sở đằng sau cũng suýt va phải.

“Tên béo đáng chết này! Ngoài anh ra thì làm gì còn ai chiếm nhiều chỗ thế hả?”. Tôi ôm đầu, hét lại.

13.

Những ngày tháng sau đó, tôi sống rất vui vẻ.

An Nguyệt không tìm được Thẩm Lăng, suốt ngày ru rú ở nhà vò đầu bứt tóc. Tiểu Khê đã quay lại Nhật, gửi về cho tôi và Cố Đại Hải một đôi bùa hộ mệnh, trong thư con bé bảo đây là lá bùa hoàng gia linh nghiệm vô cùng, giúp vợ chồng sống yên vui hạnh phúc. Cố Đại Hải lén lút gọi lại hỏi “Thế có giúp sinh em bé không?” làm Cố Tiểu Khê bực mình mắng lại, bảo anh ấy đi mà tìm Quan Âm tặng con ấy, đừng có lãng phí tiền điện thoại.

“Ôi, cuộc đời này đẹp thật!”. Cuối tuần, tôi rủ A Mông và Lâm Sở đi tắm nước nóng.

“Chỉ có cậu thấy đẹp thôi, cứ để bọn mình tự sinh tự diệt đi, chết sớm được đầu thai sớm!”. Vừa mở miệng, A Mông đã nói mấy câu đen đủi.

“Lại làm sao?”. Tôi ngồi xuống để nước ngập đến cằm.

“À, giàn thiên lý nhà Lý Triển Bằng lại đổ ấy mà...”. Lâm Sở uống một hớp rượu, má đỏ hây hây.

“Đồ khốn! Các cậu đúng là lũ ăn hại!”. A Mông té nước về phía chúng tôi.

“Này, sao cậu cứ gây chuyện với Lý Triển Bằng mãi thế, không muốn sống yên lành hả?”. Tôi vừa tránh vừa quát cô ấy.

“Đúng vậy, nếu mà A Mông và Trần Lộ không gây chuyện thì chúng ta đã có thể sống yên ổn rồi”. Lâm Sở đồng tình với tôi.

“Cậu thì sao?”. Tôi nhìn cô ấy.

“Mình hả? Ra nước ngoài! Ở đó, người ta đồng ý cho những người như bọn mình cưới nhau. Vợ mình bảo thế”. Lâm Sở cười, miệng rộng ngoác đến tận mang tai.

“Kinh! Bobo nghĩ tới chuyện đó rồi cơ à?”

“Thấy bọn mình thông minh không? Nghe nói có một thị trấn ở Anh cho phép người đồng giới kết hôn, đợi mình tham gia cuộc thi này xong, hai đứa mình sẽ tới đó.”

“Ôi...”. A Mông thấy bọn tôi không thêm đề ý tới chuyện của cô ấy nên bực bội ra mặt.

“Thở dài cái gì? Toàn là cậu tự gây chuyện ỉn thôi!”. Tôi véo má A Mông.

“Làm gì có?”. Cô ấy phản đối.

“Cậu chỉ được cái mồm thôi! Đến lúc Lý Triển Bằng không muốn đùa kiểu này nữa thì mới biết tay”. Lâm Sở véo nốt má còn lại của A Mông.

“Thôi đi!”. A Mông đẩy bọn tôi ra. “Mình không muốn thế, nhưng anh ấy có ỉn đường lui đâu!”

“Ha ha, cái đó dễ thôi, để lúc về, mình gọi một cú điện thoại cho Lý Triển Bằng là xong”. Tôi lại tưởng A Mông lo nghĩ chuyện gì to tát lắm chứ!

14.

“Mình thấy...”. Tôi, A Mông và Lâm Sở gần như ngày nào cũng tới tìm Trần Lộ.

“Các cậu chưa chán hả?”. Trần Lộ gắt lên. Cô ấy bị chúng tôi nói nhiều quá nên trang điểm nhảm, phải lau đi làm lại.

“Vì hạnh phúc của cậu, không có gì là chán cả!”. Tôi nhìn cô ấy.

“Trời, cậu điên rồi à?”. Trần Lộ sờ trán tôi rồi quay sang hỏi Lâm Sở. “Cậu ấy bị đập đầu vào cửa phải không?”

“Bị cánh cửa hạnh phúc kẹp đấy!”. Lâm Sở cười hí hí, liền bị tôi cho ngay một chưởng.

“Bọn này toàn đồ hâm ấy mà!”. A Mông cúi bần. Đêm hôm qua, A Mông thức trắng. Lý Triển Bằng đúng là không cho A Mông đường lui, anh ấy tiếp khách về muộn, uống say quá nên nôn lên bộ váy ngủ gợi cảm của A Mông, thế là bị cô ấy đánh ột trận tơi bời.

“Cậu thì sao hả?”. Trần Lộ vừa kẻ lông mày vừa hỏi A Mông.

“Đương nhiên mình là người tốt rồi. Trần Lộ này, có gì khó khăn thì bảo bọn mình giúp nhé! Mình nghĩ kĩ rồi, mình sẽ giúp cậu mở một cửa hàng, kiếm hai người đầu bếp giỏi, Lâm Sở sẽ đưa mấy người nổi tiếng tới chụp ảnh còn Tiểu Ngư viết mấy bài lên báo, chẳng mấy chốc mà hot. Cậu và Dương Siêu...”. A Mông gơ ngón cái lên, thao thao bất tuyệt.

“Biến! Biến hết đi! Mình phải làm việc rồi”. Trần Lộ đuổi bọn tôi ra cửa sau.

“Không, nghe mình nói đã!”. Tôi đập cửa.

“Thôi đi, mai lại tiếp tục!”. A Mông ngáp, cô ấy đã quen với việc này rồi, gần như tối nào chúng tôi cũng bị Trần Lộ đuổi đi.

“Ngày mai mình xin nghỉ nhé, sinh nhật của Cố Đại Hải mà”. Tôi nói.

“Ồ trời, sinh nhật của Cố Đại Hải cơ à? Cậu có nhớ ngày sinh nhật của bọn mình không vậy?”. Mặt Lâm Sở nhăn nhó như khi ăn ớt.

“Thôi đi! Mình nhớ sinh nhật các cậu làm gì? Các cậu có đáng hào nào không hả?”. Tôi bĩu môi.

“Cô ta có còn tí sĩ diện nào không thế?”. A Mông chỉ tay vào tôi, hỏi Lâm Sở.

“Vừa thiếu sĩ diện lại vừa mặt dày”. Lâm Sở nâng cằm tôi lên, ngó nghiêng.

“Dày cái đầu cậu ấy!”. Tôi đá cho cô ấy một phát.

“Quyết định rồi! Đi ăn đêm, hôm nay cậu mời!”. Lâm Sở kéo tay tôi.

“Không mời mọc gì sất! Cố Đại Hải đang đợi mình ở nhà kia kìa!”. Tôi kiên quyết phản đối nhưng hai người bọn họ khỏe hơn, tôi bị lôi xềnh xệch lên xe taxi.

15.

“Ăn nhanh lên!”. Tôi vừa nhìn đồng hồ vừa giục.

“Cậu muốn bọn mình bị bỏng hả?”. A Mông đang húp cháo nóng nên cứ xuýt xoa mãi.

“Đúng là đồ thấy sắc quên tình!”. Lâm Sở lau bàu, cô ấy không nhìn tôi mà ngó ra ngoài. “Ồ, kia có phải là An Nguyệt không?”. Lâm Sở chỉ tay.

“Ở đâu?”. A Mông vội ngẩng cổ lên. “Ồ, đúng đấy! Có cả Hoa Thiên nữa kìa!”

“Các cậu dừng câu giờ nữa, ăn mau lên!”. Tôi không thêm đoái hoài, chắc chắn hai tên này đang cố tình kéo dài thời gian của tôi đây mà.

“Mình không đùa đâu, thật đấy!”. Lâm Sở khẳng khái.

“Mình nói cho cậu biết, nếu không phải thì hai đứa cậu đi ngay ỳnh, không ăn uống gì nữa!”. Nói rồi tôi quay đầu lại, không ngờ người bên đó đúng là An Nguyệt và Hoa Thiên, hình như bọn họ đang cãi nhau.

Tôi thấy An Nguyệt kéo Hoa Thiên lại, nói gì đó, trong tay Hoa Thiên đang cầm chắc một vật, sống chết cũng không chịu đưa cho An Nguyệt. Chẳng còn cách nào khác, An Nguyệt đành ngồi bệt xuống đất, nắm lấy ống quần Hoa Thiên mà khóc nức nở. Hoa Thiên cũng thật nhẫn tâm, chị ta đã làm thế rồi mà vẫn không đưa cái đó ra, thậm chí còn quỳ xuống khóc cùng nữa. Hai người đó cứ như đang đóng phim vậy.

Lúc về đến nhà, tôi gặp Cố Đại Hải vác ghế ra ngồi trước cửa chẳng khác gì ông thần giữ cửa, làm tôi giật cả mình.

“Cục cưng à, vào giường ngủ đi!”. Tôi vỗ nhẹ lên trán anh ấy.

“Ồ, vợ về rồi à?”. Cố Đại Hải giụi mắt đứng dậy.

“Sau này đừng đợi em nữa, buổi tối em họp muộn lắm”. Tôi vừa cởi giày vừa nói.

“Không được, anh không yên tâm, sợ em lại có chuyện gì”. Cố Đại Hải lắc đầu quày quẩy.

“Em chỉ lo anh mệt thôi”. Tôi ôm lấy đầu Cố Đại Hải.

“Thôi, mau ngủ đi, không ngày mai lại dậy muộn mất!”. Cố Đại Hải hôn tôi rồi chui vào chăn.

“Đúng rồi, em vừa gặp An Nguyệt đấy!”. Lúc nằm xuống, tôi nói với Cố Đại Hải.

“Chị ta không làm gì em chứ?”. Cố Đại Hải ngồi bật dậy.

“Không. Hình như An Nguyệt cãi nhau với Hoa Thiên, Hoa Thiên cầm cái gì đó nhưng không chịu đưa cho chị ta”. Tôi ấn Cố Đại Hải nằm xuống rồi dựa vào anh ấy.

“Ồ”. Anh ấy uể oải nói.

“Thôi rồi!”. Cố Đại Hải hét tướng lên rồi lại ngồi dậy.

“Sao thế?”

“Em bảo, liệu Hoa Thiên có biết chỗ ở của Thẩm Lăng không?”. Cố Đại Hải nhăn trán.

“Không phải chứ?”. Tôi cũng ngồi dậy.

“Anh nghĩ có khi là thế đấy, chứ An Nguyệt có chịu quỳ gối trước ai bao giờ đâu”. Cố Đại Hải lo lắng nhìn tôi.

“Thế... em bảo Thẩm Lăng đổi chỗ khác nhé?”. Tôi rút điện thoại ra.

“Ừ! Bảo anh ấy chuyển chỗ đi!”. Cố Đại Hải gật đầu.

“A lô”. Một lúc lâu sau, Thẩm Lăng mới chịu nghe điện thoại, nghe giọng là biết anh ấy đang ngủ. Cái lão này, chúng tôi đang lo lắng cho sự an nguy của lão, thế mà lão ta vẫn ngủ được.

“Em nói cho anh biết, bọn em nghĩ An Nguyệt biết chỗ ở của anh đấy”. Tôi bực mình nói.

“Cái gì!!!”. Giọng Thẩm Lăng cao đến quăng tám.

“Hết cái gì mà hết!”. Tôi bịt tai, đưa điện thoại cho Cố Đại Hải.

“Anh bình tĩnh đã, đừng kích động!”. Cố Đại Hải khuyên.

“Làm thế nào bây giờ?”. Hình như Thẩm Lăng đang cuống lên.

“Mai anh nghĩ cách chuyển nhà đi, bọn em đi ngủ đây, mệt chết đi được!”. Tôi cúp điện thoại. Suốt ngày bị những chuyện linh tinh làm phiền.

16.

Hôm đó, Trần Lộ đi thăm Dương Siêu là hợp lý, bởi vì dạo này xảy ra quá nhiều chuyện nên chúng tôi quên mất anh ấy, chứ người đó mới thực sự là nhân vật chính của câu chuyện này.

“Mình thấy ý kiến của A Mông cũng tạm tạm”. Lâm Sở khoanh tay, ngồi phía sau tôi.

“Không phải tạm tạm mà là rất hay!”. Tôi lườm.

“Nhưng mình không nghĩ hai người đó lại lắm chuyện như vậy, suy cho cùng, người đáng thương nhất vẫn là Dương Siêu”. Lâm Sở nhăn mặt.

“Thưa bác sĩ, dạo này anh ấy thế nào ạ?”. Tôi xách một giỏ hoa quả tới thăm bác sĩ trước. Đó là một trong những bác sĩ chuyên khoa hồi sức giỏi nhất hiện nay, nhiều người muốn chữa mà không được, tôi phải mất rất nhiều công mới xin cho Dương Siêu được vào đây chữa trị.

“Không thể nói là tốt được. Cậu ấy không chịu phối hợp điều trị, chúng tôi cũng hết cách rồi.”

“Dương Siêu à, anh ăn một chút nhé!”. Lúc tôi đến cửa phòng bệnh, Lâm Sở đang bưng bát cháo đưa ra trước mặt Dương Siêu, anh ấy vẫn không chịu mở miệng.

“Không ăn thì để đấy!”. Tôi xông vào.

“Gi thế?”. Lâm Sở nhăn nhó nhìn tôi.

“Cậu không phải lo! Dương Siêu, em nói cho anh biết, nếu anh muốn ly hôn thì không phải tốn công tốn sức đến thế đâu, em sẽ giúp anh!”. Tôi tát cho anh ấy một cái.

“Cậu điên rồi hả?”. Lâm Sở kéo tôi lại.

“Cậu tránh ra!”. Tôi trợn mắt lên. “Anh nghe cho rõ nhé!”. Tôi túm cổ áo Dương Siêu còn Lâm Sở kéo áo tôi. “Nếu anh thực sự không muốn ly hôn thì tỏ ra cố gắng chút đi! Anh phải để Trần Lộ thấy rằng anh có thể tự chăm sóc được mình, thế thì Trần Lộ làm sao có thể đòi li dị nữa chứ?”

Nghe tôi nói thế, Lâm Sở bèn bỏ tay ra khỏi áo tôi.

“Anh tưởng Trần Lộ nhìn thấy anh như thế này thì sung sướng lắm hả?”. Tôi khế liếc mắt với Lâm Sở. “Anh có giỏi thì đứng dậy cho Trần Lộ xem đi! Cô ấy không cần anh phải đi kiếm tiền, chỉ cần anh đừng làm khổ cô ấy nữa là được. Anh nhìn lại mình đi!”. Tôi lật tung chăn ra. “Ít nhất anh phải tự đi lại được, như thế bọn em mới dám giúp anh mở cửa hàng, anh mới nuôi sống được mình chứ!”

“Cô ấy... sẽ đi”. Dương Siêu ngẩng lên nhìn tôi, mặt đầy nước mắt.

“Cậu ấy dám sao? Em sẽ tìm người xử lý luôn!”. Lâm Sở đứng về phía tôi. “Trần Lộ không muốn ly hôn đâu, cô ấy làm thế vì sợ người ta lại đến đốt nhà, anh không chạy nổi.”

“Đúng thế!”. Tôi vừa thở dốc vừa nhìn Lâm Sở. Một chết mất thôi! Tôi vừa chạy từ phòng trực ban của bác sĩ tới đây, chưa kịp nghỉ thì đã phải gây sự với Dương Siêu.

“Ừ... Hu hu...”. Dương Siêu khóc rưng rức.

17.

“Bọn em muốn mở cửa hàng cho Dương Siêu”. Thắt xong dây an toàn, tôi quay sang nói với Cố Đại Hải.

“Ừ, nhưng phải tính toán cho kỹ, nếu không, sẽ khó kiếm lời lắm”. Cố Đại Hải thở dài.

“Việc đó phải nhờ anh thôi”. Tôi nhìn anh ấy.

“Ok! Hôm khác, anh sẽ nói cho em biết chỗ nào mở cửa hàng được, rồi bọn em tự đi xem nhé!”

“Cố Đại Hải nói thế đấy, cậu nghĩ sao?”. Về đến nhà, tôi gọi ngay cho A Mông.

“Cũng được”. Cô ấy im lặng một lát rồi uể oải đáp.

“Thế nào gọi là “cũng được”? Cậu phải vui mừng mới phải chứ!”. Tôi cứ nghĩ thế nào A Mông cũng sung sướng nhảy cẫng lên vì sắp hiện thực hóa được ý tưởng.

“Ồ... Dương Siêu thế nào rồi?”. A Mông ngáp.

“Không tốt lắm, bác sĩ nói đứng lên thì không có vấn đề gì, nhưng có đi được hay không còn tùy thuộc vào anh ấy. Biện pháp mạnh mình cũng dùng rồi, giờ phải đợi xem hiệu quả thế nào”. Tôi kể lại chuyện tôi và Lâm Sở vừa giáo huấn anh ấy một trận cho A Mông nghe.

“Hi vọng là có kết quả. Haizz...”

“Sao cậu cứ thở dài mãi thế?”

“Con trai mình suốt ngày bị cảm, bác sĩ bảo nó bị viêm phổi. Mình thấy mệt mỏi quá!”. Giọng A Mông trầm xuống.

“Đừng như vậy mà! Cậu mà cũng thế thì Lý Triển Bằng biết làm sao chứ?”. A Mông là trụ cột của gia đình, riêng về chuyện này, tôi rất phục cô ấy, điên điên loạn loạn thế thôi nhưng những việc cần hiểu, cô ấy đều hiểu.

“Ừ, dạo này thằng bé cũng đỡ nhiều rồi. Sau khi giải quyết xong chuyện của Dương Siêu, mình sẽ tìm mấy chuyên gia chữa cho nó. Cậu có quen bác sĩ nhi khoa nào không?”

“Quen mấy người, có vẻ cũng được. Cậu lo chăm con đi, cứ để mình với Lâm Sở tìm cửa hàng!”

18.

“Em gái, thấy quán này sao hả?”. Triệu Tam đã tìm giúp tôi một cửa hàng gần chỗ Trần Lộ.

“Cũng được đấy!”. Tôi kéo Lâm Sở đi xem. Quả là không tồi, cửa hàng không to lắm nhưng tiện nghi rất đầy đủ, lại ở ngay cổng khu dân cư, còn có cả nhà vệ sinh nữa.

“Được!”. Lâm Sở chỉ phán mỗi thế. Việc đầu tiên cô ấy làm khi đến đây là tới xem nhà vệ sinh thế nào. Lâm Sở có cái tật này, đi đâu cũng phải “thị sát” nhà vệ sinh trước.

“Mấy ngày nữa sẽ tìm thêm người làm. Còn việc nhập hàng thì tính sao?”. Tôi định mở cửa hàng tạp hóa nhưng Cố Đại Hải nói là ở khu này không có chỗ nào bán rau quả cả, mở cửa hàng rau quả sẽ kiếm được. Ngoài mấy chuyện chọi gà ném chó ra, về phương diện kiếm tiền, tôi thực sự không bằng anh ấy.

“Để anh giúp, anh có người quen”. Triệu Tam còn sốt sắng hơn cả tôi, hết lòng coi đó như chuyện của mình.

“Sao tự nhiên anh lại tốt thế hả? Anh mà dám giở trò với bạn em là em giết đấy!”. Tôi bảo. Triệu Tam đối với tôi thì khỏi phải nói, nhưng với người khác thì lắm trò vô cùng, gặp ai cũng muốn lừa lọc người ta.

“Xem em nói kìa! Anh là người tốt mà!”. Mặt Triệu Tam đỏ lên.

“Anh mà như thế thì em là Thượng đế!”. Tôi liếc anh ấy. “Anh muốn làm gì hả?”

“Anh phục em rồi đấy, chẳng có gì qua mặt được em cả”. Triệu Tam cười.

Lâm Sở nghe điện thoại xong liền đi mất, chỉ còn lại tôi và Triệu Tam.

“Sao? Nói đi!”. Tới quán thịt nướng, tôi bảo anh ấy.

“Hi hi...”. Triệu Tam cười không ngớt, nhìn mặt gã ta hết như vừa mới trộm được báu vật.

“Cười cái gì mà cười! Không nói nhanh là em đi đấy!”. Tôi đứng dậy.

“Đừng, đừng! Anh có việc thật mà!”. Nghe tôi nói thế, Triệu Tam không dám đùa nữa.

“Vậy thì nói đi!”. Tôi hất hàm. Thấy tôi định châm thuốc hút, Triệu Tam rút ngay bật lửa ra.

“À thì... em gái này, em xem, bao nhiêu năm nay anh vẫn một mình, cô đơn lắm...”

“Thôi đi! Hóa ra anh có ý đồ xấu với bạn em hả?”. Tôi bực.

“Không phải! Không phải cái đó!”. Triệu Tam cuống cuống bào chữa. “Anh... anh muốn...”. Tay chân anh ấy huơ loạn xạ.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”. Tôi sắp bị tên ngốc này làm cho phát điên rồi.

“Anh... muốn cưới A Thi”. Triệu Tam thốt ra một câu rồi im phăng phắc.

“Hả?”. Tôi sốc quá, đặt tay vào trúng cái vỉ nướng thịt.

19.

“Hu hu hu, chín đến nơi rồi...”. Tôi nhúng tay vào bát xì dầu.

“Anh sai rồi, lẽ ra không nên làm em giật mình”. Triệu Tam cuống quýt xin lỗi.

“Anh nói thật đấy à?”. Tôi không dám nhấc tay ra. Xem ra cách này cũng hữu dụng ra trò, tôi thấy đỡ rất hẳn.

“Thật mà! Anh cũng muốn có một gia đình”. Triệu Tam nói một cách chân thành.

“A Thi có biết chuyện này không?”. Tôi hỏi.

“Điều đó... anh chưa dám nói, sợ cô ấy không đồng ý”. Triệu Tam gãi đầu gãi tai.

“Ok! Để em hỏi giúp anh!”. Tôi hăm hờ đập tay xuống mặt bàn. “Á! Tay tôi!”

“Chị trả lời đi, đồng ý hay không?”. Tôi băng tay lại rồi đi tìm A Thi.

“Tay em sao thế?”. A Thi không trả lời tôi.

“Bị bỏng thôi”. Tôi khoát tay.

“Bôi ít xì dầu lên là sẽ hết đau đấy!”. A Thi nói rồi đi lấy xì dầu cho tôi.

“Em không cần cái đó, em cần câu trả lời của chị cơ!”. Tôi kéo chị ấy lại.

“Hi hi, Triệu Tam nói vậy với em hả?”. A Thi dựa người lên ghế, chân đung đưa đôi giày thêu màu đỏ mang từ quê lên.

“Chính miệng anh ấy bảo thế mà, nếu chị không tin, em sẽ kêu anh ấy tới đây”. Tôi định gọi điện thoại cho Triệu Tam.

“Chị từng nghe chuyện này rồi”. A Thi cười tủm tỉm.

“Hả? Anh ấy bảo với em là chưa nói với chị mà.”

“Anh ấy không nói trước mặt nhưng chị nghe thấy anh ấy nói mơ”. A Thi hút một hơi thuốc rồi phả ra một vòng tròn.

“Thế thì tốt rồi, chỉ cần hai người đi đăng kí là xong”. Tôi biết ngay là A Thi và Triệu Tam ở với nhau rồi mà.

“Trước đây, chị đã định lấy anh ấy, nhưng chẳng phải cuối cùng lại không cưới được nhau đó sao?”. A Thi tự nhiên bật khóc. “Bây giờ chị là gì chứ? Chỉ là một con đi!”

“Chị đừng nói vậy, vẫn có thể hoàn lương mà”. Tôi thấy cái miệng mình thật đáng ghét, bình thường hoạt ngôn là thế, vậy mà bây giờ lại chẳng biết nói gì nữa cả.

“Em không hiểu đâu, đã làm đi thì cả đời là dĩ thôi”. A Thi buồn bã đáp. “Em biết không, Lộ Lộ từng nói với chị rằng thực ra nó đã tính hoàn lương, nhưng đúng trong đám cưới lại bị khách hàng nhận ra đấy.”

“A Thi, chị nghĩ lại đi!”. A Thi thút thít khóc mãi, tôi nhìn thấy cũng phải đau lòng.

“Chị chẳng nghĩ gì cả! Anh Tam là người tốt, còn chị chẳng qua chỉ là một đôi giày rách mà thôi”. A Thi đẩy tôi ra ngoài rồi đóng sập cửa lại.

20.

“Ôi, thương quá! Em có đau không?”. Cố Đại Hải nâng tay tôi lên.

“Anh bỏ cái chữ “không” đấy đi cho em!”

“Em tới viện chưa?”

“Em đi rồi, bác sĩ bảo không sao hết, mấy hôm nữa là khỏi”. Tôi an ủi Cố Đại Hải, may mà lúc đó Triệu Tam nhanh trí giật tay tôi ra, nếu không, chắc giờ ngón tay này tàn phế mất rồi.

“À, cửa hàng kia thế nào?”. Cố Đại Hải vừa trải ga giường vừa hỏi.

“Cũng được, em và Lâm Sở quyết định sẽ thuê chỗ đó”. Tôi bôi thuốc lên ngón tay.

“Lần này chúng ta có thể yên tâm rồi. Mấy hôm nữa đi thăm Dương Siêu rồi nói với cậu ta luôn”. Cố Đại Hải bóp vai cho tôi.

“Đúng rồi, theo anh, nếu gái bán hoa hoàn lương, liệu có thể lấy chồng được không?”. Tôi quay đầu lại nhìn Cố Đại Hải.

“Gái gì cơ?”. Cố Đại Hải ngơ ngẩn hỏi.

“Còn gái gì nữa? Mấy người ở các quán rượu ấy!”

“Ồ, bọn họ hả? Còn phải xem người đàn ông kia thế nào. Nếu là anh, anh chắc chắn sẽ không lấy, bị cấm nhiều sừng thế thì chịu sao nổi, đây là còn chưa kể đến bệnh tật, rồi có khi còn không sinh con được nữa”. Cổ Đại Hải thật thà trả lời, câu nào của anh ấy cũng có lý.

“Anh cứ làm như là thật ấy nhỉ?”. Tôi véo má chồng.

“Thì tại em hỏi mà.”

“Thật không đấy?”. Nghe tin đã tìm được cửa hàng, A Mông tỏ ra rất vui mừng.

“Đương nhiên là thật rồi. Chỗ đó được ra phết!”. Lâm Sở bảo rồi lôi máy ảnh ra cho A Mông xem.

“Được, được đấy!”. A Mông vỗ tay.

“Khi nào bọn mình nói với Trần Lộ nhỉ?”. A Mông hỏi.

“Không, giờ chưa nói vội, bọn mình cứ nghĩ cách mở cửa hàng đi, khi nào có lợi nhuận mới giao cho hai người họ. Đúng rồi, có ai đi thăm Dương Siêu không?”. Tôi khẽ nhón tay cầm cốc trà lên uống.

“Mình đi thăm rồi, dạo này Dương Siêu đang tập đi”. Lâm Sở vội giơ tay lên.

“Cậu được đấy nhỉ?”. A Mông “tát yêu” tôi một cái làm tôi suýt sặc nước.

“Cậu có thể bớt động tay động chân với mình được không hả?”. Tôi véo má A Mông.

“Hí hí, quên mất”. A Mông cười khúc khích. “Nhưng cậu mắng Dương Siêu là đúng lắm, rất đúng! Bị mắng mới sáng mắt ra được!”

“Đúng, cậu mắng hay thế, chắc mình phải mời cậu đi ăn cơm thôi”. Lâm Sở mặc áo khoác vào. “Đi luôn đi!”

“Ok! Ăn gì bây giờ?”. Tôi vội xách túi lên.

“Thịt nướng!”. Lâm Sở nháy mắt với tôi.

“Thịt nướng thì thịt nướng! Ăn cho cậu khuyh gia bại sản luôn!”

21.

Cuối tuần rảnh rỗi, tôi thấy nên về nhà xem An Nguyệt có giở trò gì không, liền kéo Cổ Đại Hải đi theo.

“Mẹ, con về rồi ạ”

“Ừ, hai đứa về rồi đấy à?”. Mẹ ra tận cửa đón chúng tôi.

“Hi, ở nhà có chuyện gì không mẹ?”. Cứ nghĩ tới việc mẹ ra đón, tôi lại thấy vui.

“Con vui cái gì hả? An Nguyệt giờ khó chịu lắm, mẹ cứ nhìn thấy là đau đầu”. Mẹ đánh yêu tôi mấy cái.

“Thấy con trai đau khổ, mẹ lại chẳng buồn hơn ấy chứ!”. Tôi rụt cổ, núp sau lưng Cổ Đại Hải.

“Ha ha... Mẹ, đây là tôm con mua hôm đi công tác, ngon lắm đấy ạ”. Cổ Đại Hải vội cứu nguy cho tôi.

“Ôi, to thật đấy!”. Mẹ tôi nhìn qua rồi bảo Cổ Đại Hải mang vào bếp. Con chó tên là Đang Đang cứ gừ gừ ở phía sau mẹ tôi.

“Đáng ghét thật! Đi ra chỗ khác mau!”. Tôi cho nó một cước, liền bị nó giận dữ xông vào cắn.

“Làm gì đấy hả?”. Mẹ tôi chạy tới nhắc nó lên.

“Mẹ xem, con này xấu chết đi được, đúng là người nào mua chó nấy mà!”. Tôi thấy con Đang Đang này trông chẳng khác gì An Nguyệt.

“Khe khẽ thôi, nhờ nó nghe thấy lại rách việc”. Mẹ tôi đặt con chó xuống. “Đi chơi đi!”

“Chỉ cần chị ta không động đến con là được!”. Tôi bật ti vi.

“Lát còn ăn cơm đấy!”. Mẹ đi từ trong bếp ra, thấy tôi đang ngồi gặm dưa liền bảo. “Con chỉ biết ăn thôi, giúp mẹ tí đi!”

“Không đâu, có Cố Đại Hải ở đây rồi còn gì? Cố Đại Hải! Nhớ bóc vỏ tôm cho em đấy! Để đến lúc ăn mới bóc phiền phức lắm”. Tôi nói vọng vào trong bếp.

“Tự đi mà bóc!”. Mẹ dí đầu tôi rồi quay lại bảo Cố Đại Hải không phải hầu hạ tôi đâu.

“Không sao ạ, con bóc xong rồi, lát mọi người ăn đỡ phải dính tay”. Cố Đại Hải thò đầu ra nói.

“Con xem, con nhà người ta ngoan thế chứ! Mẹ cứ tưởng sau này thằng Thẩm Lăng thật thà mới có phúc, không ngờ đứa sung sướng lại là con nhóc nghịch ngợm này”. Mẹ kéo tay tôi.

“Sao mẹ lại nói thế ạ?”. Tôi ngồi cạnh mẹ, hít hà mùi hương quen thuộc ở người mẹ. Mùi hương này khác với mùi hương của Cố Đại Hải, nó khiến tôi hiểu rằng, cho dù tôi có làm gì sai đi nữa, mẹ cũng không bao giờ bỏ mặc tôi.

“Mẹ, con về rồi ạ”. An Nguyệt đẩy cửa bước vào nhà, nhìn thấy đôi giày nam của Cố Đại Hải để đầy liên xông thẳng vào bếp làm Cố Đại Hải sợ gần chết, anh ấy đang định cho Đang Đang ăn miếng thịt vừa rơi xuống đất.

“Không... không sao chứ? Nó mới rơi xuống thôi, sạch lắm, lúc nãy em đã lau sàn rồi”. Nhìn gương mặt biến sắc của An Nguyệt, Cố Đại Hải vô thức lùi lại mấy bước.

“Chuyện gì thế chị dâu?”. Tôi chạy vào xem, chỉ sợ chị ta ăn hiếp Cố Đại Hải.

“Tiểu Ngư về nhà đấy à? Không có gì đâu. Chị vừa về còn mệt, đợi lát nữa chị nấu cơm giúp cho”. An Nguyệt vuốt tóc rồi quay đi.

“Không cần đâu, chị cứ nghỉ ngơi đi, bọn em sắp làm xong rồi”. Tôi nhìn theo, kể ra An Nguyệt cũng đáng thương, những người đáng thương vẫn có chỗ đáng ghét.

“Làm anh giặt cả mình, vừa nãy, trông chị ta như sắp nuốt chửng anh ấy”. Cố Đại Hải lau mồ hôi.

“Chắc nhìn thấy giày của anh, chị ta tưởng Thẩm Lăng về nhà”. Tôi bịt miệng cười.

“Đừng có cười, nhớ chị ta trông thấy thì lại phiền phức”. Cố Đại Hải cốc đầu tôi. “Cho em con tôm này, ra chỗ khác ăn đi!”. Anh ấy nhón cho tôi một con tôm to.

“Hi, đáng ghét! Em có phải là Đu Đu đâu!”. Tôi cầm con tôm rồi đi ra.

Cả buổi tối, An Nguyệt chẳng mở miệng nói câu nào, chỉ cầm cúi ăn, ăn xong lại ngồi im, đợi mọi người dùng bữa thì bưng bát đi rửa, sau đó cho chó ăn rồi quay về phòng ngủ.

“Con xem, nó cũng tội nghiệp lắm”. Bố tôi hạ giọng bảo.

“Li hôn đi là xong”. Tôi nhúm mày.

“Hay là... thôi đi?”. Mẹ kéo tôi ra một góc.

“Thôi làm sao được?”. Trong đầu tôi trầm nghĩ, Thẩm Lăng đã tìm được tình yêu thực sự rồi, chẳng lẽ bây giờ lại vì An Nguyệt mà bỏ mặc Cố Tiểu Khê sao?

22.

“Mau lên, mau lên!”. A Mông bê thùng hoa quả, khệ nệ đi trước.

“Đưa đây cho anh!”. Lý Triển Bằng chạy theo sau.

“Không cần!”. A Mông chỉ lừ mắt rồi bỏ đi.

“Đáng đời! Ai bảo hôm đó anh uống rượu cho lắm vào?”. Tôi lấy dao rạch vỏ thùng rồi mang hoa quả ra ngoài bày.

“Anh đi tiếp khách đấy chứ!”. Lý Triển Bằng âm ức.

“Này, em nói cho anh biết, A Mông đang định đi vác hành đấy, anh còn đợi nó gọi tận nơi nữa hả?”. Lâm Sở vừa lấy khăn giấy lau mặt vừa bảo.

“Được, anh đi bê hành đây”. Lý Triển Bằng vội chạy biến đi.

“Ha ha, biết đâu vì đồng hày đó mà bọn họ nói lại tình xưa”. Lâm Sở cười ngặt nghẽo.

“Sao lại thế?”. Tôi đang lau cái giá để hàng bằng đồng vừa lấy được trong kho của Triệu Tam về. Đồ đạc trong cửa hàng này hầu hết đều lấy ở chỗ anh ấy. Thấy thế, Lâm Sở cười, bảo mấy thứ hoa quả này cũng trở thành đồ cổ cả rồi.

“Chỗ hành đầy nặng đến chục cân...”. Lâm Sở chỉ ra ngoài cửa, đúng lúc ấy, tiếng hét của Lý Triễn Bằng vang tới.

“Sao vậy?”. Tôi vứt giẻ lau, lao vội ra ngoài.

“Ôi ôi... gãy rồi...”. Lý Triễn Bằng chống tay vào hông, rên rỉ.

“Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?”. A Mông lo tái mặt.

“Mua lọ dầu bóp cho anh!”. Mặt Lý Triễn Bằng đỏ bừng bừng.

“Em đi ngay đây!”. A Mông vớ lấy túi tiền rồi lao đi. Lý Triễn Bằng đứng nguyên tại chỗ, liếc theo bóng vợ.

“Thôi đi ông anh, đừng có nhòm nữa, người ta đi rồi”. Lâm Sở vỗ vai Lý Triễn Bằng rồi cùng tôi quay vào cửa hàng.

“Hử? Hai người nhận ra à?”. Lý Triễn Bằng chạy theo bọn tôi, hỏi.

“Chứ sao! Cái thân cậu ấm nhà anh nếu mà đau thật thì đã lăn đùng ra đất rồi”. Tôi nghịch một bó rau cần.

“Không chỉ vậy, chắc chắn anh còn khóc lóc ầm ĩ, đòi gọi cả xe cứu thương nữa!”. Lâm Sở châm thuốc.

“Hai đứa em đúng là thất đức, làm hỏng cả hình tượng đẹp giai sáng láng của anh!”. Lý Triễn Bằng chỉ tay vào chúng tôi.

“Xí!”. Tôi bứt một cọng rau ném anh ấy.

“A Mông về rồi đây!”. Lâm Sở đột nhiên đứng dậy.

“Ôi... ôi... không đứng nổi nữa rồi... gãy xương rồi...”. Lý Triễn Bằng lập tức gập người xuống, kêu khóc thảm thiết.

“Ha ha... Đồ ngốc!”. Lâm Sở cười ầm ĩ.

“Hử?”. Lý Triễn Bằng ngẩng cổ lên nhìn, không thấy ai đi tới cả liền hét toáng lên. “Các em đúng là lũ bạn tồi!”

“Thôi, anh cứ giả vờ tiếp đi!”. Tôi trêu.

“Vui thật đấy nhỉ?”. Ngụy Tử Lộ bỗng nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống làm tôi giật bắn mình.

“Sao anh lại tới đây?”

“Triệu Bồi bảo anh tới xem có giúp được gì không, còn nấu cho bọn em ít canh để anh mang đi nữa, trời lạnh thế này, uống canh vào, ấm bụng lắm đấy!”. Ngụy Tử Lộ đưa cho tôi một chiếc cặp lồng to.

“Cám ơn nhé!”. Lâm Sở nhanh nhẩu đỡ lấy.

“Dạo này hai người ổn chứ?”. Tôi hỏi.

“Cô ấy sắp vào viện chờ sinh. Anh nhớ lại được gần hết rồi. Xin lỗi em!”. Ngụy Tử Lộ gập người xuống. “Tại anh mà con em...”

“Em không thể nói là chuyện này không liên quan tới anh, cũng chẳng thể quy kết trách nhiệm cho anh được. Việc đã qua rồi thì để nó qua đi!”. Tôi nhìn vào mắt anh ấy. Bên ngoài chợt vọng tới tiếng thét đầy phẫn nộ của A Mông.

“Sao thế?”. Ngụy Tử Lộ định chạy ra.

“Không sao đâu, cứ để Lý Triển Bằng tự làm tự chịu, ai bảo anh ấy dám lừa A Mông là mình bị đau lưng”. Tôi mở cặp lồng ra. “Chà, thơm thật đấy!”

23.

Thẩm Lãng lại chuyển nhà, lần này, anh ấy nhất quyết ra tận vùng ngoại ô ở, chuyện công ty giao cả cho tôi và Cố Đại Hải, anh ấy cũng chẳng sợ bọn tôi chiếm đoạt tài sản nữa.

“Sao anh chẳng khác gì con chuột, cả đời chỉ lo tìm chỗ chui rúc thế hả?”. Tôi bảo. Cái thôn Thẩm Lãng mới chuyển tới điều kiện cơ sở vật chất rất kém, đã thế, nếu muốn lấy nước, người ta phải xếp hàng từ sáng sớm.

“Em tưởng anh muốn sống thế này lắm à?”. Thẩm Lãng mang một gáo nước tới cho tôi rửa tay.

“Còn hơn cảnh suốt ngày bị An Nguyệt bức hại, anh cứ coi như đây là đêm trường đau khổ trước ngày giải phóng đi!”. Cố Đại Hải đứng trong vườn, khẳng khái nói.

“Ừ, xem như anh lên núi ở ẩn”. Thẩm Lãng đùa.

“Vợ, điện thoại của em này!”. Cố Đại Hải đưa điện thoại cho tôi.

“Ai gọi thế?”

“An Nguyệt!”

Vừa nghe thấy câu trả lời của Cố Đại Hải, Thẩm Lãng lập tức co rúm người lại.

“Xem bộ dạng anh kìa!”. Tôi giật lấy cái di động. “A lô!”

“Chị muốn nói chuyện với em, có thời gian chứ?”. An Nguyệt nói một cách khách sáo.

“Hai chúng ta thì có gì mà nói?”

“Trong tay chị đang có thứ em muốn đấy!”. Chị ta thản nhiên nói.

“Cái em cần nhất là tiền, chị có mấy chục triệu hả?”. Tôi nhướn mày.

“Không dám tới à?”

“Có gì mà không dám chứ? Ngày mai gặp nhau ở quán cà phê trước cổng tòa soạn đi!”. Tôi đáp rồi tắt máy.

“Chị ta muốn gì thế?”. Cố Đại Hải hỏi.

“Chắc chị ta lại lên cơn ấy mà, bảo là có chuyện cần nói với em.”

“Em không ra ngoài với chị ta được đâu!”. Cố Đại Hải nắm tay tôi.

“Không sao đâu, em hẹn ở cổng tòa soạn rồi, em cũng sợ bà ấy đưa em đến mấy nơi hang cùng ngõ hẻm rồi hại chết em lắm chứ!”. Tôi vỗ má Cố Đại Hải.

24.

“Chị nói đi, có chuyện gì?”

“Thẩm Lãng ở đâu?”. Hôm nay An Nguyệt trang điểm nên nhìn mặt mũi đỡ nhợt nhạt hơn.

“Không biết”. Tôi đặt cốc nước xuống.

“Em biết mà không muốn nói cho chị thì đúng hơn”. An Nguyệt gọi một cốc cà phê đen.

“Ha ha...”. Tôi vỗ tay. “Chị thông minh đấy! Nhưng đã là người thông minh thì không cần phải giả vờ ngu dốt nữa.”

“Chị chưa bao giờ giả vờ cả. Có phải Thẩm Lãng vẫn đang ở cùng Cố Tiểu Khê không?”. An Nguyệt cầm cốc lên.

“Không biết, chuyện này em không quan tâm, anh ấy muốn yêu ai thì yêu”. Tôi dựa người vào ghế.

“Ha ha, nói đúng lắm! Em có biết tại sao chị hận em không?”. An Nguyệt cũng ngả người ra phía sau.

“Em không có hứng! Chị không được yêu nên đổ kị với tất cả mọi người.”

“Tại em quá thông minh nên chị không thể không hại em được”. An Nguyệt bỗng cười phá lên. “Em biết không, ngay từ đầu, chị đã ghét em rồi, bởi em luôn coi thường chị, luôn muốn chị và Thẩm Lăng chia tay nhau. Thực ra, chị đã không muốn tính toán chuyện cũ làm gì nữa, nhưng không ngờ em lại đưa con bé Cố Tiểu Khê ấy về.”

“Mọi chuyện đều do chị gây ra cả”. Tôi đứng dậy. “Nếu không còn việc gì thì đừng tới làm phiền người khác nữa!”

“Ai bảo là không có?”. An Nguyệt kéo tôi ngồi xuống.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”. Tôi đẩy tay chị ta ra.

“Được thôi, cứ đứng đấy mà nghe, lát nữa có muốn chạy trốn cũng tiện”. An Nguyệt xoay xoay chiếc nhẫn trên tay mình. “Chị phục em lắm, có thể vì bạn bè mà rút dao ra tương trợ, cho dù đó là bạn trai cũ. Nhưng bằng ấy chuyện vẫn chỉ chứng minh được một điều: em-còn-kém-lắm!”

“Chị định làm gì hả?”. Tôi nhìn người đối diện, nụ cười đáng ghét trên khuôn mặt ấy khiến tôi rùng mình.

“Hôm nay, Cố Đại Hải sẽ nhận được một bức thư quan trọng, trong đó có những chuyện mà anh ta chưa biết”. An Nguyệt bước đến cạnh tôi, thì thầm. “Nếu tao là mày, tao sẽ đi xem ngay”. Nói xong, chị ta bỏ đi.

Tay cầm cốc nước, tôi đuổi theo An Nguyệt.

“Cám ơn chị đã nhắc nhở, tôi sẽ đi ngay bây giờ, có điều trước khi đi, tôi phải tặng chị món quà này đây!”. Tôi kéo An Nguyệt lại rồi giáng cốc nước vào mặt chị ta. Tiếng ồn ào vang lên khắp nơi trong cửa hàng. Tôi lao ra ngoài, vẫy taxi tới công ty Cố Đại Hải.

Đầu óc tôi rối bời, chỉ muốn gặp Cố Đại Hải ngay lập tức, cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm thế với An Nguyệt nữa. Có lẽ khi đó, tôi đã dự cảm được rằng sắp có chuyện chẳng lành, vậy nên trước khi điều đó xảy ra, tôi phải lấy thêm dũng khí ỉnh.

13. Chương 13

“Cố Đại Hải! Cố Đại Hải!”. Đẩy tất cả những người gặp phải trên đường ra, tôi lao vào phòng làm việc của Cố Đại Hải.

Anh ấy đang xem những thứ trong phong bì. Cố Đại Hải nhìn tôi, nước mắt rơi lã chã, chẳng nói lời nào.

“Anh đừng như vậy, cho em biết đi. An Nguyệt gửi cái gì cho anh thế?”. Tôi giật lấy mấy bức ảnh anh ấy đang vò nát trong tay.

Không ngoài dự đoán của tôi, đó là những bức ảnh chụp tôi và Ngụy Tử Lộ bước ra từ khách sạn, còn có ảnh chúng tôi cùng ăn sáng, cùng lên taxi, cuối cùng là ảnh tôi đứng trong trạm điện thoại còn Ngụy Tử Lộ đợi ở bên ngoài.

“Anh hãy nghe em nói!”. Tôi gần như quỳ xuống đất, tay níu vạt áo Cố Đại Hải.

Cố Đại Hải vẫn không nói gì, chỉ không ngừng bịt tai rồi lắc đầu.

“Em xin anh đấy! Nghe em nói đã! Em có thể giải thích rõ ràng mà, thật đấy! Em có thể giải thích mà!”. Tôi ôm chân Cố Đại Hải. Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ hạ mình như thế trước bất cứ ai, ngay cả khi chia tay với Ngụy Tử Lộ, tôi vẫn bước đi hiên ngang, chẳng hề nói một câu.

“Người trong ảnh có phải là em không? Anh chỉ hỏi thế thôi, có phải là em không?”. Cố Đại Hải đứng bất động, anh ấy không nâng tôi dậy, cũng không nhìn tôi.

“Đúng là em”. Tôi ngồi phịch xuống đất, nếu anh ấy chỉ muốn nghe câu trả lời này thì tôi đã cho anh ấy nghe rồi.

“Sao em lại làm như vậy?”. Anh ấy lao ra ngoài.

“Tại sao lại như vậy ư? Ha ha... Em chẳng làm gì cả. Em thực sự chẳng làm gì cả!”. Tôi cứ ngồi yên như vậy, nước mắt nhòa ra mặn đắng.

“Chà, bộ đồ của cô hợp với đám cưới quá nhỉ?”

“Tôi là Cố Đại Hải, nam, 28 tuổi, gia đình gồm có...”

“Chúng ta kết hôn đi!”

“Vợ... vợ... Mau chạy đi! Xe kia!”

“Anh tới chỗ Lâm Sở đón em nhưng cô ấy bảo em đi rồi, anh lại vội chạy về nhà em tìm, mệt chết mất!”

...

Tôi chẳng biết tại sao lúc này mình lại đang nằm trên giường nữa. Từng câu nói của Cố Đại Hải cứ vang lên bên tai tôi tựa như tất cả mới là chuyện ngày hôm qua thôi. Tôi thích Cố Đại Hải kêu tôi là “vợ”, tiếng gọi thân thương đó chứa đựng tất cả tình yêu của anh ấy dành cho tôi; tôi thích nhìn anh ấy nấu cơm, trong bếp ngập tràn hương vị những món khoái khẩu của tôi, anh ấy bảo đó là hương vị gia đình; anh ấy hay ca cẩm, lo lắng đủ chuyện, sợ tôi đi uống rượu, sợ tôi bị tai nạn... thế là ngày ngày chẳng quản đường xa đưa đón tôi đi làm; anh ấy biết tôi không thích uống sữa bò nên thường đun nóng lên rồi cho sô cô la vào đó, tới khi không còn mùi sữa nữa mới đưa cho tôi; tôi không biết gọt hoa quả thế nào nên anh ấy luôn gọt rồi để sẵn trong tủ lạnh...

“Tiểu Ngư, cậu không sao chứ?”. Lâm Sở bước vào.

“Ừ. Sao mình lại ở đây?”. Tôi ngồi dậy hỏi Lâm Sở.

“Hoa Thiên đưa cậu tới, anh ấy đi tìm Cố Đại Hải rồi”. Lâm Sở ôm tôi nhẹ nhàng như bà mẹ ôm đứa con gái của mình.

“Hu hu...”. Tôi dựa đầu vào vai Lâm Sở mà khóc, kể cho cô ấy nghe chuyện của Ngụy Tử Lộ. Lúc đó tôi mới biết, hóa ra nước mắt không bao giờ cạn được cả, nếu một cô gái nói mình có thể khóc hết nước mắt vì một chàng trai thì chứng tỏ cô ấy chưa yêu người đó đủ nhiều mà thôi.

2.

“Tối rồi, vào đi!”. Lâm Sở và A Mông đưa tôi về nhà, nhưng vừa tới cửa, tôi lại do dự, không dám vào.

“Cậu nhát gan thế từ khi nào vậy?”. A Mông đẩy tôi một cái.

“Mình...”

“Đưa chìa khóa đây!”. Lâm Sở giật chùm chìa khóa trong tay tôi.

“Cố Đại Hải!”. Lâm Sở đẩy cửa bước vào, gọi to.

Anh cần có thời gian để bình tĩnh lại. Đừng tìm anh! Còn nữa, hoa quả trong tủ lạnh anh đã gọt sẵn rồi đấy.

- Cố Đại Hải -

Nhìn tờ giấy đó, người tôi bỗng mềm nhũn ra, chỉ biết bưng mặt khóc, trong miệng có cái gì đó mằn mặn, chẳng rõ đó là nước mắt hay là máu nữa.

“Tiểu Ngư, đừng khóc nữa! Cậu không thấy anh ấy đã gọt sẵn hoa quả cho cậu rồi à, không sao đâu...”. A Mông và Lâm Sở quỳ xuống dưới sàn, ôm chặt lấy tôi.

“Hu hu... khụ khụ...”. Đột nhiên tôi bị ho dữ dội rồi nôn ra máu. Thì ra chuyện người ta bảo rằng vì tình mà nôn ra máu là thật, trái tim bị tổn thương quá nhiều đến mức máu từ tim chảy ra đỏ tươi...

An Nguyệt bị mảnh thủy tinh vỡ cửa vào mặt một vết lớn nên tôi bị bắt giam bảy ngày, nhờ vậy, tôi có thể bình tâm suy nghĩ về chuyện vừa qua. Tôi nhận ra mình thật sự yêu Cố Đại Hải, không thể sống thiếu anh ấy, không thể rời xa anh ấy...

Sau khi ra khỏi nhà giam, tôi ở nhà một mình ba tháng liền. Với tôi, ba tháng đó dài hơn cả ba năm, đau khổ chất chồng theo từng giây từng phút. Lâm Sở mang Đu Đu và Bội Bội đi, cô ấy bảo không thể để hai đứa nó trông thấy bộ dạng không ra hồn người của tôi. Tôi không buồn phản đối, bởi luôn cảm thấy ánh mắt chúng như muốn hỏi Cố Đại Hải đâu rồi. Tôi cũng muốn biết điều đó lắm chứ, rốt cuộc anh ấy đang ở đâu?

“Tiểu Ngư!”. Lâm Sở kéo Cố Đại Hải vào nhà. Nhìn thấy dáng hình quen thuộc ấy nơi ngưỡng cửa, tôi mỉm cười, lắm bầm: “Đồ ngốc, lại mê sảng rồi!”

“Tiểu Ngư...”. Giấc mơ đó rất giống thật, tiếng Cố Đại Hải vang lên bên tai tôi, thậm chí tôi còn cảm nhận được hơi thở của anh ấy.

“Là anh đây”. Mắt Cố Đại Hải đỏ hoe, những giọt lệ lăn dài trên mặt. “Anh xin lỗi...”

“Hãy nghe em giải thích!”. Tôi dựa đầu vào ngực anh ấy. Cảm giác ấm áp này không thể là mơ được, Cố Đại Hải đã về rồi, thực sự về bên tôi rồi. Tôi kể lại tất cả mọi chuyện, nói rằng đêm đó, tôi và Ngụy Tử Lộ chỉ nói chuyện với nhau thôi, nói chuyện cả đêm để làm sáng tỏ mọi chuyện, thế nên anh ấy mới có thể khôi phục trí nhớ nhanh như vậy...

“Xin lỗi em”. Cố Đại Hải hôn lên tóc tôi. “Lẽ ra anh không nên nghi ngờ em. Lúc Lâm Sở và Ngụy Tử Lộ tới tìm anh, anh mới tỉnh ngộ.”

“Em không nói dối anh đâu, em có thể gạt tất cả mọi người nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ lừa anh”. Tôi nắm chặt vạt áo Cố Đại Hải.

“Điều tại anh không biết suy nghĩ, anh không nên bỏ đi để em phải chịu khổ sở như vậy. Nếu không phải vì anh thì em đã không cam chịu bị bắt giam như vậy.”

“Nếu làm thế mà có thể khiến anh quay về thì dù phải chết em cũng chấp nhận”. Môi tôi ướt đẫm nước mắt của Cố Đại Hải, cả đời này, tôi nằm gọn trong tay anh ấy rồi.

3.

Mọi thứ đã trở lại như xưa, tôi và Cố Đại Hải lại như chưa có chuyện gì xảy ra hết. Nhưng anh ấy bắt đầu không thích tôi ra ngoài một mình, thế nên tôi không đi đâu nữa, thậm chí còn nộp đơn xin thôi việc, định cả đời này chỉ ở bên cạnh chồng, cho tới lúc chết...

“Cậu chịu được cuộc sống như thế này hả?”. Lâm Sở không thể hiểu nổi tại sao tôi lại xin thôi việc.

“Được chứ, không được cũng phải được”. Tôi nhìn Lâm Sở. “Mình đã từng bảo tình yêu chẳng là cái quái gì cả, nhưng giờ thì nó đáng giá rồi đấy, nó là toàn bộ cuộc sống của mình.”

“Nói hay lắm! Dù cậu thôi việc thì bọn mình vẫn phải đi ăn sáng, sau đó tiễn cậu đi làm mẹ hiền vợ đảm”. A Mông bước tới vỗ vai tôi.

“Thế bao giờ cậu trở thành mẹ hiền vợ đảm đấy?”. Tôi nhìn cô ấy.

“Mình ấy hả? Lý Triển Bằng có nằm mơ cũng không được thấy điều đó đâu!”. Miệng A Mông ngoác tới tận mang tai.

“A Mông đang định làm một bà mẹ độc ác”. Lâm Sở vừa nói xong liền bị A Mông dè ra, tấn ột trận.

“Mấy cậu đang nói gì thế?”. Trần Lộ vừa hút thuốc vừa đẩy cửa vào.

“Bọn mình định đi ăn mừng việc Tiểu Ngư quyết định trở thành mẹ hiền vợ đảm đấy!”. Lâm Sở giật điều thuốc trên tay Trần Lộ xuống.

“Thật hả?”. Trần Lộ ngạc nhiên nhìn tôi.

“Ồ, mình thôi việc rồi, sau này mình để Cố Đại Hải nuôi thôi”. Tôi ngả người lên ghế.

“Cậu đừng có đùa, đàn ông mà dựa dẫm được thì lợn cũng biết trèo cây!”. Lâm Sở chau mày.

“Thôi đi, đừng nói linh tinh! Cố Đại Hải nhà người ta ngoan ngoãn lắm!” A Mông nạt.

“Trên đời này chẳng có thằng đàn ông nào ngoan đâu! Cố Đại Hải hả? Chỉ ra về thế thôi!”. Trần Lộ buông ra một câu rồi lại châm thuốc hút.

“Cậu chó ăn nói vớ vẩn!”. Lâm Sở khó chịu, đặt gạt tàn xuống trước mặt Trần Lộ.

“Không cho nói thì thôi, À, dạo này Dương Siêu đi lại được rồi phải không?”. Trần Lộ hỏi.

“Đúng thế, cậu không tới thăm anh ấy hả?”. Về mặt Lâm Sở đã dịu đi chút ít.

“Không có thời gian. Tốn của các cậu bao nhiêu tiền rồi?”. Trần Lộ rút quyển sổ tiết kiệm từ trong túi ra. “Mình mới có chừng này thôi, các cậu cầm trước đi!”

“Cậu chữi bọn mình đấy hả? Tất cả đều là vì Dương Siêu mà”. A Mông trợn mắt lên.

“Bọn mình không thể tiêu tiền của các cậu mãi được”. Trần Lộ thở dài.

“Không sao. Chỉ cần các cậu quay lại sống với nhau thôi, ly hôn cái gì chứ? Ly hôn vui lắm sao?”. Tội vớ vai Trần Lộ.

“Đừng nói nữa! Các cậu không nhận tiền thì mình cầm đi đây, để sau này mua xe lăn cho Dương Siêu, mình đã tìm được một chiếc loại nhập khẩu tốt lắm”. Nói xong, Trần Lộ quay đầu đi thẳng.

“Ôi, thực sự mình chẳng biết cậu ấy đang nghĩ gì nữa”. A Mông nhìn theo bóng dáng Trần Lộ rồi thở dài.

“Trần Lộ nghĩ được thế là tốt rồi”. Tội bảo. Sớm muộn gì cũng có ngày cô ấy nghĩ thông suốt thôi.

“Có điều này mình không hiểu, tại sao bọn mình không nói cho Trần Lộ biết Dương Siêu đã gần như hồi phục hoàn toàn rồi? Còn nữa, cái cửa hàng đó của chúng ta cũng kiếm được kha khá mà”. Lâm Sở lấy cho tòi một quả quýt.

“Phải để dành nó làm niềm vui cuối cùng chứ! Để chữa bệnh cho Trần Lộ, cậu cũng phải dùng biện pháp mạnh như với Dương Siêu ấy!”. Tội nói rồi nhìn đồng hồ, đã năm rưỡi rồi, chắc Cố Đại Hải sắp tới đón tòi.

4.

“Hôm nay em tới những đâu?”. Lên xe, Cố Đại Hải hỏi tòi.

“Em về qua nhà một chút rồi tới chỗ Lâm Sở”. Tội thắt dây an toàn.

“Không đi đâu nữa chứ?”. Cố Đại Hải lại hỏi.

“Vâng ạ.”

“Mấy giờ cô ấy tới chỗ em thế?”. Tranh thủ lúc tòi tắm, Cố Đại Hải ra ngoài gọi điện thoại, anh ấy không biết là tòi đã tắm xong, đang nghe rõ mồn một những gì anh ấy nói.

“Ồ, anh biết rồi, cảm ơn em nhé!”. Cố Đại Hải cúp máy.

“Em tắm xong rồi. Ngày mai em không đi đâu đâu”. Tội ngồi chải đầu trước bàn trang điểm.

“Ừ, không có việc gì thì em đừng ra ngoài, bên ngoài lắm chuyện lắm, nhớ em lại xảy ra chuyện gì, anh cũng không yên tâm”. Cố Đại Hải chải tóc giúp tòi.

“Vâng”. Tội ngược mắt lên nhìn anh ấy, mỉm cười.

Dạo này, tòi và Cố Đại Hải không hay nói chuyện với nhau như trước, luôn nhường nhịn, tôn trọng nhau, không khí gia đình cứ bình lặng như thế, chẳng thể nói là không tốt, nhưng cũng chưa hẳn là rất tốt. Đôi khi anh ấy nổi cáu khi tòi ở ngoài quá lâu. Tòi hiểu đó là bởi Cố Đại Hải yêu tòi, dù Lâm Sở có bảo rằng anh ấy đáng sợ hay ai đó nói gì đi chăng nữa, tòi vẫn nghĩ rằng anh ấy làm thế vì sợ mất tòi.

Khi mới yêu nhau, con gái luôn ở thế thượng phong còn người con trai thường phải chịu thiệt thòi, nín nhịn nhiều thứ. Nhưng khi đã hoàn toàn yêu chàng trai đó, người con gái sẽ không được như thế nữa, cuộc chiến sẽ chẳng có kẻ thắng người thua mà chỉ còn lại sự chiếm lĩnh. Giống như bây giờ, Cố Đại Hải đã hoàn toàn chiếm lĩnh tòi.

“Vậy anh đi nhé, không có việc thì em đừng ra ngoài!”. Buổi sáng, Cố Đại Hải dặn dò tôi thật kỹ rồi mới đi làm.

“Vâng, em sẽ không đi đâu đâu”. Tôi giúp Cố Đại Hải thắt lại cà vạt.

“A lô! Tác phẩm của mình được nhận nhiều phiếu bầu lắm, đang đứng đầu bảng xếp hạng đấy! Đi ăn mừng không?”. Buổi chiều, Lâm Sở vui mừng gọi điện cho tôi.

“Thật hả? Cậu đỉnh quá!”. Tôi vừa nghe điện thoại vừa lau sàn.

“Mình đến đón cậu nhé?”

“Thôi, mình đã bảo với Cố Đại Hải là hôm nay sẽ không đi đâu rồi, hơn nữa mình đang lau sàn dở”. Tôi ngồi bệt xuống.

“Cậu không còn là cậu nữa rồi.”

“Ừ, nhưng bây giờ mình cảm thấy rất hạnh phúc”. Tôi nhìn mặt sàn sạch bóng như gương.

“Đừng tự nhốt mình như thế, cậu sẽ chết đấy! Cậu không phải là loại người có thể ở trong nhà cả đời”. Giọng Lâm Sở đầy thương cảm.

“Giờ mình rất ổn mà, có người mình yêu ở bên cạnh...”. Nước mắt tôi trào ra. “Không nói chuyện tào lao nữa, mình phải đi lau sàn đây!”. Tôi cúp máy, tự nói với mình, tôi đang hạnh phúc, có Cố Đại Hải ở bên là đủ rồi...

5.

“Tiểu Ngư, mình có chuyện này cần phải nói với cậu”. Trần Lộ đột nhiên gọi điện thoại cho tôi.

“Gì thế?”. Tôi đang nấu cơm.

“Cậu biết Cố Đại Hải giờ đang ở đâu không?”. Hình như Trần Lộ đang ở trong nhà vệ sinh, bởi vì ngoài chỗ đó ra, trong quán bar chẳng có chỗ nào yên tĩnh cả.

“Anh ấy bảo tối nay sẽ về muộn.”

“Anh ấy đang ở cùng Hứa Lâm Lâm đấy, lại còn bao cả phòng nữa, mình vừa mới nhìn thấy.”

“Ừ, mình... mình biết, anh ấy bảo đang hợp tác làm ăn gì đó với công ty của Hứa Lâm Lâm mà... Thôi, không nói nữa, thức ăn sắp cháy rồi”. Tôi vội cúp máy. Chiếc thìa trong tay tôi chẳng biết rơi xuống đất từ khi nào, mùi thịt thơm phức vẫn đang tỏa ra từ lò nướng. Đây là món Cố Đại Hải thích ăn nhất, phải ướp gia vị thật lâu, thêm vào đủ thứ hương liệu nữa, tôi đã phải tìm trên mạng mãi mới kiếm được một chỗ giao các nguyên liệu làm món này tận nhà.

“Anh về rồi”. Tối muộn Cố Đại Hải mới về. Đang ngủ gục trên ghế, tôi giật mình tỉnh giấc.

“Anh về rồi ạ? Hôm nay em làm món sườn nướng anh thích ăn đấy”. Tôi giúp anh ấy cất cặp, cởi áo khoác.

“Anh ăn rồi, hôm nay phải tiếp khách mà. Xin lỗi, anh quên mất không báo em”. Cố Đại Hải tỏ vẻ hối lỗi.

“Không sao, anh đi tắm đi!”. Tôi cười, dù trong lòng rất đau.

Trên áo vest của Cố Đại Hải có một sợi tóc dài nhuộm màu sáng, còn có cả mùi nước hoa nữa, mùi này rất quen, hình như tôi đã ngửi thấy ở đâu đó rồi...

“Trời đất, Cố Đại Hải?”. A Mông bắt gặp Cố Đại Hải ở một câu lạc bộ tư nhân, đứng bên cạnh anh ấy là Hứa Lâm Lâm.

“A Mông? Em cũng là thành viên ở đây à?”. Cố Đại Hải ngượng ngập.

“Con này sao lại ở đây?”. A Mông chỉ tay vào mặt Hứa Lâm Lâm.

“Đừng nói như vậy, công ty của Lâm Lâm đang hợp tác với bọn anh mà”. Cố Đại Hải kéo A Mông ra xa.

“Hừ, em hiểu rồi. Cố Đại Hải, anh hơi quá đáng rồi đấy!”. A Mông lôi cổ áo Cố Đại Hải xuống.

“Anh làm gì chứ?”. Cổ Đại Hải như bị dội gáo nước lạnh vào đầu.

“Anh giỏi lắm, bắt Tiểu Ngư ru rú ở nhà làm vợ hiền để mình tự do bồ bịch bên ngoài. Anh có còn chút lương tâm nào không hả?”. A Mông chỉ muốn bóp chết Cổ Đại Hải cho hả dạ.

“Em đừng ăn nói lung tung! Bọn anh chỉ là quan hệ làm ăn bình thường thôi!”. Cổ Đại Hải lộ vẻ khó chịu.

“Bình thường? Anh có biết đây là chỗ nào không hả? Câu lạc bộ tư nhân, chỗ chuyên kinh doanh gái gú đấy!”. A Mông chỉ tay về phía Hứa Lâm Lâm. “Anh thích con đó phải không? Tôi nói cho anh biết, so với Tiểu Ngư, cô ta không bằng đầu ngón chân. Cái loại ca ve kia hả? Nhìn cô ta đi, dây vào nó, không chừng anh còn rước thêm đồng bệnh đấy!”

A Mông hét to làm mọi người ở đó đồng loạt quay lại nhìn Hứa Lâm Lâm, cô ta liềm ôm mặt, chạy ra ngoài.

“Em... Em quá đáng quá rồi đấy!”. Cổ Đại Hải nói rồi vội vàng đuổi theo Hứa Lâm Lâm.

“Tiểu Ngư, mình không nhận được nữa đâu! Cậu để mình thiên lão ấy đi, cho hết làm ăn luôn! Bọn mình đi kiếm người khác!”. Lúc kể chuyện này cho tôi. A Mông vẫn còn tức.

“Tiểu Ngư, mình cũng thấy dạo này Cổ Đại Hải cứ làm sao ấy”. Lâm Sở kéo tay tôi.

Tôi chẳng biết phải nói gì cả.

“Cậu nói gì đi chứ!”. A Mông đá tôi một cái.

“Trần Lộ cũng bảo là thấy Cổ Đại Hải và Hứa Lâm Lâm ở chỗ cậu ấy làm”. Tôi cúi đầu.

“Thế tại sao cậu cứ im lặng mãi thế? Phải cho lão ấy một trận chứ!”. Lâm Sở kinh ngạc.

“Cổ Đại Hải bảo đi tiếp khách”. Tôi ghì đầu xuống.

“Sao cậu lại thành ra thế này hả?”. A Mông nâng cằm tôi lên. “Ai tẩy não cậu à?”

Lâm Sở đau lòng, chỉ ngồi nhìn tôi, chẳng nói câu nào.

“Trước đây, cậu có vậy đâu! Cổ Đại Hải là cái thá gì chứ? Sao có thể khiến cậu trở thành người thế này?”. A Mông đứng bật dậy. “Tiểu Ngư, cậu... sao cậu lại như vậy hả?”

“Mình chỉ muốn...”. Lâm Sở định đánh tôi nhưng lại không nỡ, thuận tay ném cái gạt tàn trên bàn xuống sàn. “Cậu về nhà cậu đi!”

6.

Tôi định hỏi Cổ Đại Hải mọi chuyện nhưng anh ấy vẫn chưa về nhà, chỉ nhắn tin là đang tiếp khách. Lâm Sở và A Mông nói đúng, không thể để thế này mãi được, nếu không, e rằng sẽ xói hỏng bống không tắt cả mắt...

Điện thoại đột nhiên đổ chuông làm tôi giật mình. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại rồi ra nghe máy.

“A lô”

“Dạo này em ổn chứ?”. Trong điện thoại vang lên giọng nói của An Nguyệt. Nghe nói sau khi bị tôi đánh, chị ta đã dọn khỏi nhà chúng tôi. Thẩm Lăng cũng đã về nhà, đợi tình thần An Nguyệt ổn định lại sẽ bàn tiếp chuyện ly hôn, tòa án đã xử một lần nhưng không thành, nửa năm sau, nếu tiếp tục trình đơn thì Thẩm Lăng có thể ly hôn được.

“Chị muốn gì?”. Giọng tôi hơi run.

“Ha ha... Chị có muốn gì đâu, chỉ là nhớ em mà gọi điện thôi, chẳng thấy em đến thăm chị gì cả. Em đừng lo, giờ trên mặt chị chỉ có một vết sẹo mờ thôi”. Giọng An Nguyệt làm tôi rợn cả người.

“Thế à? Vậy thì chúc chị sớm cưới được chồng khác nhé!”. Mấy hôm nay, tôi sống một cuộc sống hoàn toàn không phải của mình, dường như đã quên cả cách nói chuyện thường ngày rồi. Lúc nói những lời châm biếm đó với An Nguyệt, tôi bỗng thấy thật thoải mái, giống như những gì bị kìm nén trong lòng bấy lâu được xả hết ra vậy.

“Được lắm, nhưng chuyện còn chưa xong đâu, tao sẽ khiến mày phải đau khổ cả đời!”. An Nguyệt hần học nói. “Khách sạn Vương Phủ, phòng 2403, tự tới mà xem đi!”. Chị ta cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, tôi gọi cho Lâm Sở, bảo cô ấy tới đợi ở cổng khách sạn Vương Phủ. Trang điểm xong, tôi đưa Du Du và Bội Bội về nhà, nhờ bố mẹ chăm sóc chúng.

Thẩm Lăng đòi đi theo tôi, anh ấy bảo trông sắc mặt của tôi không tốt lắm. Tôi mặc kệ anh ấy, muốn đi thì cứ đi.

“Có chuyện gì vậy, Tiểu Ngư?”. Lâm Sở đang đứng ở cổng khách sạn.

“Cảm ơn vì cậu đã tới”. Tôi ôm lấy Lâm Sở, nhìn vào mắt cô ấy. “Đến lúc phải giải quyết mọi chuyện rồi! Cậu nói đúng, thời gian qua, mình đã không còn là mình nữa, nhưng giờ vẫn còn kịp, mình trở lại rồi đây.”

“Cậu nói gì thế?”. Lâm Sở sờ trán tôi.

“Tiểu Ngư, em không sao chứ?”. Thẩm Lăng kéo tôi lại.

“Không sao, chỉ là em đã quay lại như lúc trước thôi”. Tôi bước thẳng tới thang máy.

7.

Cốc cốc cốc! Tôi gõ cửa phòng 2403. Ngay lập tức cửa mở ra, Hứa Lâm Lâm xuất hiện trước mặt tôi trong một bộ váy ngủ rất gợi cảm. Tất cả đều không nằm ngoài dự đoán của tôi. Cô ta cười rất tươi, nhưng thấy tôi cười lại thì ngớ người ra.

“Không mời tôi vào sao?”. Tôi nhìn Hứa Lâm Lâm.

“Được chứ, xin mời!”

“Chuyện này là thế nào?”. Thẩm Lăng vừa bước vào đã quát to, Cố Đại Hải đang nằm trên giường, không mặc gì cả, người nồng nặc mùi rượu.

“Đồ khốn nạn!”. Lâm Sở xuống đến, tát cho Cố Đại Hải mấy cái thật mạnh rồi hắt cốc nước vào mặt anh ấy. Cố Đại Hải tỉnh lại ngay, ngơ ngác nhìn chúng tôi rồi cúi xuống nhìn mình, sau đó lại quay về phía chúng tôi, mặt tái xanh.

“Không phải... anh... anh không biết, thực sự không biết...”. Cố Đại Hải vội vàng kéo tay tôi lại, lấp bấp giải thích.

“Ha ha... Hứa Lâm Lâm, cởi bộ quần áo này có mệt không?”. Tôi đẩy Cố Đại Hải ra rồi nói với Hứa Lâm Lâm đang đứng cười nhạt ở bên cạnh.

“Chị... chị nói gì?”. Hứa Lâm Lâm tỏ ra ngỡ ngàng.

“Đúng là làm khó cho cô rồi”. Tôi châm thuốc. “Diễn vở kịch này, cô kiếm được bao nhiêu?”

“Cái... cái gì?”. Mặt Hứa Lâm Lâm biến sắc, xem ra cô ta chẳng phải là diễn viên giỏi giang gì, mới thế mà đã sợ rồi.

“Ha ha, phải công nhận là An Nguyệt khá thật đấy. Nhưng chị ta làm khó cho cô quá, Cố Đại Hải có nhe nhàng gì đâu, con tiểu hồ li như cô nâng được anh ấy lên chắc phải vất vả lắm. Tranh thủ lúc tôi chưa phát điên thì cô mau rút đi, nếu không sẽ khó giữ toàn thân đấy!”. Tôi dí đầu thuốc lá lên người Hứa Lâm Lâm, con tiểu hồ li này da thịt non nớt thật, chưa gì đã cháy sém rồi.

“Á! Thẩm Ngư! Chị độc ác lắm!”. Hứa Lâm Lâm giằng giụa nước mắt, lấy đồ rồi bỏ đi.

“Đợi đã!”. Tôi sai bước theo làm Hứa Lâm Lâm sợ quá, chui tọt vào nhà vệ sinh. “Cô về bảo với An Nguyệt rằng Thẩm Ngư chẳng khó chịu gì hết, kịch bản này cũ rồi. Còn nữa, lần sau có diễn trò thì nhớ mang dụng cụ theo, may mà Cố Đại Hải thật thà, chứ gặp phải thằng đểu, cái thân cô sẽ mắc bệnh truyền nhiễm đấy!”

“Tiểu Ngư, cậu không sao chứ?”. Lâm Sở và Thẩm Lăng chạy đến bên tôi, mỗi người đứng một bên, tôi biết là họ sợ tôi gặp nguy hiểm.

“Cố Đại Hải, buổi diễn tàn rồi, mặc quần áo vào đi! Tôi đợi anh ở nhà”. Tôi nhận ra nước mắt tôi không còn nữa, mọi thứ đã kết thúc. Hết cả rồi!

“Tiểu Ngư, em yên tâm, anh sẽ không tha cho An Nguyệt đâu!”. Thẩm Lăng ngồi ghế sau cùng tôi, Lâm Sở còn cẩn thận khóa cửa xe lại nữa, chắc cô ấy lo tôi đẩy cửa, lao ra ngoài tự sát.

“Thẩm Lăng, anh là người tốt. Chẳng có ai tốt với em hơn anh cả”. Tôi ôm Thẩm Lăng. Từ trước đến nay, chưa bao giờ tôi dựa dẫm vào anh ấy như thế này.

“Tiểu Ngư...”. Thẩm Lăng nói ngắc ngứ rồi cũng ôm lấy tôi.

“Anh, em không sao đâu, thật đấy! Đến giờ em mới biết, hôn nhân chỉ là một giấc mộng, em phải tỉnh lại thôi, phải sống như ngày xưa!”. Tôi dựa đầu lên vai Thẩm Lăng. “Hai người đừng lo, bây giờ em đã hiểu, có những điều chỉ nên lưu giữ trong kí ức mà thôi.”

8.

“Cố Đại Hải, em biết là anh không làm gì cả, em hiểu mà”. Tôi ngồi ở bàn ăn, nhìn Cố Đại Hải.

“Tiểu Ngư, anh...”. Cố Đại Hải vẫn muốn giải thích.

“Anh không phải nói gì cả! Cố Đại Hải, em thực sự yêu anh, nhưng... chúng ta chia tay đi!”

Cố Đại Hải định nói gì đó nhưng không thốt nên lời, chỉ liên tục lắc đầu.

“Đừng lắc đầu, em nói nghiêm túc đấy! Em không phải là người con gái tốt. Thực ra, sau lần bị nôn ra máu, em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, em phải xin lỗi anh”. Tôi cúi gập người trước mặt Cố Đại Hải. “Xin lỗi vì đã lừa anh, em đã không còn trinh trắng từ trước khi gặp anh. Lần đó, giữa chúng ta chẳng có chuyện gì xảy ra cả, thứ anh nhìn thấy chỉ là máu cam của em.”

“Không, em lừa anh cũng được, anh chấp nhận hết! Đừng ly hôn, đừng trừng phạt anh như vậy!”. Cố Đại Hải kéo tay tôi.

“Cố Đại Hải, tấm gương đã vỡ cho dù có dán lại thì vẫn có vết. Hãy để em có ký ức tốt về anh, để sau này, mỗi khi nhớ lại, em sẽ bảo với tất cả mọi người rằng Cố Đại Hải là người tốt, là một người rất tốt, em đã lừa dối để cưới được anh ấy”. Tôi nhẹ nhàng gạt tay Cố Đại Hải ra.

Lúc tôi ra khỏi Tòa án, mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp xuống muôn nơi. Cuối cùng mùa đông cũng qua, mùa xuân lại tới rồi. Trên đời, có không ít người phụ nữ đã ly hôn, nhưng trong số đó, cũng có rất nhiều người phụ nữ không bao giờ tái hôn.

“Để anh tiễn em!”. Cố Đại Hải đột nhiên nắm lấy tay tôi.

“Được, xem như là lần cuối cùng đi!”. Tôi để yên tay mình trong tay anh ấy. “Nhưng đến ngã tư tiếp theo thì anh phải bỏ ra đây, chúng ta không đi chung hướng với nhau nữa.”

“Anh biết”. Mắt Cố Đại Hải đỏ hoe. “Anh sẽ không bán nhà đâu, lúc nào em muốn về thăm thì cứ về nhé!”

“Không cần, em định ra nước ngoài học, có lẽ sẽ không về nữa.”

“Anh đi đường cẩn thận! Bảo trọng nhé!”. Tới ngã tư, tôi nói với Cố Đại Hải.

“Em...”. Nước mắt Cố Đại Hải trào ra. “Anh sẽ đợi em! Cho dù bao lâu đi nữa, anh cũng đợi em!”

“Cảm ơn anh vì đã chăm sóc em”. Tôi khẽ ôm Cố Đại Hải rồi bước đi.

Tới góc đường, tôi quay lại nhìn anh ấy lần cuối, thì thầm.”Em yêu anh!”

9.

“Dương Siêu, anh giỏi thật đấy!”. Lúc tôi đến thăm Dương Siêu, anh ấy trông chẳng khác gì người bình thường, đi lại nói cười như không còn vấn đề gì nữa. Vị bác sĩ kia đúng là giỏi thật.

“Cảm ơn mọi người!”. Nhìn điệu bộ Dương Siêu như sắp quỳ xuống khấu đầu trước chúng tôi vậy.

“Đi nào, chúng ta đi tìm Trần Lộ, bảo cô ấy quay về!”. Lâm Sở khoác vai Dương Siêu.

Chúng tôi dẫn Dương Siêu hôm nào cũng đứng ở quán bar, ban đầu Trần Lộ còn không thèm để ý, rồi dần dần mắng mỏ anh ấy, thế nhưng Dương Siêu vẫn im thin thít, không nói câu nào.

“Là chiêu của bọn cậu đúng không?”. Trần Lộ như muốn bóp chết chúng tôi.

“Đoán chuẩn đấy!”. Tôi gấp sách lại, dạo này tôi đang ôn lại kiến thức. Visa đi Nhật du học của tôi đã làm xong rồi, trường cũng đã liên hệ được.

“Các cậu chỉ lải nhải! Lại còn liên thủ với A Thi nữa chứ!”. Mấy hôm nay, Trần Lộ chẳng nhận được mỗi làm ăn nào, nếu có thì đó lại là Dương Siêu.

“Vì cậu mà Dương Siêu đã khổ sở lắm đấy!”. Lâm Sở lôi đĩa DVD ra, đó là những video tôi bảo cô ấy quay trong quá trình Dương Siêu tập luyện phục hồi sức khỏe, nó không chỉ có mồ hôi mà còn cả nước mắt, có thể khiến người xem xúc động hơn cả những thước phim về nạn thiên tai.

“Mình không xem!”. Trần Lộ bịt mắt lại.

“Không xem cũng phải xem!”. A Mông kéo tay Trần Lộ ra.

“Xem đi!”. Tôi nén cười, lấy một sợi dây thừng trói Trần Lộ vào ghế.

“Các cậu làm gì đấy hả?”. Cô ấy cố vùng vẫy nhưng vô ích. Chúng tôi bê cả người lẫn ghế tới phòng làm việc của Lâm Sở, trong đó mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi rồi, DVD đang chiếu tới cảnh Dương Siêu tập đi.

“Ngoan ngoãn ngồi xem đi!”. Lâm Sở khóa cửa lại.

“Các cậu là lũ khốn nạn!”. Giọng Trần Lộ từ trong phòng vọng ra.

“Bọn mình đi ăn cơm thôi!”. A Mông khoác tay hai chúng tôi, cả lũ vui vẻ đi ra ngoài.

“Cạn ly! Sau khi mình đi, chuyện ở nhà phải dựa vào các cậu hết đấy!”. Tôi nâng ly lên.

A Mông tự nhiên òa khóc.

“Cậu điên à? Khóc cái gì mà khóc! Ghét quá!”. Tôi đẩy cô ấy.

“Hu hu... Cậu đi rồi, nếu Lý Triển Bằng lại chọc giận, mình biết phải làm sao?”. A Mông bò ra bàn mà khóc.

“Cậu... cậu đi thật hả?”. Mắt Lâm Sở cũng đỏ hoe.

“Có phải mình đi vào chỗ chết đâu! Hơn nữa, ở chán bên đó là mình lại quay về mà”. Tôi thấy cổ họng mình nghẹn lại.

“Nhớ giúp mình chăm sóc Cố Đại Hải, chắc anh ấy đang buồn lắm”. Tôi vỗ về A Mông.

“Mình biết rồi, có điều, mình thấy hai người nên hòa hợp lại đi”. A Mông nhìn tôi.

“Nếu thế, mình lại rơi vào cảnh trước kia mất. Cứ dai dẳng như vậy, cả hai sẽ chẳng còn là mình nữa. Không thể quay lại được!”. Tôi nhìn A Mông, nói một cách nghiêm túc. “A Mông, đừng ly hôn! Mình nói thật đấy, dù suốt ngày gây sự, cãi lộn thì vẫn phải sống với nhau. Đừng đòi ly hôn nữa, không tốt chút nào đâu!”

“Hu hu...”. A Mông vừa khóc vừa ôm lấy tôi.

“Còn nữa, Lâm Sở...”. Tôi nhìn Lâm Sở. “Phải quan tâm tới Bobo nhiều hơn, xã hội sớm muộn gì cũng chấp nhận các cậu. Đừng nản lòng! “Có chí thì nên” mà!”

“Mình biết rồi, nếu không cố nổi nữa, mình sẽ đi tìm cậu”. Lâm Sở cầm tay tôi.

Khi đi làm thủ tục, tôi tình cờ gặp Hoa Thiên, trên mặt anh ấy toàn là vết móng tay cào cào.

“Chào anh!”. Tôi cười.

“Chào em! Em sao rồi?”. Anh ấy nhìn tôi.

“Vẫn ổn. Mặt anh bị sao vậy?”

“Anh đánh nhau với chị, không khéo sau này trở thành cô nhi mất”. Hoa Thiên cười cười.

“Chúng ta nói chuyện một lát được không?”. Tôi đã hết giận Hoa Thiên rồi. Anh ấy cũng là người rất đáng thương, lại dám hi sinh vì tình yêu nữa.

“Cha mẹ mất sớm nên anh ở nhà bác từ nhỏ, gia đình bác đối xử với anh rất tốt, coi anh như con, vậy nên anh phải báo ơn...”. Hoa Thiên châm thuốc hút rồi từ từ kể cho tôi nghe thân thế của anh ấy.

“Anh là người tốt, biết đền ơn đáp nghĩa”. Tôi nhẹ nhàng nói.

“Em có giận anh không?”. Anh ấy nhìn tôi.

“Không”. Tôi lắc đầu. “Không có anh, em đã không biết mình yêu Cố Đại Hải đến mức nào, cũng không thể buông tay anh ấy như thế này.”

10.

“Giường số sáu sinh rồi, con trai”. Cô hộ lý bế một đứa bé ra rồi đi vào phòng sơ sinh.

“Tuyệt thật! Ngụy Tử Lộ, anh có con rồi đấy!”. Tôi đập vai Ngụy Tử Lộ.

“Thật hả? Là con trai sao?”. Ngụy Tử Lộ lập tức chạy tới.

“Đáng yêu quá!”. Tôi áp mặt vào cửa kính nhìn thẳng bé, nó cũng mở đôi mắt to tròn trong veo nhìn tôi.

“Xin chào”. Cố Đại Hải cũng vừa đến nơi.

“Anh tới rồi à? Nhìn kìa, đứa bé dễ thương quá!”. Tôi chỉ cho Cố Đại Hải xem.

“Giống Ngụy Tử Lộ thật đấy!”. Anh ấy khẽ nói. “Bao giờ em đi?”

“Sớm thôi, em muốn gặp mọi người lần cuối”. Tôi cười.

“Tiểu Ngư...”. Thấy tôi vào, Triệu Bồi định ngồi dậy.

“Đừng, chị cứ nằm đó đi! Em vừa đi thăm cháu rồi, đáng yêu lắm!”. Tôi ngồi xuống bên cạnh Triệu Bồi, giúp chị ấy đắp lại chăn.

“Em và Cố Đại Hải...”

“Suyt... Chị đang cần nghỉ ngơi mà! Mấy hôm nữa em sẽ ra nước ngoài học, chị nhớ gửi ảnh thẳng bé cho em xem đấy! Em cũng sẽ gửi ảnh về cho chị, nếu không, lỡ khi em trở về, nó lại chẳng nhận ra mẹ nuôi thì nguy”. Tôi nắm chặt bàn tay Triệu Bồi.

Cuối cùng chúng tôi cũng hoàn thành việc “tẩy não” Trần Lộ, cô ấy đã quyết định bỏ việc.

“Mau lên! Mau lên!”. Gần mười hai giờ đêm, tôi, A Mông và Lâm Sở còn đang đứng ở bãi đất trống ngoài thành phố, tay ôm một đồng quần áo màu mè sặc sỡ.

“Mình châm lửa nhé!”. Trần Lộ hấp tấp rút bật lửa ra.

“Châm lửa nào!”

“Mau lên! Lạnh chết đi được!”

Trong tiếng vỗ tay của chúng tôi, Trần Lộ tiến hành “hóa kiếp” ấy bộ đồ cô ấy mặc khi đi làm ở hộp đêm. Khói đen bay mù mịt lên trời. Giới của bọn họ có một quy định, đó là nếu không hành nghề nữa thì phải đốt tất cả quần áo đã từng dùng đi để chứng minh rằng mình nhất quyết không quay trở lại, A Thi nói thế. Trước đây, chính vì Trần Lộ không nỡ đốt mấy bộ đồ hàng hiệu đó nên cứ “ngựa quen đường cũ” mãi.

“Lâm Sở, cậu có thấy cảnh này quen quen không?”. Tôi dựa đầu lên vai Lâm Sở.

“Mình cũng thấy thế. Quen lắm!”. Lâm Sở mân mê cằm.

“Quen cái gì cơ?”. A Mông ngoái lại hỏi.

“A! Nhớ ra rồi!”. Tôi và Lâm Sở quay ra nhìn nhau rồi cùng vỗ trán, thốt lên.

“Nhớ ra cái gì thế?”. Trần Lộ chạy tới.

“Mấy bức ảnh tuyệt sắc của A Mông cũng bị “hóa kiếp” thế này đấy!”. Tôi và Lâm Sở đồng thanh nói.

“Á! Các cậu là lũ đều!”. A Mông lập tức đuổi đánh bọn tôi.

“Ha ha...!”. Trần Lộ cười phá lên.

“Trần Lộ à, thân hình A Mông cũng không tồi đâu!”. Tôi trốn sau lưng Lâm Sở, Lâm Sở đã bị A Mông tóm rồi.

“Ày, các chị em, sao lại không đợi tôi thế?”. A Thi từ đâu ào tới, ôm theo một cái túi to tướng.

“Quà chia tay hả? Để em xem nào!”. Lâm Sở giành lấy cái túi nhưng A Thi nhất quyết không đưa.

“Còn lâu nhá! Có thừa tiền cũng chả ấy cô!”. A Thi nắm chặt cái túi chẳng khác gì thần giữ cửa.

“Xi...”. Tôi lườn.

“Biến đi!”. A Thi đốt cả túi quần áo, lại còn vỗ tay hoan hô nữa.

“Sao thế? Chị cũng định hoàn lương hả?”. Tôi ôm A Thi.

“Ồ, hoàn lương để cưới chồng mà”. A Thi đỏ mặt.

“Cưới ai thế?”. A Mông hỏi ngay.

“Liên quan gì tới các cô cơ chứ?”. Chị ấy không chịu trả lời.

“Két!”, một chiếc xe đồ xích trước mặt làm bọn tôi giật nảy mình. Triệu Tam chạy ra, trong tay cầm một cái quần nhỏ xíu. “A Thi, A Thi! Còn cái này em quên không cho vào!”

“Ồ...! Ra là thế!”. Bốn người chúng tôi cùng kêu to. A Thi ngượng ngùng xông đến, đánh cho Triệu Tam mấy cái.

“Hi hi, đến lúc đó, các chị em phải tới tham dự đầy đủ nhé!”. Triệu Tam cười hề hề.

11.

“Các cậu dẫn bọn mình đi đâu thế?”. Trần Lộ và Dương Siêu tròn mắt lên khi bị chúng tôi kéo xuống xe.

“Cái này hay ho cực!”. Thấy Trần Lộ vén trộm tấm vải lên, Lâm Sở đập ngay vào tay cô ấy.

“Tiểu Ngư, mau đến đây!”. A Mông kéo tôi.

“Được rồi”. Tôi vội xông tới chỉ huy.

“Chào ông chủ, bà chủ!”. Lúc tấm vải được kéo lên, hai cô bé bán hàng xuất hiện trước mặt chúng tôi, tươi cười chào hỏi Trần Lộ và Dương Siêu.

“Cái này... cái này là sao?”. Trần Lộ nhìn chúng tôi.

“Bọn em đang đợi anh khai trương đấy!”. Lâm Sở kéo Dương Siêu đi tới trước cửa.

“Cái gì thế?”. Dương Siêu vừa kéo mảnh vải đỏ xuống, một tấm biển in dòng chữ “Tiệm rau quả Thần Lộ” hiện ra.

“Các cậu... các cậu...”. Trần Lộ đột nhiên quỳ xuống đất, òa khóc.

“Đồ ngốc này, khóc cái gì chứ?”. Tôi kéo tay Trần Lộ.

“Đúng đấy, khóc cái gì chứ? Ngày tốt thế này mà khóc là đen đủi lắm đấy!”. A Mông lại ăn nói xui xẻo rồi.

“Dở hơi! Nói linh tinh!”. Lâm Sở đá cô ấy một phát.

“Hi hi, mình lỡ mồm”. A Mông tự vả vào miệng mình.

Tối hôm đó, chúng tôi ăn uống hết sức vui vẻ, ẩm ỉ đến mức mấy người bán hàng cáu điên lên, cuối cùng chẳng nể nang gì, thu dọn bát đĩa ngay trước mặt chúng tôi, cứ như muốn đuổi khách ấy. Nhìn mọi người như vậy, tôi cũng thấy vui. Đây là lần tụ tập cuối cùng của tôi ở Bắc Kinh, chẳng biết sau này còn có thể

ăn uống cùng nhau được không nữa. Giờ này Cố Đại Hải đang làm gì nhỉ? Tôi ngược mắt lên, ông trời ơi, ông phải phù hộ cho những người tốt thế này sống đến trăm tuổi đấy nhé!

12.

“Tiểu Ngư, mang cả cái này theo nữa, bên đó không có thuốc tốt như vậy đâu!”. Mẹ tôi chuẩn bị bao nhiêu là thuốc, chỉ lo tôi bị ốm.

“Vâng ạ”. Tự nhiên tôi lại không thấy những lời dặn dò của mẹ phiền phức chút nào, nếu là lúc bình thường, chắc tôi đã khó chịu lắm rồi.

“Tiểu Ngư, nếu có gì không như ý thì em lại quay về nhé!”. Thẩm Lăng cốc trán tôi.

“Em biết rồi. Anh chăm sóc bố mẹ nhé! Giờ anh phải tự gánh vác tất cả rồi”. Tôi ôm anh ấy. “Đừng có suốt ngày không có chính kiến như thế, chuyện của mình phải tự giải quyết!”

“Anh hiểu”. Thẩm Lăng nhìn tôi, cười.

“Anh cười gì chứ?”

“Anh thấy em giống chị gái anh ấy”. Thẩm Lăng cười ngoác miệng.

“Biến đi! Đáng ghét thật!”. Tôi lườm anh ấy.

“Tiểu Ngư!”. Triệu Tam và A Thi học tốc chạy theo tôi, trông họ như thở không ra hơi nữa.

“Chẳng phải hôm nay hai người cưới sao?”. Tôi vội dừng lại.

“Đúng thế! Nhưng không gặp em, bọn anh cưới thế nào được!”. Triệu Tam lấy một miếng ngọc bội từ trong túi ra. “Cái này anh cất kỹ lắm, không nỡ bán cho ai cả. Đây là hàng tốt, rất đáng tiền, có thể bảo vệ ỳnh, em giữ lấy đi!”

“Làm sao em nhận được? Anh tặng cho vợ anh đi!”. Tôi vội từ chối.

“Không đâu, bọn chị phải tặng... người mai mối chứ!”. A Thi lí nhí. “Không có em, chắc chị và anh Tam vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa.”

“Vây... vậy thì em sẽ nhận”. Tôi đeo miếng ngọc lên cổ.

“Hi hi, em gái anh đeo gì cũng đẹp”. Triệu Tam nhìn tôi, cười sung sướng.

“Mình tới đây, tới rồi đây!”. Lâm Sở khệ nệ xách túi đến, trong đó có một đồng bát đĩa.

“Mình đi học chứ có phải đi lên núi tu luyện đâu!”. Tôi suýt ngất xỉu.

“Á! Đến muộn quá!”. A Mông cũng lao tới.

“Mình biết là cậu chẳng đến sớm được đâu mà”. Tôi chống nạnh.

“Đều tại tên Lý Triển Bằng đáng chết, hần không chịu gọi mình dậy sớm đấy chứ!”. A Mông lại quay sang chỉ trích Lý Triển Bằng.

“Không liên quan đến anh”. Lý Triển Bằng thở hổn hển. “Tại A Mông đưa chìa khóa nhà cho con chơi, đến lúc cần, tìm mãi mới thấy.”

“Thôi thôi, hai người ngày nào cũng như diễn tuồng ấy, chẳng đáng hoàng tử tể gì cả!”. Tôi khoác tay hai người họ. “Mình nói cho hai người biết, không được phép ly hôn đâu đấy, vợ chồng cậu mà dám thế thì chết với mình!”

“Đi đường cẩn thận nhé!”. Người thân và bạn bè của tôi đều đứng đằng xa vẫy tay.

“Con biết rồi! Mọi người yên tâm, con sẽ gọi điện thoại về mà”. Tôi chợt nhận ra mình đã lớn rồi, đã thực sự trưởng thành, không còn là đứa nhóc thơ dại ngày nào nữa. Dường như con bé Tiểu Ngư ngộ nghĩnh khi xưa cũng đang đứng ở đó, làm mặt xấu chào tôi của bây giờ.

13.

“Chỗ của chị ở đây ạ”. Một cô tiếp viên hàng không rất xinh đưa tôi tới ghế của mình.

“Cảm ơn em!”. Tôi đặt đồ lên khoang rồi ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ.

“Xin lỗi, tôi có thể ngồi ở đây được không?”. Một giọng nam hỏi tôi.

“Anh cứ ngồi đi!” Tôi không nhìn anh ta, trong đầu vẫn còn hiển hiện cảnh tượng mọi người đưa tiễn.

“Em đi đâu vậy?”. Anh ta rất thích bắt chuyện với người khác thì phải.

“Tokyo”. Tôi nhắm mắt lại.

“Đi học à?”

“Vâng.”

“Em đã nghĩ ra tên tiếng Nhật chưa?”

“Tôi có chồng rồi, đừng làm phiền tôi nữa!”. Tôi khó chịu quay lại nhìn anh chàng kia.

“Anh biết, anh còn biết là hiện giờ em đang độc thân nữa”. Hoa Thiên nhìn tôi, cười.

“Anh? Sao lại...”. Tôi ngồi thẳng dậy.

“Ha ha... Anh cũng tới Tokyo du học”. Anh ấy nháy mắt với tôi.

“Còn công việc của anh thì sao?”

“Mấy ngày trước, anh nói với tổng biên tập là “Ông đi chết đi”...”. Anh ấy nhún vai. “Thế là bị đuổi việc luôn.”

“Anh cố ý hả?”. Tôi nén cười.

“Có lẽ anh nên bảo ông ta đi chữa bệnh hô hấp nhỉ?”

“Ha ha... Cái đó không trị nổi đâu, phải chữa bệnh hói trước đã!”. Tôi có chút cảm động, không ngờ Hoa Thiên lại dùng cách này để ở bên tôi.

“Em sẽ không yêu anh đâu!”. Tôi thì thầm.

“Ừ, anh biết, trái tim em dành cả cho Cố Đại Hải rồi”. Anh ấy cười. “Nhưng anh chỉ cần được ở bên em thôi.”

“Anh sẽ hối hận đấy!”

“Không bao giờ!”

“Chắc chắn mà!”

“Không bao giờ!”. Hoa Thiên nhắm mắt lại.

Nhìn thấy dáng vẻ bình yên của anh ấy, tự nhiên tôi lại muốn khóc. Cuộc sống này cho tôi quá nhiều thứ, điều đó càng chứng tỏ tôi là đứa chẳng biết thế nào là đủ.

“Được thôi, nếu học xong mà anh có thể khiến em rung động, biết đâu lại có kỳ tích xảy ra đấy!”. Tôi nói.

“Thật chứ?”. Hoa Thiên mở hé mắt. “Vậy là anh có mấy năm cơ hội phải không?”

“Thôi đi, đừng có mơ! Cố Đại Hải đã chiếm hết trái tim em rồi, anh không chen vào nổi đâu!”. Tôi lấy tấm chăn lông kê lên đầu.

Tôi cứ thế ngủ thiếp đi, trong mơ, tôi gặp lại Cố Đại Hải, anh ấy cứ nhìn tôi mà cười, cười mãi, sau đó nói với tôi rằng “anh đang đợi em đây, sẽ đợi em cả cuộc đời này, em phải quay về đây nhé!”. Tôi định bảo là có lẽ tôi sẽ không về nữa nhưng không sao mở miệng được. Cố Đại Hải bước đi càng lúc càng xa, tôi cố sức đuổi theo, tôi phải nói cho rõ ràng, tôi không thể để anh ấy chờ đợi cả đời như vậy được, nếu thế, tôi sẽ đau lòng đến chết mất!

Sau đó, tôi mơ thấy Trần Lộ. Cô ấy sinh được một cô con gái rất xinh, A Mông nhất quyết bắt nó phải làm con dâu của mình. Triệu Bồi cũng sang nhận cô bé cho cậu quý tử nhưng Trần Lộ bảo con cô ấy phải lấy đại gia, hai người kia dừng có mơ rồi cười ha ha, làm tôi cũng phì cười theo. Cảnh lại chuyển, tôi nhìn thấy Lâm Sở đang làm đám cưới, cô ấy nói cô ấy hạnh phúc lắm, còn vẫy tay với tôi nữa. Rồi cả Triệu Tam này, Thẩm Lăng này, tất cả cứ lần lượt xuất hiện trong giấc mơ. Cuối cùng là một người phụ nữ đứng quay lưng lại với tôi, đến khi tôi vỗ vai, chị ta mới ngoảnh đầu lại, khuôn mặt An Nguyệt lấm lấm lì lì, ánh mắt đầy thù hận nhìn tôi chằm chằm...

“Á!”. Tôi giật mình tỉnh giấc. Hoa Thiên đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh. “Phù... Sợ chết mất thôi, may mà đó chỉ là giấc mơ”. Tôi định thần lại rồi nằm xuống ngủ tiếp.

14.

“Xin mời đi bên này! Nơi chúng ta đang ghé thăm là Chùa Quan Âm Senso. Khoảng 1400 năm trước, có hai anh em trai làm nghề chài lưới đã nhặt được một bức tượng Quan Âm bằng vàng ở ngoài biển. Cho rằng đó là do Phật tổ hiển linh phái Quan Âm xuống để che chở cho họ, hai người đã rước bức tượng đó về nhà, ngày ngày thành tâm bái lạy. Sau đó, quả thật hai anh em đã được phù hộ, mỗi lần ra biển đều đánh được rất nhiều cá. Những người dân ở vùng này biết chuyện liền góp tiền của xây dựng ngôi chùa để thờ cúng bức tượng Quan Âm...”. Tôi đang dẫn một đoàn khách du lịch tới thăm chùa Senso.

Ba năm trước, tôi cầm theo giấy chứng nhận ly hôn và một tờ giấy nhập học tới Nhật Bản, để lại Bắc Kinh quá nhiều thứ, gia đình tôi, bạn bè tôi, người tôi yêu...

Chớp mắt đã ba năm trôi qua, tôi vẫn cho rằng khi tới đây, mình sẽ quên được tất cả nhưng dần dần tôi phát hiện ra rằng có những thứ lưu lại trong đầu tôi mãi mãi không thể phai mờ được, khi tôi cảm thấy cô đơn nhất, chúng lại hiện lên, sống động như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

“Cô Ngư này, đây là cái gì thế?”. Một người chạy tới hỏi tôi.

Tốt nghiệp xong, tôi ở lại Nhật Bản làm hướng dẫn viên ột công ty du lịch, bởi vì ở đây còn có người ở cạnh tôi suốt ba năm liền, khóa học của anh ấy vẫn chưa kết thúc. Đôi lúc, tôi đã quên cả việc mình tên là Thẩm Ngư. Bất giác nhận ra điều đó, tôi không khỏi cảm thấy đau lòng.

Hoa Thiên tới Nhật cùng tôi, mới đầu, anh ấy chẳng biết chút tiếng Nhật nào, nhưng tôi thực sự kinh ngạc khi chỉ sau ba tháng, anh ấy đã có thể buôn chuyện được với người Nhật, thậm chí còn nói tốt hơn tôi nữa. Ở Nhật Bản, Hoa Thiên vẫn theo học nhiếp ảnh, anh ấy vốn có năng khiếu nên giáo sư hướng dẫn rất yêu quý, thường xuyên chỉ bảo thêm giờ. Hoa Thiên còn đạt danh hiệu quán quân trong một cuộc thi nhiếp ảnh nhỏ nữa. Nếu không bị tôi làm nhỡ việc, nếu anh ấy vẫn ở Bắc Kinh, có lẽ giờ này cái tên “An Hoa Thiên”. Đã nổi tiếng chẳng kém gì Lâm Sở rồi.

“Em đến muộn đấy!”. Hoa Thiên cười, chỉ vào cái đồng hồ đeo tay. Đây là món quà tôi tặng anh ấy khi nhận được tháng lương đầu tiên, dây đeo đã cũ lắm rồi nhưng anh ấy không nỡ thay.

“À, tại hôm nay đông khách quá, em tới Senso, suýt nữa thì không về nổi”. Tôi chạy tới chỗ anh ấy.

“Mệt lắm phải không?”. Anh ấy xoa trán tôi.

“Cũng bình thường. Hôm nay anh thế nào?”. Tôi đáp. Đôi khi Hoa Thiên có cử chỉ rất thân mật với tôi, những lúc ấy, tôi lại ước rằng Cố Đại Hải chưa từng xuất hiện trong cuộc đời mình, có như vậy, tôi mới không nợ Hoa Thiên quá nhiều như bây giờ.

“Không có gì cả. À, đúng rồi, giáo sư bảo sau khi tốt nghiệp anh phải tới văn phòng của thầy làm việc đấy”. Hoa Thiên xách túi giúp tôi.

“Tốt quá! Chúng ta phải ăn mừng mới được!”. Tôi đi theo anh ấy.

“Cạn ly!”. Tôi nâng cốc bia đầy tràn lên.

Ở đây, bọn tôi thuê chung một ngôi nhà có hai phòng ngủ trong thành phố để tiện chăm sóc nhau, giờ vẫn là Hoa Thiên chăm sóc tôi.

“Cạn ly!”. Mắt Hoa Thiên sáng lấp lánh làm tôi chợt nhớ tới Đu Đu. Đến tận bây giờ, nó và Bội Bội vẫn ở cùng Cổ Đại Hải.

“Hôm nay, lúc ở đền Senso, em đã xin cho anh một quẻ đấy! Anh sắp tốt nghiệp rồi, sự nghiệp là quan trọng nhất.”

“Cảm ơn em nhé! Sau khi tốt nghiệp... anh muốn...”. Hoa Thiên chần chừ.

“Đến khi đó hẵng hay! Biết đâu lúc ấy, anh lại tìm được bạn gái rồi chuyển đi khỏi đây thì sao?”. Tôi vừa nói vừa cầm củi ăn cơm, trong lòng tôi biết rõ Hoa Thiên sẽ không bao giờ dọn đi, anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh tôi.

“Anh không tìm bạn gái đâu, cứ như bây giờ là được rồi”. Mấy hôm nay, Hoa Thiên cứ nói đi nói lại chuyện muốn tiếp tục ở cùng tôi, còn tôi lại chưa biết nên nói gì với anh ấy.

“Mai em được nghỉ, anh có phải lên lớp không?”. Tôi tăng lời.

“Có, chắc chiều anh mới về”. Mắt Hoa Thiên hơi tối lại.

“Vậy tối mai chúng ta ăn gì? Thịt dê nướng nhé?”

“Ừ.”

15.

Sáng nay, công ty gọi cho tôi, bảo rằng có một người khách du lịch từ Bắc Kinh tới, vì tôi cũng là người Bắc Kinh nên công ty hỏi tôi có thể hướng dẫn cho vị khách này không. Tôi đồng ý ngay, dù sao Hoa Thiên cũng không có nhà, tôi chỉ biết xem phim cho đỡ buồn thôi. Người khách này tên là Trần Gia Y, cái tên rất quen nhưng tôi không thể nhớ ra mình đã từng nghe thấy ở đâu nữa.

“Chậm thật đấy”. Tay tôi đã mỏi rã rời khi phải giơ biển tên lên một lúc lâu mà vẫn chưa thấy người đâu. “Chẳng biết vị đó là người thế nào nữa, chắc ở Bắc Kinh lạnh quá nên mới phải mò sang đây”. Mấy hôm trước, Lâm Sở đã hỏi nhiệt độ ở Nhật Bản thế nào, bảo là sợ tôi bị lạnh. Đúng là dở hơi thật, cô ấy không biết rằng ở đây không bao giờ quá lạnh à?

“Xin chào!”. Một cô gái bước về phía tôi, đeo một cặp kính đen to vật vã, còn bịt khẩu trang nữa. Nói thật, tôi thấy người này giống hệt một con nhặng. Hồi trước, mỗi lần A Mông giở quẻ học đòi đeo kính đen, bọn tôi hay trêu cô ấy không khác gì con nhặng.

“Xin chào chị Trần, tôi là người ở công ty du lịch”. Tôi vội vàng đỡ hành lý.

“Cảm ơn!”. Giọng cô ấy nghe rất quen.

“Chị Trần ở chỗ nào của Bắc Kinh thế? Giọng chị nghe rất giống một người bạn của tôi”. Tôi quay người, xếp đồ lên xe.

“Vậy sao? Thế nhìn mặt có giống không?”. Cô Trần gỡ kính và tháo khẩu trang ra.

“Lâm Sở!”. Tôi nhảy lên người cô ấy, chân kẹp chặt vào hông làm Lâm Sở loạng choạng suýt ngã.

“Ồi giờ ới, thôi thôi, muốn đề chết mình đấy hả? Xuống mau!”. Cô ấy lúc lắc người làm tôi quay theo.

“Không! Mình không xuống đấy!”. Tôi sống chết ôm chặt lấy cổ Lâm Sở, nước mắt chợt trào ra, rơi xuống cổ cô ấy.

“Cậu xem, khóc cái gì mà khóc! Bị cậu đề thế mà mình còn chưa khóc đây này!”. Lâm Sở không động đậy nữa mà đưa tay vỗ lưng tôi, giống như ngày trước, mẹ tôi vẫn hay làm.

“Mau vào đây! Vào đây đi!”. Tôi trả phòng ở khách sạn rồi đưa Lâm Sở về chỗ chúng tôi, cô ấy không phải là người ngoài mà, với lại làm thế này sẽ tiết kiệm được một khoản lớn cho Lâm Sở.

“Cậu hơi bị quá đáng đấy! Mình nói cho cậu biết, chuyện khách sạn mình không tính toán nữa, nhưng cậu phải dẫn mình đi nhiều nơi để chụp ảnh, rõ chưa?”. Lâm Sở tháo giày rồi nằm lăn ra sàn.

“Ok luôn! Nhưng cậu dùng tên ai thế? Mình nghe quen quen”. Tôi xếp đồ cô ấy vào trong phòng.

“Vợ mình chứ ai! Vốn định nghĩ một cái tên để lừa cậu nhưng lại sợ không lừa nổi, rồi mình chợt nhớ ra là tên thật của Bobo cậu mới nghe vài lần. Bọn A Mông khóc ầm ĩ, cứ đòi đi cùng, mình còn không dám nói là sẽ bay ngày nào nữa đây”. Lâm Sở ngồi dậy.

“Mọi người đều ổn chứ?”. Tôi rót nước cho cô ấy.

“Ồ, cũng tạm. Nhưng con trai A Mông không được khỏe lắm”. Mặt Lâm Sở buồn buồn.

“Sao thế?”. Tôi vội vàng nắm tay cô ấy.

“Bệnh máu trắng, có kết luận rồi.”

“Cái gì?”. Tôi tưởng như trời đất sụy xuống.

“Đừng lo, A Mông đang định sinh thêm một đứa nữa, có thể dùng tử của em để thay cho anh mà”. Lâm Sở vỗ tay tôi, ý bảo sẽ không có chuyện gì đâu.

“Hay là... để mình về xem sao?”. Tôi nhìn cô ấy.

“Ồ, về đi, bọn mình đứa nào cũng mong cậu trở về”. Lâm Sở lại hớn ha hớn hờ, tôi biết cô ấy tỏ ra như thế vì sợ nói thêm nữa, tôi sẽ không chịu nổi.

16.

“Em không ngờ là anh lại âm thầm theo nó đến tận đây!”. Lâm Sở vừa uống rượu sakê vừa nói với Hoa Thiên.

“Ha ha...”. Hoa Thiên chỉ cười, hôm nay, anh ấy đã uống khá nhiều.

“Thảo nào mà mình đi khắp nơi cũng chẳng tìm thấy anh ấy”. Lâm Sở bảo tôi.

“Thôi đi! Có mà cậu không chịu theo mình đây chứ!”. Tôi lấy thêm miếng thịt bò, thịt dê ở đây không ngon bằng ở Bắc Kinh.

“Em có vứt anh ở lại đây một mình rồi quay về không?”. Tự nhiên Hoa Thiên nắm lấy bàn tay tôi.

“Hoa Thiên, anh uống nhiều rồi đấy, mau đi ngủ đi!”. Tôi kéo anh ấy đứng dậy.

“Đừng về nhé, chúng ta không về đâu nhé...”. Hoa Thiên vẫn không ngừng lảm nhảm. “Chúng ta đừng về nhé!”

“Được, không về nữa, anh đi ngủ đi!”. Tôi và Lâm Sở dìu anh ấy vào giường. Hoa Thiên luôn sợ tôi sẽ quay về nên tôi cố gắng không nói tới chuyện đó trước mặt anh ấy. Nếu không phải lần này Lâm Sở tới đây, chẳng biết tôi còn định trốn tránh đến bao giờ nữa.

“Cậu ngủ chưa?”. Lúc nằm trên giường, Lâm Sở hỏi tôi.

“Chưa, mình không ngủ được”. Tôi nhìn lên trần nhà. Lâm Sở đến khiến tôi nhớ lại bao nhiêu kỉ niệm, nhớ cả về người luôn xuất hiện trong những giấc mơ của tôi nữa.

“Ồ.”

“Anh ấy vẫn khỏe chứ?”. Tôi không nhận được bèn hỏi.

“Ồ, cũng tạm, nhưng gầy đi nhiều. Tết nào cũng tới nhà cậu chơi, còn mang chó và mèo của cậu về nuôi nữa, anh ấy bảo làm như vậy, nếu cậu trở về, chắc chắn sẽ tới lấy chúng đi, thế thì anh ấy sẽ biết được cậu về hay chưa”. Lâm Sở quay đầu lại nhìn tôi.

“Đồ ngốc...”. Tôi thấy nước mắt mình trào ra. “Cậu biết không, mình nợ Hoa Thiên rất nhiều. Anh ấy đã vì mình mà từ bỏ tất cả, thậm chí bây giờ chẳng còn người thân nào nữa”. Tôi dựa vào người Lâm Sở, kể với cô ấy chuyện của tôi và Hoa Thiên trong suốt ba năm qua.

“Anh ấy đã giao cả trái tim cho cậu rồi”. Lâm Sở có vẻ cảm động.

“Có lúc mình nghĩ, nếu như hôm đó, mình nghe lời các cậu, không tham gia hôn lễ của Ngụy Tử Lộ thì đã không xảy ra nhiều chuyện như thế rồi.”

14. Chương 14

“Lâm Sở, em sang bên này mà xem, đẹp lắm, nếu lấy cảnh này...”. Hoa Thiên xin nghỉ học, đưa tôi và Lâm Sở đi chơi.

“Được đấy, cậu đợi mình qua bên kia đã nhé!” Lâm Sở vác máy ảnh lên, chạy đi luôn. Hoa anh đào ở đây quả thật rất đẹp, thảo nào Lâm Sở cứ bấm máy lia lịa.

“Chúng ta có nhất thiết phải về không?”. Mắt Hoa Thiên hơi đỏ, tôi biết trong lòng anh ấy đang rất buồn.

“Em cũng không biết nữa, con trai A Mông mắc bệnh máu trắng, em không thể yên tâm được”. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy.

“Liệu không về có được không?”. Hoa Thiên nâng cằm tôi lên.

“Anh đừng như thế! Em vào nhà vệ sinh chút đã, lát nữa Lâm Sở sẽ quay lại đấy!”. Tôi tránh anh ấy.

“Phù...”. Tôi nhìn vào gương rồi thở dài, nghĩ lại mọi chuyện trước đây.

“Á!”. Bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau đẩy tôi vào sát gương, tôi thấy đỉnh đầu đau nhói liên vùng quay lại, đẩy người đó ra. Theo lý mà nói, ở mấy chỗ như thế này, không vụ án nào có thể xảy ra mới đúng chứ!

Lúc nhìn rõ người phía sau, tôi vô cùng sợ hãi. Người phụ nữ đó mặc áo mưa, đeo kính đen, trên mặt có một vết sẹo dài, trông vô cùng quen thuộc.

“Tại sao chị lại ở đây?”. Tôi lùi lại sát tường, toàn thân nổi da gà.

“Đến thăm em chứ sao nữa? Chị sợ em sẽ nhớ chị”. Chị ta tháo kính xuống, ngoài vết sẹo do tôi gây ra thì gương mặt không thay đổi chút nào.

“An Nguyệt, rốt cuộc chị muốn làm gì?”. Tôi nhìn ra cửa sổ, từ chỗ tôi tới đó chỉ cách vài bước chân thôi.

“Điều tại mày hủy hoại cuộc đời tao.” Ánh mắt sắc nhọn của Ánh Nguyệt làm tôi sợ đến đứng tim, quên cả việc chạy trốn. “Mày cứ tưởng sống sung sướng ở đây thì tao sẽ không tìm được mày hả?”. Chị ta rút ra một con dao sắc lẹm kề lên má tôi. Cảm giác lạnh toát nhanh chóng lan ra toàn cơ thể. Tôi biết mình phải chiến đấu.

“Ở đây cũng có cảnh sát đấy, chị mà manh động là sẽ phải ngồi tù!”. Tôi bấu chặt tay vào tường.

“Tao đã tìm hiểu kĩ rồi, camera ở chỗ này vừa mới thay, còn đang trong thời gian kiểm tra”. An Nguyệt nhếch mép. “Đợi tới khi có người phát hiện ra mày nằm ở đây, chắc tao đã yên vị trên máy bay rồi.”

“Tiểu Ngư! Bọn anh đi trước đây!”. Giọng Hoa Thiên từ xa vang tới. “Lâm Sở không đợi được nữa, em mau lên nhé!”

“Tại sao... nó lại...”. An Nguyệt lấp bắp. Nhân lúc đó, tôi đẩy chị ta rồi vùng chạy ra ngoài.

“Sao vậy em?”. Trông thấy bộ dạng hoảng hốt của tôi, Hoa Thiên liền kéo lại hỏi.

“Đi! Đi mau lên!”. Thấy An Nguyệt đang lao ra ngoài, tay vẫn lăm lăm con dao, tôi cuống quýt.

“Chị!”. Hoa Thiên ngạc nhiên khi gặp An Nguyệt ở đây. Vừa thấy con dao, nhanh như chớp, anh ấy đẩy tôi ra. Tôi chỉ nghe thấy “phập” một tiếng rồi anh ấy ngã xuống.

“Hoa Thiên!”. Tôi nhìn thấy rất nhiều máu đang chảy ra từ khóe miệng anh ấy.

“Em... tại sao em lại ngăn chị?”. Bàn tay An Nguyệt toàn là máu, trên mặt cũng vậy.

“Hoa Thiên, anh không sao chứ?”. Tôi vội ôm lấy anh ấy, không biết phải làm gì tiếp theo nữa.

“Chị...”. Hoa Thiên vừa mở miệng, máu đã lại trào ra.

“Các cậu đang làm gì thế hả? Mình bỏ tiền ra cho các cậu vào đây đấy nhé, mau ra đi!”. Giọng Lâm Sở cũng vang lên gần đó.

Tôi nhìn An Nguyệt, phân vân không biết có nên gọi Lâm Sở hay không. “Đừng gọi! Đừng gọi!”. Hoa Thiên nắm lấy bàn tay tôi. “Chị... mau nắp đi!”

Câu nói của Hoa Thiên làm An Nguyệt định thần lại, chị ta vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

“Chị...”. Tôi ngăn người nhìn An Nguyệt chạy trốn, cổ họng như bị cái gì đó chẹn lại.

“Không thể để chị ấy bị sao được, anh xin em, đừng nói ra, coi như là giúp anh đi!” Máu từ khóe miệng Hoa Thiên chảy ra càng lúc càng nhiều, thấm ướt cả áo len của tôi.

“Lâm Sở!”. Tôi hét lên.

2.

“Cô Thẩm, cô thật sự không nhận ra đó là ai sao?”. Bên phía cảnh sát điều một nữ nhân viên tới thẩm vấn tôi.

“Xin lỗi, tôi không nhìn rõ lắm, chỉ thấy một người xông ra thôi”. Nếu tôi không tiết lộ mà camera ở chỗ đây vẫn đang trong thời gian kiểm tra thì chắc chắn không một ai có thể biết được hung thủ là An Nguyệt.

“Nhưng xem ra chuyện này đáng lẽ là nhằm vào cô”. Nữ cảnh sát đó vẫn hy vọng tôi có thể tiết lộ thêm một chút.

“Tôi thực sự xin lỗi”. Tôi cúi đầu.

“Rốt cuộc là ai làm chứ?”. Lâm Sở ôm lấy tôi, hỏi.

“Mình nhìn không rõ, chắc là tên lưu manh nào đó”. Tôi giấu cả Lâm Sở, Hoa Thiên không muốn nói chuyện này với bất cứ ai khác.

“Hoa Thiên đáng thương quá!”. Lâm Sở ôm tôi thật chặt.

“Anh ấy sao rồi?”. Tôi bật khóc.

“Vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm”. Lâm Sở giúp tôi lau nước mắt. Ngày bé, mỗi khi tôi khóc nhè, mẹ cũng hay làm vậy với tôi.

“Hoa Thiên!”. Tôi gọi. Hoa Thiên phải nằm trong phòng quan sát đặc biệt, quanh người là một đồng dây lồng nhằng, nhìn rất tội nghiệp.

“Xin lỗi, chỉ có một người được vào thôi, giờ bệnh nhân rất yếu”. Bác sĩ nói.

“Cậu đi đi, mình đứng ở ngoài cửa nhìn vào cũng được, không sao đâu!”. Lâm Sở vỗ vai tôi.

“Họ không biết là ai đã làm đâu”. Tôi nói khê với Hoa Thiên. “Anh yên tâm, em sẽ không nói gì cả”. Mắt Hoa Thiên vẫn nhắm chặt.

“Anh sẽ khỏe thôi, không sao đâu”. Tôi nhìn anh ấy, vuốt nhẹ lên má anh, bỗng tôi thấy hàng mi Hoa Thiên hơi động đậy, sao đó anh ấy từ từ mở mắt ra.

“Hoa Thiên!”. Tôi quỳ gập người xuống gọi.

“Cảm... cảm ơn!”. Anh ấy chớp chớp đôi môi nhợt nhạt.

“Không, không, phải là em cảm ơn anh mới đúng, nếu không có anh, chắc em đã...”

“Đừng nói vậy!”. Hoa Thiên khê lắc đầu. “Hãy lấy anh nhé... trước lúc anh chết...”. Anh ấy nhìn tôi rồi ho dữ dội, ho ra cả máu nữa. Máy móc xung quanh bỗng kêu “tít tít” nghe rất đáng sợ.

“Anh sẽ không chết đâu! Anh không thể chết được! Bác sĩ!”. Tôi lao như người điên ra ngoài, va cả vào Lâm Sở. Bác sĩ vội vàng chạy tới.

“Xin lỗi, anh biết em không muốn...”. Ba tháng sau, Hoa Thiên mới được xuất viện, Lâm Sở đã về từ trước, tôi nhờ cô ấy nói với gia đình tôi rằng tôi sắp kết hôn với Hoa Thiên, có lẽ sẽ định cư ở đây luôn, không về nữa.

“Anh biết em vẫn không yên tâm về chuyện con trai A Mông”. Hoa Thiên ngồi xuống cạnh tôi.

“Đợi khi em nhìn thấy thằng bé không sao nữa, mình sẽ quay trở lại đây, sau đó, chúng ta sẽ chuyển nhà tới một nơi không ai tìm thấy, dù cho là vùng quê cũng được, rồi mua một ngôi nhà nhỏ”. Tôi dựa đầu lên vai anh.

“Ừ”. Anh ấy hôn lên trán tôi.

3.

“Mình tưởng cậu không về nữa chứ!”. A Mông lao đến chỗ tôi. “Hu hu... Mình cứ nghĩ cậu sẽ ở lại đó mãi mãi”. Cô ấy ôm chặt lấy tôi mà khóc, lớp phấn trang điểm trên mặt bị nhòe nhoẹt hết cả.

“Cậu đúng là đồ khốn! Con ốm như vậy mà sao không thêm nói với mình một câu hả?”. Tôi lườm A Mông.

“Mọi người sợ em lo lắng. Nếu biết em về nước thế này, anh đã nói từ lâu rồi”. Giọng Lý Triển Bằng có vẻ cứng cỏi hơn.

Trần Lộ và Dương Siêu vừa tới, Trần Lộ đang mang bầu, tôi lại sắp có thêm một đứa con nuôi nữa.

“Về rồi thì đừng đi nữa nhé!”. Mặt Trần Lộ cũng giàn giụa nước. “Đúng rồi, Lâm Sở bảo cậu sắp...”. Trần Lộ liếc Hoa Thiên rồi thì thầm vào tai tôi. “Sắp kết hôn với Hoa Thiên à?”

“Ừ, mình sẽ lấy anh ấy, nhưng phải đợi chuyện của các cậu xong xuôi đã”. Tôi mỉm cười.

“Mẹ!”. Vừa bước vào nhà, tôi vội lao tới, ôm chầm lấy mẹ.

“Con với chả cái! Đi rồi là không thêm về với mẹ nữa hả?”. Mẹ tôi khóc lóc, lệ chảy dài theo những nếp nhăn trên khóe mắt.

“Mẹ à, con về rồi mà!”. Từ trước đến nay, chưa bao giờ tôi thấy mẹ khóc nhiều như vậy.

“Ngồi đi, Hoa Thiên!”. Thẩm Lăng đỡ hành lý giúp chúng tôi, ba năm qua, anh ấy đã thay đổi ít nhiều. Bây giờ nhìn ông anh tôi chừng chạc hơn, cổ phiếu của công ty Thẩm Lăng sắp được niêm yết trên sàn chứng khoán nữa.

“Anh được lắm! Cuối cùng anh cũng biết tự mình giải quyết mọi thứ rồi”. Tôi vỗ vai Thẩm Lăng.

“Thì nhờ em dạy anh mà. Không có em, chắc anh không khá nổi”. Thẩm Lăng khoác vai tôi, cười vui vẻ.

4.

“Cậu sẽ kết hôn với Hoa Thiên thật hả?”. A Mông hỏi khi chúng tôi tụ tập ở nhà Lâm Sở, lần này trở về, tôi đã thành đứa thất nghiệp mất rồi.

“Ồ, mình chẳng nghĩ ra lý do gì để không đồng ý cả”. Tôi nằm trên ghế sofa của Lâm Sở. Cô ấy mới nuôi một con chó, đặt tên nó là Ngư Ngư, làm tôi tức chết đi được!

“Mình cũng không nghĩ ra”. Mặt A Mông buồn buồn.

“Con trai cậu thế nào rồi?”. Tôi nghĩ nói vào chuyện chính vẫn tốt hơn.

“Không sao cả, giờ nó vẫn bình thường. Đợi mình sinh thêm một đứa nữa rồi tính.”

“Bọn mình về rồi đây!”. Hôm nay, Lâm Sở dẫn Hoa Thiên tới tham gia phỏng vấn ở một studio rất nổi tiếng. Chúng tôi đều đang tìm công việc mới vì đợi đến lúc A Mông sinh con, chắc phải mất hơn một năm.

“Sao rồi anh?”. Tôi nhìn Hoa Thiên đang ngồi xuống cạnh mình.

“Khá ổn, bên đó lương cũng khá cao”. Hoa Thiên giúp tôi sửa lại lọn tóc vương trước mắt. “Em định thế nào?”

“Em hả? Chắc em sẽ tới làm chỗ Thẩm Lăng, anh ấy định giao một chi nhánh cho em quản lý”. Tôi bảo.

“Dạo này, ông anh cậu giỏi giang ra phết đấy”. A Mông uống nước rồi nói với tôi.

“Thật hả?”. Tôi không tin lắm.

“Thật mà, cậu không biết chứ, lần trước có một container hàng, bọn mình đã định lấy rồi, không ngờ bên đó lại thích ông Thẩm Lãng nhà cậu, sống chết gì cũng không chịu giao cho bất cứ đối tác nào khác, cho dù chiều gì bọn mình cũng dùng rồi, ngay cả Cố Đại Hải cũng...”. A Mông buột miệng nói ra cái tên khiến lòng tôi đau nhói.

“A Mông!”. Lâm Sở quát. “Mau lại đây! Lau sàn đi! Cậu đổ nước đầy ra đây rồi này!”

5.

“Mấy hôm nữa, anh về thắp hương cho bố mẹ, em muốn đi cùng không?”. Trước lúc tôi xuống xe, Hoa Thiên hỏi tôi.

“Vâng, hôm ấy anh tới đón em nhé!”. Tôi vẫy tay.

“Tiểu Ngư!”. Tôi giật bản mình khi Thẩm Lãng gọi. Anh ấy đang ngồi trước cổng.

“Làm gì mà anh cứ như lũ lưu manh thế hả?”. Tôi ngồi cạnh anh ấy rồi lấy thuốc ra, châm lửa hút.

“Đợi em thôi. Em định cưới Hoa Thiên thật hả?”

“Trời ạ, mọi người điên hết rồi phải không? Sao ai cũng hỏi em câu đó thế? Em lấy chồng thì ngạc nhiên lắm à?”. Tôi lườm anh ấy.

“Anh chỉ sợ em không hạnh phúc thôi”. Trước đây, Thẩm Lãng rất ít khi nói những lời như thế này, xem ra ba năm vừa qua đã khiến anh ấy thay đổi không ít.

“Thôi đi! Giờ anh giỏi rồi nên bắt lại em hả?”. Tôi cười rồi rít một hơi thuốc.

“Ồ, thì thôi vậy, ly hôn khiến người ta trưởng thành hơn mà.”

“Ha ha, đúng là cùng một giuộc!”. Tôi cười. “Em nợ Hoa Thiên nhiều lắm, anh ấy suýt chết vì em đấy”. Tôi kể cho Thẩm Lãng nghe chuyện ở bên Nhật, chỉ có điều hung thủ được thay bằng một tên lưu manh. Nếu biết đó là do An Nguyệt làm, chắc chắn anh ấy sẽ nhảy dựng lên à xem.

“Ồ, em vui là được rồi, chỉ là anh thấy buồn thay cho Cố Đại Hải thôi”. Thẩm Lãng đứng dậy. “Mình về nhà thôi, ngoài này lạnh quá!”

“Anh ấy vẫn khỏe chứ?”. Tôi cũng đứng dậy.

“Ừ, mấy năm nay cậu ấy làm như bán mạng, giờ thì chuyển tới công ty ở rồi”. Thẩm Lãng khẽ vỗ tay để đèn bật sáng.

“Anh ấy không biết em đã về chứ?”

“Hình như là thế.”

“Anh đừng nói nhé! Đợi sau khi con trai A Mông khỏi bệnh, em sẽ âm thầm ra đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra”. Tôi chỉ muốn khóc.

“Em thực sự không muốn gặp lại cậu ấy sao? Giờ Cố Đại Hải gầy tong teo, trông thương lắm”. Thẩm Lãng không quay đầu lại, bảo tôi.

“Gặp rồi thì sao chứ? Nói với anh ấy rằng em chuẩn bị lấy chồng à?”. Tôi cười đau khổ.

6.

“Này nhóc, còn nhớ dì không?”. Tranh thủ thời gian rảnh, tôi đến thăm con trai A Mông. Tuy bị bệnh máu trắng nhưng do ăn uống tốt nên nhìn bề ngoài, thằng nhóc này trông khá bình thường, còn hơi béo một chút nữa.

“Dì Ngư Ngư!”. Nó giương mắt nhìn tôi một hồi rồi reo lên.

“Thông minh quá! Con vẫn nhớ dì phải không?”. Tôi xoa đầu nó, đứa bé này hẳn phải là một thần đồng, giỏi hơn bố mẹ nó nhiều.

“Dì Ngư Ngư đừng đi nữa nhé! Dì đi rồi, mẹ con toàn khóc thôi...”. Nó kéo tay tôi, kể lể.

“Ừ, di sẽ không đi đâu nữa”. Tôi bế thằng nhóc lên, giờ nó nặng hơn trước nhiều, còn biết ăn nói hơn cả A Mông.

“Ồ, em đến chơi à?”. Lý Triển Bằng xách một túi đồ ăn tới, tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

“Này, con trai anh thông minh quá, vẫn còn nhớ em đấy, hơn hẳn bố mẹ!”. Tôi cười.

“Đương nhiên! Lúc em không ở đây, mỗi lần nhớ em, A Mông lại kể cho thằng bé nghe về em”. Lý Triển Bằng bế con quay lại giường bệnh rồi đưa cho nó một túi khoai lang.

“Em định cưới thật hả?”. Anh ấy vừa gọt hoa quả cho con vừa hỏi.

“Mọi người mắc bệnh gì thế không biết! Hôm qua, A Mông cũng hỏi em câu này”. Tôi cắn một quả táo.

“Đều nghĩ cho em thôi mà. Cố Đại Hải vẫn đang đợi em đấy.”

“Đừng nói chuyện này trước mặt Hoa Thiên, anh ấy sẽ buồn lắm”. Tôi vứt hạt táo ra ngoài.

“Anh biết rồi. Em tưởng anh giống A Mông sao?”. Lý Triển Bằng ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn tôi.

“Giờ anh và A Mông mới giống vợ chồng đấy, tốt hơn mấy năm trước nhiều”. Tôi quàng tay ra sau ghế.

“Đúng vậy. Khi biết bệnh của con, A Mông khóc nhiều lắm. Lúc đó, trái tim anh như bị ai đó bóp chặt. Thật đấy! Đau đớn vô cùng, suýt nữa thì anh đã quay lưng bỏ đi rồi”. Lý Triển Bằng gọt táo xong rồi bảo con cầm lấy ăn. “Đau đến tan nát cả ruột gan... Đến khi ấy, anh mới hiểu tại sao ngày xưa anh lại lấy cô ấy. Thật sự không phải vì có con nên phải cưới mà bọn anh thực sự yêu thương nhau. Cái đó gọi là trách nhiệm, anh phải chăm sóc cho vợ và con mình, nếu không trong tim sẽ thấy rất đau.”

“Anh cũng đã hiểu chuyện như Thẩm Lăng vậy. Chà, xem ra lần này em đi là hợp lý, mọi người đều biết mình nên làm gì rồi”. Tôi cười.

“Anh nghĩ em không nên đi. Sao em phải chạy trốn chứ? Rõ ràng hai người còn yêu nhau...”. Lý Triển Bằng tỏ ra hơi kích động.

“Thôi! Anh đừng nói nữa! Em đi tìm Hoa Thiên đây, hôm nay là ngày đầu tiên anh ấy đi làm, bọn em hẹn nhau đi ăn rồi”. Tôi xách túi lên, bước ra ngoài.

7.

“Được, em sẽ đợi anh”. Tôi bảo. Hoa Thiên nói anh ấy còn đang sắp xếp đồ đạc nên tôi đứng chờ dưới sảnh. Một chiếc xe ở gần đó khiến tôi chú ý, hình như nó cùng loại với xe của Cố Đại Hải, màu sắc cũng y hệt. Bước lại gần, tôi thấy trong xe có một con chó Chihuahua rất giống Bội Bội của tôi.

“Gâu gâu!”. Vừa nhìn thấy tôi, con Chihuahua đó liền sủa ầm ĩ, lại còn không ngừng ngoe nguẩy đuôi nữa.

“Bội Bội à?”. Tôi nhìn nó.

“Gâu!”. Nó sủa lại như trả lời tôi.

“Bội Bội, ngồi xuống!”. Tôi thử bảo nó.

“Gâu!”. Con chó ngoan ngoãn ngồi xuống, giương mắt lên nhìn tôi.

“Đúng là mày hả?”. Nước mắt tôi bỗng nhiên trào ra. Đồ quỷ nhỏ này, đã lâu như vậy rồi mà nó vẫn còn nhớ tôi.

“Đu Đu, lần sau không được ăn nhiều như thế nữa nhé!”. Một giọng nói quen thuộc vang lên từ góc đường, tôi vội nấp sau một chiếc xe khác.

“Gâu gâu gâu!”. Bội Bội không thấy tôi đâu nên sủa vẳng lên.

“Bội Bội, mày làm sao thế? Đu Đu về rồi còn gì”. Có tiếng mở khóa xe, sau đó là tiếng đóng cửa. “Ngaoan nào, lát nữa, tao sẽ đưa chúng mày về nhà. Bội Bội, không được bắt nạt Đu Đu nữa! Nó vừa tiêm xong đấy”. Tiếng xe nổ máy khiến tôi không nghe được giọng Cố Đại Hải nữa. Run run đưa tay lên bịt chặt miệng, tôi cố gắng không thốt ra cái tên quen thuộc kia.

“Tiểu Ngự!”. Lúc Hoa Thiên ra, tôi đang dựa vào xe của người khác để hút thuốc.

“Hả?”. Tôi giật mình.

“Xe chúng ta ở bên này cơ mà!”. Hoa Thiên giật lấy điều thuốc trên tay tôi.

“Ồ, em nhầm, em quên bằng đi mất”. Tôi luống cuống, nếu biết chuyện tôi vừa thấy Cố Đại Hải, Hoa Thiên chắc chắn sẽ không vui.

“Lâu lắm không ăn đồ nướng rồi, chúng ta đi ăn nhé!”. Hoa Thiên hỏi tôi.

“Em ăn gì cũng được”. Tôi thắt dây an toàn.

“Mọi người nói... chị anh đã mất tích khá lâu rồi”. Lúc qua ngã tư, Hoa Thiên đột nhiên nói.

“Chị ta trốn rồi sao?”. Tôi di di ngón tay lên mặt kính.

“Nếu tìm được chị ấy, anh sẽ nói với chị ấy rằng không sao đâu, không cần phải trốn tránh nữa”. Hoa Thiên thở dài.

“Hoa Thiên à, anh tốt thật đấy!”. Tôi nhắm mắt lại.

“Anh đã từng làm những chuyện không tốt mà”. Anh ấy khẽ nói.

“Vậy sao? Đối với em, anh luôn là người tốt”. Tôi mở mắt ra.

“Nếu như... anh nói là nếu như, nếu như anh làm một chuyện gì đó không tốt thì em có hận anh không?”. Anh ấy dừng xe lại hỏi tôi.

“Anh không bao giờ làm điều xấu cả, em tin là thế!”. Tôi nhìn Hoa Thiên. Thực ra trước đây, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất lâu, anh ấy bảo nếu vì một phút bồng bột mà tôi đồng ý kết hôn thì anh ấy có thể cho tôi thêm thời gian. Điều này làm tôi rất khó nghĩ, nhất là khi nhìn vào mắt anh ấy, đôi mắt vừa chứa chan hy vọng vừa thấp thỏm lo âu, lại có cả nỗi xót xa, chua chát.

“Cám ơn em!”. Anh ấy khởi động lại máy.

“Hôm nay em ở lại đây được không?”. Hoa Thiên hỏi khi tôi đưa anh ấy về nhà, lúc này anh ấy uống hơi nhiều rượu. Ngôi nhà này là tài sản duy nhất mà bố mẹ Hoa Thiên để lại nên anh ấy không nỡ bán đi.

“Mai anh còn đi làm mà, em cũng phải tới chỗ Thẩm Lăng nữa”. Tôi nhẹ nhàng đẩy tay anh ấy ra.

“Mỗi buổi sáng không nhìn thấy em, anh đều cảm thấy lo lắng”. Anh ấy vẫn không muốn buông tay.

“Em sẽ gọi điện thoại cho anh”. Tôi dìu anh ấy lên nhà, đỡ vào giường rồi đắp chăn lau mồ hôi trên trán cho anh ấy. Xong xuôi tất cả, tôi mới yên tâm về nhà.

“Phù...”. Tôi dựa vào tường. Đạo này, tôi toàn bị mất ngủ, có khi thức trắng đêm. Như mọi lần, tôi lại mở máy tính ra, viết nhật ký. Tôi đặt mật khẩu là ngày sinh của Cố Đại Hải, chẳng hiểu tại sao khi đó, tôi lại chọn dòng kí tự đó nữa, nhưng thế cũng tốt, sẽ không có ai biết mà đọc trộm được nhật kí của tôi.

“Cố Đại Hải, hôm nay em đã gặp Bội Bội rồi. Nó còn nhớ em, vẫn y như trước đây, thấy em không mở cửa xe ra là lo cuống cuống lên. Còn nhớ lần đầu tiên ngồi ô tô, Bội Bội đã rất sợ hãi, cứ cào vào cửa, bắt em bế nó ra, xước hết cả kính. Tha lỗi cho em vì em đã trốn tránh! Em không dám gặp anh bởi trong tim em vẫn còn chỗ của anh, ở đây này, anh vẫn còn chiếm một khoảng rất lớn. Nhưng em không thể không lấy Hoa Thiên được, em đã nợ anh ấy quá nhiều, em không muốn làm tổn thương anh ấy thêm nữa. Có lúc em từng nghĩ, tại sao khi ấy, em lại không nghe lời khuyên của mọi người? Nếu em không tham dự hôn lễ của Ngụy Tử Lộ thì chúng ta đã không phải chịu đau khổ nhiều đến như vậy.

Hoa Thiên, em thực sự không muốn quay lại Nhật Bản. Ở đây có quá nhiều thứ mà em không thể từ bỏ được: bố mẹ em, Thẩm Lăng, A Mông, Lý Triển Bằng, Tiểu Lý Mông, Lâm Sở, Trần Lộ, Dương Siêu, vợ chồng Ngụy Tử Lộ, cả đứa con nuôi em mới gặp một lần... Nhưng em không thể làm anh bị tổn thương nữa, càng không thể khiến anh đau khổ.

Em khó chịu lắm, trong lòng rất đau đớn, có lúc em rất sợ hãi phải tỉnh dậy, bởi vì cứ mở mắt ra là những ngày em ở đây lại ít đi một ngày.”

Tôi gập máy tính lại, ngược mắt nhìn không gian đang sáng dần lên, mặt trời đã mọc rồi. Lại một ngày mới bắt đầu.

8.

“Tiểu Ngư, lại đây! Đây là phòng làm việc của em, thấy được chứ hả?”. Thẩm Lăng dẫn tôi lên tầng.

“Chà, không tồi đâu! Thẩm Lăng à, anh không sợ em làm anh bị thua lỗ sao?”

“Sao em lại nói vậy? Lỗ anh vẫn vui”. Thẩm Lăng trợn mắt nhìn tôi.

“Thẩm Lăng, có chuyện phải bàn với anh đây”. Ngụy Tử Lộ đẩy cửa bước vào phòng. Anh ấy béo hơn trước nhiều, nhưng gương mặt thì vẫn thế.

“Hi!”. Tôi lộ mặt qua lưng Thẩm Lăng.

“Tiểu Ngư! Em về lúc nào thế?”. Ngụy Tử Lộ đẩy Thẩm Lăng sang một bên rồi lao tới, ôm chầm lấy tôi.

“Này, Ngụy Tử Lộ, anh học được cái tính kích động ấy từ bao giờ vậy?”. Tôi hỏi khi đi ăn cơm trưa cùng Thẩm Lăng, Ngụy Tử Lộ.

“Gặp em nên anh vui quá. Nếu không có em, chắc giờ này, anh đã không còn gia đình nữa rồi”. Nói đến đây, Ngụy Tử Lộ khóc sùi sụt.

“Thôi thôi!”. Thẩm Lăng đưa giấy ăn cho Tử Lộ.

“Đúng đấy, anh không thấy Thẩm Lăng đã bỏ được cái tật khóc lóc rồi à?”. Tôi quay ra trêu Thẩm Lăng.

“Trật tự!”. Thẩm Lăng lườm tôi.

“Ha ha...”. Ngụy Tử Lộ vừa lau nước mắt vừa cười. “Tối tối nhà anh ăn cơm đi, con trai anh muốn gặp mẹ nuôi của nó đấy!”

“Được, nhưng em phải đi đón Hoa Thiên trước đã”. Từ khi về nước, tôi vẫn chưa có thời gian đến thăm mẹ con Triệu Bồi.

“À, anh nghe nói em sắp kết hôn với Hoa Thiên hả? Em nghĩ kỹ chưa?”. Ngụy Tử Lộ nhìn tôi chăm chú.

“Trời đất ơi! Chắc sau này em phải viết ba chữ “Nghĩ kỹ rồi” lên trán mất. Mấy hôm nay, ai cũng hỏi em câu này đấy”. Tôi vừa húp canh vừa cười.

Nhìn thấy tôi, Triệu Bồi sưng người trong giây lát rồi ôm lấy mà khóc, quý tử nhà chị ấy cũng khóc theo. Nhóc con này nghĩa khí thật!

“Con yêu, gọi mẹ nuôi đi!”. Ngụy Tử Lộ đẩy cậu con trai đến trước mặt tôi. Thằng nhóc này trông giống hệt anh ấy, nhìn mặt cũng thật thà như vậy. Nó cứ nín lấy áo Ngụy Tử Lộ, chắc là cu cậu đang sợ.

“Mau gọi đi con!”. Triệu Bồi lại đẩy nó lên.

“Thôi, không sao đâu! Trẻ con thấy người lạ nên sợ ấy mà”. Tôi xoa đầu thằng bé. Đến cái khoản dễ tính này nó cũng giống y chang bố, ai muốn xoa đầu thế nào cũng được.

“Khi nào em cưới?”. Triệu Bồi vừa rửa bát vừa hỏi tôi.

“Đợi bệnh tình của con trai A Mông ổn định đã chị ạ. Lần này cũng vì nó mà em về đây, em không yên tâm được. Không có em, mọi người như bị mất đi trụ cột vậy, A Mông bảo thế đấy”. Tôi xếp bát lên kệ.

“Anh ấy có biết em về không?”

“Có lẽ là không. Em dặn mọi người không được nói mà”. Tôi gượng cười. “Em không dám gặp Cố Đại Hải... vì em vẫn còn yêu anh ấy.”

“Thực sự chị thấy rất đáng tiếc”. Mắt Triệu Bồi ươn ướt.

9.

“Đứa bé đó dễ thương thật đấy!”. Trên đường về nhà, Hoa Thiên nói với tôi.

“Đúng thế, nó giống hệt Ngụy Tử Lộ hồi bé, muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được, em toàn bắt nạt anh ấy”. Tôi thực sự rất thích cậu con nuôi kia. “Nhanh thật! Lúc em đi nó còn bé xíu như một con mèo ấy.”

“Trẻ con lớn rất nhanh mà. Nếu chúng ta cũng có một đứa con ngoan như thế thì tốt biết bao!”

“Nhưng cái tính ương bướng của em mà di truyền cho con thì nguy hiểm lắm”. Vừa nói xong, tôi thấy có người gọi điện đến.

“Em gái! Về nhà rồi sao không đến thăm anh hả?”. “Công lực” của Triệu Tam vẫn y như trước đây, giọng anh ấy khiến tôi thủng cả màng nhĩ.

“Em mới về mà. Anh sao rồi?”. Tôi cười, tưởng tượng ra hình ảnh cái đầu trọc lóc của Triệu Tam đang lắc lư trước mặt.

“Tới đây đi! Anh đợi em, anh em ta phải gặp nhau chứ!”. Có vẻ Triệu Tam đang rất phấn khích.

“OK! Đợi em một chút!”. Tôi cúp máy rồi bảo Hoa Thiên đưa tôi tới Phan hoa viên.

“Anh vào với em được không?”. Từ khi về nước, Hoa Thiên dường như không muốn rời tôi bất cứ lúc nào, giống hệt Cố Đại Hải hồi trước, cứ làm như thể phải nhìn thấy tôi mới yên tâm được. Tôi nghĩ chuyện này có lẽ chỉ là tạm thời thôi, sang Nhật là Hoa Thiên sẽ không thể nữa. Tôi biết Hoa Thiên đang lo lắng điều gì.

“Được ạ”. Tôi chẳng nghĩ ra bất cứ lý do gì để bắt anh ấy về cả.

“Chị A Thi!”. Từ đằng xa, tôi đã trông thấy A Thi và Triệu Tam đang đứng trước cửa.

“Em chết ở đâu vậy hả?”. A Thi lao tới chỗ tôi, vừa khóc vừa nói không ngừng.

“Anh Tam, đứng ngoài làm gì, lạnh lắm!”. Tôi đỡ A Thi vào nhà.

“Anh đang vui mà! Dẫu có bị đóng thành băng thì anh cũng cam lòng”. Triệu Tam cười tươi rói.

“Em cười thẳng đó à?”. Triệu Tam hỏi tôi khi Hoa Thiên ra ngoài nghe điện thoại. Từ lúc vào nhà, anh ấy cứ liếc Hoa Thiên suốt.

“Nếu em bảo là muốn cưới anh thì anh có dám lấy không?”. Tôi vừa húp nước lẩu vừa tòm tĩm cười, nghe nói dạo này A Thi quần anh ấy ghê lắm.

“Thôi, cho anh xin! Em gái à, anh vẫn thấy gã mập lùn trước tốt hơn”. Triệu Tam châm thuốc.

“Em biết, nhưng em không thể bắt anh ấy chờ em mãi được”. Tôi gặm miếng cánh gà, vị cay xè xộc thẳng lên làm nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt. “Hic hic...”

“Uống nước, uống nước đi!”. A Thi vội rót nước cho tôi rồi quay sang mắng chồng. “Lão trọc này, anh điên à? Ai bảo mua đồ cay thế hả?”

“Anh xin lỗi, anh sai rồi”. Đúng là bây giờ Triệu Tam ngoan ngoãn chẳng khác gì một con mèo.

10.

Lúc mở mắt ra, tôi thấy mình đang nằm ở nhà Hoa Thiên.

“Ồ, thế này là thế nào?”. Tôi ngồi dậy, cố gắng nhớ lại những chuyện tối qua.

“Em tỉnh rồi hả? Anh sắp làm xong bữa sáng rồi đây”. Hoa Thiên bước vào phòng, mỉm cười với tôi. Câu này tôi nghe rất quen, giống như ba năm về trước.

“Hôm qua em say quá, đưa em về nhà thì chắc mọi người sẽ rất lo lắng nên anh mới đưa em về đây”. Hoa Thiên bảo tôi.

“Lúc nào chúng ta đi thăm mộ hai bác ạ?” Tôi chợt nhớ ra Hoa Thiên bảo sẽ tới thắp hương cho bố mẹ anh ấy.

“Đầu em còn đau không?”

“Hôm nay mình đi luôn ạ?”

“Nếu đầu em vẫn đau thì chúng ta để hôm khác đi cũng được”. Lúc nào Hoa Thiên cũng chu đáo như thế, giống người đàn ông ba năm về trước của tôi.

“Không sao đâu, em đi được!”. Tôi nhìn lịch. “Hôm nay là ngày tốt đấy!”

“Bao giờ chúng ta mới đi chọn ngày hả em?”. Hoa Thiên ôm tôi từ phía sau, để đầu tôi dựa vào ngực anh ấy.

“Còn một năm nữa cơ mà, chọn ngày sau cũng được”. Tôi vờ đi rót nước để rời khỏi anh ấy.

“Anh muốn sớm sớm một chút. Hay là mình mời mọi người đi ăn rồi đính hôn trước nhé!”. Hoa Thiên đặt tay lên bình nước.

“Anh không tin em à?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Không phải, nhưng ở đây có quá nhiều thứ liên quan đến em. Anh rất sợ, sợ rằng một ngày nào đó, em nghĩ lại...”. Tay anh ấy run run.

“Để về nhà, em nói bố mẹ chọn một ngày tốt”. Tôi ôm anh ấy.

“Bố, mẹ, con đến thăm hai người đây, bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”. Hoa Thiên vừa nói vừa lấy khăn, cẩn thận lau bìa mộ. Tôi lắng lắng bày hoa quả và mấy thứ đồ khác ra. “Con và Tiểu Ngư sắp cưới nhau rồi, bố mẹ yên tâm nhé! Nhưng chắc sau này con không thể thường xuyên tới thăm bố mẹ được nữa.”

Tôi chẳng biết phải nói gì cả, trong lòng rất do dự, thực sự tôi không muốn phải rời khỏi nơi này một lần nữa.

“Đi thôi em! Bố mẹ anh thích yên tĩnh, chúng ta không làm phiền họ nữa”. Hoa Thiên nhẹ nhàng nói rồi kéo tôi cùng xuống núi.

11.

Cuối tuần, không có việc gì làm, tôi tới chỗ Lâm Sở chơi. Đúng lúc đó, tôi gặp một đám phóng viên tới thực hiện phỏng vấn, không khí hết sức ồn ào náo nhiệt. Lâm Sở đang rất vui vẻ, không biết có chuyện gì nữa.

“Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!”. Trông thấy tôi, Lâm Sở đẩy đám phóng viên ra, bế tôi lên quay mấy vòng.

“Á! Chóng mặt quá! Cậu làm sao thế hử?”. Tôi và Lâm Sở cùng ngồi ra ghế.

“Ha ha, mình đứng thứ nhất đấy! Mình biết trước là sẽ đứng đầu mà”. Lâm Sở nằm dài lên ghế, thở hổn hển.

“Thật không?”. Tôi còn nhớ trước khi tôi đi, Lâm Sở bảo sẽ có lúc, cô ấy đoạt được giải cao cho tôi xem. Mấy năm nay, Lâm Sở đã tham gia rất nhiều cuộc thi, đọc mấy tạp chí nhiếp ảnh của Nhật, tôi thường xuyên thấy đăng tin cô ấy đoạt giải.

“Đây là cuộc thi lớn nhất đấy! Đoạt được giải này chứng tỏ mình vô địch thiên hạ rồi!”. Nước mắt Lâm Sở bỗng chảy giàn giụa.

“Đồ ngốc, khóc lóc gì chứ?”. Tôi lấy khăn giúp cô ấy lau mặt.

“Ăn đi! Ăn thật nhiều vào ỳnh!”. Lâm Sở gọi tất cả mọi người tới chỗ cô ấy ăn thịt nướng làm cả phòng ngập đầy khói.

“Ăn cái gì mà ăn! Hự hự hự... Lý Triển Bằng, anh muốn thui chết tôi hả?”. A Mông mắng Lý Triển Bằng vì quạu khói bay về phía cô ấy.

“Không phải anh, tại gió thổi theo hướng ấy chứ!”. Lý Triển Bằng vội vàng giải thích.

“Dương Siêu, anh mang cái này qua cho Trần Lộ đi!”. Tôi đưa đĩa thịt đã nướng xong cho Dương Siêu. Trần Lộ sợ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng nên ngồi cách xa chúng tôi một đoạn. Con trai Ngụy Tử Lộ đang ngồi chơi bên cạnh cô ấy, thẳng thắn nhóc ngoan ngoan thật!

“Ồ, mọi người cứ nướng đi, bọn tôi ăn trước nhé!”. Dương Siêu không khách khí gì, bưng đĩa đi luôn.

“Không biết xấu hổ gì cả!”. Lâm Sở đá vào chân anh ấy.

“Tiểu Ngư, có ăn cái này không?”. Hoa Thiên đưa miếng lòng đã nướng chín cho tôi.

“Có! Cứ đồ ăn là em “xực” được tất!”. Tôi hí hửng giơ tay ra lấy, nửa đường lại bị A Mông giật mất.

“Lý Triển Bằng! Anh xem đi, dạy dỗ vợ kiêu này đầy hả?”. Tôi cũng cho Lý Triển Bằng một cước.

“Anh quản nổi cô ấy sao?”. Lý Triển Bằng âm ỨC.

“Đúng rồi, mọi người nghe này!”. Hoa Thiên giơ cốc đứng dậy. “Tôi và Tiểu Ngư chuẩn bị đính hôn, mấy ngày nữa sẽ gửi thiệp mời tới mọi người.”

Trong chốc lát, tất cả như gặp đèn đỏ, không ai nói câu gì.

“Mấy người có ý gì thế hả? Thái độ gì vậy chứ?”. Tôi cố gắng cười phá lên rồi quay sang đá Lâm Sở. Cô ấy lập tức tỉnh ra.

“Chúc mừng! Chúc mừng nhé!”. Lý Triển Bằng bắt tay tôi, nhưng nhìn ánh mắt của anh ấy, tôi thấy có lẽ anh ấy không nghĩ như vậy.

“Có cần mang theo phong bì không?”. A Mông ki bo bunn xin chỉ nghĩ tới chuyện tiền nong thôi.

“Tất cả mọi người không phải mang, riêng cậu đi hai suất!”. Tôi lườm cô ấy. May có câu nói đùa đó của A Mông mà không khí mới ồn ào trở lại, không còn ngưng ngừng như lúc này nữa.

11.

“Ngư à, con nghĩ kỹ rồi chứ?”. Mẹ xoa đầu tôi, hỏi.

“Con không còn là trẻ con nữa, mẹ cứ suốt ngày xoa đầu con thôi”. Tôi kéo tay mẹ, nũng nịu.

“Mẹ thực sự lo lắng cho con. Thăng Cố Đại Hải...”

“Mẹ đừng nói nữa! Con nợ Hoa Thiên quá nhiều, vì con mà anh ấy thành người cô độc, còn suýt mất mạng ở Nhật Bản nữa, con không thể không bù đắp cho anh ấy được. Đây là điều anh ấy luôn hi vọng. Con tin anh ấy có thể chăm sóc tốt cho con”. Tôi ngả đầu vào lưng mẹ, làm thế này, mẹ sẽ không nhìn thấy tôi đang khóc.

“Đừng khóc! Hoa Thiên là người tốt, mẹ biết”. Mẹ kéo tôi lại, buộc tôi phải nhìn thẳng vào mắt bà. “Nhưng mẹ muốn nói với con rằng, phải làm theo lời trái tim mình mách bảo. Từ bé, con đã là đứa không thể chịu đựng được những gì mà mình không thích rồi mà.”

“Con khóc mà mẹ cũng biết sao?”. Nước mắt tôi ướt nhòa trên mặt.

“Con ngốc này! Con làm gì mà mẹ lại không biết chứ?”. Mẹ ôm lấy tôi, cảm giác ấy ấm áp vô cùng.

Một lát sau, Thẩm Lăng và Hoa Thiên về tới nhà, lúc này, hai người họ cùng tới khách sạn để lo chuyện lễ đính hôn. “Các anh về rồi à?”. Tôi giúp Hoa Thiên treo áo lên móc.

“Thưa dì, con muốn Tiểu Ngư tới ở nhà con trước ạ”. Đang ăn cơm, Hoa Thiên bỗng nói với mẹ tôi như vậy.

“Cái gì?”. Đôi đũa của Thẩm Lăng đang giơ lên giữa chừng chợt dừng lại.

“Tùy ý Tiểu Ngư thôi, nhưng hai bác muốn ngày nào cũng nhìn thấy nó”. Mẹ tôi nhìn sang tôi.

Tôi chẳng biết phải nói gì cả, đành cầm cúi ăn.

“Tiểu Ngư, em nghĩ sao?”. Thẩm Lăng nhìn tôi.

“Thế nào cũng được, dù sao sớm muộn gì cũng phải về Nhật, hằng ngày em sẽ về nhà ăn cơm”. Tôi quyết định nghe theo lời Hoa Thiên vì không muốn để anh ấy đau lòng.

13.

“Anh vui lắm, cuối cùng em cũng trở về bên cạnh anh rồi”. Hoa Thiên chui vào phòng ngủ, ôm lấy tôi.

“Chúng ta vốn không thể rời xa nhau mà”. Tôi cười rồi đẩy anh ấy ra.

“Đừng trách anh nữa!”. Vòng tay anh ấy siết chặt hơn.

“Anh đừng như vậy!”. Tôi thấy sợ, anh ấy hôn lên cổ tôi càng lúc càng mãnh liệt. “Đừng ép em! Cho em thêm thời gian đi!”

“Ba năm rồi, khoảng thời gian đó chẳng ngắn ngủi gì, anh luôn mơ thấy được ở bên cạnh em...”. Hoa Thiên lần tay vào trong áo tôi, ngay lập tức, tôi cắn thật mạnh vào vai anh ấy.

“Em...”. Hoa Thiên sững người.

“Em xin lỗi, em không cố ý”. Tôi thấy máu đang thấm qua lớp áo sơ mi của anh ấy. “Xin lỗi anh! Hãy cho em thêm thời gian! Em nhất định sẽ lấy anh, em sẽ không chạy đâu, em hứa!”. Nước mắt tôi trào ra.

“Em xin lỗi!”. Tôi bôi thuốc lên vết thương của anh.

“Không sao, tại anh không tốt. Xin lỗi vì anh đã không tin em”. Hoa Thiên cúi đầu, nhìn xuống sàn.

“Em đã hứa rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi. Thật đấy! Em nói được là làm được!”. Tôi quỳ xuống, nâng cằm anh ấy lên nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Anh rất sợ...”. Mắt Hoa Thiên đỏ hoe.

“Em biết, em biết mà, mỗi giờ phút ở đây, anh luôn cảm thấy lo sợ. Tất cả đều là lỗi của em”. Tôi dựa đầu vào ngực Hoa Thiên mà khóc. Anh ấy lặng lẽ ôm tôi, cứ như thế rất lâu, cho đến lúc Lâm Sở gọi điện rủ tôi đi ăn cơm.

14.

“Chào em!”. Hoa Thiên đột nhiên tới văn phòng tìm tôi.

“Ồ! Hôm nay anh không bận gì à?”. Tôi đang có chút việc, tuy Thẩm Lăng để mặc công ty cho tôi muốn làm gì thì làm nhưng tôi không thể chỉ ăn không ngồi rồi được.

“Ừ, hôm nay anh rảnh. Anh tìm được một quán ăn rất ngon, muốn dẫn em đi”. Hoa Thiên chống tay xuống bàn.

“Được thôi, đợi em một chút nhé! Em phải làm xong việc đã!”. Tôi mỉm cười rồi quay lại với đồng giấy tờ.

Hoa Thiên bỗng đưa tay ra, giúp tôi buộc phần tóc đang xõa xuống. “Cám ơn anh!”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy rồi cúi xuống làm việc tiếp.

“Anh thực sự vui lắm, em là niềm ước ao của anh đấy!”. Anh ấy hôn nhẹ lên má tôi.

“Anh ngồi xuống đi! Nhỡ có người nhìn thấy thì sao?”. Tôi cố giữ nụ cười, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Thẩm Lăng! Tiểu Khê bảo tôi mang cái này tới cho... cậu...”. Bỗng nhiên Cố Đại Hải xuất hiện trước mặt chúng tôi. Hoa Thiên ngay lập tức kéo tôi vào lòng.

“Thẩm... Lăng không có ở đây”. Tôi cố gắng lắm mới thốt nên lời, tim tôi như đang bị ai đó bóp chặt lấy.

“Ừ. Em về khi nào thế?”. Mắt Cố Đại Hải đỏ hoe, bàn tay run run.

“Được mấy hôm rồi. Anh gầy đi nhiều quá”. Tôi không biết mình đã nói gì nữa. Thậm chí tôi quên cả việc Hoa Thiên đang ở bên cạnh, trong mắt tôi bây giờ chỉ có Cố Đại Hải.

“Em... khỏe chứ?”. Anh ấy ngập ngừng.

“Em vẫn khỏe”. Tôi đáp. Hoa Thiên lại kéo tôi về phía anh ấy, ngón tay bấu chặt vào người tôi. Tôi khẽ nắm tay Hoa Thiên, ý bảo anh ấy cứ yên tâm.

“Mấy hôm nữa, chúng tôi sẽ đính hôn, lúc đó anh nhớ tới dự nhé!”. Cuối cùng Hoa Thiên cũng mở miệng. Tôi sững người. Đó là chuyện cuối cùng trên đời này tôi muốn để Cố Đại Hải biết.

“Hoa Thiên!”. Tôi quay sang nhìn anh ấy.

“Tôi sẽ tự tay đưa thiệp mời tới cho anh”. Anh ấy không nhìn tôi mà giương mắt lên, nhìn chăm chăm vào Cố Đại Hải.

“Vây... chúc mừng nhé!”. Cố Đại Hải quay người bỏ đi. Dõi theo dáng vẻ đau khổ ấy, tôi thấy đau nhói trong lòng.

15.

Chúng tôi không nói gì với nhau cả, chỉ có những tiếng thở dài trên suốt đoạn đường về. Tôi không trách Hoa Thiên, anh ấy làm thế vì sợ bị tôi bỏ rơi, nhưng tôi cũng không thể tha thứ cho anh ấy được, vì Hoa Thiên đã làm tổn thương Cố Đại Hải – người đàn ông tôi yêu thực sự.

“Xin lỗi em”. Buổi tối, tôi đang ngồi trong phòng thì nhận được tin nhắn của Hoa Thiên. Từ sau lần gặp Cố Đại Hải, tôi chuyển sang ở trong phòng nhỏ, Hoa Thiên đã đồng ý cho tôi thêm thời gian để thích ứng.

“Muộn rồi, anh ngủ đi!”. Nhắn tin xong, tôi tắt di động.

Một lát sau, tôi khởi động lại máy rồi bấm số điện thoại mà tôi luôn khắc cốt ghi tâm.

“Em khỏe chứ?”. Giọng Cố Đại Hải nhẹ nhàng vang lên, vẫn thân thuộc và ấm áp như xưa.

“Vâng. Xin lỗi anh về chuyện Hoa Thiên, anh ấy...”

“Không sao, chỉ cần em hạnh phúc là được rồi”. Giọng Cố Đại Hải rất bình tĩnh.

“Thực ra, em luôn... Mà thôi, em vốn không muốn cho anh biết là em đã trở về, biết rồi thì ai cũng buồn”. Tôi cố gắng không để nước mắt trào ra.

“Em toàn như vậy mà, anh cũng quen rồi”. Cố Đại Hải thở dài.

Không chịu nổi nữa, tôi tắt máy luôn.

Xin lỗi, sáng nay anh phải ra ngoài chụp ảnh, em nhớ ăn sáng nhé!

- Hoa Thiên -

Sáng hôm sau, Hoa Thiên để lại cho tôi mảnh giấy rời rời khỏi nhà. Tôi biết đêm qua anh ấy đã thức trắng, trên ghế sofa toàn là tàn thuốc lá, đèn ngoài phòng khách đến sáng vẫn còn chong.

“Mẹ, mẹ xem cái này đi ạ!”. Tôi đưa cho bố mẹ tôi tờ thực đơn của khách sạn.

“Menu được đấy, Trần Lộ đang mang bầu, mình đừng đặt mấy đồ nóng!”. Thẩm Lãng nói.

“Cái đó còn cần anh nói hả? Em đương nhiên là biết rồi”. Tôi nhìn Thẩm Lãng.

“Hôm qua, em đã gặp Cố Đại Hải”. Tranh thủ lúc Thẩm Lãng gọt hoa quả trong bếp, tôi bảo.

Tiếng dao chạm vào thớt bỗng ngừng lại. “Sau đó thì sao?”

“Hoa Thiên nói với anh ấy chuyện bọn em sắp đính hôn, Cố Đại Hải có vẻ rất buồn”. Tôi nhìn Thẩm Lãng.

“Ừ, em nghĩ thế nào?”

“Giúp em khuyên anh ấy nhé! Em không muốn anh ấy buồn như vậy”. Tôi nhìn ra phòng khách, Hoa Thiên đang vui mừng bàn bạc chuyện đặt món ăn với bố mẹ tôi. Trong ba năm ở Nhật Bản, chưa bao giờ tôi thấy anh ấy vui như vậy. “Em chẳng thể làm gì được. Nếu em nói ra dù chỉ một câu thôi, niềm vui của Hoa Thiên sẽ bị hủy hoại. Em không có quyền làm như vậy.”

“Anh thực sự không hiểu tại sao hai đứa lại trở thành thế này nữa”. Thẩm Lãng không quay đầu lại, chăm chú gọt hoa quả.

“Tiểu Ngư, chúng ta đi ăn cánh gà nhé!”. Hoa Thiên ngoảnh đầu lại, bảo tôi.

“Được ạ. Hồi ở bên Nhật, em vẫn muốn ăn mà không thấy bán. Trước thì thấy ngấy, vậy mà không hiểu sao bây giờ lại thấy ngon vô cùng”. Đến lúc này, tôi đã hoàn toàn nắm bắt được mọi niềm vui nỗi buồn của Hoa Thiên rồi.

16.

Lâm Sở hoan hỉ bảo tôi đến chỗ cô ấy.

“Có chuyện gì thế?”. Thấy tôi bước vào, Ngư Ngư vẫy đuôi rồi rít. Con chó này rất thích tôi, lần nào tôi tới cũng như vậy, Hoa Thiên bảo đó là vì tên của tôi và nó giống nhau.

“Việc tốt đây, mình dẫn cậu đi chơi nhé!”. Lâm Sở cười toe toét.

“Đi đâu?”. Tôi ngồi xuống ghế sofa, con Ngư Ngư sấn ngay đến, liếm tay tôi, lại còn rên ư ử nữa.

“Tới Hồng Kông lĩnh thưởng! Ban tổ chức bao ăn bao ở, còn cho đi tham quan nữa.”

“Hết sảy! Thế con chó của cậu thì tính sao?”

“Mang tới nhà cậu đi!”. Cô ấy đáp rất dứt khoát.

“Em đi Hồng Kông nhận giải thưởng với Lâm Sở được không?”. Tôi về đến nhà, tôi hỏi Hoa Thiên.

“Chỉ có hai người thôi à?” Hoa Thiên đang bận lau kính.

“Vâng, Lâm Sở bảo có thể tranh thủ chơi vài ngày”. Tôi uống trà.

“Ừ, em đi đi. Khi em về, chắc anh đã lo xong hết mọi chuyện rồi, thiệp mời cũng gửi đi rồi”. Anh ấy cười bảo, dạo này Hoa Thiên rất vui vẻ.

“Anh hứa với em một chuyện được không?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Gì thế?”

“Đừng đưa thiệp mời cho Cố Đại Hải”. Tôi nghĩ mãi, cuối cùng vẫn thấy mình phải nói ra câu này. Nghe tôi bảo vậy, Hoa Thiên liền đặt dụng cụ trên tay xuống sàn.

“Anh đừng hiểu lầm, chỉ là em không muốn gặp anh ấy thôi. Anh ấy mà tới dự, mọi người sẽ không vui”. Tôi ngồi xuống trước mặt Hoa Thiên, anh ấy cúi đầu nên tôi không thể nhìn rõ nét mặt anh ấy lúc này.

“Anh đồng ý. Cho anh xin lỗi chuyện lần trước nhé!”. Hoa Thiên gật đầu.

“Không đâu, em cũng sai, em nên dẫn lễ tân không được cho Cố Đại Hải vào mới phải”. Tôi dựa đầu lên đùi Hoa Thiên, tim đau như bị dao cứa vào. Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao An Nguyệt lại điên khùng như vậy. Có lẽ chị ta là người thực sự hiểu thế nào là điên vì tình, riêng về chuyện tình cảm, chẳng ai trong bọn tôi bằng chị ta cả.

17.

“Đi đường cẩn thận đấy! Tới nơi nhớ gọi điện cho anh!”. Ở sân bay, Hoa Thiên lưu luyến không muốn rời tay tôi.

“Em biết rồi”. Thấy Lâm Sở đang bĩu môi, tôi liền lườm cô ấy.

“Chà, thực sự Hoa Thiên không nỡ rời xa cậu đâu”. Lâm Sở vừa ngồi xuống đã bắt đầu nói linh tinh.

“Cậu đi chết đi! Bọn mình sắp cưới rồi còn gì!”

“Mình nghĩ cậu nên nói chuyện với Cố Đại Hải, anh ấy đau khổ lắm đấy”. Lâm Sở nhìn tôi.

“Không được, mình sợ làm vậy sẽ có lỗi với Hoa Thiên”. Tôi không nhìn cô ấy.

“Chỗ ngồi của anh ở bên này”. Cô tiếp viên hàng không dẫn một người tới ghế bên cạnh tôi, trong phút chốc, cả tôi và Lâm Sở đều ngẩn người ra.

“Cố... Đại Hải?”. Lâm Sở lắp bắp, trông cô ấy lúc này không khác gì một gã ngốc.

“Hai người định đi đâu thế?”. Cố Đại Hải mỉm cười, nhưng vẻ đau thương, buồn bã trong mắt anh không thể nào che giấu nổi.

“Hồng Kông, đi lĩnh thưởng”. Lâm Sở đáp gọn lỏn. “Còn anh thì sao?”

“Anh cũng có một buổi họp ở Hồng Kông”. Cố Đại Hải để chiếc túi nhỏ đang cầm trên tay lên ngăn để hành lý.

“Trùng hợp thật!”. Ba chúng tôi cùng cười gượng gạo.

“Chúng ta còn cơ hội gặp nhau nữa không?”. Ngồi ngay bên cạnh nhưng Cố Đại Hải lại gửi tin nhắn cho tôi.

“Em đã nợ Hoa Thiên quá nhiều, không thể không bù đắp cho anh ấy”. Tôi nhắn tin trả lời.

“Cho anh mấy ngày thôi, anh từng bảo sẽ đưa em đi du lịch, hãy cho anh một kí ức vui vẻ!”. Tôi chợt nhìn thấy thứ gì đó sáng lấp lánh trên màn hình điện thoại của Cố Đại Hải, dường như đó là một giọt nước mắt.

“Được”. Tôi vừa khóc vừa nhìn anh ấy.

“Cám ơn em!”. Anh ấy ghen ngào nói.

“Xin lỗi cậu nhé, Lâm Sở!”. Tôi để đồ đạc ở khách sạn xong rồi tạm biệt Lâm Sở, chuẩn bị ra ngoài với Cố Đại Hải.

“Ừ, đi đi! Nếu không, cậu sẽ mãi đau khổ đấy!”. Lâm Sở ủng hộ.

“Vợ ơi!”. Cố Đại Hải hí hửng gọi.

“Đáng ghét, bao nhiêu người thế này”. Tôi trách yêu. Lúc trước, tôi vẫn còn lo lắng về chuyện đổi mặt với Cố Đại Hải nhưng tiếng gọi quen thuộc đó đã khiến tôi vứt bỏ được tất cả những gánh nặng trong lòng.

“Ở đây chẳng ai hiểu được đâu, em vừa nghe là biết anh đang gọi em mà, làm gì có ai khác là vợ anh nữa đâu”. Cố Đại Hải cười hì hì hết như ba năm về trước. Tôi có cảm giác thời gian dường như chưa bao giờ trôi đi cả, mọi thứ đều quay trở lại như lúc ban đầu.

“Em nhìn cái này đi!”. Cố Đại Hải kiếm được một cái mũ ở Disneyland, sung sướng đội lên đầu cho tôi xem.

“Ha ha ha, Trư Bát Giới!”. Tôi ôm bụng cười.

“Em đã bao giờ thấy Trư Bát Giới nào đẹp trai thế này chưa hả?”. Cố Đại Hải bĩu môi.

“Được rồi, anh là đại mỹ nhân!”. Tôi cười rồi đẩy Cố Đại Hải lên phía trước. Tôi nấp sau lưng anh ấy đi vào nhà ma.

“Ma!”. Tôi nhảy lên, ôm chầm lấy Cố Đại Hải.

“Bình tĩnh, bình tĩnh! Cái này là giả, là giả thôi!”

“Đi chưa? Nó đi chưa?”. Tôi vẫn không dám mở mắt ra.

“Anh không biết.”

“Hả? Tại sao anh lại không biết?”

“Anh cũng đang nhắm mắt mà.”

18.

“Em ăn đi. Anh đã gỡ hết xương ra rồi”. Cố Đại Hải lọc thịt ở cánh gà rồi bỏ vào bát tôi.

“Chà, anh giỏi thật! Quả là có năng khiếu đấy!”. Tôi kinh ngạc nhìn miếng cánh gà vẫn còn nguyên dạng.

“Tất nhiên rồi, anh là thiên tài mà! Trước đây, em hay bảo ghét ăn cánh gà vì nó toàn xương, vậy nên anh đã nghiên cứu ra cách rút xương này để đợi em về thì...”. Cố Đại Hải nói một hồi rồi đột nhiên bỏ đĩa xuống.

“Em xin lỗi”. Tôi thấy miệng mình đắng ngắt.

“Ba năm qua, em sống vui vẻ chứ?”. Anh ấy chăm chú nhìn tôi.

“Không vui cũng chẳng buồn. Em thấy mình giống như một xác chết biết đi, trong đầu toàn nghĩ về anh”. Tôi nhìn Cố Đại Hải, chúng tôi đã cam kết rằng trong những ngày ở đây, cả hai sẽ nói thật tất cả, không được giấu giếm hay dối trá bất cứ điều gì.

“Cậu ta có đối tốt với em không?”. Cố Đại Hải nắm tay tôi.

“Hoa Thiên rất tốt, em đã nợ anh ấy quá nhiều. Em vốn định không kết hôn nữa...”. Tôi đặt tay lên tay Cố Đại Hải.

“Trước kia anh không tốt, chỉ biết giam hãm em, khiến em phải buồn. Anh xin lỗi!”. Trên đường về khách sạn, mắt Cố Đại Hải hoe hoe.

“Không đâu, em mới là người có lỗi! Em chỉ vì bản thân mình mà không nghĩ tới cảm giác của anh”. Tôi ôm anh ấy.

“Tại sao chúng ta lại phải chia tay nhau?”. Cố Đại Hải cũng ôm tôi thật chặt.

“Em không muốn, em thực sự không muốn!”. Không thể kiềm chế nổi mình nữa, tôi hôn lên đôi môi ấm áp của Cố Đại Hải.

“Nếu như có thể, anh muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại”. Cố Đại Hải ôm ghì tôi vào lòng mình.

“Sao em lại quen anh cơ chứ?”. Tôi khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Là lỗi của anh, lẽ ra hôm đó, anh không nên mặc bộ đồ đen tới dự đám cưới Triệu Bồi. Tại sao anh lại mặc cái màu không may mắn đó vào lần đầu gặp em?”. Cố Đại Hải hôn lên mắt tôi.

“Em không muốn về, em muốn ở cùng anh, không bao giờ rời xa anh nữa!”. Tôi nhìn Cố Đại Hải, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh ấy.

“Chúng ta đi thôi!”

“Cám ơn anh đã mang đến cho em tất cả. Đây là ngày vui nhất của em, em thực sự yêu anh. Tình cảm mà em dành cho anh sẽ không bao giờ thay đổi, dù em ở đâu.”

Sáng hôm sau, tôi để lại mảnh giấy cho Cố Đại Hải rồi lặng lẽ rời khỏi đó. Ngay tối hôm ấy, sau khi Lâm Sở nhận được cúp, chúng tôi đáp chuyến bay đêm trở về Bắc Kinh. Đến điện thoại tôi cũng không dám mở, bởi vì bây giờ, chỉ cần một câu nói của Cố Đại Hải, chắc chắn tôi sẽ bỏ mặc tất cả để theo anh ấy...

19.

“A lô!”. Tôi ngả người lên ghế, nghe điện thoại. Hôm nay ở công ty chẳng có việc gì nên tôi về nhà, Hoa Thiên đi vắng nên tôi cảm thấy rất thoải mái.

“Qua đây đi! Bọn mình đi chơi!”. A Mông giục rồi rít.

“Chơi ở đâu?”

“Trung tâm kiểm tra sức khỏe”. Cô ấy cho tôi một đáp án bất ngờ. A Mông bảo phải đi kiểm tra tổng thể, lần này chắc chắn cô ấy phải sinh một đứa con thật khỏe mạnh để chữa bệnh cho Lý Mông.

“Sao mình cứ có cảm giác cậu coi đứa thứ hai chẳng khác gì một loại thuốc thế nhỉ?”

“Trước mắt thì đúng là như vậy. Bất kể thế nào, mình cũng phải cố gắng sinh trong năm nay, con trai mình đang đợi”. A Mông kéo tôi đi lấy phiếu khám.

“Mình nghĩ người phải khám là Lý Triển Bằng mới đúng chứ!”. Tôi nhìn danh sách các đề mục phải kiểm tra.

“Anh ấy khám rồi, cũng cai thuốc rồi”. A Mông rút ví ra, tôi thấy cô ấy mang theo rất nhiều tiền.

“Chi phí khám là bao nhiêu thế?”

“Ở đây đang giảm giá đặc biệt, mua một phiếu được kiểm tra thêm một người nữa”. A Mông cười sung sướng.

“Hả? Thế ra mình là đồ khuyến mại à?”. Tôi tức giận.

“Nói lung tung! Mình giúp cậu kiểm tra tổng thể trước khi cưới còn gì?”. A Mông cười nhả nhổ. Nghe cô ấy nói thế, tôi chẳng biết phải phản bác lại thế nào nữa.

“Á!”. Lúc lấy máu, A Mông sợ quá, bầu chặt lấy tay tôi, hét ầm ỹ.

“Chẳng phải ngày trước, cậu từng đi lấy máu rồi sao?”. Tôi nhớ là trước đây, mỗi lần lấy máu, A Mông đều vô cùng dũng cảm, lúc nào cũng xông pha lên trước như chẳng có chuyện gì to tát cả.

“Ừ, nhưng giờ thì mình sợ rồi. Mỗi lần người ta lấy máu của Tiểu Mông, mình lại thấy đau lòng, còn đau hơn cả khi người ta chọc kim vào mình nữa. Cứ phải chứng kiến cảnh tượng đó, mình chỉ muốn chết đi cho xong”. Nước mắt của A Mông rơi từng giọt trên tay tôi.

“Oa... không khí bên ngoài vẫn là tuyệt nhất!”. Tôi vươn vai trong lúc A Mông đi lấy xe.

“Sao trông cậu mệt mỗi thế hả?”. Cô ấy quẳng túi của tôi ra ghế sau.

“Chắc tại mấy ngày đi chơi với Lâm Sở mệt quá, Hồng Kông tuy không xa nhưng cũng chẳng gần”. Đạo này, lúc nào tôi cũng thấy buồn ngủ, Hoa Thiên bảo tôi sắp thành gấu ngủ đông mất rồi. “Lát có rủ Lâm Sở đi ăn cơm luôn không?”

“OK!”. A Mông lái xe ra đường chính.

20.

“Em đi đâu về thế?”. Hoa Thiên mở cửa cho tôi.

“À, em vừa ăn cơm với bọn Lâm Sở”. Tôi thay dép.

“Cô ấy không sao chứ?”

“Sao là sao?”. Tôi ngạc nhiên.

“Em không đọc báo à?”. Hoa Thiên đưa báo cho tôi. Trên đó đăng tin có kẻ ám chỉ Lâm Sở là người đồng tính. “Chuyện gì thế này?”

“Chẳng rõ nữa, anh cũng mới biết thôi.”

“Lúc này... Lâm Sở vừa ăn vừa bảo bọn em rằng đây là lần cuối cùng, cô ấy phải đi đâu đó rất xa”. Tôi kể. Lúc Lâm Sở nói thế, tôi và A Mông còn cười, bảo Lâm Sở thần kinh không bình thường.

“A Mông, cậu đọc báo chưa?”. Tôi ngồi vào xe và gọi điện ngay cho A Mông.

“Vừa đọc xong, giờ mình đang tới chỗ Lâm Sở đây”. Giọng A Mông có vẻ rất lo lắng.

“Lâm Sở, cậu không được làm chuyện gì dại dột đâu đấy!”. Tôi thầm cầu nguyện.

“Lâm Sở!”. Lúc tôi tới nơi, A Mông đang đập cửa ầm ầm.

“Sao rồi?”. Tôi nhìn cánh cửa bằng sắt vẫn đang đóng chặt.

“Chẳng biết, anh gọi lâu lắm rồi nhưng không có ai mở cửa, đèn phía sau vẫn sáng mà”. Lý Triển Bằng chạy tới từ phía đằng sau nhà.

“Phải phá cửa thôi!”. Hoa Thiên tông người vào cửa.

Tôi lấy bình cứu hỏa cạnh đó ra hỗ trợ.

“Bên này!”. Dương Siêu dẫn mấy người bảo vệ đến, tay họ đang cầm cửa sắt.

“Mau lên! Mau lên!”. Tôi giục. Nếu không phải Hoa Thiên kéo tôi, tôi đã xông tới giật mấy cái cửa rồi.

Lúc chúng tôi ùa vào, Lâm Sở đang nằm trên chiếc ghế sofa bằng lông dê, mặc cái áo sơ mi trắng và chiếc quần đen mà cô ấy thích nhất, một con dao rơi ở bên cạnh, máu không ngừng chảy ra từ cổ tay xuống sàn nhà, đọng thành một vũng lớn...

21.

“Lâm Sở đâu rồi?”. Hai giờ sáng, Bobo mới bay từ Thượng Hải về, tất tưởi chạy đến bệnh viện.

“Vẫn chưa ra”. Lý Triển Bằng kéo cô ấy lại.

Bobo ngồi phịch xuống ghế, mặt trắng bệnh, miệng lảm nhảm. “Anh ấy bảo đợi em về sẽ cùng đi ăn mừng... Bọn em còn chưa mở sâm banh mà...”

“Lâm Sở sẽ không sao đâu”. Dương Siêu đặt tròng hạt trên tay xuống, anh ấy đã không ngừng niệm kinh từ lúc tới đây đến giờ.

“Cho em một liều thuốc được không?”. Bobo khẽ nói. Tôi liền đưa bao thuốc của Hoa Thiên cho cô ấy.

“Ai có nhóm máu O?”. Một cô y tá chạy từ phòng cấp cứu ra.

“Tôi, tôi!”. Dương Siêu và A Mông cùng đứng dậy.

“Đi theo tôi, bệnh nhân cần truyền máu gấp!”

“Cậu ấy sẽ ổn thôi!”. A Mông nói rồi chạy theo cô y tá, cô ấy đã hoàn toàn quên mất chứng sợ lấy máu của mình.

“Sao em lại không phát hiện ra sớm hơn chứ?”. Tôi không khóc nổi nữa, mắt khô rát như có lửa đốt.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều! Vãn kịp mà, Lâm Sở sẽ không sao đâu”. Hoa Thiên vẫn ở cạnh tôi này giờ.

“Có phải là em không nên trở về không? Nếu em không về, có khi không xảy ra nhiều chuyện thế này...”. Tôi gồng đầu vào vai Hoa Thiên, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Không liên quan gì đến em cả! Chẳng ai đoán trước được tương lai mà”. Hoa Thiên nắm tay tôi.

“Ra rồi!”. Lý Triển Bằng hét lên. Chúng tôi vây ngay lấy chiếc băng ca vừa được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu.

“Lâm Sở!”. Bobo vừa không ngừng gọi vừa đặt tay lên má Lâm Sở, khuôn mặt hồng hào ngày trước nay đã trắng bệch ra, nhợt nhạt như mất hết sức sống.

“Tránh ra nào, bệnh nhân cần nghỉ ngơi!”. Y tá ngăn chúng tôi lại rồi đẩy Lâm Sở vào phòng.

22.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?”. Tôi lật đi lật lại tờ báo, trên đó chỉ nói đơn vị tổ chức phở ngôi vị quán quân của Lâm Sở và thay bằng một người khác, không giải thích gì thêm.

“Xem ra đang có người chống lại Lâm Sở”. Hoa Thiên cầm tờ báo. “Hả? Là tòa soạn em làm trước đây mà!”

“Cái gì?”. Tôi giật lại ngay.

“Em ra ngoài chút đã!”. Tôi vơ túi rồi chạy ra ngoài, bằng mọi giá, tôi phải tìm cho ra kẻ đã hại Lâm Sở.

“Tiểu Ngư!”. Hoa Thiên định kéo tôi lại nhưng không kịp.

“Bài báo này do một cậu chàng đưa cho anh. Cậu ta còn mang tới rất nhiều ảnh, đều là ảnh chụp Lâm Sở ở cùng một cô gái, chắc là chụp trộm. Quan hệ của họ rất không bình thường”. Anh Trần kéo tôi ra ngoài tòa soạn rồi kể.

“Anh có biết là ai không ạ?”. Tôi nhìn anh Trần, thực ra anh ấy không có quyền tiết lộ chuyện này.

“Là một người ngoại quốc, tên tiếng Trung là Long gì đó...”

“Thomas phải không?”. Trong đầu tôi lập tức hiện ra cái tên này.

“Đúng, đúng, cậu ta bảo tên mình là trộm ngựa[1] gì gì đó”. Anh Trần châm thuốc hút.

[1] Từ “trộm ngựa” trong tiếng Trung có cách đọc gần giống Thomas.

“Thằng khốn nạn!”. A Mông tức giận dí liều thuốc đang hút dở xuống gạt tàn.

“Mình sẽ cho hắn một trận!”. Tôi nhìn ra ngoài.

“Đánh một trận chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu. Cậu còn nhớ hắn đã làm gì với mình không?”

Quả thật, tôi đã quên mất món nợ của hắn với A Mông ngày trước.

“Bây giờ, chúng ta phải khiến hấn thân bại danh liệt, chỉ có làm như vậy mới bù đắp được cho Lâm Sở”. A Mông châm điều thuốc khác, hút mấy hơi rồi nói với tôi. “Chó không bỏ thói quen ăn cứt được, điểm yếu của hấn vẫn là háo sắc.”

“Chọn ai làm mỗi nhử bây giờ?”. Tôi nghĩ một hồi. Chắc tôi phải nhờ Triệu Tam tìm một em nào đó.

“Mình!”. A Mông nhẹ nhàng nói.

“Cậu nói gì vậy?”. Tôi đứng bật dậy.

“Mình đã từng tiếp xúc với hấn, mấy chiêu của hấn mình biết rất rõ”. A Mông từ từ nhả ra một vòng khói thuốc.

23.

Chuyện trong bệnh viện tôi đã sắp xếp ổn thỏa, không ai biết người đang nằm trong đó là Lâm Sở - nữ nhiếp ảnh gia vừa đoạt giải thưởng.

Mọi thứ diễn ra đúng theo dự đoán của chúng tôi, A Mông làm như ngẫu nhiên gặp lại Thomas. Chó không thay đổi được thói quen ăn cứt, mèo không tránh được trò ăn vụng, Thomas nhanh chóng bị đưa vào tròng, bắt đầu đòi hẹn hò với A Mông.

“Cuối cùng ngày hôm nay cũng tới”. A Mông vừa trang điểm vừa bảo.

“Cậu đi cẩn thận nhé!”. Tôi hơi sợ.

“Không sao đâu, mình đã nói với Lý Triển Bằng mọi chuyện rồi”. A Mông nhìn tôi. “Mình bảo anh ấy rằng “nếu anh chê em thì chúng ta sẽ ly hôn, nhưng trước đó, phải đến bệnh viện lấy tinh trùng ra, em còn phải cứu con!”. Anh ấy đã khóc, thật đấy, mình chưa từng thấy anh ấy như vậy, trước đây, lúc đánh nhau với mình, anh ấy cũng khóc, nhưng chưa bao giờ khóc nhiều đến thế...”

“Xin lỗi cậu nhé, A Mông, bọn mình đã khiến cậu bị liên lụy rồi”. Mắt tôi đầy nước, không còn nhìn rõ khuôn mặt A Mông nữa.

“Diên à! Mình có làm vì cậu đâu! Đây là vì Lâm Sở! Lát nữa, Lý Triển Bằng sẽ tới, anh ấy bảo phải cho tên khốn đó một trận.”

Thomas bị chúng tôi đánh đến thừa sống thiếu chết trong khách sạn rồi lôi tới đồn công an. Vì chúng tôi có chứng cứ nên hấn chỉ biết cúi đầu nhận tội cường bức A Mông. Khi hấn bị đưa vào trại giam, tôi bảo Triệu Tam liên lạc với mấy anh em ở trong đó.

“Em yên tâm! Đứa nào động vào em gái anh chính là động vào anh. Thằng đó bị giữ mười lăm ngày đúng không? Anh sẽ cho hấn biết thế nào là lợi hại!”. Triệu Tam ngẩng cổ lên, uống cạn một ly rượu.

“Cảm ơn anh Tam!”. Tôi định uống cùng anh ấy nhưng đột nhiên cảm thấy khó chịu trong cổ họng.

“Em gái, sắc mặt em không được tốt lắm”. Triệu Tam nhìn tôi.

“Dạo này em nhiều việc quá”. Tôi cúi đầu, gấp thức ăn.

“Em gái, anh nói câu này, em phải nghe nhé, đừng lấy hấn, thật đấy! Anh em ta chơi với nhau bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ anh thấy em sống vui vẻ như khi ở bên tên béo đó. Có thể người bây giờ tốt với em, nhưng đó không phải là người mà em cần”. Triệu Tam rót cho tôi một ly đầy.

“Cám ơn anh! Em biết anh tốt với em mà”. Tôi cố nén cơn buồn nôn, uống cạn cốc rượu.

24.

Tối hôm ấy, tôi mơ thấy Cố Đại Hải. Anh ấy hét lên với tôi câu gì đó nhưng tôi lại không nghe rõ, rồi Hoa Thiên xuất hiện, bắn một phát súng vào Cố Đại Hải. Tôi sợ hãi, giật mình tỉnh dậy. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tôi định thần lại rồi mở di động ra.

“Là mình đây, có kết quả kiểm tra rồi, cậu tới chỗ mình đi!”. Giọng A Mông rất gấp gáp.

“Sao thế?”. Lúc đẩy cửa bước vào, tôi thấy tất cả mọi người đang ở đó.

“Cậu xem đi!”. A Mông đưa tờ kết quả kiểm tra cho tôi xem. Lúc này, nghe giọng của cô ấy, tôi nghĩ chắc mình mắc phải chứng bệnh nan y gì rồi nên đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận tin dữ.

“Sao lại thế nào được?”. Tôi sửng sốt. Tờ kết quả đó ghi tôi đã có thai được năm tuần.

“Lẽ nào cậu và Hoa Thiên...”. A Mông ngập ngừng.

“Không đâu. Có thể là...”. Tôi đang châm thuốc thì bị Lý Triển Bằng giật lấy. “Có chuyện này mình chưa kể với mọi người, khi ở Hồng Kông, mình đã gặp lại Cố Đại Hải.”

“Cậu định làm thế nào?”. A Mông ngồi đối diện với tôi.

“Làm sao mình nỡ bỏ đứa con này chứ?”. Tôi ngược mắt lên nhìn cô ấy.

“Nhưng... còn Hoa Thiên...” Dương Siêu đặt tay lên vai tôi.

“Sớm muộn gì cậu ta cũng biết thôi”. Lý Triển Bằng nói.

“Tôi biết cái gì?”. Hoa Thiên đẩy cửa bước vào, anh ấy tới đón tôi, tay cầm ô. Tuyết đang rơi, chẳng biết anh ấy đã đứng ở ngoài bao lâu mà người phủ đầy tuyết trắng.

25.

Mọi người lui cả ra ngoài, để lại tôi và Hoa Thiên. Hút hết nửa bao thuốc, anh ấy mới ngẩng đầu lên, hỏi tôi. “Em định thế nào?”

“Em sẽ giữ nó. Nếu anh muốn... em sẽ theo anh về Nhật ngay bây giờ, vĩnh viễn không quay lại đây nữa”. Tôi xoay xoay cốc sinh tố A Mông rót cho khi này.

Choang! Bàn tay Hoa Thiên lướt qua trước mắt tôi, ngay lập tức chiếc cốc rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Em biết anh rất buồn, nhưng em nhất định phải giữ lại đứa con này. Nếu anh không chấp nhận thì chúng ta chỉ có một con đường, đó là chia tay”. Tôi cố nói một cách bình tĩnh rồi quay người đi ra.

“Cậu không sao chứ?”. A Mông lo lắng, nắm chặt lấy tay tôi.

“Đừng nói chuyện này với Cố Đại Hải nhé! Anh ấy gốc lăm, nhớ lại gây chuyện”. Tôi dặn mọi người.

“Được”. Lý Triển Bằng gật đầu.

Hoa Thiên chẳng nói gì, lẳng lặng bước qua chỗ chúng tôi.

Đi lòng vòng một hồi, cuối cùng tôi vẫn quyết định về nhà Hoa Thiên. Tôi biết bây giờ anh ấy đang đau khổ, nhưng tôi không thể bỏ đứa con này được.

“Hoa Thiên!”. Tôi gọi to. Hoa Thiên vẫn chưa về, đồ đạc trong nhà còn nguyên y như lúc sáng tôi đi.

“Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Xin vui lòng...”. Nghe tiếng tự động trả lời của tổng đài, đầu óc tôi như đang chìm trong một mớ bòng bong, toàn thân nhẹ bồng. Ngày trước, tôi vẫn mong có một đứa con với Cố Đại Hải, giờ thì ước mơ đó đã thành hiện thực, nhưng trở trêu làm sao, nó lại đến khi tôi sắp đính hôn với Hoa Thiên.

Tối hôm qua, tôi ngủ quên trên ghế, sáng nay tỉnh dậy, tự nhiên tôi ngửi thấy mùi canh trứng sục nức trong phòng.

“Hoa Thiên à?”

“Đợi lát nữa là ăn được rồi”. Hoa Thiên quay lại cười rồi tiếp tục thái rau.

“Em nằm mơ sao?”. Tôi đi về phía Hoa Thiên, đưa tay ra, sờ lên mặt anh ấy.

“Anh xin lỗi vì đã làm em lo lắng”. Anh ấy khẽ nắm tay tôi.

26.

“Hello!”. Tôi tới thăm Lâm Sở. Cô ấy đang ngồi khoanh chân trên giường, cười hì hì với tôi.

“Mình không sao. Mình nghĩ kỹ rồi, đợi bọn cậu đi, mình và Bobo sẽ ra định cư ở nước ngoài”. Lâm Sở vừa gọt táo vừa hỏi tôi. “Chuyện của cậu thế nào?”

“Trời yên biển lặng”. Tôi cười.

“Hoa Thiên... anh ấy chịu để yên à?”

“Ừ. Thế nên mình sắp sang Nhật với anh ấy, chắc không đợi được đến lúc A Mông sinh con đâu. Nhưng có lẽ bọn mình sẽ chờ Trần Lộ sinh rồi mới đi”. Bỗng dưng tôi lại muốn véo má Lâm Sở.

“Á! Làm gì thế hả?”. Bị tôi véo ột cái, cô ấy hét toáng lên.

“Lưu lại tí kỉ niệm”. Tôi bầu mạnh hơn.

“Thế có cần mượn dao không?”. Lâm Sở thản nhiên đưa dao gọt hoa quả cho tôi.

Lượn một vòng qua nhà mọi người rồi tôi mới trở về nhà của Hoa Thiên. Vừa tới cửa, tôi thấy Thẩm Lãng đang ngồi đợi ở đó.

“Em về rồi à?”

“Có chuyện gì thế?”. Tôi mở cửa, bảo anh ấy vào nhà.

“Anh nghe mọi người nói...”. Thẩm Lãng lấp bắp một lúc mới mở miệng. “Họ nói... em có thai rồi.”

“Đúng vậy”. Tôi cố gắng nói một cách thản nhiên.

“Hoa Thiên biết chưa?”. Mặt Thẩm Lãng trắng bệch ra.

“Anh ấy biết rồi. Vậy nên đợi Trần Lộ sinh em bé xong, bọn em sẽ quay về Nhật”. Tôi ngồi xuống cạnh Thẩm Lãng, định châm thuốc hút nhưng cuối cùng lại buông xuống.

“Nhanh vậy sao?”. Thẩm Lãng kinh ngạc.

“Vâng, Hoa Thiên không muốn em ở lại đây nữa.”

“Cố Đại Hải có biết chuyện đó không?”. Thẩm Lãng uống một ngụm nước rồi hỏi tôi.

“Anh ấy không biết, mà em cũng không muốn cho anh ấy biết, đứa con này là của em”. Tôi xoa tay lên bụng, đây là món quà quý giá nhất của tôi, nó khiến tôi cảm thấy ấm áp.

Lúc Hoa Thiên về, Thẩm Lãng vẫn đang ở đây.

“Anh về rồi. Ồ, anh trai tới chơi ă? Anh ở lại ăn cơm cùng bọn em nhé!”. Hoa Thiên vồn vã. Đạo này, anh ấy ngủ không ngon. Anh ấy thường lặng lẽ nhìn tôi, nhiều đêm rất khuya rồi mà vẫn ngồi ở phòng khách. Tôi nghĩ sau khi chúng tôi quay về Nhật, mọi chuyện sẽ trở lại bình thường thôi.

“Hay là mấy đứa em về nhà ăn cơm đi, hôm nay mẹ làm sườn xào chua ngọt đấy”. Thẩm Lãng đứng dậy vươn vai.

“Tuyệt quá, em đỡ phải vào bếp”. Tôi cười sung sướng, mẹ tôi làm món sườn xào ngon miễn chê.

“Bọn con sắp quay lại Nhật bố mẹ ă”. Lúc ăn cơm, tôi nói.

“Gấp thế sao?”. Đôi đũa trong tay bố tôi rơi xuống bàn.

“Vâng, con còn công việc bên đó mà”. Tôi không dám ngẩng đầu lên vì sợ mọi người nhìn thấy mắt tôi đang ầng ầng nước.

“Đến Tết, bọn con sẽ về ă”. Hoa Thiên cũng chẳng biết nói gì nữa.

“Đúng đấy mẹ. Hai đứa nó đều có nhiều việc phải làm ở Nhật mà”. Thẩm Lãng nói đỡ cho chúng tôi.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”. Ăn cơm xong, mẹ kéo tôi ra một góc, hỏi nhỏ.

“Có gì đâu mẹ, chỉ là bọn con có chút chuyện phải giải quyết thôi. Mẹ yên tâm, còn mấy tháng nữa là đến Tết, bọn con nhất định sẽ về mà”. Tôi ôm lấy mẹ, đạo này mẹ tôi đã béo lên. Tôi vẫn còn nhớ mẹ từng đuổi đánh tôi khắp mấy con đường, lúc đó, nếu không có Thẩm Lãng giúp, chắc chắn tôi đã không dám về nhà.

Những lần như thế, tôi luôn nghĩ rằng phải mau chóng rời khỏi căn nhà này, nhưng bây giờ, tôi muốn mình có thể ở lại đây mãi mãi.

27.

“Ngư Ngư!”. Lý Mông gọi tôi. Lần dã ngoại này, A Mông đưa cả con trai đi cùng.

Con chó đáng ghét của Lâm Sở cứ nghe thấy người gọi “Ngư Ngư” là lao ngay tới.

“Cút mau! Ai kêu mày hả?”. Tôi đánh nó. “Còn cả nhóc nữa, con phải gọi là dì Ngư chứ! Chẳng biết phép tắc gì cả!”. Tôi cốc nhẹ vào trán Lý Mông.

“Hi hi, có hai Ngư Ngư!”. Tiểu quỷ nhà A Mông vừa cười vừa chạy về phía Lý Triển Bằng.

“Này! Hai người có biết dạy con không hả?”. Tôi xông lên, đá cho A Mông một phát.

“Dạy gì chứ? Cậu đi mà bảo Lâm Sở ấy, chó của cậu ấy mà!”. A Mông chống tay vào hông, hếch mũi lên nói, trông giống hệt con lợn con.

“Lâm Sở, cậu có dạy con chó của cậu không hả?”. Tôi quát Lâm Sở nhưng cô ấy đang bận thả điều với Bobo. Thời nào rồi mà còn thả điều chứ? Tôi không tin là nó có thể bay lên được.

“Tiểu Ngư, khi nào bọn em đi?”. Dương Siêu ra ngồi cạnh tôi. Sức khỏe của anh ấy chưa được tốt lắm nhưng đã khá hơn trước rất nhiều.

“Đợi vợ anh sinh xong, bọn em sẽ đi.”

“Em không quay về nữa thật sao?”. Dương Siêu hỏi.

“Có lẽ là thế. Nhưng lần này về, em có thu hoạch lớn mà, được hăn một đứa con, vụ làm ăn này lãi quá”. Tôi quay ra làm mặt xấu với anh ấy.

“Em thấy ổn là được rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!”. Dương Siêu cầm chùm nho lên ăn.

“Còn anh nữa đó, phải biết tự chăm sóc mình, đừng gây chuyện nữa! Chỉ vì hai người cứ thích sinh sự với nhau mà suýt nữa bọn em chẳng được nhìn thấy vợ chồng anh hạnh phúc viên mãn như bây giờ đây!”

“Trời đất, em thì gây chuyện ít hơn bọn anh hả?”

Nhìn mọi người nô đùa vui vẻ, tôi thấy cuộc đời này thật đẹp. Ai cũng tìm được hạnh phúc rồi: A Mông và Lý Triển Bằng sắp có thêm một đứa con nữa; Dương Siêu có cửa hàng riêng của mình, không bị di chứng gì từ vụ tai nạn trước kia; ba tháng sau, Trần Lộ sẽ sinh em bé; hết năm sau, con của Ngụy Tử Lộ sẽ bắt đầu đi học; Cố Tiểu Khê đang sống hạnh phúc với anh trai tôi. Còn Cố Đại Hải...

“Em nghĩ gì thế?”. Hoa Thiên ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Em đang nghĩ bây giờ mọi người đều đã có cuộc sống yên ổn rồi, chẳng còn là lũ điên ngày xưa nữa”. Tôi nhìn Hoa Thiên. Liệu anh ấy có phải là bến đỗ của cuộc đời tôi không?

“Chúng ta sẽ sống hạnh phúc hơn họ, anh hứa đấy!” Hoa Thiên đưa một bình nước cam cho tôi, bảo rằng anh ấy vắt từ sáng sớm.

“Cám ơn anh!”. Tôi mở bình ra uống, hơi đắng một chút. “Hự hự... Đắng quá!”

“Ừ, hơi đắng đấy, anh đã cho thêm một ít vỏ cam vào mà, thế này mới tốt cho em và con”. Hoa Thiên nhìn ra phía trước.

“Vâng ạ”. Tôi uống hết chai nước cam. “Con yêu, mẹ xin lỗi vì không thể để con ở lại Bắc Kinh được. Tuy bố con có thể chẳng biết đến sự tồn tại của con nhưng mẹ sẽ chăm sóc con thật tốt. Mẹ nghĩ, chú Hoa Thiên cũng sẽ làm như vậy. Con sẽ là đứa trẻ hạnh phúc hơn bất kì đứa trẻ nào khác trên thế gian này...”. Tôi thì thầm với sinh linh bé bỏng trong bụng mình.

28.

“Hoa Thiên, em thấy hơi khó chịu”. Từ từ mở mắt ra, tôi nói một cách khó nhọc. Sau khi đi dã ngoại về, tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng, miệng khô khốc, vầng vất đầu óc, người giống như bị mất nước vậy.

“Hoa Thiên!” Tôi ngồi dậy. Bật đèn lên, tôi thấy trên ga trải giường toàn là máu. “Cái này... là sao chứ?”

“Hoa Thiên!”. Điện thoại di động của tôi không biết đang nằm chỗ nào, dây điện thoại cũng bị cắt, bụng tôi thì đau dữ dội.

“Hoa Thiên... anh ở đâu? Em khó chịu lắm...”. Tôi vừa bò ra phía cửa vừa rên rỉ. Cửa đã bị khóa chặt, một vài tia sáng ngoài phòng khách le lói qua khe cửa. “Anh có ở đó không? Mở cửa ra! Em khó chịu lắm... Mau mở cửa ra đi!”. Tôi cố hết sức đập cửa nhưng không ai trả lời tôi cả.

“Tiểu Ngư!”. Khuôn mặt của Thẩm Lăng xuất hiện trước mắt tôi.

“Anh...”. Khó khăn lắm tôi mới thốt ra được một từ.

“Tĩnh lại là tốt rồi, em có uống nước không?”. Thẩm Lăng sờ trán tôi. Hồi nhỏ có một lần tôi bị ốm, Thẩm Lăng cũng chăm sóc tôi như thế này cho tới tận lúc bố mẹ về. Anh ấy cứ xoa xoa trán tôi, thậm chí còn ra ngoài trời đứng cho lạnh cóng rồi chạy vào xoa đầu giúp tôi hạ nhiệt. Kết quả là anh ấy ốm theo tôi, nằm bệnh suốt một tuần, suýt nữa còn bị viêm phế quản nữa.

“Con của em đâu?”. Nhớ ra tôi vội bật dậy.

“Em uống nước nhé! Để anh đi rót!”. Thẩm Lăng đứng lên.

“Nói cho em biết đi, con của em đâu? Anh đừng vòng vo nữa!”. Tôi muốn nhảy ra khỏi giường bệnh nhưng đầu óc hoa lên, đứng không vững nữa.

“Em nằm xuống mau!”. Thẩm Lăng kéo tôi lại rồi đỡ tôi nằm xuống. “Em đến bệnh viện muộn quá, suýt nữa cả em cũng bị nguy hiểm...”. Thẩm Lăng còn nói gì đó nữa nhưng tôi chỉ nghe thấy anh ấy nhắc đi nhắc lại “muộn quá, muộn quá...”.

“Hoa Thiên đâu?”. Tôi bấu chặt tay Thẩm Lăng.

“Cậu ta ở bên ngoài, để anh đi gọi”. Thẩm Lăng chạy ra ngoài cửa.

“Sao anh lại làm vậy với tôi?”. Tôi trừng mắt nhìn Hoa Thiên, chỉ muốn kết liễu anh ta ngay lập tức.

“Xin lỗi em, anh phát hiện ra em muộn quá”. Hoa Thiên nắm lấy tay tôi nhưng bị tôi giật ra ngay.

“Đừng vờ vịt nữa!”. Tôi tức giận nhìn anh ta. “Anh đã bỏ cái gì vào nước cam hả?”

“Em mệt quá rồi, mau nghỉ đi”. Hoa Thiên ấn tôi nằm xuống.

“Thôi đi, anh đừng giả nhân giả nghĩa nữa!”. Tôi đẩy anh ta ra. “Là anh, chính anh đã giết con tôi!”

“Nhưng anh không thể cứ mở to mắt chờ nó xuất hiện trước mặt anh được!”. Hoa Thiên hét lên. “Nhìn thấy nó, anh sẽ nhớ tới Cố Đại Hải, nó như cái gai luôn xuất hiện trong đầu anh!”. Anh ta giận dữ đập đổ cả bàn thuốc cạnh giường.

“Anh có quyền gì mà giết nó hả?”. Tôi ném chai nước truyền về phía Hoa Thiên. Gương mặt Hoa Thiên bị rạch một vết dài.

“Em không thấy mình có lỗi với anh sao? Chúng ta đang sống yên ổn ở Nhật, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của anh, vậy mà em lại lừa anh trở về đây. Em nói gì anh cũng nghe theo, nhưng em có bao giờ nghĩ cho anh không? Hết lần này tới lần khác, em cự tuyệt anh để có con với Cố Đại Hải. Việc đó chẳng khác nào nhát dao đâm thẳng vào tim anh! Vậy mà em còn bắt anh phải vui vẻ tiếp nhận nó. Em có biết là anh không thể thờ nổi? Anh sắp không sống được nữa rồi!”. Hoa Thiên ngồi phịch xuống đất.

“Em không sao chứ?”. Thẩm Lăng đẩy cửa bước vào.

“Vâng”. Nước mắt lăn dài trên má tôi. “Đúng, là tôi có lỗi với anh. Nhưng tôi đã từng cầu xin anh hãy buông tôi ra, chính anh nhất quyết không chịu, anh ép tôi phải quyết định dứt khoát, bắt tôi phải quay về Nhật, thậm chí tôi còn phải hứa với anh rằng không bao giờ trở lại đây nữa. Nhưng nơi này còn có gia đình của tôi! Tại sao anh không buông tha cho tôi chứ!”

“Hãy tha thứ cho anh! Chúng ta sẽ quay về Nhật, làm lại tất cả từ đầu, được không em? Ở đó, chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi”. Hoa Thiên quỳ bên giường tôi, van vãn.

“Anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa! Anh là đồ ma quỷ!”. Tôi rút dây truyền trên tay ra.
“Tiểu Ngư! Đừng làm thế! Hoa Thiên, cậu ra ngoài được không?”. Thảm Lãng ấn tôi ngồi xuống rồi gọi Lý Triển Bằng kéo Hoa Thiên ra ngoài.

“Không sao rồi, cậu ta đi rồi”. Thảm Lãng ôm tôi vào lòng, cả phòng bệnh bây giờ chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của tôi.

29.

“Cô ấy không sao chứ?”. Lúc tỉnh lại, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi.

“Ừ, cậu ở lại đây với nó nhé! Khó khăn lắm nó mới ngủ yên được đấy”. Thảm Lãng nói rồi đóng cửa, đi ra ngoài.

“Đồ ngốc này, sao không nói với anh?”. Anh ấy nắm tay tôi, những giọt nước mắt ấm nóng không ngừng tuôn rơi trên đó. “Nếu em nói cho anh biết, chắc chắn anh sẽ đưa em tới một nơi không ai biết chúng ta cả. Anh chẳng cần gì hết, anh sẽ từ bỏ mọi thứ: công ty, bạn bè, người thân... Tất cả đều không bằng em, anh chỉ cần mình em thôi!”

“Em xin lỗi!”. Tôi mở mắt, gương mặt của Cố Đại Hải xuất hiện ngay trước mắt tôi. “Em cứ nghĩ rằng mình có thể che chở được cho con của chúng ta.”

“Mọi chuyện đã qua rồi, anh sẽ không bao giờ để em phải rơi lệ nữa”. Đôi môi ấm áp của Cố Đại Hải chạm nhẹ lên tay tôi.

“Đúng ra em nên tới tìm anh, nên nói cho anh biết, có lẽ khi đó, con sẽ không rời bỏ em...”. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, ôm chầm lấy Cố Đại Hải và khóc tức tưởi.

“Cậu sao rồi?”. Khi Lâm Sở bước vào, tôi đang dựa người vào Cố Đại Hải, từ lúc đó tới giờ, anh ấy không rời tôi nửa bước.

“Không có gì”. Tôi ngồi dậy.

“Cậu không sao là tốt rồi”. Lâm Sở ôm lấy tôi, vừa vỗ về vừa nhẹ nhàng nói. “Mình lo cho cậu quá. Nếu sớm biết thế này, hôm đó, mình đã mang tất cả đồ ăn đi cho xong.”

“Mình không sao thật mà! Lần này, mình đã hiểu ra mọi chuyện rồi”. Tôi nhìn Cố Đại Hải rồi quay sang nói với Lâm Sở. “Mình đã sai, sai ngay từ đầu, sai lầm lớn nhất của mình là quyết định lấy Hoa Thiên để báo ân khi không biết rằng tình yêu thực sự thì chẳng có cách nào để quên đi được. Giờ mình đã hiểu tại sao An Nguyệt lại hận mình như vậy...”

“Đừng nói nữa, anh không muốn em lại khóc đâu!”. Cố Đại Hải vỗ nhẹ lên vai tôi.

“Đúng đấy, cậu đừng nói nữa! Giờ cậu phải lo bồi bổ sức khỏe đi đã!”. Lâm Sở bảo.

“Ừ”. Tôi gật đầu. “Mình không nói nữa. Cố Đại Hải, anh có còn cần em không?”

“Chẳng phải em nói là em chưa áp bức anh đến chết thì chưa thỏa nguyện mà, anh vẫn sống sờ sờ đấy thôi”. Câu nói đùa của Cố Đại Hải làm tôi phì cười.

30.

“Ăn đi, ăn đi cho nóng!”. A Mông đon đả. Chẳng biết cô ấy kiếm đâu ra ít lòng, bảo là của quý, đã nấu nướng cẩn thận ở nhà rồi mới mang đến cho tôi.

“Ghê quá! Cậu chắc chắn đây không phải của người chứ?”. Tôi bịt mũi.

“Ghê đâu mà ghê!”. A Mông bĩu môi.

“Mình nghe nói ăn lòng người là đại bổ đấy!”. Lâm Sở góp chuyện.

“Thật hả? Thế để mình đi kiếm cho cậu nhá!”. A Mông nói rồi chạy đi tìm điện thoại.

“Thôi, thôi, cậu không muốn mình sống nữa hả? Thế có khác gì là ăn thịt người đâu?”. Trán tôi vã đầy mồ hôi.

“Tiểu Ngư! Mình mang đồ bổ dưỡng tới này!”. Trần Lộ hiên ngang bước vào với cái bụng to tướng và Dương Siêu thấp tùng ở bên cạnh.

“Sao cậu lại tới đây? Cứ ở nhà nghỉ đi chứ!”. A Mông vội vàng đỡ Trần Lộ ngồi xuống.

“Mình tập đi bộ cho dễ sinh”. Trần Lộ nói rất bình thản trong khi Dương Siêu mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

“Ê, bên này cơ mà!”. A Mông ngó ra ngoài cửa, quát nặng xì. “Mau lên! Anh làm gì mà cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn thế hả?”

“Đây, tới đây! Ô, nhiều người thế này cơ à?”. Tay xách một cái cặp lồng, Triệu Tam tất tả chạy vào.

“Nhiều người thì sao hả? Mau đưa cho Tiểu Ngư đi!”. A Mông đập cho Triệu Tam một cái làm anh ấy ngã dúm dúm về phía trước.

“Ha ha ha...!”. Tội ngồi dựa vào thành giường, không nhịn được cười.

“Hề hề...”. Triệu Tam cũng ngúc ngoắc cái đầu trọc, cười theo tôi.

“Anh mang cái gì đến thì lấy ra đi!”. A Mông lại đập anh ấy.

“Ồ, đúng đúng, em xem này, canh dạ dày đây!”. Triệu Tam mở nắp cặp lồng ra.

31.

“Con khờ quá, sao bây giờ mới nói ẹ biết chứ?”. Mẹ tôi sụt sịt. Thấy bố mẹ cùng lo lắng như thế, tôi rất sợ hãi, nhớ hai cụ giận quá mà xảy ra chuyện thì tôi chẳng biết làm sao cả.

“Con bé ngốc này! Bình thường tinh ranh là thế, sao giờ lại ngốc vậy hả con?”. Bố tát nhẹ vào má tôi, nếu là trước đây, chắc tôi đã bị tấn ột trận tơi bời rồi.

“Con xin lỗi ạ!”. Tôi nói khẽ. Đúng là bố mẹ già yếu quá, chẳng còn hơi sức để đánh tôi nữa.

“Con bé ngốc...”. Bố tôi đột nhiên ôm chầm lấy tôi rồi bật khóc khiến tôi ngẩn người. Đây là lần đầu tiên tôi thấy bố khóc, từ trước đến giờ, dù tôi làm trò gì, bố chỉ nhăn nhó mặt mày thôi.

“Mẹ!”. Cố Đại Hải ngược ngáp đứng ngoài cửa, do dự mãi mới lên tiếng.

“Ừ, con mau lại đây đi! Mấy hôm nay, con phải chăm sóc đứa trẻ đại đột này đúng không?”. Mẹ tôi kéo Cố Đại Hải vào.

“Có gì đâu ạ, con tự nguyện mà”. Cố Đại Hải có vẻ ngạc nhiên, cả tôi cũng vậy, thậm chí còn thấy hơi sờ sợ nữa. Đã bao giờ bố mẹ đối xử như vậy với con nhóc nghịch ngợm này đâu, chỉ có Thẩm Lăng mới được thế thôi.

“Hoa Thiên cứ đứng trước cửa nhà mình nói lảm nhảm, hôm nay vừa bị anh trai con đuổi về rồi”. Mẹ vừa chải đầu cho tôi vừa thì thầm.

“Con không thể tha thứ cho anh ấy được. Mặc dù con cũng có lỗi”. Tôi cúi đầu.

“Tính cách của nó và Tiểu Nguyệt giống nhau. Nhưng xét cho cùng, cả hai đứa nó đều đáng thương”. Mẹ tôi khẽ thở dài.

“Đợi một thời gian nữa rồi con và Cố Đại Hải sẽ nói chuyện với Hoa Thiên. Anh ấy muốn gì, con cũng sẽ đáp ứng, miễn là anh ấy buông tha cho con”. Tôi nói rồi quay sang nhìn Cố Đại Hải đang đánh cờ với bố tôi ở bên cạnh. Bố tôi sắp thua rồi, nhăn nhó bất chơi lại, Cố Đại Hải tuy không muốn nhưng vẫn phải tươi cười đồng ý, tôi thấy khó chịu thay cho anh ấy.

Sau khi ra viện, tôi được Cố Đại Hải đưa về ngôi nhà chúng tôi ở ngày trước.

“Mọi thứ ở đây vẫn như xưa”. Tôi nhìn một lượt.

“Anh chẳng thay đổi bất cứ cái gì. Mất cả ngày hôm qua để quét dọn lại, anh chỉ sợ em không thấy vừa lòng”. Cố Đại Hải ôm tôi từ phía sau.

“Có anh ở bên, làm sao em lại không vừa lòng được chứ?”. Tôi dựa vào anh ấy. Trên thế gian này, chỉ có bờ ngực đó mới khiến tôi có cảm giác ấm áp, yên ổn.

“Tiếng gì thế nhỉ?”. Tôi nghe thấy có tiếng kêu khe khẽ.

“Thôi chết, anh quên mất!”. Cố Đại Hải vỗ trán rồi mở cánh cửa tủ giày, Bội Bội và Du Du liền nhảy vọt ra ngoài.

“Ha ha, anh định để hai đứa nó ngộ độc vì mùi giày của anh đấy hả?”. Tôi cười lớn. Bội Bội lập tức chui tọt vào lòng tôi còn Du Du ngồi xuống bên cạnh, ngược mắt nhìn.

“Anh muốn làm em bất ngờ mà. Chỉ cần em bước vào cửa, thay giày ra là sẽ thấy bọn chúng ngay. Anh mất bao nhiêu lâu mới nhét được hai đứa nó vào đấy!”. Cố Đại Hải cười hì hì.

“Đồ ngốc!”. Tôi nhìn anh ấy.

Tối hôm đó, đang nằm trên giường, Cố Đại Hải chợt quay sang hỏi tôi: “Em ngủ chưa?”

“Em không ngủ được, tại đang vui quá”. Tôi rúc vào ngực anh ấy. Du Du đang nằm dưới chân chúng tôi còn Bội Bội thì ngoe nguẩy trên sàn, giương đôi mắt bé xíu nhìn lên.

“Anh cũng thế”. Cố Đại Hải ôm chặt lấy tôi.

“Làm gì bây giờ nhỉ?”. Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt anh ấy đang nhìn tôi âu yếm.

“Bọn mình đi ăn trộm hồng nhé!”. Cố Đại Hải đột ngột đề nghị.

“Có phải cây này không nhỉ?”. Nửa đêm, Cố Đại Hải còn kéo tôi đi quanh khu nhà để tìm cây hồng ngày xưa.

“Đúng rồi, anh xem này! “Cấm hái hồng, vi phạm sẽ bị phạt!”. Tôi chỉ vào tấm biển dưới gốc cây.

“Động thủ thôi!”. Cố Đại Hải cười híp mắt.

“Anh trèo nhé! Em không được vận động mạnh mà”. Tôi nhắc lại lời dặn của bác sĩ.

“Khỏi, chúng ta có vũ khí rồi!”. Chẳng khác gì một nhà ảo thuật, Cố Đại Hải lập tức rút từ trong xe ra một cây gậy chuyên dùng để hái trái cây.

“Ôi trời ơi! Cái này mà anh cũng có hả?”. Tôi kinh ngạc.

“Anh chuẩn bị từ lâu rồi, ngày nào cũng để nó ở trong xe, chỉ đợi em về là mang đi hái trộm hồng thôi đấy”. Cố Đại Hải ưỡn ngực lên khoe. Sau đó, anh ấy nói mình làm được, bảo tôi ra xe ngồi chờ.

“Này! Cậu béo béo kia! Cái cậu đang ăn trộm hồng ấy... Đứng lại!!!”. Giọng người bảo vệ khu nhà vang lên làm tôi giật bắn mình.

“Chạy mau! Chạy mau!”. Cố Đại Hải xách một túi nylon chui tọt vào trong xe, vội vàng khởi động cho xe lao đi, để lại chú bảo vệ vẫn đang đứng hét ở phía sau. Biển số xe đã được chúng tôi lấy vỏ đĩa CD che lại từ trước rồi.

“Được đấy! Giờ anh còn lưu manh hơn cả em!”. Tôi không nhịn nổi cười.

“Hi hi, em xem này, anh bẻ cả cành luôn”. Cố Đại Hải hí hửng giơ lên cho tôi xem.

“Chúng ta đi một vòng chứ?”. Cố Đại Hải vừa lái xe vừa hỏi tôi.

“Vâng.”

“Ra bờ sông nhé!”

“Được.”

“Hả?”. Cố Đại Hải ngạc nhiên, tròn mắt nhìn tôi. “Sao cái gì em cũng bảo được thế?”

“Sau này, anh nói gì, em cũng đồng ý hết.”

“VẬY... bọn mình cười lại nhé!”. Cố Đại Hải dè dặt.

“Được”. Tôi cười.

“Hí hí hí!”. Cố Đại Hải vẫn nhìn tôi chăm chăm.

“Nhìn đằng trước kia! Có cột điện đấy!”. Tôi vội nắm lấy vô lăng.

32.

Sợ tôi ở nhà một mình buồn nhưng lại lo tôi ra ngoài chẳng may gặp phải Hoa Thiên (nghe nói anh ta đang tìm tôi khắp nơi) nên Cố Đại Hải gọi Cố Tiểu Khê đến chơi với tôi.

“Đạo này, em và Thẩm Lăng vẫn ổn chứ?”. Tôi hỏi.

“Rất tốt ạ”. Má Cố Tiểu Khê đỏ bừng.

“Chị sắp phải gọi em là chị dâu ấy nhỉ?”. Tôi mỉm cười.

“Chị nói gì thế?”. Cố Tiểu Khê ngượng ngập, chạy đi rót trà.

“Tiểu Ngư, mở cửa ra!”. Bên ngoài chợt vọng tới tiếng đập cửa ầm ầm, giọng Hoa Thiên vang đến tai tôi rõ mồn một.

“Tiểu Khê...”. Tôi sợ hãi nắm chặt lấy tay Cố Tiểu Khê. Bội Bội sửa ầm lên.

“Suyt!”. Cố Tiểu Khê bảo tôi trốn vào nhà tắm rồi khóa cửa lại (trước đây, chúng tôi lắp cái khóa này để Đu Đu không vào nhai giấy vệ sinh).

“Anh tìm ai?”. Cố Tiểu Khê chỉ mở lớp cửa bên trong chứ không mở cửa bảo vệ bên ngoài.

“Thẩm Ngư đâu?”. Hoa Thiên có vẻ rất tức giận.

“Anh tìm nhầm chỗ rồi, ở đây chẳng có Thẩm Ngư nào hết!”. Cố Tiểu Khê vẫn bình tĩnh.

“Cô tưởng tôi không biết cô là ai sao? Các người giấu cô ấy ở đâu hả?”. Hoa Thiên lao vào phá cửa bảo vệ.

“Anh... anh làm gì thế? Tôi báo cảnh sát đấy!”. Cố Tiểu Khê sợ hãi. Tôi muốn bước ra ngoài nhưng không mở được cửa nhà tắm, chỉ biết ngồi đó cầu nguyện cho tôi và Cố Tiểu Khê thôi.

“Tại sao cậu lại tới đây?”. Giọng Cố Đại Hải từ xa vang tới, anh ấy đã về rồi.

“Thẩm Ngư đâu?”. Hoa Thiên lạnh lùng.

“Liên quan gì tới cậu chứ?”. Giọng Cố Đại Hải rất giận dữ.

“Cô ấy sắp kết hôn với tôi rồi, anh là cái quái gì hả?”. Câu nói của Hoa Thiên giống như phát súng bắn vào tim tôi.

“Cậu đang nói vớ vẩn cái gì đấy? Vẫn còn hoang tưởng sao?”. Hình như Cố Đại Hải đang cố gắng ngăn Hoa Thiên đánh mình, tôi nghe thấy tiếng hét của Cố Tiểu Khê.

“Bỏ tay ra!”. Hoa Thiên hét lên, tiếp đó là một loạt âm thanh hỗn loạn, hình như bọn họ đang đánh nhau.

“Anh!”. Cố Tiểu Khê hét khản cả giọng. Tôi cố gắng đẩy cửa ra mà không được.

33.

“Bọn anh tìm được cho em một chỗ rồi đấy, ở ngay gần nhà anh, nhờ có chuyện gì thì bọn anh có thể tới ngay”. Lý Triển Bằng bảo khi đưa tôi và Cố Đại Hải tới nơi ở mới.

“Phiền hai người quá!”. Cố Đại Hải đưa cho Lý Triển Bằng một điều thuốc.

“Thôi, em đang cai. Phiền phức gì chứ, bọn em có phải là người xa lạ đâu!”. Lý Triển Bằng ngược mắt nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

“Mình đã cho số của mình vào danh sách gọi nhanh rồi nhé, cậu nhấn phím 1 là được, biết chưa hả?”. Trên đường đi, A Mông cứ giữ điện thoại của tôi mãi.

“Ồ, biết rồi”. Tôi giật lại.

“Có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại, mình sẽ qua ngay, nghe thấy không hả?”. Cô ấy dặn đi dặn lại mấy lần liền.

“Sao cậu lảm chuyện hết như Cố Đại Hải thế?”. Tôi bắt đầu thấy khó chịu.

“Ồ, phải nói nhiều cho cậu chết luôn!”. A Mông lườm tôi.

34.

Cố Đại Hải còn phải quay về công ty xử lý công việc nên tối nay, tôi phải ở lại đây một mình.

“Anh đi nhé, có chuyện gì thì gọi ngay cho anh!”

“Anh yên tâm, em sẽ ở lại với nó”. A Mông ôm một cái túi to tướng tới chỗ tôi.

“Cậu ấy hả? Không cần đâu”. Tôi không nghĩ rằng A Mông lại qua đây.

“Thái độ gì thế không biết!”. A Mông đẩy tôi ra rồi bước vào nhà.

“Em nhớ ngủ sớm nhé!”. Vừa bước được ba bước, Cố Đại Hải đã quay đầu lại dặn.

“Anh đi cẩn thận!”. Tôi nhìn theo anh ấy, tới lúc chiếc xe đi xa hẳn mới vào nhà.

“Tình cảm quá nhỉ?”. A Mông dựa người vào cửa, nhìn tôi.

“Biến đi!”. Tôi lườm.

“Anh đến đâu rồi?”. Tôi thấy bồn chồn, liền gọi điện thoại cho Cố Đại Hải.

“Anh sắp tới nơi rồi, em vẫn chưa ngủ hả?”

“Anh thử nghe tiếng ngáy của A Mông mà xem!”. Tôi dí điện thoại vào mồm A Mông.

“Mẹ ơi, đây là A Mông hay là Lý Triển Bằng thế?”. Cố Đại Hải giật mình.

“Lý Triển Bằng cái gì chứ? Ngày trước, A Mông toàn bị gọi là cái bê lò rền đấy!”

Cố Đại Hải còn nói chuyện với tôi một lúc rồi mới chịu cúp máy.

“Ngủ đi, sáng mai anh sẽ tới. Ngủ ngon nhé!”

“Á!”. Nửa đêm, tôi sợ hãi bật dậy làm A Mông cũng dậy theo. Đang nằm cuộn trong lòng tôi ngủ, Đu Đu nhảy ngay xuống đất.

“Cậu sao thế?”. A Mông nhìn tôi.

“Phù... Sợ quá! Sợ chết mất!”. Tôi vỗ ngực.

“Cậu không sao chứ?”. A Mông giúp tôi lau mồ hôi.

“Không sao, mình mơ thấy Cố Đại Hải gặp chuyện. Giấc mơ ngược lại với hiện thực, đúng không cậu?”. Tôi kéo áo A Mông.

“Đúng đúng, là ngược lại, ngược lại. Không sao đâu, không sao đâu!”. A Mông vỗ về tôi.

Suy đi tính lại, cuối cùng tôi vẫn quyết định gọi điện thoại cho Cố Đại Hải. Chuông reo một lúc, anh ấy mới nhấc máy.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Anh... anh đang ở bên ngoài, giờ vẫn chưa về được”. Cố Đại Hải ngập ngừng.

“Sao thế?”. Tôi cảm thấy như anh ấy có điều gì đó không thể nói với tôi.

“Không sao, anh không sao mà. Em cẩn thận đấy...”. Tiếng anh ấy bị đứt quãng, sau đó điện thoại ngắt luôn.

“Không có chuyện gì chứ?”. Tôi nhìn A Mông.

“Có lẽ tại tín hiệu không tốt thôi, cậu đừng lo”. A Mông há miệng ra ngáp rồi ngủ tiếp.

“Tít tít...”. Tiếng chuông báo tin nhắn của tôi vang lên.

“Anh không sao, tại tín hiệu không tốt thôi, em ngủ đi nhé!”. Cố Đại Hải nhắn tin cho tôi.

“Anh cũng ngủ sớm đi, không nhìn thấy anh, em hơi sợ”. Tôi nhắn lại, nhưng Cố Đại Hải không trả lời tin nhắn của tôi. Tôi ôm điện thoại, ngủ thiếp đi.

35.

Sáng hôm sau, Thẩm Lăng dẫn Cố Tiểu Khê tới thăm tôi.

“Em không sao chứ?”

“Sao là sao? Hai người đến đúng lúc thật, mọi người đến đông đủ rồi, định mở hội hả?”. Tôi dẫn họ vào phòng khách, tất cả bạn bè của tôi đang ngồi ở đó, thậm chí Triệu Bồi và Ngụy Tử Lộ cũng tới.

“Trùng hợp quá!”. Cố Tiểu Khê cười nhạt.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”. Tôi vội hỏi.

“Cậu điên à?”. A Mông đá tôi.

“Không sao thật không?”. Tôi nhìn Ngụy Tử Lộ, trong số những người ở đây, chỉ có anh ấy là không biết nói dối. Ánh mắt của mọi người đều hướng vào Ngụy Tử Lộ.

“Không, không có chuyện gì cả!”. Anh ấy lắc đầu quảy quảy.

“Mọi người đừng gạt mình, không ai lừa được mình đâu!”. Tôi giận dữ chỉ vào mặt họ.

“Ai mà lừa được cậu chứ?”. Lâm Sở mím môi lại nói.

“Thật không?”

“Cậu nhạy cảm quá rồi đấy!”. Trần Lộ ôm tôi. “Người ta bảo chỉ có người mang thai mới hay nhạy cảm thôi.”

“Tốt nhất là đừng giấu mình chuyện gì!”. Tôi nhìn mọi người rồi qua sang Cố Tiểu Khê. “Anh trai em đâu? Sáng nay, lúc ra khỏi nhà, anh ấy quên mang theo điện thoại.”

Tôi nói xong, mặt A Mông liền biến sắc, cô ấy định mở miệng ra nói nhưng bị tôi lờ mắt chặn lại.

“Sáng nay, anh trai em vẫn ở đây à?”. Quả nhiên Cố Tiểu Khê đã mắc bẫy.

“Cố Đại Hải làm sao rồi?”. Tôi nhìn Cố Tiểu Khê.

“Anh ấy... anh ấy không sao”. Cố Tiểu Khê cúi đầu.

“Thôi đi! Các cậu còn định lừa mình sao? Mình chỉ hỏi thử xem sao thôi, chứ anh ấy rời khỏi đâu từ tối hôm qua rồi”. Tôi đứng bật dậy. “Nói đi chứ!”

“Bọn anh không tìm thấy anh ấy”. Lý Triển Bằng hạ giọng.

“Từ tối hôm qua đến giờ, không ai liên lạc được với anh ấy cả”. Dương Siêu nói thêm.

“Tối qua, lúc gọi cho anh ấy, mình đã cảm thấy có gì đó không bình thường rồi. Tóm lại là làm sao hả?”

“Tối qua, anh gọi điện thoại cho Cố Đại Hải để hỏi cậu ấy xem bọn em chuyển nhà thế nào rồi...”. Thẩm Lăng nhìn tôi rồi từ từ kể lại mọi chuyện.

36.

“A lô!”

“Cố Đại Hải à, Thẩm Lăng đây”. Thẩm Lăng nhìn đồng hồ.

“Ồ, sao thế?”

“Không có gì, hôm nay hai đứa chuyển nhà à? Ổn thỏa cả chứ?”. Thẩm Lăng dựa người vào lan can nói chuyện.

“Mọi chuyện ổn cả. Chỗ đó rất được, lại gần nhà A Mông, có chuyện gì cũng dễ xoay sở... Á!”. Điện thoại vọng ra tiếng hét của Cố Đại Hải rồi im bật.

“Sao thế? Cố Đại Hải? Cậu không sao chứ?”. Thẩm Lăng lo lắng không yên.

“Không sao, em không sao”. Năm phút sau, giọng Cố Đại Hải mới vang lên.

“Cậu làm mình sợ quá, đang lái xe hả?”. Tim Thẩm Lăng khó khăn lắm mới đập bình thường trở lại.

“Thẩm Lăng”. Cố Đại Hải bỗng nhiên nói rất nhẹ nhàng. “Bảo với Tiểu Ngư là em vẫn ổn, đừng tìm em, đừng ra ngoài!”. Anh ấy nói một câu chẳng ăn nhập gì với cuộc trò chuyện vừa xong rồi tắt máy, Thẩm Lăng gọi lại mấy lần nhưng đều không liên lạc được.

“Bọn anh đã báo cảnh sát rồi”. Thẩm Lăng trấn an tôi.

“Là anh ta, chắc chắn là anh ta! Các người phải đi tìm hắn chứ!”. Tôi nắm chặt lấy vạt áo Thẩm Lăng, nhìn tất cả mọi người.

“Cảnh sát đã điều tra rồi nhưng anh ta có chứng cứ ngoại phạm”. Cố Tiểu Khê ôm tôi. “Chị đừng lo, không sao đâu!”

“Chắc chắn là hắn đấy, nếu không, Cố Đại Hải đã không bảo mình là không được ra ngoài!”. Tôi kéo áo từng người, nói với họ.

“Cậu bình tĩnh đã! Không có chuyện gì đâu”. A Mông cũng ôm tôi.

“Cậu bảo mình phải bình tĩnh thế nào đây?”. Tôi đẩy cô ấy ra.

Bốp! Nhận cái tát như trời giáng của Lâm Sở, tôi mới tỉnh ra. “Cậu cứ thế này thì bảo bọn mình phải làm thế nào hả?”. Lâm Sở mắng. Tôi ngã người xuống ghế, chẳng biết phải nói gì nữa.

“Cậu nghe này, tất cả mọi người đều là bạn tốt của cậu. Chúng ta sống chết có nhau, bọn mình không bao giờ giương mắt nhìn cậu đau khổ cả, hãy tin bọn mình!”. Lâm Sở nắm chặt vai tôi.

“Lâm Sở...”. Tôi òa khóc, ôm chầm lấy cô ấy.

15. Chương 15: End

“Chào chị, chúng tôi là người ở sở cảnh sát...”. Lúc nhận điện thoại, tay tôi bất giác run rẩy, không sao kìm lại được.

“Chúng tôi đã bước đầu tìm ra nghi phạm của vụ án chị gặp phải khi ở Nhật Bản, đó là vợ cũ của anh trai chị, An Nguyệt”. Một người nói với tôi khi chúng tôi tới sở cảnh sát. Giờ ai còn tâm trạng mà nghe chuyện An Nguyệt cơ chứ? Cố Đại Hải mới là người tôi đang lo lắng cơ mà.

“Vậy đã bắt được chị ta chưa?”. Lâm Sở hỏi.

“Vẫn chưa. Chúng tôi gọi chị Thẩm Ngư đến đây còn vì một chuyện nữa. Chị không có ấn tượng gì về vụ tai nạn cách đây mấy năm sao?”

“Tôi chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ thôi, nhưng hình như đó là một người phụ nữ, còn những thứ khác thì tôi không nhớ được.”

“Chúng tôi tìm được một bức ảnh về vụ tai nạn đó nhưng nó khá mờ, không biết chị có thể nhận ra được hung thủ không”. Viên cảnh sát đưa cho tôi một bức ảnh. “Còn nữa, hi vọng cô Lâm Sở đây có thể giúp chúng tôi phục chế lại bức ảnh này. Chúng tôi đã nghe danh cô từ lâu.”

“Được thôi”. Lâm Sở cầm lấy bức ảnh từ tay tôi.

“Chúng tôi đang cố gắng tìm chồng chị, có bất cứ tin gì, chúng tôi sẽ báo cho chị ngay”. Viên cảnh sát nói rồi tiễn tôi và Lâm Sở ra cửa.

“Tôi cầu xin các anh, nhất định phải tìm thấy anh ấy. Các anh hãy đi hỏi An Hoa Thiên, tôi nghĩ chắc chắn anh ta biết, chắc chắn biết đấy”. Tôi nắm chặt tay anh cảnh sát.

Điện thoại của tôi đổ chuông, tôi vội vàng mở máy ra nghe, nhưng lại là mẹ chồng tôi gọi tới.

“Tiểu Ngư à!”

“Mẹ...”. Không kìm được, tôi bật khóc nức nở, nước mắt rơi lã chã.

“Con ngoan, đừng khóc nữa! Đừng lo lắng, bố mẹ tin là Đại Hải sẽ không sao đâu”. Mẹ Cố Đại Hải an ủi tôi. “Con à, về ở với bố mẹ đi, giờ con ở đó cũng không an toàn.”

“Không, con không đi được, con đã làm liên lụy tới Đại Hải rồi, con không thể...”. Tôi nhất quyết từ chối.

“Không sao, con tới đây đi! Nhìn thấy con, bố mẹ mới đỡ thấp thỏm lo lắng”. Mẹ Cố Đại Hải vừa khóc vừa nói.

2.

“Em để chị ra ngoài đi! Chỉ cần chị ra mặt, An Hoa Thiên chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Không được! Giờ không có chứng cứ nào chứng tỏ An Hoa Thiên đang giam giữ anh trai em. Nếu anh ấy về nhà mà không nhìn thấy chị thì bọn em không gánh nổi trách nhiệm đâu”. Cố Tiểu Khê một mực lắc đầu.

Đã ba giờ sáng rồi mà tôi vẫn chưa thể ngủ nổi, chỉ biết đi đi lại lại trong phòng. Đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Tôi vội lao tới nghe máy. Để tránh Hoa Thiên gọi đến, tôi đã thay số di động, không ai biết số này ngoài Cố Đại Hải.

“A lô, Cố Đại Hải à?”

“Không ngờ phải không?”. Đầu kia phát ra giọng nói của Hoa Thiên.

“Anh đã làm gì Cố Đại Hải hả?”. Tôi gần như hét lên.

“Anh rất nhớ em, tại sao không tới tìm anh?”. Giọng anh ta rất bình tĩnh, bình tĩnh đến rợn người.

“Đừng hại anh ấy! Tôi sẽ đi tìm anh, đi tìm ngay bây giờ”. Tôi mặc vội áo khoác.

“Em vội gì chứ? Người nhà hẳn đồng ý cho em ra ngoài muộn thế này sao?”. Hoa Thiên cười.

“Vậy anh muốn gì?”. Tôi chỉ muốn chui qua điện thoại, sang bên đó ngay lập tức.

“Sáng mai, anh đợi em ở công viên”. Nói xong, hắn cúp máy.

Sáng sớm, tôi bảo Cố Tiểu Khê đưa tôi ra công viên, nó thấy nên để tôi đi dạo cho dễ chịu nên không phản đối gì.

“Chị dâu, chị đợi ở đây nhé! Em đi mua cho chị chai nước.”

Thấy Cố Tiểu Khê đi xa rồi, tôi lập tức gọi cho Hoa Thiên. “Anh đang ở đâu?”

“Em thông minh thật đấy!”. Giọng Hoa Thiên sang sảng.

“Đừng có nhiều lời! Anh đang ở đâu?”. Tôi chỉ muốn đập vỡ cái điện thoại.

“Ra cổng sau của công viên, em sẽ thấy một chiếc xe ô tô đậu ở đó”. Hoa Thiên nói rồi ngắt máy.

Mở cửa xe, tôi thấy Hoa Thiên đang đeo kính đen ngồi bên trong. “Cố Đại Hải đâu?”

“Vứt điện thoại ra ngoài đi!”. Lúc tôi đang đóng cửa, Hoa Thiên bảo.

“Được”. Tôi nghe theo, nhưng hắn không biết tôi đã tháo sim ra từ trước.

“Em ngoan quá!”. Hoa Thiên vuốt má tôi.

“Cố Đại Hải ở đâu?”

“Im ngay cho anh!”. Hoa Thiên tát tôi. “Anh không muốn nghe thấy cái tên đó! Yên lặng đi!”

3.

“Đúng thế, em đã đặt hai vé máy bay đi Nhật rồi”. Hoa Thiên vừa lau tóc vừa nói chuyện qua điện thoại với An Nguyệt. Hắn không mặc áo, vết sẹo ở bụng sau lần bị An Nguyệt đâm ở Nhật Bản hiện ra rất rõ. Chính vì vết sẹo đó mà tôi đã phạm sai lầm. Nếu biết trước sự tình sẽ thế này thì tôi thà nhận nhát dao đó còn hơn.

“Chị ta không chạy nổi đâu, cảnh sát đã nghi ngờ vụ án ở Nhật là do chị ta làm rồi”. Tôi nhìn Hoa Thiên.

“Thế thì sao chứ? Bọn họ không có bằng chứng”. Hoa Thiên cười rồi ngồi sát vào tôi, đưa tay vuốt tóc tôi.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”. Tôi tức giận nhìn anh ta, anh ta còn hôn lên tay tôi nữa.

“Muốn em lấy anh. Em nợ anh nhiều như thế thì phải lấy anh chứ”. Hoa Thiên giữ chặt tôi rồi hôn tới tấp làm tôi không thể cự quấy được.

“Anh làm gì thế hả?”. Tôi cắn vào môi Hoa Thiên rồi cố hết sức đẩy anh ta ra.

“Em không rời khỏi anh được đâu!”. Trong mắt anh ta hằn lên ánh nhìn giận dữ, tôi biết anh ta rất hận tôi.

“Vậy thì tốt nhất anh hãy để cho tôi được yên, nếu không, thứ anh còn có chỉ là một xác chết mà thôi”. Tôi không chống cự nữa, nhắm chặt mắt lại.

“Được lắm, coi như là em giỏi!”. Anh ta đã chịu dừng lại. “Hãy theo anh về Nhật Bản, khi đó, anh sẽ thả Cố Đại Hải ra.”

“Tôi có tin anh được không?”. Tay tôi run run nắm lấy áo, không dám nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra.

“Em chẳng có sự lựa chọn nào cả. Hoặc là theo anh, hoặc là ở đây đợi xác Cố Đại Hải”. Nói xong, Hoa Thiên bỏ ra ngoài.

4.

Lúc ánh mặt trời chiếu vào mặt, tôi mới biết mình đã ngủ thiếp từ lúc nào, bên cạnh vẫn còn vỏ chai nước mà Hoa Thiên đưa cho tối hôm qua, khi đó, anh ta bắt tôi phải uống hết.

Anh đã bỏ thuốc an thần vào trong nước, em nghỉ ngơi đi!

Một tờ giấy bay xuống.

“Đồ khốn nạn!”. Tôi nhặt nó lên rồi xé vụn ra. Tác dụng của thuốc làm tôi chưa tỉnh táo hẳn, suýt nữa thì ngã khỏi giường. Tôi chống tay xuống, bỗng phát hiện di động của Hoa Thiên đang ở đó, chắc là hắn đã làm rơi lúc định giở trò với tôi.

“May quá!”. Tôi lấy sim điện thoại ở dưới đệm lên rồi lắp vào máy của Hoa Thiên. Điện thoại vừa bật đã có hơn chục tin nhắn gửi tới.

“Trả lời điện thoại đi!”. Tôi thì thầm. “Nghe điện thoại đi mà!”. Tôi vừa gọi cho Lâm Sở vừa lo lắng nhìn ra ngoài cửa, chỉ sợ đúng lúc này, Hoa Thiên lại về.

“Cuối cùng cậu cũng nghe máy rồi!”. Giọng Lâm Sở gấp gáp. “Cậu đang ở đâu thế?”

“Là Hoa Thiên, Hoa Thiên đang giữ Cố Đại Hải”. Tôi vội nói.

“Cậu phải tránh xa Hoa Thiên ra! Mình đã phục chế lại bức ảnh mà cảnh sát đưa rồi, người ngồi trong xe khi đó chính là...” Đang nói, bỗng nhiên Lâm Sở im bặt.

“Lâm Sở! Cậu sao rồi? Lâm Sở!”. Tôi hét to, không quan tâm mình đang ở trong tình thế nào nữa.

“Đúng là anh không nên đánh giá thấp em”. Giọng Hoa Thiên vang lên trong điện thoại.

“Anh đã làm gì Lâm Sở hả?”. Chưa bao giờ tôi thấy sợ như lúc này. “An Hoa Thiên! Tôi sẽ giết anh!”

“Em sẽ gặp cô ta ngay thôi”. Anh ta nói rồi lạnh lùng cúp máy.

“Buông tao ra!”. Lâm Sở giãy giụa, đầu cô ấy bê bết máu. Hoa Thiên quăng Lâm Sở xuống sàn rồi trối tôi vào ghế.

“Em chẳng biết nghe lời gì cả”. Hắn giật mạnh tóc tôi.

“Á! Anh là thằng điên!”. Tôi giận dữ nhìn hấn ta.

“Anh điên từ lâu rồi, điên từ lúc biết tin em mang thai đứa nghiệt chủng đó cơ!”. Hoa Thiên nắm đầu tôi đập mạnh xuống bàn.

“Tha cho Lâm Sở đi! Cô ấy không liên quan gì tới chuyện này”. Lâm Sở đang nằm bất tỉnh bên cạnh tôi.

“Không được! Cô ấy biết quá nhiều chuyện”. Hoa Thiên không nhìn tôi.

“Là An Nguyệt đâm tôi đúng không?”. Tôi nhớ lại chuyện Lâm Sở nói khi nãy.

“Cả anh nữa”. Hoa Thiên lạnh lùng nói. “Khi đó, anh cũng ngồi trên xe.”

“Khi đó, anh...”. Tôi không dám tin vào tai mình. Tại sao Hoa Thiên lại làm thế với tôi cơ chứ?

“Anh không cố ý đâu, em biết mà, làm sao anhỡ nhìn em chết được?”. Hoa Thiên nâng cằm tôi lên.

“Anh không còn là người nữa rồi. Anh độc ác hơn lũ quỷ gấp trăm nghìn lần.”

Đúng lúc đó, Lâm Sở từ từ tỉnh lại. “Đây là...”

“Cô biết quá nhiều chuyện rồi”. Hoa Thiên cầm con dao gọt hoa quả trên bàn lên.

“Dừng lại ngay!”. Tôi sợ hãi nhìn anh ta.

“Hoa Thiên, mày không thoát tội được đâu”. Lâm Sở bình tĩnh nhìn con dao trong tay Hoa Thiên.

“An Hoa Thiên, nếu anh dám làm hại Lâm Sở, tôi sẽ chết ngay trước mặt anh đấy!”. Tôi cố lay cái ghế để nó đổ xuống đất.

“Em dám sao?”. Hoa Thiên quay sang nhìn tôi.

“Hừ, anh đã bao giờ nghe chuyện cắn lưỡi tự tử chưa?”. Tôi cười nhạt.

“Cái gì?”. Hấn ngừng lại.

“Có muốn xem thử không?”. Tôi lè lưỡi ra.

“Dừng!”. Hoa Thiên vội buông dao xuống, lao tới ngăn tôi lại.

“Hoặc là tôi chết cùng Lâm Sở, hoặc là anh thả cô ấy ra”. Tôi lạnh lùng nói.

“Có vẻ như em đã học được cách uy hiếp anh rồi”. Hoa Thiên nhét vải vào miệng tôi rồi đi ra ngoài.

5.

“Em xem, anh đã nấu món cơm rang trứng khoái khẩu của em này, anh còn mua loại hương liệu mà em thích nhất, anh phải đi khắp nơi mới tìm được nó đấy”. Hoa Thiên vừa nói vừa bưng bát cơm vào, rút miếng vải trong miệng tôi ra.

“Thả Lâm Sở ra!”. Tôi nói.

“Em ngoan ngoãn ăn cơm đi! Ngày mai chúng ta lên máy bay rồi!”. Hoa Thiên thổi cơm cho nguội rồi đút cho tôi.

“Không thích sao? Nhưng anh sẽ không làm món khác đâu, đừng có kén cá chọn canh như thế!”. Anh ta đặt bát cơm xuống. “Hay em ăn táo nhé? Nếu không, em sẽ bị đói đấy!”

“Anh không nghe tôi nói hả?”. Tôi nhìn anh ta.

“Em có biết anh vừa bảo gì không? Ngày-mai-chúng-ta-sẽ-bay-về-Nhật!”. Anh ta cầm con dao lên.

“Thả cô ấy ra đi! Tôi sẽ đi với anh”. Tôi quay về phía Lâm Sở, cô ấy vẫn chưa tỉnh.

“Lâm Sở không sao đâu, anh đã xem rồi, cô ta chỉ bị mất máu thôi”. Hoa Thiên nhìn tôi. “Ngày mai, sau khi chúng ta lên máy bay, anh sẽ gửi tin nhắn thông báo nơi Cố Đại Hải đang ở và chỗ này.”

“Anh chắc chắn chứ?”

“Em buộc phải tin anh thôi, không đúng sao?”. Hoa Thiên nhét miếng táo vào miệng tôi. Tôi đành cắn một miếng.

“Em ngoan quá!”. Anh ta vỗ nhẹ lên má tôi rồi cắt thêm một miếng táo nữa.

“Uống cái này đi!”. Anh ta đưa một cốc sinh tố cho tôi. “Hơi đắng đấy, nhưng anh không làm thế này thì em lại không chịu ngoan ngoãn uống thuốc ngủ.”

“Không!”. Tôi lắc đầu quầy quậy nhưng lại bị Hoa Thiên vạch miệng ra, ép uống bằng hết.

“Em lại không nghe lời rồi, đúng là chẳng biết điều gì cả”. Giọng Hoa Thiên dường như càng lúc càng nhỏ dần. “Ngủ ngoan em nhé! Đợi khi chúng ta lên máy bay, mọi chuyện sẽ tốt đẹp như xưa.”

6.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đã ở sân bay, Hoa Thiên đang ngồi bên cạnh, một bên là đồng hành lý.

“Em tỉnh rồi hả?”. Hoa Thiên bỏ tờ báo trên tay xuống, quay sang hỏi tôi.

“Sao chúng ta vẫn chưa đi?”

“Bọn an ninh hơi phiền phức, yêu cầu em phải tỉnh táo mới được phép xuất cảnh”. Anh ta nhìn tôi. “Em đừng giở trò gì đấy!”

“Anh nghĩ là tôi sẽ không giở trò sao?”

“Hừ, anh biết là em sẽ không ngoan mà”. Hoa Thiên cầm một vật lên. “Đây là thiết bị kích hoạt, anh đã để hai quả bom ở chỗ Lâm Sở và Cố Đại Hải, nếu em không nghe lời, anh chỉ cần ấn nhẹ một cái thôi, thế là bọn họ sẽ tan thành mây khói.”

“Sang được Nhật thì sao chứ? Sớm muộn gì anh cũng bị bắt thôi”. Tôi nhìn chăm chăm vào vật trên tay anh ta.

“Không ai có thể tìm được em hết! Đợi đến lúc bọn họ phát hiện ra chân tướng sự việc thì chúng ta đã ở một làng quê nào đó bên Nhật rồi”. Anh ta cười đắc ý rồi kéo tôi đứng lên. “Đi thôi, sắp phải lên máy bay rồi!”

“Anh đang làm tôi đau đấy”. Tôi muốn hất ta buông tay ra.

“Ngoan ngoãn đi!”. Hoa Thiên hạ giọng.

“Cô không sao chứ?”. Một nhân viên bảo vệ của sân bay đi lại phía chúng tôi, chắc vẽ mặt đau khổ của tôi đã làm anh ta chú ý.

“Tôi không sao”. Tôi cười cười.

“Suýt thì quên mất”. Hoa Thiên gỡ chiếc kính đen đang đeo, đưa cho tôi. “Em đeo vào đi!”

“Xin cáo lỗi, do nguyên nhân thời tiết mà chuyến bay tới Nhật Bản phải lùi thời gian khởi hành lại, mong quý khách hết sức thông cảm...”. Từ loa vang lên tiếng thông báo.

“Ha ha ha!”. Tôi bật cười.

“Em cười cái gì?”. Hoa Thiên nắm chặt tay tôi.

“Đúng là người tính không bằng trời tính nhỉ?”. Tôi nhìn Hoa Thiên.

“Câm miệng!”. Tay tôi bị hất siết đến đau nhói.

7.

“Anh có bật lửa chứ?”. Một người đàn ông đột ngột đứng chặn trước mặt Hoa Thiên và hỏi.

“Không!”. Hoa Thiên thô bạo đẩy anh ta ra. Khi chúng tôi đi qua, người đó nhanh chóng nhét một tờ giấy nhỏ vào tay tôi.

“Em muốn đi vệ sinh!”. Tôi bảo Hoa Thiên.

“Đợi đi! Chờ máy bay cất cánh đã!”. Hoa Thiên không chịu rời tôi nửa bước.

“Anh sợ cái gì thế? Bọn họ vẫn nằm trong tay anh, tôi có thể giữ trò gì chứ?”

“Được! Vậy anh đợi em bên ngoài”. Hoa Thiên buông tay tôi ra.

“Đi thôi!”. Hoa Thiên đợi tôi ngoài cửa, vừa thấy tôi ra liền xông ngay tới, kéo tôi đi. Tôi chỉ liếc anh ta một cái rồi lẳng lặng đi theo.

“1, 2, 3”. Tôi đếm thầm trong đầu, chuẩn bị tư thế sẵn sàng. “Á!”. Bất thần, tôi ngồi thụp xuống đất, hét to.

“Em sao thế?”. Hoa Thiên hoảng hồn. Trong chốc lát, những cảnh sát cải trang thành hành khách ở quanh đó lập tức bao vây lấy Hoa Thiên. Một tiếng súng vang lên, Hoa Thiên bắn bị thương một người rồi kéo tôi đứng dậy.

“Dừng tay!”. Thảm Lãng lao đến, quát lớn.

“Dừng qua đây!”. Hoa Thiên nắm chặt cổ áo tôi.

“Rốt cuộc mày muốn gì hả?”. A Mông cũng chạy tới, vừa khóc vừa nói.

“Muốn tôi cùng chết với anh sao?”. Tôi quay đầu lại, nhìn Hoa Thiên.

“Nếu anh không thể rời khỏi đây thì có lẽ đó là một ý kiến hay đấy”. Hoa Thiên kề sát tai tôi, nói.

“An Hoa Thiên, anh có biết tại sao bây giờ tôi chẳng có vẻ gì là sợ hãi không?”. Tôi cười.

“Cái gì?”

“Bọn họ có thể tìm đến đây thì chứng tỏ Lâm Sở và Cố Đại Hải đã được tìm thấy rồi”. Tôi bình thản nói. Tôi có thể cảm nhận được trái tim Hoa Thiên đang đập mạnh.

“Em đừng ngây thơ quá như thế! Họ sẽ không bao giờ tìm được hai người kia đâu”. Hoa Thiên trợn mắt nhìn tôi.

“Nếu phải xuống địa ngục, anh nghĩ tôi sẽ theo anh sao?”. Tôi khẽ bảo.

“Em nói gì?”. Bàn tay Hoa Thiên bỗng nói lỏng ra.

“Tôi nói là anh sẽ phải xuống địa ngục, còn tôi sẽ lên thiên đàng cùng Cố Đại Hải”. Tôi chọc mạnh vào bụng anh ta rồi chạy vụt đi.

Khi đang lao về phía trước, tôi nghe thấy một tiếng súng vang lên. Tôi quay lại nhìn Hoa Thiên, có cảm giác như mình đang chạy trên mây...

“Anh thua rồi. Thực ra, tôi chẳng biết Cố Đại Hải còn sống hay không”. Tôi mỉm cười. Hoa Thiên đang sững sờ đứng ở đó, để mặc cho cảnh sát lao tới, giật khẩu súng khỏi tay anh ta...

8.

“Á! Mẹ ơi! Không dễ nữa đâu!”. Trong phòng hộ sinh vang lên một tiếng kêu rất đáng sợ.

“Làm thế nào bây giờ?”. Dương Siêu lo lắng, nhấp nháy nhấp nhồm ngoài cửa.

“Làm gì được chứ? Cứ đợi thôi!”. Lý Triển Bằng gác hai chân lên nhau.

“Im đi! Anh tưởng lúc đẻ, em không đau chấy?”. A Mông tát cho Lý Triển Bằng một cái. Đạo này, A Mông béo lên nhiều, đứa bé trong bụng cô ấy gần được sáu tháng rồi.

“Ôi ôi... Em đánh chết anh cũng được, nhưng phải nghĩ đến Tiểu Dao Dao của chúng ta chứ!”. Lý Triển Bằng van vãn. Đứa bé này ra đời sẽ mang đến cho Triển Bằng hai niềm vui: thứ nhất là Lý Mông có thể cứu được, thứ hai là anh ấy lại được làm bố. A Mông cứ luôn miệng gọi đứa bé này là “Thuốc Thuốc” vì cô ấy coi nó như thứ thuốc chữa bệnh cho Lý Mông, nhưng Lý Triển Bằng bảo cho dù có là “thuốc”[1] thì cũng không thể gọi nó như vậy được, thế nên anh ấy quyết định nếu là con gái thì sẽ gọi là “Dao Dao”, nếu là con trai sẽ đặt là “Nghieu Nghieu”.

[1] Từ “thuốc” trong tiếng Trung có âm đọc giống với từ “Dao” và từ “Nghieu”.

“Sinh rồi! Con gái!”. Cô y tá thò đầu ra nói.

“Vạn tuế!”. Dương Siêu nhảy căng lên.

“Vạn tuế! Con trai tôi có vợ rồi!”. A Mông cũng nhảy căng lên.

“Bà cố tổ của tôi ơi!”. Thấy vợ như thế, Lý Triển Bằng lo đến phát khóc.

“Con gái cậu xinh thật đấy!”. Lâm Sở xách một giỏ hoa quả tới thăm Trần Lộ, khen lấy khen để.

“Tất nhiên, con gái mình mà! Bây giờ các cậu phải nịnh mình, nếu không sau này, cậu chàng nào bén mảng tới là mình vác gậy đuổi đi hết”. Trần Lộ ngồi dựa vào đầu giường, cười sung sướng.

“Ôm tí nào!”. Lâm Sở đón lấy đứa bé từ tay Bobo.

“Ôi, đáng yêu quá!”. A Mông cười tí mắt.

“Đi mau! Đừng làm con bé sợ!”. Lâm Sở vội bảo.

“Mấy tháng nữa tớ sẽ bắt nó về nuôi!”. A Mông hậm hực.

“Mọi người nghĩ xem nên đặt tên con gái tôi là gì đi!”. Dương Siêu bảo.

“Lâm Niệm Ngư”. Lâm Sở ôm lấy đứa bé rồi hôn vào má nó.

“Tên hay!”. Lý Triển Bằng vỗ đùi bảo.

“Đúng, cái tên đó chỉ hợp với họ Lâm thôi, gọi là Dương Niệm Ngư chẳng hay tí nào”. Trần Lộ cười.

“Hê hê hê!”. Lâm Sở cao hứng, vỗ vỗ đứa nhỏ.

9.

Thẩm Lăng bước trên thảm đỏ trong tiếng vỗ tay của mọi người. Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp để kết hôn. Lý Mông đi theo sau. Thằng bé mặt mày nghiêm trang, lại còn diện một bộ vest hàng hiệu nữa.

“Đứa bé đáng yêu quá!”

“Chỉ muốn hôn một cái thôi”. Mọi người đều có vẻ thích Lý Mông.

“Lúc nào mới được ăn đây?”. A Mông ngả rạp xuống bàn, đã sắp qua giờ lành rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả.

“Chẳng phải là mọi người vẫn chưa tới đủ sao?”. Lý Triển Bằng vừa nghịch điện thoại vừa bảo.

“Anh đang nhắn tin với gái hả?”. A Mông trợn mắt nhìn chồng.

“Trời đất, anh đang chơi trò chơi mà!”. Lý Triển Bằng vội đưa điện thoại cho A Mông kiểm tra.

“Trông họ hạnh phúc quá!”. Bobo nói với Lâm Sở.

“Anh cũng sẽ cho em một đám cưới, chúng ta đi đăng ký ở nước ngoài là được”. Lâm Sở ôm chặt bạn gái mình rồi tranh thủ không khí buổi lễ để cầu hôn. “Em đồng ý lấy anh chứ?”

“Em đồng ý”. Bobo cũng ôm lấy Lâm Sở, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói. “Cả đời này quyết không hối hận.”

“Anh cũng thế, cả đời không hối hận”. Lâm Sở gục đầu vào vai bạn gái.

“Ngoan nào, con có thích không?”. Dương Siêu đang bận ôm con gái trong khi Trần Lộ mãi mê đánh mặt chược với mọi người.

“Anh đừng làm con khóc nữa! Để em chơi một lúc không được hả?”. Trần Lộ lườm chồng.

“Anh không dỗ được”. Mặt Dương Siêu đầy mồ hôi.

“Cậu phải ôm thế này này!”. Lý Triển Bằng bế con Dương Siêu một cách chuyên nghiệp.

“Đáng nể thật!”. Dương Siêu trầm trồ.

“Tất nhiên, cái này phải luyện. Đợi khi nào nó tự ngồi được thì mình khỏi phải bế nữa”. Lý Triển Bằng dương dương tự đắc.

“Tới đây, tới đây!”. Một lát sau, Cố Tiểu Khê ôm váy chạy tới, suýt vấp ngã vì giẫm phải váy.

“Dẹp nào! Dẹp nào!”. Trần Lộ vợ đồng bài lại.

“Bây giờ, hôn lễ của anh Cố Tiểu Khê và chị Thẩm Lăng chính thức bắt đầu...”. Cậu MC đợi lâu quá nên đọc ngược cả tên của cô dâu, chú rể.

“Và xin kính mời người làm chứng cho hôn lễ ngày hôm nay, anh Cố Đại Hải!”. Cậu MC giơ tay sang một bên, ánh đèn lập tức rọi vào Cố Đại Hải.

“Cảm ơn mọi người đã tới dự hôn lễ của em gái tôi...”. Cố Đại Hải vừa nói vừa toát mồ hôi hột, phải vớ một cái giấy ăn để lau, không ngờ vụn giấy dính luôn trên mặt.

“Ha ha...”. Một trận cười như pháo rang nổ ra dưới khán phòng.

“Hi hi...”. Cố Đại Hải không hiểu có chuyện gì, chỉ biết cười theo. “Thực ra mối nhân duyên này do tôi và một người phụ nữ nữa chứng kiến, nhưng mà...”

“Anh lại quên lời rồi hả?”. Tôi vội lao lên sân khấu. “Đồ ngốc, chẳng phải em đã bảo anh đợi em à?”. Tôi lườm anh ấy rồi quay ra phát biểu. “Tôi thực sự rất vui, Thẩm Lăng và Cố Tiểu Khê đã vượt qua rất nhiều sóng gió để đến được với nhau...”

10.

“Tiểu Niệm Ngư, đợi bác với”. Cố Đại Hải vừa đuổi theo đứa con gái nuôi của Lâm Sở vừa gọi lớn. Anh rất thích đứa bé này, thích từ vẻ ngoài đến tên gọi.

“Cậu đúng là...! Làm như mình chết rồi không bằng, cái gì mà “Niệm Ngư” chứ!”. Tôi đá Lâm Sở.

“Lắm chuyện! Ai bảo lúc đó cậu nguy kịch như thế, lúc mình đi thăm, cậu còn chưa tỉnh, mình sợ ngộ nhỡ...”. Lâm Sở vừa nhìn tôi vừa thật thà kể.

“Cậu chưa mang vòng hoa đến nên mình phải cảm ơn cậu chắc?”. Tôi cầu cho cô ấy một cái.

“Không cần khách khí!”. Câu trả lời của cô ấy chỉ khiến người ta thấy tức hơn.

“Ôi ôi, đáng yêu quá!”. Tôi bế con Trần Lộ.

“Nó rất hợp để làm con dâu mình đấy!”. A Mông vội nói chen vào.

“Thôi đi! Con gái mình không lấy con trai cậu được, nhỡ sau này, Tiểu Ngư cũng đẻ con trai thì sao?”. Trần Lộ giật đứa bé lại.

“Hoa Thiên thế nào rồi?”. A Mông hỏi tôi.

“Đã khá hơn trước, chỉ không nhớ được mình là ai thôi”. Tôi cười. Vừa nãy, tôi và Cố Đại Hải đi thăm Hoa Thiên nên mới đến buổi tụ tập muộn.

“An Nguyệt! Cô đã bị bắt!”. Phía cảnh sát mang theo lệnh bắt đến chỗ An Nguyệt. Lúc đó, chị ta đang sống ở một ngôi làng nhỏ rất xa, còn mở một cửa hàng bán mì. An Nguyệt bình thần đưa tay vào còng, không nói gì hết.

“So với lúc nhập viện, bây giờ cậu ta đã tốt hơn nhiều rồi đấy”. Bác sĩ nói khi đi cùng tôi và Cố Đại Hải ở hành lang. Chúng tôi dừng lại trước một căn phòng nhỏ.

“Tôi nổ súng đây... nổ súng...”. Hai tay của Hoa Thiên bị buộc về phía sau, miệng lầm nhảm nói một mình.

“Tôi có thể vào thăm không?”. Tôi nhìn ông bác sĩ.

“Tiểu Ngư à...”. Cố Đại Hải kéo tay tôi.

“Không sao đâu anh”. Tôi bảo Cố Đại Hải.

“Hoa Thiên!”. Tôi đi tới trước mặt anh ấy, đưa tay nâng mặt Hoa Thiên lên.

“Hi hi... cuối cùng chúng ta cũng về rồi, đúng không?”. Anh ấy giương đôi mắt thất thần lên nhìn tôi.

“Đúng thế, Hoa Thiên, chúng ta về rồi”. Nước mắt tôi trào ra.

“Không! Chị, đừng đâm nữa! Không được đâm! Không được đâm!... Tiểu Ngư của em, chị không được đâm!...”. Hoa Thiên đột nhiên vùng ra khỏi tay tôi rồi quay lại đập đầu liên tiếp vào tường.

“Hoa Thiên! Hoa Thiên! Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!”. Tôi ôm lấy anh ấy.

“Hai người ra ngoài mau! Đừng làm anh ta bị kích động!”. Bác sĩ và y tá chạy vào, một cô y tá đè Hoa Thiên ra để tiêm thuốc, anh ấy vùng vẫy một chút rồi nằm yên.

11.

“An Nguyệt, An Hoa Thiên phạm tội cố ý gây thương tích, nhưng tòa xét thấy bị cáo An Nguyệt biết tội của mình và có thái độ thành khẩn nên phạt An Nguyệt mười lăm năm tù giam, còn An Hoa Thiên do đã được giám định bị tâm thần phân liệt nên tòa xử bị cáo bị giám sát điều trị suốt đời.”

Khi tòa tuyên án, tôi thấy An Nguyệt run run quay về phía chúng tôi rồi cúi gập người, lầm lũi bước đi.

“Cố Đại Hải, em có tin vui muốn báo với anh!”. Từ bệnh viện trở về, tôi vui đến mức chỉ muốn nhảy cẫng lên.

“Chuyện gì thế?”. Lúc tôi gọi điện thoại, hình như Cố Đại Hải đang họp.

“Chúng ta có con rồi!”. Tôi hét lớn, không thèm quan tâm đến việc mình đang ở trên đường, ai thích nhìn thì cứ cho họ nhìn.

“Thật sao? Vạn tuế!”. Cố Đại Hải cũng hét to. “À, xin lỗi! Xin lỗi các vị!... Vợ ơi, anh đang họp, lát nữa đi ăn mừng nhé!”. Anh ấy thì thầm rồi cúp máy.

“A!!!!!!!”. Tôi hét to trước cửa phòng làm việc của Lâm Sở.

“Cậu điên đấy à?”. Cô ấy tức giận mắng tôi.

“Mình có con rồi!”. Tôi không thèm để ý đến cô ấy, tiếp tục hét.

“Tưởng chuyện gì”. Cô ấy nhún vai rồi bỏ đi.

Vốn dĩ Lâm Sở định ra ngoài định cư nhưng bị tôi và A Mông giữ chặt lấy mà khóc lóc một trận long trời lở đất, gần đến ngày cô ấy đi nên xé vé máy bay, vứt cả hành lý, kéo Bobo tới chỗ chúng tôi, chẳng để cô ấy ngủ, tỉ tê kể lể ba ngày ba đêm, cuối cùng Lâm Sở đành phải từ bỏ ý định ấy, chỉ biết suốt ngày than thân trách phận.

“Cậu có mừng ỉnh không hả?”. Tôi nhìn Lâm Sở.

“Được rồi, mình ghen tị đến chết mất”. Cô ấy lườm tôi.

“Mình biết là cậu cũng vui mà, chẳng qua là ngại nên không nói ra thôi”. Tôi cười khì.

“Ôi! Ông trời ơi, xin ông tha cho con đi! Đừng để hai đứa con gái gốc gác ngéch này ám hại con nữa!”

Mặc Lâm Sở nói gì thì nói, cuối cùng tôi vẫn bắt Lâm Sở nói chuyện huyền thuyên với tôi cả đêm khiến cô ấy suýt phát điên.

12.

“Tiểu Ngư à, đừng có chạy lung tung, cẩn thận ngã đấy!”. Đạo này, mẹ chuyển tới nhà tôi ở, theo lời mẹ là “để chăm sóc con gái lúc bụng mang dạ chửa” nhưng theo tôi, thực ra mẹ đang muốn làm phiền tôi đến chết mất.

“Mẹ nói đúng đấy, em đừng ra ngoài nhé!”. Cố Đại Hải vỗ vai tôi. Mấy hôm trước, mẹ anh ấy cũng đến nhưng tôi phải nói hết nước hết cái mới bảo mẹ chồng về được. Nhưng đúng là “tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa”, tôi không ngờ là mẹ Cố Đại Hải vừa đi thì mẹ tôi lại tới.

“Hai người muốn ép con chết hả?”. Tôi rên rỉ.

“Ăn nói linh tinh! Cái gì mà ép chết chứ? Đen đũi lắm!”. Mẹ tôi tát nhẹ vào má con gái.

“Á! Mẹ đánh con sao?”. Tôi níu chặt vạt áo mẹ, làm nũng. Chưa bao giờ tôi và mẹ thân thiết với nhau như vậy.

“Đừng gây chuyện nữa! Đợi sinh xong, con muốn đi đâu thì đi!”.

“Dào ôi... Á, mẹ ơi, con đau bụng!”. Đang nói thì tôi bỗng cảm thấy bụng đau nhói.

“Đừng giả vờ! Đáng ghét!”. Mẹ dí ngón tay vào đầu tôi.

“Không phải... Mẹ ơi, thật... con đau... thật... đấy...”. Mồ hôi tôi vã ra.

“Làm thế nào bây giờ?”. Cố Đại Hải luống ca luống cuống.

“Làm thế nào bây giờ?”. Mẹ cũng lo lắng nhìn tôi.

“Trời ạ! Nhìn con làm gì chứ? Gọi xe cấp cứu đi, gọi mau!”. Mắt tôi sắp lòi cả ra ngoài rồi mà vẫn phải tự cứu mình.

“Đúng đúng, số điện thoại là bao nhiêu nhỉ?”. Cố Đại vừa cầm điện thoại vừa lẩm bẩm.

“112...”. Mẹ tôi vội vàng vợ lấy túi đồ đã chuẩn bị sẵn cho tôi để vào viện.

“Ôi trời ơi! Đây là số điện thoại gọi cấp cứu tai nạn giao thông mà!”. Tôi kêu lên, không sớm thì muộn tôi cũng chết trong tay Cố Đại Hải và mẹ tôi thôi.

“Cứu tôi với!”. Trong phòng đẻ, tôi gào to, vừa hét vừa mắng A Mông. Đồ bạn đểu cáng, chưa bao giờ cô ấy nói với tôi là lúc để lại đau thế này.

“Thế nào rồi?”. A Mông và Trần Lộ cùng chạy vào.

“Cậu là đồ khốn nạn!”. Tôi đánh A Mông, mồ hôi túa ra khắp người.

“Á! Cậu làm cái gì thế hả?”. A Mông trốn sau lưng Trần Lộ.

“Đồ... khốn nạn...Ôi trời ôi... Tại sao cậu không nói với mình... là... đau thế này?”. Giờ tôi chỉ muốn chết luôn cho xong.

“Cậu đã xem mình đẻ rồi còn gì, vậy mà không biết à?”. A Mông trợn mắt lên nhìn tôi.

“Con trai hay con gái?”. Đó là câu nói đầu tiên của tôi khi vừa tỉnh lại.

“Con trai!”. Cố Đại Hải cười toe toét.

“May quá! Tránh được A Mông rồi!”. Tôi thở phào.

“Nói nhảm gì thế? Cậu cứ làm như người ta tha thiết muốn nhận con gái cậu làm con dâu không bằng ấy!”. A Mông bĩu môi rồi bỏ đi.

“Nói thật đi, cậu có buồn không hả?”. Tôi hỏi với theo.

“Buồn gì chứ, cậu để thêm đứa nữa là được”. Cô ấy ngoảnh lại nhìn tôi rồi cười.

“Có cho vàng mình cũng không thêm”. Nghe A Mông nói thế, tôi suýt ngất.

13.

“Mau lên! Mau lên!”. Sau khi đã đứng vào chỗ, chúng tôi rồi rít gọi Lâm Sở.

“Đợi tí, đợi tí!”. Cô ấy chỉnh ống kính rồi chạy vào. Chúng tôi đã thống nhất rồi, mọi người phải chụp chung một bức ảnh để lưu giữ giây phút hạnh phúc này mãi mãi.

“Tạo dáng đi nhé!”. Lâm Sở để Bobo sửa giúp mái tóc. “Mình đếm đây! 1, 2, 3 cười nào!”

Trong ảnh, nụ cười rạng rỡ nở trên môi tất cả mọi người. Bởi vì chúng tôi đều đang hạnh phúc. Tôi nghĩ, nếu ông trời cho tôi một cơ hội để làm lại, chắc chắn tôi vẫn chọn được ở cùng những con người đáng yêu này, chọn cả việc gặp Cố Đại Hải và kết hôn với anh ấy nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-anh-co-dam-khong>